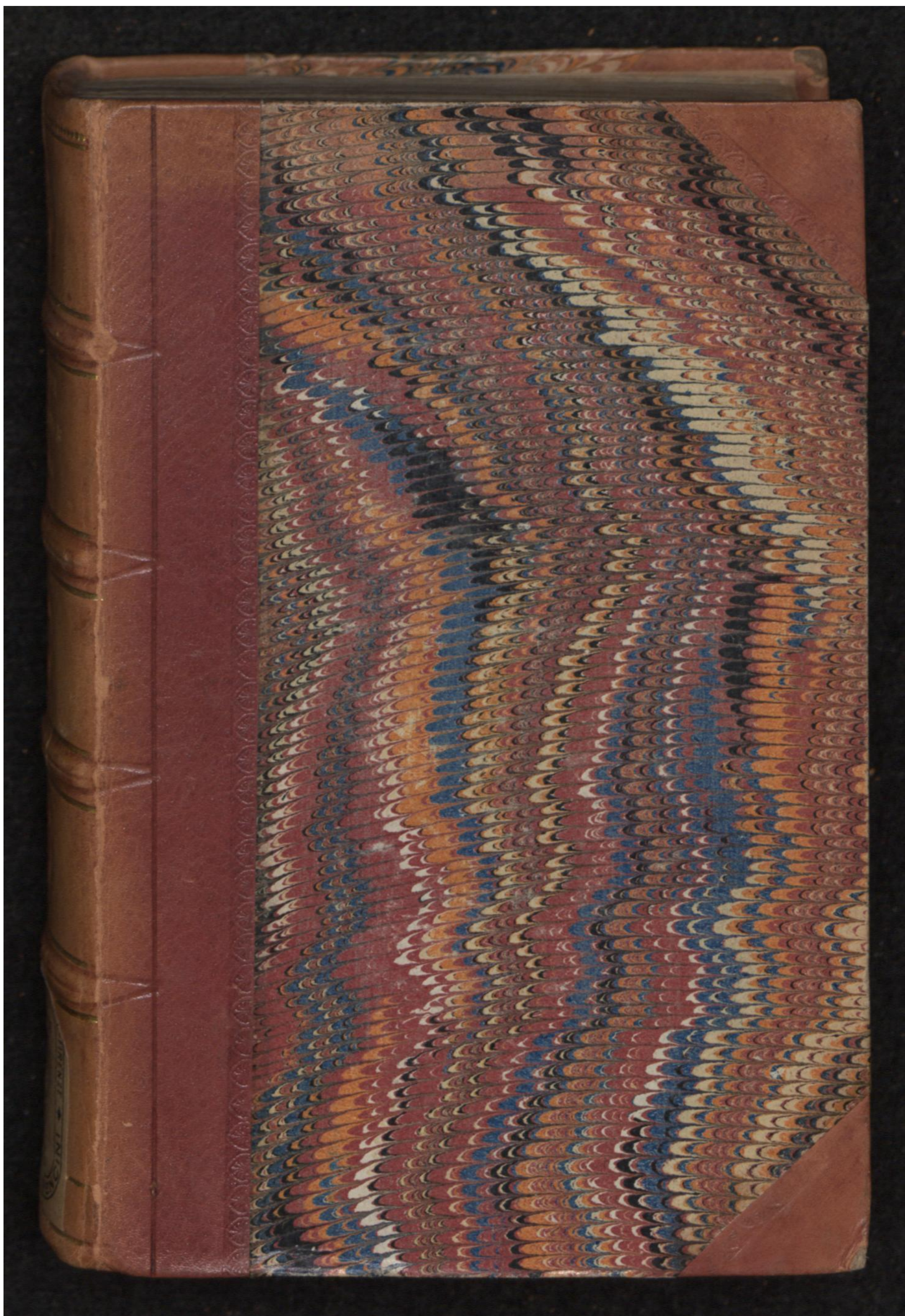
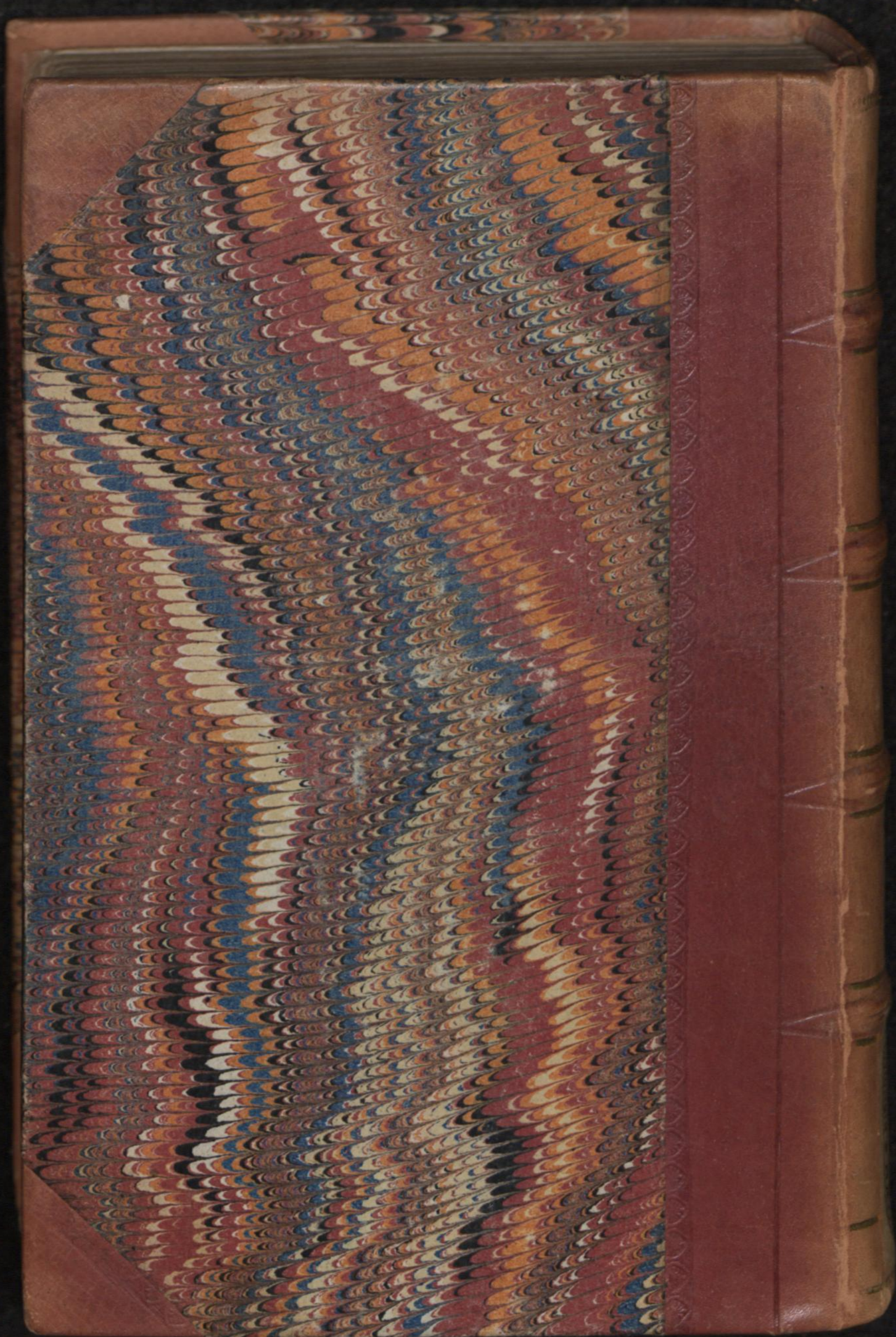

BOLZANII
GRAMMATICÆ
GRAECÆ
BIBLIOTECA NAZIONALE CENTRALE-FIRENZE
RACCOLTA NENCINI
ALDINI
II
3
36

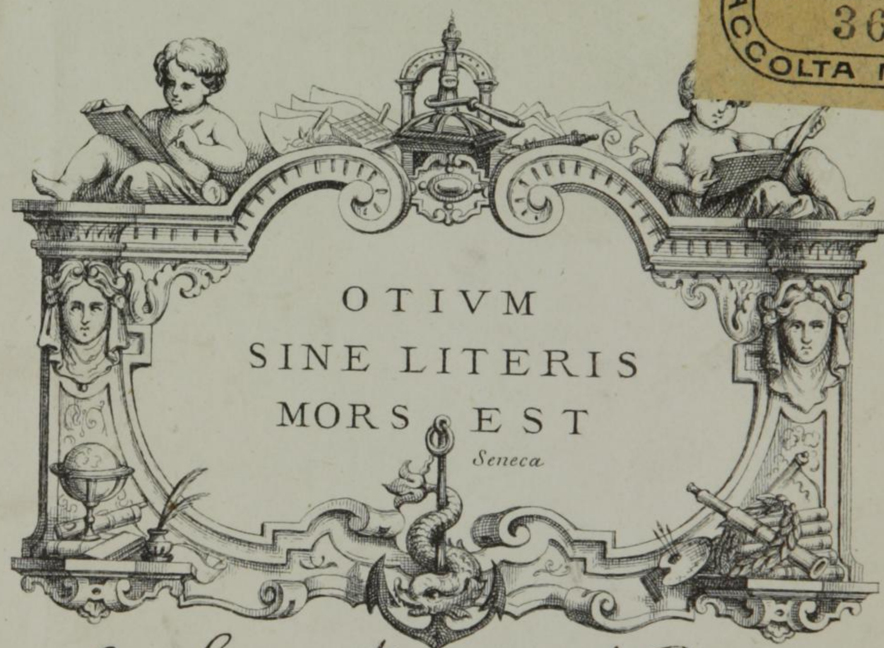

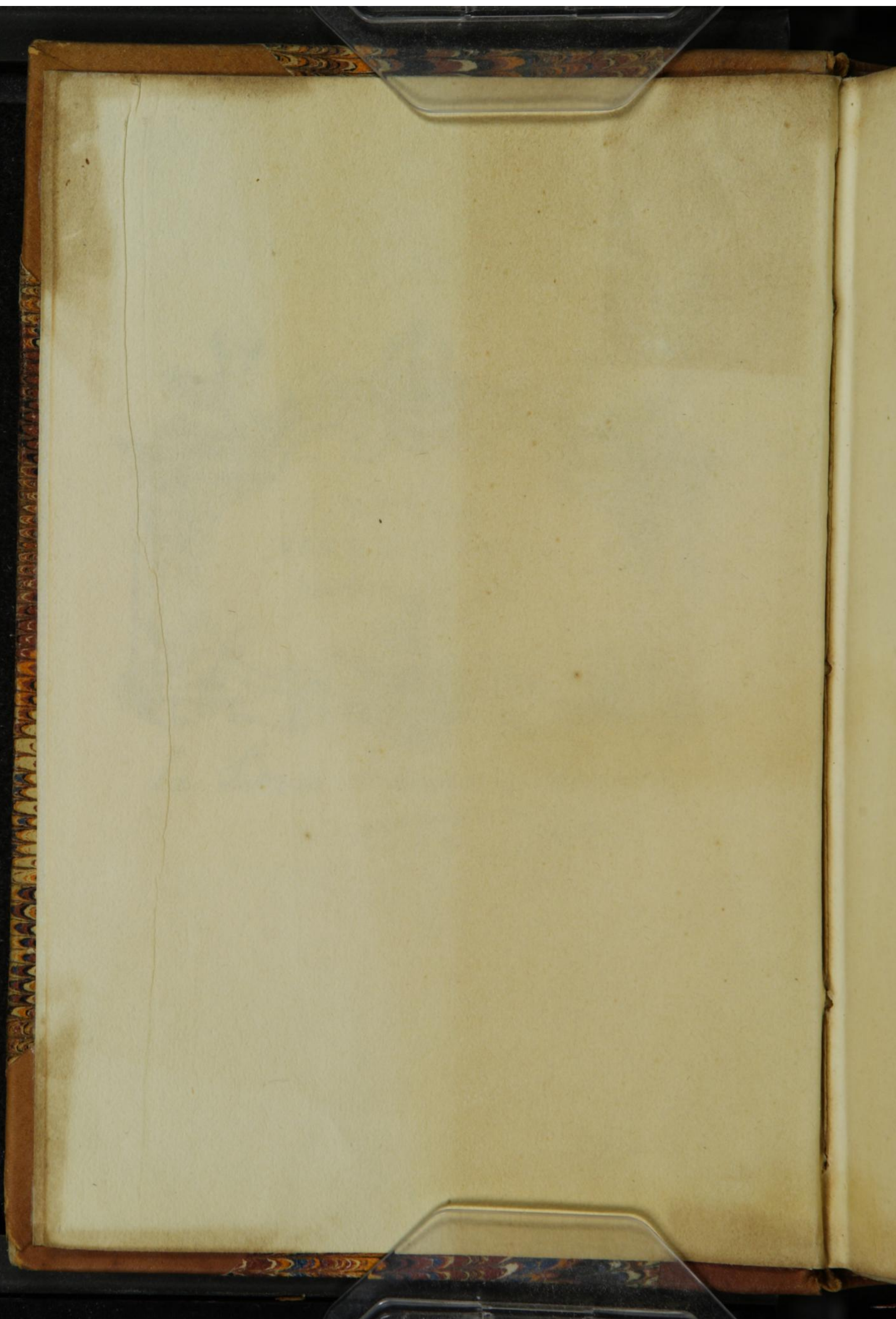

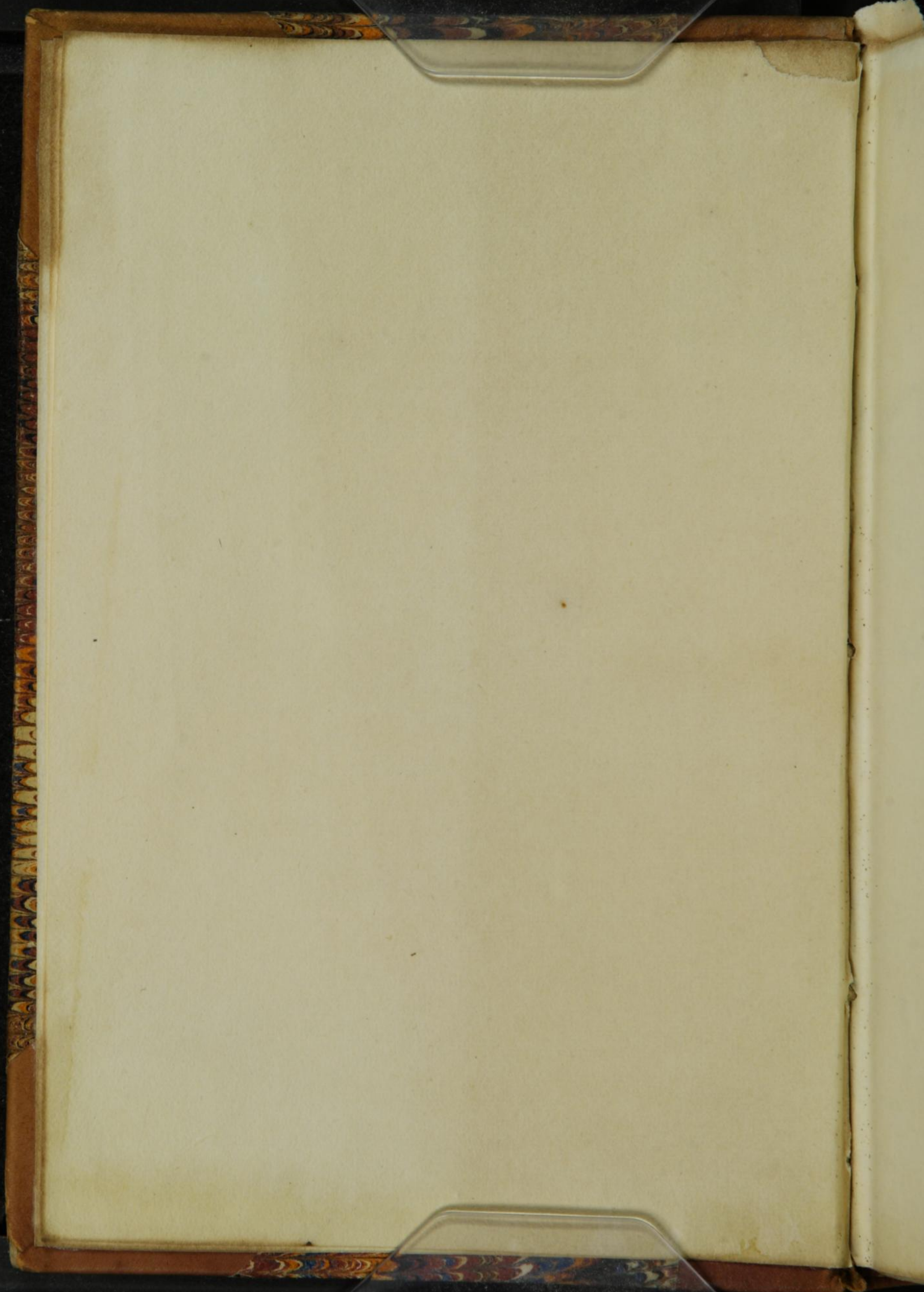

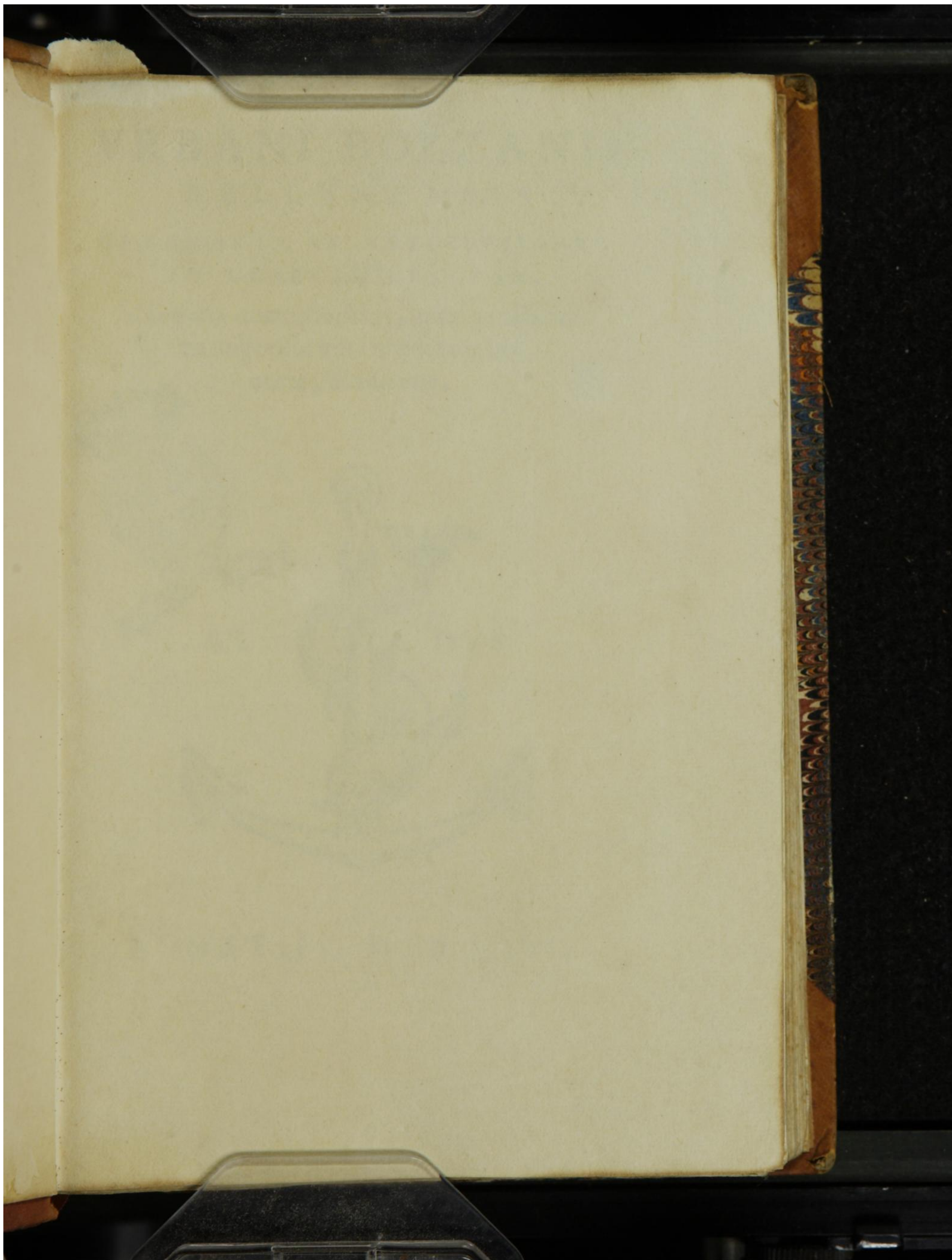

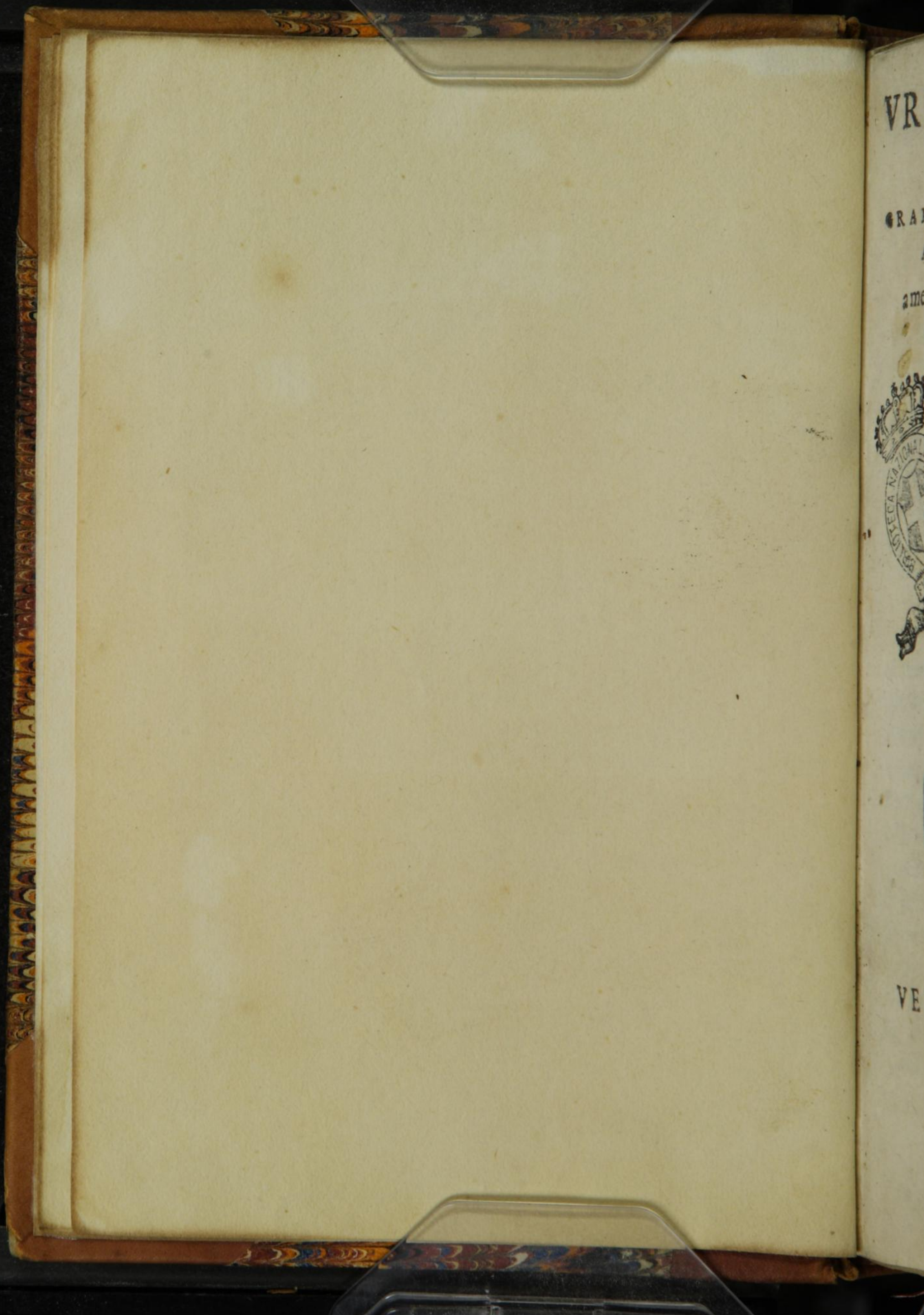
Ex Libris Ioannis Nencini
1874

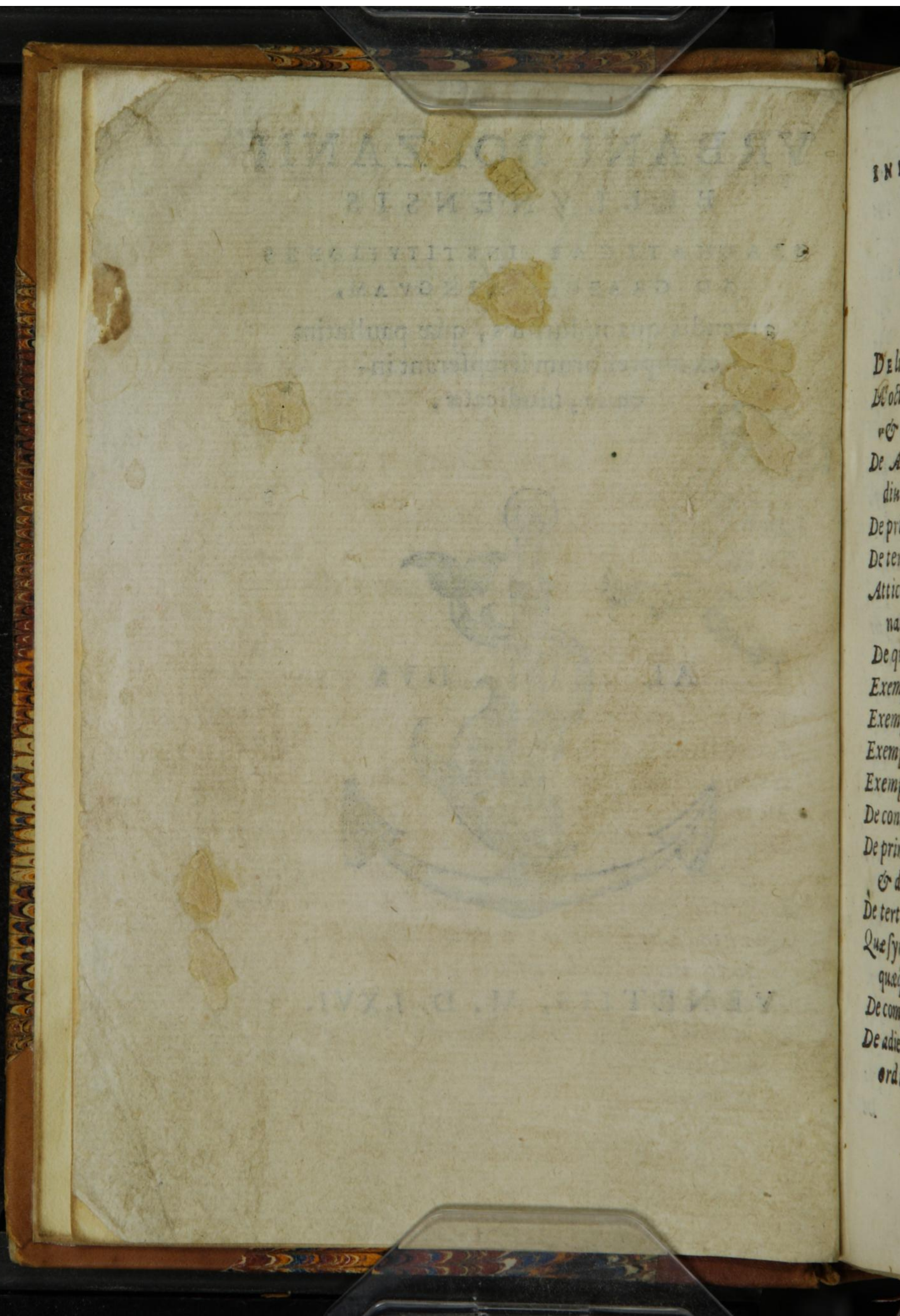
VRBANI BOLZANII
BELLVNENSIS
GRAMMATICAE INSTITVTIONES AD GRAECAM LINGVAM,

a mendis quamplurimis, quæ paullatim ex impreſſorum irrepſerant incuria, uindicatæ.

VENETIIS, M. D. LXVI.

INDEX RERVM ET LOCORVM, *quot a quid pagina contineatur.*

LIBRO PRIMO *hæc simpliciter traduntur.*

De

QVAE LIBRO V. *continentur.*

QVAE LIBRO V. habentur.

QVAE LIBRO VII. habentur.

QVAE LIBRO VIII. traduntur.

De

De

F. VRBANI BOLZANII BELLVNENSIS INSTITVTIONVM IN GRAECAM LINGVAM GRAMMATIC.

LIBER PRIMVS.

Γ ΡΆΜΜΑΤΑ, *quæ latine litteræ dicuntur, ſunt quattior & uiginti*, α β γ δ ε ζ η θ ι κ λ μ ν ξ ο π ρ σ τ υ φ χ ψ ω. *Et in duas diuiduntur partes*, εἰς φωνήεντα, καὶ εἰς σύμφωνα: *hoc eſt, in Vocales & Conſonantes. Vocales ſeptem*, α ε η ι ο υ ω. *Conſonantes uero decem & ſeptem*, β γ δ ζ θ κ λ μ ν ξ π ρ σ τ φ χ ψ.

VOCALES, *ut rem breuiter perſtringamus, diuiduntur* εἰς μακρὰ, εἰς βραχέα, καὶ εἰς δίχρονα: *in longas, breues, & ancipites. Vocales natura longæ duæ*, η, ω μέγα. *Natura breues duæ*, ε ψιλὸν: *et* ο μικρὸν. *Ancipites tres*, α ι υ. *Diuiduntur etiam* εἰς μεταβολικὰ, καὶ εἰς ἀμετάβολα: *hoc eſt, in Mutabiles, et in Immutabiles. Mutabiles tres*, α ε ο. α *quidem & ε in η mutantur, ſed ο in ω* μέγα. *Immutabiles uero quattuor*, η ι υ ω.

Ex uocalibus Diphthongi fiunt. Propriæ ſex, αι, αυ, ει, ευ, οι, ου. *Abuſiuæ uero quinque* ᾳ, ῃ, ῳ, ηυ, υι.

CONSONANTIVM *autem quædam ſunt* ἡμίφωνα: *hoc eſt, ſemiuocales. quædam* ἄφωνα: *id eſt,*

mutæ a 2

mutæ: Semiuocales octo, ζξψλμνρσ. Quarum διπλᾶ: hoc est duplices tres, ζξψ. ἀμετάβολα: hoc est immutabiles quattuor, λμνρ. At, σ, ἄσημον appellatur.

Mutæ sunt nouem, quæ trifariam diuiduntur, εἰς ψιλὰ: hoc est tenues, κπτ. εἰς δασέα: id est crassas, θφχ. καὶ εἰς μέσα: hoc est medias, βγδ. Ex hisce litteris sic diuisis fiunt syllabæ, ut πλα. ex syllabis dictiones, ut πλάτων. ex dictionibus oratio, ut πλάτων περιπατεῖ.

Cuius octo sunt partes, ὄνομα, ῥῆμα, μετοχὴ, ἄρθρον, ἀντωνυμία, πρόθεσις, ἐπίῤῥημα, καὶ σύνδεσμος: hoc est, nomen, uerbum, participium, articulus, pronomen, præpositio, aduerbium, & coniunctio. Horum quinque sunt declinabiles, ὄνομα, ῥῆμα, μετοχὴ, ἄρθρον, ἀντωνυμία. Indeclinabiles uero tres, πρόθεσις, ἐπίῤῥημα, καὶ σύνδεσμος.

Sed antequam ulterius procedamus, animaduertendum unicuique dictioni datum esse accentum, sine cuius ductu uox nulla recte enunciari potest.

De accentu igitur prius, quàm ad Declinationum elementa ueniamus, paucula hæc summonebimus.

ΠΕΡΙ ΠΡΟΣΩΔΙΑΣ.

Προσῳδίαι, hoc est, accentus sunt decē. ὀξεῖα, βαρεῖα, περισπωμένη, μακρὰ, βραχεῖα, δασεῖα, ψιλὴ, ἀπόστροφος, ὑφὲν, καὶ ὑποδιαστολή: Id est, acutus ´, grauis `, circunflexus ~, Longa linea ‐. Breuis siue contracta linea ᵕ. Aspiratio ʽ. Leuigatio siue siccitas ʼ. auersio ʼ. subunio ‿. distinctio ,.

Περὶ

ΠΕΡΙ ΟΝΟΜΑΤΟΣ.

N*omini accidunt quinque*, γένος, εἶδος, σχῆμα, ἀριθμὸς, πτῶσις: *hoc est, genus, species, figura, numerus, casus*.

Genera sunt quinque, ἀρσενικὸν, θηλυκὸν, οὐδέτερον, κοινὸν, καὶ ἐπίκοινον: *Masculinum, femininum, neutrum, commune, promiscuum: Masculinum, ut* ὁ πλάτων. *Femininum, ut* ἡ ἀρετή. *Neutrum, ut* τὸ δῶρον. *Commune, ut* ὁ καὶ ἡ ἄνθρωπος. *Promiscuum, ut* ὁ ἀετὸς ἡ χελιδών.

Species duæ, πρωτότυπον, καὶ παράγωγον: *primitiua & deriuatiua. Primitiua, ut* οὐρανὸς. *Deriuatiua, ut* οὐράνιος.

Figuræ tres, ἁπλοῦν, σύνθετον, παρασύνθετον: *hoc est, simplex, composita, & decomposita. Simplex, ut* ἵππος. *Composita, ut* φίλιππος. *Decomposita, ut* φιλιππίδης.

Numeri tres, ἑνικὸς, δυϊκὸς, πληθυντικὸς: *singularis, dualis, pluralis. Singularis, ut* ὁ καλὸς. *Dualis, ut* τὼ καλώ. *Pluralis, ut* οἱ καλοί.

Casus quinque, εὐθεῖα, γενικὴ, δοτικὴ, αἰτιατικὴ καὶ κλητικὴ: *nominatiuus, genitiuus, datiuus, accusatiuus, uocatiuus.*

ΠΕΡΙ ΑΡΘΡΩΝ.

TΩΝ δὲ ἄρθρων, τὰ μὲν προτακτικὰ, τὰ δὲ ὑποτακτικά. *Articulorum autem, alij quidem sunt præpositiui, alij uero subiunctiui, siue subordinatiui, quæ Latini relatiua appellãt.*

Articuli

ARTICVLI PRAEPOSITIVI.

Genere maſculino ita declinantur.

Ενικὰ. *Nominatiuo*, ὁ. *Genitiuo*, τοῦ. *Datiuo*, τῷ. *Accuſatiuo*, τὸν. Δυϊκὰ. *Nominatiuo & accuſatiuo*, τὼ, *accentu acuto ſolum. Genitiuo & datiuo*, τοῖν. Πληθυντικὰ. *Nominatiuo*, οἱ. *Genitiuo*, τῶν. *Datiuo*, τοῖς. *Accuſatiuo*, τούς.

Genere feminino.

Ενικὰ. ἡ, τῆς, τῇ, τὴν. Δυϊκὰ. τὰ, ταῖν. Πληθυντικὰ. αἱ, τῶν, ταῖς, τάς.

Genere neutro.

Ενικὰ. τὸ, τοῦ, τῷ, τὸ. Δυϊκὰ. τὼ, τοῖν. Πληθυντικὰ. τὰ, τῶν, τοῖς, τά.

ARTICVLI SVBIVNCTIVI.

Genere maſculino.

Ενικὰ. ὅς, οὗ, ᾧ, ὅν. Δυϊκὰ. ὥ, οἷν. Πληθ. οἵ, ὧν, οἷς, οὕς.

Genere feminino.

Ενικὰ. ἥ, ἧς, ᾗ, ἥν. Δυϊκὰ. ἅ, αἷν. Πληθ. αἵ, ὧν, αἷς, ἅς.

Genere neutro.

Ενικὰ. ὅ, οὗ, ᾧ, ὅ. Δυϊκὰ. ὥ, οἷν. Πληθ. ἅ, ὧν, οἷς, ἅ.

Vocatiuo caſu articuli omnino carent. ὦ uero articulus non eſt, ſed aduerbium uocandi, quod omnibus generibus, ac numeris commune eſt.

De quibus omnibus libro quarto copioſiſſime diſſeremus. nam, uti præfati ſumus, nunc breuiter omnia perſtringimus.

Declinatio nominis.

Τῶν δὲ ὀνομάτων, τὰ μὲν ἰσοσύλλαβα, τὰ δὲ περιττοσύλλαβα: *hoc eſt, Nominum alia pariſyllaba*

ſunt,

ſunt, ut αἰνείας, αἰνείου. alia impariſyllaba, ut αἴας, αἴαντος. Quæ ſunt pariſyllaba, quadrifariam decli-nantur: quæ impariſyllaba, uno modo tantum. Vnde quinque fiunt declinationes: prima, ſecunda, tertia, quarta pariſyllaba, & quinta impariſyllaba. Et hæ quidem omnes ſimplices dicuntur.

De prima declinatione.

P*Rima igitur declinatio eſt pariſyllaborum nominum, maſculinorum tantum, in ας deſinentium, et in ης, ut ὁ αἰνείας, ὁ χρύσης. quorum genitiuus in ου deſinit. Datiuus in ᾳ, uel in ῃ diphthongos improprias, ſecundum uocalem nominatiui. Accuſatiuus in ν, cum uocali nominatiui.*

De nominibus. In ας.

Ενικὰ. ὁ αἰνείας, τοῦ αἰνείου, τῷ αἰνείᾳ, τὸν αἰνείαν, ὦ αἰνεία. Δυϊκὰ. τὼ αἰνεία, τοῖν αἰνείαιν, ὦ αἰνεία. Πληθυντικὰ. οἱ αἰνεῖαι, τῶν αἰνειῶν, τοῖς αἰνείαις, τοὺς αἰνείας, ὦ αἰνεῖαι.

In ης.

Ενικὰ. ὁ χρύσης, τοῦ χρύσου, τῷ χρύσῃ, τὸν χρύσην, ὦ χρύση. Δυϊκὰ. τὼ χρύσα, τοῖν χρύσαιν, ὦ χρύσα. Πλη. οἱ χρύσαι, τῶν χρυσῶν, τοῖς χρύσαις, τοὺς χρύσας, ὦ χρύσαι.

Hoc in loco annotandum eſt, nomina pariſyllaba in ης deſinentia facere uocatiuum in η, ὁ χρύσης, ὦ χρύση. Deſinentia uero in της pariſyllaba, in α correptũ, ut ὁ τοξότης, ὦ τοξότα, ὁ ἱππηλάτης, ὦ ἱππηλάτα. Etiam nomina gentilia in ης deſinentia, ὁ πέρσης, ὦ πέρσα. Si uero eadem fuerint propria, in η, ὁ πέρσης, ὦ πέρση. Heſiodus ἐν ἔργοις, Εργάζευ πέρση δῖον γένος.

DE SECVNDA DECLINATIONE.

SEcunda declinatio est parisyllaborum nominum in α siue in η desinentium, generis tantum feminini: quorum genitiuus in ας, siue in ης desinit. Datiuus in ᾳ, aut in ῃ diphth. improprias. Accusatiuus uero in ν, cũ uocali nominatiui.

Ενικὰ. ἡ μαῖα, τῆς μαίας, τῇ μαίᾳ, τὴν μαίαν, ὦ μαῖα. Δυϊκὰ. τὰ μαία, ταῖν μαίαιν, ὦ μαία. Πληθ. αἱ μαῖαι, τῶν μαιῶν, ταῖς μαίαις, τὰς μαίας, ὦ μαῖαι.

Ενικὰ. ἡ μοῦσα, τῆς μούσης, τῇ μούσῃ, τὴν μοῦσαν, ὦ μοῦσα. Δυϊκὰ. τὰ μούσα, ταῖν μούσαιν, ὦ μούσα. Πληθ. αἱ μοῦσαι, τῶν μουσῶν, ταῖς μαίαις, τὰς μούσας, ὦ μοῦσαι.

Ενικὰ. ἡ τιμὴ, τῆς τιμῆς, τῇ τιμῇ, τὴν τιμὴν, ὦ τιμή. Δυϊκὰ. τὰ τιμὰ, ταῖν τιμαῖν, ὦ τιμά. Πληθ. αἱ τιμαὶ, τῶν τιμῶν, ταῖς τιμαῖς, τὰς τιμὰς, ὦ τιμαί.

Aduertendum est hoc in loco, sola nomina in α purum desinentia, & in δα, & in θα, & in ρα, seruare α in genitiuo, & in datiuo κοινῶν, ut μαῖα, μαίας, μαίᾳ. λήδα, λήδας, λήδᾳ. μάρθα, μάρθας, μάρθᾳ. ἡμέρα, ἡμέρας, ἡμέρᾳ. Αθηνᾶ uero, quod ἀπὸ τοῦ ἀθηνάα κατὰ κρᾶσιν fit, etsi in α non purum desinat, sui tamen perfecti proprietatem seruat, ἀθηνᾶ, ἀθηνᾶς, ἀθηνᾷ, sicut ἀθηνάα, ἀθηνάας, ἀθηνάᾳ.

DE TERTIA DECLINATIONE.

TErtia declinatio parisyllaborum nominum, tam masculinorum, quàm femininorum, cõmuniũ, et promiscuorum in ος desinentium, et neutrorum in ον: quorum genitiuus desinit in ου. datiuus in ῳ. accusatiuus in ν, cũ uocali nominatiui.

Masculin

Masculini generis. Ενικὰ.

Ο λόγος, τοῦ λόγου, τῷ λόγῳ, τὸν λόγον, ὦ λόγε. Δυϊκὰ, τὼ λόγω, τοῖν λόγοιν, ὦ λόγω. Πλη. οἱ λόγοι, τῶν λόγων, τοῖς λόγοις, τοὺς λόγους, ὦ λόγοι.

Feminini generis.

Ενικὰ, ἡ ὁδὸς, τῆς ὁδοῦ, τῇ ὁδῷ, τὴν ὁδὸν, ὦ ὁδέ. Δυϊκὰ, τὰ ὁδὼ, ταῖν ὁδοῖν, ὦ ὁδώ. Πλη. αἱ ὁδοὶ, τῶν ὁδῶν, ταῖς ὁδοῖς, τὰς ὁδοὺς, ὦ ὁδοί.

Communis generis.

Ενικὰ, ὁ καὶ ἡ ἄνθρωπος, τοῦ καὶ τῆς ἀνθρώπου, τῷ καὶ τῇ ἀνθρώπῳ, τὸν καὶ τὴν ἄνθρωπον, ὦ ἄνθρωπε. Δυϊκὰ, τὸ καὶ τὰ ἀνθρώπω, τοῖν καὶ ταῖν ἀνθρώποιν, ὦ ἀνθρώπω. Πλη. οἱ καὶ αἱ ἄνθρωποι, τῶν ἀνθρώπων, τοῖς καὶ ταῖς ἀθρώποις, τοὺς καὶ τὰς ἀνθρώπους, ὦ ἄνθρωποι.

Epicœni generis.

Ενικὰ, ὁ ἀετὸς, τοῦ ἀετοῦ, τῷ ἀετῷ, τὸν ἀετὸν, ὦ ἀετέ. Δυϊκὰ τὼ ἀετὼ, τοῖν ἀετοῖν, ὦ ἀετώ. Ρλη. οἱ ἀετοὶ, τῶν ἀετῶν, τοῖς ἀετοῖς, τοὺς ἀετοὺς, ὦ ἀετοί.

Neutri generis.

Ενικὰ, τὸ ξύλον, τοῦ ξύλου, τῷ ξύλῳ, τὸ ξύλον, ὦ ξύλον. Δυϊκὰ, τὼ ξύλω, τοῖν ξύλοιν, ὦ ξύλω. Πλη. τὰ ξύλα, τῶν ξύλων, τοῖς ξύλοις, τὰ ξύλα, ὦ ξύλα.

Nec te lateat, omnia neutra in ον *desinentia, tam substantiua quàm adiectiua, mittere genitiuum in* ου, *ut* τὸ ξύλον, τοῦ ξύλου; τὸ καλὸν, τοῦ καλοῦ, *nisi fuerint à masculinis adiectiuorum nominum in* ων *communiter desinentium: siue à comparatiuis, siue à participijs, quoniam huiusmodi neutra suorum masculi-*

norum sequuntur declinationem, ut ὁ καὶ ἡ κακοδαίμων, τοῦ καὶ τῆς κακοδαίμονος: τὸ κακόδαιμον, τοῦ κακοδαίμονος. ὁ καὶ ἡ μείζων, τοῦ καὶ τῆς μείζονος: τὸ μεῖζον, τοῦ μείζονος. ὁ τύπτων, τοῦ τύπτοντος: τὸ τύπτον, τοῦ τύπτοντος. *Etiam in neutris nominibus, tam parisyllabis quam imparisyllabis, tres casus esse similes in omni numero, hoc est, nominatiuum, accusatiuum, & uocatiuum. qui licet in singulari, & duali numero uariam habeant terminationem, in plurali tamen semper in* α *correptum communiter desinunt, ut* τὸ μῆλον, *nominatiui & accusatiui casus,* ὦ μῆλον *uocatiui,* τὸ τυφθὲν, ὦ τυφθέν. Δυϊκά, τὼ μήλω, ὦ μήλω, τὼ τυφθέντε, ὦ τυφθέντε. Πλη. τὰ μῆλα, ὦ μῆλα, τὰ τυφθέντα, ὦ τυφθέντα.

De quarta declinatione.

QVARTA *declinatio est Atticorum nominum parisyllaborum, masculini generis, & feminini, ac communia in* ως, *et neutri in* ων, διὰ τοῦ ω μεγάλου: *quorum genitiuus & datiuus in* ω *desinunt, accusatiuus uero in* ν, *cum uocali nominatiui.*

Masculini generis.

Ενικά, ὁ μενέλεως, τοῦ μενέλεω, τῷ μενέλεῳ, τὸν μενέλεων, ὦ μενέλεως. Δυϊκά, τὼ μενέλεω, τοῖν μενέλεων, ὦ μενέλεω. Πλη. οἱ μενέλεω, τῶν μενέλεων, τοῖς μενέλεως, τοὺς μενέλεως, ὦ μενέλεω.

Feminini generis.

Ενικά, ἡ ἅλως, τῆς ἅλω, τῇ ἅλῳ, τὴν ἅλων, ὦ ἅλως. Δυϊκά, τὰ ἅλω, ταῖν ἅλῳν, ὦ ἅλω. Πλη. αἱ ἅλω, τῶν ἅλων, ταῖς ἅλῳς, τὰς ἅλως, ὦ ἅλω.

Communis generis.

Ἑνικὰ, ὁ καὶ ἡ εὔγεως, τοῦ καὶ τῆς εὔγεω, τῷ καὶ τῇ εὔγεῳ, τὸν καὶ τὴν εὔγεω,, ὦ εὔγεως. Δυϊκὰ, τὼ καὶ τὰ εὔγεω, &c.

Neutri generis.

Ἑνικὰ, τὸ εὔγεων, τοῦ εὔγεω, τῷ εὔγεῳ, τὸ εὔγεων, ὦ εὔγεων. Δυϊκὰ τὼ εὔγεω, τοῖν εὔγεων, ὦ εὔγεω. Πληθ. τὰ εὔγεῳ, τῶν εὔγεων, τοῖς εὔγεως, τὰ εὔγεω, ὦ εὔγεω.

Ne quis miretur communem ordinem declinationum immutatum esse, sciat hoc non temere esse factum: quandoquidem deriuatum posterius est eo, à quo deriuatur. nam Attica nomina in ως *desinentia, à nominibus in* ος *communiter terminantibus fiunt,* ο *in* ω *mutato, ac penultima correpta. Quæ si fuerit* α *productum, in* ε *conuertitur, eodem accentu seruato, ac in eadem syllaba, etsi mutata sit syllabarum quantitas. In obliquis uero communibus, si in penultima fuerit accentus, in Atticis retrahitur in antepenultimam, ut* νικόλαος, νικοκάλου, νικόλεως, νικόλεω: *abiecto* υ τῆς ου *diphthongi. Et in accusatiuo plurali similiter,* τοὺς νικολάους, τοὺς νικόλεως. *Si uero fuerit* ι, *remanet in diphthongo impropria,* τῷ νικολάῳ, τῷ νικόλεῳ, οἱ νικόλαοι, οἱ νικόλεῳ, τοῖν νικολάοιν, τοῖν νικόλεῳν, τοῖς νικολάοις, τοῖς νικόλεῳς.

Nota de uocatiuis superiorum declinationũ. Noris tamen Atticos in superioribus quoque declinationibus prima quidem & tertia ius sibi uendicare in uocatiuos, passimq; eos suis nominatiuis, similes redde-

re ut ὦ αἰνεία κοινῶς, καὶ αἰνείας ἀττικῶς. ὦ χρύση κοινῶς, καὶ χρύσης ἀττικῶς. ὦ λόγε, ὁ δὲ λόγος, κοινῶς. ὦ ἄνθρωπε, ὁ δὲ ἄνθρωπος ἀττικῶς. *Idem erit in imparibus ſyllabis: quæ quia in nonnullis uariant, loco ſuo notabuntur. Reliqua libro quarto plenius explicabuntur. nam hic, ut ſæpius dictum eſt, ſimplicia communiaq; tantum delibamus.*

De quinta declinatione, uidelicet impariſyllaborum.

QVINTA *declinatio eſt omnium impariſyllaborum nominum maſculinorum, femininorum, neutrorum, communium, & promiſcuorum, differentes terminationes habentium, quorum genitiuus deſinit in* ος, *datius in* ι, *accuſatiuus in* α, *& aliquando in* ν.

Maſculina.

Ἑνικὰ, ὁ αἴας, τοῦ αἴαντος, τῷ αἴαντι, τὸν αἴαντα, ὦ αἶαν κοινῶς, καὶ ὦ αἴας ἀττικῶς. Δυϊκὰ, τὼ αἴαντε, τοῖν αἴαντοιν, ὦ αἴαντε. Πλη. οἱ αἴαντες, τῶν αἰάντων, τοῖς αἴασι, τοὺς αἴαντας, ὦ αἴαντες.

Feminina.

Ἑνικὰ ἡ τριὰς, τῆς τριάδος, τῇ τριάδι, τὴν τριάδα, δα, ὦ τριάς. Δυϊκὰ, τὰ τριάδε, ταῖν τριάδοιν, ὦ τριάδε, Πλη. αἱ τριάδες, λῶν τριάδων, ταῖς τριάσι, τὰς τριάδας, ὦ τριάδες.

Neutra.

Ἑνικὰ, τὸ βῆμα, τοῦ βήματος, τῷ βήματι, τὸ βῆμα, ὦ βῆμα. Δυϊκὰ, τὼ βήματε, τοῖν βημάτοιν, ὦ βήματε. Πλη. τὰ βήματα, τῶν βημάτων, τοῖς βήμασι,

τὰ βήματα, ὦ βήματα.

Sed quoniã huius quintæ declinationis uariæ sunt recti terminationes, non ab re erit, ordine quodam per singula genera exempla ponere.

Et prima de nominibus masculinis in, σ, *desinentibus, quippe quorum maximus est numerus.*

Ὁ θόας, τοῦ θόαντος, τῷ θόαντι, τὸν θόαντα, ὦ θόαν, καὶ ὦ θόας.

ὁ λάχης, τοῦ λάχητος, τῷ λάχητι, τὸν λάχητα, ὦ λάχην, καὶ ὦ λάχης.

ὁ πάρις, τοῦ πάριδος, τῷ πάριδι, τὸν πάριδα, καὶ πάριν, ὦ πάρι, καὶ ὦ πάρις.

ὁ χαρίεις, τοῦ χαρίεντος, τῷ χαρίεντι, τὸν χαρίεντα, ὦ χαρίει, καὶ ὦ χαρίεις, καὶ ὦ χαρίεν.

ὁ ὠκῦς, τοῦ ὠκέος, τῷ ὠκέϊ, καὶ ὠκεῖ, τὸν ὠκέα, καὶ ὠκὺν, ὦ ὠκὺ, καὶ ὦ ὠκύς.

ὁ βότρυς, τοῦ βότρυος, τῷ βότρυϊ, τὸν βότρυν μόνον, ὦ βότρυ, καὶ ὦ βότρυς.

ὁ ὀδοὺς, τοῦ ὀδόντος, τῷ ὀδόντι, τὸν ὀδόντα, ὦ ὀδοῦς.

ὁ ἱδρὼς, τοῦ ἱδρῶτος, τῷ ἱδρῶτι, τὸν ἱδρῶτα, ὦ ἱδρώς.

ὁ ἥρως, τοῦ ἥρωος, τῷ ἥρωϊ, τὸν ἥρωα, ὦ ἥρως.

ὁ ἅλς, τοῦ ἁλὸς, τῷ ἁλὶ, τὸν ἅλα, ὦ ἅλς.

ὁ τίρυνς, τοῦ τίρυνθος, τῷ τίρυνθι, τὸν τίρυνθα, ὦ τίρυνς.

In N.

ὁ παιὰν, τοῦ παιᾶνος, τῷ παιᾶνι, τὸν παιᾶνα, ὦ παιάν.

ὁ ποιμὴν, τοῦ ποιμένος, τῷ ποιμένι τὸν ποιμένα. ὦ ποιμήν.

ὁ δελφὶν, τοῦ δελφῖνος, τῷ δελφῖνι, τὸν δελφῖνα, ὦ δελφίν.

ὁ φόρκυν, τοῦ φόρκυνος, τῷ φόρκυνι, τὸν φόρκυνα, ὦ φόρκυν.

ὁ ἀγὼν, τοῦ ἀγῶνος, τῷ ἀγῶνι, τὸν ἀγῶνα, ὦ ἀγών.

ὁ ξενοφῶν, τοῦ ξενοφῶντος, τῷ ξενοφῶντι, τὸν ξενοφῶντα, ὦ ξενοφῶν.

In Ξ.

ὁ θώραξ, τοῦ θώρακος, τῷ θώρακι, τὸν θώρακα, ὦ θώραξ.

ὁ μύρμυξ, τοῦ μύρμηκος, τῷ μύρμηκι, τὸν μύρμηκα, ὦ μύρμηξ.

ὁ πέρδιξ, τοῦ πέρδικος, τῷ πέρδικι, τὸν πέρδικα, ὦ πέρδιξ.

ὁ δοίδυξ, τοῦ δοίδυκος, τῷ δοίδυκι, τὸν δοίδυκα, ὦ δοίδυξ.

ὁ πλὼξ, τοῦ πλωκὸς, τῷ πλωκὶ, τὸν πλῶκα, ὦ πλώξ.

In Ρ.

ὁ μάκαρ, τοῦ μάκαρος, τῷ μάκαρι, τὸν μάκαρα, ὦ μάκαρ.

ὁ λουτὴρ, τοῦ λουτῆρος, τῷ λουτῆρι, τὸν λουτῆρα, ὦ λουτήρ.

ὁ αἰθὴρ, τοῦ αἰθέρος, τῷ αἰθέρι, τὸν αἰθέρα, ὦ αἰθήρ.

ὁ νέστωρ, τοῦ νέστορος, τῷ νέστορι, τὸν νέστορα, ὦ νέστωρ.

In Ψ.

ὁ ἄραψ, τοῦ ἄραβος, τῷ ἄραβι, τὸν ἄραβα, ὦ ἄραψ.

ὁ λὶψ, τοῦ λιβὸς, τῷ λιβὶ, τὸν λίβα, ὦ λίψ.

ὁ μέροψ, τοῦ μέροπος, τῷ μέροπι, τὸν μέροπα, ὦ μέροψ.

ὁ κύκλωψ, τοῦ κύκλωπος, τῷ κύκλωπι, τὸν κύκλωπα, ὦ κύκλωψ.

Exempla femininorum. In N.

ἡ τροιζὴν, τῆς τροιζῆνος, τῇ τροιζῆνι, τὴν τροιζῆνα, ὦ τροιζήν.

ἡ σαλαμὶν, τῆς σαλαμῖνος, τῇ σαλαμῖνι, τὴν σαλαμῖνα, ὦ σαλαμίν.

ἡ γόρτυν, τῆς γόρτυνος, τῇ γόρτυνι, τὴν γόρτυνα, ὦ γόρτυν.

ἡ τρήρων, τῆς τρήρωνος, τῇ τρήρωνι, τὴν τρήρωνα, ὦ τρήρων.

ἡ ἄβλαξ

Ξ

ἡ ἄβλαξ, τῆς ἄβλακος, τῇ ἄβλακι, τὴν ἄβλακα, ὦ ἄβλαξ.
ἡ ἀλώπηξ, τῆς ἀλώπεκος, τῇ ἀλώπεκι, τὴν ἀλώπεκα, ὦ ἀλώπηξ.
ἡ κύλιξ, τῆς κύλικος, τῇ κύλικι, τὴν κύλικα, ὦ κύλιξ.
ἡ φλὸξ, τῆς φλογὸς, τῇ φλογὶ, τὴν φλόγα, ὦ φλόξ.

Ρ

ἡ δάμαρ, τῆς δάμαρτος, τῇ δάμαρτι, τὴν δάμαρτα, ὦ δάμαρ.
ἡ χεὶρ, τῆς χειρὸς, τῇ χειρὶ, τὴν χεῖρα, ὦ χείρ.
ἡ μήτηρ, τῆς μητέρος, καὶ μητρὸς, τῇ μητέρι, καὶ μητρὶ, τὴν μητέρα μόνον, ὦ μῆτερ.

Σ

ἡ λαμπὰς, τῆς λαμπάδος, τῇ λαμπάδι, τὴν λαμπάδα, ὦ λαμπάς.
ἡ δαῖς, τῆς δαιτὸς, τῇ δαιτὶ, τὴν δαῖτα, ὦ δαίς.
ἡ φιλότης, τῆς φιλότητος, τῇ φιλότητι, τὴν φιλότητα, ὦ φιλότης.
ἡ κόνις, τῆς κόνιος, τῇ κόνιϊ, τὴν κόνιν, ὦ κόνις.
ἡ κλεὶς, τῆς κλειδὸς, τῇ κλειδὶ, τὴν κλεῖδα, καὶ κλεῖν, ὦ κλείς.
ἡ χλαμὺς, τῆς χλαμύδος, τῇ χλαμύδι, τὴν χλαμύδα, ὦ χλαμύς.
ἡ γένυς, τῆς γένυος, τῇ γένυϊ, τὴν γένυν, ὦ γένυς.
ἡ τίρυνς, τῆς τίρυνθος, τῇ τίρυνθι, τὴν τίρυνθα, ὦ τίρυνς.

Ψ.

ἡ φλὲψ, τῆς φλεβὸς, τῇ φλεβὶ, τὴν φλέβα, ὦ φλέψ.

Exempla neutrorum. In Α, Ι, Υ.

τὸ βῆμα, τοῦ βήματος, τῷ βήματι, τὸ βῆμα, ὦ βῆμα.

τὸ μέλι, τοῦ μέλιτος, τῷ μέλιτι, τὸ μέλι, ὦ μέλι.
τὸ δόρυ, τοῦ δόρυος, καὶ δουρὸς, τῷ δόρυϊ, καὶ δουρί.
τὸ πᾶν, τοῦ παντὸς, τῷ παντὶ, τὸ πᾶν, ὦ πᾶν.
τὸ μέλαν, τοῦ μέλανος, τῷ μέλανι, τὸ μέλαν, ὦ μέλαν.
τὸ δόρυ, ὦ δόρυ.

N

τὸ τιθὲν, τοῦ τιθέντος, τῷ τιθέντι, τὸ τιθὲν, ὦ τιθὲν.
τὸ τυποῦν, τοῦ τυποῦντος, τῷ τυποῦντι, τὸ τυποῦν, ὦ τυποῦν.
τὸ ζευγνὺν, τοῦ ζευγνύντος, τῷ ζευγνύντι, τὸ ζευγνὺν, ὦ ζευγνύν.
τὸ μεῖζον, τοῦ μείζονος, τῷ μείζονι, τὸ μεῖζον, ὦ μεῖζον.

P

τὸ δέλεαρ, τοῦ δελέατος, τῷ δελέατι, τὸ δέλεαρ, ὦ δέλεαρ.
τὸ ἧπαρ, τοῦ ἥπατος, τῷ ἥπατι, τὸ ἧπαρ, ὦ ἧπαρ.
τὸ κῆρ, τοῦ κηρὸς, τῷ κηρὶ, τὸ κῆρ, ὦ κῆρ.
τὸ ὕδωρ, τοῦ ὕδατος, τῷ ὕδατι, τὸ ὕδωρ, ὦ ὕδωρ.

Σ

τὸ ἅλας, τοῦ ἅλατος, τῷ ἅλατι, τὸ ἅλας, ὦ ἅλας.
τὸ σταῖς, τοῦ σταιτὸς, τῷ σταιτὶ, τὸ σταῖς, ὦ σταῖς.
τὸ τετυφὸς, τοῦ τετυφότος, τῷ τετυφότι, τὸ τετυφὸς, ὦ τετυφός.

Et hæc de ſimplicibus declinationibus. nunc uero de contractis per κρᾶσιν, *ſiue* συναίρεσιν *dicendum.*

De contractis.

QVINQVE *igitur ſunt & aliæ declinationes, quæ* συνῃρημέναι, *hoc eſt, contractæ appellantur, & à quinta ſimplicium fiunt per ſynæreſim, & craſim,*

quas Græci communiori uocabulo ſynalephas appellant: quæ figura inter ſe differunt. Nam ſynæreſis eſt quædam coniunctio, ſiue cohærentia duarum ſeparatarum uocalium in diphthongum, in qua nulla fit uocalium tranſmutatio, ut δημοσθένεϊ, δημοσθένει, λητόϊ, λητοῖ. Craſis autem eſt quædam commixtio, ſiue contemperamentum duarum ſeparatarum uocalium, nunc in diphthongum, nunc uero in monophthongum: in quibus aut altera uocalium tranſmutatur, ut δημοσθένεος, δημοσθένους, aut ambæ, ut δημοσθένεα, δημοσθένη. Nam ε & ο in ου diphthongũ contracta ſunt, ubi ε omnino tranſmutatum eſt: ε uero & α in η monophthongum, in qua etſi neutra uocalium actu appareat, poteſtate tamen ambæ in ea mixtæ ſunt. abuſiue tamen altera pro altera capitur. utraque enim ut plurimum communi uocabulo ſynæreſis appellatur, etſi ipſam rarius fieri cõtingat. Aduertendum eſt etiam præcedente uocali longa, quantacunque ſit ſequens, nunquam ex illis fieri ſynæreſim, ut aſſerit Emanuel Chryſolora. Fit autem, aut ex duabus breuibus, aut ex breui & longa, & ſemper in longam. Sed ſciendum, ſynæreſim pro craſi eſſe accipiendam. nam ſynæreſis, ut ſupra definiuimus, raro ex præcedente breui fit, & in datiuo ſingulari tantum, primæ & quartæ, & quintæ declinationis, ut δημοσθένεϊ, δημοσθένει, λητόϊ, λητοῖ, κρέα, κρέα. Ceteræ uero contractiones per craſin fiunt omnes, & ex præcedente breui ſemper, quæ eſt aut α, aut ε, aut ι, aut ο, ut in ſequentibus declinationibus liquido apparebit.

De

De prima declinatione contractorum nominum in ης, ες, ος.

PRIMA *declinatio contractorum est nominum masculinorum, femininorum, & communium, desinentium in* ης, *ac neutrorum in* ες *adiectiuorum, & in* ος *substantiuorum, quorum genitiuus perfectus & imparisyllabus* διὰ τοῦ εος *existens, in* ους *facit contractum. Synæreses autem huius declinationis ex* ε, *tenui fiunt semper, & ex quauis uocali pura sequente, hoc est, nulla intercedente consonante: sic* ε *&* ο *in* ου *diphthongum, & in* οι. ε *&* ω, *in* ω. ε *&* ι, *in* ει, *diphthongum semper.* ε *&* α, *& duo* εε, *aliqua sequente consonante, etiam in* ει *diphthongum, alioqui in* η, *monophthongum. Sunt igitur in uniuersum synæreses quinque,* ει, ου, οι, η, *&* ω, *quarum singuli genitiui singulas sortiti sunt. genitiuus singularis* ου, τοῦ δημοσθένεος, νους. *dualis* οι, τοῖν δημοσθενέοιν, νοῖν. *pluralis* ω, δημοσθενέων, νῶν. Ει *communis est datiuo singulari, nominatiuo, accusatiuo, & uocatiuo pluralibus,* τῷ δημοσθένεϊ, νει, οἱ δημοσθένεες, νεις, τοὺς δημοσθένεας, νεις. Η *uero communis est accusatiuo singulari, & nominatiuo & accusatiuo duali,* τὸν δημοσθένεα, νη, τὼ δημοσθένεε, νη. *Nominatiuo etiam, & accusatiuo, & uocatiuo pluralibus neutrorum,* τὰ τείχεα, χη, ὦ τείχεα, χη.

Exempla masculinorum.

Ενικὰ, ὁ δημοσθένης, τοῦ δημοσθένεος, δημοσθένους, τῷ δημοσθένεϊ, νη, τὸν δημοσθένεα, νη, ὦ δημόσθενες κοινῶς, και ὦ δημοσθένης ἀττικῶς. Δυϊκὰ, τὼ δημοσθένεε, νη,

τοῖν

τοῖν δημοσθενέοιν, δημοσθενοῖν, ὦ δημοσθένεε, νη. Πλη. οἱ δημοσθένεες, νεις, τῶν δημοσθενέων, νῶν, τοῖς δημοσθένεσι, τοὺς δημοσθένεας, νεις, ὦ δημοσθένεες, νεις.

Femininorum.

Ενικὰ, ἡ τριήρης, τῆς τριήρεος, ρους, τῇ τριήρεϊ, ρει, τὴν τριήρεα, ρη, ὦ τρίηρες, καὶ ὦ τριήρης, καὶ τὰ λοιπὰ, *id est & reliqua, ut superius.*

Communium.

Ενικὰ, ὁ καὶ ἡ ἀληθὴς, τοῦ καὶ τῆς ἀληθέος, θοῦς, τῷ καὶ τῇ ἀληθέϊ, θεῖ, τὸν καὶ τὴν ἀληθέα. θῆ. ὦ ἀληθὲς, καὶ ὦ ἀληθὴς. Δυϊκὰ, τὼ καὶ τὰ ἀληθέε, θῆ, τοῖν καὶ ταῖν ἀληθέοιν, θοῖν, ὦ ἀληθέε θῆ. Πληθ. οἱ καὶ αἱ ἀληθέες θεῖς. τῶν ἀληθέων θῶν τοῖς καὶ ταῖς ἀληθέσι, τοὺς καὶ τὰς ἀληθέας, θεῖς, ὦ ἀληθέες, θεῖς.

Neutra adiectiua.

Ενικὰ, τὸ ἀληθὲς, τοῦ ἀληθέος, θοῦς, τῷ ἀληθέϊ, θεῖ, τὸ ἀληθὲς, ὦ ἀληθές. Δυϊκὰ, τὼ ἀληθέε θῆ, τοῖν ἀληθέοιν, θοῖν ὦ ἀληθέε θῆ. Πλη. τὰ ἀληθέα θῆ, τῶν ἀληθέων, θῶν, τοῖς ἀληθέσι, τὰ ἀληθέα, θῆ, ὦ ἀληθέα, θῆ.

Neutra substantiua.

Ενικὰ, τὸ τεῖχος, τοῦ τείχεος καὶ τείχους, τῷ τείχεϊ, χει, τὸ τεῖχος, ὦ τεῖχος. Δυϊκὰ, τὼ τείχεε, χη. τοῖν τειχέοιν, χοῖν, ὦ τείχεε, χη. Πληθ. τὰ τείχεα χη, τῶν τειχέων, χῶν, τοῖς τείχεσι, τὰ τείχεα, χη, ὦ τείχεα, τείχη.

De secunda declinatione contractorum nominum in ις, & ι.

SECVNDA *declinatio contractorum nominũ duas habet terminationes, ις, masculinorum, femininorum*

norum, & communium, & ι, neutrorum, quorum genitiuus διὰ τοῦ ιος κοινῶς *profertur, &* εος ἰωνικῶς, *&* εως ἀττικῶς. *accuſatiuus in* ιν, *ſolum. Huius autem declinationis una tantum ſynæreſis fit propria, hoc eſt, in* ι, *productum: quia præcedente* ι, *ſequente uero quauis uocali, ſi ex eis ſynæreſis fieri contingat, in* ι, *fit ſemper, quod cuiuſuis generis quatuor tantum euenit caſibus, hoc eſt, datiuo ſingulari,* τῷ ὄφιϊ, ὄφι, τῷ σινήπιϊ. σινήπι. *Nominatiuo, accuſatiuo, & uocatiuo pluralibus,* οἱ ὄφιες, ὄφις, τοὺς ὄφιας, ὄφις, ὦ ὄφιες, ὄφις, τὰ σινήπια, πι, ὦ σινήπια, πι. *In duali numero, nunquam fit ſynæreſis in* ι. *Eodem uero* ι, *in* ε, *conuerſo Ionico more, eædem fiunt ſynæreſes, quæ ſunt in prima declinatione. Quandoquidem ex* ε, *tenui & uocali ſequente fiunt, et hoc in dictis quatuor caſibus, & in nominatiuo duali,* τῷ ὄφεϊ, ὄφει, τὼ ὄφεε, φη, οἱ ὄφεες, φεις, τοὺς ὄφεας, φεις, ὦ ὄφεες, ὄφεις. *Et in neutris,* τῷ σινήπεϊ, πει, τὼ σινήπεε, πη, τὰ σινήπεα, πη. *Sunt igitur tres duntaxat ſynæreſes* ι, *ſcilicet productum, quæ eſt huic declinationi propria, & duæ communes cum prima, hoc eſt* ει, *et* η. *Genitiuorum enim nullus patitur ſynæreſim, ſed diuerſus eſt ſecundum diuerſarum linguarum proprietates. nam regula eſt quòd, quandocunque genitiuus ſingularis patitur ſynæreſim, etiam dualis et pluralis patiuntur, at, ſi non patitur ſingularis, nec ceteri patiuntur.*

Maſculina.

Ενικὰ, ὁ ὄφις, τοῦ ὄφιος κοινῶς, καὶ ὄφεος ἰωνικῶς, καὶ ὄφεως ἀττικῶς, τῷ ὄφιϊ, ὄφι, καὶ ὄφεϊ, ὄφει, τὸν ὄφιν μό-

νον

γον, ὦ ὄφι, καὶ ὦ ὄφις. Δυϊκὰ, τὼ ὄφιε μόνον, καὶ ὄφεε,
ὄφη, τοῖν ὀφίοιν, καὶ ὀφέοιν, καὶ ὄφεων, ὦ ὄφιε μόνον, καὶ
ὄφεε, ὄφη. Πληθ. οἱ ὄφιες, ὄφις, καὶ ὄφεες, ὄφεις, τῶν ὀ-
φίων, καὶ ὀφέων, καὶ ὄφεων, τοῖς ὄφισι, καὶ ὄφεσι, τοὺς ὀφί-
ας, ὄφις, καὶ ὄφεας, ὄφεις, ὦ ὄφιες, ὄφις, καὶ ὄφεες, ὄφεις.

Feminina.

Ενικὰ, ἡ πόλις, τῆς πόλιος κοινῶς, καὶ πόλεος ἰωνι-
κῶς, καὶ πόλεως ἀττικῶς, τῇ πόλιϊ, πόλι, καὶ πόλεϊ, πό-
λει, τὴν πόλιν μόνον, ὦ πόλι, καὶ ὦ πόλις. Δυϊκὰ, τὰ
πόλιε μόνον, καὶ πόλεε, πόλη, ταῖν πολίοιν, καὶ πολέοιν,
καὶ πολεων, ὦ πόλιε μόνον, καὶ πόλεε, πόλη. Πληθ. αἱ
πόλιες, πόλις, καὶ πόλεες, πόλεις τῶν πολίων, καὶ πολέ-
ων, καὶ πόλεων, ταῖς πόλισι, καὶ πόλεσι, τὰς πόλιας, πόλις,
καὶ πόλεας, πόλεις, ὦ πόλιες, πόλις, καὶ πόλεες, πόλεις.

Neutra.

Ενικὰ, τὸ σίνηπι, τοῦ σινήπιος κοινῶς, καὶ σινήπεος
ἰωνικῶς, καὶ σινήπεως ἀττικῶς, τῷ σινήπιϊ, νήπι, καὶ σι-
νήπεϊ, πει, τὸ σίνηπι, ὦ σίνηπι. Δυϊκὰ, τὼ σινήπιε μό-
νον, καὶ σινήπεε, πη, τοῖν σινεπίοιν, καὶ σινηπέοιν, καὶ σι-
νήπεων, ὦ σινήπιε μόνον, καὶ σινήπεε, πη. Πλη. τὰ σι-
νήπια, σινήπι, καὶ σινήπεα, πη, τῶν σινηπίων, καὶ σινη-
πέων, καὶ σινήπεων, τοῖς σινήπισι, καὶ σινήπεσι, τὰ σι-
νήπια, σινῆπι, καὶ σινήπεα πη, ὦ σινήπια, σινήπι, καὶ σι-
νήπεα, σινήπη.

De tertia declinatione contractorum nominum in ας.

Tertia *declinatio contractorum nominum unicam habet terminationem in* ας, *& masculinorũ tantum, quorum genitiuus* διὰ τῦ εος *fit* κοινῶς, καὶ εως ἀττικῶς,

ἀττικῶς, καὶ ηος ἰωνικῶς. Cuius synæresεs sunt cum prima declinatione communes, quandoquidem ex ε, tenui præcedente fiunt, & uocali sequente: et duæ sunt tantum, ει scilicet & η. ει enim in datiuo singulari, τῷ βασιλέϊ, λει. in nominatiuo, accusatiuo, & uocatiuo pluralibus, οἱ βασιλέες, λεῖς, τοὺς βασιλέας, λεῖς, ὦ βασιλέες, λεῖς. η, uero in nominatiuo & uocatiuo duali, τὼ βασιλέε, λῆ, ὦ βασιλέε, λῆ. Genitiuorum autem nullus patitur συναίρεσιν, sed diuersus est secundum linguarum diuersitatem. Aduertendum etiam penultimam uocalem, hoc est, ε ψιλὸν, in omnibus casibus, dempto singulari nominntiuo & uocatiuo, in η, conuerti ἔθει ἰωνικῷ, nec ex ea synæresim fieri.

Παράδειγμα.

Ενικὰ, ὁ βασιλεὺς, τοῦ βασιλέος κοινῶς, καὶ βασιλέως ἀττικῶς, καὶ βασιλῆος ἰωνικῶς, τῷ βασιλέϊ, βασιλεῖ, καὶ βασιλῆϊ, τὸν βασιλέα, λῆ, καὶ βασιλῆα. ὦ βασιλεῦ κοινῶς, καὶ βασιλεὺς ἀττικῶς Δυϊκὰ, τὼ βασιλέε, λῆ, καὶ βασιλῆε, τοῖν βασιλέοιν, καὶ λήοιν, ὦ βασιλέε, λη, καὶ βασιλῆε. Πληθ. οἱ βασιλέες, λεῖς, καὶ βασιλῆες, τῶν βασιλέων, βασίλεων, καὶ βασιλήων, τοῖς βασιλεῦσι, καὶ βασιλῆσι, τοὺς βασιλέας, λεῖς, καὶ βασιλεῖας, ὦ βασιλέες, λεῖς, καὶ βασιλῆες.

De accusatiuo autem singulari in ῆ, utrum synæresis fit, an apocope, libro quarto uideris.

De quarta declinatione contractorum nominum in ω, & ως.

QVARTA declinatio contractorum nominum duas habet terminationes, in ω, & in ως, femininorũ tantum.

tantum. Quorum genitiuus perfectus & impariſyllabus in ος *exiſtens, in* ους κατὰ κρᾶσιν *facit cõtractum. Synæreſes autem huius declinationis, quæ ex* ο *paruo præcedente uocali ſequente fiunt, tres ſunt,* ου, οι, ω, *quæ ſic ordinantur, duo* οο *in* ου *in genitiuo ſingulari,* τῆς λητόος, λητοῦς. ο *&* ι *in* οι *in datiuo ſingulari,* τῇ λητόϊ, λητοῖ. ο *&* α *in* ω *in accuſatiuo ſingulari,* τὴν λητόα, λητώ. *Cetera uero tertiam ſequuntur ſimplicium declinationem.*

Ενικὰ, ἡ λητὼ, τῆς λητόος, λητοῦς, τῇ λητόϊ, λητοῖ, τὴν λητόα, λητὼ, *accentu acuto,* ὦ λητοῖ. Δυϊκὰ, τὰ λητὼ, ταῖν λητοῖν, ὦ λητῶ. Πληθ. αἱ λητοὶ, τῶν λητῶν, ταῖς λητοῖς, τὰς λητοὺς, ὦ λητοί.

Ενικὰ, ἡ αἰδὼς, τῆς αἰδόος, αἰδοῦς, τῇ αἰδόϊ, αἰδοῖ, τὴν αἰδόα, δῶ, *accentu circunflexo,* ὦ αἰδοῖ. Δυϊκὰ, τὰ αἰδὼ, ταῖν αἰδοῖν, ὦ αἰδώ. Πληθ. αἱ αἰδοὶ, τῶν αἰδῶν, ταῖς αἰδοῖς, τὰς αἰδοὺς, ὦ αἰδοί.

De quinta declinatione contractorum nominum in ας purum, & in ρας.

QVINTA *declinatio contractorum nominum duas habet terminationes,* ας *purum &* ρας, *neutrorum tantum. quorum genitiuus in* ατος *deſinit* κοινῶς, *& in* αος, *ſubtracto* τ, ἰωνικῶς, *& in* ως κατὰ κρᾶσιν ἀττικῶς. *In hac autem declinatione duæ fiunt ſynæreſes, in* α *productum, & in* ω. *Ex* α *enim præcedente &* ο *utcunque ſequente, ſiue* ο *paruum ſit, & idem ſiue ſolum ſiue in diphthongo, ſiue ſit* ωμέγα, *ſemper fit ſynæreſis in* ω, *quod genitiuis tantum euenit. Sequente uero quauis alia uocali, in* α *productũ fit ſynæreſis.*

Ενικὰ,

Ενικὰ, τὸ κρέας, τοῦ κρέατος κοινῶς, καὶ τρέαος ἰωνικῶς, καὶ κρέως ἀττικῶς, τῷ κρέατι, καὶ κρέαϊ, καὶ κρέᾳ, τὸ κρέας, ὦ κρέας. Δυϊκὰ, τὼ κρέατε, καὶ κρέαε, καὶ κρέα, τοῖν κρεάτοιν, καὶ κρεάοιν, καὶ κρεῷν, ὦ κρέατε, καὶ κρέαε, καὶ κρέα. Πληθ. τὰ κρέατα, καὶ κρέαα, καὶ κρέα, τῶν κρεάτων, καὶ κρεάων, καὶ κρεῶν, τοῖς κρέασι, τὰ κρέατα, καὶ κρέαα, καὶ κρέα, ὦ κρέατα, καὶ κρέαα, καὶ κρέα.

Vbi sciendum genitiuum dualem κρεῷν κρᾶσιν *pati, atque* συναίρεσιν. *nam ex* α *&* ο *crasi facta in* ωμέγα, *ei per synæresin* ι *subscribitur.*

Ενικὰ, τὸ κέρας, τοῦ κέρατος, καὶ κέραος, καὶ κέρως, τῷ κέρατι, καὶ κέραϊ, καὶ κέρᾳ, τὸ κέρας, ὦ κέρας. Δυϊκὰ, τὼ κέρατε, κέραε, κέρα, τοῖν κεράτοιν, κεραοιν, κερῷν. Πληθ. τὰ κέρατα, κέραα, κέρα, τῶν κεράτων, κεράων, κερῶν, τοῖς κέρασι, τὰ κέρατα, κέραα, κέρα, ὦ κέρατα, κέραα, κέρα.

Contractiones in omnibus casibus.

PRAETER *dicta nomina contracta aliqua inueniuntur, quæ prr omnes numeros & casus synæresim patiuntur: quorum masculina & neutra tertiæ sunt simplicium declinationis, feminina uero secundæt quæ à Theodoro Gaza* ὁλοπαθῆ *appellantur: ob quam rem in nulla contractorum declinatione coordinantur, quorum inflexio talis est.*

Ενικὰ ὁ νόος, νοῦς, τοῦ νόου, νοῦ, τῷ νόῳ, νῷ, τὸν νόον, νοῦν, ὦ νόε, νοῦ. Δυϊκὰ, τὼ νόω, νὼ, τοῖν νόοιν, νοῖν, ὦ νόω, νώ *accentu acuto: quoniam nominatiuus dualis in* ω *desinens, siue à circunflexis, siue ab oxytonis acuitur, circunflectitur autem nunquam, ut* καλὸς, τὼ καλὼ,

ὁ ἀργυροῦς,

ὁ ἀργυροῦς, τὼ ἀργυρώ. ὁ νοῦς, τὼ νώ. *A grauitonis uero acuitur penultima, ut* ὁ λόγος, τὼ λόγω. *Hanc enim Græci regulam ita tradunt.* τὰ εἰς ω̄, δυϊκὰ ἢ ὀξύνεται ἢ βαρύνεται, ἀπέστραπται δὲ τὴν περισπωμένην. (*auersantur enim circunflexum*) ὀξύνεται μὲν ἀπὸ περισπωμένων καὶ ὀξυνομένων, χρυσοῦς, χρυσὼ, καλὸς, καλὼ, πρὸ μιᾶς δὲ ἔχει τὸν τόνον, τὰ ἀπὸ βαρυτόνων, φίλος, φίλω. Πληθ. οἱ νόοι, νοῖ. τῶν νόων, νῶν. τοῖς νόοις, νοῖς. τοὺς νόους, νοῦς. ὦ νόοι, νοῖ. *Declinantur etiam per quintam declinationem, in hunc modum.*

Ὁ νοῦς. τοῦ νοὸς. τῷ νοῒ. τὸν νόα. ὦ νοῦ. *sicut* βοῦς, βοὸς, βοΐ.

Ὁ ῥόος, ῥοῦς. τοῦ ῥόου, ῥοῦ. τῷ ῥόῳ, ῥῷ. τὸν ῥόον, ῥοῦν. ὦ ῥόε, ῥοῦ.

Ὁ πλόος, πλοῦς. τοῦ πλόου, πλοῦ. τῷ πλόῳ, πλῷ. τὸν πλόον, πλοῦν. *sic* ἁπλόος, ἁπλοῦς. διπλόος, διπλοῦς. *& alia quorum fœmininum & neutra etiam per omnes numeros & casus synæresim patiuntur.*

Ἡ ἁπλόη, ἁπλῆ. τῆς ἁπλόης, ἁπλῆς. τῇ ἁπλόῃ, ἁπλῇ, *&c.*

Τὸ ἁπλόον, ἁπλοῦν. τοῦ ἁπλόου, ἁπλοῦ. τῷ ἁπλόῳ, ἁπλῷ. τὸ ἁπλόον, ἁπλοῦν. ὦ ἁπλόον, ἁπλοῦν. Δυϊκὰ, τὼ ἁπλόω, ἁπλώ. τοῖν ἁπλόοιν, ἁπλοῖν. ὦ ἁπλόω, ἁπλώ. Πληθ. τὰ ἁπλόα, ἁπλᾶ. τῶν ἁπλόων ἁπλῶν. τοῖς ἁπλόοις, ἁπλοῖς. τὰ ἁπλόα, ἁπλᾶ. ὦ ἁπλόα, ἁπλᾶ.

Ἡ λέξις. τῆς λέξεως. τῇ λέξει, ἀπὸ τοῦ λέξεϊ. τὴν λέξιν, ὦ λέξις. Δυϊκὰ, τὰ λέξεε. ταῖν λεξέοιν, καὶ λέξεων, ὦ λέξεε. Πληθ. αἱ λέξεις, ἀπὸ τοῦ λέξεες, τῶν

λέξέων, ταῖς λέξεσι, τὰς λέξεις, ὦ λέξεις, sicut nominatiuus. Sic πλῶσις, πλώσεως, & alia huiusmodi, quæ passim inueniuntur.

In paucis contracta.

S*Vnt & alia nomina in υς desinentia, & imparisyllaba, quæ cum in paucis casibus synæresim patiantur, ὀλιγοπαθῆ dicta sunt: & à* Theodoro *Gaza* partim primum υ, appellantur, & *ὀξύτονα sunt, ut, ἡδὺς, ἡδέος, ὠκὺς, ὠκέος: partim uero secundum υ, & grauitona sunt, ut βότρυς, βότρυος, στάχυς, στάχυος. Quæ sunt primi υ, in datiuo singulari synæresim patiuntur, ut ἡδέϊ, ἡδεῖ: sicut δημοσθένεϊ, δημοσθένει. & in nominatiuo, accusatiuo, & uocatiuo pluralibus, ut ἡδέες, ἡδεῖς, ἡδέας, ἡδεῖς. sicut δημοσθένεες, νεις, δημοσθένεας, νεις. nullius tamen sunt contractorum declinationis. Quæ uero sunt secundi υ, in nominatiuo, accusatiuo, & uocatiuo pluralis numeri tantum contrahuntur: nam præcedente υ, sequente uero quauis uocali, si ex eis synæresis fieri contingat, in υ, fit semper, ut βότρυες, βότρυς, βότρυας, βότρυς: sicut ex ι, præcedente, & quauis uocali sequente fit synæresis in ι, ut in secunda contractorum declinatione dictum est.*

Similiter & quæ in ους, desinunt, & imparisyllaba sunt, in tribus casibus pluralis numeri tantum synæresim patiuntur: & ea unica est, ου, scilicet, nec in aliqua contractorum declinatione coordinantur.

Ενικά. Ο βοῦς, τοῦ βοὸς, τῷ βοὶ, τὸν βόα, καὶ βοῦν, ὦ βοῦ. Δυϊκά, τὼ βόε, τοῖν βοοῖν, ὦ βόε. Πληθ. οἱ

βόες, βοῦς, τῶν βοῶν, τοῖς βουσὶ, τοὺς βόας, βοῦς. ὦ βόες, βοῦς.

De comparatiuorum contractione.

C*Omparatiua quoque in* ων *desinentia*, ὀλιγοπαθῆ *& ipsa appellari possunt: cum in accusatiuo singulari masculinorum, & in nominatiuo, accusatiuo, & uocatiuo pluralibus neutrorum in* ω, *fiat synæresis, Atticorum more, ut* τὸν μείζονα, μείζω. τὰ μείζονα, μείζω *: expuncto scilicet* ν, *&* ο, *&* α, *in* ω, *contractis. in nominatiuo uero plurali & uocatiuo masculinorum* ν, *prius eliso*, ο *&* ε *in* ου *contrahuntur, ut* μείζονες, μείζοες, μείζους. *At in accusatiuo eiusdem numeri, subtracto* ν, *ut supra*, ο *&* α *etiam in* ου *contrahi necesse est, ut* μείζονας, μείζοας, μείζους *: sicut* βόες, βοῦς. βόας, βοῦς. *& duum sunt generum, ac in* ον *neutrum habent formatum, ut* ὁ καὶ ἡ μείζων, τοῦ καὶ τῆς μείζονος. τὸ μεῖζον, τοῦ μείζονος.

ΠΕΡΙ ΕΠΙΘΕΤΩΝ, *siue de adiectiuis*.

T*Ων* ἐπιθέτων, *hoc est, adiectiuorum, aliqua in* ας *mittunt masculinum, fœmininum in* σα, *& neutrum in* αν, *ut* ὁ πᾶς τοῦ παντὸς, ἡ πᾶσα, τῆς πάσης, τὸ πᾶν, τοῦ παντός.

Aliqua uero in ης, *duum generum, & neutrum in* ες, *ut* ὁ καὶ ἡ ἀληθής, τοῦ καὶ τῆς ἀληθέος, ἀληθοῦς, τὸ ἀληθὲς, τοῦ ἀληθέος, ἀληθοῦς.

Aliqua uero in εις, *fœmininum in* εσσα, *& neutrũ in* εν, *ut* ὁ χαρίεις, τοῦ χαρίεντος, ἡ χαρίεσσα, τῆς χαριέσσης, τὸ χαρίεν, τοῦ χαρίεντος.

Aliqua uero in ιν, *duum generum, & neutrum in*

e, ut ὁ καὶ ἡ φιλόπατρις. Τοῦ καὶ τῆς φιλοπάτριδος, καὶ τὸ φιλόπατρι, τοῦ φιλοπάτριδος.

Aliqua autem in υς ὀξύτονα, fœmininum in εια, & neutrum in υ, ut ὁ ἡδὺς, τοῦ ἡδέος. ἡ ἡδεῖα, τῆς ἡδείας. τὸ ἡδὺ, τοῦ ἡδέος.

Aliqua uero in υς grauitona duum generum neutrum in υ. ut ὁ καὶ ἡ ἄδακρυς. τοῦ καὶ τῆς ἀδάκρυος. τὸ ἄδακρυ, τοῦ ἀδάκρυος.

Desinentia in ος, purum, simplicia cómunia trium generum, in α, formant fœmininum, & neutrum in ον, ut δίκαιος, δικαία, δίκαιον. Eodem modo quæcunque in ultima syllaba habent ρ, ut ἀνθηρὸς, ἀνθηρὰ, ἀνθηρόν. σοφὴ uero & similia Ionica sunt. desinentia autem in ος, non purum, in η, fœmininum formant. ut ἔρημος, ἐρήμη, ἔρημον. σοφὸς, σοφὴ, σοφόν. Composita uero in ος, Atticorum more duum sunt generum, & neutrum habent in ον, ut ὁ καὶ ἡ φιλόσοφος, τὸ φιλόσοφον.

Aliqua uero in ους, duum generum, & in ουν, neutrum habent formatum, ut ὁ καὶ ἡ πολύπους, τοῦ καὶ τῆς πολύποδος. τὸ πολύπουν, τοῦ πολύποδος. Ἁπλοῦς uero, & διπλοῦς, & μολυβδοῦς, & χαλκοῦς, & ἀργυροῦς, & χρυσοῦς, trium sunt generum: quorum masculina & neutra tertiam simplicium inflexionem sequuntur, fœminina uero secundam, ut ὁ ἁπλοῦς, τοῦ ἁπλοῦ. ἡ ἁπλῆ, τῆς ἁπλῆς. τὸ ἁπλοῦν, τοῦ ἁπλοῦ. ὁ ἀργυροῦς, τοῦ ἀργυροῦ. ἡ ἀργυρᾶ, τῆς ἀργυρᾶς. τὸ ἀργυροῦν, τοῦ ἀργυροῦ. Iones tamen, χρύσεος, χρύσεα, χρύσεον, dicunt, & alia similiter.

Aliqua

Aliqua uero in ως, duum generum, & neutrum in ων, quæ Attica sunt, ut ὁ καὶ ἡ εὔγεως, τοῦ καὶ τῆς εὔγεω. τὸ εὔγεων, τοῦ εὔγεω.

Aliqua in ην, duum generum, & neutrum in εν, ut ὁ καὶ ἡ τέρην, τοῦ καὶ τῆς τέρενος. τὸ τέρεν, τοῦ τέρενος.

Aliqua in ων, duum generum, & neutrum in ον, ut ὁ καὶ ἡ εὐδαίμων, τοῦ καὶ τῆς εὐδαίμονος. τὸ εὔδαιμον, τοῦ εὐδαίμονος.

ΠΕΡΙ ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΩΝ ΟΝΟΜΑΤΩΝ, *siue de nominibus numeralibus.*

Nomina numeralia unum significantia, singulariter tantum declinantur: quæ uero duo, dualiter: quæ autem plura, pluraliter, & trium sunt generum.

Singularia tantum, quorum εἷς masculinum, μία fœmininum, ἓν uero neutrum est.

Εἷς, ἑνὸς, ἑνὶ, ἕνα. Μία, μιᾶς, μιᾷ, μίαν. Ἓν, ἑνὸς, ἑνὶ, ἓν.

Dualia.

Δύο κοινῶς, καὶ δύω ἀττικῶς διὰ τοῦ ω, μεγάλου, δυοῖν, καὶ δυεῖν, *in genere fœminino, ο in ε uerso. Declinatur etiam in plurali numero sic,* οἱ δύο, αἱ δύο, τὰ δύο. τοῖς καὶ ταῖς καὶ τοῖς δυσὶ. τοὺς δύο, τὰς δύο, καὶ τὰ δύο.

Pluralia quorum τρεῖς *&* τέσσαρες *masculina & fœminina sunt,* τρία *uero &* τέσσαρα *neutra.*

Τρεῖς, τριῶν, τρισὶ, τρεῖς. *duum generum,* τρία, τριῶν, τρισὶ, τρία.

Τέσσαρες, τεσσάρων, τέσσαρσι, τέσσαρας, *duum generum,*

nerum, τέσσαρα, τεσσάρων, τέσσαρσι, τέσσαρα.

A quatuor autem usque ad cētum omnia sunt indeclinabilia: articulis autem discernuntur cuius sint generis & casus, hoc modo.

Οἱ πέντε, τῶν πέντε, τοῖς πέντε, τοὺς πέντε. Αἱ πέντε, τῶν πέντε, ταῖς πέντε, τὰς πέντε. Τὰ πέντε, τῶν πέντε, τοῖς πέντε, τὰ πέντε.

Eodem modo declinantur & ἕξ, *&* ἑπτὰ, *&* ὀκτὼ, *&* ἐνέα, *&* δέκα, *& alia usque ad centum.*

A ducentis uero omnis numerus per omnia genera pluraliter declinatur sic:

Οἱ διακόσιοι, τῶν διακοσίων, τοῖς διακοσίοις, τοὺς διακοσίους. Αἱ διακόσιαι, τῶν διακοσίων, ταῖς διακοσίαις, τὰς διακοσίας. Τὰ διακόσια, τῶν διακοσίων, τοῖς διακοσίοις, τὰ διακόσια.

Sic & τριακόσιοι, τετρακόσιοι, πεντακόσιοι, ἑξακόσιοι, ἑπτακόσιοι, ἐννεακόσιοι, χίλιοι, δισχίλιοι, τρισχίλιοι, τετρακισχίλιοι, καὶ τὰ λοιπά.

ΕΝΙΚΑ.	ΔΥΙΚΑ.	ΠΛΗΘΥΝΤΙΚΑ.
ὀρθεῖα	ὀρθεῖα καὶ	ὀρθεῖα
γενικὴ	αἰτιατικὴ	γενικὴ
δοτικὴ	γενικὴ καὶ	δοτικὴ
αἰτιατικὴ	δοτικὴ	αἰτιατικὴ
κλητικὴ	κλητικὴ	κλητικὴ

ARTICVLI PRAEPOSITIVI.

ὁ, τοῦ, τῷ, τὸν.	τὼ, τοῖν.	οἱ,	τοῖς, τούς.
ἡ, τῆς, τῇ, τὴν, ὦ.	τὰ, ταῖν, ὦ.	αἱ, τῶν,	ταῖς, τάς, ὦ.
τὸ, τοῦ, τῷ, τό.	τὼ, τοῖν.	τά,	τοῖς, τά.

Prima

Prima declinatio mariũ eſt tantum in ας, *&* *in* ης.

ας ᾳ. αν. α.

ου α. αιν. α. αι. ων. αις. ας. αι.

ης ῃ. ην. η.

Secunda eſt fœmininorum tantum quæ in α, *&* *in* η, *terminant.*

α αν. α.

ης. ῃ. α. αιν. α. αι. ων. αις. ας. αι.

η ην. η.

Nomina tamen quæ in α, *purum,* δα, θα, ρα, *finiũt, ſeruant* α, *in genitiuo &* *datiuo ſingulari, ut* θεὰ, θεᾶς. λήδα, λήδας. μάρθα, μάρθας. ἡμέρα, ἡμέρας.

Tertia declinatio eſt ſingulorum generum in ος *exeuntium, &* *neutrorum in* ον.

ος ε οι ους. οι.

ου. ῳ. ον. ω. οιν. ω. ων. οις.

ον ον α α. α.

Aduerte Atticos in omnibus declinationibus facere uocatiuũ nominatiuo ſimilẽ, ut i ſupra declaratũ eſt

Quarta eſt Atticorum, quæ fit a tertia, mutato ο *in* ω, *quod in omnibus caſibus retinet.*

Ενικὰ. Δυϊκὰ. Πληθυντικὰ.

ως ως ῳ ως. ῳ

ω. ῳ. ων ω. ῳν. ω. ων. ῳς

ων ων ω ω. ω.

Hæ quatuor ſuperiores dicuntur pariſyllabæ, quia non creſcunt in obliquis, ſed eos pares efferunt nominatiuo.

Quinta eſt generum omnium quæ creſcunt in obli-

quis, quorũ terminatio uaria est: sed hæ quinque consonantes diuersis uocalibus iunctæ, nunc satis erunt.

ν		ν					
ξ		ξ				σ	
ρ	ος, ι, α.	ρ	ε, οιν, ε.	ες, ων,		ξ.	ι, ας, ες.
σ		σ				ψ	
ψ		ψ					

Similiter etiam neutra uariabis, in quibus accusatiuos & uocatiuos suis nominatiuis similes ubique facies, & eorum pluralia in α, ut & latina.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΣΥΝΗΡΗΜΕΝΩΝ,

siue de contractis nominibus.

AB hac quinta aliæ quinque fiunt declinationes, quæ synæresiatæ dicuntur, quòd synæresim, id est contractionem patiuntur. Quarum prima est masculinorum, fœmininorum, & communium desinentium in ης, neutrorum uero desinentium in ες, adiectiuorum, & in ος, substantiuorum.

ης	ους, ει, η, ες.	η, οῖν, η.	εις, ῶν.	εσι	εις, εις.
	εος, εϊ, εα, ης, εε.	έοιν, εε, εες, έων.			εας, εες.

Neutra separatim posuimus.

ες	ους. ει.	ες, ες.	η, οῖν, η.	η, ῶν.	εσι	η, η.
ος	εος, εϊ.	ος, ος.	εε, έοιν, εε.	εα, έων.		εα, εα.

In qua declinatione quinque hæ synæreses colliguntur, hoc est, εο in ου, εϊ in ει, εα & duo εε, etiam in ει, & in η, εοι in οι, εω in ω.

Secunda est masculinorum, fœmininorum, & communium in ις, desinentium, & neutrorum in ι, quorum

rum genitiuus in ιος communiter facit, in εος Ionice, in εως Attice, per ω.

	Ενικὰ.		Δυϊκὰ.			Πληθυντικὰ.	
	ιος	ι	ι,η.	ιοιν.ι.η	ις, εις	ίων	ις. ις
ις	εος	ιι,ιν,ι.	ιε,εε.	εοιν,ιε,εε	ιες,εες.	έων,εσι.	ιας, ιες
	εως	εϊ		εων		εων,ισι.	εας. εες
		ει					εις. εις

Neutra ʃeparatim ponenda fuerunt.

	ιος.ι		ι.		ι	ι.	ίων.	ι. ι.
ι	εος.ιι	ι,ι	ιε.	ίοιν.	ιε	ια.	έων,ισι.	ια, ια
	εως,εϊ		εε.	εοιν.	εε	εα.	εων,εσι.	εα,εα
	ει		η.		η	η.		η. η

In neutris aduertendi ʃunt tres plurales caʃus ʃimiles in hac declinatione, quorũ propria ʃynæreʃis una eʃt in ι, productum. nam ubicunque euenit ʃynæreʃin fieri ex ι, & quauis uocali ʃequente, fit contractio in ι. cum uero mutatur ι, in ε, Ionice, fiũt ʃynæreʃes, quæ ʃunt in prima.

Tertia eʃt maʃculinorum tantummodo in ευς exeuntium, quorum genitiuus in εος fit communiter, in εως Attice, & in ηος Ionice, et ita ʃingulatim unumquodque idioma potes uariare.

	εος, εϊ, εα, ευ.	εε		εε	εες	έων	εας, εες.
ευς	εως, ει, η, ευς.	η	εοιν	η	εις	εων, ευσι.	εις, εις.
	ηος, ηϊ, ηα, ευς.	ηε	ηοιν	ηε	ηες	ηων, ησι.	ηας, ηες.

In qua declinatione duæ ʃynæreʃes fiunt, quæ a prima ʃunt, hoc eʃt, ε & ι in ει, duo εε in ει, & in η. ε & α etiam in ει.

Quarta eʃt fœmininorũ ʃolũ in ω, uel in ως, exeuntiũ.

ω

ω οῦς. οῖ. ω

ους. οϊ. οα. οϊ.   ων. οιν. ω   οι. ων. οις. ους. οι.

ως

In qua quidem tres hæ synæreses οο *in* ου , οϊ *in* οι , οα *in* ω *in singulari tantum habentur, alij uero duo numeri tertiam sequuntur simplicium declinationem.*

Quinta est neutrorum in ας , *purum uel in* ρας , *exeuntium.*

Ενικὰ.   Δυϊκὰ.   Πληθυντικὰ.

ατος, ατι,   ατε, άτοιν, ατε.   ατα, άτων, ατα, ατα.

ας, ρας.   αος, αϊ,   ας, ας. αε, άοιν. αε,   αα. άων, ασι αα, αα

ως, ᾳ,   ρας. ρας, α,   ῷν, α.   α,   ῶν   α. α

In hac declinatione duo sunt synæreses; in genitiuis in ω, *in reliquis casibus in* α.

Sunt quædam nomina quæ per omnes casus patiuntur synæresin, ut νέος, ῥόος, ἀπλόος, *& alia huiusmodi.*

ους. ου. ῳ. ουν. ου   ω. οῖν. ω   οι. ων. οις. ους. οι.

οος. οου. οῳ. οον. οε.   οω. οοιν. οω   οοι. οων. οοις. οους. οοι.

Νοῦς tamen etiam per quintam simplicium declinatur, ut νοῦς. νοὸς. νοΐ. νόα.

Nomina numeralia.

εἷς   ἑνὸς   ἑνὶ   ἕνα   *quintæ*

μία   μιᾶς   μιᾷ   μίαν   *secundæ*   declinationis

ἓν   ἑνὸς   ἑνὶ   ἓν   *quintæ*

οἱ   τοῖς   τοὺς

αἱ   δύο   τῶν δύο   ταῖς   δυσὶ   τὰς   δύο

τὰ   τοῖς   τὰ

οἱ

οἱ τρεῖς		τοῖς	τοὺς τρεῖς
αἱ	τῶν τριῶν	ταῖς τρισί.	τὰς
τὰ τρία		τοῖς	τὰ τρία
οἱ		τοῖς	τοὺς τέσσαρας
αἱ τέσσαρες	τῶν τεσ-	ταῖς τέσσαρσι	τὰς
τὰ τέσσαρα	σάρων	τοῖς	τὰ τέσσαρα

EIVSDEM F. VRBANI BELLVNENSIS INSTITVTIONVM GRAMMATIC.

LIBER SECVNDVS.

ΠΕΡΙ ΡΗΜΑΤΟΣ.

PΗμα ἐστὶ μέρος λόγου κλιτὸν μετὰ διαφόρων χρόνων, ἐνέργειαν, ἢ πάθος, ἢ οὐδέτερόν τι σημαῖνον, *hoc est, Verbum est pars orationis declinabilis cum diuersis temporibus, actionem, uel passionem, uel neutrum quiddam significans. Cui accidunt octo,* ἔγκλισις, γένος, εἶδος, σχῆμα, ἀριθμὸς, πρόσωπον, χρόνος, καὶ συζυγία.*i. Modus, Genus, Species, Figura, Numerus, Persona, Tempus, & Coniugatio.*

Modi sunt quinque, ὁριστικὴ, προστακτικὴ, εὐκτικὴ, ὑποτακτικὴ, καὶ ἀπαρέμφατος. *hoc est, Indicatiuus, Imperatiuus, Optatiuus, Subiunctiuus, & Infinitiuus. Indicatiuus, ut* τύπτω. *Imperatiuus, ut* τύπτε. *Optatiuus, ut* τύπτοιμι. *Subiunctiuus, ut* ἐὰν τύπτω. *Infinitiuus, ut* τύπτειν.

Genera quinque, ἐνεργητικὸν, παθητικὸν, οὐδέτε-

ρον

ρον, κοινὸν ἢ μέσον, ἀποθετικὸν ἢ αὐτὸ ἐνεργητικόν, id eſt, Actiuum, Paſſiuum, Neutrum, Commune ſiue medium, Deponens ſiue per ſe actiuum. Actiuum, ut τύπτω, uerbero. Paſſiuum, ut τύπτομαι, uerberor. Neutrum, ut ὑγιαίνω, ualeo. Commune ſiue medium, ut βιάζομαι, cogo & cogor. Deponens ſiue per ſe actiuum, ut μάχομαι, pugno.

Species duæ, Πρωτότυπον, καὶ παράγωγον, id eſt, Primitiua, & Deriuatiua. Primitiua, ut ἄρδω. Deriuatiua, ut ἀρδεύω. A nominibus etiam deriuantur uerba, ut à πόλεμος, πολεμίζω.

Figuræ tres, ἁπλοῦν, σύνθετον, καὶ παρασύνθετον, id eſt. Simplex, Compoſita, & Decompoſita. Simplex. ut ἱςῶ. Compoſita, ut παριςῶ. Decompoſita, ut παριςάνω. Deriuantur autem decompoſita à compoſitis. nam à φίλω uerbo, & ἵππος nomine componitur φίλιππος, unde φιλιππίζω.

Numeri tres, ἑνικὸς, δυϊκὸς, πληθυντικὸς. i. Singularis, dualis, & pluralis. Singularis, ut τύπτω. Dualis, ut τύπτετον. Pluralis, ut τύπτομεν.

Perſonæ tres, πρῶτον, δεύτερον, καὶ τρίτον. i. Prima, ſecunda, & tertia. Prima à qua fit oratio, ut γράφω. Secunda ad quam fit oratio, ut γράφεις. Tertia de qua fit oratio, ut γράφει.

Tempora ſex, ἐνεςὼς, παρατατικὸς, παρακείμενος, ὑπερσυντελικὸς, ἀόριςος, καὶ μέλλων, hoc eſt, Præſens, Præteritum imperfectum, Præteritum perfectum, Præteritum pluſquamperfectum, Indefinitum præteritum, & Futurum. Præſens, ut τύπτω.

Præteritum

Præteritum imperfectum, ut ἔτυπτον. *Præteritum perfectum, ut* τέτυφα. *Præteritum plusquamperfectum, ut* ἐτετύφειν. *Præteritum indefinitum, ut* ἔτυψα. *Futurum, ut* τύψω.

Coniugationes tredecim, sex τῶν βαρυτόνων, *hoc est, grauitonorum, tres* τῶν περισπωμένων, *id est circunflexorum in* ω *desinentium: & quatuor in* μι. *Vnde tres sunt uerborum terminationes,* ω *scilicet grauitonum, ut* γφάφω: ω *circunflexum, ut* γελῶ: *&* μι, *ut* τίθημι.

PRIMA.

PRIMA *igitur grauitonorum coniugatio est, quæ per* β, *uel* π, *uel* φ, *uel* πτ. *profertur, ut* λείβω, τέρπω, γράφω τύπτω. *Quorum futurum per* ψ, *ut* λείψω. τέρψω, γράψω, τύψω. *Præteritum uero per* φ, *ut* λέλειφα, τέτερφα, γέγραφα, τέτυφα.

SECVNDA *coniugatio est, quæ per* γ, *uel* κ, *uel* χ, *uel* κτ, *ut* λέγω, πλέκω, τρέχω, τίκτω. *Quorum futurum per* ξ, *ut* λέξω, πλέξω, τρέξω, τέξω. *Præteritum uero per* χ, *ut* λέλεχα, πέπλεχα, τέτρεχα, τέτεχα.

TERTIA *est quæ per* δ, *uel* θ, *uel* τ, *ut* ᾄδω, πλήθω, ἀνύτω. *Quorum futurum per* σ, *ut* ᾄσω, πλήσω, ἀνύσω. *Præteritum uero per* κ, *ut* ᾖκα, πέπληκα, ἤνυκα.

QVARTA *est quæ per* ζ, *uel geminum* σσ. *ut* φράζω,

φράζω, ὀρύσσω, ſiue ὀρύττω ἀττικῶς. Quorum futurum nunc per σ, ut φράσω: nunc per ξ, ut ὀρύξω. Et præteritum nunc per κ, ut πέφρακα, nunc per χ, ὤρυχα.

QVINTA eſt, quæ per quatuor immutabiles profertur, uidelicet λ, μ, ν, ρ. ut ψάλλω, νέμω, κλίνω, σπείρω. quorum futurum penultimam corripiens, ac extremam circunflectens, per eaſdem immutabiles enuntiatur, ut ψαλῶ, altera immutabili expuncta, νεμῶ, κρινῶ, σπερῶ, ſubiunctiua uocali diphthongi abiecta, ι, ſcilicet. Præteritum per κ, ut ἔψαλκα, νενέμηκα, κέκρικα, ἔσπαρκα.

SEXTA uero per ω, purum, ut ἀκούω, ἱππεύω. quorum futurum per σ, ut ἀκούσω, ἱππεύσω. Præteritum uero per κ, ut ἤκουκα, ἵππευκα. Quo in loco ſciendum eſt coniugationes, quas alij tredecim faciunt, Theodorum Gazam in quinque redigere, hoc eſt, quæcunque uerba ante ω, habent ſiue β, ſiue π, ſiue φ, ſiue πτ, primam conſtituere coniugationem: ut λείβω, τέρπω, γράφω, τύπτω: quæcunque uero γ, ſiue κ, ſiue χ, ſiue κτ, ſiue geminatum σσ, ſiue ζ, & in futuro ξ, ſecundam: ut λέγω, πλέκω, ἔχω, τίκτω, ὀρύσσω, παίζω. at quæcunque δ, ſiue θ, ſiue τ, ſiue ζ, ſiue geminatum σσ, ſiue ω purum, & in futuro σ, tertiam: ut ᾄδω, πλήθω, ἀνύτω, φράζω, πλάσσω, ἀκούω. Quæ uero, quampiam immutabilem habent, quartã conſtituere neceſſe eſt: ut ψάλλω, νέμω, κρίνω, σπείρω. Quintam uero, quæcunque in μι, deſinunt uerba: ut τίθημι, ἵστημι, δίδωμι, ζώγνυμι. de quibus proprijs locis dicetur.

Sed ante uerbi inflexionem hæc pauca annotanda sunt : hoc est, Cum prima persona pluralis numeri in μεν *exeat, primam dualem omnino deficere : quod omnibus accidit actiuis, tam in* ω, *quam in* μι, *desinentibus, & ambobus etiam Aoristis passiuis, & præterito perfecto medio, cum & ipsa actiuam sequantur literaturam.*

Etiam tertia persona plurali in ι, *aut in* αι, *exeunte, hoc est,* ι, *in actiuis, &* αι, *in passiuis, secundam et tertiam dualis numeri similes esse. si uero in aliam exeat terminationem, omnino differre.*

Etiam in modo Imperatiuo, & subiunctiuo futurum deficere, sed pro his Aoristos in usu haberi.

Etiam præsens, & præteritum imperfectum, præteritum perfectum, & præteritum plusquam perfectum in modo indicatiuo, diuisim inflecti, in alijs uero coniunctim.

Præterita quoque augmentum, quod in modo indicatiuo suscipiunt, siue temporale sit, siue syllabicum, in alijs modis, & participijs omnino amittere. Excipiuntur præteritum perfectum, & paulo post futurum, quod Græce μετ᾽ ὀλίγον μέλλον *dicitur, quæ ubique suum retinent augmentum.*

Exemplum grauitonorum uerborum primæ coniugationis.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεστὼς.

τύπτω	τύπτεις	τύπτει.
	τύπτετον	τύπτετον.

τύπτομεν

τύπτομεν	τύπτετε	τύπτουσι

Παρατατικός.

Ἔτυπτον	ἔτυπτες	ἔτυπτε.
	ἐτύπτετον	ἐτυπτέτην.
ἐτύπτομεν	ἐτύπτετε	ἔτυπτον.

Παρακείμενος.

τέτυφα	τέτυφας	τέτυφε.
	τετύφατον	τετύφατον.
τετύφαμεν	τετύφατε	τετύφασι.

Ὑπερσυντελικός.

Ἐτετύφειν	ἐτετύφεις	ἐτετύφει.
	ἐτετύφειτον	ἐτετυφείτην.
ἐτετύφειμεν	ἐτετύφειτε	ἐτετύφεισαν.

Ἀόριστος πρῶτος.

Ἔτυψα	ἔτυψας	ἔτυψε.
	ἐτύψατον	ἐτυψάτην.
ἐτύψαμεν	ἐτύψατε	ἔτυψαν.

Ἀόριστος δεύτερος.

Ἔτυπον	ἔτυπες	ἔτυπε.
	ἐτύπετον	ἐτυπέτην.
ἐτύπομεν	ἐτύπετε	ἔτυπον.

Μέλλων πρῶτος.

Τύψω	τύψεις	τύψει.
	τύψετον	τύψετον.
τύψομεν	τύψετε	τύψουσι.

Μέλλων δεύτερος.

τυπῶ	τυπεῖς	τυπεῖ.
	τυπεῖτον	τυπεῖτον.
τυποῦμεν	τυπεῖτε	τυποῦσι

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

τύπτε	τυπτέτω.
τύπτετον	τυπτέτων.
τύπτετε	τυπτέτωσαν.

Παρακ. καὶ ὑπερσ.

τέτυφε	τετυφέτω.
τετύφετον	τετυφέτων.
τετύφετε	τετυφέτωσαν.

Ἀόριστος πρῶτος.

τύψον	τυψάτω.
τύψατον	τυψάτων.
τύψατε	τυψάτωσαν.

Ἀόριστος δεύτερος.

τύπε	τυπέτω.
τύπετον	τυπέτων.
τύπετε	τυπέτωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατ.

Τύπτοιμι	τύπτοις	τύπτοι.
	τύπτοιτον	τυπτοίτην.
τύπτοιμεν	τύπτοιτε	τύπτοιεν.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Τετύφοιμι	τετύφοις	τετύφοι.
	τετύφοιτον	τετυφοίτην.
τετύφοιμεν	τετύφοιτε	τετύφοιεν.

Ἀόριστος πρῶτος.

Τύψαιμι	τύψαις	τύψαι.
	τύψαιτον	τυψαίτην.

τύψαιμεν	τύψαιτε	τύψαιεν.

Αόριϛος δεύτερος.

Τύποιμι	τύποις	τύποι.
	τύποιτον	τυποίτην.
τύποιμεν	τύποιτε	τύποιεν.

Μέλλων πρῶτος.

Τύψοιμι	τύψοις	τύψοι.
	τύψοιτον	τυψοίτην.
τύψοιμεν	τύψοιτε	τύψοιεν.

Μέλλων δεύτερος.

Τυποῖμι	τυποῖς	τυποῖ.
	τυποῖτον	τυποίτην.
τυποῖμεν	τυποῖτε	τυποῖεν.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεϛὼς καὶ παρατατικὸς.

ἐὰν τύπτω	τύπτῃς	τύπτῃ.
ἐὰν	τύπτητον	τύπτητον.
ἐὰν τύπτωμεν	τύπτητε	τύπτωσι.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

ἐὰν τετύφω	τετύφῃς	τετύφῃ.
ἐὰν	τετύφητον	τετύφητον.
ἐὰν τετύφωμεν	τετύφητε	τετύφωσι.

Αόριϛος πρῶτος.

ἐὰν τύψω	τύψῃς	τύψῃ.
ἐὰν	τύψητον	τύψητον.
ἐὰν τύψωμεν	τύψητε	τύψωσι.

Αόριϛος δεύτερος.

ἐὰν τύπω	τύπῃς	τύπῃ.
ἐὰν	τύπητον	τύπητον.

ἐὰν

ἐὰν τύπτωμεν   τύπτητε   τύπτωσι.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.   τύπτειν.
παρακ. καὶ ὑπερσυν.   τετυφέναι.
ἀόριστος ά.   τύψαι.
ἀόριστος β'.   τυπεῖν.
μέλλων ά.   τύψειν.
μέλλων β'.   τυπεῖν.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑΙ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ὁ τύπτων,   τοῦ τύπτοντος.
ἡ τύπτουσα,   τῆς τυπτούσης.
τὸ τύπτον,   τοῦ τύπτοντος.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

ὁ τετυφὼς,   τοῦ τετυφότος.
ἡ τετυφυῖα,   τῆς τετυφυίας.
τὸ τετυφὸς,   τοῦ τετυφότος.

Ἀόριστος πρῶτος.

ὁ τύψας,   τοῦ τύψαντος.
ἡ τύψασα,   τῆς τυψάσης.
τὸ τύψαν,   τοῦ τύψαντος.

Ἀόριστος δεύτερος.

ὁ τυπὼν,   τοῦ τυπόντος.
ἡ τυποῦσα,   τῆς τυπούσης.
τὸ τυπὸν,   τοῦ τυπόντος.

Μέλλων πρῶτος.

ὁ τύψων,   τοῦ τύψοντος.
ἡ τύψουσα,   τῆς τυψούσης.
τὸ τύψον,   τοῦ τύψοντος.

Μέλλων δεύτερος.

ὁ τυπῶν,	τοῦ τυποῦντος.
ἡ τυποῦσα,	τῆς τυπούσης.
τὸ τυποῦν,	τοῦ τυποῦντος.

Aduertendum est, participia masculina & neutra ad quintam simplicium declinationem referri, feminina uero ad secundam.

De uerbis passiuis.

IN passiuis uero hæc sunt annotanda, hoc est, dualem numerum omnes habere personas, cum prima pluralis non in μεν, *sed in* θα, *exeat: demptis Aoristis passiuis, qui actiuorum litteraturam sequuntur.*

Etiam tertiam personam pluralem præteriti perfecti passiui omnino deficere, si tertia singularis ante ται, *finalem syllabam aliam habet consonantem. pro ea autem participio eiusdem temporis utimur et substantiuo uerbo. Hoc idem patitur & præteritum perfectum modi optatiui, & subiunctiui, in omnibus numeris, & personis, cum nullo modo recte formari possit, si prima persona præteriti passiui aliquam habeat consonantem ante* μαι, *finalem.*

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεστὼς.

τύπτομαι	τύπτῃ	τύπτεται.
τυπτόμεθον	τύπτεσθον	τύπτεσθον.
τυπτόμεθα	τύπτεσθε	τύπτονται.

Παρατατικὸς.

ἐτυπτόμην	ἐτύπτου	ἐτύπτετο.

ἐτυ-

ἐτυπτόμεθον	ἐτύπτεθον	ἐτυπτέθην.
ἐτυπτόμεθα	ἐτύπτεθε	ἐτύπτοντο.

Παρακείμενος.

τέτυμμαι	τέτυψαι	τέτυπται.
τετύμμεθον	τέτυφθον	τέτυφθον
τετύμμεθα	τέτυφθε	τετυμμένοι εἰσί,
	καὶ ἰωνικῶς	τετύφαται.

Ὑπερσυντέλικος.

ἐτετύμμην	ἐτέτυψο	ἐτέτυπτο.
ἐτετύμμεθον	ἐτέτυφθον	ἐτετύφθην.
ἐτετύμμεθα	ἐτέτυφθε	τετυμμένοι ἦσαν,
	καὶ ἰωνικῶς	ἐτετύφατο.

Ἀόριστος πρῶτος.

ἐτύφθην	ἐτύφθης	ἐτύφθη.
	ἐτύφθητον	ἐτυφθήτην.
ἐτύφθημεν	ἐτύφθητε	ἐτύφθησαν.

Ἀόριστος δεύτερος.

ἐτύπην	ἐτύπης	ἐτύπη.
	ἐτύπητον	ἐτυπήτην.
ἐτύπημεν	ἐτύπητε	ἐτύπησαν.

Μέλλων πρῶτος.

τυφθήσομαι	τυφθήσῃ	τυφθήσεται.
τυφθησόμεθον	τυφθήσεσθον	τυφθήσεσθον.
τυφθησόμεθα	τυφθήσεσθε	τυφθήσονται.

Μέλλων δεύτερος.

τυπήσομαι	τυπήσῃ	τυπήσεται,
τυπησόμεθον	τυπήσεσθον	τυπήσεσθον.
τυπησόμεθα	τυπήσεσθε	τυπήσονται.

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

τετύψομαι	τετύψῃ	τετύψεται.
τετυψόμεθον	τετύψεσθον	τετύψεσθον.
τετυψόμεθα	τετύψεσθε	τετύψονται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστῶς καὶ παρατατ.

τύπτου	τυπτέσθω.
τύπτεσθον	τυπτέσθων.
τύπτεσθε	τυπτέσθωσαν.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

τέτυψο	τετύφθω.
τέτυφθον	τετύφθων.
τέτυφθε	τετύφθωσαν.

Ἀόριστος πρῶτος.

τύφθητι	τυφθήτω.
τύφθητον	τυφθήτων.
τύφθητε	τυφθήτωσαν.

Ἀόριστος δεύτερος.

τύπηθι	τυπήτω.
τύπητον	τυπήτων.
τύπητε	τυπήτωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστῶς καὶ παρατατ.

Τυπτοίμην	τύπτοιο	τύπτοιτο.
τυπτοίμεθον	τύπτοισθον	τυπτοίσθην.
τυπτοίμεθα	τύπτοισθε	τύπτοιντο.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

τετυμμένος	εἴην εἴης	εἴη.
τετυμμένω	εἴητον	εἰήτην.
τετυμμένοι	εἴημεν εἴητε	εἴησαν.

Ἀόριστος

Ἀόριστος πρῶτος.

Τυφθείην	τυφθείης	τυφθείη.
	τυφθείητον	τυφθειήτην.
τυφθείημεν	τυφθείητε	τυφθείησαν.

Ἀόριστος δεύτερος.

τυπείην	τυπείης	τυπείη.
	τυπείητον	τυπειήτην.
τυπείημεν	τυπείητε	τυπείησαν.

Μέλλων πρῶτος.

τυφθησοίμην	τυφθήσοιο	τυφθήσοιτο.
τυφθησοίμεθον	τυφθήσοισθον	τυφθησοίσθην.
τυφφησοίμεθα	τυφθήσοισθε	τυφθήσοιντο.

Μέλλων δεύτερος.

τυπησοίμην	τυπήσοιο	τυπήσοιτο.
τυπησοίμεθον	τυπήσοισθον	τυπησοίσθην.
τυπησοίμεθα	τυπήσοισθε	τυπήσοιντο.

Μετ᾽ ὀλίγον μέλλων.

τετυψοίμην	τετύψοιο	τετύψοιτο.
τετυψοίμεθον	τετύψοισθον	τετυψοίσθην.
τετυψοίμεθα	τετύψοισθε	τετύψοιντο.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατατικός.

ἐὰν τύπτωμαι	τύπτῃ	τύπτηται.
ἐὰν τυπτώμεθον	τύπτησθον	τύπτησθον.
ἐὰν τυπτώμεθα	τύπτησθε	τύπτωνται.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

τετυμμένος	ἐὰν ὦ ᾖς	ᾖ.
τετυμμένω	ἐὰν ἦτον	ἦτον.
τετυμμένοι	ἐὰν ὦμεν ἦτε	ὦσι.

Ἀόριστος πρῶτος.

ἐὰν τυφθῶ	τυφθῇς	τυφθῇ.
ἐὰν	τυφθῆτον	τυφθῆτον.
ἐὰν τυφθῶμεν	τυφθῆτε	τυφθῶσι.

Ἀόριστος δεύτερος.

ἐὰν τυπῶ	τυπῇς	τυπῇ.
ἐὰν	τυπῆτον	τυπῆτον.
ἐὰν τυπῶμεν	τυπῆτε	τυπῶσι.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστῶς, καὶ παρατ.	τύπτεσθαι.
παρακ. καὶ ὑπερσυν.	τετύφθαι.
ἀόριστος α΄.	τυφθῆναι.
ἀόριστος β΄.	τυπῆναι.
μέλλων α΄.	τυφθήσεσθαι.
μέλλων β΄.	τυπήσεσθαι.
μετ᾽ ὀλίγον μέλλων.	τετύψεσθαι.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΠΑΘΗΤΙΚΑΙ.

Ἐνεστῶς καὶ παρατ.

ὁ τυπτόμενος,	τοῦ τυπτομένου.
ἡ τυπτομένη,	τῆς τυπτομένης.
τὸ τυπτόμενον,	τοῦ τυπτομένου.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

ὁ τετυμμένος,	τοῦ τετυμμένου.
ἡ τετυμμένη,	τῆς τετυμμένης.
τὸ τετυμμένον,	τοῦ τετυμμένου.

Ἀόριστος πρῶτος.

ὁ τυφθείς,	τοῦ τυφθέντος.
ἡ τυφθεῖσα,	τῆς τυφθείσης.
τὸ τυφθέν,	τοῦ τυφθέντος.

Ἀόριστος δεύτερος.

ὁ τυπεὶς,	τοῦ τυπέντος.
ἡ τυπεῖσα,	τῆς τυπείσης,
τὸ τυπὲν,	τοῦ τυπέντος.

Μέλλων πρῶτος.

ὁ τυφθησόμενος,	τοῦ τυφθησομένου.
ἡ τυφθησομένη,	τῆς τυφθησομένης.
τὸ τυφθησόμενον,	τοῦ τυφθησομένου.

Μέλλων δεύτερος.

ὁ τυπησόμενος,	τοῦ τυπησομένου.
ἡ τυπησομένη,	τῆς τυπησομένης.
τὸ τυπησόμενον,	τοῦ τυπησομένου.

Μετ᾽ ὀλίγον μέλλων.

ὁ τετυψόμενος,	τοῦ τετυψομένου.
ἡ τετυψομένη,	τῆς τετυψομένης.
τὸ τετυψόμενον,	τοῦ τετυψομένου.

Aduertendum est, participia passiua in μενος *masculina, et neutra in* μενον *tertiæ esse simplicium declinationis: feminina uero eorũ, secundæ. At participia utriusque aoristi passiui, masculini generis et neutri, quintæ declinationis: eorũ uero feminina secundæ.*

De uerbo medio.

LIbuit mihi in hac uerborum declinatione, Theodorum Gazam imitanti, communi ordine relicto, per omnes modos & tempora, uerba media seorsum uariare, cum alij partim Actiuis, ut præteritum perfectum, & præteritum plusquamperfectũ: partim uero Passiuis, hoc est, ambos aoristos, et utrunque futurum admiscuerint. Quod

quidem

quidem eo consilio fecimus, ut faciliorem discentibus uiam ostéderemus. Esto igitur tertio loco eorum perfecta ac distincta uariatio, quæ quidem in præsenti, & præterito imperfecto passiuis prorsus similia sunt.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ἐνεστὼς.

τύπτομαι	τύπτῃ	τύπτεται.
τυπτόμεθον	τύπτεσθον	τύπτεσθον.
τυπτόμεθα	τύπτεσθε	τύπτονται.

Παρατατικὸς.

ἐτυπτόμην	ἐτύπτου	ἐτύπτετο.
ἐτυπτόμεθον	ἐτύπτεσθον	ἐτυπτέσθην.
ἐτυπτόμεθα	ἐτύπτεσθε	ἐτύπτοντο.

Παρακείμενος.

τέτυπα	τέτυπας	τέτυπε.
	τετύπατον	τετύπατον.
τετύπαμεν	τετύπατε	τετύπασι.

Ὑπερσυντέλικος.

ἐτετύπειν	ἐτετύπεις	ἐτετύπει.
	ἐτετύπειτον	ἐτετυπείτην.
ἐτετύπειμεν	ἐτετύπειτε	ἐτετύπεισαν.

Ἀόριστος πρῶτος.

ἐτυψάμην	ἐτύψω	ἐτύψατο.
ἐτυψάμεθον	ἐτύψασθον	ἐτυψάσθην.
ἐτυψάμεθα	ἐτύψασθε	ἐτύψαντο.

Ἀόριστος δεύτερος.

ἐτυπόμην	ἐτύπου	ἐτύπετο.
ἐτυπόμεθον	ἐτύπεσθον	ἐτυπέσθην.
ἐτυπόμεθα	ἐτύπεσθε	ἐτύποντο.

Μέλλων

Μέλλων πρῶτος.

τύψομαι	τύψῃ	τύψεται.
τυψόμεθον	τύψεσθον	τύψεσθον.
τυψόμεθα	τύψεσθε	τύψονται.

Μέλλων δεύτερος.

τυποῦμαι	τυπῇ	τυπεῖται.
τυπούμεθον	τυπεῖσθον	τυπεῖσθον.
τυπούμεθα	τυπεῖσθε	τυποῦνται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατ.

τύπτου	τυπτέσθω.
τύπτεσθον	τυπτέσθων.
τύπτεσθε	τυπτέσθωσαν.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

τέτυπε	τετυπέτω.
τετύπετον	τετυπέτων.
τετύπετε	τετυπέτωσαν.

Ἀόριστος πρῶτος.

τύψαι	τυψάσθω.
τύψασθον	τυψάσθων.
τύψασθε	τυψάσθωσαν.

Ἀόριστος δεύτερος.

τυποῦ	τυπέσθω.
τύπεσθον	τυπέσθων.
τύπεσθε	τυπέσθωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Τυπτοίμην	τύπτοιο	τύπτοιτο.
τυπτοίμεθον	τύπτοισθον	τυπτοίσθην.

τυπτοί-

τυπτοίμεθα	τύπτοισθε	τύπτοιντο.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

τετύποιμι	τετύποις	τετύποι.
	τετύποιτον	τετυποίτην.
τετύποιμεν	τετύποιτε	τετύποιεν.

Ἀόριστος πρῶτος.

τυψαίμην	τύψαιο	τύψαιτο.
τυψαίμεθον	τύψαισθον	τυψαίσθην.
τυψαίμεθα	τύψαισθε	τύψαιντο.

Ἀόριστος δεύτερος.

τυποίμην	τύποιο	τύποιτο.
τυποίμεθον	τύποισθον	τυποίσθην.
τυποίμεθα	τύποισθε	τύποιντο.

Μέλλων πρῶτος.

τυψοίμην	τύψοιο	τύψοιτο.
τυψοίμεθον	τύψοισθον	τυψοίσθην.
τυψοίμεθα	τύψοισθε	τύψοιντο.

Μέλλων δεύτερος.

τυποίμην	τυποῖο	τυποῖτο.
τυποίμεθον	τυποῖσθον	τυποίσθην.
τυποίμεθα	τυποῖσθε	τυποῖντο.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατ.

ἐὰν τύπτωμαι	τύπτῃ	τύπτηται.
ἐὰν τυπτώμεθον	τύπτησθον	τύπτησθον.
ἐὰν τυπτώμεθα	τύπτησθε	τύπτωνται.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

ἐὰν τετύπω	τετύπῃς	τετύπῃ.
ἐὰν	τετύπητον	τετύπητον.

ἐὰν τετύπωμεν τετύπητε τετύπωσι.

Ἀόριστος πρῶτος.

ἐὰν τύψωμαι τύψῃ τύψηται.
ἐὰν τυψώμεθον τύψησθον τύψησθον.
ἐὰν τυψώμεθα τύψησθε τύψωνται.

Ἀόριστος δεύτερος.

ἐὰν τύπωμαι τύπῃ τύπηται.
ἐὰν τυπώμεθον τύπησθον τύπησθον.
ἐὰν τυπώμεθα τύπησθε τύπωνται.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΜΕΣΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ. τύπτεσθαι.
παρακ. καὶ ὑπερσυν. τετυπέναι.
ἀόριστος α΄. τύψασθαι.
ἀόριστος β΄. τυπέσθαι.
μέλλων α΄. τύψεσθαι.
μέλλων β΄. τυπεῖσθαι.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΜΕΣΑΙ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ὁ τυπτόμενος, τοῦ τυπτομένου,
ἡ τυπτομένη, τῆς τυπτομένης.
τὸ τυπτόμενον, τοῦ τυπτομένου.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

ὁ τετυπώς, τοῦ τετυπότος.
ἡ τετυπυῖα, τῆς τετυπυίας.
τὸ τετυπός, τοῦ τετυπότος.

Ἀόριστος πρῶτος.

ὁ τυψάμενος, τοῦ τυψαμένου.
ἡ τυψαμένη, τῆς τυψαμένης.
τὸ τυψάμενον, τοῦ τυψαμένου.

Ἀόριστος

Ἀόριστος δεύτερος.

ὁ τυπόμενος,	τοῦ τυπομένου.
ἡ τυπομένη,	τῆς τυπομένης.
τοῦ τυπόμενον,	τοῦ τυπομένου.

Μέλλων πρῶτος.

ὁ τυψόμενος,	τοῦ τυψομένου.
ἡ τυψομένη,	τῆς τυψομένης.
τὸ τυψόμενον,	τοῦ τυψομένου.

Μέλλων δεύτερος.

ὁ τυπούμενος,	τοῦ τυπουμένου.
ἡ τυπουμένη,	τῆς τυπουμένης.
τὸ τυπούμενον,	τοῦ τυπουμένου.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΠΕΡΙΣΠΩΜΕΝΩΝ ΡΗΜΑΤΩΝ.

Circunflexa uerba a sexta coniugatione grauitonorum fiunt, non tamen ab omnibus uerbis, sed ab ijs solum, quæ in penultima habent siue ε, *siue* α, *siue* ο, *ut* ποιέω, βοάω, χρυσόω. *Et dicuntur circunflexa, quòd circunflexum accentum habent in ultima ex contractione: ut* ποιέω, ποιῶ. βοάω, βοῶ. χρυσόω, χρυσῶ. *Patiuntur autem synæresim in præsenti, & præterito imperfecto modi indicatiui, quæ quidem tempora in alijs modis, & etiam participijs simul uariantur. Et cum in his uerbis uariæ sint synæreses, uarias coniugationes esse oportet, quæ per supradictas tres uocales, hoc est,* ε, α, *&* ο, *distinguuntur, quas* χαρακτηριστικὰ, *id est, formatiuas litteras appellare possumus, quemadmodum & consonantes in grauitonis. Esto igitur* ε, χαρακτη-

ρισικὸν, primæ coniugationis circunflexorum, α ſecundæ, ο tertiæ.

ΠΡΩΤΗ ΣΥΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΠΕΡΙΣΠΩΜΕΝΩΝ.

Id eſt, prima coniugatio circunflexorum uerborum in εω deſinentium.

PRima coniugatio circunflexorum, a uerbis ſextæ coniugationis grauitonorũ in εω, deſinentibus, per ſynæreſim fit: ut ποιέω, ποιῶ. Cuius futurum in σω, deſinens, a uerbo perfecto fit, penultima uocali, hoc eſt, ε in η conuerſa: ut ποιέω, ποιήσω. Eandem quoque uocalem & præteritum perfectũ in κα, deſinens ſeruat: hoc idem & præteritum pluſquamperfectum, & aoriſtus primus faciunt: ut πεποίηκα, ἐπεποιήκειν, ἐποίησα. Quædam tamen inueniuntur, quæ in huiuſmodi temporibus ε, immutatum retinent, ut τελέω, τελῶ, τελέσω. ὀλέω, ῶ, ὀλέσω. καλέω, ῶ, καλέσω. ἀρκέω, ῶ, ἀρκέσω, & alia. Sunt & quæ utrunque habent: ut φρονέω, ῶ, φρονέσω, καὶ φρονήσω. αἰνέω, ῶ, αἰνέσω, καὶ αἰνήσω. κορέω, ῶ, κορέσω, καὶ κορήσω, & alia. Synæreſes autem huius cõiugationis, quæ ſemper ex ε, præcedente, & uocali ſequente fiunt, ſex ſunt, ει, ου, οι, ῃ, η, ω. nam ſi poſt ε, alterum ſequatur ε, in ει, diphthongum fit ſynæreſis, ut ποιέετον, ποιεῖτον: ſi η, in η, ut ποιέητε, ποιῆτε: ſi ο, in ου, ut ποιέομεν, ποιοῦμεν: ſi ω, in ω, ut ποιέω, ποιῶ: ποιέεις, ποιεῖς. ποιέῃ, ποιῇ. ποιέοιμι, ποιοῖμι. ποιέουσι, ποιοῦσι.

χαρα-

ε ει

χαρακτηριστικὸν ε η ῃ *Si post* ε, *sequitur diphthon-*
ο ου *gus, in eandem fit synære-*
ω ω *sis.*

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεστὼς.

Ποιέω, ῶ.	ποιέεις, εῖς.	ποιέει, εῖ.
	ποιέετον, εῖτον.	ποιέετον, εῖτον.
ποιέομεν, οῦμεν.	ποιέετε, εῖτε.	ποιέουσι, οῦσι.

Παρατατικὸς.

ἐποίεον, ουν.	ἐποίεες, εις.	ἐποίεε, ει.
	ἐποιέετον, εῖτον.	ἐποιεέτην, είτην.
ἐποιέομεν, οῦμεν.	ἐποιέετε, εῖτε.	ἐποίεον, ουν.

Παρακείμενος.

πεποίηκα	πεποίηκας	πεποίηκε.
	πεποιήκατον	πεποιήκατον.
πεποιήκαμεν	πεποιήκατε	πεποιήκασι.

Υπερσυντέλικος.

ἐπεποιήκειν	ἐπεποιήκεις	ἐπεποιήκει.
	ἐπεποιήκειτον	ἐπεποιηκείτην.
ἐπεποιήκειμεν	ἐπεποιήκειτε	ἐπεποιήκεισαν.

Αόριστος πρῶτος.

ἐποίησα	ἐποίησας	ἐποίησε.
	ἐποιήσατον	ἐποιησάτην.
ἐποιήσαμεν	ἐποιήσατε	ἐποίησαν.

Μέλλων πρῶτος.

ποιήσω	ποιήσεις	ποιήσει.
	ποιήσετον	ποιήσετον.
ποιήσομεν	ποιήσετε	ποιήσουσι.

Προ-

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστῶς καὶ παρατατ.

ποίεε, ποίει.	ποιεέτω, ποιείτω.
ποιέετον, εῖτον.	ποιεέτων, είτων.
ποιέετε, εῖτε.	ποιεέτωσαν, είτωσαν.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

πεποίηκε	πεποιηκέτω.
πεποιήκετον	πεποιηκέτων.
πεποιήκετε	πεποιηκέτωσαν.

Ἀόριστος δεύτερος.

ποίησον	ποιησάτω.
ποιήσατον	ποιησάτων.
ποιήσατε	ποιησάτωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστῶς, καὶ παρατ.

ποιέοιμι, οῖμι,	ποιέοις, οῖς.	ποιέοι, οῖ.
	ποιέοιτον, οῖτον.	ποιεοίτην, οίτην.
ποιέοιμεν, οῖμεν.	ποιέοιτε, οῖτε.	ποιέοιεν, οῖεν.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

πεποιήκοιμι	πεποιήκοις	πεποιήκοι.
	πεποιήκοιτον	πεποιηκοίτην.
πεποιήκοιμεν	πεποιήκοιτε	πεποιήκοιεν.

Ἀόριστος πρῶτος.

ποιήσαιμι	ποιήσαις	ποιήσαι.
	ποιήσαιτον	ποιησαίτην.
ποιήσαιμεν	ποιήσαιτε	ποιήσαιεν.

Μέλλων πρῶτος.

ποιήσοιμι	ποιήσοις	ποιήσοι.
	ποιήσοιτον	ποιησοίτην.

E ποιήσοιμεν

ποιήσοιμεν ποιήσοιτε ποιήσοιεν.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεστὼς, καὶ παρατ.

ἐὰν ποιέω, ῶ. ποιέῃς, ποιῇς. ποιέῃ, ποιῇ.
ἐὰν ποιέητον, ῆτον. ποιέητον, ῆτον.
ἐὰν ποιέωμεν, ῶμεν. ποιέητε, ῆτε. ποιέωσι, ῶσι.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

ἐὰν πεποιήκω πεποιήκῃς πεποιήκῃ.
ἐὰν πεποιήκητον πεποιήκητον.
ἐὰν πεποιήκωμεν πεποιήκητε πεποιήκωσι.

Αόριστος πρῶτος.

ἐὰν ποιήσω ποιήσῃς ποιήσῃ.
ἐὰν ποιήσητον ποιήσητον.
ἐὰν ποιήσωμεν ποιήσητε ποιήσωσι.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατ. ποιέειν, εῖν.
παρακ. καὶ ὑπερσυν. πεποιηκέναι.
ἀόριστος α. ποιῆσαι.
μέλλων α. ποιήσειν.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑΙ.

Ενεστὼς καὶ παρατ.

ὁ ποιέων, ποιῶν. τοῦ ποιέοντος, οῦντος.
ἡ ποιέουσα, οῦσα. τῆς ποιεούσης, ούσης.
τὸ ποιέον, ποιοῦν. τοῦ ποιέοντος, οῦντος.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

ὁ πεποιηκὼς, τοῦ πεποιηκότος.
ἡ πεποιηκυῖα, τῆς πεποιηκυίας.
τὸ πεποιηκὸς. τοῦ πεποιηκότος.

Αόριστος

Ἀόριστος πρῶτος.

ὁ ποιήσας,	τοῦ ποιήσαντος.
ἡ ποιήσασα,	τῆς ποιησάσης.
τὸ ποιῆσαν,	τοῦ ποιήσαντος.

Μέλλων πρῶτος.

ὁ ποιήσων,	τοῦ ποιήσοντος.
ἡ ποιήσουσα,	τῆς ποιησούσης.
τὸ ποιῆσον	τοῦ ποιήσοντος.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς.

ποιέομαι, οῦμαι. ποιέῃ, ποιῇ. ποιέεται, εῖται.
ποιεόμεθον, ούμεθον. ποιέεσθον, εῖσθον. ποιέεσθον, εῖσθον.
ποιεόμεθα, ούμεθα. ποιέεσθε, εῖσθε. ποιέονται, οῦνται.

Παρατατικὸς.

ἐποιεόμην, ούμην. ἐποιέου, ἐποιοῦ. ἐποιέετο, εῖτο.
ἐποιεόμεθον, ούμεθον. έεσθον, εῖσθον. ἐποιεέσθην, είσθην.
ἐποιεόμεθα, ούμεθα. ἐποιέεσθε, εῖσθε. ἐποιέοντο, οῦντο.

Παρακείμενος.

πεποίημαι	πεποίησαι	πεποίηται.
πεποιήμεθον	πεποίησθον	πεποίησθον.
πεποιήμεθα	πεποίησθε	πεποίηνται,
	καὶ ἰωνικῶς	πεποιέαται.

Ὑπερσυντελικὸς.

ἐπεποιήμην	ἐπεποίησο	ἐπεποίητο.
ἐπεποιήμεθον	ἐπεποίησθον	ἐπεποιήσθην.
ἐπεποιήμεθα	ἐπεποίησθε	ἐπεποίηντο,
	καὶ ἰωνικῶς	ἐπεποιέατο.

Ἀόριστος πρῶτος.

ἐποιήθην	ἐποιήθης	ἐποιήθη.

ἐποιήθητον ἐποιηθήτην
ἐποιήθημεν ἐποιήθητε ἐποιήθησαν.

Μέλλων πρῶτος.

ποιηθήσομαι ποιηθήσῃ ποιηθήσεται.
ποιηθησόμεθον ποιηθήσεσθον ποιηθήσεσθον.
ποιηθησόμεθα ποιηθήσεσθε ποιηθήσονται.

Μετ᾽ ὀλίγον μέλλων.

πεποιήσομαι πεποιήσῃ πεποιήσεται.
πεποιησόμεθον πεποιήσεσθον πεποιήσεσθον.
πεποιησόμεθα πεποιήσεσθε πεποιήσονται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατ.

ποιέου, ποιοῦ. ποιεέσθω, είσθω.
ποιεέσθον, εῖσθον. ποιεέσθων, είσθων.
ποιέεσθε, εῖσθε. ποιεέσθωσαν, είσθωσαν.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

πεποίησο πεποιήσθω.
πεποίησθον πεποιήσθων.
πεποίησθε πεποιήσθωσαν.

Ἀόριστος πρῶτος.

ποιήθητι ποιηθήτω.
ποιήθητον ποιηθήτων.
ποιήθητε ποιηθήτωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατ.

ποιεοίμην, οίμην. ποιέοιο, ποιοῖο. ποιέοιτο, οῖτο.
ποιεοίμεθον, οίμεθον. ποιέοισθον, οῖσθον. ποιεοίσθην.
ποιεοίμεθα, οίμεθα. ποιέοισθε, οῖσθε. ποιέοιντο, οῖντο.

Παρακ.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

πεποιήμην	πεποιῇο	πεποιῇτο.
πεποιήμεθον.	πεποιῇσθον	πεποιήσθην.
πεποιήμεθα	πεποιῇσθε	πεποιῇντο.

Accentu circunflexo super penultimam secundæ & tertiæ personæ cuiusuis numeri, nisi longa sequatur: quod in omnibus sane uerbis circunflexis seruandum est.

Ἀόριστος πρῶτος.

ποιηθείην	ποιηθείης	ποιηθείη.
	ποιηθείητον	ποιηθειήτην.
ποιηθείημεν	ποιηθείητε	ποιηθείησαν.

Μέλλων πρῶτος.

ποιηθησοίμην	ποιηθήσοιο	ποιηθήσοιτο.
ποιηθησοίμεθον	ποιηθήσοισθον	ποιηθησοίσθην.
ποιηθησοίμεθα	ποιηθήσοισθε	ποιηθήσοιντο.

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

πεποιησοίμην	πεποιήσοιο	πεποιήσοιτο.
πεποιησοίμεθον	πεποιήσοισθον	πεποιησοίσθην.
πεποιησοίμεθα	πεποιήσοισθε	πεποιήσοιντο.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατ.

ἐὰν ποιέωμαι, ῶμαι. ποιέῃ, ποιῇ. ποιέηται, ῆται.
ἐὰν ποιεώμεθον, ώμεθον. έησθον. ῆσθον. ποιέησθον, ῆσθον.
ἐὰν ποιεώμεθα, ώμεθα. ποιέησθε, ῆσθε. ποιέωνται, ῶνται.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

ἐὰν πεποιῶμαι	πεποιῇ	πεποιῆται.
ἐὰν πεποιώμεθων	πεποιῆσθον	πεποιῆσθον.
ἐὰν πεποιώμεθα	πεποιῆσθε	πεποιῶνται.

Ἀόριστος πρῶτος.

ἐὰν ποιηθῶ	ποιηθῇς	ποιηθῇ.
ἐὰν	ποιηθῆτον	ποιηθῆτον.
ἐὰν ποιηθῶμεν	ποιηθῆτε	ποιηθῶσι.

Hoc in loco aduertendum est, subiunctiua in μαι *desinentia, si à circunflexis existant, circunflectere penultimam,* ἐὰν νοῶ, ἐὰν νοῶμαι, ἐὰν ποιῶ, ἐὰν ποιῶμαι: *etiam si sint præteriti perfecti,* ἐὰν πεποιῶμαι, ἐὰν βεβοῶμαι: *grauari autem, si à grauitonis extiterint,* ἐὰν τύπτω, ἐὰν τύπτωμαι. *& reliqua eodem modo.*

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστῶς καὶ παρατ.	ποιέεσθαι, εῖσθαι.
παρακ. καὶ ὑπερσυν.	πεποιῆσθαι.
ἀόριστος ά.	ποιηθῆναι.
μέλλων ά.	ποιηθήσεσθαι.
μετ' ὀλίγον μέλλων,	πεποιήσεσθαι.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΠΑΘΗΤΙΚΑΙ.

Ἐνεστῶς καὶ παρατ.

ὁ ποιεόμενος, ούμενος.	τοῦ ποιεομένου, ουμένου.
ἡ ποιεομένη, ουμένη.	τῆς ποιεομένης, ένης.
τὸ ποιεόμενον, ούμενον.	τοῦ ποιεομένου, ουμένου.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

ὁ πεποιημένος,	τοῦ πεποιημένου.
ἡ πεποιημένη,	τῆς πεποιημένης.
τὸ πεποιημένον,	τοῦ πεποιημένου.

Ἀόριστος πρῶτος.

ὁ ποιηθεὶς,	τοῦ ποιηθέντος.
ἡ ποιηθεῖσα,	τῆς ποιηθείσης.
τὸ ποιηθὲν,	τοῦ ποιηθέντος.

Μέλλων

Μέλλων πρῶτος.

ὁ ποιηθησόμενος,	τοῦ ποιηθησομένου.
ἡ ποιηθησομένη,	τῆς ποιηθησομένης.
τὸ ποιηθησόμενον,	τοῦ ποιηθησομένου.

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

ὁ πεποιησόμενος,	τοῦ πεποιησομένου.
ἡ πεποιησομένη,	τῆς πεποιησομένης.
τὸ πεποιησόμενον,	τοῦ πεποιησομένου.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ἐνεστώς.

ποιέομαι, οῦμαι. ποιέῃ, ποιῇ. ποιέεται, εῖται &c.

Παρατατικός.

ἐποιεόμην, ούμην. ἐποιέου, οῦ. ἐποιέετο, εῖτο.

Ad similitudinem passiuorum cætera uariabis.

Præteritum perfectum medium, & præteritum plusquam perfectum, & secundus aoristus, ac futurum secũdum omnino desunt in huiusmodi uerbis circunflexis, paucis quibusdam exceptis, ut in præteritorum formatione latius dicetur.

Ἀόριστος πρῶτος.

ἐποιησάμην	ἐποιήσω	ἐποιήσατο.
ἐποιησάμεθον	ἐποιήσασθον	ἐποιησάσθην.
ἐποιησάμεθα	ἐποιήσασθε	ἐποιήσαντο.

Μέλλων πρῶτος.

ποιήσομαι	ποιήσῃ	ποιήσεται.
ποιησόμεθον	ποιήσεσθον	ποιήσεσθον.
ποιησόμεθα	ποιήσεσθε	ποιήσονται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ποιέου, ποιοῦ. *ut passiuum.*

Ἀόριστος πρῶτος.

ποίησαι ποιησάσθω.

ποιήσασθον ποιησάσθων.

ποιήσασθε ποιησάσθωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ποιεοίμην, οίμην. ποιέοιο, οῖο. ποιέοιτο, οῖτο. &c.

Ἀόριστος πρῶτος.

ποιεοίμην ποιήσαιο ποιήσαιτο.

ποιησαίμεθον ποιήσαισθον ποιησαίσθην.

ποιησαίμεθα ποιήσαισθε ποιήσαιντο.

Μέλλων πρῶτος.

ποιησοίμην ποιήσοιο ποιήσοιτο.

ποιησοίμεθον ποιήσοισθον ποιησοίσθην.

ποιησοίμεθα ποιήσοισθε ποιήσοιντο.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ἐὰν ποιέωμαι, ῶμαι. ποιέῃ, ποιῇ. ποιέεται, ῆται. &c.

Ἀόριστος πρῶτος.

ἐὰν ποιήσωμαι ποιήσῃ ποιήσηται.

ἐὰν ποιησώμεθον ποιήσησθον ποιήσησθον.

ἐὰν ποιησώμεθα ποιήσοισθε ποιήσωνται.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΜΕΣΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ. ποιέεσθαι, εῖσθαι.

ἀόριστος α΄. ποιήσασθαι.

μέλλων α΄. ποιήσεσθαι.

Μετοχαὶ

ΜΕΤΟΧΑΙ ΜΕΣΑΙ.

Ενεςῶς καὶ παρατ.

ὁ ποιεόμενος, οὔμενος	τοῦ ποιεομένου, ουμένου.
ἡ ποιεομένη, ουμένη.	τῆς ποιεομένης, ένης.
τὸ ποιεόμενον, οὔμενον	τοῦ ποιεομένου, ουμένου.

Αόριςος πρῶτος.

ὁ ποιησάμενος, ἡ ποιησαμένη, τὸ ποιησάμενον.

Μέλλων πρῶτος.

ὁ ποιησόμενος, ἡ ποιησομένη, τὸ ποιησόμενον.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΣΥΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΠΕΡΙΣΠΩΜΕΝΩΝ,

Est uerborum in αω desinentium.

Secunda coniugatio circunflexorum à uerbis sextæ coniugationis grauitonorum in αω, desinentibus, per synæresim fit: ut γελάω, γελῶ. Cuius futurum in σω, desinens à uerbo perfecto fit, nunc penultima uocali seruata, ut γελάω, ῶ, γελάσω: nunc in η conuersa, βοάω, βοῶ, βοήσω. Eandem quoque penultimam & præteritum perfectum in κα desinens seruat, ut γεγέλακα, βεβόηκα. Sic & præteritum plusquamperfectum, & primus aoristus. Synæreses autem huius secundæ coniugationis, quæ semper ex α, præcedente, & uocali sequente fiunt, duæ tantummodo sunt, α scilicet & ω. nam post ipsum α, aut ε, sequitur aut η, aut ο μικρὸν, aut ω. si ε, aut η, sequantur, in α productum fit crasis, ut βοάετε, βοᾶτε, βοάητε, βοᾶτε: si ο μικρὸν, aut ω, in ω μέγα fit semper, ut βοάω, βοῶ, βοάομεν, βοῶμεν. At ubi ι, in diphthongo repertũ fuerit, idem facta crasi in diphthongum

gum impropriam per synæresim resumendum erit: ut βοάεις, βοᾷς. βοάει, βοᾷ. βοάοιμι, βοῷμι. *Si uero* υ, *omnino abijciendum, ut* βοάουσι, βοῶσι.

	ε		
		α	
χαρακτηριστικὸν α	η		
	ο		
		ω	
	ω		

Si post α, *sequitur* ι *in quapiam diphthongo, idem remanet in diphthongo impropria.*

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεστώς.

βοάω, ῶ.	βοάεις, ᾷς.	βοάει, βοᾷ.
	βοάετον, ᾶτον.	βοάετον, ᾶτον.
βοάομεν, ῶμεν.	βοάετε, ᾶτε.	βοάουσι, ῶσι.

Παρατατικὸς.

ἐβόαον, ἐβόων.	ἐβόαες, ἐβόας	ἐβόαε, ἐβόα.
	ἐβοάετον, ᾶτον.	ἐβοαέτην, άτην.
ἐβοάομεν, ῶμεν.	ἐβοάετε, ᾶτε.	ἐβόαον, ἐβόων.

Παρακείμενος.

βεβόηκα	βεβόηκας,	βεβόηκε.
	βεβοήκατον	βεβοήκατον.
βεβοήκαμεν	βεβοήκατε	βεβοήκασι.

Ὑπερσυντελικὸς.

ἐβεβοήκειν	ἐβεβοήκεις	ἐβεβοήκει.
	ἐβεβοήκειτον	ἐβεβοηκείτην.
ἐβεβοήκειμεν	ἐβεβοήκειτε	ἐβεβοήκεισαν.

Αόριστος πρῶτος.

ἐβόησα	ἐβόησας	᾽βησε.
	ἐβοήσατον	᾽βοησάτην.
᾽βοήσαμεν	ἐβοήσατε	ἐβόησαν.

Μέλλων πρῶτος.

βοήσω	βοήσεις	βοήσει.
	βοήσετον	βοήσετον.
βοήσομεν	βοήσετε	βοήσουσι.

ΠΡΟΣΤΑΚΙΤΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεςὼς καὶ παρατατ.

βόαε, βόα.	βοαέτω βοάτω.
βοάετον, βοᾶτον.	βοαέτων, άτων.
βοάετε, βοᾶτε.	βοαέτωσαν, άτωσα

Παρακείμενος.

βεβόηκε	βεβοηκέτω.
βεβοήκετον	βεβοηκέτων.
βεβοήκετε	βεβοηκέτωσαν.

Αόριςος πρῶτος.

βόησον	βοησάτω.
βοήσατον	βοησάτων.
βοήσατε	βοησάτωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεςὼς, καὶ παρατ.

βοάοιμι, ῷμι.	βοάοις βοῷς.	βοάοι, βοῷ.
	βοάοιτον ῷτον.	βοαοίτην, ῴτην.
βοάοιμεν, ῷμεν.	βοάοιτε, ῷτε	βοάοιεν, ῷεν.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

βεβοήκοιμι	βεβοήκοις	βεβοήκοι.
	βεβοήκοιτον	βεβοηκοίτην.
βεβοήκοιμεν	βεβοήκοιτε	βεβοήκοιεν.

Αόριςος πρῶτος.

βοήσαιμι	βοήσαις	βοήσαι.
	βοήσαιτον	βοησαίτην.

βοήσαιμ

βοήσαιμεν θοήσαιτε βοήσαιεν.

Μέλλων πρῶτος.

βοήσοιμι βοήσοις βοήσοι.
βοήσοιτον βοησοίτην.
βοήσοιμεν βοήσοιτε βοήσοιεν.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατ.

ἐὰν βοάω, βοῶ. βοάῃς, βοᾷς. βοάῃ, βοᾷ.
ἐὰν βοάητον, ᾶτον. βοάητον, ᾶτον.
ἐὰν βοάωμεν, ῶμεν. βοάητε, ᾶτε. βοάωσι, ῶσι.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

ἐὰν βεβοήκω βεβοήκῃς βεβοήκῃ.
ἐὰν βεβοήκητον βεβοήκητον.
ἐὰν βεβοήκωμεν βεβοήκητε βεβοήκωσι.

Αόριστος πρῶτος.

ἐὰν βοήσω βοήσῃς βοήσῃ.
ἐὰν βοήσητον βοήσητον.
ἐὰν βοήσωμεν βοήσητε βοήσωσι.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

ἐνεστῶς καὶ παρατ. βοᾶν.
παρακ. καὶ ὑπερσυν. βεβοηκέναι.
ἀόριστος ά. βοῆσαι.
μέλλων ά. βοήσειν.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑΙ.

Ενεστὼς καὶ παρατ.

ὁ βοάων, βοῶν, τοῦ βοάοντος, ῶντος.
ἡ βοάουσα, βοῶσα. τῆς βοαούσης, ώσης.
τὸ βοάον, βοῶν. τοῦ βοάοντος, ῶντος.

Παρακ.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

ὁ βεβοηκὼς,	τοῦ βεβοηκότος.
ἡ βεβοηκυῖα,	τῆς βεβοηκυίας.
τὸ βεβοηκὸς,	τοῦ βεβοηκότος

Ἀόριστος πρῶτος.

ὁ βοήσας,	ἡ βοήσασα,	τὸ βοῆσαν.

Μέλλων πρῶτος.

ὁ βοήσων,	ἡ βοήσουσα,	τὸ βοῆσον.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεστὼς.

βοάομαι, ῶμαι.	βοάῃ, βοᾷ.	βοάεται, ᾶται.
βοαόμεθον, ώμεθον.	βοάεσθον ᾶσθον.	βοάεσθον, ᾶσθον.
βοαόμεθα, ώμεθα.	βοάεσθε, ᾶσθε.	βοάονται, ῶνται.

Παρατατικὸς.

ἐβοαόμην, ώμην.	ἐβοάου, ἐβοῶ.	ἐβοάετο, ᾶτο.
ἐβοαόμεθον, ώμεθον.	άεσθον, ᾶσθον.	ἐβοαέσθην, άσθην.
ἐβοαόμεθα, ώμεθα	ἐβοάεσθε, ᾶσθε.	ἐβοάοντο, ῶντο.

Παρακείμενος.

βεβόημαι	βεβόσαι	βεβόηται.
βεβοήμεθον	βεβόησθον	βεβόησθον.
βεβοήμεθα	βεβόησθε	βεβόηνται.

Ὑπερσυντελικὸς.

ἐβεβοήμην	ἐβεβόησο	ἐβεβόητο
ἐβεβοήμεθον	ἐβεβόησθον	ἐβεβοήσθην.
ἐβεβοήμεθα	ἐβεβόησθε	ἐβεβόηντο.

Ἀόριστος πρῶτος.

ἐβοήθην	ἐβοήθης	ἐβοήθη.
	ἐβοήθητον	ἐβοηθήτην.
ἐβοήθημεν	ἐβοήθητε	ἐβοήθησαν.

Μέλλων

Μέλλων πρῶτος.

βοηθήσομαι	βοηθήσῃ	βοηθήσεται.
βοηθησόμεθον	βοηθήσεσθον	βοηθήσεσθον.
βοηθησόμεθα	βοηθήσεσθε	βοηθήσονται.

Μετ᾽ ὀλίγον μέλλων.

βεβοήσομαι	βεβοήσῃ	βεβοήσεται.
βεβοησόμετον	βεβοήσεσθον	βεβοήσεσθον.
βεβοησόμεθα	βεβοήσεσθε	βεβοήσονται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεςῶς καὶ παρατ.

βοάου, βοῶ.	βοαέσθω, άσθω.
βοάεσθον, ᾶσθον.	βοαέσθων, άσθων.
βοάεσθε, ᾶσθε.	βοαέσθωσαν, βοάσθωσαν.

Παρακ. καὶ ὑπερσυ.

βεβόησο	βεβοήσθω.
βεβόησθον	βεβοήσθων.
βεβόησθε	βεβοήσθωσαν.

Αόριςος πρῶτος.

βοήθητι	βοηθήτω.
βοήθητον	βοηθήτων.
βοήθητε	βοηθήτωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεςῶς καὶ παρατ.

βοαοίμην, ῴμην	βοάοιο, βοῷ.	βοάοιτο, βοῷτο.
βοαοίμεθον, ῴμεθον.	άοισθον, ῷσθον.	βοαοίσθην, ῴσθην.
βοαοίμεθα, ῴμεθα	βοάοισθε, ῷσθε.	βοάοιντο, ῷντο.

Παρακ. καὶ ὑπερσυ.

βεβοῄμην	βεβοῇο	βεβοῇτο.
βεβοῄμεθον	βεβοῇσθον	βεβοῄσθην.
		βεβοῄμεθα

βεβοήμεθα	βεβοῆσθε	βεβοῶντα.

Αόριστος πρῶτος.

βοηθείην	βοηθείης	βοηθείη.
	βοηθείητον	βοηθειήτην.
βοηθείημεν	βοηθείητε	βοηθείησαν.

Μέλλων πρῶτος.

βοηθησοίμην	βοηθήσοιο	βοηθήσοιτο.
βοηθησοίμεθον	βοηθήσοισθον	βοηθησοίσθην.
βοηθησοίμεθα	βοηθήσοισθε	βοηθήσοιντο.

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

βεβοησοίμην	βεβοήσοιο	βεβοήσοιτο.
βεβοησοίμεθον	βεβοήσοισθον	βεβοησοίσθην.
βεβοησοίμεθα	βεβοήσοισθε	βεβοήσοιντο.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατ.

ἐὰν βοάωμαι, ῶμαι, βοάῃ, βοᾷ. βοάηται, ᾶται.
ἐὰν βοαώμεθον, ώμεθον. άησθον, ᾶσθον. βοάησθον, ᾶσθον.
ἐὰν βοαώμεθα, ώμεθα. άησθε, ᾶσθε. βοάωνται, ῶνται.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

ἐὰν βεβοῶμαι	βεβοῇ	βεβοῆται.
ἐὰν βεβοώμεθον	βεβοῆσθον	βεβοῆσθον.
ἐὰν βεβοώμεθα	βεβ. ῆσθε	βεβοῶνται.

Αόριστος πρῶτος.

ἐὰν βοηθῶ	βοηθῇς	βοηθῇ.
ἐὰν	βοηθῆτον	βοηθῆτον.
ἐὰν βοηθῶμεν	βοηθῆτε	βοηθῶσι.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

ἐνεστὼς καὶ παρατ. βοάεσθαι, ᾶσθαι.
παρακ. καὶ ὑπερσυν. βεβοῆσθαι.

ἀόριστος α´. βοηθῆναι.

μέλλων α´. βοηθήσεσθαι.

μετ᾽ ὀλίγον μέλλων, βεβοήσεσθαι.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΠΑΘΗΤΙΚΑΙ.

Ενεστὼς καὶ παρατ.

ὁ βοαόμενος, ώμενος, ἡ ομένη, ένη. τὸ βοαόμενον, ώμενον.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

ὁ βεβοημένος, ἡ βεβοημένη, τὸ βεβοημένον.

Ἀόριστος πρῶτος.

ὁ βοηθεὶς, ἡ βοηθεῖσα, τὸ βοηθὲν.

Μέλλων πρῶτος.

ὁ βοηθησόμενος, ἡ βοηθησομένη, τὸ βοηθησόμενον.

Μετ᾽ ὀλίγον μέλλων.

ὁ βεβοησόμενος, ἡ βεβοησομένη, τὸ βεβοησόμενον.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ενεστὼς.

βοάομαι, ῶμαι. βοάῃ, βοᾷ. βοάεται, ᾶται. &c.

Παρατατικὸς.

ἐβοαόμην, ώμην. ἐβοάου, ἐβοῶ. ἐβοάετο, ᾶτο. &c.

Ἀόριστος πρῶτος.

ἐβοησάμην	ἐβοήσω	ἐβοήσατο.
ἐβοησάμεθον	ἐβοήσασθον	ἐβοησάσθην
ἐβοησάμεθα	ἐβοήσασθε	ἐβοήσαντο.

Μέλλων πρῶτος.

βοήσομαι	βοήσῃ	βοήσεται.
βοησόμεθον	βοήσεσθον	βοήσεσθον.
βοησόμεθα	βοήσεσθε	βοήσονται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

βοάου, βοῶ. | ἔθω, ἄθω. &c.

Ἀόριστος πρῶτος.

βόησαι	βοησάσθω.
βοήσασθον	βοησάσθων.
βοήσασθε	βοησάσθωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

βοαοίμην, ῴμην. βοάοιο, βοῷο. | βοάοιτο, ῷτο. &c.

Ἀόριστος πρῶτος.

βοησαίμην	βοήσαιο	βοήσαιτο.
βοησαίμεθον	βοήσαισθον	βοησαίσθην.
βοησαίμεθα	βοήσαισθε	βοήσαιντο.

Μέλλων πρῶτος.

βοησοίμην	βοήσοιο	βοήσοιτο.
βοησοίμεθον	βοήσοισθον	βοησοίσθην.
βοησοίμεθα	βοήσοισθε	βοήσοιντο.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ἐὰν βοάωμαι, ῶμαι. βοάῃ, βοᾷ. | βοάηται, ᾶται &c.

Ἀόριστος πρῶτος.

ἐὰν βοήσωμαι	βοήσῃ	βοήσηται.
ἐὰν βοησώμεθον	βοήσησθον	βοήσησθον.
ἐὰν βοησώμεθα	βοήσησθε	βοήσωνται.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΜΕΣΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.	βοάεσθαι, ᾶσθαι.
ἀόριστος α.	βοήσασθαι.
μέλλων α.	βοήσεσθαι.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΜΕΣΑΙ.

Ἐνεςὼς καὶ παρατ.

ὁ βοαόμενος, ώμενος. ομένη, ωμένη. τὸ όμενον, ωμενον.

Ἀόριςος πρῶτος.

ὁ βοησάμενος, ἡ βοησαμένη, τὸ βοησάμενον.

Μέλλων πρῶτος.

ὁ βοησόμενος ἡ βοησομένη, τὸ βοησόμενον.

ΤΡΙΤΗ ΣΥΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΠΕΡΙΣΠΩΜΕΝΩΝ.

est circunflexorum desinentium in οω.

TERTIA coniugatio circunflexorum, à uerbis sextæ cõiugationis grauitonorum in οω, desinentibus, per synæresim fit, ut χρυσόω, χρυσῶ. *Cuius futurum ante σω ut plurimum ω habet. cognoscitur autem sic. nam quandocunque uerbum nomen habet præiacens, à quo deriuatur; tunc futurum habet ω, ut* ἀργυρὶς, ἀργυρέω, ρῶ, ἀργυρώσω. *Si autem uerbum nullum habeat nomen, à quo deriuetur; tunc futurum retinet* ο μικρὸν: *ut* ὁμόω, ῶ, ὁμόσω. *Præteritum quoque perfectum in* κα *desinens, & præteritum plusquam perfectum, & aoristus primus, eandem seruant penultimam, quam habet futurum: ut* κεχρύσωκα, ὤμοκα.

Synæreses autem huius coniugationis tres sunt, οι, ε, ω. *nam si post* ο, *sequitur* ε, *aut alterum* ο, *siue solum, siue in* ου *diphthongo, fit synæresis in* ου, *ut* χρυσόετον, χρυσοῦτον. χρυσόομεν, χρυσοῦμεν. χρυσόουσι, χρυσοῦσι. *si* η, *aut* ω, *in* ω μέγα, *ut* χρυσόητε, χρυσῶτε. χρυσόωσι, χρυσῶσι. *si uero* ι, *in quapiam*

piam diphthongo repertum fuerit, in οι, *semper fiet synæresis,* χρυσόεις, χρυσοῖς. χρυσόοιμι, χρυσοῖμι. χρυσόῃ, χρυσοῖ. *dempto infinitiuo actiuo, qui in* ουν, *facit contractum,* χρυσόειν, χρυσοῦν.

ε
χαρακτηριστικὸν ο — ο — ου — *Sequente* ι, *in quauis*
η — *diphthongo fit synære-*
ω — ω — *sis in* οι.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς.

χρυσόω, χρυσῶ. χρυσόεις, σοῖς. χρυσόει, χρυσοῖ.
χρυσόετον, οῦτον. χρυσόετον, οῦτον.
χρυσόομεν, οῦμεν. χρυσόετε, οῦτε. χρυσόουσι, οῦσι.

Παρατατικὸς.

ἐχρύσοον, ἐχρύσουν, ἐχρύσοες, ύσους. ἐχρύσοε, ἐχρύσου.
ἐχρυσόετον, οῦτον. ἐχρυσοέτην, ούτην.
ἐχρυσόομεν, οῦμεν. ἐχρυσόετε, οῦτε. ἐχρύσοον, σουν.

Παρακείμενος.

κεχρύσωκα κεχρύσωκας κεχρύσωκε.
κεχρυσώκατον κεχρυσώκατον.
κεχρυσώκαμεν κεχρυσώκατε κεχρυσώκασι.

Ὑπερσυντελικὸς.

ἐκεχρυσώκειν ἐκεχρυσώκεις ἐκεχρυσώκει.
ἐκεχρυσώκειτον ἐκεχρυσωκείτην.
ἐκεχρυσώκειμεν ἐκεχρυσώκειτε ἐκεχρυσώκεισαν.

Ἀόριστος πρῶτος.

ἐχρύσωσα ἐχρύσωσας ἐχρύσωσε.
ἐχρυσώσατον ἐχρυσωσάτην.
ἐχρυσώσαμεν ἐχρυσώσατε ἐχρύσωσαν.

Μέλλων πρῶτος.

χρυσώσω χρυσώσεις χρυσώσει.
χρυσώσετον χρυσώσετον.
χρυσώσομεν χρυσώσετε χρυσώσουσι.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστῶς καὶ παρατ.

χρύσοε, χρύσου. χρυσοέτω, ούτω.
χρυσόετον, οῦτον. χρυσοέτων, ούτων.
χρυσόετε, οῦτε. έτωσαν, ούτωσαν.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

κεχρύσωκε κεχρυσωκέτω.
κεχρυσώκετον κεχρυσωκέτων.
κεχρυσώκετε κεχρυσωκέτωσαν.

Ἀόριστος πρῶτος.

χρύσωσον χρυσωσάτω.
χρυσώσατον χρυσωσάτων.
χρυσώσατε χρυσωσάτωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστῶς καὶ παρατατ.

χρυσόοιμι, σοῖμι. χρυσόοις, σοῖς. χρυσόοι, χρυσοῖ.
χρυσόοιτον, οῖτον. χρυσοοίτην, οίτην.
χρυσόοιμεν, οῖμεν. χρυσόοιτε, οῖτε. χρυσόοιεν, σοῖεν.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

κεχρυσώκοιμι κεχρυσώκοις κεχρυσώκοι.
κεχρυσώκοιτον κεχρυσωκοίτην.
κεχρυσώκοιμεν κεχρυσώκοιτε κεχρυσώκοιεν.

Ἀόριστος πρῶτος.

χρυσώσαιμι χρυσώσαις χρυσώσαι.
χρυσώσαιτον χρυσωσαίτην.

χρυσώσαιμεν

χρυσώσαιμεν	χρυσώσαιτε	χρυσώσαιεν.

Μέλλων πρῶτος.

χρυσώσοιμι	χρυσώσοις	χρυσώσοι.
	χρυσώσοιτον	χρυσωσοίτην.
χρυσώσοιμεν	χρυσώσοιτε	χρυσώσοιεν.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ἐὰν χρυσόω, ῶ.	χρυσόῃς, σοῖς.	χρυσόῃ, χρυσοῖ.
ἐὰν	χρυσόητον, ῶτον.	χρυσόητον, ῶτον.
ἐὰν χρυσόωμεν, ῶμεν.	σόητε, σῶτε.	χρυσόωσι, σῶσι.

Παρακ. καὶ ὑπερσυ.

ἐὰν κεχρυσώκω	κεχρυσώκῃς	κεχρυσώκῃ.
ἐὰν	κεχρυσώκητον	κεχρυσώκητον.
ἐὰν κεχρυσώκωμεν	κεχρυσώκητε	κεχρυσώκωσι.

Ἀόριστος πρῶτος.

ἐὰν χρυσώσω	χρυσώσῃς	χρυσώσῃ.
ἐὰν	χρυσώστον	χρυσώσητον.
ἐὰν χρυσώσωμεν	χρυσώσητε	χρυσώσωσι.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

ἐνεστὼς	χρυσόειν, σοῦν.
παρακ. καὶ ὑπερσυ.	κεχρυσωκέναι.
ἀόριστος α.	χρυσῶσαι.
μέλλων α.	χρυσώσειν.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑΙ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ὁ χρυσόων, σῶν. ἡ χρυσόουσα, οῦσα. τὸ χρυσόον, σοῦν.

Παρακείμενος.

ὁ κεχρυσωκὼς, ἡ κεχρυσωκυῖα, τὸ κεχρυσωκός.

Ἀόριστος πρῶτος.

ὁ χρυσώσας, ἡ χρυσώσασα, τὸ χρυσῶσαν.

Μέλλων πρῶτος.

ὁ χρυσώσων, ἡ χρυσώσουσα, τὸ χρυσῶσον.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστώς.

χρυσόομαι, σοῦμαι. χρυσόῃ, χρυσοῖ. χρυσόεται, σοῦται.
χρυσοόμεθον, ούμεθον, σόεσθον, οῦσθον. σόεσθον, οῦσθον.
χρυσοόμεθα, ούμεθα. χρυσόεσθε, οῦσθε. χρυσόονται, οῦνται.

Παρατατικός.

ἐχρυσοόμην, ούμην. ἐχρυσόου, σοῦ. ἐχρυσόετο, σοῦτο.
ἐχρυσοόμεθον, ούμεθον. σόεσθον, οῦσθον. σοέσθην, ούσθην.
ἐχρυσοόμεθα, ούμεθα. σόεσθε, οῦσθε. ἐχρυσόοντο, οῦντο.

Παρακείμενος.

κεχρύσωμαι	κεχρύσωσαι	κεχρύσωται.
κεχρυσώμεθον	κεχρύσωσθον	κεχρύσωσθον.
κεχρυσώμεθα	κεχρύσωσθε	κεχρύσωνται.

Ὑπερσυντελικός.

ἐκεχρυσώμην	ἐκεχρύσωσο	ἐκεχρύσωτο.
ἐκεχρυσώμεθον	ἐκεχρύσωσθων	ἐκεχρυσώσθην.
ἐκεχρυσώμεθα	ἐκεχρύσωσθε	ἐκεχρύσωντο.

Ἀόριστος πρῶτος.

ἐχρυσώθην	ἐχρυσώθης	ἐχρυσώθη.
	ἐχρυσώθητον	ἐχρυσωθήτην.
ἐχρυσώθημεν	ἐχρυσώθητε	ἐχρυσώθησαν.

Μέλλων πρῶτος.

χρυσωθήσομαι	χρυσωθήσῃ	χρυσωθήσεται.
χρυσωθησόμεθον	χρυσωθήσεσθον	χρυσωθήσεσθον.
χρυσωθησόμεθα	χρυσωθήσεσθε	χρυσωθήσονται.

Μετ᾽ ὀλίγον

Μετ᾽ ὀλίγον μέλλων.

κεχρυσώσομαι κεχρυσώσῃ κεχρυσώσεται.
κεχρυσωσόμεθον κεχρυσώσεσθον κεχρυσώσεσθον.
κεχρυσωσόμεθα κεχρυσώσεσθε κεχρυσώσονται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

χρυσόου, χρυσοῦ. χρυσοέσθω, ούσθω.
χρυσόεσθον, οῦσθον. χρυσοέσθων, ούσθων.
χρυσόεσθε, οῦσθε. έσθωσαν, ούσθωσαν.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

κεχρύσωσο κεχρυσώσθω.
κεχρύσωσθον κεχρυσώσθων.
κεχρύσωσθε κεχρυσώσθωσαν.

Ἀόριστος πρῶτος.

χρυσώθητι χρυσωθήτω.
χρυσώθητον χρυσωθήτων.
χρυσώθητε χρυσωθήτωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατ.

χρυσοοίμην, οίμην. χρυσόοιο, σοῖο. χρυσόοιτο, σοῖτο.
χρυσοοίμεθον, οίμεθον. σοοίσθον, οῖσθον. οίσθην, οίσθην.
χρυσοίμεθα, οίμεθα. υσόοισθε, οῖσθε. χρυσόοιντο, οῖντο.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

κεχρυσῴμην κεχρυσῷο κεχρυσῷτο.
κεχρυσῴμεθον κεχρυσῷσθον κεχρυσῴσθην.
κεχρυσῴμεθα κεχρυσῷσθε κεχρυσῷντο.

Ἀόριστος πρῶτος.

χρυσωθείην χρυσωθείης χρυσωθείη.
χρυσωθείητον χρυσωθειήτην.

 χρυσωθείημεν

χρυσωθείημεν χρυσωθείητε χρυσωθείησαν.

Μέλλων πρῶτος.

χρυσωθησοίμην χρυσωθήσοιο χρυσωθήσοιτο.

χρυσωθησοίμεθον χρυσωθήσοισθον χρυσωθησοίσθην.

χρυσωθησοίμεθα χρυσωθήσοισθε χρυσωθήσοιντο.

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

κεχρυσωσοίμην κεχρυσώσοιο κεχρυσώσοιτο.

κεχρυσωσοίμεθον κεχρυσώσοισθον κεχρυσωσοίσθην.

κεχρυσωσοίμεθα κεχρυσώσοισθε κεχρυσώσοιντο.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατ.

ἐὰν χρυσόωμαι, ῶμαι. χρυσόῃ, σοῖ. χρυσόηται, ῶται.

ἐὰν χρυσοώμεθον, ώμεθον. όησθον, ῶσθον. σόησθον, ῶσθον.

ἐὰν χρυσοώμεθα, ώμεθα. σόησθε, ῶσθε. σόανται, ῶνται.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

ἐὰν κεχρυσῶμαι κεχρυσῷ κεχρυσῶται.

ἐὰν κεχρυσώμεθον κεχρυσῆσθον κεχρυσῆσθον.

ἐὰν κεχρυσώμεθα κεχρυσῆσθε κεχρυσῶνται.

Ἀόριστος πρῶτος.

ἐὰν χρυσωθῶ χρυσωθῇς χρυσωθῇ.

ἐὰν χρυσωθῆτον χρυσωθῆτον.

ἐὰν χρυσωθῶμεν χρυσωθῆτε χρυσωθῶσι.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατ. χρυσόεσθαι, οῦσθαι.

παρακ. καὶ ὑπερσυν. κεχρυσῶσθαι.

ἀόριστος α. χρυσωθῆναι.

μέλλων α. χρυσωθήσεσθαι.

μετ' ὀλίγον μέλλων. κεχρυσώσεσθαι.

Μετοχαὶ

ΜΕΤΟΧΑΙ ΠΑΘΗΤΙΚΑΙ.

Ενεστὼς καὶ παρατ.

ὁ χρυσοόμενος, ούμενος. ἡ ομένη, ουμένη. τὸ όμενον, ούμενον.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

ὁ κεχρυσωμένος, ἡ κεχρυσωμένη, τὸ κεχρυσωμένον.

Αόριστος πρῶτος.

ὁ χρυσωθεὶς, ἡ χρυσωθεῖσα, τὸ χρυσωθέν.

Μέλλων πρῶτος.

ὁ χρυσωθησόμενος, ἡ υσωθησομένη, τὸ υσωθησόμενον.

Μετ᾽ ὀλίγον μέλλων.

ὁ κεχρυσωσόμενος, ἡ υσωσομένη, τὸ υσωσόμενον.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ενεστὼς.

χρυσόομαι, σοῦμαι. χρυσόῃ, χρυσοῖ. υσόεται, οῦται. &c.

Παρατατικὸς.

ἐχρυσοόμην, ούμην. ἐχρυσόου, σοῦ. σόετο, σοῦτο. &c.

Αόριστος πρῶτος.

ἐχρυσωσάμην	ἐχρυσώσω	ἐχρυσώσατο.
ἐχρυσωσάμεθον	ἐχρυσώσασθον	ἐχρυσωσάσθην.
ἐχρυσωσάμεθα	ἐχρυσώσασθε	ἐχρυσώσαντο.

Μέλλων πρῶτος.

χρυσώσομαι	χρυσώσῃ	χρυσώσεται.
χρυσωσόμεθον	χρυσώσεσθον	χρυσώσεσθον.
χρυσωσόμεθα	χρυσώσεσθε	χρυσώσονται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατ.

χρυσόου, χρυσοῦ. υσοέσθω. σούσθω.

χρυσόεσθον, οῦσθον. έσθων, ούσθων.

χρυσόεσθε, οῦσθε. έσθωσαν, ούσθωσαν.

Αόριστος

Ἀόριστος πρῶτος.

χρύσωσαι	χρυσωσάσθω.
χρυσώσασθον	χρυσωσάσθων.
χρυσώσασθε	χρυσωσάσθωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

χρυσοοίμην, οίμην. χρυσόοιο, σοῖο. σόοιτο, σοῖτο &c.

Ἀόριστος πρῶτος.

χρυσωσαίμην	χρυσώσαιο	χρυσώσαιτο.
χρυσωσαίμεθον	χρυσώσαισθον	χρυσωσαίσθην.
χρυσωσαίμεθα	χρυσώσαισθε	χρυσώσαιντο.

Μέλλων πρῶτος.

χρυσωσοίμην	χρυσώσοιο	χρυσώσοιτο.
χρυσωσοίμεθον	χρυσώσοισθον	χρυσωσοίσθην.
χρυσωσοίμεθα	χρυσώσοισθε	χρυσώσοιντο.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ἐὰν χρυσόωμαι, ῶμαι. χρυσόῃ, σοῖ. σοήται, ῶται &c.

Ἀόριστος πρῶτος.

ἐὰν χρυσώσωμαι	χρυσώσῃ	χρυσώσηται.
ἐὰν χρυσωσώμεθον	χρυσώσησθον	χρυσώσησθον.
ἐὰν χρυσωσώμεθα	χρυσώσησθε	χρυσώσωνται.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΜΕΣΑ.

ἐνεστὼς καὶ παρατ.	χρυσόεσθαι, οῦσθαι.
ἀόριστος ά.	χρυσώσασθαι.
μέλλων ά.	χρυσώσεσθαι.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΜΕΣΑΙ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ὁ χρυσοόμενος, ούμενος. ἡ σοομένη, ένη. τὸ όμενον, ούμενον.

Ἀόριστος

Αόριστος πρῶτος.

ὁ χρυσωσάμενος, ἡ χρυσωσαμένη, τὸ χρυσωσάμενον.

Μέλλων πρῶτος.

ὁ χρυσωσόμενος, ἡ χρυσωσομένη, τὸ χρυσωσόμενον.

Τέλος τῶν περισπωμένων.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΜΙ ΡΗΜΑΤΩΝ id est, de uerbis in μι.

Verba in μι, desinentia fiunt à uerbis sextæ coniugationis grauitonorum, partim ab ijs quæ patiũtur Synæresim, partim ab ijs quæ non patiuntur. Deriuatiua à grauitonis synæresim patientibus, quæ iccirco περισπώμενα *dicta sunt, reduplicationem plerunque suscipiunt, & ea quidem trisyllaba esse debent, connumerata scilicet ea syllaba, quam per geminationem siue reduplicationem assumunt: etsi apud poetas aliqua inueniantur trisyllaba, quæ omnino reduplicatione carent, ut* δίζημι, ὄνημι, *& similia. Est autem reduplicatio (quæ græce* ἀναδιπλασιασμὸς *dicitur) eiusdem consonantis, aut proprij antistichi cum uocali correpta assumptio. & est duplex, propria & impropria.*

Propria, in qua eadem repetitur consonans cum ι, *breui* κοινῶς *: ut* δῶ, διδῶ, δίδωμι. *Hoc idem fit, si etiam duæ sint consonantes, quarum prior sit muta, altera uero liquida, quæ quidem communem faciunt syllabam: tunc enim prior repetitur, muta scilicet, cum* ι, *hoc in loco pro breui habeatur: ut* πλῶ, πιπλῶ, πίπλημι, καὶ πίμπλημι, πλεονασμῷ τοῦ μ. *At si ab aliqua aspiratarum*

aſpiratarum uerbum incipiat, non eadem repetitur aſpirata, propter inconcinnitatem, ſed in eius locum ἀντίστοιχον ſuum, hoc eſt, propria tenuis ſubrogatur: ut θῶ, τιθῶ, τίθημι. χρῶ, κίχρημι.

At impropria reduplicatio eſt, in qua nulla fit conſonantis repetitio, ſed ι, tantum uerbo præponitur, idq́; duobus etiam modis fieri contingit, uno cum uerbum incipit à uocali, ut ὧ, ἱῶ. ἵημι altero autem quando à ς principium capit, ut ςῶ, ἱςω, ἵςημι. ubi σ, non repetitur: quandoquidem ἰῶτα productum exiſtit, cum poſt ipſum duæ ſequantur conſonantes, hoc eſt, σ, & τ, non autem muta cum liquida, ut ſupra.

Illud autem ſciendum eſt, reduplicationem hanc, ſiue propria ſit ſiue impropria, in præſenti & præterito imperfecto modi indicatiui uerborum in μι exeuntium, fieri debere: quæ quidem tempora, ut in alijs modis, ſic & in participijs ſimul uariantur.

Illud quoque memoria tenendum, uerba in μι, in præſenti ſolum tempore propriam habere inflexionem: at præteritum imperfectum, & aoriſtum ſecundum, in omnibus modis, ac etiam participijs, formationem paſſiui aoriſti ſequi: etſi eorum penultimam plerunque uariari contingat.

Præterea, futurum à perfecto themate fieri, penultima, quæ in præſenti breuis eſt, in longam mutata, ac reduplicatione prius expuncta: ut θέω, θήσω. ςάω, ςήσω. δόω, δώσω. cætera uero tempora ad grauitonorum ſimilitudinem uariari.

Quæ uero à uerbis grauitonis non patiẽtibus ſynæreſim

æresim deducuntur, ab iis solum fiunt, quæ ante ω, υ habent ancipitem: & ea quoque plerunque trisyllaba sunt, quanquam neutram suscipiunt reduplicationem: ut ζώγνύω, ζώγνυμι.

Cum igitur uerborum circunflexorum tres sint coniugationes, & ab unaquaque earum uerba in μι, deducantur: item à uerbis grauitonis in νω, desinentibus, quatuor coniugationes uerborum in μι, omnino esse oportet, & eas quidem per quatuor uocales distinctas, ε scilicet, α, ο, & υ, quas χαρακτηριστικὰ: hoc est, figuratiuas appellare possumus. Esto igitur E, figuratiua primæ coniugationis uerborum in μι. A secundæ, O tertiæ, Υ quartæ: de quibus singulatim dicendum est.

ΠΡΩΤΗ ΣΥΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΕΙΣ ΜΙ.
id est, prima coniugatio uerborum in μι, à circunflexis in εω descendens.

PRIMA igitur coniugatio uerborum in μι, à perfectis uerbis primæ coniugationis circunflexorum fit, extrema in μι, ac penultima quæ breuis est, in η, mutatis: ut τιθέω, τιθῶ, τίθημι. In duali uero & plurali, ac in passiuis η, in ε, iterum uersa, τίθετον, τίθεμεν, & τίθεμαι dicitur.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.
Ενεστώς.

τίθημι	τίθης	τίθησι.
	τίθετον	τίθετον.
τίθεμεν		

τίθεμεν	τίθετε	τιθεῖσι, καὶ ἰωνικῶς τιθέασι.

Παρατατικός.

ἐτίθην	ἐτίθης	ἐτίθη.
	ἐτίθετον	ἐτιθέτην.
ἐτίθεμεν	ἐτίθετε	ἐτίθεσαν.

Παρακείμενος.

τέθεικα	τέθεικας	τέθεικε.
	τεθείκατον	τεθείκατον.
τεθείκαμεν	τεθείκατε	τεθείκασι.

Τέθηκα tamen esse debuerat, διὰ τοῦ η, ἀπὸ τοῦ θήσω futuro: sed Bœotorum mos obtinuit, ut η, mutaretur in ει, diphthongum.

Ὑπερσυντελικός.

ἐτεθείκειν	ἐτεθείκεις	ἐτεθείκει.
	ἐτεθείκειτον	ἐτεθεικείτην.
ἐτεθείκειμεν	ἐτεθείκειτε	ἐτεθείκεισαν.

Ἀόριστος πρῶτος.

ἔθηκα	ἔθηκας	ἔθηκε.
	ἐθήκατον	ἐθηκάτην.
ἐθήκαμεν	ἐθήκατε	ἔθηκαν.

Ἔθησα tamen dicendum fuerat διὰ τοῦ σ, quæ est futuri consonans: sed quinque annotantur aoristi, duo quidem in grauitonis, hoc est, εἶπα, ἤνεγκα, tres uero in uerbis in μι, quippe ἔθηκα, ἔδωκα, & ἧκα: qui non seruant consonantes suorum futurorum.

Ἀόριστος δεύτερος.

ἔθην	ἔθης	ἔθη.
	ἔθετον	ἐθέτην.

ἔθεμεν ἔθετε ἔθεσαν.

Μέλλων πρῶτος.

θήσω θήσεις θήσει.
θήσετον θήσετον.
θήσομεν θήσετε θήσουσι.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστῶς, καὶ παρατ.

τίθετι τιθέτω.
τίθετον τιθέτων.
τίθετε τιθέτωσαν.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

τέθεικε τεθεικέτω.
τεθείκετον τεθεικέτων.
τεθείκετε τεθεικέτωσαν.

Ἀόριστος πρῶτος.

θῆκον, θηκάτω *esse debuerat*, ἀπὸ τοῦ ἔθηκα, *sed in usu non est: quod quidem & cæteris modis & participijs euenit.*

Ἀόριστος δεύτερος.

θέτι ἢ θὲς, θέτω. θέτον, θέτων. θέτε, θέτωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστῶς καὶ παρατ.

τιθείην τιθείης τιθείη.
τιθείητον τιθειήτην.
τιθείημεν τιθείητε τιθείησαν, καὶ τιθεῖεν.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

τεθείκοιμι τεθείκοις τεθείκοι.
τεθείκοιτον τεθεικοίτην.
τεθείκοιμεν τεθείκοιτε τεθείκοιεν.

Ἀόριστος

Ἀόριστος πρῶτος.

θείην	θείης	θείη.
	θείητον	θειήτην.
θείημεν καὶ θεῖμεν	θείητε	θείησαν καὶ θεῖεν.

Μέλλων πρῶτος.

θήσοιμι	θήσοις	θήσοι.
	θήσοιτον	θησοίτην.
θήσοιμεν	θήσοιτε	θήσοιεν.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατ.

ἐὰν τιθῶ	τιθῇς	τιθῇ.
ἐὰν	τιθῆτον	τιθῆτον.
ἐὰν τιθῶμεν	τιθῆτε	τιθῶσι.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

ἐὰν τεθείκω	τεθείκῃς	τεθείκῃ.
ἐὰν	τεθείκητον	τεθείκητον.
ἐὰν τεθείκωμεν	τεθείκητε	τεθείκωσι.

Ἀόριστος δεύτερος.

ἐὰν θῶ	θῇς	θῇ.
ἐὰν	θῆτον	θῆτον.
ἐὰν θῶμεν	θῆτε	θῶσι.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.	τιθέναι.
Παρακ. καὶ ὑπερσυν.	τεθεικέναι.
ἀόριστος β΄.	θεῖναι.
μέλλων α΄.	θήσειν.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑΙ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ὁ τιθείς. τοῦ τιθέντος.

ἡ τιθεῖσα

	ἡ τιθεῖσα,	τῆς τιθείσης.
	τὸ τιθὲν,	τοῦ τιθέντος.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

ὁ τεθεικὼς,	ἡ τεθεικυῖα,	τὸ τεθεικὸς.

Ἀόριστος δεύτερος.

ὁ θεὶς,	ἡ θεῖσα,	τὸ θὲν.

Μέλλων πρῶτος.

ὁ θήσων,	ἡ θήσουσα,	τὸ θῆσον.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς.

τίθεμαι	τίθεσαι	τίθεται.
τιθέμεθον	τίθεσθον	τίθεσθον.
τιθέμεθα	τίθεσθε	τίθενται.

Παρατατικὸς.

ἐτιθέμην	ἐτίθεσο καὶ ἐτίθου	ἐτίθετο.
ἐτιθέμεθον	ἐτίθεσθον	ἐτιθέσθην.
ἐτιθέμεθα	ἐτίθεσθε	ἐτίθεντο.

Παρακείμενος.

τέθειμαι	τέθεισαι	τέθειται.
τεθείμεθον	τέθεισθον	τέθεισθον.
τεθείμεθα	τέθεισθε	τέθεινται.

Τέθεμαι *tamen esse debuerat, quoniam præteritum passiuum uerborum in* μι, *amat habere in penultima propriam uocalem coniugationis, & eam quidem breuem: ut* δέδωκα, δέδομαι. ἕστακα, ἕσταμαι. *Sed quoniam præteritũ actiuum huius uerbi* τίθημι, *propriam amisit penultimam, & assumpsit* ει, *diphthongum Bœotorum more, eandem etiam retinuit et præteritum passiuum: ut* τέθεικα, τέθειμαι.

Ὑπερσυντέλικος.

ἐτεθείμην	ἐτέθεισο	ἐτέθειτο.
ἐτεθείμεθον	ἐτέθεισθον	ἐτεθείσθην.
ἐτεθείμεθα	ἐτέθεισθε	ἐτέθειντο.

Αόριστος πρῶτος.

ἐτέθην	ἐτέθης	ἐτέθη.
	ἐτέθητον	ἐτεθήτην.
ἐτέθημεν	ἐτέθητε	ἐτέθησαν.

Μέλλων πρῶτος.

τεθήσομαι	τεθήσῃ	τεθήσεται.
τεθησόμεθον	τεθήσεσθον	τεθήσεσθον.
τεθησόμεθα	τεθήσεσθε	τεθήσονται.

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

τεθείσομαι	τεθείσῃ	τεθείσεται.
τεθεισόμεθον	τεθείσεσθον	τεθείσεσθαι.
τεθεισόμεθα	τεθείσεσθε	τεθείσονται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατατικὸς.

τίθεσο καὶ τίθου	τιθέσθω.
τίθεσθον	τιθέσθων.
τίθεσθε	τιθέσθωσαν.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

τέθεισο	τεθείσθω.
τέθεισθον	τεθείσθων.
τέθεισθε	τεθείσθωσαν.

Αόριστος πρῶτος.

τέθητι	τεθήτω.
τέθητον	τεθήτων.
τέθητε	τεθήτωσαν.

Ευκτικὰ

ΕΥΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

τιθείμην	τιθεῖο	τιθεῖτο.
τιθείμεθον	τιθεῖσθον	τιθείσθην.
τιθείμεθα	τιθεῖσθε	τιθεῖντο.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

τεθείμην	τεθεῖο	τεθεῖτο.
τεθείμεθον	τεθεῖσθον	τεθείσθην.
τεθείμεθα	τεθεῖσθε	τεθεῖντο.

Accentu circunflexo super penultimam secundæ et tertiæ personæ, cuiusuis numeri, tam præsentis temporis, quàm præteriti perfecti, nisi longa sequatur: quod & in alijs coniugationibus uerborum in μι omnino seruandum est.

Ἀόριστος πρῶτος.

τεθείην	τεθείης	τεθείη.
	τεθείητον	τεθειήτην.
τεθείημεν	τεθείητε	τεθείησαν.

Μέλλων πρῶτος.

τεθησοίμην	τεθήσοιο	τεθήσοιτο.
τεθησοίμεθον	τεθήσοισθον	τεθησοίσθην.
τεθησοίμεθα	τεθήσοισθε	τεθήσοιντο.

Μετ᾽ ὀλίγον.

τεθεισοίμην	τεθείσοιο	τεθείσοιτο.
τεθεισοίμεθον	τεθείσοισθον	τεθεισοίσθην.
τεθεισοίμεθα	τεθείσοισθε	τεθείσοιντο.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατ.

ἐὰν τιθῶμαι	τιθῇ	τιθῆται.

ἐὰν τιθώμεθον	τιθῆσθον	τιθῆσθον.
ἐὰν τιθώμεθα	τιθῆσθε	τιθῶνται.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

ἐὰν τεθῶμαι	τεθῇ	τεθῆται.
ἐὰν τεθώμεθον	τεθῆσθον	τεθῆσθον.
ἐὰν τεθώμεθα	τεθῆσθε	τεθῶνται.

Ἀόριστος πρῶτος.

ἐὰν τεθῶ	τεθῇς	τεθῇ.
ἐὰν	τεθῆτον	τεθῆτον.
ἐὰν τεθῶμεν	τεθῆτε	τεθῶσι.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.	τίθεσθαι.
παρακ. καὶ ὑπερσυν.	τεθεῖσθαι.
ἀόριστος ά.	τεθῆναι.
μέλλων ά.	τεθήσεσθαι.
μετ᾽ ὀλίγον μέλλων,	τεθείσεσθαι.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΠΑΘΗΤΙΚΑΙ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατ.

ὁ τιθέμενος,	ἡ τιθεμένη,	τὸ τιθέμενον.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

ὁ τεθειμένος,	ἡ τεθειμένη,	τὸ τεθειμένον.

Ἀόριστος πρῶτος.

ὁ τεθεὶς,	ἡ τεθεῖσα,	τὸ τεθὲν.

Μέλλων πρῶτος.

ὁ τεθησόμενος,	ἡ τεθησομένη,	τὸ τεθησόμενον.

Μετ᾽ ὀλίγον μέλλων.

ὁ τεθεισόμενος,	ἡ τεθεισομένη,	τὸ τεθεισόμενον.

Ὁριστικὰ

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ἐνεστὼς.

τίθεμαι τίθεσαι τίθεται &c.

Παρατατικὸς.

ἐτιθέμην ἐτίθεσο καὶ ἐτίθου, ἐτίθετο. &c.

Aduertendum est medium præteritum perfectum, & præteritum plusquamperfectum, in ijs uerbis formari non posse, sicut neque in uerbis circunflexis, à quibus deriuantur: neque secundum aoristum, neque futurum secundum.

Ἀόριστος πρῶτος.

ἐθηκάμην	ἐθήκω	ἐθήκατο.
ἐθηκάμεθον	ἐθήκαθον	ἐθηκάθην.
ἐθηκάμεθα	ἐθήκαθε	ἐθήκαντο.

Ἀόριστος δεύτερος.

ἐθέμην	ἔθεσο καὶ ἔθου	ἔθετο.
ἐθέμεθον	ἔθεσθον	ἐθέσθην.
ἐθέμεθα	ἔθεσθε	ἔθεντο.

Μέλλων πρῶτος.

θήσομαι	θήσῃ	θήσεται.
θησόμεθον	θήσεσθον	θήσεσθον.
θησόμεθα	θήσεσθε	θήσονται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

τίθεσο καὶ τίθου	τιθέσθω.
τίθεσθον	τιθέσθων.
τίθεσθε	τιθέσθωσαν.

Ἀόριστος δεύτερος.

θέσο καὶ θοῦ θέσθω.

θέσθον θέσθων.
θέσθε θέσθωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατ.

τιθείμην τιθεῖο τιθεῖτο. &c.

Ἀόριστος δεύτερος.

θείμην θεῖο θεῖτο.
θείμεθον θεῖσθον θείσθην.
θείμεθα θεῖσθε θεῖντο.

Μέλλων πρῶτος.

θησοίμην θήσοιο θήσοιτο.
θησοίμεθον θήσοισθον θησοίσθην.
θησοίμεθα θήσοισθε θήσοιντο.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ἐὰν τιθῶμαι τιθῇ τιθῆται. &c.

Ἀόριστος δεύτερος.

ἐὰν θῶμαι θῇ θῆται.
ἐὰν θώμεθον θῆσθον θῆσθον.
ἐὰν θώμεθα θῆσθε θῶνται.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΜΕΣΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ. τίθεσθαι.
ἀόριστος β΄. θέσθαι.
μέλλων α΄. θήσεσθαι.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΜΕΣΑΙ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ὁ τιθέμενος, ἡ τιθεμένη, τὸ τιθέμενον.

Ἀόριστος δεύτερος.

ὁ θέμενος, ἡ θεμένη, τὸ θέμενον.

Μέλλων

Μέλλων πρῶτος.

ὁ θησόμενος, ἡ θησομένη, τὸ θησόμενον.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΣΥΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΕΙΣ ΜΙ, ΡΗΜΑΤΩΝ.

id est, secunda coniugatio uerborum in μι à circumflexis in αω descendentium.

SECVNDA *coniugatio uerborum in μι, à perfectis uerbis secundæ coniugationis circumflexorum fit, extrema in μι, ac penultima in η, mutatis: ut ἱστάω, ἱστῶ, ἵστημι. In duali uero & plurali, ac in passiuis η, in α, iterum uersa, ἵστατον, ἵσταμεν, ἵσταμαι, dicimus.*

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστώς.

ἵστημι	ἵστης	ἵστησι.
	ἵστατον	ἵστατον.
ἵσταμεν	ἵστατε	ἱστᾶσι.

Παρατατικός.

ἵστην	ἵστης	ἵστη.
	ἵστατον	ἱστάτην.
ἵσταμεν	ἵστατε	ἵστασαν.

Παρακείμενος.

ἕστακα	ἕστακας	ἕστακε.
	ἑστάκατον	ἑστάκατον.
ἑστάκαμεν	ἑστάκατε	ἑστάκασι.

Ἕστηκα *tamen esse debuerat* διὰ τοῦ η, *à futuro* στήσω: *sed ne coincidat cum* ἕστηκα, *quod est medium præteritum.* ἀπὸ τοῦ ἑστήκω, *mutata est* η, *in* α, *&* ἕστακα *factum.*

	Ὑπερσυντέλικος.	
ἑστάκειν	ἑστάκεις	ἑστάκει.
	ἑστάκειτον	ἑστακείτην.
ἑστάκειμεν	ἑστάκειτε	ἑστάκεισαν.
	Ἀόριστος πρῶτος.	
ἔστησα	ἔστησας	ἔστησε.
	ἐστήσατον	ἐστησάτην.
ἐστήσαμεν	ἐστήσατε	ἔστησαν.
	Ἀόριστος δεύτερος.	
ἔστην	ἔστης	ἔστη.
	ἔστητον	ἐστήτην.
ἔστημεν	ἔστητε	ἔστησαν.
	Μέλλων πρῶτος.	
στήσω	στήσεις	στήσει.
	στήσετον	στήσετον.
στήσομεν	στήσετε	στήσουσι.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.	
ἵσταθι	ἱστάτω.
ἵστατον	ἱστάτων.
ἵστατε	ἱστάτωσαν.
Παρακ. καὶ ὑπερσυν.	
ἕστακε	ἑστακέτω.
ἑστάκετον	ἑστακέτων.
ἑστάκετε	ἑστακέτωσαν.
Ἀόριστος πρῶτος.	
στῆσον	στησάτω.
στήσατον	στησάτων.
στήσατε	στησάτωσαν.

Ἀόριστος

Ἀόριστος δεύτερος.

	στῆθι	στήτω.
	στῆτον	στήτων.
	στῆτε	στήτωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ἱσταίην	ἱσταίης	ἱσταίη.
	ἱσταίητον	ἱσταιήτην.
ἱσταίημεν	ἱσταίητε	ἱσταίησαν, καὶ ἱσταῖεν.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

ἑστάκοιμι	ἑστάκοις	ἑστάκοι.
	ἑστάκοιτον	ἑστακοίτην.
ἑστάκοιμεν	ἑστάκοιτε	ἑστάκοιεν.

Ἀόριστος πρῶτος.

στήσαιμι	στήσαις	στήσαι.
	στήσαιτον	στησαίτην.
στήσαιμεν	στήσαιτε	στήσαιεν.

Ἀόριστος δεύτερος.

σταίην	σταίης	σταίη.
	σταίητον	σταιήτην.
σταίημεν	σταίητε	σταίησαν, καὶ σταῖεν.

Μέλλων πρῶτος.

στήσοιμι	στήσοις	στήσοι.
	στήσοιτον	στησοίτην.
στήσοιμεν	στήσοιτε	στήσοιεν.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατ.

ἐὰν ἱστῶ	ἱστῇς	ἱστῇ.
ἐὰν	ἱστῆτον	ἱστῆτον.

ἐὰν ἱστῶμεν   ἱστᾶτε   ἱστῶσι.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

ἐὰν ἑστάκω   ἑστάκῃς   ἑστάκῃ.
ἐὰν   ἑστάκητον   ἑστάκητον.
ἐὰν ἑστάκωμεν   ἑστάκητε   ἑστάκωσι.

Ἀόριστος πρῶτος.

ἐὰν στήσω   στήσῃς   στήσῃ.
ἐὰν   στήσητον   στήσητον.
ἐὰν στήσωμεν   στήσητε   στήσωσι.

Ἀόριστος δεύτερος.

ἐὰν στῶ   στῇς   στῇ.
ἐὰν   στῆτον   στῆτον.
ἐὰν στῶμεν   στῆτε   στῶσι.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.   ἱστάναι.
παρακ. καὶ ὑπερσυν.   ἑστακέναι.
ἀόριστος α΄.   στῆσαι.
ἀόριστος β΄.   στῆναι.
μέλλων α΄.   στήσειν.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑΙ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ὁ ἱστὰς, τοῦ ἱστάντος. ἡ ἱστᾶσα, τῆς σῆς. τὸ ἱστὰν, τοῦ ἱστάντος.

Παρακείμενος.

ὁ ἑστακὼς,   ἡ ἑστακυῖα,   τὸ ἑστακός.

Ἀόριστος πρῶτος.

ὁ στήσας,   ἡ στήσασα,   τὸ στῆσαν.

Ἀόριστος δεύτερος.

ὁ στὰς,   ἡ στᾶσα,   τὸ στάν.

Μέλλων

Μέλλων πρῶτος.

ὁ στήσων,	ἡ στήσουσα,	τὸ στῆσον.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστώς.

ἵσταμαι	ἵστασαι	ἵσταται.
ἱστάμεθον	ἵστασθον	ἵστασθον.
ἱστάμεθα	ἵστασθε	ἵστανται.

Παρατατικός.

ἱστάμην	ἵστασο καὶ ἵστω	ἵστατο.
ἱστάμεθον	ἵστασθον	ἱστάσθην.
ἱστάμεθα	ἵστασθε	ἵσταντο.

Παρακείμενος.

ἕσταμαι	ἕστασαι	ἕσταται.
ἑστάμεθον	ἕστασθον	ἕστασθον.
ἑστάμεθα	ἕστασθε	ἕστανται.

Ὑπερσυντελικός.

ἑστάμην	ἕστασο	ἕστατο.
ἑστάμεθον	ἕστασθον	ἑστάσθην.
ἑστάμεθα	ἕστασθε	ἕσταντο.

Ἀόριστος πρῶτος.

ἐστάθην	ἐστάθης	ἐστάθη.
	ἐστάθητον	ἐσταθήτην.
ἐστάθημεν	ἐστάθητε	ἐστάθησαν.

Μέλλων πρῶτος.

σταθήσομαι	σταθήσῃ	σταθήσεται.
σταθησόμεθα	σταθήσεσθον	σταθήσεσθον.
σταθησόμεθα	σταθήσεσθε	σταθήσονται.

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

ἑστάσομαι	ἑστάσῃ	ἑστάσεται.

ἑστασό-

ἑστασόμεθον	ἑστάσεσθον	ἑστάσεσθον.
ἑστασόμεθα.	ἑστάσεσθε	ἑστάσονται.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

ἵστασο καὶ ἵστω	ἱστάσθω.
ἵστασθον	ἱστάσθων.
ἵστασθε	ἱστάσθωσαν.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

ἕστασο	ἑστάσθω.
ἕστασθον	ἑστάσθων.
ἕστασθε	ἑστάσθωσαν.

Ἀόριστος πρῶτος.

στάθητι	σταθήτω.
στάθητον	σταθήτων.
στάθητε	σταθήτωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ἱσταίμην	ἱσταῖο	ἱσταῖτο.
ἱσταίμεθον	ἱσταῖσθον	ἱσταίσθην.
ἱσταίμεθα	ἱσταῖσθε	ἱσταῖντο.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

ἑσταίμην	ἑσταῖο	ἑσταῖτο.
ἑσταίμεθον	ἑσταῖσθον	ἑσταίσθην.
ἑσταίμεθα	ἑσταῖσθε	ἑσταῖντο.

Ἀόριστος πρῶτος.

σταθείην	σταθείης	σταθείη.
	σταθείητον	σταθειήτην.
σταθείημεν	σταθείητε	σταθείησαν.

Μέλλων

Μέλλων πρῶτος.

σαθησοίμην	σαθήσοιο	σαθήσοιτο.
σαθησοίμεθον	σαθήσοισθον	σαθησοίσθην.
σαθησοίμεθα	σαθήσοισθε	σαθήσοιντο.

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

ἑσασοίμην	ἑσάσοιο	ἑσάσοιτο.
ἑσασοίμεθον	ἑσάσοισθον	ἑσασοίσθην.
ἑσασοίμεθα	ἑσάσοισθε	ἑσάσοιντο.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεςὼς καὶ παρατ.

ἐὰν ἱςῶμαι	ἱςῷ	ἱςᾶται.
ἐὰν ἱςώμεθον	ἱςᾶσθον	ἱςᾶσθον.
ἐὰν ἱςώμεθα	ἱςᾶσθε	ἱςῶνται.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

ἐὰν ἑςῶμαι	ἑςᾷ	ἑςᾶται.
ἐὰν ἑςώμεθον	ἑςᾶσθον	ἑςᾶσθον.
ἐὰν ἑςώμεθα	ἑςᾶσθε	ἑςῶνται.

Ἀόριςος πρῶτος.

ἐὰν σαθῶ	σαθῇς	σαθῇ.
ἐὰν	σαθῆτον	σαθῆτον.
ἐὰν σαθῶμεν	σαθῆτε	σαθῶσι.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεςὼς καὶ παρατ.	ἵςασθαι.
παρακ. καὶ ὑπερσυν.	ἑςᾶσθαι.
ἀόριςος ά.	σαθῆναι.
μέλλων ά.	σαθήσεσθαι.
μετ' ὀλίγον μέλλων,	ἑσάσεσθαι.

Μετοχαὶ

ΜΕΤΟΧΑΙ ΠΑΘΗΤΙΚΑΙ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ὁ ἱστάμενος,	ἡ ἱσταμένη,	τὸ ἱστάμενον.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

ὁ ἑστάμενος,	ἡ ἑσταμένη,	τὸ ἑσταμένον.

Ἀόριστος πρῶτος.

ὁ σταθείς,	ἡ σταθεῖσα,	τὸ σταθέν.

Μέλλων πρῶτος.

ὁ σταθησόμενος,	ἡ σταθησομένη,	τὸ σταθησόμενον.

Μετ᾽ ὀλίγον μέλλων.

ὁ ἑστασόμενος,	ἡ ἑστασομένη,	τὸ ἑστασόμενον.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ἐνεστώς.

ἵσταμαι	ἵστασαι	ἵσταται. &c.

Παρατατικός.

ἱστάμην	ἵστασο καὶ ἵστω	ἵστατο. &c.

Ἀόριστος πρῶτος.

ἐστησάμην	ἐστήσω	ἐστήσατο.
ἐστησάμεθον	ἐστήσασθον	ἐστησάσθην.
ἐστησάμεθα	ἐστήσασθε	ἐστήσαντο.

Μέσος ἀόριστος *non est in usu in hoc uerbo* ἵστημι, *posset tamen formari secundum analogiam, ut in libro septimo loco suo disseritur.*

Μέλλων πρῶτος.

στήσομαι	στήσῃ	στήσεται.
στησόμεθον	θήσεσθον	στήσεσθον.
στησόμεθα	στήσεσθε	στήσονται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ἵστασο καὶ ἵστω	ἱστάσθω.
ἵστασθον	ἱστάσθων.
ἵστασθε	ἱστάσθωσαν.

Ἀόριστος πρῶτος.

στῆσαι	στησάσθω.
στήσασθον	στησάσθων.
στήσασθε	στησάσθωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ἱσταίμην	ἱσταῖο	ἱσταῖτο. &c.

Ἀόριστος πρῶτος.

στησαίμην	στήσαιο	στήσαιτο.
στησαίμεθον	στήσαισθον	στησαίσθην.
στησαίμεθα	στήσαισθε	στήσαιντο.

Μέλλων πρῶτος.

στησοίμην	στήσοιο	στήσοιτο.
στησοίμεθον	στήσοισθον	στησοίσθην.
στησοίμεθα	στήσοισθε	στήσοιντο.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατικὸς.

ἐὰν ἱστῶμαι	ἱστᾷ	ἱστᾶται. &c.

Ἀόριστος πρῶτος.

ἐὰν στήσωμαι	στήσῃ	στήσηται.
ἐὰν στησώμεθον	στήσησθον	στήσησθον.
ἐὰν στησώμεθα	στήσησθε	στήσωνται.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΜΕΣΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατ. ἵστασθαι.

ἀόριστος

ἀόριστος ά. στήσασθαι.
μέλλων ά. στήσεσθαι.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΜΕΣΑΙ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατ.

ὁ ἱστάμενος, ἡ ἱσταμένη, τὸ ἱστάμενον.

Ἀόριστος πρῶτος.

ὁ στησάμενος, ἡ στησαμένη, τὸ στησάμενον.

Μέλλων πρῶτος.

ὁ στησόμενος, ἡ στησομένη, τὸ στησόμενον.

ΤΡΙΤΗ ΣΥΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΕΙΣ ΜΙ ΡΗΜΑΤΩΝ.

Id est, tertia coniugatio uerborum in μι, descendentium à circunflexis in οω desinentibus.

TERTIA *coniugatio uerborum in μι, à perfectis uerbis tertiæ coniugationis circunflexorum fit, extrema in μι, ac penultima in ω, mutatis: ut διδόω, διδῶ, δίδωμι. In duali uero ac plurali, ac in passiuis ω magno in ο paruum iterum uerso: δίδοτον, δίδομεν, & δίδομαι dicimus.*

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς.

δίδωμι	δίδως	δίδωσι.
	δίδοτον	δίδοτον.
δίδομεν	δίδοτε, διδοῦσι, καὶ ἰωνικῶς διδόασι.	

Παρατατικὸς.

ἐδίδων	ἐδίδως	ἐδίδω.
	ἐδίδοτον	ἐδιδότην.
ἐδίδομεν	ἐδίδοτε	ἐδίδοσαν.

Παρακείμενος.

Παρακείμενος.

δέδωκα	δέδωκας	δέδωκε.
	δεδώκατον	δεδώκατον.
δεδώκαμεν	δεδώκατε	δεδώκασι.

Ὑπερσυντελικός.

ἐδεδώκειν	ἐδεδώκεις	ἐδεδώκει.
	ἐδεδώκειτον	ἐδεδωκείτην.
ἐδεδώκειμεν	ἐδεδώκειτε	ἐδεδώκεισαν.

Ἀόριστος πρῶτος.

ἔδωκα	ἔδωκας	ἔδωκε.
	ἐδώκατον	ἐδωκάτην.
ἐδώκαμεν	ἐδώκατε	ἔδωκαν.

Ἀόριστος δεύτερος.

ἔδων	ἔδως	ἔδω.
	ἔδοτον	ἐδότην.
ἔδομεν	ἔδοτε	ἔδοσαν.

Μέλλων πρῶτος.

δώσω	δώσεις	δώσει.
	δώσετον	δώσετον.
δώσομεν	δώσετε	δώσουσι.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατ.

δίδοθι	διδότω.
δίδοτον	διδότων.
δίδοτε	διδότωσαν.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

δέδωκε	δεδωκέτω.
δεδώκετον	δεδωκέτων.
δεδώκετε	δεδωκέτωσαν.

Ἀόριστος πρῶτος.

Δῶκον, δωκάτω esse debuerat secundum analogiam, ἀπὸ τοῦ ἔδωκα, sed in usu non est. Hoc idem & de alijs modis, ac participijs intelligendum.

Ἀόριστος δεύτερος.

δόθι καὶ δὸς	δότω.
δότον	δότων.
δότε	δότωσαν,

ΕΥΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστώς.

διδοίην	διδοίης	διδοίη.
	διδοίητον	διδοιήτην.
διδοίημεν	διδοίητε	διδοίησαν καὶ διδοῖεν.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

δεδώκοιμι	δεδώκοις	δεδώκοι.
	δεδώκοιτον	δεδωκοίτην.
δεδώκοιμεν	δεδώκοιτε	δεδώκοιεν.

Ἀόριστος δεύτερος.

δοίην	δοίης	δοίη.
	δοίητον	δοιήτην.
δοίημεν	δοίητε	δοίησαν καὶ δοῖεν.

Μέλλων πρῶτος.

δώσοιμι	δώσοις	δώσοι.
	δώσοιτον	δωσοίτην.
δώσοιμεν	δώσοιτε	δώσοιεν.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ἐὰν διδῶ	διδῷς	διδῷ.

ἐὰν

ἐὰν	διδῶτον	διδῶτον.
ἐὰν διδῶμεν	διδῶτε	διδῶσι.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

ἐὰν δεδώκω	δεδώκῃς	δεδώκῃ.
ἐὰν	δεδώκητον	δεδώκητον.
ἐὰν δεδώκωμεν	δοδώκητε	δεδώκωσι.

Ἀόριστος δεύτερος.

ἐὰν δῶ	δῷς	δῷ.
ἐὰν	δῶτον	δῶτον.
ἐὰν δῶμεν	δῶτε	δῶσι.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.	διδόναι.
Παρακ. καὶ ὑπερσυν.	δεδωκέναι.
ἀόριστος β'.	δοῦναι.
μέλλων ά.	δώσειν.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑΙ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ὁ διδοὺς, τοῦ όντος.	ἡ διδοῦσα, ούσης.	τὸ διδὸν, όντος.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

ὁ δεδωκὼς,	ἡ δεδωκυῖα,	τὸ δεδωκὸς.

Ἀόριστος δεύτερος.

ὁ δοὺς, τοῦ δόντος.	ἡ δοῦσα,	τὸ δόν.

Μέλλων πρῶτος.

ὁ δώσων,	ἡ δώσουσα,	τὸ δῶσον.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς.

δίδομαι	δίδοσαι	δίδοται.
διδόμεθον	δίδοσθον	δίδοσθον.
διδόμεθα	δίδοσθε	δίδονται.

Παρατατικός.

ἐδιδόμην	ἐδίδοσο καὶ ἐδίδου	ἐδίδοτο.
ἐδιδόμεθον	ἐδίδοσθον	ἐδιδόσθην.
ἐδιδόμεθα	ἐδίδοσθε	ἐδίδοντο.

Παρακείμενος.

δέδομαι	δέδοσαι	δέδοται.
δεδόμεθον	δέδοσθον	δέδοσθον.
δεδόμεθα	δέδοσθε	δέδονται.

Υπερσυντελικός.

ἐδεδόμην	ἐδέδοσο	ἐδέδοτο.
ἐδεδόμεθον	ἐδέδοσθον	ἐδεδόσθην.
ἐδεδόμεθα	ἐδέδοσθε	ἐδέδοντο.

Αόριστος πρῶτος.

ἐδόθην	ἐδόθης	ἐδόθη.
	ἐδόθητον	ἐδοθήτην.
ἐδόθημεν	ἐδόθητε	ἐδόθησαν.

Μέλλων πρῶτος.

δοθήσομαι	δοθήσῃ	δοθήσεται.
δοθησόμεθον	δοθήσεσθον	δοθήσεσθον.
δοθησόμεθα	δοθήσεσθε	δοθήσονται.

Μετ᾽ ὀλίγον μέλλων.

δεδόσομαι	δεδόσῃ	δεδόσεται.
δεδοσόμεθον	δεδόσεσθον	δεδόσεσθον.
δεδοσόμεθα	δεδόσεσθε	δεδόσονται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατ.

δίδοσο καὶ δίδου	διδόσθω.
δίδοσθον	διδόσθων.
δίδοσθε	διδόσθωσαν.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

δέδοσο	δεδόσθω.
δέδοσθον	δεδόσθων.
δέδοσθε	δεδόσθωσαν.

Ἀόριστος πρῶτος.

δόθητι	δοθήτω.
δόθητον	δοθήτων.
δόθητε	δοθήτωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεστὼς.

διδοίμην	διδοῖο	διδοῖτο.
διδοίμεθον	διδοῖσθον	διδοίσθην.
διδοίμεθα	διδοῖσθε	διδοῖντο.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

δεδοίμην	δεδοῖο	δεδοῖτο.
δεδοίμεθον	δεδοῖσθον	δεδοίσθην.
δεδοίμεθα	δεδοῖσθε	δεδοῖντο.

Ἀόριστος πρῶτος.

δοθείην	δοθείης	δοθείη.
	δοθείητον	δοθειήτην.
δοθείημεν	δοθείητε	δοθείησαν.

Μέλλων πρῶτος.

δοθησοίμην	δοθήσοιο	δοθήσοιτο.
δοθησοίμεθον	δοθήσοισθον	δοθησοίσθην.
δοθησοίμεθα	δοθήσοισθε	δοθήσοιντο.

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

δεδοσοίμην	δεδόσοιο	δεδόσοιτο.
δεδοσοίμεθον	δεδόσοισθον	δεδοσοίσθην.
δεδοσοίμεθα	δεδόσοισθε	δεδόσοιντο.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατ.

ἐὰν διδῶμαι	διδῷ	διδῶται.
ἐὰν διδώμεθον	διδῶσθον	διδῶσθον.
ἐὰν διδώμεθα	διδῶσθε	διδῶνται.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

ἐὰν δεδῶμαι	δεδῷ	δεδῶται.
ἐὰν δεδώμεθον	δεδῶσθον	δεδῶσθον.
ἐὰν δεδώμεθα	δεδῶσθε	δεδῶνται.

Αόριστος πρῶτος.

ἐὰν δοθῶ	δοθῇς	δοθῇ.
ἐὰν	δοθῆτον	δοθῆτον.
ἐὰν δοθῶμεν	δοθῆτε	δοθῶσι.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατ.	δίδοσθαι.
Παρακ. καὶ ὑπερσυν.	δεδόσθαι.
ἀόριστος ά.	δοθῆναι.
μέλλων ά.	δοθήσεσθαι.
Μετ᾽ ὀλίγον μέλλων,	δεδόσεσθαι.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΠΑΘΗΤΙΚΑΙ.

Ενεστὼς καὶ παρατ.

ὁ διδόμενος,	ἡ διδομένη,	τὸ διδόμενον.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

ὁ δεδομένος,	ἡ δεδομένη,	τὸ δεδομένον.

Αόριστος πρῶτος.

ὁ δοθείς,	ἡ δοθεῖσα,	τὸ δοθέν.

Μέλλων πρῶτος.

ὁ δοθησόμενος,	ἡ δοθησομένη,	τὸ δοθησόμενον.

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

ὁ δεδοσόμενος, ἡ δεδοσομένη, τὸ δεδοσόμενον.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ενεστὼς.

δίδομαι δίδοσαι δίδοται. &c.

Παρατατικὸς.

ἐδιδόμην ἐδίδοσο καὶ ἐδίδε, ἐδίδοτο. &c.

Αόριστος πρῶτος.

ἐδωκάμην ἐδώκω ἐδώκατο.
ἐδωκάμεθον ἐδώκαθον ἐδωκάθην.
ἐδωκάμεθα ἐδώκαθε ἐδώκαντο.

Αόριστος δεύτερος.

ἐδόμην ἔδοσο καὶ ἔδου ἔδοτο.
ἐδόμεθον ἔδοθον ἐδόθην.
ἐδόμεθα ἔδοθε ἔδοντο.

Μέλλων πρῶτος.

δώσομαι δώσῃ δώσεται.
δωσόμεθον δώσεθον δώσεθον.
δωσόμεθα δώσεθε δώσονται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ενεστὼς, καὶ παρατ.

δίδοσο καὶ δίδε διδόσθω.
δίδοσθον διδόσθων &c.

Αόριστος δεύτερος.

δόσο καὶ δοῦ δόσθω.
δόσθον δόσθων.
δόσθε δόσθωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ενεστῶς, καὶ παρατ.

διδοίμην	διδοῖο	διδοῖτο. &c.

Αόριστος δεύτερος.

δοίμην	δοῖο	δοῖτο
δοίμεθον	δοῖσθον	δοίσθην.
δοίμεθα	δοῖσθε	δοῖντο.

Μέλλων πρῶτος.

δωσοίμην	δώσοιο	δώσοιτο.
δωσοίμεθον	δώσοισθον	δωσοίσθην.
δωσοίμεθα	δώσοισθε	δώσοιντο.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ενεστῶς, καὶ παρατ.

ἐὰν διδῶμαι	διδῷ	διδῶται. &c.

Αόριστος δεύτερος.

ἐὰν δῶμαι	δῷ	δῶται.
ἐὰν δώμεθον	δῶσθον	δῶσθον.
ἐὰν δώμεθα	δῶσθε	δῶνται.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΜΕΣΑ.

Ενεστῶς καὶ παρατ.	δίδοσθαι.
ἀόριστος β΄.	δόσθαι.
μέλλων α΄.	δώσεσθαι.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΜΕΣΑΙ.

Ενεστῶς καὶ παρατ.

ὁ διδόμενος,	ἡ διδομένη,	τὸ διδόμενον.

Αόριστος δεύτερος.

ὁ δόμενος,	ἡ δομένη,	τὸ δόμενον.

Μέλλων πρῶτος.

ὁ δωσόμενος,	ἡ δωσομένη,	τὸ δωσόμενον.

ΤΕΤΑΡΤΗ ΣΥΖΥΓΙΑ ΤΩΝ εἰς μι, ῥημάτων.

id est, quarta coniugatio uerborum in μι, ab ω, descendentium.

Quarta coniugatio uerborum in μι, à uerbis grauitonis sextæ coniugationis in υω, desinentibus fit, extrema in μι, mutata. Quorum penultima singularis actiui υ, habet productum: ut ζεύγνύω, ζεύγνυμι. In dualis uero & pluralis ac passiui penultima, idem υ, correptum: ut ζεύγνυτον, ζεύγνυμεν, ζεύγνυμαι. υ enim anceps est, nec ullum habet ἀντίστοιχον in quod mutari possit, sed μακρᾷ, ἢ βραχείᾳ, hoc est, longa siue correpta linea notatur sic ῡ, ῠ.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστώς.

ζεύγνυμι	ζεύγνυς	ζεύγνυσι.
	ζεύγνυτον	ζεύγνυτον.
ζεύγνυμεν	ζεύγνυτε	ζευγνύουσι.

Παρατατικός.

ἐζεύγνυν	ἐζεύγνυς	ἐζεύγνυ.
	ἐζεύγνυτον	ἐζευγνύτην.
ἐζεύγνυμεν	ἐζεύγνυτε	ἐζεύγνυσαν.

Nec ultra uariantur, quoniam huiusmodi uerba si polysyllaba sunt, in præsenti solum, & præterito imperfecto declinantur, tam in actiuis quàm in passiuis. si uero dissyllaba, & futurum primum, & secundum aoristum habent: ut κλῦμι, μέλλων κλύσω, ἀόριστος β'. ἔκλυν, sicut præteritum imperfectum.

Προστακτικά

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ζεύγνυθι	ζευγνύτω.
ζεύγνυτον	ζευγνύτων.
ζεύγνυτε	ζευγνύτωσαν.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς, καὶ παρατ. ζευγνύναι.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑΙ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατ.

ὁ ζευγνὺς,	τοῦ ζευγνύντος.
ἡ ζευγνῦσα,	τῆς ζευγνύσης.
τὸ ζευγνὺν,	τοῦ ζευγνύντος.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς.

ζεύγνυμαι	ζεύγνυσαι	ζεύγνυται.
ζευγνύμεθον	ζεύγνυσθον	ζεύγνυσθον.
ζευγνύμεθα	ζεύγνυσθε	ζεύγνυνται.

Παρατατικὸς.

ἐζευγνύμην	ἐζεύγνυσο	ἐζεύγνυτο.
ἐζευγνύμεθον	ἐζεύγνυσθον	ἐζευγνύσθην.
ἐζευγνύμεθα	ἐζεύγνυσθε	ἐζεύγνυντο.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

ζεύγνυσο	ζευγνύσθω.
ζεύγνυσθον	ζευγνύσθων.
ζεύγνυσθε	ζευγνύσθωσαν.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΟΝ ΠΑΘΗΤΙΚΟΝ.

Ἐνεστὼς ζεύγνυσθαι.

Μετοχαὶ

ΜΕΤΟΧΑΙ ΠΑΘΗΤΙΚΑΙ.

Ἐνεστῶς καὶ παρατ.

ὁ ζώννύμενος, ἡ ζωννυμένη, τὸ ζωννύμενον.

Optatiuus modus, & subiunctiuus in hac quarta coniugatione non inueniuntur, partim quia in usu non sunt, partim quia formari non possunt.

ΥΠΑΡΚΤΙΚΩΝ ΡΗΜΑ,

hoc est, substantiuum uerbum.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ,

Ἐνεστῶς.

	ἰμὶ	εἷς καὶ εἶ	ἐστὶ.
Δ	ἐστὸν		ἐστὸν.
	ἐσμὲν	ἐστὲ	εἰσὶ.

Παρατατικὸς.

ἦν	ἦς	ἦ.
	ἦτον	ἤτην.
ἦμεν	ἦτε	ἦσαν.

Reliquorum temporum præteritorum, perfecti scilicet & plusquam perfecti, indefinitiq; nullus est usus, sicut nec futuri: quod esse debebat ἔσω *. loco tamen huius utimur futuro medio, quod est* ἔσομαι *: de quo libro octauo habebis.*

Μέσος μέλλων ά.

ἔσόμαι	ἔση	ἔσεται.
ἐσόμεθον	ἔσεσθον	ἔσεσθον.
ἐσόμεθα	ἔσεσθε	ἔσονται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ.

Ἐνεστῶς καὶ παρατ.

ἴσσω καὶ ἴσθι ἔστω.

ἔστον

	ἔσον	ἔσων.
	ἔσε	ἔσωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ.

Ενεςὼς καὶ παρατ.

εἴην	εἴης	εἴη.
	εἴητον	εἰήτην.
εἴημεν	εἴητε	εἴησαν.

Μέσος μέλλων.

ἐσοίμην	ἔσοιο	ἔσοιτο.
ἐσοίμεθον	ἔσοιθον	ἐσοίθην.
ἐσοίμεθα	ἔσοισθε	ἔσοιντο.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ.

Ενεςὼς καὶ παρατ.

ἐὰν ὦ	ἦς	ᾖ.
ἐὰν	ἦτον	ἦτον.
ἐὰν ὦμεν	ἦτε	ὦσι.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ.

Ενεςὼς	εἶναι.
Μέσος μέλλων ά.	ἔσεσθαι.

ΜΕΤΟΧΑΙ.

Ενεςὼς καὶ παρατ.

ὁ ὤν, τοῦ ὄντος. ἡ οὖσα, τῆς οὔσης. τὸ ὄν, τοῦ ὄντος.

Μέλλων πρῶτος.

ὁ ἐσόμενος, ἡ ἐσομένη, τὸ ἐσόμενον.

Nec plura inueniuntur huius uerbi substantiui, quæ in communi usu habeantur.

ΠΕΡΙ ΑΝΤΩΝΙΜΙΑΣ.

Ἀντωνυμία ἐςὶ μέρος λόγου κλιτὸν, ἀντὶ ὀνόματος παραλαμβανομένυ. id est, Pronomen est pars orationis declinabilis, pro nomine assumpta. cui accidunt quatuor, genera, numeri, casus, & personæ. Ἀντωνυμιῶν ἡ μὲν πρωτότυπος, ἡ δὲ κτητικὴ, ἡ δὲ δεικτικὴ, ἡ δὲ ἀναφορικὴ, ἡ δὲ σιωύθετος. hoc est, Pronominũ aliud quidem primitiuum, aliud possessiuum, aliud demonstratiuum, aliud relatiuum, aliud autam compositum.

Primitiua quidem tria, ἐγὼ, σὺ, ὃς. horum declinationes positiuæ hæ.

Περὶ τοῦ πρώτου προσώπου.

Ἑνικὰ. ἡ εὐθεῖα, ἐγώ. ἡ γενικὴ, ἐμοῦ. ἡ δοτικὴ, ἐμοί. ἡ αἰτιατικὴ, ἐμέ. Δυϊκὰ. ἡ εὐθεῖα καὶ αἰτιατικὴ, νώ. ἡ γενικὴ καὶ δοτικὴ, νῷν. Πλη. ἡ εὐθεῖα, ἡμεῖς. ἡ γενικὴ, ἡμῶν. ἡ δοτικὴ, ἡμῖν. ἡ αἰτιατικὴ, ἡμᾶς.

Τοῦ δευτέρου.

Ἑνικὰ. σὺ, σοῦ, σοὶ, σέ. Δυϊκὰ. σφώ, σφῷν. Πλη. ὑμεῖς, ὑμῶν, ὑμῖν, ὑμᾶς.

Τοῦ τρίτου προσώπου.

Ἑνικὰ. ὅς, οὗ, οἷ, ἕ. Δυϊκά. σφὲ, σφὶν. Πληθ. σφεῖς, σφῶν, σφίσι, σφάς.

Appellantur enim κλίσεις θεματικαὶ, hoc est, declinationes positiuæ, quoniam unaquæque uox sui ipsius est positio, nec altera ab altera regulatur, sicut in nominibus & uerbis.

Possessiua uero à primitiuis deriuata octo: ἐμὸς, σὸς, ὃς, νωΐτερος, σφωΐτερος, ἡμέτερος, ὑμέτερος, σφέτερος.

Quorum

Quorum tria à genitiuis singularibus fiunt, hoc est, ἐμὸς, ἀπὸ τοῦ ἐμοῦ. σὸς, ἀπὸ τοῦ σοῦ. ὃς, ἀπὸ τοῦ οὗ: duo uero à nominatiuis dualibus, hoc est, νωΐτερος, ἀπὸ τοῦ νῶϊ. σφωΐτερος, ἀπὸ τοῦ σφῶϊ. et hæc de duobus tantum. A duali numero tertiæ personæ non fit pronomen possessiuum. A nominatiuis uero pluralibus tria fiunt pronomina, hoc est, ἡμέτερος ἀπὸ τοῦ ἡμεῖς. ὑμέτερος, ἀπὸ τοῦ ὑμεῖς. σφέτερος, ἀπὸ τοῦ σφεῖς. Et hæc omnia trium sunt generum. masculina enim & neutra tertiam declinationem simplicium sequuntur, fœminina uero secundam, & in eorum declinatione articulos suscipiunt, tanquam adiectiua nomina: ut ὁ ἐμὸς τοῦ ἐμοῦ. ἡ ἐμὴ, τῆς ἐμῆς. τὸ ἐμὸν, τοῦ ἐμοῦ. sicut ὁ καλὸς, καλὴ, τὸ καλὸν. sic & ὁ σὸς, ἡ σὴ, τὸ σὸν. ὅς, ἣ, τὸ ὃν. Deriuatiua uero in ρος, in α, mittunt fœmininum, & id quoque in obliquis seruant: ut νωΐτερος, ἡ νωϊτέρα, τῆς νωϊτέρας, τῇ νωϊτέρᾳ.

Demonstratiua autem duo, οὗτος, καὶ ἐκεῖνος: quorum talis est inflexio.

Ενικὰ. οὗτος, τούτου, τούτῳ, τοῦτον, ὦ οὗτος. Δυϊκὰ. τούτω, τούτοιν, ὦ τούτω. Πληθ. οὗτοι, τούτων, τούτοις, τούτους, ὦ οὗτοι.

Θηλυκά. αὕτη, ταύτης, ταύτῃ, ταύτην, ὦ αὕτη, &c.

Οὐδέτερα. τοῦτο, τούτου, τούτῳ, τοῦτο, ὦ τοῦτο, &c.

ἐκεῖνος, ἐκείνου, ἐκείνῳ, ἐκεῖνον. &c.

ἐκείνη, ἐκείνης, ἐκείνῃ, ἐκείνην. &c.

ἐκεῖνο, ἐκείνου, ἐκείνῳ, ἐκεῖνο. &c.

Relatiuum unum, & ipsum quoque trium existit generum: αὐτὸς, αὐτοῦ, αὐτῷ, αὐτόν. Αὐτὴ, αὐτῆς,

αὐτῇ, αὐτὴν. Αὐτὸ, αὐτοῦ, αὐτῷ, αὐτό.

Huius autem pronominis proprium est significatio trium personarum, ut αὐτὸς ἐγὼ, αὐτὸς σὺ, αὐτὸς ἐκεῖνος: *& leuem spiritum semper habet. Si uero* αὑτοῦ, αὑτῷ, αὑτὸν, *aspirata reperiantur, sciendum est ea pronomina reciproca esse, & ab* ἑαυτοῦ *deducta* κατὰ ἀφαίρεσιν. *nam aspiratio, quæ erat super* ε, *eadem etiam super* αυ, *seruatur.*

Cópofita pronomina sunt tria, quæ nominatiuum non habent, scilicet ἐμαυτοῦ, σαυτοῦ, *&* ἑαυτοῦ. *et hæc quoque trium sunt generum. Sed aduertendú est, cópofita primæ & secundæ personæ in tribus casibus singularis numeri solum uariari, tertiæ uero etiam in plurali, nec solum coniunctim, sed etiam diuisim.*

Τοῦ πρώτου προσώπου.

Masc. Ἐμαυτοῦ, ἐμαυτῷ, ἐμαυτόν. *Fœm.* Ἐμαυτῆς, ἐμαυτῇ, ἐμαυτὴν. *Neut.* Ἐμαυτοῦ ἐμαυτῷ, ἐμαυτό.

Τοῦ δευτέρου προσώπου.

Masc. Σεαυτοῦ, σεαυτῷ, σεαυτὸν. *Fœm.* Σεαυτῆς, σεαυτῇ, σεαυτὴν. *Neut.* Σεαυτοῦ, σεαυτῷ, σεαυτό. καὶ κράσει, Σαυτοῦ, σαυτῷ, σαυτόν. Σαυτῆς, σαυτῇ, σαυτήν. Σαυτοῦ, σαυτῷ, σαυτό.

Τοῦ τρίτου.

Masc. Ἑαυτοῦ, ἑαυτῷ, ἑαυτόν. *Fœm.* Ἑαυτῆς, ἑαυτῇ, ἑαυτήν. *Neut.* Ἑαυτοῦ, ἑαυτῷ, ἑαυτό. Πληθ. Ἑαυτῶν, καὶ σφῶν αὐτῶν. ἑαυτοῖς, καὶ σφίσιν αὐτοῖς. ἑαυτοὺς, καὶ σφᾶς αὐτούς.

ΠΕΡΙ ΠΡΟΘΕΣΕΩΣ.

ΠΡόθεσίς ἐστι μέρος λόγου ἄκλιτον, προτιθέμενον

πάντων

πάντων τοῦ λόγου μερῶν κατὰ σύνθεσιν, ἢ κατὰ παράθεσιν, ἤτοι σύνταξιν. hoc est, Præpositio est orationis indeclinabilis, quæ præponitur omnibus partibus orationis per compositionem, uel appositionem, siue constructionē. Per compositionē, ut ἔμπειρος, peritus. Per appositionem siue constructionem, ut ἐν οἴκῳ, in dono.

Accidunt autem præpositioni tria, τὸ ὀξύνεσθαι, id est, acui. τὸ ψιλοῦσθαι, hoc est, principalem syllabam leuigari, demptis quæ in principio υ, habent, ut ὑπὸ, ὑπὲρ. τὸ βραχυκαταληκτεῖν, hoc est extremam syllabá corripi, duabus exceptis, uidelicet εἰς & ἐξ. Sunt autem numero decem & octo tantum, diuersas singulæ habentes significationes, quarum sex sunt monosyllabæ, scilicet ἐν, εἰς, ἐξ: σὺν, πρὸς, πρὸ: duodecim uero dissyllabæ, ut ἀνὰ, κατὰ, διὰ, μετὰ, παρὰ, ἀντὶ, ἐπὶ, περὶ, ἀμφὶ, ἀπὸ, ὑπὸ, ὑπὲρ. Sed de earum compositione & constructione libro nono latissime dicetur.

ΠΕΡΙ ΕΠΙΡΡΗΜΑΤΟΣ.

ΕΠίρρημα ἐςὶ μέρος λόγȣ ἄκλιτον προταττόμενον τοῦ ῥήματος, ἢ ὑποταττόμενον. hoc est, Aduerbiū est pars orationis indeclinabilis, quæ præponitur uerbo, aut subiungitur. Cui accidunt duo, εἶδος καὶ σχῆμα. hoc est, species & figura. Species duæ, primitiua, ut νῦν: deriuatiua, ut νυνὶ. Figuræ duæ, simplex, ut πάλαι: composita ut πρόπαλαι.

Aduerbiorum aliqua sunt χρόνου σημαντικὰ, id est, temporis significatiua: ut νῦν, nunc. τότε, tunc. ποτὲ, aliquando. ἤδη, iam. ἄρτι, nuper. αὐτίκα, statim. παραχρῆμα statim. αὖθις, rursus. ἐξαίφνης, repente. τέως interea.

interea. ἕως donec, usque. ἡνίκα, quando. ἔπειτα μετέπειτα, postea. ἐπεὶ, ἐπειδὴ, ἐπειδὰν, postquam, cum. σήμερον, hodie. αὔριον, cras. μεθαύριον, perendie. χθὲς, καὶ ἐχθὲς, heri. πρωχθὲς, nudiustertius. πάλαι, diu, olim. ἀρτίως, modo. εὐθὺς, καὶ εὐθέως, statim. πρωῒ, mane. ἑσπέρας, uesperi. ἐφόσον, dum. ἀεὶ, αἰὲν, semper. ὄφρα, donec, dum. τόφρα, tantisper, interea.

Aliqua autem τόπου, id est, loci: ut ἐνταῦθα, hic. ἐκεῖ, illic, ibi. ἐκεῖσε, illuc. ἐκεῖθεν, inde. εἴσω καὶ ἔσω, intus, intro. ἔξω, foris, foras. αὐτοῦ, illic. ποῖ, quo. ὅποι, quo. ὅθεν, unde. ὁθένποθεν, undecunque. αὐτόθεν, ex eodem loco. δεῦρω, huc. αὐτόσε, istuc. ἄνω, supra. κάτω, infra. ἔμπροσθεν, ante. ὄπισθεν, retro. ἐγγὺς, prope. πόῤῥω, procul. ποῦ, ubi. οὐδαμοῦ, necubi. οὐδαμῆ, nusquam ὅπου, ubi. ὁπόθεν, unde. ἔνθεν, inde. ἐπέκεινα, ultra. μακρὰν, longe, procul. ἐκδεξιῶν, dextrorsum. ἐξαριστερῶς, sinistrorsum.

Aliqua autem ποιότητος, id est qualitatis: ut εὖ, bene. καλῶς, bene. ἡδέως, iucunde. σοφῶς, sapienter. ὡραίως, pulchre. Quæ nempe & medietatis dicunt, quoniam à genitiuo plurali nominum adiectiuorum fiunt, qui medius dicitur, id est communis, cum sit omnis generis: ut τῶν καλῶν, τῶν σοφῶν. in quibus ν, in σ, uerso, καλῶς fit, & σοφῶς. Cætera uero cum aliunde deriuentur, hanc non assequuntur denominationem: ut κυνηδὸν, canine. βοτρυδὸν, racematim. ἀγεληδὸν, gregatim.

Aliqua uero ποσότητος, id est, quantitatis: ut ἅπαξ, semel. δὶς, bis. τρὶς, ter. τετράκις, quater. πολ-

λάκις, sæpe. ὀλιγάκις, raro.

Aliqua autem ἀθροίσεως, id est, congregationis: ut ἅμα, simul. ὁμοῦ, una. συλλήβδην, comprehensim. ἀθρόως, confertim.

Aliqua autem διαιρέσεως, id est, diuisionis: ut ἄνδι, sine. χωρὶς, seorsum.

Aliqua uero ἐξαιρέσεως, id est, electionis siue exceptionis: ut πλὴν præter.

Aliqua autem παρακελεύσεως, id est, hortationis: ut εἶα, eia. ἄγε, age. ἄγετε, agite. εὖγε, euge. φέρε, age.

Aliqua autem τάξεως, id est, ordinis: ut ἑξῆς, deinceps. ἐφεξῆς, deinceps. εὐθὺς, εὐθέως, statim. ἐξαίφνης, repente. αὐτίκα, statim.

Aliqua autem ὁμοιώσεως, id est, similitudinis: ut ὡς, tanquam. ὥσπερ, quemadmodum. οὕτως sic. καθὰ, sicut. καθάπερ, sicut. ἧ, uelut, ueluti. ὥστε, uti. ὃν τρόπον, quemadmodum.

Ali qua autem ἀποστάσεως, id est, separationis: ut ὥστε, ut.

Aliqua autem συγκρίσεως, id est, comparationis: ut μᾶλλον, magis. πλέον, plus. ἧττον, minus.

Aliqua autem ἐπιτάσεως, id est, intentionis: ut λίαν ualde. ἄγαν, multum. πάντη, prorsus. παντελῶς, penitus. παντάπασιν, omnino. πάνυ, nimium. σφόδρα, uehementer. μάλιστα, maxime.

Aliqua ἀνέσεως, id est, remissionis: ut ἠρέμα, quiete. ἡσυχῆ, quiete. μόγις, μολίς, uix. βραδέως, tarde. βάδην, passim. ὡσεὶ, fere.

Aliqua autem βεβαιώσεως, *id est, confirmationis: ut* δηλαδὴ, *profecto.* δήπουθεν, *nempe.* πάντως, *omnino.* ὄντως, *uere.* ἦ, *re uera.*

Aliqua autem κατωμόσεως, *id est, iurandi: ut* ναὶ, *certe.* νὴ, *per.*

Aliqua autem ἀπωμόσεως, *id est, abiurandi: ut* μὰ, *per.*

Aliqua autem ἀρνήσεως, *id est, negandi: ut* οὐ, *non.* οὐχὶ, *non.* οὔκουν, *non igitur.* οὐδαμῶς, *nullo modo.* ἥκιστα, *minime.* οὔτε, *neque.* οὐδὲ, *neque.*

Aliqua autem ἀπαγορεύσεως, *id est, prohibitionis: ut* μὴ, *ne.* μηδαμῶς, *nequaquam.*

Aliqua autem εἰκασμοῦ, *id est, euentus: ut* ἴσως, *forte.* τάχα, *fortuito.* τυχὸν, *forte.*

Aliqua autem ἐρωτήσεως, *id est, interrogationis: ut* πόθεν, *unde.* ποῦ, *ubi.* ποῖ, *quo.*

Aliqua autem δείξεως, *idest, demonstrationis: ut* ἰδοὺ, *ecce.* ἠνὶ, *en.* ὧδε, *huc.* ἐκεῖ, *illic.* ἐνθάδε, *hic.*

Aliqua autem κλήσεως, *id est, uocandi: ut* ὦ, ὁ.

Aliqua autem διασαφήσεως, *id est, declarationis: ut* ἤγουν, *uidelicet.* οἷον, *ut, uidelicet.* τουτέστι, *hoc est.*

Aliqua autem θέσεως, *id est, positionis:* ἀναγνωστέον, *legendum.* γραπτέον, *scribendum.* πλευστέον, *nauigandum. dicuntur enim positionis, quoniam determinant siue positionem rei, siue deliberaationem.*

Aliqua autem εὐχῆς, *id est, uoti: ut* εἴθε, ὤφελον, *utinam.*

Aliqua autem σχετλιασμοῦ, *id est, exclamatio-*

nis: ut ὂ, heu. ἰὺ, hei. οἴμοι, hei mihi, αἶ, ἰὼ, heu.

Aliqua autẽ θαυμασμοῦ, i. admirationis: ut ὢ, φεῦ.

Aliqua autem θειασμοῦ, id est, furentis: ut εὐ, οἶ, heu, euoe. εὐὰν, heu.

Aliqua autem ἐκπλήξεως, id est, perculsionis, siue terroris: ut ἆ, ἆ. ἡράκλεις, hercules.

ΠΕΡΙ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ.

Συνδεσμός ἐστι μέρος λόγου ἄκλιτον, συνδέον τὰ ἄλλα μέρη τοῦ λόγου εἰς διάνοιαν μετὰ τάξεως: hoc est, Coniunctio est pars orationis indeclinabilis, coniungens alias partes orationis in sententiam cum ordine. Accidit autem coniunctioni σχῆμα, figura: simplex, ut ἐπεὶ: composita, ut ἐπειδή.

Coniunctionum aliquæ συμπλεκτικοὶ, id est, copulatiuæ: ut μὲν, quidem. δὲ, autem. τὲ, que. καὶ, & ἀλλὰ, ἀτὰρ, αὐτὰρ, sed. ὅτι, quòd.

Aliquæ autem διαζευκτικοὶ, id est, disiunctiuæ: ut ἢ, uel ἤτοι, siue: ἠὲ, siue.

Aliquæ autem συναπτικοὶ, id est, continuatiuæ, ut εἰ, si. εἴπερ, εἰδήπερ, siquidem.

Aliqua autem παρασυναπτικοὶ, id est, subcontinuatiuæ: ut ἐπεὶ, ἐπείπερ, quoniam. ἐπειδὴ, ἐπειδήπερ, quoniam.

Aliquæ autem αἰτιολογικοὶ, id est, causales: ut ἵνα, ὅπως, ὄφρα, ut, γὰρ, enim. ὅτι, quia. διότι, quia. καθότι, quoniam. ἕνεκα, causa. οὕνεκα, quia.

Aliquæ autem ἀπορηματικοὶ, id est, dubitatiuæ: ut ἆρα, an. μῶν, num. μὴ, an.

Aliquæ autem συλλογιστικοὶ, id est, collectiuæ, siue

rationales:

rationales: ut ἄρα, ergo. ἀλλὰ, ἀλλαμὴν, at. οὖν, igitur. τοίνυν, igitur. τοιγάρτοι, itaque. τοιγαροῦν, ergo.

Aliquæ autem παραπληρωματικοὶ, id est, repletiuæ: ut δὴ, iam. ῥὰ, nempe. θὴν, quidem. νὺ, certe. ποῦ, τοὶ, αὖ, οὖν, πὲρ, πὼ, μὴν, δῆτα, γὲ, quidem. at γὲ non solum repletiua est, sed etiam diminutiua pro saltem, & causalis.

Aliquæ autem δυνητικοὶ, id est, potestatis: ut ἂν, κὲ, κὲν, utique: quæ apud poetas repletiuæ etiam inueniuntur.

Aliquæ autem διακριτικοὶ, siue ἐπιλεκτικοὶ, id est, dissertiuæ, siue electiuæ: ut ἢ, quàm.

Aliquæ autem ἐλαττωτικοὶ, id est, extenuatiuæ, siue diminutiuæ: ut γοῦν, γὲ, saltem.

Aliquæ uero ἐναντιωματικοὶ, id est, aduersatiuæ: ut ὅμως, tamen. καίτοι, etsi. καίπερ, quanquam. ἔμπης, tamen. εἰ καὶ, etsi.

EIVSDEM F. VRBANI BELLVNENSIS INSTITVTIONVM GRAMMATIC.

LIBER TERTIVS.

DE VERBORVM FORMATIONE.

O*Mne uerbum aut in ω, desinit, & id quidem si grauem habet accentum, βαρύτονον appellatur, ut τύπτω: si circunflexum, περισπώμενον, ut ποιῶ. Aut in μι, & id a terminatione*

nomen assumpsit, τὸ εἰς μι, hoc est, uerbum in μι, ut τίθημι. Βαρυτόνα quidem in sex distinguuntur coniugationes, partim per consonantes, partim per uocales atque diphthongos. Prima igitur coniugatio tres mutas ante ω, finalem sibi uendicat, scilicet β, π, φ. Secunda tres alias, uidelicet γ, κ, χ. Tertia tres etiam extremas, hoc est, δ, θ, τ. Quarta ex duplicibus una tantum, ζ scilicet & geminatum σσ. Quinta quatuor immutabiles, hoc est, λ, μ, ν, ρ. Sexta omnes uocales præter η, & omnes diphthongos proprias; & unam impropriam, ῃ scilicet. Quæ quidem omnes siue consonantes sint, siue uocales, siue diphthongi, cum immediate ω, finalem ipsius thematis præcedant, χαρακτηριστικὰ, hoc est, figuratiuæ literæ appellantur. per eas enim unumquodque uerbum discernitur quotæ sit coniugationis. Quæ uero superfluunt ex literis, hoc est, ψ, ξ, σ, χαρακτηριστικὰ sunt futurorum. nam futurum primæ coniugationis ψ sibi uendicat, secundæ ξ, futurum uero tertiæ, & aliarum quæ sequuntur, σ: & si uerba quintæ coniugationis ob inconcinnitatem illud abnuant, & quatuor immutabilibus, hoc est, λ, μ, ν, ρ, ut propria χαρακτηριστικὰ sibi uendicent. Tot etiam sunt perfectorum præteritorum χαρακτηριστικὰ, uidelicet φ, χ, κ. nam si futurum habet ψ, præteritum habet φ: si ξ, χ: si σ, aut quampiam ex immutabilis, κ. Vnde cum sex tempora uerborum quasdam habeát inter se cognationes, consonantes quoque inter se sortita sunt: nam præteritum imperfectum cum naturam præsentis sapiat, eiusdem sibi consonantem asci-

uit

uit, ut τύπτω, ἔτυπτον: præteritum uero plusquamperfectum, præteriti perfecti, ut τέτυφα, ἐτετύφειν: quemadmodum & primus aoristus futuri, ut τύψω, ἔτυψα. At medium præteritum consonantem præsentis, quã figuratiuam uerbi appellamus, assumpsit, ut τρίβω, μέσος παρακείμενος, τέτριβα. Eandem quoque secundus aoristus, & secundum futurum sibi uendicarunt, ut ἔτριβον, τριβῶ. Excipiuntur uerba quartæ coniugationis, quoniam cum ζ, & geminatum σσ, earum sint figuratiuæ literæ, neutram tamen illarum assumit medium præteritum, sed nunc γ, nunc autem δ. Γ quidem sibi asciuit, cum futurum ξ, habeat ante ω, finalem: ut κράζω, κράξω, μέσος παρακ. κέκραγα, ὀρύσσω, ὀρύξω, ὤρυγα. Si uero futurum σ, habuerit, medium præteritum δ, sibi uendicabit: ut φράζω, φράσω, πέφραδα. ἐρέσσω, ἐρέσω, ἤρεδα, si in usu habeatur. Hoc idem & secundus Aoristus, & secundum futurum sequentur. At si ante ω, diuersæ fuerint consonantes, hoc est, πτ, κτ, μν, scito priorem illarum figuratiuam esse: nam π, κ, per παρέμπτωσιν τ, sibi ascisunt: μ, uero ν, ut κόπτει, μέσος παρακ. κέκοπα, τίκτω, τέτοκα, τέμνω, τέτομα.

In desinentibus autem in σκω, etsi ante ω, duæ existant consonantes, neutra tamen illarum figuratiuæ locum possidet, cum huiusmodi uerba nullius sint coniugationis, quandoquidem à futuro in σω, fiunt πλεονασμῷ τοῦ κ: ut ἀρέσω, ἀρέσκω, τρώσω, τρώσκω, & similia: quæ usque ad paratatticum solum ua-

riantur, duobus exceptis, quæ etiam futurum habẽt: hoc eſt, ἀλύσκω, ἀλύξω, ſecundum aliquos, & θνήσκω, θνήξω. Sed quoniam huiuſmodi uerba quæ partim defectiua ſunt, partim uero anomala, multa et uaria inueniuntur, nec facile ad communes regulas reduci poſſunt, proprijs locis relinquimus diſſerenda.

CONIVGATIONVM TYPI.

	Ἐνεστὼς. παρατ.		μέλλ. α. ἀόρ. α.	παρ. ὑπερσ.	μέσ. πα. ὑπερσ.	ἀόρ. β.		μέλλ. β.
	β				β			
πρώτη	π				π			
συζυγία	φ	ω	ψω	φα	φ	α	ον	ω.
	πτ	ον	ψα	φειν	π	ειν		
	γ				γ			
	τ				κ			
δευτέρα	χ	ω	ξω	χα	χ	α	ον	ῶ.
	κτ	ον	ξα	χειν	κ	ειν		
	δ				δ			
τρίτη	θ	ω	σω	κα	θ	α	ον	ῶ.
	τ	ον	σα	κειν	τ	ειν		
			σω	κα	δα		δον	δῶ.
	ζ	ω	α	ειν				
		ον	ξω	χα	γα		γον	γῶ.
τετάρτη			α	ειν				
			σω	κα	δα		δον	δῶ.
	σσ	ω	α	ειν				
χαρακτηριστικά		ον	ξω	χα	γα		γον	γῶ.
			ω	ειν				

ἐνεστὼς παρατ.		μέλλ.α. ἀόρ.α.		παρ. ὑπερσ.	μέσ.πα. ὑπερσ.	ἀόρ. β.		μέλλ. β.	
	λ		λ			λ			
	μ		μ			μ			
πέμπτη	ν	ω	ν	ω	κα	ν	α	ον	ῶ.
	ρ	ον	ρ	α	ειν	ρ	ειν		
	μν		μ			μ			
	α	φάω							
	ε	δέω							
	ι	τίω							
	ο	βόω							
	υ	δύω							
	ω	ῥώω							
ἕκτη		ω		ον	σω	κα	α	ον	ῶ.
	αι	παίω			α	ειν	ειν		
	αυ	ψαύω							
	ει	σείω							
	ᾳ	ᾴω							
	οι	οἴω							
	ου	κρούω							
	υι	ὀπυίω							

χαρακτηριστικὰ

Dicũtur autem χαρακτηριστικὰ, eo quòd sint signa siue notæ coniugationum: per ea enim cognoscitur, unumquodque uerbum quotæ coniugationis sit. nam quicquid præcedit ω finale, χαρακτηριστικὸν appellatur.

De

DE AVGMENTO PRAETERITORVM.

O*mne uerbum incipit aut à uocali, aut à consonante. Si à uocali, aut à simplici, aut à diphthongo. Si à simplici, aut à mutabili, aut ab immutabili. Si ab immutabili, hoc est, η, ι, υ, ω, nulla fit uocalium mutatio in præteritis: ut* ἠχέω ἠχῶ, ἤχεον ἤχουν, ἤχηκα, ἠχήκειν, ἤχησα, ἰξάζω, ἴξαζον, ἴξακα, ἰξάκειν, ἴξασα, ὑβρίζω, ὕβριζον, ὕβρικα, ὑβρίκειν, ὕβρισα. ὠφελέω, ῶ, ὠφέλεον, ὠφέλουν, ὠφέληκα, ὠφελήκειν ὠφέλησα. *At* ἰξάζω & ὑβρίζω, & *similia, quanquam ab immutabilibus uocalibus incipiant, easdem tamen in præsenti positione longas habent, in præteritis uero natura, quod augméti ratione factum est, ancipites enim sunt.*

Si autē uerbum incipiat à mutabilibus uocalibus hoc est, α, ε, & ο, *in præteritis mutantur in longas: quam mutationem temporale augmentum appellamus.* α, *quidem in* η, *communiter mutatur: ut* ἀκούω, ἤκουον, ἤκουκα, ἠκούειν, ἤκουσα. *Excipiuntur* ἀηθέσσω, ἀήθεσσον, & ἀηδίζομαι, ἀηδιζόμην, *propter alternationem duorum,* ηη. *Excipitur &* ἄω, *spiro, cuius præteritum imperfectum,* ἄον, *facit, ne coincidat cum* ἦον, *cuius thema est* ἔω, & ἀΐω, *audio, quod* ἄϊον, *facit, ut differat ab* ἤϊον, *quod ibam significat.*

Si autem ab ε, *incipiat uerbum,* ε *mutatur in* η, *ut* ἔδω, ἦκα ἤκειν, ἦσα. ἐλεέω, ἐλεῶ, ἠλέεον ἠλέουν, ἠλέηκα, ἠλεήκειν, ἠλέησα. *Excipiuntur aliqua in quibus* ε, *manens assumit* ι, *in diphthongum, hoc est,* ἔχω, εἶχον.

ἕπω, εἷπον. ἕλω, εἷλον. ἕλκω, εἷλκον. ἑλκύω, εἵλκυον. ἕρπω, εἷρπον. ἑρπίζω, ἕρπιζον. ἑστήκω, εἱστήκειν. *medium plusquamperfectum*, ἕπομαι, εἱπόμην. ἑστιάω, ῶ, εἱστίαον, εἱστίων. ἐάω, ῶ, εἴαον, εἴων. ἕω, εἷμαι, ἐρύω, εἴρυον. ἔθω εἴωθα. *medium perfectum*, ἐθίζω, εἴθιζον. ἐργάζομαι, εἰργαζόμην.

Si autem ab ο, *incipiat uerbum*, ο *uertitur in* ω, *ut* ὁρίζω, ὥριζον. ὀνομάζω, ὠνόμαζον, *& alia. Inueniuntur tamen apud poetas huiusmodi uerba absque augmento Ionico more: ut* ἄκουσεν, ἀντὶ τοῦ ἤκουσεν. ἔλαυνεν, ἀντὶ τοῦ ἤλαυνεν. ὀνόμηνεν, ἀντὶ τοῦ ὠνόμηνεν.

Si uero à diphthongo incipiat uerbum, à mutabili incipit, aut ab immutabili. Si ab immutabili, hoc est, ει, ευ, *&* ου, *nulla fit mutatio: ut* εἰκάζω, εἴκαζον. εὕδω, εὗδον, καὶ ηὗδον ἀττικῶς. *sicut* εὔχομαι, ηὐχόμην *et similia, in quibus Attici mutant* ε, *in* η. οὐρέω, ῶ, οὔρεον, οὔρουν. *Si autem à mutabili* αι, *scilicet*, αυ, *&* οι, *eadem fit mutatio, quæ in simplicibus uocalibus. nã si ab* αι, *incipiat uerbũ, uertitur in* α, *in* η, *et* ι, *subscribitur, unde ex propria diphthõgo impropria fit: ut* αἴρω, ᾖρον, ᾖρκα, ᾔρκειν.

Si autem ab αυ, *uertitur* α, *in* η, *ut* αὐλέω, ῶ, ηὔλεον, ηὔλουν.

Si autem ab οι, *uertitur* ο, *in* ω, *cui subscribitur* ι, *& fit* ῳ, *diphthongus impropria: ut* οἰκτείρω, ᾤκτειρον. *Annotatur aliqua in quibus nulla fit mutatio: ut* οἰῶμαι, οἰώθην, ἀόριστος ά. παθητικὸς. οἴμω, οἴμησα. οἰνῶ, οἴνησα. οἰνίζω, οἴνισα. οἰστρῶ, οἴστρωσα. οἰωνίζομαι, οἰωνιζόμην. οἰωνοσκοπῶ, οἰωνοσκόπησα. οἰωνοπολῶ, οἰωνοπόλησα, οἰακίζω, οἰάκισα. οἰακονομῶ, οἰακονόμησα.

νόμησα. οἰακοστροφῶ, οἰακοστρόφησα. & οἰδαίνω, & οἰκουρῶ secundum quosdam annotata sunt.

Si autem incipiat uerbum à consonãte, omnia præterita in principio assumunt ε, quod syllabicum augmentum appellatur: ut σπείρω, παρατατικὸς ἔσπειρον, παρακείμενος ἔσπαρκα, ὑπερσυντελικὸς ἐσπάρκειν, ἀόριστος ά. ἔσπειρα; ἀόριστος β΄. ἔσπαρον. At præteritum perfectum præter ε, quod est commune augmentum, & præsentis consonantem repetit, si tamen sola ac simplex existat: quia tunc ε, correptum remanet, & per id communis fit præteriti perfecti geminatio: ut τύπτω, παρατ. ἔτυπτον, παρακ. τέτυφα, λέγω, ἔλεγον, λέλεχα: ijs exceptis, quæ à ρ principium habent: quandoquidem in eorum præteritis, ρρ nempe geminandum est: ut ῥίπτω, ἔῤῥιπτον, ἔῤῥιφα. non autem ῥέριφα: quoniam ε, productum existit, cum duæ sequantur consonantes, hoc est, ρρ geminatum. At ῥεριπωμένα participium præteriti passiui est, id est ῥερίπωμαι, ἀπὸ τοῦ ῥιπόομαι, οῦμαι, ε habet correptum metri gratia, altero quidem ρ, transposito: iccirco geminat ρ, præsentis cõsonantem. Ὀδυσσείας ζ΄.

Ἐς ποταμὸν πλωὔσα, τά μοι ῥεριπωμένα κεῖται. Sic ῥῆμα, ἐκ τοῦ ἔῤῥημαι, & alia huiusmodi. Cur autem ρ, sit geminandum in libro sexto, hoc est, in præterito imperfecto actiuo abunde dicetur.

Si uero ab aliqua aspiratarum uerbum incipiat, nulla illarum repetitur, sed earum loco tenues subrogantur: ut θείνω, τέθακα, φαίνω, πέφαγκα, χαίρω, κέχαρκα. At si duæ fuerint consonantes, neutra illa-

rum geminatur, cum ε, quod natura breue existit, positione factum sit longum: ut φθείρω, ἔφθαρκα. nisi muta cum liquida sequatur ε: quia tunc repetitur muta: quandoquidem ε, hoc in loco pro breui habetur. nam muta cum liquida siue immutabili, communem faciunt syllabam, ut γράφω, γέγραφα. Excipiuntur quæ à γν, & γρ, principium habent, in quibus γ non repetitur, quia longam faciunt syllabam: ut γναφίζω, ἐγνάφικα, γνόω, γνῶ, ἔγνωκα, γρηγορέω, γρηγορῶ, ἐγρηγόρηκα. Inueniuntur μέμνημαι ἀπὸ τοῦ μνάομαι, ῶμαι, κέκτηται, ἀπὸ τοῦ κτάομαι, ῶμαι. & πέπλομαι, ἀπὸ τοῦ πλάομαι, ῶμαι. & πέπλωκα, ἀπὸ τοῦ πλόω ἀχρήστου. in quibus præteritum perfectum priorem repetit. nam κτ, μν, & πλ, apud poetas communem faciunt syllabam, sicut & muta cum liquida. sic Herodianus.

Si uero ab aliqua duplicium uerbum incipiat, hoc est, ζ, ξ, ψ: nullam illarum geminat præteritum perfectum. cum, ε breue positione producatur: ut ζάω, ἔζηκα, ξέω, ἔξεκα, ψάλλω, ἔψαλκα. In his igitur uerbis à consonante incipientibus hoc breuiter aduertendum est, an præteritum imperfectum ε, quod est syllabicum augmentum, correptam habeat: quia tunc præsentis consonans in præterito perfecto cum ipso ε, correpto geminatur, etiam si communis sit syllaba. quoniam hoc in loco pro breui reputatur, ut λέγω, ἔλεγον, λέλεχα, κρίνω, ἔκρινον, κέκρικα. Si uero præteritum perfectum ε productum habeat, nequaquam præteritum imperfectum geminationē suscipit: quoniam

niam omnis geminatio siue reduplicatio communis per breuem uocalem, ι scilicet, siue ε, semper fit, nunquam autem per longam.

De uerborum compositorum augmento.

Scias uero hæc non tradi de ijs quæ cũ nominibus componuntur: nã huiusmodi simpliciũ modo augeri solent, φιλοσοφῶ, ἐφιλοσόφουν: neque de ijs quorum simplicia in usu non sunt, ut ἐμμελῶ, ἐμμέλουν: &c. sed de illis solum, quorum compositio ex præpositionibus constat, & uerbis simplicibus in usu existentibus. Ergo quandocunque præpositiones nihil plus significant in compositione uerborum, quàm ipsa uerba simplicia, fit consuetum augmentum in principio totius compositi, & tanquam simplex uerbum declinatur. Quandoquidem præpositio nulla alia necessitate, quàm ornatus gratia, ipsi uerbo præposita est: ut ἐνέπω, ἤνεπον: ex ἐν præpositione & ἔπω, quod idem significat, hoc est, dico. Si autem plus significant præpositiones quàm ipsum uerbum simplex, fit augmentum inter ipsam præpositionem & uerbum: ut παρακούω, παρήκουον, α, in η conuersa, cuius simplex uerbum, hoc est, ἀκούω, audio significat: præposita uero παρὰ, præpositione, mutata est uerbi significatio. nam παρακούω, obaudio significat, & decipio. Aduertendum est in his compositis, præpositiones abijcere extremam uocalem, alia sequente uocali, tam in præsenti quàm in præteritis: ut παρέχω, παρεῖχον, ex παρὰ & ἔχω, ἀπαυρῶ, ἀπηύρων.

πηύρων. Quocirca etiam in uerbis à conſonantibus incipientibus, cum in præteritis ſuſcipiant ε, ſyllabicum augmentum, pari modo præpoſitiones abijciunt extremam uocalem: ut λείπω, ἔλειπον, καταλείπω, κατέλειπον. At ſi uerba incipiant ab aſpiratis uocalibus, ſiue diphthongis, præpoſitiones mutant tenues in proprias aſpiratas: ut ἅπτομαι, καθάπτομαι, ἕπομαι, καθέπομαι. Περὶ uero & πρὸ extremam retinent uocalem, etſi cum à uocali incipientibus componuntur: ut περιάπτω, περιέχω, προάγω, προῆγον. Sunt quæ Atticorum more in principio compoſiti augmentum aſſumunt, quorum ſimplicia in uſu non ſunt: ut ἀμφισβητῶ, ἠμφισβήτουν, ἀντιβολῶ, ἠντιβόλουν.

Quædam intrinſecus, ut ἀπολαύω, ἀπέλαυον, καὶ ἀπήλαυον. ἐπιχειρῶ, ἐπεχείρουν, ἐγκωμιάζω, ἐνεγκωμίαζον.

Quædam etiam à δυς, & εὐ, incipientia, hoc idem patiuntur: ut δυσαπιστῶ, δυσηπίστουν, δυσαρεστῶ, δυσηρέστουν, εὐορκῶ, εὐώρκουν, εὐεργετῶ, εὐηργέτουν, εὐαγγελίζομαι, εὐηγγελιζόμην.

Sunt & quæ in principio duplex habent augmentum, ſyllabicum ſcilicet & temporale: ut μέλλω, ἤμελλον, δύναμαι, ἠδυνάμην, βούλομαι, ἠβουλόμην: pro ἔμελλον, ἐδυνάμην, ἐβουλόμην. Quædam uero in principio, & in medio: ut ἐνοχλῶ, ἠνώχλουν, ἀνορθῶ, ἠνώρθουν, ἀνέχομαι, ἠνηχόμην, ſecundum quoſdam: παροινῶ, ἐπαρῴνουν. Age uero dictionem hanc omnem in compendium redigamus; quo facilius, & commodius intelligatur, atque etiam ediſcatur. ualde enim ſtudioſis conſultum uolumus.

Omne

Omne uerbum incipit aut à uocali, aut à conſonan te. ſi à uocali, aut à ſimplici, aut à diphthongo. ſi à ſimplici, aut mutabili, aut immutabili. à ſimplici mu tabili, ut, ἀνύω, ἤνυον, ἤνυκα: ἐλεύθω, ἤλευθον, ἤλευκα: ὀπάζω, ὤπαζον, ὤπακα. *excipiuntur* ἀηθέσσω, ἀήθεσσον: ἀηδίζομαι, ἀηδιζόμην. ἄω, ἄον: ἀΐω, ἄϊον. *item,* ἔχω, εἶχον: ἔπω, εἶπον: ἕλω, εἷλον: ἕλκω, εἷλκον: ἑλκύω, εἵλκυον: ἕρπω, εἷρπον: ἑρπίζω, εἵρπιζον: ἑστιάω, εἱστί-ων: ἕπομαι, εἱπόμην: ἑστιῶ, εἱστίων: ἐῶ, εἴων. ἕω, ἥμαι; ἐρύω, ἤρυον: ἔθω, ἤωθα: ἐθίζω, ἤθιζον: ἐργάζομαι, ἠρ-γαζόμην. *À ſimplici immutabili, ut* ὤθω, ὦθον, ὦ-κα: ὑβρίζω, ὕβριζον, ὕβρικα: ἰξεύω, ἴξευον, ἴξευκα: ἠχέω, ἤχεον, ουν, ἤχηκα. *Si uerbum incipit à diphthongo: uel mutabili, uel immutabili: mutabili, ut,* οἰκίζω, ᾤκιζον, ᾤκικα: αὐλίζω, ηὔλιζον, ηὔλικα: αἴρω, ἦρον, ἦρκα. *excipiuntur* οἰώμαι, οἰμῶ, οἰνῶ, οἰνίζω, οἰστρῶ, οἰωνίζομαι, οἰωνοσκοπῶ, οἰωνοπολῶ, οἰακίζω, οἰακονο-μῶ, οἰακοστροφῶ, οἰδαίνω, οἰκουρῶ, οἰμώζω. *Ab immu-tabili diphthongo incipit, ut* οὐτάζω, οὔταζον, οὔτα-κα: ἠκάζω, ἤκαζον, ἤκακα: εὐθύνω, εὔθυκα.

Si à conſonante uerbum incipit: uel à ſimplici, uel à duplici. ſi à ſimplici: præteritum perfectum, præter ε, *quod eſt commune augmentum in omnibus præ teritis uerborum à conſonante incipientium, eandem aſſumit ſimplicem, ut* τύπτω, τέτυφα, *his exceptis, quæ à* ρ *principium habent, in quibus* ρ *non repetitur, dem ptis etiam, quæ ab aſpiratis incipiunt, quoniam pro eis propriæ tenues ſuffragantur. ſi à duplici: uel actu, uel poteſtate ſi actu: præteritum perfectum neutram*

aſſumit, ut σπείρω, ἔσπαρκα *: niſi fuerit muta cum immutabili : quia tunc repetitur muta : ut* κρίνω, κέκρικα. *excipiuntur quæ a* γν, *&* γρ, *initium habent, in quibus* γ *non repetitur :* γνωρίζω, ἐγνώρικα: γρηγορῶ, ἐγρηγόρηκα. *ſi a duplici, poteſtate, ut ſunt* ζ, ξ, ψ, *nulla earum in præterito perfecto repetitur.*

DE FORMATIONE SINGVLARVM PERSONARVM IN NVMERIS, TEMPORIBVS, ET MODIS OMNIBVS.

INDICATIVI MODI ACTIVORVM.

Ενεστώς.

ΤΥΠΤΩ, *a nullo fit, cum ſit totius uerbi thema: ſecunda perſona* τύπτεις *a prima fit, extrema in* εις, *conuerſa : tertia* τύπτει, *a ſecunda expuncto* σ. Δυϊκά. *prima perſona formari non poteſt, quandoquidem prima pluralis in* μεν, *deſinit : ſecunda perſona a ſecunda ſingulari, expuncto* σ, *ac* ι, *ſubiunctiua uocali diphthongi, et addita* τον, τύπτετον *: tertia eadem eſt cum ſecunda,* τύπτετον. Πληθ. *prima perſona a prima ſingulari fit,* ω, *in* ο, *conuerſo, &* *adiuncta* μεν, τύπτομεν*: ſecunda a prima, extrema in* τε, *&* ο, *in* ε, *mutatis,* τύπτετε *: tertia etiam a prima, extrema in* σι, *conuerſa, ac* υ, *penultimæ uocali adiuncto,* τύπτουσι.

Παρατατικὸς ἑνικά.

Ετυπτον, *a* τύπτω *prima ſingulari præſentis tēpo-*

ris, extrema in ον, mutata, ac ε, communi augmento præpoſito: ſecunda perſona a prima eiuſdem temporis, extrema in ες, conuerſa, ἔτυπτες: tertia a ſecunda, expuncto σ, ἔτυπτε. Δυϊκά. prima perſona formari non poteſt, ſicut neque in duali præſentis temporis: ſecunda perſona a ſecunda ſingulari fit, expuncto σ, et appoſita τον, ἐτύπτετον: tertia a ſecunda duali, extrema in την, conuerſa, ἐτυπτέτην. nam quandocunque tertia perſona pluralis deſinit aut in ι, aut in αι, ſecunda & tertia dualis numeri ſimiles ſunt, alioqui diſſimiles. Vbi & hoc quoque aduertendum, accentum loco moueri, quandocunque extrema, quæ breuis eſt, in longam mutatur. Πληθ. prima perſona a prima ſingulari, interiecta με inter ο, & ν, ἐτύπτομεν: ſecunda a prima plurali, extrema in τε, ac penultima uocali in ε, mutatis, ἐτύπτετε: tertia ἔτυπτον, quæ a genitiuo ſui participij fit expuncta τος ſyllaba, ac ε, augmento præpoſito, ut τύπτον, τύπτοντος, ἔτυπτον. et eſt par ſyllabis primæ perſonæ ſingulari, quod nempe & ambobus Aoriſtus euenit.

Παρακείμενος.

Τέτυφα, a τύψω, uenit futuro, extrema ſcilicet in φα, mutata, cum ſit uerbum primæ coniugationis grauitonorum, geminata etiam principali conſonante præſentis, quæ præponitur ε, breui: quod eſt commune, ut modo diximus, augmentum. Quæ quidem conſonans principalis ideo geminatur, quia ſimplex ac ſola eſt, nec facit præcedentē ſyllabam poſitione lōgam. de qua re, cum de præteritorum augmento tractaretur,

ctaretur, satis locuti sumus.

Penultimam quoque habet eandem cum futuro, id quod fere omnibus quidem uerbis commune est: ut λέγω, λέξω, λέλεχα. πείθω, πείσω, πέπεικα. *Attici tamen in dissyllabis primæ & secundæ coniugationis, habentibus* ε, *in penultima, uertentes* ε, *in* ο, *faciunt præteritum: ut* πέμπω, πέπεμφα κοινῶς, καὶ πέπομφα ἀττικῶς. *Excipiuntur etiam uerba dissyllabæ quintæ coniugationis, quæ in futuri penultima* ε, *habent: quo in* α, *conuerso, fit commune præteritum: ut* σπείρω, σπερῶ, ἔσπαρκα. *Vbi aduertendum est, immutabilem illam, quam ante* κα, *finalem inuenies, loco non moueri: si tamen aut* λ *fuerit, aut* ρ, *ut* ψάλλω, ἔψαλκα: φθείρω, ἔφθαρκα. μ, *uero sequente* κ, *cum male inter se cohæreant, assumit* η, *ut* νέμω, νενέμηκα, *pro* νένεμκα: τέμω *siue* τέμνω, τετέμηκα, *quæ quidem in præterito* ε, *seruant, quanquam eorum futura dissyllaba sint. At* ν, *uertitur in* γ, *sequente* κ, *quod nempe fit, quoties illud* ν, *ante* γ, κ, ξ, χ, *inuentum fuerit: ut* φαίνω, πέφαγκα. *Si uero penultima præsentis dissyllabi aut* ι, *fuerit, aut* υ: ι *omnino abijcitur ut* κρίνω, κέκρικα: θυίω, τέθυκα: *etiam si fuerit* ει, *diphthongus: ut* κτείνω, ἔκτακα. *Præterea si præteritum in* κα, *desinens longam habuerit penultimam: expuncto* κ, *Ionice corripit eandem: ut* βέβηκα, βέβαα: γέγηκα, γέγαα.

Secunda persona a prima deducitur, adiuncto σ, τέτυφας: *tertia a secunda, extrema in* ε, *mutata,* τέτυφε. Δυϊκά. *.secunda persona a secunda singulari ex-*

punсto σ, et appoſita τον, τετύφατον : tertia eadem eſt
cum ſecunda, τετύφατον . Πληθ. prima perſona a pri
ma ſingulari, adiuncta μεν, τετύφαμεν : ſecunda a pri
ma, extrema in τε, mutata, τετύφατε : tertia quo-
que ab eadem fit, μεν, in σι, conuerſa, τετύφασι.

De præterito Attico.

S Ciendum autem, Atticos in uerbis a mutabili-
bus uocalibus incipientibus, hoc eſt, α, ε, & ο,
proprium facere præteritum actiuum, medium,
& paſſiuum : principales duas litteras præſentis, cō
muni præteriti præponentes, corripientes inſuper,
quantum pertinet ad uocalem, tertiam a principio
ſyllabam, ſi ſupra tres ſyllabas præteritum extiterit:
ut ἀγείρω, ἤγερκα κοινῶς, ϗ ἀγήγερκα ἀττικῶς : unde
paſſiuum ἀγήγερμαι. ἀκούω, ἤκουκα, ϗ μέσος ἤκουα κοινῶς
ϗ ἀκήκοα ἀττικῶς. Vbi ſciendum, præteritum actiuū
& paſſiuum Atticum, non poſſe habere pauciores
quattuor ſyllabis. Debet enim habere principalem
ſyllabam præſentis temporis, eamq. breuem: quoniā
præteritum Atticum nunquam a longa principium
habet, ſed a quapiam trium iam dictarum, α ſcilicet
correpta, ε, & ο. ſecundam uero & tertiam per ean
dem conſonantem geminatam, & cum uocali. longa
η, ſcilicet, ſiue ω. nam α, & ε, ex temporali augmen-
to in præteritis mutantur in η, ο μικρὸν uero in ω, quæ
Quidem uocales in cōmuni præterito primum tenēt
locum : in Attico uero, ſecundum, ut ἀλείφω, ἤλει-
φα κοινῶς, καὶ ἀλήλιφα ἀττικῶς : ὀρύσσω, ὤρυχα κοινῶς,
ϗ ὀρώρυχα ἀττικῶς. At quartam ſyllabam ſibi uendi-
cat,

cat, quæ per propriam figuratiuam præteriti consonantem cum α, finali enuntiatur. Medium uero præteritum trium syllabarum esse potest. quod nēpe euenit, cum uerbum disyllabum forte extiterit. nam prima syllaba eadem est cum prima præsentis, sicut in actiuo & passiuo præterito. Secunda et tertia per eandem consonantem geminatam enuntiatur, quæ quidem consonans & figuratiua est præsentis temporis, & præteriti medij: ut ἄρω ἦρκα, καὶ μέσος ἦρα κοινῶς, καὶ ἄρηρα ἀττικῶς. cuius extrema per ρ, quæ est præteriti medij figuratiua, effertur, & eadē repetitur in secunda & tertia syllaba secundum regulæ præceptionem sic, ἔδω, ἦκα, καὶ μέσος ἦδα κοινῶς, καὶ ἔδηδα ἀττικῶς. & alia huiusmodi. Sunt quædam uerba ab ο, incipientia, quorum præterito communi solum ε, Attici præponere consueuerunt: ut ὥρακα, ἑώρακα: ὦσμαι, ἕωσμαι. Quos poetæ imitati ī præterito imperfecto, et in ambobus aoristis hoc idē facere consueuerūt: ut ὥρων, ἑώρων. ὠνέμην, ἐωνούμην. ἧκα, ἕηκα, ἕηκας, ἕηκε, unde ξυνέηκε. εἶπα, ἔειπα. & similia. Sed quoniam dictum est, tertiam syllabam a principio esse corripiendam, aduertendum est quo pacto id faciendū, quia η, mutatur in ε, ut ἀλήθω, ἤληκα κοινῶς, καὶ ἀλήλεκα ἀττικῶς. ει in ο, ut ἐρωτῶ, ἠρώτηκα κοινῶς, καὶ ὀρηρότηκα ἀττικῶς. Si fuerit diphthongus ει, uel ευ, uel οι, uel κ. ει, quidem abijcit ε, ut ἀλείφω, ἤλειφα, ἀλήλιφα. ευ, quoque abijcit ε, ut ἐλεύθω, ἤλευκα, ἐλήλυκα, καὶ μέσος ἐλήλυθα. οι, uero abijcit ι, ut ἑτοιμάζω, ἡτοίμακα, ἑτητόμακα. at ου, abijcit υ, ut ἀκούω, ἤκουκα, ἀκήκοκα,

καὶ μέσος ἀκήκοα. *Sed de hoc satis, quandoquidem hæc libro sexto plenius dicitur .*

Υπερσυντέλικος.

Ετετύφειν *a* τέτυφα *præterito perfecto deducitur, extrema in* ειν, *mutata, cui & alterū* ε , *omnino præponitur: quod fit quandocunque præteritum perfectum a consonante principium habet . At si a sola uocali incipiat præteritum perfectum, ab eadem quoque & plusquamperfectum inchoare necesse est: ut* ἀκούω, ἤκουκα, ἠκούκειν, σπείρω, ἔσπαρκα, ἐσπάρκειν. *Secunda persona a prima fit ,* ν, *in* σ , *uerso ,* ἐτετύφεις*: tertia a secunda , expuncto* σ , ἐτετύφει. Δυϊκά. *secunda persona a secunda singulari , expuncto* σ , *& adiuncta* τον *syllaba ,* ἐτετύφειτον*: tertia a secunda duali ,* τον , *in* την , *mutata,* ἐτετυφείτην. Πληθ. *prima persona a prima singulari, abiecto* ν, *& adiuncta* μεν, ἐτετύφειμεν *: secunda a prima plurali,* μεν, *in* τε, *conuersa,* ἐτετύφειτε *: tertia etiam a prima,* μεν, *in* σαν, *conuersa ,* ἐτετύφεισαν.

Αόριστος πρῶτος.

Ετυψα *a futuro trahitur ,* ω , *in* α , *mutato , eademq. consonante seruata , et* ε, *communi augmento præposito: ut* τύπτω, τύψω , ἔτυψα . *Excipitur* εἶπα, ἀπὸ τοῦ ἔπω, ἔψω *: &* ἤνεγκα ἀπὸ τοῦ ἐνέγκω, ἐνέγξω*: &* ἔθηκα, ἀπὸ τοῦ τίθημι , θήσω *: &* ἔδωκα ἀπὸ τοῦ δίδωμι, δώσω *: &* ἧκα ἀπὸ τοῦ ἵημι, ἥσω . *quæ suorum futurorum consonantes omnino abnuerunt . Penultimam uero habet eandem cum futuro primus aoristus , & eam aut natura , aut positione productam . Igitur si*

penultimam futuri breuis extiterit, ſicut uerbis quintæ coniugationis euenit, omnino erit producenda. nã ſi fuerit α, ab ipſo themate, id mutabitur in η: ut ψάλλω, ψαλῶ, ἔψηλα. ſi αι, diphthongus, eadem fiet mutatio in η, Atticorum Ionumq́. more: ut χαίνω, χανῶ, ἔχηνα: μιαίνω, μιανῶ, ἐμίηνα. communiter tamen ἐμίανα dicitur: et ἐσήμανα, ἀπὸ τȣ͂ σημαίνω, α, exiſtente longa. Si uero ι, aut υ, cum ſint ancipites, producuntur: ut κρίνω, κρινῶ, ἔκρινα: ὀτρύνω, ὀτρυνῶ, ὤτρυνα. Si ε fuerit, aſſumet ι, in diphthongũ, ut φθείρω, φθερῶ, ἔφθειρα. Sunt et qui penultimam correptã ſeruãt, ut ἐτέλασα, ἐγέλασα. Secunda perſona ἔτυψας, tertia ἔτυψε: ſicut a τέτυφα, τέτυφας, τέτυφε. Δυϊκὰ. ſecunda perſona a ſecunda ſingulari expuncto σ, & adiuncta τον, ἐτύψατον: tertia a ſecunda duali, extrema in την, mutata, ἐτυψάτην. Πληθ. prima perſona a prima ſingulari adiuncta μεν, ἐτύψαμεν: ſecunda a prima plurali, μεν, in τε, conuerſa, ἐτύψατε: tertia a genitiuo ſui participij abiecta τος, ſyllaba, & ε, ſyllabico augmento præpoſito: ut τύψας, τύψαντος, ἔτυψαν. Siue a prima ſingulari, adiuncto ν, ἔτυψα, ἔτυψαν.

Αόριστος δεύτερος.

Ετυπον a primo fit aoriſto, extrema in ον, mutata cum præſentis conſonante, quæ figuratiua dicitur, de qua in principio de uerborum formatione ſupra dictum eſt: cui ε, quoque commune augmentum præponitur, & eandem habet inflexionem in omnibus numeris, quam & præteritum imperfectum. Eſt etiam ſyllabis par primo aoriſto, ſi thema grauitonum

uitonum ſit: ut τύπτω, ἔτυψα, ἔτυπον. Si uero circunflexum, una minuitur ſyllaba: ut δουπῶ, ἐδούπησα, ἔδουπον. χῶ, ἔχησα, ἔχον. Vbi aduertendum eſt, ſecundum aoriſtum in qoc a præterito medio differre, quoniam etſi a primo aoriſto una ſyllaba minuatur, diſſyllabus tamen eſſe poteſt, etiam augmento ſyllabico connumerato: ut ἔχον, ἔχες, ἔχε: quo abiecto fit χὲ, τὸ προστακτικὸν, καὶ προθέσει τοῦ σ, χὲς: unde πρόχες, καλάχες. abundat enim σ, quoniam monoſyllabum eſt, ut inquit Zenodotus. Penultimam autem corripit ſecundus aoriſtus a themate grauitono exiſtens, ſi polyſyllabus ſit: ut λήβω, ἔλαβον. nam diſſyllabi augmenti gratia ut plurimum penultimam producunt, cum eadem etiam principalis ſit: ut εἶδον, εἶλον, εἶχον, & alia. Vertitur enim η, in α, quoniam ſecundus aoriſtus amat habere in penultima ancipitē correptam. Etiam ſi fuerit ε, in diſſyllabo themate aliqua præcedente immutabili, ſiue ſequente, ut plurimum uertitur in α, ut δέρω, ἔδαρον: πλέκω, ἔπλακον. λέγω tamen ἔλεγον facit, & φλέγω ἔφλεγον, & βλέπω, ἔβλεπον. Si uero ω, id quoque in α, mutatur: ut τρώγω, ἔτραγον. Si duæ fuerint bitemporeæ ancipites, abijcitur ſecunda: ut καίω, ἔκαον, παίω, ἔπααον. unde ἐπάην καὶ ἀνεπάην, aoriſtus ſecundus paſſiuus in uſu. Si ου, aut ει, abijcitur ε, ut φεύγω, ἔφυγον: λείπω, ἔλιπον. Excipiuntur diſſyllaba quintæ coniugationis, in quibus expuncto ι, diphthongi, ε, in α, mutatur: ut σπείρω, ἔσπαρον. ὀφείλω uero ὤφελον: & ἀείρω, ἤερον: & ἐγείρω, ἤγερον: & ſimilia. triſyllaba

enim

enim sunt. A themate uero circunflexo existens secundus aoristus corripit penultimam, si ante ω, finalem sola consonans existat: ut πεσέω, ῶ, ἔπεσον. Excipitur δουπῶ, ἔδουπον: δευρῶ, δεῦρον. Si duæ extiterint consonantes, positione producitur penultima, ut βλαστῶ, ἔβλαστον, ὀλισθῶ, ὤλισθον.

Μέλλων πρῶτος.

FVturum primum a præsenti fit, & in ω, desinens idem habet principium: ut τύπτω, τύψω. Tria tamen excipiuntur quæ principalem syllabam habent aspiratam, hoc est, θρέψω, θρέξω, ἕξω: quorum themata eandem habent læuigatam, id est, tenuem: ut τρέφω, τρέχω, ἔχω: & quidem propter sequentem aspiratam. nulla enim dictio dissyllaba in usu est, quæ utranque aspiratam habeat. Consonantes autem futuri iam dictum est tres esse proprias, etsi futurum uerborum quintæ coniugationis expuncto σ, quattuor immutabiles, ut proprias figuratiuas sibi uendicauerit: ut ψάλλω, ψαλῶ: νέμω, νεμῶ: κρίνω, κρινῶ: δέρω, δερῶ. Penultima quoque ut plurimum habet eandem cum præsenti: ut λέγω, λέξω. Excipiuntr uerba quintæ coniugationis, quæ penultimam corripiunt, cum aut alteram immutabilem abijciant, ut τίλλω, τιλῶ: κάμνω, καμῶ. aut ι, diphthongi, ut φαίνω, φανῶ: κείρω, κερῶ. Sunt et quædam alia quæ differentem habent penultimam, ut πλέω, πλεύσω: ῥέω, ῥεύσω: πνέω, πνεύσω: καίω, καύσω: κλαίω, κλαύσω. Est etiam futurum par syllabis præsenti, nisi synæresim, aut reduplicationẽ præsens patiatur, ut

est

est ποιῶ, ποιήσω: τίθημι, θήσω. Quædam tamen sunt uerba, quæ ex circunflexis grauitona facta sunt ἔθει ἀττικῷ, ut θέλω, μέλω, ὀφείλω, βούλω, ἀπὸ τοῦ θελῶ, μελῶ, ὀφειλῶ, βουλῶ: quorum futurum non ab Atticis grauitonis, sed a circunflexorum perfectis est, ut θελήσω ἀπὸ τοῦ θελέω, μελήσω ἀπὸ τοῦ μελέω, ὀφειλήσω ἀπὸ τοῦ ὀφειλέω, βουλήσω ἀπὸ τοῦ βουλέω. Hoc quidem & αὔξω patiatur, & ἀλέξω, & ἕψω, ἀπὸ τοῦ αὐξῶ ἀλεξῶ, & ἑψῶ. Futurum uero αὐξήσω, ἀλεξήσω, ἑψήσω, ab eo quod est αὐξέω, ἀλεξέω, ἑψέω. & alia quæcunque inueniantur similia. Inflexionem autem eandem habet futurum in omnibus numeris, quam & præsens.

Μέλλων δεύτερος.

Secundum futurum fit a secundo aoristo, abiecto augmento, ac extrema in ῶ, circunflexum mutata, eademq. penultima uocali, ac extrema consonante, quæ figuratiua coniugationis est, seruatis: ut τύπτω, ἔτυπον, τυπῶ: σπέρω, ἔσπαρον, σπαρῶ. cuius inflexio talis est, τυπῶ, τυπεῖς, τυπεῖ. Δυϊκά. τυπεῖτον, τυπεῖτον, a secunda persona singulari expuncto σ, & addita τον, syllaba. Πληθ. prima persona a prima singulari, ω, in ου, mutata, adiuncta μεν, syllaba τυποῦμεν: secūda a prima plurali, ου, in ει, et μεν, in τε, mutatis, τυπεῖτε: tertia et ipsa quoque a prima, extrema in σ, conuersa, τυποῦσι, accentu circunflexo obseruato.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατ.

Τύπτε a tertia persona præteriti imperfecti, expuncto ε, syllabico augmento, ἔτυπτε, τύπτε: tertia persona

ſona a ſecunda deducitur, adiuncta τω, τυπτέτω. Δυϊκά. *ſecunda perſona a ſecunda perſona ſingulari, appoſita* τον, τύπτετον: *tertia a tertia ſingulari, addito* ν, τυπτέτων. Πληθ. *ſecunda perſona a ſecunda ſingulari, adiuncta* τε, τύπτετε: *tertia a tertia ſingulari, addita* σαν, τυπτέτωσαν. *ubi uariatis ſyllabis ac ſyllabarum numero, accentus quoque locum uariari neceſſe eſt.*

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

τέτυφε *a tertia perſona præteriti perfecti, nulla mutatione facta: tertia perſona a ſecunda fit, appoſita* τω, τετυφέτω. Δυϊκὰ, καὶ Πληθ. *præſentis formationem omnino ſequuntur.*

Αόριστος πρῶτος.

τύψον *a tertia ſui temporis* ἔτυψε, *expuncto augmento, & extrema in* ον, *mutata, Syracuſanorum more: tertia perſona a ſecunda fit, expuncto* ν, *et* ο, *in* α, *uerſo, et appoſita* τω, *ſyllaba*, τυψάτω. Δυϊκὰ. τύψατον, τυψάτων. Πληθ. τύψατε, τυψάτωσαν. α, *ubique ſeruato. nam primus aoriſtus tam actiuorum quã mediorum,* α, *ancipitem uocalẽ natura ſibi aſciuit in omnibus modis, ac etiam participijs, dempto ſubiũctiuo.*

Αόριστος δεύτερος.

τύπε, τυπέτω, *a tertia ſui temporis penultima acuta, ſicut* τύπτε, τυπτέτω: *demptis tribus, uidelicet* εἰπὲ, ἐλθὲ, εὑρέ.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Optatiui omnes actiui a genitiuis participiorũ fiũt, extrema in μι, *uerſa, & abiecto* ν, *quando interſuerit*

ac

ac penultimæ adiuncto ι . ου , *uero quoties inciderit, in* οι, *mutabitur ut semper sit diphthongus* διὰ τοῦ ι.

Ενεστῶς καὶ παρατ.

ὁ τύπτων, τοῦ τύπτοντος, *extrema genitiui in* μι, *ac expuncto* ν, *& eius loco* ι, *uocali assumpta, fit* τύπτοιμι: *secunda persona a prima, extrema in* σ, *mutata,* τύπτοις: *tertia a secunda,* σ *solum expuncto,* τύπτοι. Δυϊκά. *secunda persona a secunda singulari, expuncto* σ, *et adiuncta* τὸν, τύπτοιτον: *tertia a secunda duali,* τον, *in* την, *conuersa,* τυπτοίτην. Πληθ. *prima persona a prima singulari extrema in* μεν, *mutata,* τύπτομεν: *secunda a prima plurali,* μεν, *in* τε, *conuersa,* τύπτοιτε: *tertia etiam a prima, expuncto* μ, *tantum,* τύπτοιεν.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Ο τετυφὼς, τοῦ τετυφότος. *unde* τετύφοιμι, *extrema scilicet genitiui in* μι *&* ι, *penultimæ apposito: secunda persona,* τετύφοις: *tertia* τετύφοι, *augmento ubique seruato,* καὶ τὰ λοιπά.

Αόριστος πρῶτος.

ὁ τύψας, τοῦ τύψαντος. τύψαιμι, τύψαις, τύψαι.

Αόριστος δεύτερος.

ὁ τυπὼν, τοῦ τυπόντος. τύποιμι, τύποις, τύποι.

Μέλλων πρῶτος.

ὁ τύψων, τοῦ τύψοντος. τύψοιμι, τύψοις, τύψοι.

Μέλλων δεύτερος.

ὁ τυπῶν, τοῦ τυποῦντος. τυποῖμι, τυποῖς, τυποῖ.

Accentu circumflexo ubique seruato, nisi postrema obstiterit.

Υποτακτικά

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Subiunctiuis omnibus præponitur ἐὰν *coniunctio, quæ latine, Cum, ſignificat. Sed aduertendum eſt actiuos omnes ſubiunctiuos uerborum in* ω, *deſinentium, ſimilem habere inflexionem & formationem cum indicatiuo præſentis temporis,* ε, *tamen, ubi forte extiterit, in* η, *mutato, etiam ſi in diphthongo fuerit, &* ο, *in* ω, *conuerſo, ac* υ, *uocali ſubiunctiua omnino abiecta: ut* τύπτω, τύπτεις, τύπτει, ἐὰν τύπτω, τύπτῃς, τύπτῃ. τύπτετον, τύπτετον, ἐὰν τύπτητον, τύπτητον. τύπτομεν, τύπτετε, τύπτουσι, ἐὰν τύπτωμεν, τύπτητε, τύπτωσι. *Quam quidem litteraturam & præteritum perfectum, & ambo aoriſti ſequuntur.*

Ενεςῶς καὶ παρατ.

Ἐὰν τύπτω, *a prima perſona præſentis indicatiui uenit, ſiue a prima imperfecti,* ἔτυπτον, *ueterum more abiecto incremento, pariter & ν, finali, & ο, in ω, mutato.*

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Ἐὰν τετύφω, *a prima ſui temporis* τέτυφα, α, *in* ω, *conuerſo, & accentu in penultimam tranſlato.*

Αόριςος πρῶτος.

Ἐὰν τύψω, *a prima aoriſti* ἔτυψα, *expuncto augmento, &* α, *in* ω, *mutato.*

Αόριςος δεύτερος.

Ἐὰν τύπω, *a prima fit aoriſti ſecundi, eodem modo, quo de præſenti dictum eſt.*

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Τύπτων, *fit a tertia ſingulari præſentis temporis indicatiui*

indicatiui modi, adiuncta ν, τύπτει, τύπτειν.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

τετυφέναι, *a tertia præteriti perfecti* τέτυφε, *addita* ναι, *syllaba.*

Αόριστος πρῶτος.

Τύψαι, *a tertia sui aoristi* ἔτυψε, *abiecto augmento, ac* ε, *tenui in* αι, *diphthongum uerso.*

Αόριστος δεύτερος.

τυπεῖν, *a tertia secnndi aoristi* ἔτυπε, *expuncto augmento, et* ι, *cum* ν, *addito, ac ultima circunflexa.*

Μέλλων α΄. καὶ β΄.

Τύψειν, & τυπεῖν, *eodem modo formantur, quo & præsens,* ν, *scilicet adiuncto.*

Infinitiuus uero actiuus uerborum circunflexorũ, a tertia imperfecti temporis fit iuxta ueterum traditionem, expuncto scilicet augmento, & addita ν, *consonante: ut* ἐποίει, ποιεῖν, ἐβόα, βοᾶν, ἐχρύσου, χρυσοῦν. *nihii tamen prohibet, quin a perfecto infinitiuo præsentis temporis, in unaquaque circunflexorum coniugatione contractus, ac proprius infinitiuus regulariter deduci possit. nam si ex* ει, *quæ ex finalis diphthongus infinitiui perfecti, subtrahatur* ι, *subiunctiua uocalis; & ex propria figuratiua cuiusuis coniugationis, &* ε, *sequnte, quæ ex* ει, *diphthongo relicta est, fiat synæresis: id quidem eueniet, ut unaquæque coniugatio etiam in ipso infinitiuo propriam sortiatur synæresim: ut* ποιέειν, ποιέεν, ποιεῖν: βοάειν, βοάεν, βοᾶν: χρυσόειν, χρυσόεν, χρυσοῦν. *siquidem duæ* εε, *in* ει, *contrahuntur:* α, & ε, *in* α, *productum:* ο,

& ε, in ου. & sic duplicem huiusmodi infinitiuorum formationem habes.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑΙ.

Ἐνεστῶς καὶ παρατ.

Τύπτειν, τοῦ τύπτοντος a prima fit præsentis tēporis addito ν. ἡ τύπτουσα, a genitiuo masculini, extrema in σα, conuersa, ac ο, penultimæ uocali, adiuncto υ, prius tamen ν, consonante expuncta. τὸ τύπτον, a genitiuo masculini, extrema syllaba tantum expuncta.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Ο τετυφὼς, τοῦ τετυφότος, a secunda sui temporis, α, in ω, mutatō, & accentu in ultimam translato. ἡ τετυφυῖα a genitiuo masculini, extrema in α, mutata, & ο, penultima uocali, expuncta, ac eius loco, υ, diphthongo impropria interiecta. τὸ τετυφὸς, τοῦ τετυφότος, a nominatiuo masculini, ω, in ο, mutato: uel a genitiuo, abiecta το, syllaba.

Ἀόριστος πρῶτος.

Ο τύψας, τοῦ τύψαντος, a secunda sui aoristi, expuncto ε, syllabico augmento, & accentu in penultimam translato. τύψασα, nominatiuo mascul. α, tantum uocali adiuncta. τὸ τύψαν, a genitiuo masculini, extrema syllaba abiecta.

Ἀόριστος δεύτερος.

Ο τυπὼν, τοῦ τυπόντος a prima sui aoristi, ο, in ω, mutato, & acuto accentu ad ultimam reiecto. ἡ τυποῦσα a genitiuo masculini, sicut & ἡ τύπτουσα, accētu tamen

men circunflexo ſuper penultimam poſito, ubi poſtrema non fuerit producta τὸ τυπὸν, *a genitiuo maſculini extrema ſyllaba abiecta.*

Μέλλων πρῶτος.

Ο τύψων, τοῦ τύψοντος, *a prima primi futuro, adiuncto* ν. ἡ τύψουσα, *ſicut* ἡ τύπτουσα. τὸ τύψον, *ſicut* τὸ τύπτον.

Μέλλων δεύτερος.

Ο τυπῶν, τοῦ τυποῦντος, *a prima ſecundi futuri,* ν *addito, & accentu circunflexo ubique ſeruato, niſi extrema fuerit impedimento.* ἡ τυποῦσα, *a genitiuo maſculini, extrema in* σα, *conuerſa, ſicut in* τύπτουσα *dictum eſt, accentu circunflexo ubique ſeruato, ubi poſtrema non obſtiterit.* τὸ τυποῦν, τοῦ τυποῦντος, *a genitiuo maſculini, accentu circunflexo ſeruato, ut ſupra.*

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεςῶς.

Τύπτομαι, *a prima perſona præſentis actiui,* ω, *in* ο, *mutato, & adiuncto* μαι, *ſyllaba: ſecunda perſona a prima deducitur, expuncto* μ, *&* ο *in* ε *conuerſo,* τύπτεαι ἰωνικῶς, ε *uero &* α *in* η κατὰ κρᾶσιν *uerſis, ac ſubſcripto* ι, *fit* τύπτῃ κοινῶς. *tertia a ſecunda perſona perfecta* τύπτεαι, *interiecto* τ, τύπτεται. Δυϊκά. *prima perſona a prima ſingulari, extrema in* μεθον *uerſa,* τυπτόμεθον: *ſecunda a tertia ſingulari,* ται, *in* σθον, *mutata,* τύπτεσθον: *tertia ſimilis eſt ſecundæ,* τύπτεσθον. Πληθ. *prima perſona a prima duali,* θον, *in* θα, *conuerſa,* τυπτόμεθα: *ſecunda a*

secunda duali, extrema in σθε, mutata, τύπτεσθε: tertia a tertia singulari, ε, penultima uocali in ο, uersa, ac ν, consonante interiecta, τύπτονται.

Παρατατικός.

Ἐτυπτόμην, a prima imperfecti actiui, ἔτυπτον, μην, inter ο, & ν, posita: secunda persona a prima fit, penultima in ε, & extrema in ο, uersis, ἐτύπτεο ἰωνικῶς, καὶ κράσει τοῦ ε, καὶ ο, εἰς, ου, ἐτύπτου κοινῶς: tertia persona a secunda perfecta ἐτύπτεο, interiecto, τ, ἐτύπτετο. Δυϊκά. prima persona a prima singulari, extrema in μεθον, uersa, ἐτυπτόμεθον: secunda a tertia singulari duali, extrema in σθον, mutata, ἐτύπτεσθον: tertia a secunda duali, extrema in θην, conuersa, ἐτυπτέσθην, Πληθ. prima persona a prima duali, θον, in θα, conuersa, ἐτυπτόμεθα: secunda a secunda duali, extrema in σθε, uersa, ἐτύπτεσθε: tertia a tertia singulari, ε, in ο, conuerso, ac ν, consonante interiecta, ἐτύπτοντο.

Παρακείμενος.

Τέτυμμαι, fit a præterito actiuo τέτυφα. Pro quo annotandum est, tres esse terminationes numeri singularis passiui præteriti, μαι scilicet primæ personæ: σαι, secundæ, uel actu, uel potestate: ται, uero tertiæ: ante quas cum uariæ sint consonantes, uarias quoque formationes esse oportet. nam prima coniugatio tres habet mutas, β, π, φ, & duplicem unam, hoc est, ψ, quæ ἀντίστοιχα sunt: quarum quidem altera loco alterius ponitur. τύψω enim futurum, ψ, duplicem sibi uendicat, qua in simplices resoluta, hoc est, in π, & σ.

& σ, cum eas poteſtate contineat, fit τυπσω. at, σω, in α, conuerſa, ac tenui in aſpiratam, hoc eſt, π, in φ, præteritum fit actiuum τέτυφα. unde α, in μαι, mutata, & φ, in β, prima fit paſſiui præteriti perſona, τέτυβμαι. at μαι, in σαι, & β, in π, , uerſis, fit ſecunda τέτυπσαι. π, uero & σ, iterum unitis, hoc eſt, in ψ, reuerſis, fit τέτυψαι. at σαι, in ται, conuerſa, fit tertia τέτυπται. τέτυβμαι tamen non dicimus ob ineptam conſonantiũ ſtructuram, ſed τέτυμμαι, β, in μ, conuerſo, cum alterũ μ, ſequatur. Δυϊκά. prima perſona a prima fit ſingulari, extrema in μεθον, conuerſa, τέτυμμαι, τετύμμεθον: ſecunda uero et tertia a tertia ſingulari, αι, in ον, & tenuibns in proprias aſpiratas uerſis, τέτυπται, τέτυφθον. Πληθ. prima perſona a prima duali, θον, in θα, conuerſa, τετύμμεθα: ſecunda a ſecunda duali, ον, in ε, conuerſa, τέτυφθε: tertia uero formari nõ poteſt, ſi tertia ſingularis, a qua formanda eſt, aliquam habeat conſonantem ante ται, cũ inter ipſam & penultimam υ, conſonans omnino ſit interponenda. nam τέτυπνται, dicendum quidem foret, ſi talem litterarum ſtructuram ulla dictio reciperet. Ergo ſupplendum erit per proprium participiũ & ſubſtantiuum uerbum, ut τετυμμένοι εἰσὶν. Vbi uero nulla interceſſerit conſonans, apta fiet formatio, ut πεποίηται, πεποίηνται. At Ionico more in omnibus uerbis propemodum tertia perſona pluralis præteriti paſſiui formari poteſt, cum ante ται, loco ν, conſonantis, α, uocalem appetat, quam hoc in loco ſic formare poterimus. nam in prima & ſecunda coniuga-

tione

tione grauitonorum, a prima persona præteriti actiui fit tertia passiui Ionice, adiuncta ται, syllaba, seruata tamen penultima præteriti passiui: ut τέτυφα, τετύφαται: λέλεχα, λελέχαται. In tertia uero et quarta a medio fit præterito, seruata ut supra penultima præteriti passiui: ut πείθω, μέσος παρακ. πέποιθα, παθητικὸς, πέπεισαι, πεπείθαται: φράζω, πέφραδα, πέφρασαι, πεφράδαται. In quinta uero coniugatione ea solum uerba hanc tertiam personam Ionice formatam habent, quæ in ρω, desinunt, & a medio præterito formari potest, seruata, ut dictum est, penultima præteriti passiui, ut σπείρω, ἔσπορα, ἔσπαρται, ἐσπάραται: uel α tertia singulari, hoc est, ἔσπαρται, α uocali solum interposita, ἐσπάραται. At in uerbis in ω, purum desinentibus, siue grauitonis, siue circunflexis, ac etiam in μι, aptius formabitur, si a tertia quoque singulari præteriti passiui, nullam ante ται, habēte consonantē, deduxerimus, penultimam scilicet corripientes, si lóga forte existat, & α, uocalem interponentes: ut κλείω, κέκλειται, κεκλίαται: ποιέω, ῶ, πεποίηται, πεποιέαται: χρυσόω, ῶ, κεχρύσωται, κεχρυσόαται: δίδωμι, δέδωται, δεδόαται. At βεβοάται, & ἑςάαται, nó dicimus, διὰ τὴν κακοφωνίαν. Poetæ tamen metri gratia nonnunquá antepenultimam productam seruant. ὀδυσσείας, ᾱ, αἰθιοπάς τοι δίχθὰ δεδαίαται, ἔσχατοι ἀνδρῶν. In his uero quæ σ, habēt ante ται, nequaquá formari potest tertia persona ἰωνικῶς: de qua lib. VI. latius dicetur.

In secunda coniugatione tres aliæ locantur mutæ, γ scilicet, κ, χ, & ξ, duplex: et hæ quoque ἀντίστοι-

χα ſunt: et altera quidem in alterius locum ſuccedit, eodem ordine quo & ſuperiores in prima coniugatione monſtrauimus: ut λέγω, μέλλων λέξω. duplici uero in ſimplices reſoluta, hoc eſt, in κ, & σ, fit λέκσαι, præteritum actiuum λέλεχα, paſſiuum λέλεγμαι, λέλεκσαι. κ, uero & σ, iterum in ξ, reſtitutis, λέλεξαι: σαι, uero in ται, fit λελέκται.

Præteritum uero paſſiuum aliarum coniugationum tam grauitonorum, quàm circunflexorum, & uerborum in μι ab actiuo fit, κα in μαι, conuerſa. ſed ante μαι aut σ, habet, aut quampiam immutabilem, uocalem ue, aut diphthongum. σ, quidem habet, ſi tertiæ ſit coniugationis, aut quartæ, niſi præteritũ actiuum in χα deſinat: quia tunc ad ſecundam refertur coniugationem. Etiam ſi ſextæ fuerit coniugationis, σ, plerunque ſibi aſciſcit. Si uero quintæ, quampiam ſibi uendicat immutabilem: ut πέπεισμαι, πέφρασμαι, ἔσπαρμαι, ἤκουσμαι, βεβασίλευμαι, πεποίημαι, τέθειμαι. Hoc idem & tertia perſona habet ante ται, ut πέπεισται, πέφρασται, ἔσπαρται, ἤκουσται, βεβασίλευται, πεποίηται, τέθειμαι. Secunda uero perſona ſemper in σαι, deſinit, in qua nunquam σ, geminatur: ut πέπεισαι, ἔσπαρσαι, πεποίησαι. Sed de hoc libro ſexto latius dicetur. Δυϊκὰ. prima perſona a prima ſingulari, μαι, ſcilicet in μεθον, conuerſa: ut πέπεισμαι, πεπείσμεθον: ſecunda & tertia a tertia ſingulari, ται, in θον, mutata: ut πέπεισται, πέπεισθον: ἔσπαρται, ἔσπαρθον. Vbi uero nulla interceſſerit conſonans, addetur σ, ut πεποίηται, πεποίησθον. Πληθ. prima perſona

ſona a prima duali deducitur, extrema in θα, *conuerſa, ut* πεπείσμεθα. *ſecunda a ſecunda duali,* ον, *in* ε, πέπεισθον, πέπεισθε: *tertia non fit, quandoquidem in tertia ſingulari ante* ται, *conſonans exiſtit.*

Penultima uero eadem eſt cum præterito actiuo, ſi a uerbo in ω, *deſinente ueniat: ut* τέτυφα, τέτυμμαι. *Excipiuntur uerba diſſyllaba primæ & ſecundæ coniugationis, quæ in penultima præſentis* ε, *habent, quod quidem cum in præterito actiuo in* ο, *conuerſum fuerit Atticorum more, in paſſiuo poſtmodum præterito in* ε, *priſtinum reuertitur: ut* λέγω, λέλεχα, λέλεγμαι. *Verba quoque habentia* ρ, *in præſenti cum aliqua conſonante implicitum, ſi in penultima præſentis* ε, *habent, id in* α, *uertunt: ut* τρέφω, τέτρεφα, τέτραμμαι.

Υπερσυντέλικος.

Ετετύμμην, *a præterito paſſiuo fit,* μαι, *in* μην, *conuerſa, ac altero* ε, *præpoſito, ſicut in actiuis: ut* τέτυμμαι, ἐτετύμμην: *ſi uero paſſiuum præteritum a uocali inceperit, ab eadem & pluſquamperfectum principium habebit: ut* ἤκουσμαι, ἠκούσμην. *Secunda perſona a ſecunda præteriti, extrema in* ψο, *mutata, ut* τέτυψαι, ἐτέτυψο: *tertia uero a tertia, poſtrema in* πτο, *ut* τέτυπται, ἐτέτυπτο. Δυϊκά. *a* τέτυμμεθον *fit* ἐτετύμμεθον, *a* τέτυφθον, ἐτέτυφθον. Πληθ. *a* τετυμμεθα ἐτετύμμεθα *fit, a* τέτυφθε, ἐτέτυφθε, *a* τετυμμένοι εἰσὶν, τετυμμένοι ἦσαν, καὶ ἰωνικῶς ἐτετύφατο. *Hoc idem in reliquis coniugationibus ſeruandum eſt.*

Αόριστος πρῶτος.

Ε τύφθην, a tertia perſona præteriti paſſiui, extrema in θης, mutata, & expuncta prima conſonante, quæ in præterito perfecto geminatur. In qua aduertendum eſt, tertiam perſonam præteriti paſſiui, aut in ται, puram deſinere, aut cum aliqua præcedente conſonante iungi, quæ aut muta ſit, & ea quidem tenuis, aut σ, aut immutabilis. Si in ται, puram deſiuerit, ται, in θην, mutabitur: ut κέκριται, ἐκρίθην: πεποίηται, ἐποιήθην.

Si autem aliqua præceſſerit muta tenius, ea quoque in propriam uertitur aſpiratam: ut τέτυπται, ἐτύφθην: λέλεκται, ἐλέχθην.

Si uero σ, aut immutabilis, eædem ante θην permanebunt: ut πέπεισαι, ἐπείσθην: πέφρασαι, ἐφράσθην: ἔψαλται, ἐψάλθην: ἔσπαρται, ἐσπάρθην. Excipiuntur ἐσώθην ἀπὸ τοῦ σέσωσαι, in quo σ, tollitur, quod quidem ἐῤῥώσθην ſuſcipit, ἀπὸ τοῦ ἔῤῥωται, & ἐμνήσθην, ἀπὸ τοῦ μέμνηται.

Penultimam autem primus aoriſtus habet eandé cum paſſiuo præterito: ut τέτυμμαι, ἐτύφθην. Excipitur ᾕρημαι, quod ᾑρέθην, facit, & ἐπῄνημαι, ἐπῃνέθην. Circunflexa autem compoſita ἀπὸ τοῦ αἱρῶ, eandem penultimam non ſeruant; ut καθῄρημαι, ἐκαθῃρέθην. Addantur illa etiam quæ ρ, habent cum aliqua implicitum conſonáte, quæ in præterito perfecto paſſiuo ε, in α, transferunt, & in aoriſto α, in ε, reſtituunt: ut ἔστραμμαι, ἀπὸ τοῦ ἔστρεφα, ἐστρέφθην. Secunda perſona ἐτύφθης a prima ν, in σ, conuerſa: tertia

ἐτύφθη,

ἐτύφθη, *a secunda, expuncto* σ. Δυϊκά. ἐτύφθητον, ἐτυφθήτην. Πληθ. ἐτύφθημεν, ἐτύφθητε, ἐτύφθησαν, *a prima plurali, extrema in* σαν, *mutata: uel a tertia singulari, adiuncta* σαν.

Αόριστος δεύτερος.

Ετύπην, ἐτύπης, ἐτύπη *fit a secundo aoristo actiuo* ἔτυπον, ον *in* ην *conuersa, & eandem habet cum primo aoristo inflexionem.*

Μέλλων πρῶτος.

Futurum primum a secunda primi aoristi persona formatur, abiecto augmento, & apposita ομαι, *ut* ἐτύφθης, τυφθήσομαι, τυφθήσῃ, τυφθήσεται.

Μέλλων δεύτερος.

Futurum autem secundum τυπήσομαι, τυπήσῃ, τυπήσεται, *a secunda fit secundi aoristi, eodem modo quo primum futurum formari diximus.*

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

Paullo post futurũ, quod græce μετ' ὀλίγον μέλλων *dicitur, scilicet* τετύψομαι, τετύψῃ, τετύψεται, *a secunda persona passiui præteriti, uenit, inter* ψ, *et* αι, *diphthongum,* ομ, *interposita:* τέτυψαι, τετύψομαι. *In quo quidem futuro sciendum est, idem seruari augmentũ, quod in præterito, a quo ducitur, inuenies. quod ideo admonẽdum putauimus, quia in ceteris futuris augmentum tollitur eius temporis, a quo trahuntur.*

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεστῶς.

Τύπτου, *a secunda imperfecti passiui* ἐτύπτου, *abiecto augmẽto, uenit: tertia persona a tertia temporis*

eiuſdem, extrema in θω, conuerſa, & accentu in penultimam translato, ut ἐτύπτετο, τυπτέθω. Δυϊκὰ. ſecunda perſona τύπτεθον, a tertia ſingulari, ω, in ον, conuerſa, & accentu in antepenultimam reiecto, quandoquidem ultima iterum breuis facta eſt: tertia quoque ab eadem fit, adiuncto ν, ut τυπτέθων. Πληθ. ſecunda perſona a ſecunda duali, ον, in ε, conuerſa. τύπτεθε: tertia a tertia ſingulari, adiuncta σαν τεπτέθωσαν.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Τέτυψο, *a ſecunda perſona præteriti pluſquamperfecti, ſimile cum præterito perfecto incrementum habens: tertia perſona a tertia fit eiuſdem temporis, extrema in θω, conuerſa, ſeruatis tamen conſonantibus, quæ ante το, forte extiterint. Si qua uero tenuis fuerit, in propriam uertatur aſpiratam. Vbi autem nulla inciderit conſonans, σ, addatur neceſſe eſt, ut* ἐτέτυπτο, τετύφθω: ἐπέπεισο, πεπείσθω: ἔσπαρτο, ἐσπάρθω: ἐπεποίητο, πεποιήσθω. *Et alia ad præſentis inflexionem.*

Ἀόριστος πρῶτος.

Τύφθητι, *a tertia perſona primi aoriſti, adiuncta* τι, *quanquã ratio poſtulabat ut* θι, *adderetur: quod quidem ob id factum non eſt, quoniam cum præcedẽs ſyllaba alteram habeat aſpiratam, neceſſe fuit ut pro* θ, *eius* ἀντίστοιχον, *hoc eſt,* τ, *poneretur. Vbi uero ultima nullam habuerit aſpiratam, adiuncta* θι, *ſecunda fiet perſona: quod autem ad tertiam, et eas, quæ ſequuntur, attinet, illud* θ, *in* τ, *mutabitur.*

Tertia

Tertia persona fit a secunda, extrema in τω, mutata, et accentu ad penultimam translato: ut τύφθητι, τυφθήτω. Δυϊκά. τύφθητον, τυφθήτων. Πληθ. τύφθητε, τυφθήτωσαν.

Αόριςος δεύτερος.

Τύπηθι, *a tertia secundi aoristi formatur, abiecto scilicet augmento, & apposita* θι: *ut* ἐτύπη, τύπηθι: *secunda* τυπήτω, θι, *in* τω, *conuersa,* διὰ τοῦ τ. Δυϊκά. τύπητον, τυπήτων. Πληθ. τύπητε, τυπήτωσαν.

ΕΥ̓ΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Optatiui omnes passiuæ uocis a proprio indicatiuo passiuo fiunt, extrema in μην, *conuersa, & adiuncto* ι, *penultimæ uocali, ut in ea sit omnino diphthongus* διὰ τοῦ ι, *ut* τύπτομαι, τυπτοίμην, πεποίημαι, πεποιήμην. *Vbi uero ante* μαι, *fuerit aut consonans, aut* υ, *aut diphthōgus ex ea consistens, nulla poterit esse formatio.*

Ενεςῶς καὶ παρατ.

τυπτοίμην, *deducitur a prima persona præsentis* τύπτομαι, *ut supra dictum est: secunda persona a prima formari potest, extrema in* ο, *conuersa, & accentu in antepenultimam retracto: quandoquidem postrema breuis facta est, ut* τύπτοιο: *tertia a secunda, interiecto* τ τύπτοιτο. Δυϊκά. τυπτοίμεθον, *a prima singulari,* μην *in* μεθον *conuersa. Secunda persona* τύπτοισθον. *Tertia* τυπτοίσθην. Πληθ. τυπτοίμεθα, τύπτοισθε, τύπτοιντο.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Præteritum perfectum hoc in loco formari non potest, cum ante μαι, *consonantem habeat, ut supra di-*

ctum

ctum est. Igitur per participium eiusdem temporis, & substantiuum uerbum suppletur, sic uidelicet: τετυμμένος, εἴην, εἴης, εἴη.

Ἀόριστος πρῶτος.

Τυφθείην *a genitiuo sui participij, extrema in* ντ, *mutata, & addito* ι, *penultimæ, actiuorum more: ut* τυφθεὶς, τυφθέντος, τυφθείην. *Secunda persona a prima fit,* ν, *in* σ, *uerso:* τυφθείης. *Tertia a secunda, expuncto* σ, τυφθείη. Δυϊκά. *Secunda persona a secunda singulari, expuncto* σ, *& adiuncta* τον, τυφθείητον *Tertia a secunda duali, extrema in* την, *uersa:* τυφθειήτην. Πληθ. *Prima persona a prima singulari, interiecta* με, *inter* η, *&* ν, τυφθείημεν. *Secunda a prima plurali,* μεν, *in* τε, *conuersa,* τυφθείητε. *Tertia quoque a prima, extrema in* σαν, *mutata,* τυφθείησαν.

Ἀόριστος δεύτερος.

Τυπείην, *a genitiuo sui participij,* τυπεὶς, τυπέντος, *sicut & primus.*

Μέλλων πρῶτος.

Τυφθησοίμην, τυφθήσοιο, τυφθήσοιτο, *a prima persona primi futuri passiui* τυφθήσομαι, *sicut & præsens.*

Μέλλων δεύτερος.

Τυπησοίμην, τυπήσοιο, τυπήσοιτο, *a prima secundi futuri passiui* τυπήσομαι.

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

Τετυψοίμην, τετύψοιο, τετύψοιτο *a prima persona paullo post futuri* τετύψομαι.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστώς.

Ἐὰν τύπτωμαι, *a prima persona præsentis indicati-*

ui modi passiui. Pro quo aduertendum est ο, in ω, & ε, in η, ubique uertenda esse: ut τύπτομαι, ἐὰν τύπτωμαι: τύπτεται, ἐὰν τύπτηται: τύπτεσθον, ἐὰν τύπτησθον, *& sic de alijs. Potest etiam & a prima persona subiunctiui actiui deduci adiuncta,* μαι. *nam regula est,* ὅτι ὁ ἐνεργητικὸς ἐνεστὼς τῶν ὑποτακτικῶν, προσθέσει τῆς μαι, παθητικὸς γίνεται, ἐὰν τύπτω, ἐὰν τύπτωμαι; *hoc est, actiuum præsens subiunctiuorum, appositione* μαι, *passiuum fit.*

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Præteritum perfectum nequaquam formari potest, ubi ante μαι, *consonans forte exiterit, aut* υ, *aut diphthongus ex eo consistens. Oportet igitur aliá esse monophthongum, qua in* ῶ, *circunflexum mutata, apte formari poterit: ut* πεποίημαι, ἐὰν πεποιῶμαι. *Iccirco hoc etiam in loco per participium passiui præteriti, & substantiuum uerbum, ut supra quoque dictum est, supplendum erit, cum ante* μαι, *consonans existat: ut* τετυμμενος ἐὰν ὦ, ᾖς, ᾖ.

Ἀόριστος πρῶτος.

Ἐὰν, τυφθῶ, τυφθῇς, τυφθῇ, *a tertia persona primi aoristi* ἐτύφθη, *extrema in* ῶ, *circunflexum mutata, & ε, augmento syllabico expuncto.*

Ἀόριστος δεύτερος.

Ἐὰν, τυπῶ, τυπῇς, τυπῇ, *a tertia secundi aoristi,* ἐτύπη, *sicut & primus.*

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Τύπτεσθαι, *a secunda persona pluralis numeri* τύπτεσθε,

πλεσθε, ε, tenui in αι, diphthongum uerso.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Τετύφθαι, a secunda pluralis præteriti passiui τέτυφθε, ε, in αι, diphth. conuerso, & accentu in penultimam translato.

Αόριστος πρῶτος.

Τυφθῆναι, a tertia persona singularis numeri primi aoristi ἐτύφθη, adiuncta ναι, expuncto tamen prius augmento.

Αόριστος δεύτερος.

Τυπῆναι, a tertia singulari secundi aoristi ἐτύπη, eodem modo.

Μέλλων πρῶτος.

Τυφθήσεσθαι, a secunda pluralis numeri temporis eiusdem τυφθήσεσθε, sicut & præsens

Μέλλων δεύτερος.

Τυπήσεσθαι, a secunda pluralis numeri eiusdem temporis τυπήσεσθε.

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

Τετύψεσθαι, a secunda pluralis eiusdem temporis τετύψεσθε. Possumus etiam huiusmodi infinitiua, quæ in σθαι, desinunt, a tertia singulari suorum temporum formare, extrema scilicet in σθαι, conuersa: τύπτεται, τύπτεσθαι: τυφθήσεται, τυφθήσεσθαι.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΠΑΘΗΤΙΚΑΙ.

Ενεστώς.

Ο τυπτόμενος, τοῦ τυπτομένου, a prima indicatiui, μαι, in μενος, uersa.

Παρακ.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Ο τετυμμένος, τοῦ τετυμμένου, a prima præteriti passiui, eodem modo.

Αόριστος πρῶτος.

Ο τυφθεὶς, τοῦ τυφθέντος, a secunda primi aoristi ἐτύφθης, extrema in εις, uersa.

Αόριστος δεύτερος.

Ο τυπεὶς, τοῦ τυπέντος, a secunda secundi aoristi, eodem modo.

μέλλων α.	ὁ τυφθησόμενος	a prima suorum tem
μέλλων β'.	ὁ τυπησόμενος	porum μαι, in μενος
μετ' ὀλ. μέλ.	ὁ τετυψόμενος	uersa.

ΡΗΜΑΤΑ ΜΕΣΑ.

Verborum mediorum præsens & præteritũ imperfectum cum passiuis prorsus conueniunt, præteritum perfectum & plusquamperfectum actiuam sequuntur terminationem, reliqua uero tempora passiuam.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ενεστώς.

Τύπτομαι, τύπτῃ, τύπτεται. ab actiuo, sicut & passiuum Παρατατικός.

Ετυπτόμην, ἐτύπτου, ἐτύπτετο. &c.

Παρακείμενος.

Τέτυπα, a præterito actiuo fit, idem habens participium, & in α, desinens cum præsentis consonante, quæ quidem χαρακτηριστικὸς τῆς συζυγίας, hoc est, figuratiua coniugationis appellatur: ut λείβω, παρακ. λέλειφα, μέσος παρακ. λέλοιβα. λέγω, παρακ. λέλεχα,

μέσος παρακ. λέλογα. Excipiuntur uerba quartæ coniugationis. quoniam cum ζ, & geminatum σσ, earum sint figuratiuæ litteræ, neutram tamen illarum assumit medium præteritum, sed nunc γ, nunc uero δ. γ, quidem sibi asciscit, cum futurum ξ, habeat ante ω, finalem: ut κράζω, κράξω, μέσος παρα. κέκραγα. πλήσσω, πλήξω, πέπληγα. Si uero futurum σ, habuerit, medium præteritum δ, sibi uendicabit: ut φράζω, φράσω, πέφραδα: ἐρέσσω, ἐρέσω, ἤρεδα, si in usu habeatur. At si præsens duas diuersas habuerit consonãtes, uidelicet πτ, κτ, μν, medium præteritum priorem assumit, cum sit proprium coniugationis χαρακτηριστικὸν, τύπτω, μέσος παρακ. τέτυπα: τίκτω, τέτοκα: τέμνω, τέτομα. nam τ, & ν, cum per παρέμπτωσιν extrinsecus accersita sint, χαρακτηριστικὸν coniugationis esse non possunt. Quattuor tamen inueniuntur uerba, quæ etsi per πτ, enuntiantur, eorum tamen præteritum medium non π, sed partim β, partim uero φ, sibi uendicat: ut βλάπτω, βέβλαβα: καλύπτω, κεκάλυφα: κρύπτω, κέκρυβα: σκάπτω ἔσκαφα. quæ consonantes propriæ sunt suorum perfectorum figuratiuæ, ut βλάβω, καλύβω, κρύβω, & σκάφω, etiã si omnia in usu non sint. At ἔῤῥογκα medium præteritum ἀπὸ τοῦ ῥέγκω, unde ῥόγκος, uerbale nomen, licet ambas seruauerit consonantes, scito tamen κ, solum esse χαρακτηριστικὸν. nam γκ, in eadem syllaba minime comprehendi possunt, sed per διάστασιν in diuersis locari syllabis, &c. Si uero in ω, purum desinat uerbum: siue monophthongus præcedat, siue diphthongus: eandem et medium

dium præteritum ſeruat: ut λύω, παρακ. λέλυκα, μέ-
σος παρακ. λέλυα: ἀκούω, παρακ. ἤκουκα, μέσος παρακ.
ἤκουα. *Pauca tamen inueniuntur huiuſmodi uerba,*
quæ medium habeant præteritum: ſed quæ aut ᾳ,
aut ου, *habent, omnino carent, præter* ἀκούω, *ut dictũ*
eſt. Eſt autem præteritum medium par ſyllabis acti-
uo, quãdo a themate grauitono deducitur: ut τύπτω,
παρακ. τέτυφα, μέσος παρακ. τέτυπα. *Si autem a cir-*
cunflexo, una minuitur ſyllaba. nam quandocunque
futurum primum ſuperat præſens circunflexum, tũc
medium præteritum minuitur una ſyllaba ab actiuo.
ſecundus Aoriſtus a primo: ut δουπῶ, μέλλων δουπή-
σω, παρακ. δεδούπηκα, μέσος παρακ. δέδουπα, ἀόριστος α.
ἐδούπησα, ἀόριστος β΄. ἔδουπον. *qua ſyncopa penultima*
uocalis præteriti actiui eliditur, & ſequens conſo-
nans, quæ a, finali iuncta erat, hoc eſt, κ. *unde appa*
ret medium præteritum haud dubie ſequi præſens cir
cunflexum, cum par ſit ei ſyllabis, augmento detra-
cto, cumq. eandem ſuſcipiat conſonantem, quam præ-
ſens habet circunflexum ante ω, *finalem, tanquam cõ*
iugationis figuratiuam: ut δουπῶ, δέδουπα, *ſicut in gra-*
uitonis, πείθω, πέποιθα. *Præterea ſciendum eſt, uerba*
circunflexa, quæ a conſonante incipidt, præterito me-
dio quandoque deficere: id uero accidere, quando cir-
cunflexũ thema monoſyllabum exiſtit. tunc enim ne-
ceſſe eſt actiuum præteritum ex tribus tantum con-
ſtare ſyllabis, mediũ uero ex duab. annumerata etiã
ea ſyllaba, quã ex augmento ſyllabico ſuſcipit: ut χῶ,
χώσω, ἔχηκα, μέσος παρακ. ἔχα. *ubi expuncto* ε, σχα
mono-

monoſyllabum remanet, ſicut & eius præſentis circũflexum χῶ, quod nempe abſurdum eſt. quandoquidem nullum inuenitur præteritum, ſiue a conſonante, ſiue a ſolo, ε, incipiens, quod pauciorum ſit trium ſyllabarum.

Penultimam quoque habet eandem medium præteritum cum actiuo: ut τέτυφα, τέτυπα. *niſi forte in diſſyllabo futuro* ε, *ſiue ſolum, ſiue in diphthongo exiſtat. tunc enim* ε, *in* ο, *mutatur: ut* λέγω, λέξω, λέλεχα, μέσος παρακ. λέλογα: πείθω, πείσω, πέπεικα, μέσος παρακ. πέποιθα, σπείρω, σπερῶ, ἔσπαρκα, μέσος παρακ. ἔσπορα: δρέμω, δρεμῶ, δεδρέμηκα, μέσος παρακ. δέδρομα. Οδυσσείας ζ, λευκὴ δ' ἐπιδέδρομεν αἴγλη. *Verum* τέτελα & μέμελα, & *alia huiuſmodi, quorũ themata uidentur eſſe grauitona,* τέλω, *ſcilicet, &* μέλω, *quæ ex circunflexis* τελῶ & μελῶ, *grauitona facta ſunt Atticorum more, ſi quis a perfectis circunflexorum deduceret, non erraret, hoc eſt, a* τελέω, ῶ, τελέσω, τετέλεκα, μέσος παρακ. τέτελα: μελέω, ῶ, μελήσω, μεμέληκα, μέσος παρακείμενος μέμελα, καὶ μέμηλα, *ε in η, mutato.* Οδ. η, τὰ δ' ἐμῇ φρενὶ πάντα μέμηλεν. *Si autem in penultima præſentis fuerit* α, *ſolum, idem ſeruatur in præterito medio: ut* ψάλλω, ἔψαλα. *Non nunquam uero in* η, *mutatur: ut* θάλλω, τέθηλα, ἡ μετοχὴ, τεθηλώς. Οδυσ. μ. τῷ δ' ἐν ἐρινεός ἐστι μέγας φύλλοισι τεθηλώς. *Si uero fuerit* αι, *diphthongus, tunc* α, *mutabitur in* η, & ι, *ſubſcribetur in medio præterito, ut* χαίνω, κέχηνα. *Accidit etiam uerbis primæ & ſecundæ coniugationis,*

in φ,

in φ, & χ, desinentibus, medium præteritum idem esse cum actiuo, cum eædem consonantes ratione coniugationum figuratiuæ sint et præsentis temporis, & præteriti actiui, quas etiam medium recipit: ut γράφω, γέγραφα, μέσος παρακ. γέγραφα. *est enim* φ, *præsentis temporis primæ coniugationis figuratiua. Sic* τρύχω, τέτρυχα, μέσος παρακ. τέτρυχα, διὰ τοῦ χ, *cum sit figuratiua præsentis temporis secundæ coniugationis.*

Υπερσυντελικός.

Ετετύπειν, *à præterito medio* τέτυπα, *sicut à* τέτυφα, ἐτετύφειν.

Αόριστος ά.

Ετυψάμην, *à prima persona primi aoristi actiui* ἔτυψα, *adiuncta* μην. *Secunda persona à prima fit, extrema in* ο *uersa, & accentu in antepenultima retracto,* ἐτυψάμην, ἐτύψαο. α *uero &* ο *in* ω, *contractis,* ἐτύψω *fit. Tertia persona à secunda fit perfecta, interposito,* τ, ἐτύψαο, ἐτύψατο, καὶ τὰ λοιπά.

Αόριστος δεύτερος.

Ετυπόμην, *ab actiuo* ἔτυπον, *interiecta* μη. *sic* ἐτυπτόμην, ἀπὸ τοῦ ἔτυπτον.

Μέλλων πρῶτος.

Τύψομαι, *à prima primi futuri actiui, sicut & præsentis. nam omne futurum actiuum in* ω, *desinens, assumens* μαι *syllabam, ac uertens* ω *in* ο, *si grauitonum est: si uero circunflexum, in* ου, *medium futurum facit: ut* λέξω, λέξομαι: ψαλῶ, ψαλοῦμαι.

Μέλλων δεύτερος.

Τυποῦμαι, à prima secundi futuri actiui τυπῶ, ut dictum est supra.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

ἐνεςῶς καὶ παρατ.

Τύπτου, τυπτέσθω, à secunda inperfecti temporis ἐτύπτου, abiecto augmento, ut in passiuis dictum est.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Τέτυπε, τετυπέτω, à tertia præteriti medij, sicut τέτυφε.

Ἀόριστος πρῶτος.

Τύψαι, τυψάσθω, à prima primi aoristi medij ἐτυψάμην, expuncta μην, finali syllaba, & adiuncto ι, ut ἐτυψάμην, τύψαι. uel fit à prima actiui abiecto augmento, & addito ι penultimæ, ἔτυψα, τύψαι. Tertia à tertia actiui, τω in σθω conuersa, τυψάτω, τυψάσθω. Δυϊκά. τύψασθον, τυψάσθων. Πληθ. τύψασθε, τυψάσθωσαν, α quidem ubique seruato.

Ἀόριστος δεύτερος.

Τυποῦ, τυπέσθω, secunda persona eiusdem temporis, abiecto prius augmento, ac circunflexo super extremam syllabam posito.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ενεςῶς καὶ παρατ.

Τυπτοίμην, τύπτοιο, τύπτοιτο, à τύπτομαι, sicut & passiuum.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Τετύποιμι, τετύποις, τετύποι, à genitiuo participij τετυπότος.

Αόριστος πρῶτος.

Τυψαίμην, τύψαιο, τύψαιτο, à prima primi aoristi medij ἐτυψάμην.

Αόριστος δεύτερος.

Τυποίμην, τύποιο, τύποιτο, à secundo aoristo ἐτυπόμην.

Μέλλων πρῶτος.

Τυψοίμην, τύψοιο, τύψοιτο, à primo futuro τύψομαι.

Μέλλων δεύτερος.

Τυποίμην, τυποῖο, τυποῖτο, à secundo futuro τυποῦμαι, ου, in οι, uersa, & μαι, in μην, ac circumflexo in acutum mutato, ubi postrema ex breui lóga facta est.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατ.

Ἐὰν τύπτωμαι, τύπτῃ, τύπτηται, sicut & passiuum.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Ἐὰν τετύπω, à præterito medio τέτυπα, sicut à τέτυφα, ἐὰν τετύφω.

Αόριστος πρῶτος.

Ἐὰν τύψωμαι, à prima primi aoristi medij ἐτυψάμην, penultima in ω, & μην, in μαι, mutatis, expuncto prius augmento. nam regula est, ὅτι πᾶν παθητικὸν, ἢ μέσον, ἔχον ἐπὶ τέλους τὸ μ κλιτικὸν, τρέπον τὴν ἐσχάτην εἰς μαι, καὶ ἐν τῇ παραληγούσῃ προσλαμβάνον τὸ ω μέγα, ὑποτακτικὸν γίνεται, hoc est, Omne passiuum, siue medium, habens in fine μ κλιτικὸν, uertens extremam in μαι, & in penultima assumens ω, subiunctiuum fit.

Αόριστος δεύτερος.

Ἐὰν τύπωμαι, à secundo aoristo ἐτυπόμην, eodem modo.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΜΕΣΑ.

Ἐνεστῶς καὶ παρατ.

Τύπτεσθαι, à secunda plurali præsentis temporis, ε in αι diphthongum conuerso.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Τετυπέναι, à tertia præteriti medij, adiuncta ναι, sicut τετυφέναι.

Αόριστος πρῶτος.

Τύψασθαι, à secunda plurali eiusdem aoristi ἐτύψασθε, sicut & præsens.

Αόριστος δεύτερος.

Τυπέσθαι, eodem modo ἀπὸ τοῦ ἐτύπεσθε, accentu tamen in penultimam translato.

Μέλλων πρῶτος.

Τύψεσθε, à secunda plurali primi futuri medij τύψεσθε.

Μέλλων δεύτερος.

Τυπεῖσθαι accentu circunflexo super penultimam, à secunda persona plurali secundi futuri medij τυπεῖσθε.

Poteris etiam et hæc infinitiua, quæ in σθαι finiunt, à tertia singulari suorum temporum deducere, extrema in σθαι, conuersa, sicut in passiuis dictum est: ut τύπτεται, τύπτεσθαι. ἐτύψατο, τύψασθαι sic et de alijs, augmento prius expuncto, ubi forte extiterit.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΜΕΣΑΙ.

Ενεςῶς καὶ παρατ.

Τυπτόμενος, τοῦ τυπτομένου, à prima persona præsentis indicatiui.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Ο τετυπὼς, τοῦ τετυπότος, à secunda persona præteriti medij τέτυπας, α in ω, uersa.

Αόριςος πρῶτος.

Ο τυψάμενος, τοῦ τυψαμένου, à prima primi aoristi ἐτυψάμην.

Αόριςος δεύτερος.

Ο τυπόμενος, τοῦ τυπομένου, à prima secundi aoristi ἐτυπόμην.

Μέλλων πρῶτος.

Ο τυψόμενος, τοῦ τυψομένου, à prima primi futuri τύψομαι.

Μέλλων δεύτερος.

Ο τυπούμενος, τοῦ τυπουμένου, à prima secundi futuri τυποῦμαι.

LIBRI TERTII FINIS.

EIVSDEM F. VRBANI BELLVNENSIS INSTITVTIONVM GRAMMATIC.

LIBER QVARTVS.

DE LINGVARVM VARIETATE.

Superioribus tribus libris de octo partibus orationis simpliciter quodammodo locuti sumus, quippe secundum linguam communé: nunc quia magna inter hanc & alias diuersitas est, de eisdem secundum eas dicemus. Quia uero reliqui laboris nostri conatus in linguarum diuersitate plurimum uersantur, ijs libri titulum fecimus, De linguarum uarietate, additis quibusdam regulis generalibus, quas non inutiles fore putaui, tam nominum quàm aliarum partium orationis, iterum sumpto à literis initio. quæ (ut alibi dictum est) quattuor & uiginti cum sint, bipartito diuiduntur εἰς φωνήεντα, καὶ εἰς σύμφωνα, *hoc est, in uocales & consonantes. Vocales sunt septem*, α. ε. η. ι. ο. υ. & ω. *Consonantes uero decem & septem*. β. γ. δ. ζ. θ. κ. λ. μ. ν. ξ. π. ρ. σ. τ. φ. χ. ψ.

De uocalium diuisione & natura.

Vocales trifariam diuiduntur, εἰς μεταβολικὰ, καὶ ἀμετάβολα, *hoc est, in mutabiles & in immutalbiles:* εἰς μακρὰ, καὶ βραχέα, καὶ δίχρονα, *longas, breues, & ancipites:* εἰς προτακτικὰ, καὶ ὑποτακτικὰ, *hoc est,*

præpositiuas

præpositiuas, & subiunctiuas. Mutabiles sunt α, ε, ο, μικρὸν: quæ sic appellatæ sunt, quòd in uerborum præteritis mutentur hoc modo, α & ε, η, ο μικρὸν uero in ω, μέγα: ut ἀκούω, παρατατικὸς ἤκουον. ἐθέλω, ἤθελον. ὀφείλω, ὤφειλον. Immutabiles uero sunt, η, ι, υ, & ω: quæ cum in præteritis non mutentur, hoc sortitæ sunt nomen: ut ἥκω, παρατατικὸς ἧκον. ἰξεύω, ἴξευον. ὑβρίζον, ὕβριζον. ᾤδω, ᾧδον. Vocales natura longæ duæ η, & ω, μέγα: natura breues duæ, ε, ψιλὸν, & ο, μικρὸν ancipites tres, α, ι, & υ, quas alij alijs nominibus nuncuparunt. Quidam ἀμφίβολα, hoc est, indifferentes & ambiguas, tamquam dubias, quoniam interdum sunt longæ, interdum breues. Alij ὑγρὰ, hoc est, liquidas, siue labiles ad tempus et longæ & breuis syllabæ. Alij autem appellauerunt ipsas δίχρονα, quod obtinuit: interdum enim suscipiunt tempus longæ syllabæ, interdum uero breuis. quod & Dyonisius Thrax dicit, propter hoc ipsas δίχρονα, dictas esse, ἐπεὶ ἐκτείνεται καὶ συστέλλεται, quoniam producuntur & corripiuntur. non tamen omnino plenam & absolutam sortitæ sunt licentiam, ut, ubicunque sitæ sint, & longæ & breuis syllabæ locum possideant, sed de eis etiam dantur regulæ. nam aut in fine dictionis reperiuntur, atque ita regulam finalium uocalium natura breuium uel longarum sequuntur: aut in principio siue medio dictionis, & hoc dupliciter. uel enim quibusdam grammaticorum regulis, poetarumq; auctoritate coarctantur, ne quis ex arbitrio eas in una & eadem dictione nunc longas

nunc breues indifferenter accipiat. & sic quæ semel breues sunt, non nisi breues esse possunt, & contra. exempli gratia: πολλὰ δ' ὅγ' ἐν πόντῳ πάθεν ἄλγεα ὃν κατὰ θυμόν. *ubi* πάθεν *penultimam corripit, cum sit aoristi secundi* τῶν βαρυτόνων, *qui quidem natura appetit penultimam breuem.* τετύφασι *uero penultimá producit: quoniam omnia uerba in* σι, *desinentia, ante finalem natura habent longam: etsi poetæ nonnunquam eam corripiant, ut etiam Herodianus* ἐν τῷ περὶ χρόνων *asserit, ijs utens exemplis,* Ὀδυσσείας λ. τεθνᾶσιν, τιμὴν δὲ λελόγχασιν ἶσα θεοῖσι. καὶ παρὰ Ξενοφάνει: ἐξ ἀρχῆς καθ' ὅμηρον, ἐπεὶ μεμαθήκασι πάντες. *Multa tamen sunt ab antiquis annotata, quibus si semel Homerus breuibus usus est, ea semper corripit: & contra, quæ semel produxit, ea semper usurpat ut longa. Vel ipsæ ancipites propriam exercent potestatem, nec ullo modo arctantur, quin etiam in eadem dictione & longæ esse possint & breues, & sic* δίχρονα, *hoc est, ancipites merito appellandæ sunt. Exemplum de* α, *(quod è nostris citat Martialis epigrammatarius: Et queis* ἄρες ἄρες *licet sonare) habetur apud Homerum* Ἰλιάδος ε. ᾶρες ἄρες βροτολοιγὲ, μιαιφόνε, τυχεσιπλῆτα: *nam* ἄρες *primo loco producit primam, secundo uero corripit eandem. De* ι, Ὀδυσσείας ω. ἴομεν, ἢ καὶ ἔπειτα κατυφέες ἐσσόμεθ' αἰεί. *& in eodem:* μὴ ἴομεν, μή πού τις ἐποσσασὸν κακὸν ἄρῃ. *in primo uersu* ἴομεν *producit primam, in secundo uero corripit eandem. De* υ, Ὀδυσσείας ε. καὶ τὸ κατειβόμενον στυγὸς ὕδωρ, ὅστε μέγιστος. καὶ Ἰλιάδος β. Ἀξίου,

οὐ

οὗ κάλλιςον ὕδωρ ἐπικίδναται αἶαν. *In primo uerſu* υ *producta eſt, in ſecundo uero correpta. Igitur aut in quibuſdam dictionibus ſemper corripiuntur ſecundum regulam grammaticorum, ut* πάθεν, *& id genus alia: aut ſemper producuntur, ut* ἱκάνω, τίω, μῦθος, *& ſimilia: aut eædem aliquando corripiuntur, & aliquando producuntur, ut* ἀπόλλων, ἴομεν, ὕδωρ. *hæq;, ut arbitror, dicuntur proprie à grammaticis* ἀμφίβολα, *id eſt, ambiguæ ſiue ancipites:* δίχρονα *uero, id eſt, bitemporeæ generali nomine appellantur cuiuſcunque ordinis, tam illæ quæ pro breuibus ſemper accipiuntur, quàm quæ pro longis, & quæ in eadem dictione modo longæ modo breues ſumuntur. ſed de ijs ſatis.*

De diphthongis.

Præpoſitiuæ uocales ſunt α. ε. η. ο. *&* ω: *ſubiunctiuæ uero* ι. *&* υ. *Præpoſitiuæ enim dictæ ſunt, quoniam ſubiunctiuis præpoſitæ diphthongos faciunt: ſubiunctiuæ uero, quoniam præpoſitiuis in conſtitutione diphthongorum ſupponuntur. ex* α, *enim &* ι, *fit diphthongus* αι: *& ex* ε, *&* ι, *fit* ει. *& ſic de alijs.* υ *autem etſi ſit ſubiunctiua, nonnunquam tamen præponitur* τῷ ι, *ut* υἱὸς, μυῖα, ἅρπυια. *Diphthongorum, quæ ex dictis uocalibus conſtituuntur, aliæ propriæ, aliæ impropriæ. Propriæ ſunt ſex,* αι. αυ. ει. ευ. οι. ου. *& hæ* εὔφωνοι *dicuntur, id eſt, ſonoræ, uel (ut uerbum uerbo reddamus) bene ſonæ. Impropriæ item ſex, quinque communes,* ᾳ. ῃ. ηυ. υι. ῳ. *& una ἰώνων propria* ωυ. *ut* ὡυτὸς *pro* αὐτός. *quarum tres ſunt*

κακόφονοι.

κακόφωνοι, id est dissonæ, uel malesonæ, hoc est ηυ. ῃ. ωυ. tres uero ἄφωνοι, id est absonæ. ᾳ, scilicet ῃ, et ῳ.

De consonantium diuisio-ne, & natura.

Συμφώνων δὲ τὰ μὲν ἄφωνα, τὰ δὲ ἡμίφωνα, *hoc est, consonantium autem aliquæ mutæ, aliquæ semiuocales. Mutæ sunt nouem,* ϐ, γ, δ, κ, π, τ, θ, φ, χ, *quæ in quadrati figuram dispositæ, duobus modis possunt considerari, uno modo quatenus ex eis tres carent aspiratione, & hæ* ψιλὰ, *hoc est, tenues, literæ nuncupantur,* κ, π, τ. *Tres plenam eam possident, & hæ* δασέα, *hoc est, crassæ dicuntur,* θ, φ, χ. *Tres neque prorsus carent aspiratione, neque eam plenam possident, & hæ* μέσα, *hoc est, mediæ habentur,* ϐ, γ, δ. *Et sic earum tres habentur ordines: unus medius, hoc est,* β, γ, δ, *alter læuus,* π, κ, τ, *& tertius dexter,* φ, χ, ϑ, *ita ut* B, *media sit inter* π, *&* Φ, Γ, *inter* κ, *&* χ, Δ, *inter* τ, *&* θ. *Alio modo quatenus inuicem pro se ponuntur, & ita tres alij fiunt earum ordines transuersi: primus,* π β, φ. *secundus,* κ, γ, χ: *tertius* τ, δ, ϑ. *& hoc modo* ἀντίστοιχα *appellantur. nam tenues pro aspiratis ponuntur, hoc est,* π *pro* φ, κ *pro* χ, *&* τ *pro* θ. *ut* φράζω, πέφραδα. χαίρω, κέχαρκα. θείνω, τέθακα. *pro* φέφραδα, χέχαρκα, θέθακα, *quod nō dicimus propter uocis asperitatem. Item aspiratæ pro tenuibus ponuntur, quandocunque post ipsas tenues sequitur dictio à uocali aspirata incipiens, siue in compositione, siue in diuisione: ut* ἐφίστημι, οὐχ᾽ ὅπως, μεθ᾽ ὧν. *ob quam rem in* ἐπὶ *præpositione, et με-*

τὰ, extrema uocali abiecta per apostrophum, mutatæ sunt tenues in proprias aspiratas. Sic in οὐκ aduerbio negandi, κ, in χ, transiit, sequente ὅπως.

Semiuocales autem sunt octo, ζ, ξ, ψ, λ, μ, ν, ρ, σ. quæ diuiduntur εἰς διπλᾶ, καὶ ἁπλᾶ, id est, duplices, & simplices. Duplices sunt tres, ζ, ξ, ψ. quæ sic appellantur, quòd unaquæque illarum uim habet duarum consonantium, Ζ, σ & δ. Ξ, κ & σ. Ψ, & σ. Simplices uero bifariam & ipsæ diuiduntur, εἰς ἀμετάβολα ἢ ὑγρὰ, καὶ εἰς ἄσημον, hoc est in immutabiles siue liquidas, & in asemum. Immutabiles sunt quatuor, λ, μ, ν, ρ. quæ sic appellatæ, quòd non mutantur in declinationibus nominum, neque in futuris uerborum: ut νέστωρ, νέστορος. ἕλλην, ἕλληνος. ψάλλω, ψαλῶ. κρίνω, κρινῶ. Ἄσημον uero unum, σ scilicet, quæ iccirco ita nuncupata est, quòd non habet alteram sibi peculiarem significationem ut aliæ. nam ξ & semiuocalis, & duplex, ut ζ, & ψ, sic λ. & semiuocalis, & immutabilis, ut μ, ν, ρ. At σ solum semiuocalis, unde ἄσημον dicitur. à quibusdam etiam μοναδικὸν appellatur quasi suæ cuiusdam potestatis. Sed enim horum omnium summam, quo facilius & scientia comprehendi, & memoriæ mandari possint, breuiter infra collegimus, atque exposuimus.

Literarum

Literarum breuis explicatio.

Literam sunt omnes uigintiquatuor. diuiduntur in uocales, & consonantes. uocales sunt septem, α, ε, η, ι, ο, υ, ω. reliquæ omnes consonantes. uocales trifariam diuiduntur, in mutabiles, & immutabiles; longas, et breues & ancipites; præpositiuas, & subiunctiuas. mutabiles fiunt α, ε, ο: immutabiles η, ι, υ, ω. longæ sunt η, ω: breues ε, ο: ancipites α, ι, υ. præpositiuæ sunt α ε, η, ο, ω: subiunctiuæ υ, ι. Ex his fiunt diphthongi, proprie, & improprie: proprie, ut αυ, ει, ευ, οι, ου: improprie, ut ᾳ, ῃ, ηυ, ῳ, ῳ, ωυ.

Consonantes uel sunt mutæ, ut β, γ, δ, κ, π, τ, θ, φ, χ: uel semiuocales, ut ζ, ξ, ψ, λ, μ, ν, ρ, σ. mutæ diuiduntur in tenues, κ, π, τ: aspiratas, θ, φ, χ: medias, β, γ, δ. & quia tenues pro aspiratis ponuntur, ut π pro φ, κ pro χ, τ pro θ, propterea uocantur à Græcis ἀντίστοιχα, quasi literæ pro literis. Semiuocales uel duplices sunt, uel simplices. duplices ξ, ψ, ζ: quarum ζ uim habet duarum, σ, & δ: ξ duarum, κ, & σ: ψ duarum, π, & σ. simplices uel immutabiles, λ, μ, ν, ρ: uel quæ à Græcis dicitur ἄσημον, id est, sine altera significatione: quæ una est, σ.

De

DE SYLLABIS.

Συλλαβή ἐστι σύνελευσις τοὐλάχιστον δύο γραμμάτων: hoc est, syllaba est concursus ad minimum duarum literarum. Vel sic, Συλλαβή ἐστι σύλληψις συμφώνων μετὰ φωνήεντος, ἢ φωνηέντων: hoc est, syllaba est comprehensio consonantium cum uocali, siue uocalibus. Vel sic, Συλλαβή ἐστι συμπλοκὴ στοιχείων, κατάλληλος ὑφ᾽ ἕνα τόνον, καὶ ἓν πνεῦμα ἀδιαστάτως ἀγομένη: id est, syllaba est connexio siue copulatio elementorum adinuicem sub uno tono, & uno spiritu indistanter, & sine interuallo ducta.

Dicitur autem συλλαβὴ παρὰ τὸ συλλαμβάνειν τὰ γράμματα. abusiuæ uero & solæ uocales, quæ suum habent tonum. syllabæ dicuntur, ut ἄω, uerbum.

Syllabarum aliæ longæ, aliæ breues, aliæ communes. Longæ, aut natura sunt, aut positione fiunt: sed eæ, quæ natura sunt, modis tribus ordinantur: aut quando per longa elementa enuntiantur, ut ἥρως: aut quando habent ancipitem aliquam per productionem assumptam, ut ἄρης: aut quando habent diphthongum, ut αἴας. Positione longa fit syllaba modis quinque: uno, cum correpta uocalis in duas desinit consonantes, ut ἄλς, δάμαρς: altero, si desinat in duplicem literarum, ἅρπαξ, κόραξ: tertio, cum in comprehensione duæ inferuntur consonantes, ita tamen ut non sit muta cum liquida, ut: νέστωρ, ἕκτωρ: quinto, si desinat in unam consonantem, & sequens item à consonante incipiat, ut ἔργον, ἕρκος.

Breues

Breues ſunt quæ correptam uocalem habent, & non deſinunt in duas conſonantes, uel in aliud quod poſſit pro duabus conſonantibus accipi, ut λόγος, βρέφος. Vel cum aliquam habent ancipitem per correptionem aſſumptam, ut νῆα, ἄλα, ὥλα. Οδυσσείας β. καὶ τότε νῆα θοὴν ἅνα δ' εἴρυσεν. α, enim utrobique correpta eſt.

Communis ſyllaba eſt, longa in breuem, uel contra, certis obſeruationibus uerſa. Communium ſyllabarum modi ſunt tres. Primus eſt cum locum breuis longa occupat, finita parte orationis uocali ſequente, ſiue diphthongo, nec ulla interpoſita conſonante. Ιλιάδος γ. οὔτι μοὶ αἰτίη ἐσσὶ, θεοὶ νύ μοι αἴτιοι εἰσίν. Secundus, cum breui uocali, ſiue ancipiti correptæ, duæ inſeruntur conſonantes, quarum prior ſit muta, ſequens uero liquida: Ιλιάδος τ. πάτροκλε μοι δειλῇ πλεῖστον κεχαρισμένε θυμῷ, hoc eſt, Patrocle mi miſeræ animo gratiſſime noſtro. Tertius, cum dictio præcedens deſinat in uocalem breuem, ſeu puram, ſeu cum aliqua conſonante, & ſequens incipiat à uocali, non quauis tamen, ſed ἰῶτα tantummodo: ſic enim inuenio traditum à quibuſdam: quod etiam Priſcianus uidetur ſenſiſſe, ubi de diphthongis loquitur. ſed aduertendum eum locum eſſe mancum. Οδυσσείας κ. ἡ δὲ μέγα ἰαχοῦσ' ὑπέδραμε καὶ λάβε γουνῶν. & Ιλιάδος ξ. οἱ δὲ μέγα ἰαχόντες ἐπέδραμον υἷες ἀχαιῶν. & in eodem, Νέστορα δ' οὐκ ἔλαθεν ἰαχὴ πίνοντά περ, ἔμπης. τὸ μέγα enim extremam habet productam ſequente ἰῶτα, quæ

alioqui

alioqui breuis est. sic ἔλαθεν. *Sunt tamen qui simpliciter dicunt sic,* καὶ τὴν ἑξῆς ἔχῃ ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομένην, *hoc est, & sequentem habeat à uocali incipientem: nec ullam faciunt de* ἰῶτα *mentionem. secundum quos esset illud Homeri* Ἰλιάδος ζ΄. αἴκε κακὸς ὡς νόσφιν ἀλυσκάζω πολέμοιο. *nam* κος *communis est syllaba. Et illud Hesiodi* ἐν ἔργοις, ῥηΐδιον γὰρ ἔπος εἰπεῖν, βόε δὸς καὶ ἄμαξαν. *nam* πος, *cum breuis sit, hic prolonga habetur, sicut & illud Homericum* Μακος. *id enim fit ratione cesuræ, quod sæpe etiam Maro noster usurpat.*

De dictione.

Λέξις ἐςὶ μέρος ἐλάχιςον τοῦ κατὰ σύνταξιν λόγου διαιρετικόν, *id est, dictio est minima pars orationis compositæ, quæ diuidi potest.*

De oratione.

Λόγος ἐςὶ λέξεων σύνθεσις διάνοιαν αὐτοτελῆ δηλοῦσα, *hoc est, oratio est dictionum compositio, sententiam perfectam demonstrans. Dicitur autem* παρὰ τὸ λέγω, *quod est dico. nam nomina deriuata à uerbis habentibus* ε *in penultima, loco* ε *habent* ο, *ut* φέρω, φόρος: τρέχω, τρόχος: *sic igitur* λέγω, λόγος. *Cuius octo sunt partes,* ὄνομα, ῥῆμα, μετοχὴ, ἄρθρον, ἀντωνυμία, πρόθεσις, ἐπίῤῥημα, σύνδεσμος. *Horum declinabiles sunt quinque,* ὄνομα, ῥῆμα, μετοχὴ, ἄρθρον, ἀντωνυμία: *indeclinabiles tres,* πρόθεσις, ἐπίῤῥημα, σύνδεσμος.

DE NOMINE.

O Νομα ἐςὶ μέρος λόγου πτωτικὸν, σῶμα ἢ πρᾶγμα σημαῖνον, κοινῶς ἢ ἰδίως λεγόμενον, id est, nomen est pars orationis casualis, corpus uel rem significans, communiter siue proprie dictum: corpus, ut λίθος: rem, ut παιδεία: communiter dictum, ut ἄνθρωπος: proprie, ut πλάτων. nam apud grammaticos id dicitur corpus, quod tactu aut uisu percipitur: res uero, quod sola mente comprehendi potest.

Accidunt autem nomini quinque, γένος, εἶδος, σχῆμα, ἀριθμὸς, πτῶσις: genus, species, figura, numerus, & casus.

Γένη, genera, quinque, ἀρσενικὸν, θηλυκὸν, οὐδέτερον, κοινὸν, ἐπίκοινον, hoc est, masculinum, fœmininum, neutrum, commune, promiscuum. Ἀρσενικὸν, nominatiuo casui numeri singularis præponitur articulare ὁ, ut ὁ θεός. θηλυκὸν, cui nominatiuo singulari præponitur articulare ἡ, ut ἡ ἀρετή. οὐδέτερον, cui nominatiuo singulari præponitur articulare τὸ, ut τὸ ξύλον, τὸ ὕδωρ. κοινὸν, cui nominatiuo singulari præponuntur duo articularia, ut ὁ καὶ ἡ ἄνθρωπος. ἐπίκοινον, quod latine promiscuum dicitur, est quod aut specie masculini generis declinatur, & simul significat etiam fœmininum genus, ut ὁ ςρουθὸς, hic passer: aut declinatur specie fœminini generis, ac etiam masculinum genus significat, ut ἡ χελιδὼν, hæc hirundo: & sic sub uno genere utrunque intelligitur. nam inter commune & epicœnum hoc interest, quòd commune est ubi uisu secernimus sexum, κύων, canis. epicœnum

Epicœnum eſt è contrario, ubi uiſu non ſecernimus ſexum, ut κόραξ, coruus.

Εἴδη δύο, ſpecies duæ, πρωτότυπον, καὶ παράγωγον: primitiua & deriuatiua. Primitiua, ut οὐρανὸς, γῆ. Deriuatiua, ut οὐράνιος, γήϊνος: cœleſtis, terreſtris. Deriuatiuorũ autem ſeptem ſunt ſpecies: πατρωνυμικὸν, κτητικὸν, συγκριτικὸν, ὑπερθετικὸν, ὑποκοριστικὸν, παρώνυμον, καὶ ῥηματικὸν: de quibus poſt nominum declinationes dicetur.

Σχήματα τρία, figuræ tres, ἁπλοῦν, σύνθετον, παρασύνθετον: ſimplex, compoſita, & decompoſita. Simplex, quæ ſecundum ſeipſam ſimpliciter dicitur, ut ἵππος. Compoſita, quæ ex duabus componitur dictionibus, ut φίλιππος. Decompoſita, quæ à compoſitis deriuatur, ut φιλιππίδης.

Figura compoſita quatuor fit modis. aut enim fit ex duobus perfectis, ut χειρίσοφος, ex χειρὶ datiuo caſu, & σοφὸς: aut ex duobus corruptis, ut σοφοκλῆς, ex σοφὸς & κλέος: aut ex perfecto & corrupto, ut περικλῆς, ex περὶ præpoſitione, et κλέος: aut ex corrupto et perfecto, ut φιλόδημος, ex φιλὸς & δῆμος.

Ἀριθμοὶ, numeri ſunt tres, ἑνικὸς, δυϊκὸς, πληθυντικὸς: ſingularis, dualis, & pluralis. Singularis, ut ὁ ἄνθρωπος Dualis, ut τὼ ἀνθρώπω, pluralis, ut οἱ ἄνθρωποι.

Πτώσεις, caſus quinque, ὀρθὴ, γενικὴ, δοτικὴ, αἰτιατικὴ, καὶ κλητικὴ: nominatiuus, genitiuus, datiuus, accuſatiuus, & uocatiuus. Ὀρθὴ δὲ πτῶσις, id eſt rectus caſus ſic appellatur, quòd recte ſubſtantiam rei ſignificat. Dicitur autem εὐθεῖα, καὶ ὀνομαστική: εὐθεῖα

quidem quoniam συνώνυμον est διὰ τὸ τῷ ὀρθῷ: ὀνομάσαι γὰρ δὲ, idest, nominatiuus, quòd uolétes nominare res, τῇ ὀρθῇ, hoc est, recto utimur. Reliqui autem quatuor casus πλαγίαι, idest, obliqui uocantur, quia ex obliquo significant ea quæ sunt, aut fiunt circa substantiam. Volentes enim solem, uel hominem, uel equum, uel quiduis eorum quæ sunt, siue definire, siue describere, uel nominare, dicimus homo, leo, equus. Si quid autem de his dicere uolumus, obliquis utimur, ut hominis prudentia, leonis fortitudo, equi ferocitas.

De accentibus.

Προσῳδία ἐστὶ τόνος φωνῆς ἐγγραμμάτου: hoc est, accentus est tonus uocis literatæ. ἄλλως, Προσῳδία ἐστὶ σημεῖόν τι ἔγγραφον, διʹ οὗ γνωρίζεται ἡ ὑγιὴς τῶν φωνῶν προφορὰ χρόνων καὶ πνευμάτων, καὶ διαφορὰ τοῦ σημαινομένου τῶν λέξεων: hoc est, accentus est signum quoddam scriptum, per quod cognoscitur integra uocum prolatio, temporum & spirituum, & differentia significati dictionum. Dicitur autem προσῳδία παρὰ τὸ πρὸς αὐτὴν ᾄδειν ἡμᾶς ταῖς φωναῖς, sicut apud Latinos, accentus dictus est ab accantando, quòd sit quasi quidam cuiusque syllabæ cantus.

Sunt autem decem, ὀξεῖα, βαρεῖα, περισπωμένη, μακρὰ, βραχεῖα, δασεῖα, ψιλὴ, ἀπόστροφος, ὑφὲν, καὶ ὑποδιαστολή: idest, acutus, grauis, circunflexus, longa linea, breuis linea secundum Priscianum, siue longus & breuis secundum Diomedem, aspiratio, læuigatio siue siccitas, auersio, subunio siue coniunctio, & distinctio. Ὀξεῖα est nota à sinistra parte ascendens

in dextram, in hunc modum qua ſyllaba acuitur´. Βαρεῖα *eſt nota à ſummo in dextram partem deſcendens, ita`, qua ſyllaba deprimitur ac deponitur* Περισπωμένη *eſt nota ex acuto & graui facta, ita῀, qua acuitur & deprimitur ſyllaba.* Μακρὰ *nota à ſiniſtra in dexteram partem æqualiter ducta, ita . - . quæ eſt ſignum productæ uocalis, ut* ἀνεψῑου κταμένοιο. ψῑ, *enim producta eſt, iccirco ſupra ſe characterem habet* τῆς μακρᾶς. Βραχεῖα *nota iacens ſimiliter ſupra correptam, ſed panda, & contractior, quaſi ſurſum ſpectans ˘. quæ eſt ſignum correptæ uocalis, ut* ᾱρες ᾰρες βροτολοιγέ. *nam.* α. *ſecundo loco correpta exiſtens, ſupra ſe habet characterem* τῆς βραχείας: *ijs enim duobus accentibus in ambiguis dichronis, hoc eſt,* α, ι, υ, *ueteres utebantur, ut in quibuſdam codicibus adhuc uidere licet.* Δασεῖα *ad ſummam uocalem aſpiratam ponitur in principio dictionis, et hac nunc notatur figura ῾, quæ eſt læua pars circuli, ut* ἡμέρα, ὥρα. Ψιλῆ *etiam ad ſummam uocalem læuigatam, id eſt, inaſpiratam ponitur, quæ in principio dictionis læui ſpiritu enuntianda ſit, & hac nunc notatur figura ᾿, quæ eſt dextera pars circuli, aſpirationis notæ appoſita, ut* αἴας, ἀνὴρ. *Veteres tamen diuidentes* Η, *uocalem, læua quidem parte pro aſpirationis nota utebantur, ut* ⊢ΑΓΝΟΣ: *dextera uero pro læui, ut* ⊣ΑΡΓΟΣ. *Vbi aduertendum eſt, quòd omnis dictio à uocali incipiens uel à diphthongo, aut* δασεία *ſignatur, aut* ψιλῆ: *non item incipiens à conſonante, niſi à* ρ, *incipiat, quæ ſemper aſpiratur, ut* ῥοπῆ. *Excipitur* ῤάρος,

ῥαριὰς, & ῥάριον. ſed de iis cumulatius in præterito imperfecto actiuo grauitonorũ, hoc eſt, ἔτυπτον, habebis.

Ἀπόστροφος eſt item dextera pars circuli ad ſummam conſonantem appoſita, ſed in fine dictionis, quæ fit ita. Hac nota oſtendimus parti orationis deeſſe ultimã uocalem: ut ἄῤ οὕτως, pro ἄρα οὕτως: quod quatuor accidit uocalibus, duabus breuibus, ε, ſcilicet & ο, ut φέῤ εἰπὲ, pro φέρε εἰπέ. τοῦτ᾽ ἐμὸν, pro τοῦτο ἐμόν. Et duabus ancipitibus, hoc eſt α, & ι, ſi correptæ fuerint: ut παῤ ἡμᾶν, pro παρὰ ἡμῶν. ἐφ᾽ ἡμῖν, pro ἐπὶ ἡμῖν. Hoc idem & duabus euenit diphthongis, αι, uidelicet, & οι, cum pro breuibus habeantur ποιητικῶς: ut βούλομ᾽ ἐγὼ, pro βούλομαι ἐγώ. οἴμ᾽ ὡς ἄχθομαι, pro οἴμοι ὡς.

Ὑφὲν, nota qua utimur cum duas dictiones coniungimus, quæ natura diuiſæ ſunt. eſt nanque ὑφὲν ſubiecta uirgula uerſui, circunflexa, in hunc modum. (ut ὅπως) οὖν.

Ὑποδιαστολὴ, eſt dextera pars circuli ad imam literam in fine dictionis applicata, qua nota male cohærentia diſcernuntur: ut ὅ, τι, τό, τε, ἔστι, νοῦς.

Exigit autem hic locus, ut de accentibus aliquid inſuper dicam, finitionemq́; quam Georgius ὁ χοιροβοσκὸς, Herodiani Alexandrini, Apollonii ueteris grammatici filii, aſſerit eſſe, in medium afferam, quæ huiuſmodi eſt: Προσῳδία ἐστὶ ποία τάσις ἐγγραμμάτου φωνῆς ὑγιοῦς, κατὰ τὸ ἀπαγγελτικὸν τῆς λέξεως ἐκφερομένης, μετά τινος τῶν συνεζευγμένων περὶ μίαν συλλαβὴν, ἤτοι κατὰ συνήθειαν διαλέκτου ὁμολογουμένης,

ἤτοι κατὰ τὸν ἀναλογητικὸν ὅρον καὶ λόγον: hoc eſt, ut uerbum uerbo reddam, Accentus eſt quædam extenſio uocis literatæ ſanæ, ſecundum enuntiationem dictionis prolatæ, cum aliquo eorum quæ ſunt coniuncta circa unam ſyllabam, ſiue ſecundum conſuetudinem linguæ certæ, ſiue ſecundum definitionem, quæ ſecundum proportionem exiſtat & rationem. Dictus eſt autem accentus ab eo quòd accinit et congruit dictioni ſubiectæ. Sunt autem accentus decem, per numeri perfectionem, ex quibus ſeptem, qui ſunt à literis, proprie uocantur accentus: tres autem ultimi abuſiue, qui à literis non fiunt. Ex Λ, enim diuiſio in duas partes fit acutus & grauis. Ex θ, tres fiunt, circunflexus ex ſuperiori ſemicirculo, breuis ex inferiori, longus autem ex linea media. Ex H, diuiſo duo fiunt ſpiritus, & pars quidem ſiniſtra ⊢. eſt denſus, dextra autem ⊣. tenuis. Tres autem alij ultimi non fiunt ex literis. Diuiduntur uero omnes in quatuor, εἰς τόνους, χρόνους, πνεύματα, καὶ πάθη, ideſt, tonos, tempora, ſpiritus, & paſſiones.

Toni ſunt tres: acutus, grauis, & circunflexus: qui extendunt uoces ad ſimilitudinem currentium: tot enim ſunt etiam uiæ uel accliues, uel decliues aut curuæ. Et acutus quidem acuens uocem, aſſimilatur uiæ rectæ & ſurſum ferenti. Grauis autem deprimens, & ſecundum æqualitatem dictus, comparatur uiæ decliui. At circunflexus, qui medius eſt, circunflectit. Horum duo proprij ſunt toni, acutus & circunflexus. nam grauis, ſyllabicus tonus dicitur, iacens ſuper

ſyllabis quæ non habent proprium tonum. Et acutus quidem & grauis, toni ſimplices, circunflexus autem compoſitus, quia ex acuto & graui fit. Sed acutus & circunflexus toni dictionum dicuntur, grauis ſyllabarum. Omnis uero dictio ſiue monoſyllaba ſiue polyſyllaba, unum horum ſuſcipit, uel in ultima, uel in penultima, uel in antepenultima: & unuſquiſque tonus ſortitus eſt proprium locum. Acutus tres, ultimam uidelicet ſyllabam, penultimam, & antepenultimam. In ultima ponitur acutus, quando id quod ſuſcepturum eſt eum, ſit longum abſque ſynæreſi, uel breue, ut ἀνήρ, σοφός: talia enim per ſe poſita acuuntur: in conſequentia uero, hoc eſt, in contextu plurium dictionum grauantur, ut καλὸς ἄνθρωπος, σοφὸς ἀνὴρ ἦν. Omnis enim dictio acutum in fine ſuſcipiens per ſe acuitur, in conſequentia autem acutus in grauem mutatur. Item acutus ponitur in penultima, quando id, quod ſuſcipit, natura ſit longum, uel poſitione, & finalis ſit longa: longa enim ante longam non inflectitur: ſi non inflectitur, acuitur neceſſario: (nam grauis accentus, ſi ſignandus eſt, ultimum ſolum ſortitur locum. Item ſupra longam poſitione circunflexus non ponitur, ſed acutus) etiam quando ſuſcipiens accentum ſit breue, & ultima ſyllaba breuis aut longa, ut λόγος, πόνος, λέβης, ἔρως. (nam ſuper breui inflexus non ponitur, ſed acutus) Item in antepenultima acutus ſolus, ſiue breuis ſiue longa ſuſcipiens ſit ſyllaba, ac finalis ſit breuis, ut σημήτριος, φιλόσοφος. Longa uero exiſtente finali, dictio non po-

test acui in antepenultima κοινῶς, ἁπλικῶς uero potest,
ut μενέλεως, λέξεως. Ante duas syllabas circunflexus
non ponitur; sed acutus ex necessitate. Iccirco habens
ὀξεῖαν in ultima syllaba, ὀξύτονον appellatur: in pe-
nultima παροξύτονον, siue βαρύτονον: in antepenulti-
ma προπαροξύτονον, siue βαρύτονον. Ὀξύτονον enim di-
citur, quòd ultima syllaba acuatur: παροξύτονον, quòd
penultima: προπαροξύτονον, quòd antepenultima. Βα-
ρύτονον uero quòd ultima grauatur, à qua omnis accen
tuum ratio pendet. Ponitur autem accẽtus, cum opus
sit, super uocalibus & diphthongis. Grauis accentus,
si signandus est, unum tantum possidet locum, extre-
mam scilicet syllabam, ut supra dictum est. Ponitur
nanque super ipsam grauans & per se, ut τὸν, τῶ, τὺς:
ac etiam ἐν τῇ συνεπείᾳ, hoc est, in consequentia. Est
enim συνέπεια συναρπαγὴ τῆς λέξεων, καὶ συνεκφώνησις,
ut τοὺς μὲν περὶ τὸν ἄρχοντα: ubi quatuor dictiones
omnes accentum grauem habent, cum se inuicem se-
quantur, & simul aliam alia trahat, nec inter ea spi-
ritus suspensio fiat ulla. Etenim in alijs syllabis nun-
quam signatur grauis accentus, etsi quælibet syllaba,
præter illam quæ acuitur aut circunflectitur, graui
accentu enuntietur. tot enim sunt accentus graues in
unaquaque dictione, quot sunt syllabæ. illa excepta
quæ proprium habet, ut ἀγαπσάμενος. σά enim pro-
prium habet accentum, acutum scilicet, cæteræ ue-
ro tam præcedentes quàm sequentes grauem. Circun-
flexus uero circunflectens dictionem, duo loca occupa-
uit, ultimam scilicet syllabam, et penultimã. Ponitur

autem in polysyllabis super ultimam, cum ex synæresi longa fit, ut ναυσικάα, ναυσικᾶ. omnis enim synæresis ex acuto & graui inflexum accentum facit. Etiam super simpliciter longam, ut τιμῆς.

Omnis enim genitiuus & datiuus extremam productam habens, accentum suscipientem, inflectitur, ut ἀρετῆς, ἀρετῇ, καλοῦ, καλῷ: quemadmodum & nominatiuus, & accusatiuus acuitur, ἀρετὴ, ἀρετὴν. καλὸς, καλόν. Etiam & diphthongus finalis habens, υ, ψιλόν, si suscipit tonum, circunflectitur, σοῦ, φεῦ, οὐδαμοῦ: præter annotata, uidelicet, ἰδοὺ, ἰοὺ, & οὐ. Ponitur etiam supra penultimam, cum longa sit natura, & ultima breuis, ut μαῖα, γαῖα, μοῦσα. Omnis enim natura longa ante finalem breuem inflectitur, & cum ex synæresi penultima longa fuerit: ut βοάεται βοᾶται. omnis nanque synæresis ex acuto & graui circunflexum facit. iccirco habens circunflexum in extrema syllaba, περισπώμενον appellatur, ut ποιῶ: habens uero in penultima, προπερισπώμενον, ut ποιοῦμαι.

Quæri potest hoc in loco, cur circunflexus non tot sortitus sit loca, quot acutus, ultimæ scilicet, penultimæ, & antepenultimæ. Respondetur, quòd huius gratia nō potest circunflexus super tertiam syllabam locari, quia ex acuto & graui per crasim compositus est. acutus enim & grauis concurrentes, quod sæpe repetendum est, circunflexum faciunt. Quoniam igitur non inuenitur acutus accētus ante treis syllabas, ob ineptam ac difficilem pronuntiationem (nam si super

per quartam syllabam ponatur acutos, ut ἀπολλώνιος, uox nempe, quæ super eam in ipsa pronuntiatione per ἄρσιν intenditur & eleuatur, in fine dictionis omnino deficeret & caderet, cum tres sequentes syllabæ graui accentu continuato, ac æquali tono forent enuntiandæ) huius gratia neque circunflexus ante duas syllabas locari potest, ut γεῶργιος, ποιοῦμενος. Si enim circunflexus super ῶρ, syllabam ponatur, & super οῦ, quæ à fine tertia est, liquido apparet acutum accentum quartum possidere locum. nam tametsi non omnis dictio habens circunflexum ex crasi consistat, at saltem ipse circunflexus ui ac potestate & acutum complectitur & grauem, & ob hanc causam syllabam appetit quæ sit aut natura, aut ex crasi longa, & duo habeat tempora, quæ aut actu aut potestate in duas diuidi possit, ad cuius diuisionem & ipse circunflexus diuidatur, in acutum scilicet & grauem, ut πυλῶν, πυλάων. Quamobrem cum secundum eius syllabæ tempus, quæ circunflexo pronuntiatur accentu, grauem habere uideatur, identidem sequeretur tres graues accentus post unum acutum pronuntiari, ut ποιοῦμεθα, ποιεόμεθα, quod quidem ineptissimum est. Dictum est etiam circunflexum poni super penultimam, si sit natura longa & extrema breuis, ut μαῖα, μοῦσα. At si forte euenerit, ut ultima quoque sit natura longa, nequaquam penultima circunflexum super se habere potest. quamobrem ambæ siue actu siue potestate diuisibiles sunt: ad quarum diuisionem & circunflexum diuidi necesse est, in acutum uidelicet & grauem:

& grauem : ſic acutus quartum poſſidebit locum, grauis tertium, & deinceps, ut ſupra. Iccirco cautum eſt ut longa ante longam acuatur, quæ ſi in duas diſſoluatur ſyllabas, acutum, qui ſimplex eſt, ſuper penultimam manere neceſſe eſt, ut πηλείδης, πηλεΐδης, ἐποιείθην, ἐποιεέθην. Etiam ſi penultima ſit poſitione longa, licet extrema breuis exiſtat, non ob hoc circunflectitur, ſed acuitur.

Quandoquidem uocalis, quæ ex ſe natura breuis eſt, & unum tantum habet tempus, uirtute conſonantium producitur, nec ulla ratione diſſolui poteſt, ſicut diſſoluitur quæ eſt natura longa. huius gratia ſimplicem appetit accentum, acutū ſcilicet, ut ὄρθρος, ἔγχος.

Χρόνοι δὲ, id eſt, tempora duo ſunt, μακρὰ, καὶ βραχεῖαι. Sequitur enim uocales tempus unum, aut duo. Breuis uocalis unum tempus habet, longa duo. His nanque ſignis, ſiue notis utebantur antiqui in ambiguis dichronis, ut ſupra annotauimus, oſtendentes quæ earum longæ eſſent, & quæ breues.

Πνεύματα autem, hoc eſt, ſpiritus, duo, δασεῖα καὶ ψιλὴ, quæ ad ſummam uocalem ſiue diphthongum in principio dictionis ponuntur. Aſpiratur & ρ, cum in principio dictionis ponitur, ut ῥώμη.

Πάθη tria, ἀπόστροφος, ὑφὲν, καὶ ὑποδιαστολὴ. hæ tres notæ non proprie appellantur accentus, cum à literis factæ non ſint, ſed πάθη, hoc eſt, paſſiones, quòd circa dictiones patientes uerſentur : nec ſuper uocales ponuntur, ſicuti alij accentus. nam ἀπόστροφος dictionis defectum indicans, ſuper extremam conſonantem locatur.

catur. Υφὲν uero & ὑποδιαστολὴ dictionibus ſupponun tur: alterum quidem ut duas dictiones cõiungat, quæ natura diuiſæ ſunt: alterum uero, ut male cohærentes diſcernat. Horum autem omnium ſumma hæc eſt.

De accentibus.

Accentus ſunt decem, acutus, grauis, circunflexus, longa linea, breuis linea, aſpiratus, tenuis, auerſio, ſubunio, diſtinctio. Diuiduntur in tonos, tempora, ſpiritus, paſſiones. Toni ſunt acutus, grauis, circunflexus. Tonorum loci ſunt ultima ſyllaba, penultima, antepenultima. Acutus tonus conuenit in ultimam ſyllabam, penultimam, antepenultimam: grauis duntaxat in ultimam: circunflexus in ultimam, & penultimam. Tempora ſunt longum, & breue. Spiritus, aſpiratus, & tenuis. Paſſiones, auerſio, ſubunio, ſubdiſtinctio.

De

DE DECLINATIONE NOMINVM EX LINGVARVM VARIETATE.

Nominum declinationes sunt quinque, quatuor parisyllabæ, quinta uero imparisyllaba: & hæ quidem simplices dicuntur, quando neque synæresim neque crasin patiuntur.

PRIMA *igitur declinatio est parisyllaborum nominum masculinorum tantum in* ας, & ης, *desinentium, ut* ὁ αἰνείας, ὁ χρύσης. *Quorum genitiuus ob id quidem uarius est, quia uarij sunt linguarum usus. Hac de causa priusquam ad nominum inflexionem ueniamus, de eo deq; alijs casibus nonnulla, quæ quidem obseruatione digna nobis uisa sunt, præponenda censuimus. Atque ut ordinem casuum sequamur, primú quidem sciendum est, quod ad singularem nominatiuum attinet, Iones in nominibus in* ας, *desinentibus (nisi Dorica fuerint, sicut est* ὁ λάας, τοῦ λάα, & ὁ ἀλλᾶς, τοῦ ἀλλᾶ) *uertere* α, *in* η, *ac dicere* ὁ ἑρμείης, ἀντὶ τοῦ ὁ ἑρμείας. Καλλίμαχος ἐν ὕμνοις, ὁ δὲ δώματος ἐκ μυχάτοιο Ερχεται ἑρμείης. *Dores uero contrarium facientes in nominibus in* ης, *desinentibus uertere* η, *in* α, *productum, & dicere* ὁ χρύσας, ἀντὶ τοῦ χρύσης. & ὁ χρονίδας, ἀντὶ τοῦ χρονίδης. Θεόκριτος ἐν Πτολεμαίῳ, ὅτι σφέων κρονίδας μελέων ἐξείλετο γῆρας. *Præterea inueniri nomina quorum nominatiuus in* ας, *aut in* ης, *desinens, apud poetas in* α *ad similitudinem uocatiui terminatur* ἔθει αἰολικῷ, βοιωτικῷ,

καὶ θεσσαλικῶ: ut ὁ ἀρχύτα ἀντὶ τοῦ ἀρχύτας. ὁ θυέστα, ἀντὶ τοῦ θυέστης. Sunt tamen qui uelint hic ἀντίπτωσιν esse, hoc est, uocatiuum pro nominatiuo poni, quorum opinioni Priscianus noster adstipulatur, qui ubi de constructione scribit, sic inquit: Antiquis quoque mos est, nominatiuos pro uocatiuis proferre. Homerus Ιλιάδος γ. ἠέλιος ὃς πάντ᾽ ἐφορᾷς, καὶ πάντ᾽ ἐπακούεις. quem secutus Vergilius in undecimo.

Corniger hesperidum fluuius regnator aquarum, fluuius pro fluuie dixit. Macedones autem & Thessali è contrario uocatiuos pro nominatiuis proferre solebant. Homerus Ιλιάδος α. μάλιστα δὲ μητιέτα ζεύς. hic uocatiuus pro nominatiuo, μητιέτα pro μητιέτης. Vnde Romani frequentissime huiuscemodi nomina, & maxime appellatiua per uocatiuum græcum, etiam pro suo nominatiuo proferunt, ut sophista, citharista. Persius tamen indubitanter pro nominatiuo posuit.

Censorem'ne tuum, uel quod trabeate salutas. trabeate dixit pro trabeatus. hæc Priscianus.

Η γενικὴ, τοῦ ἑρμείου κοινῶς καὶ ἀττικῶς, καὶ ἑρμεία δωρικῶς. nam δῶρες in huiusmodi nominibus in ας, communiter desinentibus, siue ex conuersione η, in α, ἔθει δωρικῷ, abiecto σ, faciunt genitiuum: ut ὁ κρονίδας, τοῦ κρονίδα, ἀπὸ τοῦ κρονίδης, κρονίδου. ὁ φιλώνδας, τοῦ φιλώνδα. Θεοκρ. ἐν νομεῦσι. εἰπέ μοι ὦ κορύδων, τίνος αἱ βόες, ἦ ῥα φιλώνδα; ἀντὶ τοῦ φιλώνδου. Sic igitur ὁ ἑρμείας, τοῦ ἑρμεία. Cui si addatur ο, μικρὸν, fit ἑρμείαο αἰολικῶς, καὶ βοιωτικῶς: sicut βορέας

βορέα, βορέαο. Καλλίμαχος ἐν ὕμνοις, αἵμῳ ἔπι θρηΐκι τόθεν βορέαο καταΐξ ἔρχεται. *Mutatis uero* α, *in* ε, *&* ο, *in* ω, μέγα, *fit* ἑρμείεω ἰωνικῶς *cum accentu acuto in antepenultima: quanquam extrema ſit natura longa: quoniam genitiui* διὰ τοῦ εω, ἰωνικῶς, *ſi à communibus genitiuis grauitonis ſint, acuunt antepenultimam: ut* ἀργέστης, ἀργέστου, ἀργέστεω: *ni forte ſyncopam patiantur, ut* βορέας βορέεω, βορέω ποιητικῶς. Ησίοδος ἐν θεογονίᾳ, νόσφι νότου, βορέωτε καὶ ἀργέστεω, ζεφύρου τε. *Si uero à circunflexis genitiuis ſint,* παροξύνονται, *ut* αὐλητὴς, αὐλητοῦ, αὐλητέω.

Η δοτικὴ, τῷ ἑρμείᾳ κοινῶς, καὶ ἑρμείῃ ἰωνικῶς, τροπῇ τοῦ α, εἰς η, *ſicut in nominatiuo.* Καλλίμαχος, οὐ πάγος ἑρμείῃ κυλλήνιος, οὐ διϊκρήτη. *Dores uero è contrario in nominibus deſinentibus in* ης, κοινῶς, *uertunt* η, *in* α *ſicut in nominatiuo: ut* ὁ αἰακίδας, ἀπὸ τοῦ αἰακίδης, τῷ αἰακίδᾳ. Θεόκριτος ἐν Πτολεμαίῳ, ἀλλὰ θέτις βαθύκολπος ἀκοντισὰν ἀχιλῆα αἰακίδα πηλῆϊ, ἀντὶ τοῦ αἰακίδῃ. ἰῶτα *tamen ubique ſubſcripto, quoniam omnis datiuus ſingularis aut in* ι, ἐκφωνούμενον, *hoc eſt, prolatum deſinit, ut* τῷ αἴαντι: *aut in* ι, *non prolatum, ſicut eſt in diphthongis,* τῶι ἀρχύται, τῆι ἀρετῆι, τῶι λόγωι. *Sic enim ueteres præpoſitiuis uocalibus in diphthongis etiam improprijs* ι, *adſcribere ſolebant: nunc uero in tribus improprijs hoc eſt,* ᾳ, ῃ, ῳ *uſus obtinuit ut* ι, *ſubſcribatur. quod ideo quidem factum eſt, ut lectio fieret clarior. Excipiuntur autem nomina in* υς, *deſinentia, quæ per abiectionem τοῦ* ς, *inflectuntur: ut* ὁ καμῦς, τοῦ καμῦ, τῷ καμῦ. ὁ

ἀπφῦς,

ἀπφῦς, τοῦ ἀπφῦ, τῷ ἀπφῦ. et *similia, quorum datiuus omnino respuit* ι, *quoniam nulla inuenitur dictio, quæ in* υ *diphthongum desinat. Quinetiam Aeoles datiuis in* ω, *desinentibus*, ι, *non adscribunt. Datiuus uero dualis cum semper in diphthongum, siue propriam siue impropriam exeat*, ι, *non prolatum semper habet: ut* τοῖν ἑρμείαιν, τοῖν αἰάντοιν, τοῖν μενέλεων. *At datiuus pluralis aut in* ι, *prolatum desinit, ut* τοῖς αἴασι, ταῖς γυναιξὶ: *aut non prolatum, ut* τοῖς ἑρμείαις, τοῖς λόγοις, τοῖς μενέλεως.

Η αἰτιατικὴ, τὸν ἑρμείαν κοινῶς, καὶ ἑρμείην ἰωνικῶς, τροπῇ τοῦ α, εἰς η, *ut supra.* Ιλιάδος ω̄. ἀλλ᾽ οὐχ ἑρμείην ἐριούνιον ὕπνος ἔμαρπτε: καὶ ἑρμείεα *sicut* ξέρξην, ξέρξεα: *dissoluunt enim Iones* η, *in* εα, *&* *abijciunt* ν, *quia* α, ἀποβλητικόν ἐστι τοῦ ν, *hoc est, abiectiuum, nisi à declinatione sit: ut* ἡ μοῦσα, τὴν μοῦσαν, *&* ἔτυψα, ἔτυψαν. *Herodotus historiarum 7.* ἀποδέξας δὲ βασιλεῖα, πέρσησι δαρεῖος ξέρξεα ὡρμᾶτο στρατεύεσθαι. *Sic* δεσπότην δεσπότεα, *& similia. Dores uero in nominibus in* ης, *uertentes* η, *in* α, *sicut in alijs casibus* τὸν κρονίδαν *dicunt.* Θεόκριτος ἐν ἐπιθαλαμίῳ ἑλένης μοῦνος ἐν ἁμιθέοις κρονίδαν δία πενθερὸν ἑξεῖς.

Η κλητικὴ, ὦ ἑρμεία κοινῶς, καὶ ἑρμείας ἀττικῶς: *nam Attici in omnibus numeris cuiusuis declinationis, parem faciunt uocatiuum nominatiuo. Hoc etiam annotandum est, nomina parisyllaba in* ης, *desinentia, facere uocatiuum in* η, *ut* ὁ χρύσης, ὦ χρύση. *annotantur* ὁ λάχνης, ὦ λάχνα. ὁ πυραίχμης, ὦ πυραίχμα. καὶ ὁ μεναίχμης, ὦ μεναίχμα, *quæ hanc regulam*

non

non ſequuntur. Etiam in της, *deſinentia pariſyllaba, in* α, *correptum faciunt uocatiuum: ut* ὁ τοξότης, ὦ τοξότα. ὁ ἱππηλάτης, ὦ ἱππηλάτα. *Excipiuntur* ὁ αἰήτης, ὦ αἰήτη. ὁ καλλιπέτης, ὦ καλλιπέτη. ὁ αἰναρέτης, ὦ αἰναρέτη. ὁ φιλοθερσίτης, ὦ φιλοθερσίτη. *Etiam in* της, *poetica, ut* ὁ κυνώπης, ὦ κυνώπα. Ιλιάδ. ᾱ. τιμὴν ἀρνύμενοι μενελάῳ, σοί τε κυνῶπα. *Nomina quoque gentilia in* ης, *deſinentia in* α, *faciunt uocatiuum: ut* ὁ σκύθης, ὦ σκύθα. ὁ πέρσης, ὦ πέρσα. *Si uero eadem fuerint propria, in* η, *faciunt uocatiuum: ut* ὦ πέρση. Ησίοδος ἐν ἔργοις. ἐργάζευ νήπιε πέρση ἔργα. *Etiam compoſita à* τρίβω, πολῶ, μετρῶ: *ut* ὁ παιδοτρίβης, ὦ παιδοτρίβα. ὁ βιβλιοπώλης, ὦ βιβλιοπῶλα. ὁ γεωμέτρης, ὦ γεωμέτρα.

Η γενικὴ τῶν πληθυντικῶν, τῶν ἑρμειῶν κοινῶς, καὶ ἑρμειᾶν δωρικῶς, τροπῇ τοῦ ω, εἰς α, μακρόν. Σοφοκλῆς ἐν αἴαντι. ἀρωγὸς τῆς αἴαντος γενεᾶς χθονίων ἀπ' ἐρεχθειδᾶν ἔχομεν στοναχὰς, καὶ ἄναυδον ἔργον ἀτρειδᾶν τῷ ἄρχει. *Et Pindarus* ἐν πυθίοις. καὶ μὰν ἡρακλειδᾶν ἔκγονοι ὄχθαις ὑπὸ ταϋγέτου ναίοντες αἰεί. *Et* ἑρμειάων αἰολικῶς, καὶ βοιωτικῶς ἀπὸ τοῦ ἑρμειῶν, κατὰ ἐπέκτασιν τοῦ α, *ſicut* ἐρετάων ἀπὸ τοῦ ἐρετῶν. Οδυσ. β̄. οὐ γὰρ νηὸς ἐπήβολος, οὐδ' ἐρετάων. *Et* ἑρμειέων ἰωνικῶς, ἀπὸ τοῦ ἑρμειάων, τροπῇ τοῦ α, εἰς ε, ὡς περσέων, ἀπὸ τοῦ περσάων. *Herodotus tertio hiſtoriarum.* εἰ γάρ τινες καὶ ἄλλοι τὰ περσέων νόμιμα ὀρθῶς ἐπιστέαται. *Poſſunt & ſingula à ſingulis genitiuis ſingularibus deduci, hoc eſt,* ἀπὸ τοῦ ἑρμείου, τῶν ἑρμειῶν,

ἀπὸ τοῦ ἑρμείας, τῶν ἑρμειᾶν. ἀπὸ τοῦ ἑρμείαο, τῶν ἑρμειάων. καὶ ἀπὸ τοῦ ἑρμειέω, τῶν ἑρμειέων.

Η δοτικὴ, τοῖς ἑρμείαις κοινῶς, καὶ ἑρμείῃς, καὶ ἑρμείῃσι ἰωνικῶς. *Vbi animaduertendum est, omnem datiuum pluralem in* ς, *desinentem* κοινῶς, *assumere* ι, κατὰ προσχηματισμὸν ἔθει ἀττικῷ, δωρικῷ, καὶ ἰωνικῷ, *ut* ἀτρείδαις, ἀτρείδαισι. μούσαις, μούσαισι. λόγοις λόγοισι. Οδυσ. α. αἰεὶ δὲ μαλακοῖσι, καὶ αἱμυλίοισι λόγοισι θέλγει. *At Iones in ijs, quæ habent* αι, *diphthongon, siue in* ς, *desinant, siue in* ι, κατὰ προσχηματισμὸν *etiam* α, *in* η, *uertere consueuerunt, sicq. ex diphthongo propria fit impropria: ut* ἀτρείδαις, ἀτρείδῃς ἀτρείδῃσι. παλάμαις, παλάμῃς, παλάμῃσι. *nam sicut Atticorum est proprium uertere* ε, *in* η, τῆς ει, διφθόγγου, *ut* εἴδειν, ᾔδειν: *sic Ionum mutare* α, *in* η, τῆς αι, διφθόγγου. *Sic Herodianus.* Ιλιάδ. ζ. ὅσοι ἅμ' ἀτρείδῃς ὑπὸ ἴλιον ἦλθον. καὶ Οδυσ. γ. Οἳ τότ' ὄλοντο τροίῃ ἐν ἀρείῃ χάριν ἀτρείδῃσι φέροντες.

Η αἰτιατικὴ, τοὺς ἑρμείας κοινῶς. *Inuenias etiam huiusmodi accusatiuum pluralem & in* εας, *desinere: tanquam à singulari accusatiuo Ionico* κατὰ διάλυσιν, *hoc est,* τὸν δεσπότην δεσπότεα, καὶ προσθέσει τοῦ ς, δεσπότεας. *Herodotus primo historiarum,* καὶ οὕτω οὔτε σὺ ἁλώσεαι ἀδικέων τοὺς δεσπότεας, οὔτε ἡμῖν κακῶς βεβουλευμένα ἔσται. & *alia.*

Παραδείγματα *declinandi secundum dialectos.*

Ενικά. ὁ ἑρμείας κοινῶς, καὶ ἑρμείης ἰωνικῶς. Τοῦ ἑρμείου κοινῶς καὶ ἀττικῶς, καὶ ἑρμεία δωρικῶς, καὶ ἑρμείας αἰολικῶς καὶ βοιωτικῶς, καὶ ἑρμείεω ἰωνικῶς, καὶ

O ἑρμείω

ἑρμείω ποιητικῶς. Τῷ ἑρμείᾳ κοινῶς, καὶ ἑρμείῃ ἰωνικῶς.
Τὸν ἑρμείαν κοινῶς, καὶ ἑρμείεα ἰωνικῶς, καὶ ἑρμείην. Ὦ
ἑρμεία κοινῶς, καὶ ὦ ἑρμείας ἀττικῶς. Δυϊκά. Τὼ ἑρμεία.
τοῖν ἑρμείαιν. ὦ ἑρμεία. Πληθ. Οἱ ἑρμεῖαι. Τῶν ἑρμειῶν
κοινῶς, καὶ ῥεμειᾶν δωρικῶς, καὶ ἑρμειάων αἰολικῶς, καὶ
ἑρμειέων ἰωνικῶς. Τοῖς ἑρμείαις κοινῶς, καὶ ἑρμείῃς καὶ
ἑρμείῃσι ἰωνικῶς. Τοὺς ἑρμείας κοινῶς, καὶ ἑρμείεας ἰω-
νικῶς. Ὦ ἑρμεῖαι. *Inuenitur tamen ſingularis nume-*
rus huiuſcemodi nominis uario modo apud poetas ſcri-
bi ſic. ὁ ἑρμέας, καὶ ἑρμείας, καὶ ἑρμῆς, καὶ ἑρμᾶς, προ-
πῆ τοῦ η, εἰς α, δωρικῶς. Θεοκρ. ἐν θύρσιδι.

ἦνθ' ἑρμᾶς κράτιστος ἀπ' οὔρεος, εἶπε δὲ, δάφνι.

Et ſic de alijs caſibus κατ' ἀναλογίαν.

Ὁ κρονίδης κοινῶς, καὶ κρονίδας δωρικῶς. Τοῦ κρονίδου
κοινῶς, καὶ κρονίδα δωρικῶς, καὶ κρονίδαο αἰολικῶς καὶ
βοιωτικῶς, καὶ κρονίδεω ἰωνικῶς, καὶ κρονίδω ποιητικῶς.
Τῷ κρονίδῃ κοινῶς, καὶ κρονίδᾳ δωρικῶς. Τὸν κρονίδην
κοινῶς, καὶ κρονίδαν δωρικῶς, καὶ κρονίδεα ἰωνικῶς. Ὦ
κρονίδη κοινῶς, καὶ ὦ κρονίδης ἀττικῶς. Δυϊκά. Τὼ κρο-
νίδα. τοῖν κρονίδαιν. ὦ κρονίδα. Πληθ. Οἱ κρονίδαι. Τῶν
κρονιδῶν κοινῶς, καὶ κρονιδᾶν δωρικῶς, καὶ κρονιδάων αἰολι-
κῶς καὶ βοιωτικῶς, καὶ κρονιδέον ἰωνικῶς. Τοῖς κρονίδαις
κοινῶς, καὶ κρονίδῃς καὶ κρονίδῃσι ἰωνικῶς. Τοὺς κρονί-
δας κοινῶς, καὶ κρονίδεας ἰωνικῶς. Ὦ κρονίδαι.

De ſecunda declinatione pariſyllaborum, ſecundum uarietates linguarum.

SECVNDA *declinatio eſt pariſyllaborum no-*

minum α, ſiue in η, deſinentium, generis tantum feminini: quorum genitiuus in ας, uel in ης, datiuus in ᾳ, uel in ῃ, diphthongos improprias deſinit. In ν, uero accuſatiuus cum uocali nominatiui. In qua declinatione illud in primis aduertendum eſt, in ſingulari nominatiuo quaſdam ex uocalibus α, finalę quaſdam η, non nullas utrunque appetere. Ε, quidem & ι, α, ſibi uendicant, ut ῥέα, φιλέα: Υ, uero & ω, appetunt η, δύη, ζωή: Α, & ο, μικρὸν utrunque poſtulant, ναυτικάα, δανάη, χρόα, & ἀκοή. Eodem modo ex conſonantibus quædam appetunt α, ut ζ, ξ, ψ, σ ſimplex ac duplex, & geminatum λλ, ut φύζα, μύξα, δίψα, μῦσα, θάλασσα, σίκελλα. Ελλη tamen nomen proprium mulieris, & πέλλη, quod eſt urbis nomen, excipiuntur. quædam præterea η, ut β, & γ, & ſimplex λ, ſiue per ſe, ſiue in alterius complexione conſonantis, & μ, π, τ, φ, χ, ut θήβη, στέγη, αὐλή. Excipiuntur, παῦλα, & ἀνάπαυλα, ὀμίχλη, κίχλη, ζάγλη, & ζάγλα ſecundum ueteres, οἴμη, καλλιόπη, ἀρετὴ, νύμφη, τύχη. At δ, θ, κ, ν, appetunt α, & η, ut λήδη, κνίδη, κισσαίθα, λήθη, ναυτικᾶ, πλοκὴ, χλαῖνα, τέχνη. Etiam in ρα, deſinentia, ſiue unius ſint generis, ſiue trium, α, debent habere finalem, ut ἡμέρα διφθέρα, περιστερὰ, φοβερὰ, σκιερά. Excipiuntur ἄσκρη, κόρη, κόῤῥη, ἀθάρη, δέρη, κύρη, ἐφύρη, τερψιχόρη, κάθρη, ὀλυκρὴ, ἄγρη, ἴρη, ἀντισάρη. Adiectiua quoque feminini generis, quæ in nominibus maſculinis in ος, purum deſinentibus fiunt α, finalem deſiderant: ut λόγιος, λογία: ἀνδρεῖος, ἀνδρεῖα. excipitur

ὄγδοος, ὀγδόη. Si uero masculina in ος, non purum terminabuntur, feminina oportebit, in η, desinere, ut καλὸς, καλή. ταπεινὸς, ταπεινή. Excipiuntur quæ haben ρ ante ος, ut ἡμέτερος, ἡμετέρα. αὔγυστα uero ἀπὸ τοῦ αὔγουστος, quia latinum est, η, in α, correptum transtulit. nam αὐγούστη, dicendum fuerat: sed Latini Aeolum more η, in α, correptum uertere consueuerunt. Id quoque & Iones faciunt. νύμφα enim dicunt pro νύμφη, Ιλιάδος γ̄. δεῦρ' ἴθι νύμφα φίλη. καὶ Οδυσσείας δ̄. νύμφα φίλη σὺ μὲν ἄρμε κατάκτανε νηλέϊ χαλκῷ. nam φα, breuis est, quare in genitiuo & datiuo ipsum α, in η, reuertitur αὐγούστα, αὐγούστῃ. & νύμφης, νύμφῃ. Cum uero αὐγούστα proprium est nomen, α. productum habet, idq́. in obliquis seruat ἔθει δωρικῷ, ut αὐγούστα αὐγούστας. nam Dorum est uertere η, in α, productum, ut φιλομήλα, pro φιλομήλη. σελάνα pro σελήνη. Θεοκρ. ἐν φαρμακευτρίᾳ, ἀλλὰ σελάνα φαῖνε καλόν. καὶ ἀθάνα pro ἀθήνη, & κράνα pro κρήνη, & alia. Καλλίμαχος ἐν ὕμνοις, τὰν δὲ χολωσαμένα περ ὅμως προσέφασεν ἀθάνα. Et in eodem ὕμνῳ, ἐπὶ κράνᾳ ἑλικωνίδι καλὰ ῥέοισα. & alia. Iones uero contra in huiusmodi nominibus, α, productum in η, uertunt, nisi Dorica fuerint, ut ἱστορίη, ἱστορίης, ἱστορίῃ, pro ἱστορία, ἱστορίας. Herodotus ipso statim historiarum initio. ἡροδότου ἁλικαρνασῆος ἱστορίης ἀπόδεξις ἥδε. ἡμέρη pro ἡμέρα, idem in eodem. ὡς δὲ ἡμέρη τάχιστα ἐγεγόνεε. ἀθηναίη pro ἀθηναία. Οδυσσείας ζ τὸν μὲν ἀθηναίη θῆκεν διὸς ἐκγεγαῦια μείζονα.

De genitiuo singulari.

In genitiuo singulari annotandum est, sola nomina in α, *purum, necnon in* δα, *in* θα, *&* *in* ρα, *desinentia, seruare* α, *in genitiuo & datiuo* κοινῶς: *ut* μαῖα, μαίας, μαίᾳ. λήδα, λήδας, λήδᾳ. σιμαίθα, σιμαίθας, σιμαίθᾳ. ἡμέρα, ἡμέρας, ἡμέρᾳ. *Obseruat tamen semper mutationem* α, *in* η, *&* η, *in* α, *ut* σοφίης *pro* σοφίας, *&* τιμᾶς *pro* τιμῆς: *sic & in datiuo & in accusatiuo.* ἀθηνᾶ *uero &* ναυσικᾶ, *&* μνᾶ, *quæ* κατὰ πάθος *fiunt, licet in nullam dictarum desinant terminationum,* α, *tamen in genitiuo seruant & datiuo, sicut eorum perfecta, quæ in* α, *purum exeunt, hoc est,* ἀθηνάα, ναυσικάα, *&* μνάα. *Est enim* ἀθήνη *unde* ἀθηναία: *sicut à* σελήνη σεληναία. *abiecto uero* ι, ἀθηνάα, καὶ κράσει ἀθηνᾶ: *sicut* μναία, μνάα, μνᾶ: *iccirco extremam producunt, & circunflectuntur. Declinantur autem sicut dictum est,* ἀθηνᾶ, ἀθηνᾶς, ἀθηνᾷ. ναυσικᾶ, ναυσικᾶς, ναυσικᾷ. *&* μνᾶ, μνᾶς, μνᾷ. *Cetera uero omnia uertunt* α, *in* η, *ut* μοῦσα, μούσης, μούσῃ. δίψα, δίψης, δίψῃ.

De datiuo singulari.

Aduertendum est, huius declinationis datiuũ singularẽ apud poetas metri gratia pati μεταπλασμὸν, *ut* ὑσμῖνι διὰ τοῦ ι, ἀντὶ τοῦ ὑσμίνῃ διὰ τῆς ῃ, διφθόγγου: *&* ἀλκὶ, ἀντὶ τοῦ ἀλκῇ, *& similia.* ἀλκὶ *tamen* ἀπὸ τοῦ ἄλξ ἀλκὸς *deduci potest, sicut* πλακὶ ἀπὸ πλάξ, τοῦ πλακός. *Patitur etiam* προσχηματισμὸν τῆς φι, συλλαβῆς, *ut* παλάμῃφι, ἀντὶ τοῦ παλάμῃ. *Quæ figura etiam in aliis casibus tam singularis numeri, quàm pluralis*

apud poetas frequentiſſimo habetur in uſu, nec ſolum in hac ſecunda declinatione, ſed in aliјs, in pronominibus etiam & aduerbiјs, nec diſcernuntur caſus, niſi ex orationis ſententia: quoniam nulla datur horum certa formatio. quorum omnium hæc ſint exempla.

In nominatiuo ſecundæ declinationis. Ησίοδος ἐν ἔργοις. ὁδὸς δὲ ἑτέρηφι παρελθεῖν κρείσσων. ἀντὶ τοῦ ἑτέρα ὁδός. *In genitiuo.* Ὀδυσσ. β. ὄρνυτ᾽ ἐξ εὐνῆφιν. ἀντὶ τοῦ ἐξ εὐνῆς. καὶ Ιλιάδ. θ. ἦ ῥα καὶ ἄλλον ὀϊστὸν ἀπὸ νευρῆφιν ἴαλλεν. ἀντὶ τοῦ ἀπὸ νευρᾶς. *In datiuo.* Ὀδυσσ. ε. πῦρ μὲν ἐπ᾽ ἐσχαρόφιν μέγα καίετο. ἀντὶ τοῦ ἐπὶ ἐσχάρα. *In accuſatiuo.* Ιλιά. π. ἠΰτε ταῦρον ἔπεφνε λέων ἀγέληφι μετελθών. ἀντὶ τοῦ μετ᾽ ἀγέλην. καὶ Ησίοδος ἐν ἔργοις. μηδ᾽ ἀναβάλλεσθαι ἔς τ᾽ αὔριον, ἔς τ᾽ ἔννηφιν. ἀντὶ τοῦ ἐς ἔννην. *In uocatiuo.* Οὐρανίηφι φίλη, ἀντὶ τοῦ ὦ οὐρανία φίλη. *In datiuo plurali.* Ὀδυσσ. ε. πρὸς κοτυληδονόφιν πυκιναὶ λάϊγγες ἔχονται. ἀντὶ τοῦ πρὸς ταῖς κοτυληδόσι. *Sic Euſtathius. nam* πρὸς *præpoſitio datiuo iuncta, inhærentiam quandam ſignificat, quæ conſtructio in ſequenti uerſu explicite poſita eſt, uidelicet,* ὡς τοῦ πρὸς πέτρῃσι θρασειάων ἀπὸ χειρῶν ῥινοὶ ἀπέδρυφθεν. ἀντὶ τοῦ πρὸς ταῖς πέτραις. *In accuſatiuo plurali.* Ιλιάδ. ν. ἔλποντο δὲ νῆας ἀχαιῶν αἱρήσειν, κτενέειν δὲ παρ᾽ αὐτόφι πάντας ἀχαιούς. ἀντὶ τοῦ παρὰ αὐτὰς ναῦς. *In genitiuo ſingulari tertiæ declinationis.* Ὀδυσσ. ω. ὥς κεν τηλεφανὴς ἐκ ποντόφιν ἀνδράσιν εἴη. ἀντὶ τοῦ ἐκ πόντου. καὶ Ιλιάδ. κ. αἰτοίμην ποτὶ νῆας, ἀπὸ στρατόφιν προτιειλεῖν, ἀντὶ τοῦ ἀπὸ στρατοῦ. *In datiuo ſingulari.* Ὀδυσσ. γ. νηὸς ἐπ᾽ ἰκριόφιν καταλέξεται. ἀντὶ τοῦ

ἐπὶ ἠκρίῳ. *In genitiuo plurali.* Ὀδυσ. ξ. τοῦ δ' ἤδη μέλλουσι κύνες ταχέες τ' οἰωνοὶ ῥινὸν ἀπ' ὀστεόφιν ἐρύειν. ἀντὶ τοῦ ἀπὸ τῶν ὀστῶν. *In datiuo plurali.* Ὀδυσ. ε. οὐδέποτε ὄσσε δακρυόφιν τέρποντο. ἀντὶ τοῦ δακρύοις. *In accusatiuo.* Ὀδυσ. π. φθινύθει δ' ἀμφ' ὀστεόφιν χρώς. ἀντὶ τοῦ περὶ τὰ ὀστά. *In genitiuo singulari quintæ declinationis.* Ἰλιάδ. ι. ἔκλυεν ἐξ ἐρέβεσφιν ἀμείλιχον ἦτορ ἔχουσα. ἀντὶ τοῦ ἐξ ἐρέβους. *In genitiuo plurali.* Ὀδυσ. τ. ὡς δὲ χιὼν κατατήκετ' ἐν ἀκροπόλοισιν ὄρεσφιν. ἀντὶ τοῦ ὀρῶν. καὶ Ἰλιάδ. μ. οὐ κόσμῳ παρὰ ναῦφιν ἐλευσόμεθ' αὐτὰ κέλευθα. ἀντὶ τοῦ ἀπὸ νηῶν. *In datiuo.* Ἰλιά. ε. εὗρε δὲ τόνγε ἄνακτα παρ' ἵπποισι καὶ ὄχεσφι. ἀντὶ τοῦ ὄχεσι. *In accusatiuo.* Ἰλιάδ. β. ἱδρώσει μέντευ τελαμὼν ἀμφὶ στήθεσφι. ἀντὶ τοῦ περὶ τὰ στήθεα. *In pronominibus.* Ἰλιάδ. λ. τῆλε δὲ χαλκὸς ἀπ' αὐτόφιν οὐρανὸν εἴσω. ἀντὶ τοῦ ἀπ' αὐτοῦ. *In datiuo plurali.* Ἰλιάδ. μ. εἴπερ γάρ χ' εὕρησι παρ' αὐτόφι βώτορας ἄνδρας. ἀντὶ τοῦ παρ' αὐτοῖς. *In aduerbijs.* Ὀδυσ. χ. κτήμαθ' ὁπόσα τοί ἐστι, τά τ' ἔνδοθι, καὶ τὰ θύρηφι. ἀντὶ τοῦ ἐκτοσθι, τουτέστι, ἔξω τῶν θυρῶν. *In quibus enumerandis paullo curiosior fui, quòd sciebam esse plerosque, qui terminationem huiusmodi contenderent, in datiuis tantum, uel paucis admodum casibus usurpatam.*

Dualis numerus nihil uariat.

Genitiuus pluralis quadrifariam uariatur, sicut & genitiuus pluralis primæ declinationis, in ων *κοινῶς, ut* ἡμερῶν, *in* ᾶν, *δωρικῶς, ut* ἡμερᾶν. Καλλίμαχος ἐν ὕμνοις, τόδ' ὡς ἀλέκτρινον ὕδωρ ἐξ ἀμαρᾶν ἀνέθυε. *pro* ἀμαρῶν, *accẽtu circumflexo super extremam,*

etiam ſi genitiuus communis acutum habeat in penultima: ut κυανέων, κυανεᾶν, ἀμφοτέρων, ἀμφοτερᾶν, *& ſic de alijs. In* αων βοιωτικῶς καὶ αἰολικῶς, *ut* ἀδινάων.. Ἰλιάδ. β. Ἠΰτε μυάων ἀδινάων ἔθνεα πολλά. *pro* μυῶν, ἀδινῶν. *Et in* εων, ἰωνικῶς, *ut* ἡμερέων. *Herodotus hiſtoriarum lib.* I. Τούτων τῶν ἁπασέων ἡμερέων τῶν ἐς τὰ ἑβδομήκοντα ἔτεα. *pro* ἡμερῶν.

De datiuo plurali.

Datiuus etiam pluralis eadem patitur, quæ & datiuus pluralis primæ, hoc eſt, προσχηματισμὸν τοῦ ι, ἔθει ἰωνικῷ, καὶ δωρικῷ: *ut* πύλαις, πύλῃς, πύλῃσι. *ſicut* ἀτρείδαις, ἀτρείδῃς, ἀτρείδῃσι. *Herodotus hiſtoriarum lib.* I. Δαρείῳ δὲ καὶ δεινὸν ἐδόκεε εἶναι τῇσι πύλῃσι ταύτῃσι μηδὲν χρέεσθαι. *Ceteri uero caſus communem ſequuntur inflexionem.*

Παραδείγματα *Dialectorum.*

Ἡ ἡμέρα. τῆς ἡμέρας. τῇ ἡμέρᾳ. τὴν ἡμέραν. ὦ ἡμέρα κοινῶς. Ἡ ἡμέρη. τῆς ἡμέρης. τῇ ἡμέρῃ. τὴν ἡμέρην. ὦ ἡμέρη ἰωνικῶς. Δυϊκά. τὰ ἡμέρα. ταῖν ἡμέραιν. ὦ ἡμέρα. Πληθ. αἱ ἡμέραι. τῶν ἡμερῶν κοινῶς, καὶ ἡμερᾶν δωρικῶς, καὶ ἡμεράων αἰολικῶς καὶ βοιωτικῶς, καὶ ἡμερέων ἰωνικῶς. ταῖς ἡμέραις κοινῶς, καὶ ἡμέρῃς, καὶ ἡμέρῃσι ἰωνικῶς. τὰς ἡμέρας. ὦ ἡμέραι.

Ἡ κρήνη. τῆς κρήνης. τῇ κρήνῃ. τὴν κρήνην. ὦ κρήνη κοινῶς.

Ἡ κράνα. τῆς κράνας. τῇ κράνᾳ. τὴν κράναν. ὦ κράνα δωρικῶς.

De tertia declinatione pariſyllaborum.

TERTIA *declinatio pariſyllaborum nominũ eſt*

tam

tam masculinorum quàm femininorum, communium & promiscuorum in ος, *desinentium, & neutrorum in* ον. *Quorum genitiuus desinit in* ου, κοινῶς, *in* οιο, ἀττικῶς καὶ ἰωνικῶς, *& in* ω, δωρικῶς. *Datiuus autem in* ῳ, *diphthongon impropriam. Accusatiuus in* ν, *cum uocali nominatiui. De qua declinatione, præter ea, quæ in libro primo dicta sunt, aliqua omnino & hic sunt annotanda. Sciendum est igitur complura inueniri nomina, quæ in singulari numero aut sunt masculini generis aut feminini, in plurali uero neutri: ut* ὁ δίφρος, τὰ δίφρα. ὁ τράχηλος, τὰ τράχηλα. ὁ λύχνος, τὰ λύχνα. ὁ μοχλὸς, τὰ μοχλά. ὁ σαθμὸς, τὰ σαθμά. ὁ δεσμὸς, τὰ δεσμά. ὁ νῶτος, τὰ νῶτα. ὁ ζυγὸς, τὰ ζυγά. ἡ κέλευθος, τὰ κέλευθα. ὁ καὶ ἡ τάρταρος, τὰ τάρταρα. *quorum exempla apud poetas passim inuenies. Sunt & quæ duplicem habent declinationem, ut* τὸ δένδρον, τοῦ δένδρου. καὶ τὸ δένδρος, τοῦ δένδρεος. τὸ ἀνδράποδον, καὶ τὸ ἀνδράποδος. τὸ κτέατον, καὶ κτέατος. *Hæc enim in nominatiuo non inueniuntur, obliqui tamen eorum in usu sunt.* Τὰ δένδρεα *uero quidam uolunt non* ἀπὸ τοῦ δένδρεος, *sed* ἀπὸ τοῦ δένδρεον *fieri.*

De genitiuo singulari.

Etiam aduertendum est, Atticos, & Iones, & Thessalos genitiuum singularem per οιο, *enuntiare,* τροπῇ τῆς ου, διφθόγγου εἰς τὴν οι, καὶ προσθέσει τοῦ ο, μικροῦ: *ut* ὁ δόμος, τοῦ δόμου, δόμοιο. Ὀδυσσείας α. κλίμακα δ' ὑψηλὴν κατεβήσατο οἷο δόμοιο. *Dores uero abiicientes* υ, τῆς διφθόγγου ου, *ac uertentes* ο, μικρὸν

in ω, μέγα, enuntiare τοῦ καλῶ, nec ſubſcribere, ι, Θεοκρ. Καὶ μὲν ἐς τὸ μάλιμνον ἐλαύνεται, ἔς τε τὰ φύσκω. ἀντὶ τοῦ φύσκου.

De datiuo ſingulari.

Datiuus uero ſingularis in quibuſdam nominibus diuerſorum generum, μεταπλασμὸν patitur διὰ τοῦ ι, ut τῷ κλάδι, ἀντὶ τοῦ κλάδῳ. τῷ πολυπάταγι, ἀντὶ τοῦ πολυπατάγῳ. τῇ διχόμηνι, ἀντὶ τοῦ διχομήνῳ. τῷ μελίκρατι, ἀντὶ τοῦ μελικράτῳ. τῷ λιτὶ, ἀντὶ τοῦ λίτῳ. quare illud etiam Homeri, λιπ' ἐλαίῳ, datiui caſus eſt. Patitur etiam ἀποκοπὴν καὶ ἀπόστροφον, ἀπὸ τοῦ λιπαρῷ. Οδυσ. γ. αὐτὰρ ἐπεὶ λοῦσεν τε, καὶ ἔχρισε λίπ' ἐλαίῳ.

De accuſatiuo ſingulari.

Accuſatiuum quoque ſingularem apud poetas ſcito μεταπλασμὸν pati. λῖτα enim dicunt ἀντὶ τοῦ λιτόν. Ιλιάδος θ. ἅρματα δ' ἀμβωμοῖσι τίθει κατὰ λῖτα πετάσας. ubi, mutata litteratura, accentus quoque mutatus eſt, & locus eius.

De genitiuo & datiuo duali.

In duali uero ὤμοιϊν inuenitur pro ὤμοιν, & ποδοῖϊν pro ποδοῖν, & alia eiuſmodi infinita, κατ' ἐπέκτασιν τοῦ ι, ἔθει ἰωνικῷ.

De datiuo plurali.

Pluralem etiam datiuum pati manifeſtum eſt nõ ſolum προσχηματισμὸν τοῦ ι, ſicut in aliis declinationibus, ut λόγοισι, νόμοισι, ſed etiam μεταπλασμὸν, ut ἄστρασι pro ἄστροις, & ἔγκασι pro ἐγκάτοις, & πρόβασι pro προβάτοις, πέταλσι pro πετάλοις. Τοῖσδεσι uero pro τοῖς, & σχηματισμὸν τοῦ ι patitur ἔθει ἰωνικῷ,

& ἐπέκτασιν τοῦ δε. nec uariatur accentus, licet in antepenultima (contra ſuam naturam) circunflectatur. quod ſane factum eſt, ut inquit Euſtathius Ὀδυσ. φ. ne τοῖς datiuus pluralis ſuam prorſus amittat proprietatem. Ὀδυσ. β. Ἐγγὺς ἐὼν τοῖσδεσσι φόνον, καὶ κῆρα φυτεύει. Poſſunt etiam duæ eſſe appoſitiones, δε, ſcilicet & σι, quandoquidem apud Homerum τοῖσδε inuenitur abſque σι. Ὀδυσσείας ξ. ἔσθιε δαιμόνιε ξείνων καὶ τέρπεο τοῖσδε. ἀντὶ τοῦ τούτοις. nam ὁ articulus præpoſitiuus aſſumens δε coniunctionem, uim habet pronominis demonſtratiui οὗτος.

De accuſatiuo plurali.

Accuſatiuum etiam pluralem in ους communiter deſinentem, ſciendum eſt per ως enuntiari δωρικῶς, τὼς λόγως, pro τοὺς λόγους. τὰς ἀμπέλως pro τὰς ἀμπέλους. Dores enim abijcientes υ, τῆς ου διφθόγγου, uertunt ο, μικρὸν, in ω, μέγα. Θεοκρ. ἐν ὁδοιπόροις, μή μευ λωβάσησθε τὰς ἀμπέλως, ἐντὶ γὰρ ἇβαι. & rurſus, καὶ γὰρ ἐγὼ μισέω τὼς κανθάρως, οἳ τὰ φιλῶντα. Vbi aduertendum eſt ſyllabam corripi, uel eſſe potius ἀμφίμακρον. In quibuſdam tamen codicibus inuenimus, huiuſmodi accuſatiuos per ο, μικρὸν, ἀμπέλος, & κανθάρος, ſubtracto ſcilicet υ, ex ου diphthongo, δωρικῶς: ſicut νάσος pro νήσους apud Pindarum ἐν ὀλυμπίοις. ἔνθα μακάρων νάσος ὠκεανίδες αὖραι περιπνέουσι. hoc eſt, Vbi beatorum inſulas oceaneæ auræ circunflant. quod magis quidem conſentaneum uidetur.

Παράδειγμα

Παράδειγμα uariarum linguarum.

Ὁ λόγος. τοῦ λόγου κοινῶς, καὶ λόγοιο ἀττικῶς καὶ ἰωνικῶς, καὶ λόγω δωρικῶς. τῷ λόγῳ τὸν λόγον ὦ λόγε κοινῶς, καὶ ὦ λόγος ἀττικῶς Δυϊκά. τὼ λόγω. τοῖν λόγοιν κοινῶς, καὶ λόγοιϊν ἰωνικῶς ὦ λόγω Πληθ. οἱ λόγοι. τῶν λόγων. τοῖς λόγοις κοινῶς, καὶ λόγοισι ἰωνικῶς. τοὺς λόγους κοινῶς, καὶ λόγως καὶ λόγος δωρικῶς. ὦ λόγοι. et alia. huiusmodi nomina κατ᾽ ἀναλογίαν uariabis.

De quarta declinatione parisyllaborum, quæ Attica est.

Quarta declinatio est Atticorum nominũ parisyllaborum masculini generis, & feminini, ac communis in ως, & neutrorum in ων, διὰ τοῦ ω, μεγάλου. Quorum genitiuus & datiuus in ω, desinunt: accusatiuus uero in ν, cum uocali nominatiui. Sed quoniam communem ordinem declinationum mutauimus, Theodorum Gazam imitati, sciri uelim, ut antea dictum, hoc non temere factum esse. Nam nomina in ος, desinentia masculini generis & feminini, & in ον, neutri, quæ secundum alios in ordine simplicium declinationum quartum tenent locũ, Attici referunt ad propriam declinationem, quæ est, in ως, & in ων, per ω, magnum sicut dictum est. ut ὁ πετεὸς κοινῶς, ὁ πετεὼς ἀττικῶς, τὸ χρέον κοινῶς, τὸ χρέων ἀττικῶς, ο, paruo in ω, magnum mutato: quæ cum à communi declinatione pendeat, post ipsam merito locanda est. Vbi aduertendum est, quòd cum propriũ sit Atticorum in huiusmodi nominibus uertere, non solum, ο, μικρὸν in ω, μέγα, sed etiam α, finalem

in plurali numero neutrorum nominũ, euenit ut omnes casus cuiusuis generis & numeri, in ω μέγα desinant, siue solum, siue in diphthongo, nulla mutata consonante. Si enim in diphthongo communi fuerit υ, omnino abijcitur: si uero ι, seruatur, & sic ex ω, et ι, fit diphthongus impropria: quod quinque accidit casibus, hoc est datiuo singulari, duali, & plurali, & nominatiuo plurali, & uocatiuo masculini generis & feminini & communis.

Corripiunt etiam penultimá, quæ si fuerit α, productum uertunt in ε, ut ναὸς, νεὼς. λαὸς, λεὼς. προτεσίλαος, προτεσίλεως. Si uero correptum, nequaquam. Non enim ab eo quod est οἰνόμαος, οἰνομάου fit οἰνόμεως, οἰνόμεω ἀττικῶς: quandoquidem penultima, α scilicet, si breuis est, & sic de similibus. Eundem quoque accentum seruant, ac in eadem syllaba, etsi mutata sit quantitas syllabarum. Attici enim communes accentum regulas non omnino sequuntur: nã ultima existente longa, acuunt antepenultimam. Vnde in obliquis communibus, si in penultima fuerit accentus, in Atticis retrahitur in antepenultimam. Quibus diligenter seruatis, facile poterimus unumquodque nomen tertiæ declinationis ad Atticam formam reducere. Exempli gratia.

Ο νικόλαος κοινῶς, ὁ νικόλεως ἀττικῶς. τοῦ νικολάου κοινῶς, τοῦ νικόλεω ἀττικῶς. τῷ νικολάῳ κοινῶς, τῷ νικόλεῳ ἀττικῶς. Τὸν νικόλαον κοινῶς, τὸν νικόλεων ἀττικῶς. ὦ νικόλαε κοινῶς, ὦ νικόλεως ἀττικῶς. uocatiuus enim, ut sæpe dictum, in omni numero similis est nomina-

minatiuo Atticorum more. Δυϊκά. τὼ νικολάω κοινῶς, τὼ νικόλεω ἀττικῶς. τοῖν νικολάοιν κοινῶς, τοῖν νικόλεων ἀττικῶς. ὦ νικολάω κοινῶς, ὦ νικόλεω ἀττικῶς. Πληθυντικά. οἱ νικόλαοι κοινῶς, οἱ νικόλεῳ ἀττικῶς. τῶν νικολάων κοινῶς, τῶν νικόλεων ἀττικῶς. τοῖς νικολάοις κοινῶς, τοῖς νικόλεῳς ἀττικῶς. τοὺς νικολάους κοινῶς, τοὺς νικόλεως ἀττικῶς. ὦ νικόλαοι κοινῶς, ὦ νικόλεῳ ἀττικῶς.

Annotantur quædam quæ a supradictis deuiant, uidelicet κάλος, κάλως, καὶ ταλὸς, ταλώς. *in his enim* α, *remanet immutabilis. quod factum puto, quoniam non desinunt in* ος, *purum, sicut* λαὸς, *&* ναὸς, *& similia.* ὀρφὸς *uero mutato accentu* ὀρφῶς *facit, &* λαγὸς, λαγῶς. *Quædam etiam inueniuntur apud poetas, quæ in genitiuo singulari, gratia metri, assumunt,* ο, μικρὸν, *ut* ταλαῶ, ταλαῶο. μίνω, μίνωο. πετεῶ, πετεῶο. Ἰλιάδος β. τῶν δ' αὖθ' ἡγεμόνευ' υἱὸς πετεῶο μενεσθεύς. ταλαῶο *uero quidam uolunt esse* ἐκ τοῦ ταλαοῖο, τροπῇ τοῦ οι, τῆς διφθόγγου, εἰς ω μέγα. *ideo censuerunt* ι, *esse scribendum* ταλαῷο.

Sunt & pauca quædam feminina propria urbium nomina, ut τρῶς, τλῶς, ῥῶς, κῶς, *quæ, amoto* σ, *Attice declinantur.* δὼς, *uero, quoniam, nec proprium est, nec circunflexum, solum indeclinabile existit: significat autem dationem. Hesiodus* ἐν ἔργοις, δὼς ἀγαθὴ, ἅρπαξ δὲ κακὴ θανάτοιο δότειρα. *Quattuor etiam annotantur, quæ absque* ν, *accusatiuum singularem faciunt, hoc est,* ἄθως, ἄθω. κῶς, κῶ. τέως, τέω. λαγῶς, λαγῶ. *quidam addunt* ἕως, ἕω.

De quinta declinatione imparisyllaborum.

QVINTA *declinatio est omnium imparisyllaborum nominum masculorum, femininorum, neutrorum, & promiscuorum, differentes terminationes habentium: quorum genitiuus desinit in* ος*, datiuus in* ι*, accusatiuus in* α*. Sed quoniam huius quintæ declinationis multæ ac uariæ sunt terminationes, tam in masculinis, quàm in femininis & in alijs, ab re non erit aliquanto altius ea repetere, quæ ad eius cognitionem necessaria sunt. Non tamen generales regulas uniuscuiusque terminationis ponere intendimus, sicut Herodianus fecit, & qui eum secuti sunt; ne ob regularum inculcationem fastidio rudes lectores afficiantur: sed ea duntaxat, sine quibus non facile intelligi possit quomodo unumquodque nomen sit declinandum. sequemur tamen eorum ordinem in ipsis nominibus uariandis, per genera omnia ac terminationes. Et primum de masculinis dicendum est.*

Masculina.

Quorum finales litteræ, siue elementa, quinque sunt ν, ξ, ρ, σ, ψ. *omne enim masculinum græce declinatum in aliquarũ harũ desinit consonantẽ: ut* δίων, φοίνιξ, νέστωρ, αἴας, ἄραψ*:* Αστρυβαλ *uero, &* βάκαλ*, et similia barbara sunt. At* ἰακώβ, δαυὴλ, ἀδὰμ, ἀβραάμ*, Hebræa, reduci tamẽ ad græcã declinationẽ possunt: ut* ἰάκωβος, ἰακώβου. δαυῆλος, δαυήλου. ἄδαμος, ἀδάμου.

μȣ. ἄβραμος, ἀβράμȣ. *Ex uocalibus uero nulla eſt, in quam maſculinum nomen deſinat.* τοιόσδε enim ἀντὶ τȣ͂ τοιὸς, & τοσόσδε ἀντὶ τȣ͂ τοσὸς, & ȣ̔τοσὶ ἀντὶ τȣ͂ ȣ̔͂τος, & *ſimilia,* κατ᾽ ἐπέκτασιν *facta ſunt. At* νεφεληγερέτα ζεὺς, & ἱππότα νέϛωρ. *et ſimilia, ut quibuſdam placet,* μεταπλασμὸς *eſt* ἀντὶ τȣ͂ νεφεληγερέτης, *et* ἱππότης. *Alij tamen uolunt* ἀντίπτωσιν *eſſe, id eſt, uocatiuum pro nominatiuo, ut in prima declinatione dictũ eſt. Ex dictis igitur conſonantibus quattuor ſunt impariſyllaborum nominum finales: hoc eſt,* ν, ξ, ρ, ψ. *quæ in* ος, *mittunt genitiuum: ut* δίων, δίωνος. κήρυξ, κήρυκος. νέϛωρ, νέϛορος. πέλοψ, πέλοπος. σ, *uero communis eſt terminatio & pariſyllaborum: & impariſyllaborum. Pariſyllaba enim in* ȣ, *mittunt genitiuum: ut* αἰνείας, αἰνείȣ. σοφὸς, σοφȣ͂. *Impariſyllaba uero, ut dictum eſt, in* ος, *habent genitiuum: ut* μίνως, μίνωος. ϛάχυς, ϛάχυος. Σωκράτȣς *uero &* δημοσθένȣς & *ſimilia, genitiui ſunt* κατὰ συναίρεσιν. *Deſinentia in* σ, *ante ipſam omnes uocales habere poſſunt præter* ε, *ut* ἀρχίας, χύσης, μάντις, καλὸς, ταχὺ, ἥρως. Ε, *tamen inuenitur ante* σ, *non quidem ſolum, ſed cum* ι, *aut* υ, *in diphthongo: ut* χαρίεις, βασιλεὺς. *Sunt & quæ in* ȣς, *deſinunt: ut* μελάμπȣς, δίπȣς. *unum in* αι, *ut* παῖς, παιδὸς κατὰ συναίρεσιν. *De quibus dicendum eſt, & primum de nominibus in* ας *deſinentibus, cum duplicem habeant declinationem, pariſyllabam & impariſyllabam, ſintq. uariatu faciliora. propterea & ueteres grammatici, & iuniores ab eis initium ſumpſerunt.*

PARISYLLABA IN ΑΣ TERMINATA.

Parisyllaba igitur in ας, primæ sunt declinationis, & genitiuum habent partim in ου, partim in α. Quæcunque enim in ας, purum desinunt polysyllaba, habent ι in penultima, ut νικίας, λυσίας: uel ε, ut ἀγέας, πυγέας: uel ει, diphthongum, ut αἰνείας ἑρμείας: uel υ, ut μαρσύας: & quæcunque in ρας, desinunt, habentia ο, μικρὸν in penultima, ut ξεναγόρας: in ου, mittunt genitiuum. Si uero aliquod horum in α, genitiuum habuerit, Dorica erit declinatio: πυθαγόρας, πυθαγόρα. nam sunt quæ abiecto σ, in α, solum faciunt genitiuum: quæ quidem etsi Dorica sunt, eorum tamen usus communi lingua frequentissimus est: ut ὁ σουίδας, τοῦ σουίδα. ὁ λάας, τοῦ λάα. ὁ ἄβας, τοῦ ἄβα. Sed cum multa sint & uaria, opus est ut per litteram ordinem accuratissime ea percurramus, discernamusq. ab ijs, quæ imparisyllaba sunt.

Nomina igitur in ας, desinentia monosyllaba pauca sunt, acuuntur autem aut circunflectuntur, & partim sunt parisyllaba, & declinatur per abiectionem τοῦ σ: partim imparisyllaba, & ea declinantur per ντ. Sunt enim parisyllaba hæc, ὁ γρᾶς, τοῦ γρᾶ. ὁ λᾶς, τοῦ λᾶ. ὁ πᾶς, τοῦ πᾶ, diminutiuum ἀπὸ τοῦ πατήρ. ὁ φᾶς, τοῦ φᾶ. ὁ θᾶς, τοῦ θᾶ. Imparisyllaba hæc, ὁ κρᾶς, τοῦ κρατὸς, per τ, solum. ὁ πᾶς, τοῦ παντὸς, trium generum, genitiuum habens ὀξύτονον. ζᾶς uero ζάντος, & φθᾶς φθάντος. cũ participij sumpserint terminationẽ, accentum quoque in genitiuo ad eius similitudinem

ſeruauerunt : ut ςᾶς, ςάντος.

Deſinentia in ας, *polyſyllaba circunflexa, quæ ſint pariſyllaba, in* α, *mittunt genitiuum : ut* θωμᾶς, θωμᾶ. κοσμᾶς, κοσμᾶ. μηνᾶς, μηνᾶ. *Impariſyllaba uero in* τος, *faciunt genitiuum : ut* πελεκᾶς, πελεκάντος. *Inueniuntur quædam Ionica, quæ in* δος *mittunt genitiuum,* βιττᾶς, βιττάδος. κυρᾶς, κυράδος. *Etiam deſinentia in* βας, *ante* β, *aliam conſonantem habentia dummodo non ſit* ρ, *in* α *faciunt genitiuum : ut* ὁ σάμβας, τοῦ σάμβα. ὁ χάλβας, τοῦ χάλβα. ὁ κρίσβας, τοῦ κρίσβα. *His ſimilia ſunt* ὁ ἴβας, τοῦ ἴβα. ὁ βανέβας, τοῦ βανέβα. ὁ ἀννίβας, τοῦ ἀννίβα. *Etiam in* γας, *deſinentia diſſyllaba ſolum propria: ut* ὁ μίγας, τοῦ μίγα. ὁ ἄλγας, τοῦ ἄλγα. ὁ μέγας, τοῦ μέγα, *quod extremam producit. Excipitur* σάλγας, *quod* σάλγαντος *facit. at* ὁ μέγας, τοῦ μεγάλου, *heteroclitum eſt, & adiectiuum.* μέγας *enim quintæ declinationis* μέγαος *facit, ſicut* λάας, λάαος, *et extremam habet correptam. at* μεγάλος, μεγάλου παροξύτονον *tertiæ declinationis eſt pariſyllaborum, & adiectiuum.* μέγαλλος *enim* προπαροξύτονον, *& per geminum* λλ, *proprium eſt nomen* κατὰ τοὺς παλαιούς. *hæc Euſtathius* ἐν τῷ σ. τῆς Ὀδυσ. *Etiam polyſyllaba, ut* ὁ σατύργας, τοῦ σατύργα. ὁ ςροάγας, τοῦ ςροάγα. *Excipitur* ὁ ἀκράγας, τοῦ ἀκράγαντος, *nomen fluuij Siciliæ, unde* ἡ ἀκράγας, τῆς ἀκράγαντος *nomen urbis. Etiam in* δας, *diſſyllaba & polyſyllaba,* ὁ λάδας, τοῦ λάδα. ὁ ἴδας, τοῦ ἴδα. ὁ λεωνίδας, τοῦ λεωνίδα. ὁ τιμαχίδας, τοῦ τιμαχίδα. *excipiuntur quæ diphthongum habent in penultima, ut*

ὁ ἀφείδας,

ὁ ἀφείδας, τοῦ ἀφείδαντος. *Etiam in* ζας, θας, κας, ξας, ψας: *ut* ὁ ἀρίζας, τοῦ ἀρίζα. ὁ ἄνθας, τοῦ ἄνθα. ὁ πελέκας, τοῦ πελέκα. ὁ ἀλίξας, τοῦ ἀλίξα. ὁ ἄψας, τοῦ ἄψα. *Etiam in* λας, ἁπλᾶ *dissyllaba, quæ sint unius generis, & non habent penultimam natura longam. & polysyllaba quoque duo* λλ, *habentia ut* ὁ ὕλας, τοῦ ὕλα. ὁ γέλας, τοῦ γέλα. ὁ ἰόλλας, τοῦ ἰόλλα. ὁ ἀβόλλας, τοῦ ἀβόλλα. *Etiam in* μας *consonantem habentia ante* μ, ὁ σύλμας, τοῦ σύλμα. ὁ ἀκαματοχάρμας, τοῦ ἀκαματοχάρμα. *excipitur* ὁ τόλμας, τοῦ τάλμαντος. *Etiam desinentia in* μας, περσικὰ: *ut* ὁ σαλάμας, τοῦ σαλάμα. ὁ σπιτάμας, τοῦ σπιτάμα. *Etiam in* νας, *ut* ὁ πίνας, τοῦ πίνα. *excipitur* ὁ κάνας, τοῦ κάναντος. *Etiam in* πας *desinentia unius generis, ut* ὁ πάπας, τοῦ πάπα. ὁ κάλπας, τοῦ κάλπα. ὁ λάμπας, τοῦ λάμπα. *Excipiuntur* ὁ κύπας, τοῦ κύπαντος. πᾶς *uero* παντὸς, *adiectiuum & monosyllabum. Etiam in* ρας, *non habentia primam & secundam syllabam ab eadem consonante, uel antisticho eius incipientem: ut* ὁ σιμόρας, τοῦ σιμόρα. ὁ κύδρας, τοῦ κύδρα. *Etiam in* σας *desinentia dissyllaba, quæ non habeant* ε *in penultima: ut* ὁ χρύσας, τοῦ χρύσα. ὁ κέρσας, τοῦ κέρσα. *Etiam in* τας, *ut* ὁ ἀρχύτας, τοῦ ἀρχύτα. ὁ αὐρώτας, τοῦ αὐρώτα. *excipiuntur* ὁ τελαύτας, τοῦ τελαύταντος.

Etiam in φας, *desinentia dissyllaba, & in* χας: *ut* ὁ δέλφας, τοῦ δέλφα. ὁ ἄλφας, τοῦ ἄλφα. κύφας *uero* κύφατος *facit.* ὁ καλλίχας, τοῦ καλλίχα. ὁ λάχας, τοῦ λάχα. κάλχας *uero* κάλχαντος *facit. Etiam in* ας, *a uerbis circumflexis composita, ut* ὁ πατρα-

λοίας, τοῦ πατραλοία, ἀπὸ τοῦ ἀλοιῶ τὸ τύπτω. Etiam in ας, nominibus femininis composita: ut ἡ φαρέτρα, ὁ δ᾽ φαρέτρας, τοῦ δ᾽ φαρέτρα. ἡ βία, ὁ δ᾽ρυβίας, τοῦ δ᾽ρυβία. ἡ ἀγορά, ὁ πυθαγόρας, τοῦ πυθαγόρα καὶ πυθαγόρου, quamuis hoc nomen alij aliunde deducunt. ἡ ἀνία, ὁ πανσανίας, τοῦ πανσανία. Et hæc de pariter declinatis.

DE IN ΑΣ, IMPARISYLLABIS.

Desinentia in ας purum, dissyllaba grauitona, & quæ Dorica non sunt, διὰ τοῦ ντ, declinantur: ut ὁ αἴας, τοῦ αἴαντος. ὁ θόας, τοῦ θόαντος: excipitur ὁ λάας, τοῦ λάα, cum proprium est nomen: cum uero appellatiuum est, ὁ λάας, του λάαος facit, καὶ κράσει λᾶος. Οδυσ. θ. λᾶος ὑπαὶ ῥιπῆς τῷ λάαϊ, λᾶϊ. Ιλιάδος π. βάλε δ᾽ ἕκτορος ἡνιοχῆα ἵππων ἠνί᾽ ἔχοντα μετώπιον ὀξέι λᾶϊ. Δυϊκὰ τὼ λάαε, λᾶε. Ιλιάδος ψ. λᾶε δέ τοῦ ἑκάτερθεν ἐρηρέδαται δύο λευκώ. Declinatur etiam ὁ λάας, τοῦ λάου, τῷ λάᾳ, τὸν λάαν. Etiam in ας, monosyllaba ὀξύτονα, in τος faciunt genitiuum: ut ὁ πράς, του πραντός.

Etiam polysyllaba, ut ὁ ἀνδριάς, τοῦ ἀνδριάντος. Etiam in βας, desinentia, si ancipitem correptam in penultima habuerint: ut ὁ βίβας, τοῦ βίβαντος. ὁ λυκάβας, τοῦ λυκάβαντος. ὁ ἀλύβας, τοῦ ἀλύβαντος, cuius penultima longa est. Excipiuntur ὁ βαρνάβας, τοῦ βαρνάβα. ὁ λάβας, τοῦ λάβα. ὁ κάβας, τοῦ κάβα. ὁ ἄβας τοῦ ἄβα, ἐθνικόν. at ὁ ἄβας, τοῦ ἄβαντος, proprium nomen. Similiter & ἰόβας, ἰόβα & ῥήβας, ῥήβα. Etiam in βας, & quæ ante β habent ρ, impariter declinantur: ut ὁ φόρβας, τοῦ φόρβαντος. ὁ κύρβας, τοῦ κύρβαντος.

τος. *Etiam in* γας, *desinentia dissyllaba propria & appellatiua siue gentilia, ut* ὁ γίγας, τοῦ γίγαντος. ὁ βρίγας, τοῦ βρίγαντος. *Etiam in* δας, *dissyllaba, & quæ habeant diphthongum in penultima, ut* ὁ ἀφείδας, τοῦ ἀφείδαντος. οἴδας, τοῦ οἴδαντος. *Etiam polysyllaba siue dissyllaba a uerbis grauitonis deriuata, ut* μείδομαι, ὁ μείδας, τοῦ μείδαντος. εἴδω, ὁ εἴδας, τοῦ εἴδαντος. χαρίζομαι, ὁ χαρίδας, τοῦ χαρίδαντος. *Etiam desinentia in* ζας, *habentia* υ *ante* ζ, *ut* ὁ βύζας, τοῦ βύζαντος. ὁ πύζας, τοῦ πύζαντος. *Etiam in* λας, *dissyllaba* μονογενῆ, *& quæ habent penultimam natura longam: ut* ὁ φύλας, τοῦ φύλαντος. ὁ χήλας, τοῦ χήλαντος. *Similiter & quæ habent consonantem cum* λ, *ut* ὁ ἄτλας, τοῦ ἄτλαντος. *Etiam habentia duo* λλ, *ut* ὁ πάλλας, τοῦ πάλλαντος. ὁ βάλλας, τοῦ βάλλαντος. ὁ μέλας *uero*, τοῦ μέλανος, & ὁ τάλας, τοῦ τάλανος, *trium generum sunt. Etiam in* μας, *dissyllaba & polysyllaba, & quæ ante* μ, *breuem uocalem habent: ut* ὁ ἀδάμας, τοῦ ἀδάμαντος. ὁ πολυδάμας, τοῦ πολυδάμαντος. *& cum his* ὁ θαύμας, τοῦ θαύμαντος. *Etiam in* ρας, *dissyllaba, habentia primam & secundam syllabam ab eadem consonante, siue antisticho eius incipientem: ut* ὁ βάρβας, τοῦ βάρβαντος. ὁ φρόφρας, τοῦ φρόφραντος. ὁ τάθρας, τοῦ τάθραντος. *Similiter & ea quæ participiis incidunt, ut* ὁ πείρας, τοῦ πείραντος. ὁ ἄρας, τοῦ ἄραντος. *Similiter & quæ habent* α *ante*, ρ, *ut* ὁ τάρας, τοῦ τάραντος. ὁ κάρας, τοῦ κάραντος. *Etiam desinentia in* σας, *polysyllaba & quæ in penultimo, habent* ε, *ut* ὁ ἀπέσας, τοῦ ἀπέσαντος. *Etiam*

in φας, desinentia polysyllaba, ut ὁ κορύφας, τοῦ κορύφαντος. ὁ ἐλέφας, τοῦ ἐλέφαντος. ὀνόφας uero ὀνόφα facit. Desinentia in ας, composita simplicium seruant declinationem, ut, λυκοθόας, λυκοθόαντος: quoniam θόας, θόαντος: σύμπας, σύμπαντος: quoniam πᾶς, παντὸς dicimus. Et hæc de nominibus in ας, desinentibus, & eorum genitiuis. nunc de alijs casibus nominum quintæ declinationis, pro quibus ὁ αἴας commune sit exemplum.

Genitiuus.

Ο αἴας. ἡ γενικὴ τοῦ αἴαντος. *nam desinentia in ας purum dissyllaba grauitona, penultimam productam habentia,* διὰ τοῦ ντ *declinantur.*

Η δοτικὴ, τῷ αἴαντι, *a genitiuo fit: nam omnis genitiuus in* ος, *desinens, mutata* ος, *in* ι, *datiuum singularem facit.*

Η αἰτιατικὴ, τὸν αἴαντα, *a datiuo: nam omnis datiuus singularis in* ι, *prolatum desinens,* ι, *in* α, *conuerso accusatiuum singularem facit. Sed aduertendum est accusatiuum singularem quintæ declinationis aut in* α, *correptum, desinere, aut in* ν. *In* α, *correptum, ut* τὸν αἴαντα, τὸν θόαντα. *In* ν, *cum genitiuus singularis in* ος *purum desinens, ancipitem uocalem habet in penultima, a nominatiuo fit* σ, *in* ν, *conuerso: ut* ἰχθὺς, ἰχθύος, ἰχθυῦ. ὄφις, ὄφιος, ὄφιν. πάρις, πάριος, πάριν. *Excipitur* διὸς, δία. *Desinentia uero in* υς, *etsi frequenti usu in* ν, *mittunt accusatiuum, ut* ταχὺς, ταχυὺ. ὀξὺς, ὀξυὺ: *nonnunquam tamen in* α, *faciunt accusatiuum* ποιητικῶς, *ut* εὐρέα πόντον, καὶ πολέα στρατὸν.

Simi-

Similiter & in ους, *desinentia nunc in* α, *mittunt accusatiuum, nunc in* ν, *sed in* ν, *frequentius, raro autem in* α, *ut* τὸν βοῦν καὶ βόα.

Ἡ κλητικὴ, ὦ αἶαν, *a genitiuo fit, extrema syllaba abiecta. nam in nominibus* διὰ τοῦ ντ *declinatis, & quæ synæresim non patiuntur, extrema genitiui abiecta, fit uocatiuus singularis: ut* θόας, θόαντος, ὦ θόαν. λαοδάμας, λαοδάμαντος, ὦ λαοδάμαν. *poetæ tamen huiusmodi uocatiuum absque* ν *proferre consueuerunt.* Ὀδυσ. θ̄.

Λαοδάμα, μάλα τοῦτο ἔπος κατὰ μοῖραν ἔειπες. & Ἰλιάδ. ν̄. πουλυδάμα, σὺ μὲν αὐτοῦ ἐρύκακε πάντας ἀρίστους. Σιμοῦς, & *similia etiam* ν, *extremæ syllabæ adijciunt, ut* σιμοῦντος, ὦ σιμοῦν. πλακοῦντος, ὦ πλακοῦν. *Excipitur* ὀδοὺς, ὀδόντος: *huius enim uocatiuus solus similis est nominatiuo,* ὦ ὀδούς. *In quibus uero genitiuus* διὰ τοῦ εος *existens in* ους, *faciunt synæresiatum, a nominatiuo fit,* η, *in* ε, *conuerso,* ὁ δημοσθένης, ὦ δημόσθενες. *In desinentibus uero in* ο, *siue in* ως, *femininis, a nominatiuo fit, extrema in* ο, μικρὸν *mutata, ac* ι, *in diphthongum assumpto:* ἡ λητὼ, ὦ λητοῖ. ἡ αἰδὼς, ὦ αἰδοῖ. *In ijs uero, quæ exeunt in* ην, *siue in* εις, *quorum neutrum in* εν, *est formatum, a genitiuo fit, abiecta* ος *syllaba: ut* τέρην, τέρενος, ὦ τέρεν. χαρίεις, χαρίεντος, ὦ χαρίεν. *In desinentibus autem in* ηρ, *grauitonis, fit uocatiuus in* ερ, *ut* μήτηρ, ὦ μῆτερ. *Excipitur* ὦ πίηρ. *Ex oxytonis uero quattuor sunt his similia,* πατὴρ, ὦ πάτερ. δαὴρ, ὦ δᾶερ. σωτὴρ, ὦ σῶτερ. ἀνὴρ, ὦ ἄνερ. *Etiam in quibusdam similis est uocatiuus*

nominatiuo prorſus, in quibuſdã uero & ſine σ, profertur. nam in iis, quæ in ευς, aut in ους exeunt, etiam ſine σ, cum diphthongo enuntiatur. ὦ βασιλεῦ, ὦ βοῦ. niſi quid prohibeat. nam ὦ πούς, & ὦ ὀδούς ſolum dicimus, ne coincidant cum ποῦ, aduerbio, & ὀδοῦ. Etiam in appellatiuis grauitonis in ις, deſinentibus, quæ non exeunt in natura longam, & omnino in deſinentibus in ις, grauitonis, ut ὁ ὄφις, ὦ ὄφι. Etiam in υς, grauitonis, ὁ βότρυς, ὦ βότρυ. Etiam in oxytonis, quæ ſunt trium generum, ὁ ἡδὺς ὦ ἡδύ. In ως, uero deſinentibus maſculinis, productam habentibus penultimam, ſimilis eſt uocatiuis nominatiuo: & omnino in deſinentibus in ως, pure autem declinatis, ſiue per τ, præter feminina oxytona, ὁ ἥρως, ὦ ἥρως. Etiam in ης, grauitonis iambici, & omnino in ης, deſinentibus, declinatis autem per τ, ut ὁ λάχης, ὦ λάχης. Etiam in ις, oxytonis, ut ἡ πριαμὶς, ὦ πριαμίς. Etiam in υς, oxytonis, ut ἡ χλαμὺς, ὦ χλαμύς. Etiam in ας, oxytonis, ut παλλὰς, ὦ παλλάς. Etiam in λς, ut ὁ ἅλς, ὦ ἅλς. Etiam in aliquam duplicium, ὁ ἄναξ, ὦ ἄναξ. Etiam in aliquam immutabilem exeuntibus, ut ὁ ἕλλην, ὦ ἕλλην. præter ſuperius annotata.

Δυϊκά.

Η ὀνομαστικὴ καὶ αἰτιατικὴ τῶν δυϊκῶν. τὼ αἴαντε, a datiuo ſingulari. Omnis enim datiuus ſingularis in ι, prolatum deſinens, mutato ι in ε, nominatium & accuſatiuum dualem facit, τῷ αἴαντι, τὼ αἴαντε.

Η γενικὴ καὶ δοτικὴ, τοῖν αἰάντοιν, Omnis nominatiuus dualis in ε, ſiue in ω exiens, in οιν facit genitinum

uum & datiuum dualem, ut τὼ αἴαντε, τοῖν αἰάντοιν. τὼ λόγω, τοῖν λόγοιν. τὰ αἰδῶ, ταῖν αἰδοῖν.

Πληθυντικά.

Ἡ εὐθεῖα καὶ κλητικὴ πληθυντικὴ, οἱ αἴαντες, ὦ αἴαντες. Omnis enim nominatiuus dualis in ε, desinens, apposito σ, nominatiuum pluralem facit, τὼ αἴαντε, οἱ αἴαντες, neutris tamen exceptis.

Ἡ γενικὴ τῶν αἰάντων. omnis genitiuus pluralis communis cuiusuis generis, in ων, exit.

Ἡ δοτικὴ τοῖς αἴασι: ubi aduertendum eſt datiuũ pluralem partim a nominatiuo singulari fieri, partim a datiuo. si a nominatiuo, hæc datur regula. Omnis nominatiuus singularis in σ, desinens cum longa, siue uocali siue diphthongo, ac imparibus syllabis inflexus, nec habens genitiuum contractum, apposito ι, datiuum pluralem facit, ut ὁ θόας, τοῖς θόασι. ὁ λέβης, τοῖς λέβησι. ὁ ἥρως, τοῖς ἥρωσί. ὁ βασιλεὺς, τοῖς βασιλεῦσι. Annotantur τοῖς ποσὶ, quod a datiuo singulari fit ποδὶ, & τοῖς υἱέσι ἀττικῶς, ἀπὸ τοῦ υἱεὺς, & δρομέσι, ἀπὸ τοῦ δρομεὺς, pro πουσὶ, υἱεῦσι, & δρομεῦσι. Sciendũ eſt autẽ nominatiuum in υς, productam desinentem, assumpto ι, ac υ, correpto, datiuum pluralem facere: ut ὁ ἰχθὺς, τοῖς ἰχθύσι. excipitur τοῖς μῦσι, ἀπὸ τοῦ μῦς, quod solum producitur. Etiam nominatiuus exiens in aliquam duplicium, eodem modo datiuum pluralem facit, ὁ ἅρπαξ, τοῖς ἅρπαξι.

A datiuo uero singulari fit datiuus pluralis, cum nominatiuus singularis aliam habeat terminationẽ. Pro quo aduertendum eſt, quòd si datiuus singularis

in ι, purum exeat, aſſumpto σ, ante ι, datiuum pluralem facit. τῷ ὄφιϊ, τοῖς ὄφισι. τῷ ἡδέϊ, τοῖς ἡδέσι. τῷ δημοσθένεϊ, τοῖς δημοσθένεσι. *ὄφις enim & ἡδὺς extremam habent correptam:* δημοσθένης *uero etſi in σ, cũ uocali longa exeat, genitiuum datiuumq. tamen habet per ſynæreſim. Si uero datiuus ſingularis conſonantem habeat ante ι, aſſumpto σ, ac conſonantibus abiectis, quæ cum ipſo minime audiri poſſunt, datiuum pluralem facit: ut* τῷ αἴαντι, τοῖς αἴασι. *Si uero datiuus ſingularis ν, ſolum habeat ante ι, mutato ν, in σ, datiuum pluralem facit: ut* πλάτων, πλάτωσι. ποιμένι, ποιμέσι. *&, ſi alibi ν ante σ, inueniatur, ut* ἕλμινς. *Sed aduertendum, penultimam datiui pluralis aut parem eſſe penultimæ aliorum obliquorum, aut maiorem. Quæ ſi ſit anceps, & per abiectionem conſonantium facta ſit breuis, rurſus in ſe ipſam productam mutari: ut* τῷ θόαντι τοῖς θόᾰσι, θόᾱσι. *Si uero breuis fuerit, ε ſcilicet aut ο* μικρὸν, *ε, quidem aſſumpto ι, in diphthongum producitur: ut* τιθέντι, τιθέσι, τιθεῖσι. *ο uero aſſumpto υ, ut* τῷ λέοντι, λέοσι, λέουσι. χαρίεις *igitur &* τιμήεις, *& ſimilia, cum in* εις *deſinant* διὰ τῆς ει, διφθόγγου, *& imparibus inflectantur ſyllabis, nec habeant genitiuum contractum, a nominatiuo ſingulari datiuum pluralem deducere poſſunt aſſumpto ι, ut* χαρίεις, χαρίεισι, *&* τιμήεις τιμήεισι, *ſicut a* βασιλεύς, βασιλεῦσι. *Poſſunt etiam formari a datiuo ſingulari, ν, & τ, prius expunctis, ac σ, interiecto: ut* χαρίεντι, χαρίεσι. τιμήεντι, τιμήεσι. *& adiuncto ι, penultimæ uocali fit* χαρίεισι, *et* τιμήεσι:

σι: sicut ὦ τιθεὶς, τιθέντι, τιθέσι, καὶ τιθεῖσι. Quidam tamen non ἰῶτα, sed alterum σ, addentes χαρίεσι dicunt, ut Gregorius Scholarius asserit: quod factum est, ne eius penultima minor tempore sit aliorum obliquorum penultima. Additur etiam ν, consonans huiusmodi datiuis in ι, prolatum desinentibus, uocali sequente, ut τοῖς αἴασιν. Sed apud poetas etiam consonante sequente additur ν, quod quidem metri gratia fit. Ιλιάδος ᾱ.

ἐν δέ οἱ ἦτορ Στήθεσσιν λασίοισι διάνδιχα μερμήριξεν.

& in eodem.

Πῶς τίς τοι πρόφρων ἔπεσιν πείθηται ἀχαιῶν;

Η αἰτιατικὴ, τοὺς αἴαντας. nam omnis accusatiuus singularis in α, desinens, assumpto σ accusatiuum pluralem facit. τὸν αἴαντα, τοὺς αἴαντας.

Η κλητικὴ, ὦ αἴαντες, nominatiuo plurali omnino similis.

Aduertendũ est hoc in loco, Aeoles huiuscemodi nomina in ας, desinentia, διὰ διφθόγγου enuntiare, ut τάλαις pro τάλας, μέλαις pro μέλας, & θόαις pro θόας, non tamen αἴαις pro αἴας dicunt διὰ τὴν ἐπαλληλίαν τῶν φωνηέντων. At genitiuus nonnunquam ἀποκοπὴν patitur ποιητικῶς metri gratia, ut αἴαν pro αἴαντος. θόαν pro θόαντος. Datiuus uero poetica licentia aliquando producit extremam, hoc est, ι, facta communi syllaba præcipue per cæsuram, ut αἴαντι, δαΐφρονι, cum regula id corripi postulet. Nonnunquã κατὰ κρᾶσιν eandem producit, ut θέτιδι, θέτιϊ, θέτι. Ιλιάδος. σ. πάντα θέτι καλλιπλοκάμῳ. ζωάγρια τίνειν. sic μήτιδι, μή-

μήτιϊ, μήτι. Οδυσ. ν. ἐγὼ δ᾽ ἐν πᾶσι θεοῖσι μήτιϊ κλέομαι, καὶ κέρδεσιν. Patitur etiam ἀποκοπὴν, ut ἱδρῶτι, ἱδρῶ. Ιλιάδος ρ. τείρεθ᾽ ὁμοῦ καμάτῳ τε καὶ ἱδρῷ σπευδόντεσσι. Accuſatiuus quoque idem patitur, ut ποσειδῶνα, ποσειδῶ. ἱδρῶτα, ἱδρῶ. Ιλιάδος κ. αὐτοὶ δ᾽ ἱδρῶ πολλὸν ἀπενίζοντο θαλάσσῃ. In comparatiuis uero in ων, deſinentibus craſim patitur ἀττικῶς, ut μείζονα, ἀποβολῇ τοῦ ν. μείζοα, καὶ κράσει τοῦ ο, καὶ α, εἰς ω, μείζω. Nec ſolum accuſatiuus ſingularis dictorum comparatiuorum hoc patitur, ſed etiam nominatiuus, accuſatiuus, & uocatiuus pluralis numeri patiuntur, etſi non in ω, ſed in ου, craſim fieri contingat ἔθει ἀττικῷ, ut οἱ μείζονες, μείζοες, μείζους. ſic accuſatiuus caſus, μείζονας, μείζοας, μείζους. & uocatiuus ſimilis eſt nominatiuo. nam regula eſt, ὅτι πᾶσα εὐθεῖα πληθυντικὴ εἰς σ λήγουσα, καὶ συνῃρημένη κατὰ τὸ τέλος, τὴν αἰτιατικὴν ἔχει ὁμόφωνον, καὶ ὁμόχρονον, καὶ τὴν κλητικήν: ideſt, quod omnis nominatiuus pluralis in σ, deſinens, & circa finem ſynæreſim patiens, accuſatiuum et uocatiuum habet ſibi conſonum, & contemporalem. At in nominatiuo, accuſatiuo, & uocatiuo pluralis numeri neutrorum eadem fit craſis, quæ in accuſatiuo ſingulari maſculinorum, ut τὰ μείζονα, μείζοα, μείζω. Datiuus pluralis παραγωγὴν patitur ἔθει ἰωνικῷ καὶ αἰολικῷ, ut θοάντεσσι, & fit a nominatiuo plurali in ες, deſinente, ſiue maſculini generis ſit, ſiue feminini, addita σι, ſyllaba, ut κύνες, κυνέσσι. γυναῖκες, γυναίκεσσι. In neutris uero, aut a nominatiuo plurali, extrema in ες, mutata, & adiuncta

adiuncta σι, τείχεα, τείχεες, τειχέεσι. uel a genitiuo singulari ο, in ε, conuerso, τείχεος, τείχεες, τειχέεσι. iccirco duplici σ, scribitur, nisi metri gratia alterum eijciatur.

ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ.

Ὁ θόας κοινῶς, καὶ θόες αἰολικῶς. τοῦ θόαντος κοινῶς, καὶ θόα ποιητικῶς. τῷ θόαντι. τὸν θόαντα. ὦ θόαν κοινῶς, καὶ ὦ θόας ἀττικῶς. Δυϊκὰ. τὼ θόαντε. τοῖν θοάντοιν. ὦ θόαντε. Πληθ. οἱ θόαντες. τῶν θοάντων. τοῖς θόασι κοινῶς, καὶ θοάντεσι ἰωνικῶς καὶ αἰολικῶς. τοὺς θόαντας. ὦ θόαντες.

DE NOMINIBVS IN ΗΣ, PARISYLLABIS.

Nomina in ης, desinentia, cum & ipsa partim sint æqualiter declinata, partim uere inæqualiter: & quæ æqualiter declinatur, aliqua mittunt genitiuum in ου, aliqua in η, ἔθει δωρικῷ: ordine quodam & ipsa uarianda sunt, & discernenda quæ sunt parisyllaba, ab ijs, quæ imparisyllaba sunt. Et primum de parisyllabis habentibus genitiuum in ου. Desinentia igitur in ης, grauitona spondaica in ου faciunt genitiuum, ut ὁ χρύσης, τοῦ χρύσου. ὁ ξέρξης, τοῦ ξέρξου. Excipiuntur ὁ μάθλης, τοῦ μάθλητος. ὁ κύρης, τοῦ κύρητος. ὁ τίγρης, τοῦ τίγρητος. ὁ τίγρης, τοῦ τίγρητος, fluuij nomen, qui & τίγρις τίγριδος, et τίγριος ἰωνικῶς. φάγρης, φάγρητος. μάμνης, μάμνητος. ἴγνης, ἴγνητος. μάσσης, μάσσητος. μένδης, μένδητος. Etiam in ης circunflexa in ου, faciunt genitiuum: ut ὁ θαλῆς, τοῦ θαλοῦ, καὶ ὁ θάλης, τοῦ θάλητος. ὁ ἑρμῆς, τοῦ ἑρμοῦ. ὁ σαλῆς,

λῆς, τοῦ σωλοῦ. ὁ μωσῆς, τοῦ μωσοῦ. καὶ ὁ μωϋσῆς, τοῦ μωϋσοῦ. καὶ ὁ μωσεὺς, τοῦ μωσέως. καὶ ὁ μωϋσεὺς, τοῦ μωϋσέως. *Etiam in* ης, *grauitona a femininis in* η, *desinentibus deriuata, ut* ἡ λέσχη: ὁ λέσχης, τοῦ λέσχου. ἡ ἀράχνη: ὁ ἀράχνης, τοῦ ἀράχνου: ἡ χαίτη: ὁ κυανοχαίτης, τοῦ κυανοχαίτου. *Etiam in* δης, *desinentia* πατρωνυμικὰ, ὁ ἀτρείδης, τοῦ ἀτρείδου. *Etiam in* δης, *propria, patronymici formam habentia*, ὁ θουκυδίδης, τοῦ θουκυδίδου. ὁ μιλτιάδης, τοῦ μιλτιάδου. ὁ εὐριπίδης, τοῦ εὐριπίδου. *Etiam in* ης, *desinentia grauitona, siue simplicia sint, siue decomposita, a nominibus in* ος, *deriuata, ut* ἄραξος, ὁ ἀράξης, τοῦ ἀράξου. λάπιθος: ὁ λαπίθης, τοῦ λαπίθου. *Etiam in* της, *quæ composita non sunt a uerbo* κρατῶ: ὁ δότης, τοῦ δότου. ὁ χάρτης, τοῦ χάρτου. ὁ δύτης, τοῦ δύτου. *In* θης, *quoque desinentia his similia sunt*, ὁ σκύθης, τοῦ σκύθου. *Etiam in* ανης, ινης, ονης, υνης, καὶ ωνης, καὶ ολης. ὁ ἰορδάνης, τοῦ ἰορδάνου. ὁ αἰσχίνης, τοῦ αἰσχίνου. ὁ γηρυόνης, τοῦ γηρυόνου: καὶ γηρυὼν, γηρυόνος: καὶ γηρυονεὺς, γηρυονέος, *sæpe apud poetas*. ὁ κερύνης, τοῦ κερυνίου. ὁ τελώνης, τοῦ τελώνου. ὁ ὀζόλης, τοῦ ὀζόλου. *Grauitona quoque in* ης, *desinentia, super duas syllabas habentia ante* ης, *immutabilem quampiam geminatam*, ὁ ἰωάννης, τοῦ ἰωάννου. ὁ καβάλλης, τοῦ καβάλλου. *Excipitur* ὁ πόλλης, τοῦ πόλλητος, (*est enim dissyllabum*) & ὁ ἀελλῆς, τοῦ ἀελλοῦ, ὀξύτονον γάρ. *Etiam in* ης, *quæ sunt unius generis, & a uerbis composita, ut a* πωλῶ, ὁ βιβλιοπώλης, τοῦ βιβλιοπώλου. *a* μετρῶ, ὁ γεωμέτρης, τοῦ γεωμέτρου. *a* τρίβω, ὁ παιδοτρίβης, τοῦ παιδοτρί-

δοτρίβου. α βαίνω, ὁ χοινοβάτης, τοῦ χοινοβάτου.

Monoſyllaba autem in ης, *deſinentia circunflexa, abiecto* σ, *faciunt genitiuum, ut* ὁ δρῆς, τοῦ δρῆ. ὁ τρῆς, τοῦ τρῆ. *Sic* ποδῆς, ποδῆ *ſolea: quod diſſyllabum eſt. Et de pariſyllabis hactenus.*

DE IN ΗΣ, IMPARISYLLABIS.

D*Eſinentia in* ης, *grauitona iambica a præſenti uerbo deriuata, cuius conſonantem ſeruant, in* τος, *mittunt genitiuum, ut a* λέβω, ὁ ὀλέβης, τοῦ λέβητος. *a* λήχω, ὁ λάχης, τοῦ λάχητος. *a* πένω ὁ καὶ ἡ πένης, τοῦ καὶ τῆς πένητος. *a* πλανῶ, ὁ πλάνης, τοῦ πλάνητος, καὶ ὁ πλανήτης, τοῦ πλανήτου. *a* κρατῶ, ὁ κράτης, τοῦ κράτητος. *a* δαίρω, ὁ δάρης, τοῦ δάρητος, καὶ δάρου. ὁ κόμης, τοῦ κόμητος, καὶ κόμου. ὁ γύης, τοῦ γύητος, καὶ γύου. μύκης, τοῦ μύκητος, καὶ μύκου. ὁ πύδης τοῦ πύδητος, καὶ πύδου. ὁ χάρης τοῦ χάρητος, καὶ χάρου. ὁ πύλης, τοῦ πύλητος καὶ πύλου. ὁ μώης, τοῦ μώητος, καὶ μώου. ὁ μέγης, τοῦ μέγητος καὶ μέγου. *Etiam in* ης, μονοσύλλαβα ὀξύτονα *in* τος *mittunt genitiuum, ut* ὁ κρὴς κρητὸς. ὁ γνὴς, τοῦ γνητός. ὁ θὴς, τοῦ θητός. *In* ης *quoque deſinentia polyſyllaba, compoſita communia, oxytona, & a uerbis deriuata, per* τος *purum uariantur, & unam ſyllabam præteriti perfecti ſeruant: ut a* βέβληται, ἀβλὴς, ἀβλῆτος. *a* δέδμηται, ἀδμῆς, ἀδμῆτος. *a* τέθνηκα, ἡμιθνὴς, ἡμιθνῆτος, ὁ ἡμιθανὴς, κατὰ συγκοπὴν, *ſemimortuus. Etiá in* ης, *quæ habent ante* υς *immutabilem, & ante immutabilem uocalem aliquam, ut* ὁ ὑπέρης, ὑπέρητος. ἀκέλης, ἀκέλητος. κεφάλης, κεφάλητος. ἐπιάλης, ἐπιάλητος. *Etiam in* ης, *circunflexa, a nominibus in* εις *deriuata,* δαφνῆς, δαφνῆντος,

τος, ἀπὸ τοῦ δαφνήεις. φθογγῆς, φθογγῆντος, ἀπὸ τοῦ φθογγήεις. τιμῆς, τιμῆντος, ἀπὸ τοῦ τιμήεις. *Annotantur etiam hæc quæ in* ης, *desinunt, & in* εντος *mittunt genitiuum: ut* ὁ κλείμης, τοῦ κλήμεντος. ὁ μάνης, τοῦ μάνεντος. ὁ οὐάλης, τοῦ οὐάλεντος. ὁ κρίσκης, τοῦ κρίσκεντος.

De nominibus in ης, *quæ per crasim in* ους *faciunt genitiuum.*

Nomina in ῆς, *circunflexa, composita* ἀπὸ τοῦ κλέος, *in* οῦ κατὰ κρᾶσιν *faciunt genitiuum: ut* ὁ ἀνδροκλῆς, τοῦ ἀνδροκλέος, ἀνδροκλοῦς. ὁ ἡρακλῆς, τοῦ ἡρακλέος, ἡρακλοῦς. *Etiam nomina propria in* ης, *a uerbis composita, in* ους *faciunt genitiuum, ut a* δεύκω [illegible] ὁ πολυδεύκης, τοῦ πολυδεύκεος, πολυδεύκους. *a* μήδω, ὁ διομήδης, τοῦ διομήδεος, διομήδους. *a* φαίνω, ὁ ἀριστοφάνης, τοῦ ἀριστοφάνεος, ἀριστοφάνους. *Etiam in* ης, *a neutris in* ος, *composita, ut a* σθένος, ὁ δημοσθένης, τοῦ δημοσθένεος, δημοσθένους. *a* γένος, ὁ διογένης, τοῦ διογένεος, διογένους. *a* τέλος, ὁ ἀριστοτέλης, τοῦ ἀριστοτέλεος, ἀριστοτέλους. *& cetera huiusmodi. Excipitur* ὁ ἀμέλης, τοῦ ἀμέλητος. *&* ὁ ἀμένης, τοῦ ἀμένητος. *Etiam adiectiua in* ης, ὀξύτονα *& grauitona habentia neutrum in* ες, *ut* ὁ καὶ ἡ ἀληθὴς, τοῦ καὶ τῆς ἀληθέος, ἀληθοῦς. ὁ καὶ ἡ εὐμενὴς, τοῦ καὶ τῆς εὐμενέος εὐμενοῦς. ὁ καὶ ἡ κακοήθης, τοῦ καὶ τῆς κακοήθεος, κακοήθους. *Etiam in* ρης, *dissyllaba,* ὁ πλήρης, τοῦ πλήρεος, πλήρους. Αρης *uero* ἄρευς. *&* ἄρης, ἄρητος. *&* ἄρης, ἄρεος, ἄρους. *&* ἄρευς, ἄρεος κοινῶς, καὶ ἄρηος ἰωνικῶς, καὶ ἄρεως ἀττικῶς, καὶ ἄρειος αἰολικῶς. *Etiam in* ωρης *desinentia, & in* ηρης, *&* ευδης:

& ωδης: ut διώρης, τριήρης, λοιμώδης. Etiam in υης, ὀξύτονα, σαφηνὺς, γαληνὰς. Desinentia quoque in ης, à nominibus in υς, deriuata, ut à βαρὺς, ἀβαρής. ab ὠκὺς, ποδώκης. Hic aduertendum est, nomina in ης, composita à neutris in ος, desinentibus, si sint propria, grauari, δημοσθένης, ἀριστοτέλης: si uero adiectiua, acui: ut δυσμενὴς, δεσμενὴς, διετὴς, τριετὴς, τετραετὴς. Deriuata autem ἀπὸ τοῦ ἔτος grauantur ἔθει ἀττικῷ: διέτης, τριέτης, τετραέτης, & alia. Grauantur quoque & adiectiua composita à trisyllabis nominibus in ος, & etiam dissyllabis habentibus η, in penultima, si post eam sequatur consonans: ut à μέγεθος, παμμεγέθης. à κῆτος, μεγακήτης. ab ἦθος, κακοήθης. à μῆκος, ἐπιμήκης. &c. Hoc etiam annotandum est, desinentia in ης, impariter declinata, si per τ, uarientur, eundem habere & nominatiuum & uocatiuum: ut λάχης, λάχητος, ὦ λάχης. λέβης, λέβητος, ὦ λέβης. si uero διὰ τοῦ ντ, in ν mittere uocatiuum: τιμῆς, τιμῆντος, τιμῆν.

Παραδείγματα.

Ο λάχης. τοῦ λάχητος. τῷ λάχητι. τὸν λάχητα. ὦ λάχης. Δυϊκὰ. Τὼ λάχητε. τοῖν λαχήτοιν. ὦ λάχητε. Πληθ. οἱ λάχητες. τῶν λαχήτων. τοῖς λάχησι. τοὺς λάχητας. ὦ λάχητες.

De nominibus in ις, in ιος, purum genitiuum facientibus.

Ο μάντις. τοῦ μάντιος. τῷ μάντιϊ. τὸν μάντιν. ὦ μάντι κοινῶς, καὶ ὦ μάντις ἀττικῶς. Inuenitur etiam μάντιδος, διὰ τοῦ δ, raro tamen: in compositione ue-

ro frequentiſſime, ut πρόμαντις, προμάντιδος. ὀρθόμαντις, ὀρθομάντιδος. μάντεος uero proſa oratione frequentius.

De nominibus in ις, in ιος impurum genitiuum facientibus.

O μέρμις. τοῦ μέρμιθος, τῷ μέρμιθι. ὁ κανών. τὰ εἰς ι, λήγοντα, ἔχοντα πρὸ τοῦ ι, δύο ἀμετάβολα, διὰ τοῦ θος κλίνονται. βάλλις, βάλλιθος, ſpecies herbæ. ὄρνις, ὄρνιθος, auis. ſed hæc pauca ſunt. Quo in loco aduertendum eſt, nomina tam maſculina quàm feminina in ις deſinentia, ſiue per ι, ſiue per υ, facientia genitiuum in ος purum, ſi habeant ante ος δίχρονον, in ν ſolum mittere accuſatiuum: ut ὄφις, ὄφιος, ὄφιν. πόλις, πόλιος, πόλιν. Hoc idem faciunt & ὀξύτονα in υς, quanquam ante ος, δίχρονον non habeant, ut ἡδὺς, ἡδέος, ἡδύν. εὐρὺς, εὐρέος, εὐρύν. At εὐρέα, & πολέα στρατὸν, & ſimilia, poetica ſunt. Si uero in ος, nō purum deſinant, ſed cum aliqua conſonante, ſi ſint ὀξύτονα in α ſolum mittunt accuſatiuum, ut κρηπὶς, κρηπῖδος, κρηπῖδα. χλαμὺς, χλαμύδος, χλαμύδα. Si uero ſint grauitona, non ſolum in α, ſed in ν faciunt accuſatiuum, ut χάρις, χάριτος, χάριτα, καὶ χάριν. μῆνις, μήνιδος, μήνιδα, καὶ μῆνιν. ἐπήλυς, ἐπήλυδος, ἐπήλυδα, καὶ ἔπηλυν. Videntur tamen huiuſmodi nomina, quæ in δος mittũt genitiuum, non ex eadem declinatione duplicem habere accuſatiuum, ſed ex diuerſa. declinantur enim διὰ τοῦ δ, κοινῶς, ut πάρις, πάριδος, πάριδι, unde πάριδα. μῆνις, μήνιδος, μήνιδι, μήνιδα. ſubtracto uero δ, ἰωνικῶς fit πάρις, πάριος, ſicut ὄφις, ὄφιος. Ἰλιάδος γ̄. Αὐ

ἐρόων

δρόων πάριος δὲ θεῶς ἐκκλῆρος ὄρουσεν. *unde accusatiuus* πάριν, *qui à nominatiuo fit, sicut* ἀπὸ τοῦ ὄφις, ὄφιν. *et* μῆνις, μήνιος. Οδυσσείας γ̄.

Μήνιος ἐξ ἀλοῆς γλαυκώπιδος ὀβριμοπάτρης.

unde accusatiuus μῆνιν ἄειδε θεά. *nam Iones in nominibus desinentibus in* ις, *grauitonis, declinatis* διὰ τοῦ δος, *abijcientes* δ, *proprium faciunt genitiuum, quod non faciunt in* ὀξυτόνοις: *non enim dicunt* ἀσπὶς, ἀσπίδος, ἀσπίος. *sed horum usus uarius est.*

De nominibus in εις.

Ο τιμήεις. τοῦ τιμήεντος. τῷ τιμήεντι. τὸν τιμήεντα. ὦ τιμῆεν, καὶ τιμήει κοινῶς, καὶ τιμήεις ἀττικῶς. Δυϊκά. τὼ τιμήεντε. τοῖν τιμηέντοιν. ὦ τιμήεντε. Πληθ. οἱ τιμήεντες. τῶν τιμηέντων. τοῖς τιμήεισι, καὶ τιμήεσσι. τοὺς τιμήεντας. ὦ τιμήεντες.

De nominibus in υς.

Ο δρύς. τοῦ δρέος. τῷ δρέϊ, καὶ δρεῖ. τὸν δρέα, καὶ δρῦν. ὦ δρῦ κοινῶς, καὶ ὦ δρῦς ἀττικῶς. Δυϊκά. τὼ δρέε. τοῖν δρέοιν. ὦ δρέε. Πληθ. οἱ δρέες, δρεῖς. τῶν δρέων. τοῖς δρέσι. τοὺς δρέας, δρεῖς. ὦ δρέες, δρεῖς.

Ο νέκυς. τοῦ νέκυος. τῷ νέκυϊ. τὸν νέκυν. ὦ νέκυ κοινῶς, καὶ ὦ νέκυς ἀττικῶς. Δυϊκά. τὼ νέκυε. τοῖν νεκύοιν. ὦ νέκυε. Πληθ. οἱ νέκυες, νέκυς. τῶν νεκύων. τοῖς νέκυσι. τοὺς νέκυας, νέκυς. ὦ νέκυες, νέκυς.

Diminutiua in υς, *circūflexa, abiecto* σ, *paribus syllabis declinantur: ut* ὁ καμῦς. τοῦ καμῦ. τῷ καμῦ. τὸν καμῦν. ὁ διονῦς. τοῦ διονῦ. τῷ διονῦ. τὸν διονῦν. ὁ κλαυτῦς. τοῦ κλαυτῦ. τῷ κλαυτῦ. τὸν κλαυτῦν. *quorū datiuus in* υ, *solū*

absque ι, desinit: ut in prima simplicium declinatione dictum est, et in singulari numero tantũ inflectuntur.

De nominibus in ους.

Ὁ βοῦς. τοῦ βοός, καὶ βοῦς ποιητικῶς. *non autem* βουός. *quoniam desinentia in* σ, *cum diphthongo, subiunctiuam uocalem diphthongi abijciunt in genitiuo, exceptis* κλεῖς, κλειδός. δαῖς, δαιτός. & παῖς, παιδός. τῷ βοΐ, *non autem* βοῖ κατὰ συναίρεσιν, *sicut* λητόϊ, λητοῖ: *quoniam datiuus dissyllabus extremam corripiens synæresim non patitur*. τὸν βόα, καὶ βοῦν. ὦ βοῦ. Δυϊκά. τὼ βόε. τοῖν βοῖν. ὦ βόε. Πληθ. οἱ βόες, βοῦς. τῶν βοῶν. τοῖς βουσὶ κοινῶς, καὶ βόεσι ἰωνικῶς. Ἰλιάδος η̄. ἄλλοι δὲ ῥινοῖς, ἄλλοι δ' αὐτοῖσι βόεσι. τοὺς βόας, βοῦς. ο, & α, *in* ου, *diphthongum contractis: non autem* βῶς, *secundum communem regulam*, τροπῇ τοῦ ο, καὶ α, εἰς ω μέγα. *quandoquidem in huiusmodi cõtractis casibus propria assignatur regula, quæ est*, ὅτι πᾶσα εὐθεῖα πληθυντικὴ εἰς σ, λήγουσα, καὶ συνῃρημένη κατὰ τὸ τέλος, τὴν αἰτιατικὴν ἔχει ὁμόφωνον καὶ ὁμόχρονον, καὶ τὴν κλητικήν, ὦ βόες, βοῦς. *hanc eandem regulam paulo ante habes in* μείζονες, μείζους, *in comparatiuis in* ως.

Ὁ πούς. τοῦ ποδός. τῷ ποδί. τὸν πόδα. ὦ πούς.

De nominibus in ως.

Ὁ ἱδρώς. τοῦ ἱδρῶτος. τῷ ἱδρῶτι, καὶ ἱδρῷ. τὸν ἱδρῶτα, καὶ ἱδρῶ. ὦ ἱδρώς. Δυϊκά. τὼ ἱδρῶτε. τοῖν ἱδρώτοιν. ὦ ἱδρῶτε. Πληθ. οἱ ἱδρῶτες. τῶν ἱδρώτων. τοῖς ἱδρῶσι. τοὺς ἱδρῶτας. ὦ ἱδρῶτες.

Ὁ ἥρως. τοῦ ἥρωος. τῷ ἥρωϊ. τὸν ἥρωα. ὦ ἥρως. καὶ

τὰ

τὰ λοιπά.

Quo in loco aduertendum est, nomina in ως, *desinentia oxytona* μονοσύλλαβα, *habentia unam ex consonantibus tertiæ coniugationis grauitonorum, hoc est,* δ, θ, τ, *per* ος *purum uariari: ut* δμῶς, δμωός θώς, θωός. τρώς, τρωός. *Quæ uero nullam dictarum consonantium habent, si sint* ἀπαθῆ, *hoc est, si non patiantur, per* τος *uariari: ut* φώς, φωτός, *uir.* χρώς, χρωτός, *corpus. si autem patiantur, abiecto* σ, *ad similitudinem Atticæ declinationis uariari: ut* ὁ σῶς, τοῦ σῶ. ὁ ζώς, τοῦ ζῶ. ὁ κῶς, τοῦ κῶ: ἀπὸ τοῦ σῶος, ἢ σάος, ζωός, κῶος ὁ πολίτης. *quorum* ὁ ζώς *acuitur, quanquam ex crasi fiat, quoniam ex accentu graui & acuto non fit circunflexus.*

Ο ἔρως, τοῦ ἔρωτος κοινῶς, καὶ ἔρω ἀττικῶς. καὶ ὁ ἔρως, τοῦ ἔρου. τῷ ἔρῳ. τὸν ἔρον αἰολικῶς. Οδυ. α. Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος, καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο.

Ο μίνως. τοῦ μίνωος κοινῶς, καὶ μίνω ἀττικῶς. *nã Attici huiusmodi nomina ad propria referunt declinationẽ.*

De nominibus in λς.

Ο ἅλς. τοῦ ἁλός. τῷ ἁλί. τὸν ἅλα. ὦ ἅλς. Δυϊκά. τὼ ἅλε. τοῖν ἅλοιν. ὦ ἅλε. Πληθ. οἱ ἅλες. τῶν ἁλῶν. τοῖς ἁλσί. τοὺς ἅλας. ὦ ἅλες. *quod in masculino genere sal significat, in fœminino uero mare, & in numero singulari tantum declinatur.*

De nominibus in ρς.

Ο μάκαρς. τοῦ μάκαρτος. τῷ μάκαρτι. τὸν μάκαρτα. ὦ μάκαρς. *quod nomen treis habet nominatiuos, uidelicet* ὁ μακάριος, τοῦ μακαρίου. *abiectis uero dua-*

bus extremis syllabis, ρ tamen ac σ manentibus, fit μάκαρς: expuncto deinde σ, fit μάκαρ, μάκαρος. Οδυσσ. ε. τρὶς μάκαρες δαναοὶ, καὶ τετράκις οἱ τότ' ὄλοντο.

DE NOMINIBVS IN N.
& in primo in αν.

Ο Πάν. τοῦ πανός. τῷ πανί. τὸν πᾶνα. ὦ πάν. deus *Arcadiæ*. πᾶν uero παντὸς neutrum, ἀπὸ τοῦ πᾶς παντὸς, *adiectiuum est.*

Ο τιτάν. τοῦ τιτᾶνος. τῷ τιτᾶνι. τὸν τιτᾶνα. ὦ τιτάν. Δυϊκά. τὼ τιτᾶνε. τοῖν τιτάνοιν. ὦ. τιτᾶνε. Πληθ. οἱ τιτᾶνες. τῶν τιτάνων. τοῖς τιτᾶσι. τοὺς τιτᾶνας. ὦ τιτᾶνες.

De nominibus in ην.

Ο ἕλλην. τοῦ ἕλληνος. τῷ ἕλληνι. τὸν ἕλληνα. ὦ ἕλλην.

Ο σωλήν. τοῦ σωλῆνος. τῷ σωλῆνι. τὸν σωλῆνα. ὦ σωλήν.

De nominibus in ιν.

Ο δελφίν. τοῦ δελφῖνος. τῷ δελφῖνι. τὸν δελφῖνα. ὦ δελφίν.

Aduertendum est, nomina in ιν desinentia δικατάληκτα, hoc est, duarum terminationum appellari, quoniam in ις, etiam desinunt: δελφὶς: quod & Theodorus asserit, sic inquiens: δικατάληκτά τε καλεῖται ὅτι παρὰ μὲν τοῖς ἀρχαίοις εἰς ις λήγει, παρὰ δὲ τοῖς νεωτέροις εἰς ιν. ἀκτὶν, καὶ ἀκτίς. ῥὶν, καὶ ῥίς. eadem tamen seruatur declinatio, & ubique ι manet productum. excipitur τὶς, τινός. quod ι habet natura correptum, nec δικατάληκτον est.

De nominibus in υν.

Ὁ φόρκυν. τοῦ φόρκυνος. τῷ φόρκυνι, καὶ φόρκυ κατὰ ἀποκοπὴν. τὸν φόρκυνα. ὦ φόρκυν. καὶ ἄλλως.

Ὁ φόρκυς. τοῦ φόρκυος. τῷ φόρκυϊ. τὸν φόρκυν. ὦ φόρκυς. καὶ ἄλλως.

Ὁ φόρκος. τοῦ φόρκου. τῷ φόρκῳ. τὸν φόρκον. ὦ φόρκε.

DE TERMINATIS IN ΩΝ.

Nomina in ων desinentia aut acuuntur, ut ἐλεκὼν: aut grauantur, ut πλάτων: aut circunflectuntur, ut ποσειδῶν. Oxytona enim, apposita os, syllaba, faciunt genitiuum: sed in obliquis partim seruant ω, μέγα, ut κοιτὼν, κοιτῶνος: partim uero uertunt illud in ο, μικρὸν, ut σαρπηδὼν, σαρπηδόνος. Grauitona uero, aut adiuncta os syllaba declinantur, nunc seruato ω, magno in obliquis, ut πλάτων, πλάτωνος: nunc in ο, paruum uerso, ut σώφρων, σώφρονος. aut per ντ, ω magno in ο paruum mutato, ut θεράπων, θεράποντος. At circunflexa ut plurimum διὰ τοῦ ντ declinantur, & in obliquis ω, magnum omnino seruant, ut δημοφῶν, δημοφῶντος. Sed quia huiusmodi nomina multa & uaria sunt, eundem ordinem in his seruabimus, quo & Ioannes Charax usus est: & primum de monosyllabis.

Monosyllaba in ων desinentia acuuntur, & apposita os syllaba declinantur, seruantq. ω, magnum in obliquis, ut τρὼν, τρωνός. κλὼν κλωνός θὼν, θωνός. χθὼν uero χθονὸς, terra, per ο, paruum, quoniam solum femininum: icc irco ab Herodiano μόνηρες, hoc est, unicum,

ſiue ſolum dicitur.

Deſinentia in ων, *comparatiua, per* ο, *paruum declinatur, ut* κρείσσων, κρείσσονος. χείρων, χείρονος. ἀρείων, ἀρείονος.

Deſinentia in ων, *patronymica, per* ω, *magnum uariantur:* πηλείων, πηλείωνος. ἀτρείων, ἀτρείωνος. κρονίων *uero* κρονίονος, *apud poetas temporis quantitatem mutauit.* Ιλιάδος ξ.

Ζηνός δ᾽ οὐκ ἂν ἔγωγε κρονίονος ἆσσον ἱκοίμην.

Diminutiua quoque in ων, *ſeruant* ω, μέγα: *ut* ζήνων, ζήνωνος. λάκων, λάκωνος. βάκχων, βάκχωνος. μορίων, μορίωνος.

Deſinentia in ων, *quæ à futuro uerborum deriuantur, per* ο, *paruum inflectuntur:* νοήσω, νοήμων, νοήμονος. στήσω, στήμων, στήμονος.

Deſinentia in ων, *iambica, ſiue acuantur ſiue grauentur, ſeruant* ω, μέγα, *ſi ante finalem* ι, *habeant;* τρίβων, τρίβωνος. σίμων, σίμωνος. πιθὼν, πιθῶνος. χιτὼν, χιτῶνος.

Deſinentia in ων, *oxytona, feminina ſuper duas ſyllabas, uertunt* ω, *magnum in* ο, *paruum:* λαιστρυγὼν, λαιστρυγόνος. πηλεὼν, πηλεόνος.

Nomina gentilia in ων, *grauitona, in obliquis ſeruant* ω, μέγα. μύτων, μύτωνος. κύδων, κύδωνος. καδμείων, καδμείωνος. *excipitur* κίκων, κίκονος. *Si uero proprium ſit nomen,* κίκωνος *facit. excipitur etiam* μαλθάων, μαλθάονος.

Deſinentia in ων, *purum grauitona, habentia ancipitem longam in antepenultima, per* ο, *paruum infle*

ctuntur

ctuntur: ἱκετάων, ἱκετάονος. μαχάων, μαχάονος. ἀρετάων, ἀρετάονος. ὠρίων *uero* ὠρίωνος, *si correptum habeat*. Εὐριπίδης. τάτ᾽ ἄστρα, καὶ τὸν ὠρίωνα δέρκομαι. *Necessario enim quarta sedes iambum habet, qui non de sede secunda cederet, aut quarta, ut Horatius. Si uero productum*, ὠρίονος *facit. Homerus tamen* ωρίωνα *dixit*, ι *existente longa*. Οδυσ. λ. τὸν δὲ μετ᾽ ὠρίωνα πελώριον εἰσενόησα. & Ιλιάδος χ.
ὅντε κύν᾽ ὠρίωνος ἐπίκλησιν καλέουσιν.

Desinentia in ων *purum grauitona, ancipitem correptam in penultima habentia, per* ω, μέγα *uariantur*: ἀμφιτρύων, ἀμφιτρύωνος. ἠετίων, ἠετίωνος.

Desinentia in ων, & *quæ habent* ε *in penultima*, ω, *seruant in obliquis*: πυλεὼν, πυλεῶνος. ποσειδέων, ποσειδέωνος.

Desinentia in βων, *omnia per* ω, μέγα *inflectuntur*: τρίβων, τρίβωνος ἄμβων, ἄμβωνος. βουβὼν, βουβῶνος. ἀραβὼν, ἀραβῶνος.

Desinentia in γων, *dissyllaba grauitona*, διὰ τοῦ ω, μεγάλου *uariantur*: πώγων, πώγωνος. αἴγων, αἴγωνος.

Desinentia in δων, *grauitona simplicia*, ω, μέγα *seruant in obliquis*, φαίδων, φαίδωνος. σπάδων *indifferens est*. κνώδων *uero* κνώδοντος, *quoniam compositum est* παρὰ τὸ ὀδοὺς, ὀδόντος, *cuius declinationem seruauit*. ὡς παρὰ σοφοκλεῖ ἐν αἴαντι: πῶς σ᾽ ἀποσπάσω. πικροῦ τοῦ δ᾽ αἰόλου κνώδοντος ὦ τάλας. *Est autem* κνώδων *proprie acuta ensis acies, sed pro ipso ense ponitur*.

Desinentia in θων, *quæ aliquam aspiratarum habent, siue tenuium, per* ω, *magnum inflectuntur*: αἴθων, αἴθωνος.

αἴθωνος. σφὼν, σφῶνος. βράχων, βράχωνος. γλαύκων, γλαύκωνος. λάμπων, λάμπωνος. πλὄτων, πλὄτωνος.

Deſinentia in λων, *omnia per* ω, *magnum inflectuntur: ut* ἀπόλλων, ἀπόλλωνος. βάλλων, βάλλωνος.

Deſinentia in μων, *& quæ habent* ε *ante* μ, *per* ο μικρὸν *declinantur.* ἡγεμὼν, ἡγεμόνος. κηδεμὼν, κηδεμόνος. *Aliud autem habentia ante* μ, ω, μέγα *ſeruant in obliquis:* ποταμὼν, ποταμῶνος. χειμὼν, χειμῶνος. λειμὼν, λειμῶνος. *Si uero* μ *cum aliqua conſonante implicitum ſit, per* ο, *paruum uariatur.* φράδμων, φράδμονος. ἄκμων, ἄκμονος.

Deſinentia in νων, ω, μέγα *ſeruant.* ῥίνων, ῥίνωνος. κόνων, κόνωνος. ἀμείνων *uero* ἀμείνονος, *quoniam comparatiuum. annotatur &* κανὼν, κανόνος.

Deſinentia in ρων, *omnia per* ω, μέγα *uariantur.* εἴρων, εἴρωνος. χείρων, χείρωνως, *proprium nomen. comparatiuum uero* χείρονος *facit.*

Deſinentia in ζων, *& quæ alijs non ſubijciuntur regulis, per* ω, μέγα *inflectuntur* ῥίζων, ῥίζωνος. ἄζων, ἄζωνος. τὸ δὲ μείζων, μείζονος, *&* ὀλίζων, ὀλίζονος, ἀπὸ τὄ ὀλίγων, *comparatiua ſunt, & communis generis.*

Deſinentia in ξων, *& quæ non habent participialia nomina,* διὰ τοῦ ω, μεγάλου κλίνονται. δράξων, δράξωνος. ἄξων, ἄξωνος.

Deſinentia in σων *per* ω, μέγα *declinantur.* γράσσων, γράσσωνος. θράσων, θράσωνος. ἰάσων *uero* ἰάσωνος, παρὰ τῷ ποιητῇ.

Aduertendum eſt nomina participialia, etſi ſub aliqua dictarum regularum cadant, διὰ τὄ ντ *declinari:*

ut χαρναβὼν, χαρναβῶντος. οὐκαλέγων, οὐκαλέγοντος, Troiani nomen. Ιλιάδος γ. οὐκαλέγων τε, καὶ ἀνθήνωρ πεπνυμένω ἄμφω. κελάδων, κελάδωντος. ὑψίζων, ὑψίζοντος. φαέθων, φαέθοντος. Neque hoc ignorandum, quædam esse nomina, quę cum duabus regulis subiecta sint, secundum utranque declinantur: ut χάρων, quod quatenus participiale est ἀπὸ τοῦ χαίρειν, κατ᾽ εὐφημισμὸν, χάροντος facit: quatenus uero desinit in ρων, χάρωνος. si & δράκων, quatenus habet femininum διὰ τοῦ αινα, per ντ uariatur: δράκων, δράκοντος: quatenus uero in κων, δράκωνος facit.

Desinentia in ων, si in penultima αι diphthongum habuerint, per ω, magnum inflectuntur, αἰγαίων, αἰγαίωνος. βαίων, βαίωνος. ἀθηναίων, ἀθηναίωνος.

Composita in ων, simplicium seruant declinationem. φιλοπλάτων, φιλοπλάτωνος. ἀσυγείτων, ἀσυγείτωνος. Seruant etiam & tonum. Excipiuntur dissyllaba, quæ cum sint ὀξύτονα in penultimam retrahunt accentum: ut χιτὼν, χαλκοχίτων, μονοχίτων: αἰὼν, μακραίων.

Desinentia in ων, circunflexa, διὰ τοῦ ντ κλίνονται, seruantq; ω, μέγα in obliquis. ξενοφῶν, ξενοφῶντος. ἀγλαοφῶν, ἀγλαοφῶντος. δημοφῶν, δημοφῶντος. Excipitur ποσειδῶν, ποσειδῶνος, & ταῶν, ταῶνος, & τυφῶν, τυφῶνος, ἀπὸ τοῦ τύφω, τὸ καίω, hoc est, ardeo, καὶ ἀττικῶς τυφὼς, τυφῶ. dicitur & τυφεὼν, τυφεῶνος: & τυφωεὺς, τυφωέως: et τυφάων, τυφάωνος. Inuenitur etiam apud poetas δημοφόων, & δημοκόων, quæ perfecta sunt eorũ quæ sunt δημοφῶν et δημοκῶν.

nam

nam ex ο, & ω μέγα fit crasis in ω, μέγα, & ex acuto & graui fit circunflexus accentus. Sic et ποσειδῶν, ab eo quod est ποσειδέων, siue ποσειδάων.

De uocatiuo horum nominum in ων desinentium.

Aduertendum est, desinentia in ων, oxytona, eundem habere nominatiuum & uocatiuum: ut ὁ ἐλαιὼν, ὦ ἐλαιών. ὁ ἑλικὼν, ὦ ἑλικὼν. Similiter circunflexa, ut ὁ ξενοφῶν, ὦ ξενοφῶν. Excipitur ὁ ποσειδῶν, ὦ πόσειδον, καὶ ποσείδαον, ἀπὸ τοῦ ποσειδάων, ποσειδάονος. Grauitona uero à genitiuo formant suum uocatiuum, abiecta finali syllaba: ut τρύφων, τρύφωνος, ὦ τρύφων, θέων, θέωνος, ὦ θέων. λέων, λέοντος, ὦ λέον. Sed aduertendum est, quædam composita polysyllaba in ον facere uocatiuum, accentu in antepenultimam retracto, ut ἀγαμέμνων, ἀγαμέμνονος, ὦ ἀγάμεμνον. ἀπόλλων, ἀπόλλωνος, ὦ ἄπολλον. at Aeoles corripiunt ω, in uocatiuo casu omnium nominum in ων, desinentium: ut ἀηδὼν, ὦ ἀηδόν. χελιδὼν, ὦ χελιδόν.

Παραδείγματα.

Ο ἑλικὼν. τοῦ ἑλικῶνος. τῷ ἑλικῶνι. τὸν ἑλικῶνα. ὦ ἑλικών. Δυϊκά. τὼ ἑλικῶνε. τοῖν ἑλικώνοιν. ὦ ἑλικῶνε. Πληθυν. οἱ ἑλικῶνες. τῶν ἑλικώνων. τοῖς ἑλικῶσι. τοὺς ἑλικῶνας. ὦ ἑλικῶνες.

Ο ποσειδῶν. τοῦ ποσειδῶνος. τῷ ποσειδῶνι. τὸν ποσειδῶνα, καὶ ποσειδῶν κατὰ ἀποκοπὴν, ὦ πόσειδον.

Ο πλάτων. τοῦ πλάτωνος. τῷ πλάτωνι. τὸν πλάτωνα. ὦ πλάτων.

Ο ἀπόλλων. τοῦ ἀπόλλωνος. τῷ ἀπόλλωνι. τὸν ἀπόλλωνα, καὶ ἀπόλλω κατ' ἀποκοπὴν. ὦ ἄπολλον.

TERMINATA IN Ξ. Ψ. ET Ρ.

Nomina in ξ, καὶ ψ, desinentia, in obliquis uocalem seruant nominatiui: ut νάρθηξ, νάρθηκος. σκώληξ, σκώληκος. Excipitur ἀλώπηξ, ἀλώπεκος, quod η, in ε, uertit: ut κύκλωψ, κύκλωπος. μώλωψ, μώλωπος. Omne nomen in aliquam duplicium desinens, aut aspiratam habet in obliquis, aut tenuem, aut mediam. Desinentia in ξ, consonantes secundæ coniugationis grauitonorum seruant in obliquis, hoc est, γ, κ, χ: ut ὄρτυξ, ὄρτυγος. κόραξ, κόρακος. ὄνυξ, ὄνυχος. & datiuum pluralem in ξ mittunt. Desinentia uero in ψ, consonantes primæ coniugationis seruant, uidelicet β, π, φ: ut ἄραψ, ἄραβος. κύκλωψ, κύκλωπος. κίνυψ, κίνυφος. & datiuum pluralem in ψι, mittunt, de quibus paulo post.

Παραδείγματα.

Ο ἅρπαξ. τοῦ ἅρπαγος. τῷ ἅρπαγι. τὸν ἅρπαγα. ὦ ἅρπαξ. Δυϊκὰ. τὼ ἅρπαγε. τοῖν ἁρπάγοιν. ὦ ἅρπαγε. Πλη. οἱ ἅρπαγες. τῶν ἁρπάγων. τοῖς ἅρπαξι. τοὺς ἅρπαγας. ὦ ἅρπαγες.

Ο κόραξ. τοῦ κόρακος. τῷ κόρακι. τὸν κόρακα. ὦ κόραξ.

Ο ἄναξ. τοῦ ἄνακτος. τῷ ἄνακτι. τὸν ἄνακτα. ὦ ἄναξ, καὶ ὦ ἄνα. Καλλίμαχος ἐν ὕμνοις. Καὶ γὰρ τάφον, ὦ ἄνα σεῖο κρῆτες ἐτεκτόναντο. *Quo in loco sciendum est, genitiuum huius nominis, hoc est, ἄνακτος, ἐκ τοῦ ἄναχος factum esse, παρεμπλώσει τοῦ τ. & quoniam tenuis tenuem, & crassa crassam præcedere debet, χ, in propriam tenuem, κ scilicet, mutatum est. Quidam tamen uolunt proprium genitiuum ἄνακος*

esse,

eſſe, διὰ τοῦ κ, *ſed ut à nominatiuo proprij nominis, hoc eſt,* ὁ ἄνακος, τοῦ ἀνάκου *differat, interpoſitum eſt* τ, *& ſic* ἄνακτος *factum eſt.*

Ὁ ὄνυξ. τοῦ ὄνυχος. τῷ ὄνυχι. τὸν ὄνυχα. ὦ ὄνυξ.

Ὁ τέττιξ. τοῦ τέττιγος. τῷ τέττιγι. τὸν τέττιγα. ὦ τέττιξ.

Ὁ κήρυξ. τοῦ κήρυκος. τῷ κήρυκι. τὸν κήρυκα. ὦ κήρυξ.

Ὁ βῶξ. τοῦ βωκός. τῷ βωκί. τὸν βῶκα. ὦ βῶξ.

TERMINATA IN ρ.

Ὁ μάκαρ. τοῦ μάκαρος. τῷ μάκαρι. τὸν μάκαρα. ὦ μάκαρ. Δυϊκὰ. τὼ μάκαρε. τοῖν μακάροιν. ὦ μάκαρε. Πληθ. οἱ μάκαρες. τῶν μακάρων. τοῖς μάκαρσι. τοὺς μάκαρας. ὦ μάκαρες.

Ὁ σωτήρ. τοῦ σωτῆρος. τῷ σωτῆρι. τὸν σωτῆρα. ὦ σῶτερ.

Ὁ δαήρ. τοῦ δαέρος. τῷ δαέρι. τὸν δαέρα. ὦ δᾶερ.

Ὁ ἀνήρ. τοῦ ἀνέρος, καὶ ἀνδρός. τῷ ἀνέρι, καὶ ἀνδρὶ. τὸν ἀνέρα, καὶ ἄνδρα. ὦ ἄνερ. Δυϊκὰ. τὼ ἀνέρε, καὶ ἄνδρε. τοῖν ἀνέροιν, καὶ ἀνδροῖν. ὦ ἀνέρε, καὶ ἄνδρε. Πληθ. οἱ ἀνέρες, καὶ ἄνδρες. τῶν ἀνέρων, καὶ ἀνδρῶν. τοῖς ἀνδράσι, καὶ ἄνδρεσσι ποιητικῶς. τοὺς ἀνέρας, καὶ ἄνδρας. ὦ ἀνέρες, καὶ ἄνδρες.

Ὁ πατὴρ. τοῦ πατέρος, καὶ πατρὸς. τῷ πατέρι, καὶ πατρὶ. τὸν πατέρα μόνον. ὦ πάτερ ἡμέτερε κρονίδη ὕπατε κρειόντων. &c.

Hic aduertendum eſt, ex nominibus in ηρ *exeuntibus, quædam pati ſyncopá in omnibus obliquis, niſi quid prohibeat: ſicut eſt* ὁ ἀνὴρ, τοῦ ἀνέρος, καὶ ἀνδρὸς.

δρὸς. ἀνερὸς tamen eſſe debuerat, ſed ν ante ρ neque in comprehenſione, neque in diſtinctione locum habet: in comprehenſione, quoniam immutabilis præcedere non poteſt aliam immutabilem in eadem ſyllaba comprehenſam, niſi μν, ut μνᾶ, μνῆμα: in diſtinctione uero, quoniam ρ, non uult aliam habere conſonãtem iuxta ſe, præter alterum ρ, ut ἄῤῥωστος. ideo interpoſitum eſt δ, & ἀνδρὸς factum eſt. Cuius accuſatiuus ſingularis eſt ἄνδρα παροξυτόνως, ἀπὸ τοῦ ἀνέρα. licet ex communi regula accuſatiuus ſingularis in eadem ſyllaba accentum habere debeat, in qua & genitiuus: ſed ab ea excipiuntur nomina quintæ declinationis, quorum genitiuus diſſyllabus in ος deſinit. in ijs enim genitiuus acuitur; accuſatiuus uero grauatur, ut βοὸς, βόα. διὸς, δία. ſic ἀνδρὸς, ἄνδρα. tanquam diſſyllabum, faciens genitiuum in ος. Patitur etiam ſyncopam ὁ πατὴρ in omnibus obliquis, niſi quid obſtet, ut dictum eſt. nam non dicimus in accuſatiuo τὸν πάτρα, ne coincidat cũ nominatiuo ἡ πάτρα, quod Doricum eſt, pro ἡ πάτρη, cuius genitiuus eſt τῆς πάτρας. Demoſthenes περὶ στεφάνου, οἱ δὲ πάτρας ἕνεκα σφετέρας εἰς δῆριν ἔθεντο ὅπλα, hoc eſt, patriæ gratia. Etiam ex huiuſmodi nominibus quattuor annotantur, hoc eſt, σωτὴρ, δαὴρ, ἀνὴρ, πατὴρ: quæ proprium faciunt uocatiuum in ερ, accentu etiam in penultimam retracto: quoniam deſinentia in ρ, ſupra unam ſyllabam, ſi extremam habent correptam, accentum retrahunt in penultimam: ut σῶτερ, δᾶερ, ἄνερ, πάτερ. Duo horum etiam datiuum pluralem

lem proprium faciunt, hoc eſt, ἀνὴρ, ἀνδράσι. & πατὴρ, πατράσι. ἀπὸ τοῦ ἀνδρὶ, καὶ πατρὶ, *datiuis ſingularibus*, τροπῇ τοῦ ι εἰς α, καὶ προσθέσει τῆς σι. *Inuenitur etiam* ἄνδρεσσι *à nominatiuo plurali* ἄνδρες, *adiuncta* σι *ſyllaba*. Ὀδυσσείας λ̄. Δωτίνην τελέσω, πομπήν δ᾽ ἄνδρεσσι μελήσει.

Ὁ φθεὶρ. τοῦ φθειρὸς. τῷ φθειρὶ. τὸν φθεῖρα. ὦ φθείρ.

Ὁ μάρτυρ. τοῦ μάρτυρος. τῷ μάρτυρι. τὸν μάρτυρα. ὦ μάρτυρ. *Declinatur etiam*, ὁ μάρτυρος. τοῦ μαρτύρου. τῷ μαρτύρῳ &c.

Ἰλιάδος ᾱ. τὼ δ᾽ αὐτὼ μάρτυροι ἔστων.

Ὁ ἕκτωρ. τοῦ ἕκτορος. τῷ ἕκτορι. τὸν ἕκτορα. ὦ ἕκτωρ.

Ὁ ἰχὼρ. τοῦ ἰχῶρος. τῷ ἰχῶρι. τὸν ἰχῶρα. ὦ ἰχώρ.

Deſinentia in ωρ, ὀξύτονα, *ſiue monoſyllaba ſint ſiue polyſyllaba, & grauitona, etiam habentia* λ *ante* ω, *in obliquis ſeruant* ω, μέγα: *ut* φὼρ, φωρός. ἰχὼρ, ἰχῶρος. πέλωρ, πέλωρος. *Cætera uero mutant* ω, μέγα *in* ο, μικρὸν, *ut* ἕκτωρ, ἕκτορος. μέντωρ, μέντορος. *Poetæ tamen metri gratia & producta corripiunt, et correpta producunt.*

TERMINATA IN Ψ.

Deſinentia in ψ, *aut* β, *habent in obliquis aut* π, *aut* φ, *ut ſupra dictum eſt: ſed uniuerſaliter per* π, *uariantur, ſiue monoſyllaba ſint, ſiue polyſyllaba, ut* ὢψ, ὠπὸς. κύκλωψ, κύκλωπος. *Quattuor inueniuntur monoſyllaba, quæ per* β, *inflectuntur:* φὰψ, φαβὸς. φλὲψ, φλεβὸς. νίψ, νιβός. λίψ, λιβός. & *diſſyllaba totidem,* ἄραψ, ἄραβος. χάλυψ, χάλυβος. χέρνιψ, χέρνιβος.

χέρνιβος. θάρυψ, θάρυβος. *Tria uero* διὰ τοῦ φ, κώιψ, κώιφος. σκύραψ, σκύραφος. κατῆλιψ, κατήλιφος. *At compoſita* ἀπὸ τοῦ τρίβω, διὰ τοῦ β, *inflectuntur*, παιδότριψ, παιδότριβος. οἰκότριψ, οἰκότριβος. *Aduertendum autem eſt, nomina in* οψ *ſuper unam ſyllabam per* ο, μικρὸν *ſcribi:* αἴθιοψ, αἰθίοπος. μέροψ, μέροπος. οἴνοψ, οἴνοπος. *Annotantur* κύκλωψ, μώλωψ, σκόλωψ, κώνωψ, νυκτάλωψ, διὰ τοῦ ω μεγάλου.

Παραδείγματα.

Ὁ ἄραψ. τοῦ ἄραβος. τῷ ἄραβι. τὸν ἄραβα. ὦ ἄραψ. Δυϊκά. τὼ ἄραβε. τοῖν ἀράβοιν. ὦ ἄραβε. Πληθ. οἱ ἄραβες. τῶν ἀράβων. τοῖς ἄραψι. τοὺς ἄραβας. ὦ ἄραβες.

Ὁ κύκλωψ. τοῦ κύκλωπος. τῷ κύκλωπι. τὸν κύκλωπα. ὦ κύκλωψ.

Ὁ κίνυψ. τοῦ κίνυφος. τῷ κίνυφι. τὸν κίνυφα. ὦ κίνυψ.

De nominibus femininis.

Femininorum nominum octo ſunt litteræ finales, α. η. ω. ν. ξ. ρ. σ. ψ.

Deſinentia in α, *&* *in* η, *feminina æquiſyllabica, ſecundæ ſunt declinationis ſimplicium. Quæ uero in* ω, *deſinunt, quartæ ſunt declinationis contractorum, & in* ους κατὰ κρᾶσιν *faciunt genitiuum, de quibus proprio loco dicetur. Nunc de alijs terminationibus, & primo de ijs, quæ in* ν *deſinunt.*

In ν.

Feminina in αν, *aut in* εν, *non inueniuntur, ſed in* ην, ιν, υν, *&* ων.

Deſinentia in ην, *feminina, adiecta* ος, *ſyllaba faciunt genitiuum, ſeruantq.* η *in obliquis: ut* τροιζὴν,

τροιζῆνος. σειρὴν, σειρῆνος. excipitur φρὴν, φρενὸς. eo quòd monoſyllabum eſt. Inuenitur autem & γλὴν indeclinabile, ἀπὸ τοῦ γλήνη, ἀποβολῇ τοῦ η.

Η σειρὴν. τῆς σειρῆνος. τῇ σειρῆνι. τὴν σειρῆνα. ὦ σειρὴν. Δυϊκά. τὰ σειρῆνε. ταῖν σειρήνοιν. ὦ σειρῆνε. Πληθ. αἱ σειρῆνες. τῶν σειρήνων. ταῖς σειρῆσι. τὰς σειρῆνας. ὦ σειρῆνες.

Η φρὴν. τῆς φρενὸς. τῇ φρενὶ. τὴν φρένα. ὦ φρὴν.

Deſinentia in ιν, δικατάληκτα ſimplicia, acuunt extremam, & adiectione ος, faciunt genitiuum, ſeruantq. ubique ι, productum, ſicut & maſculina: ut σαλαμὶν, σαλαμῖνος. ἀκτὶν, ἀκτῖνος. dicuntur autem δικατάληκτα, quòd nunc in ν, nunc in σ deſinunt, ut ſupra dictum eſt.

Η σαλαμὶν. καὶ σαλαμὶς. τῆς σαλαμῖνος. τῇ σαλαμῖνι. τὴν σαλαμῖνα. ὦ σαλαμὶν, καὶ ὦ σαλαμίς. *& alia ſimiliter.*

Deſinentia in υν, feminina pauca ſunt, & appoſita ος. faciunt genitiuum, ſeruantq. in obliquis υ, productum, quemadmodum & maſculina.

Η γόρτυν. τῆς γόρτυνος. τῇ γόρτυνι. τὴν γόρτυνα. ὦ γόρτυν.

In ων deſinentia feminina aut grauantur, ut τρήρων, μήκων: *aut acuuntur, ut* τρυγὼν, ἀηδὼν: *nunquam autem circunflectuntur.*

Deſinentia in ων, grauitona, appoſita ος, ſyllaba ac etiam ω, magno ſeruato, genitiuum faciunt, ut μήκων, μήκωνος. *Similiter & urbium nomina, ſiue oxytona ſint, ſiue grauitona, ut* πυθὼν, πυθῶνος. σιδὼν, σιδῶνος.

δῶνος. καλυδὼν, καλυδῶνος. πλευρὼν, πλευρῶνος. κρότων, κρότωνος. λακεδαίμων utro seruans simplicis declinationem, λακεδαίμονος facit. δαίμων enim δαίμονος.

Desinentia in ων, ὀξύτονα, *& quæ non sint urbium nomina, uertunt in obliquis* ω μέγα *in* ο μικρὸν, *ut* τρυγὼν, τρυγόνος. χελιδὼν, χελιδόνος. *excipitur* μελεδὼν, μελεδῶνος. & τυφεὼν, τυφεῶνος. & τυφεδὼν, τυφεδῶνος.

Etiam in δων, *nomina urbium, & quæ habent* η, *in penultima uertunt* ω μέγα *in* ο, μικρὸν: ἰσηδὼν, ἰσηδόνος. ἀσπληδὼν, ἀσπληδόνος. ἀνθηδὼν, ἀνθηδόνος. σερηδὼν, σερηδόνος. καρχηδὼν, καρχηδόνος. *His similia sunt &* ἑρμηὼν, ἑρμηόνος. βιὼν, βιόνος. ἠϊὼν, ἠϊόνος. ὀλοοσὼν, ὀλοοσόνος. *poetæ tamen nunc producta corripiunt, nunc correpta producunt, ut metri necessitas exigit.*

Παραδείγματα.

Η χελιδὼν. τῆς χελιδόνος. τῇ χελιδόνι. τὴν χελιδόνα. ὦ χελιδών. Δυϊκά. τὰ χελιδόνε. ταῖν χελιδόνοιν. ὦ χελιδόνε. Πληθ. αἱ χελιδόνες. τῶν χελιδόνων. ταῖς χελιδόσι. τὰς χελιδόνας. ὦ χελιδόνες.

Η μήκων. τῆς μήκωνος. τῇ μήκωνι. τὴν μήκωνα. ὦ μήκων. &c.

DE NOMINIBVS FEM. IN ξ.

Desinentia in αξ, *feminina simplicia, polysyllaba, per* κ *declinantur, ac extremam corripiunt, unde circunflectunt penultimam, quæcunque eam natura longam habent: ut* αὖλαξ, αὔλακος. κλῖμαξ, κλίμακος. πῖδαξ, πίδακος. θρῖδαξ, θρίδακος.

Παράδειγμα.

Η κλῖμαξ. τῆς κλίμακος. τῇ κλίμακι. τὴν κλίμακα. ὦ κλῖμαξ. Δυϊκά. τὰ κλίμακε. ταῖν κλιμάκοιν. ὦ κλίμακε. Πληθ. αἱ κλίμακες. τῶν κλιμάκων. ταῖς κλίμαξι. τὰς κλίμακας. ὦ κλίμακες.

Η γυναῖξ ἄχρηστον, pro quo utimur ἡ γυνὴ secundæ declinationis. τῆς γυναικὸς, a nominatiuo γυναῖξ. τῇ γυναικί. τῆν γυναῖκα. ὦ γύναι ἀπὸ τοῦ γυναῖξ, ἀποβολῇ τοῦ ξ.

Η αἴξ. τῆς αἰγός. τῇ αἰγί, τὴν αἶγα. ὦ αἴξ.

Η πήληξ. τῆς πήληκος. τῇ πήληκι. τὴν πήληκα. ὦ πήληξ.

Η ἕλιξ. τῆς ἕλικος. τῇ ἕλικι. τὴν ἕλικα. ὦ ἕλιξ.

Η ἄντυξ. τῆς ἄντυγος. τῇ ἄντυγι. τὴν ἄντυγα. ὦ ἄντυξ.

Η νύξ. τῆς νυκτός. τῇ νυκτί. τὴν νύκτα. ὦ νύξ. ἐκ τοῦ νυχὸς, νυχί. πλεονασμῷ τοῦ τ, καὶ τροπῇ τοῦ χ εἰς κ, *sicut* ἄναξ, ἄνακτος.

De terminatis in ρ.

Η Δάμαρ, καὶ δάμαρς. τῆς δάμαρτος. τῇ δάμαρτι. τὴν δάμαρτα. ὦ δάμαρ, καὶ ὦ δάμαρς.

Η χείρ. τῆς χειρός. τῇ χειρί. τὴν χεῖρα, ὦ χείρ. Δυϊκά. τὼ χεῖρε *masculino genere, non autem* τὰ χεῖρε. (*similiter* & τὼ γυναῖκε, & τὼ πόλιε, & *alia multa priscorum more*) ταῖν χεροῖν, *ut plurimum, abiecto* ι τῆς ει διφθόγγου. ὦ χεῖρε. Πληθ. αἱ χεῖρες. τῶν χειρῶν. ταῖς χερσὶ, καὶ χείρεσι ἰωνικῶς. τὰς χεῖρας. ὦ χεῖρες. *Inuenitur etiam apud poetas* ἡ χέρ. τῆς χερός. τῇ χερί. τὴν χέρα. ἀντὶ τοῦ ι.

Η μήτηρ. τῆς μητέρος, καὶ μητρός. τῇ μητέρι καὶ μητρί. τὴν μητέρα *solum*: (*quoniam si* μῆτρα *diceretur, coincideret cum hoc nomine* ἡ μῆτρα, τῆς μήτρας, *quod matricem significat*) ὦ μῆτερ. *Datiuus pluralis* ταῖς μητράσι, *sicut* πατράσι.

Η θυγάτηρ. τῆς θυγατέρος, καὶ θυγατρός. τῇ θυγατέρι, καὶ θυγατρί. τὴν θυγατέρα, καὶ θύγατρα. ὦ θύγατερ. *Datiuus pluralis* ταῖς θυγατράσι. *sicut* μητράσι.

Η δημήτηρ τῆς δημήτερος καὶ δήμητρος. τῇ δημήτερι. καὶ δήμητρι. τὴν δημήτερα, καὶ δήμητρα. ὦ δήμητερ.

Η γαστήρ. τῆς γαστέρος, καὶ γαστρός. τῇ γαστέρι, καὶ γαστρί. τὴν γαστέρα *solum*. ὦ γαστήρ.

In ωρ, *non inueniuntur quæ sint feminini generis solum, sed communis: ut* ὁ καὶ ἡ ἀπάτωρ, τοῦ καὶ τῆς ἀπάτορος. ὁ καὶ ἡ παντομάτωρ, τοῦ καὶ τῆς παντομάτορος.

DE TERMINATIS IN Σ.

Η τριάς. τῆς τριάδος. τῇ τριάδι. τὴν τριάδα. ὦ τριάς.

Η δαίς. τῆς δαιτός. τῇ δαιτί. τὴν δαῖτα. ὦ δαίς.

Η κακότης. τῆς κακότητος. τῇ κακότητι. τὴν κακότητα. ὦ κακότης.

Η θέμις. τῆς θέμιδος κοινῶς, καὶ θέμιτος δωρικῶς, καὶ θέμιστος πλεονασμῷ τοῦ σ. τῇ θέμιδι, καὶ θέμιτι, καὶ θέμισι: & *in aliis casibus similiter*.

Η μῆνις. τῆς μήνιδος κοινῶς, καὶ μήνιος ἰωνικῶς. τῇ μήνιδι. τὴν μήνιδα, καὶ μῆνιν. ὦ μῆνι, καὶ ὦ μῆνις.

Η θέτις. τῆς θέτιδος κοινῶς, καὶ θέτιος ἰωνικῶς. τῇ θέτιδι, καὶ θέτι ἰωνικῶς, ἀποβολῇ τοῦ δ, καὶ κράσει τῶν

δύοιι, εἰς ἓν μακρόν. τὴν θέτιν. ὦ θέτι, καὶ ὦ θέτις.

Η μῆτις. τῆς μήτιδος. τῇ μήτιδι, καὶ μήτιϊ, καὶ μήτι.

Οδυσσείας ν. ἐγὼ δὲ ἐν πᾶσι θεοῖσι Μήτι τε κλέομαι, καὶ κέρδεσιν.

Η ὀπόεις. τῆς ὀπόεντος. τῇ ὀπόεντι. τὴν ὀπόεντα. ὦ ὀπόεν.

Η ἐριννύς. τῆς ἐριννύος. τῇ ἐριννύϊ. τὴν ἐριννὺν κοινῶς, καὶ ἐριννύδα ποιητικῶς. ὦ ἐριννύς.

Η ἅλς. τῆς ἁλός. τῇ ἁλί. τὴν ἅλα. ὦ ἅλς.

Desinentia in ως, feminina & communia, siue βαρύτονα sint, siue περισπόμενα, siue προπαροξύτονα Attica, in ω faciunt genitiuum, ἡ ἅλως, τῆς ἅλω. ἡ ἕως, τῆς ἕω. ἡ ἥως, τῆς ἥω. ὁ καὶ ἡ δύσκερως, τοῦ καὶ τῆς δύσκερω. Sed de his in quarta contractorum declinatione latius dicetur.

Duo inueniuntur feminina in ως, oxytona, quæ in ους faciunt genitiuum per synæresim. ἡ αἰδὼς, τῆς αἰδόος, καὶ αἰδοῦς. ἡ ἠὼς, τῆς ἠόος, καὶ ἠοῦς. Horum tres accusatiui adnotantur absque ν, τὴν ἕω, κέω, κῶ.

Η λαῖλαψ. τῆς λαίλαπος. τῇ λαίλαπι. τὴν λαίλαπα. ὦ λαῖλαψ.

Η ὄψ. τῆς ὀπός. τῇ ὀπί. τὴν ὄπα. ὦ ὄψ.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΟΥΔΕΤΕΡΩΝ. ΟΝΟΜΑΤΩΝ.

N Eutrorum nominũ sex sunt litteræ finales, α, ι, υ, ν, ρ, σ. τὸ βῆμα. τὸ μέλι. τὸ πῶϋ. τὸ ξύλον. τὸ ὕδωρ. τὸ δέμας η, uero & ο, μικρὸν, & ω, μέγα etsi in eas aliqua neutra desinant, non ob hoc tamen finales litteræ appellandæ sunt, cũ huiusmodi

nomina apocopen patiantur.

In η, *ut* τὸ κάρη, ἀπὸ τοῦ κάρηνον. Ἰλιάδος χ.
Κάρη δ᾽ ἅπαν ἐν κονίῃσι κεῖτο πάρος χάριεν.
uel, ut quibusdam placet, ἀπὸ τοῦ κάρα, τροπῇ τοῦ α εἰς η, ἰωνικῶς. Κάρα *uero quidam uolunt* ἀπὸ τοῦ κάρανον: *quod Doricum est.* Θεόκριτος ἐν δραπέτῃ. δ᾽ πλόκαμον τὸ κάρανον, ἔχει δ᾽ ἴταμὸν τὸ πρόσωπον. *Quidam uero* τὸ κάρα, τοῦ κάρατος, τῷ κάρατι *declinant. Inueniuntur etiam* τὸ κάρηαρ, τοῦ καρήατος. *Apollonius Argon.* 4. ἕλον δ᾽ ἀπὸ χερσὶ καρήατος ἠρέμα πέπλον. τῷ καρήατι. Καλλίμαχος. Ὡς ὁ μὲν εἰπὼν μῦθον ἐπεκρήηνε καρήατι. Καὶ συγκοπῇ, κάρητος, κάρητι. Ὀδυσσείας ο.
Ὡς οἱ ὑπέστην πρῶτον, ἐμῷ δ᾽ ὑπένευσα κάρητι.
Etiam ἡ καρὴ, τῆς καρῆς, ὀξυτόνως. Καλλίμαχος.
Ἄρτεμι, σήν τε καρὴν ὤμοσα, σόν δε βίον.
Etiam ἡ κρὰς, τῆς κρατός. Ὀδυσσείας ι.
Αὐτὰρ ἐπὶ κρατὸς λιμένος ῥέει ἀγλαὸν ὕδωρ.
τῇ κρατί. Ὀδυσσείας χ.
Κρατὶ δ᾽ ἐπ᾽ ἰφθίμῳ κυνέην εὔτυκτον ἔθηκεν.
Super hoc tamen dubitat Eustathius ἐν τῷ μ τῆς Ὀδυσσείας, *an sit masculini generis, an feminini, ubi dicit:* φέρει δὲ κρατὶ ἑκάστῳ φῶς ἐξαρπάσα νεῶς κυανοπρῴροιο. *sic enim legit ipse.* Κόϊντος *autem in undecimo, feminino genere indubitanter usus est.* δινήσας περὶ κρατὶ θοῇ καλὰ δοῦρα βόεια. *Inuenitur etiam* κράατι. Ὀδυσσείας χ.
Σῷ δ᾽ αὐτοῦ κράατι τίσεις.
& κράατα *in plurali.* Ἰλιάδος τ.
Ἀλλ᾽ ἄρα ὅγε κατ᾽ ἀνδρῶν κράατα βαίνει.

ὅ ἐστι κατὰ κεφαλάς.

& κρᾶτα. *Apollonius Argonauticῶn quarto:*

Κρᾶτα δ᾽ εὐφύλλοις, ἐστεμμένοι ἀκρεμόνεσσι.

Sed de hoc satis.

In ο, *quoque multa exeunt neutra nomina, abiecto* ν, ἔθει ἀττικῷ: *ut* τοιοῦτο, τηλικοῦτο, ἄλλο, τοῦτο, ἐκεῖνο. *quæ cum in* ν, *etiam desinere inueniantur, ut* τοιοῦτον, τοσοῦτον: *non erit* ο, *propria eorum terminatio.*

In ω, μέγα *etiam* κατὰ ἀποκοπὴν, *ut* δῶ, ἀπὸ τοῦ δῶμα.

De neutris in α.

Τὸ σῶμα. τοῦ σώματος. τῷ σώματι. τὸ σῶμα. ὦ σῶμα.

Τὸ μέγα. τοῦ μεγάλου. τῷ μεγάλῳ. τὸ μέγα. ὦ μέγα. ἑτερόκλιτον *est, sicut & masculinum eius,* ὁ μέγας, τοῦ μεγάλου.

Nomina litterarum indeclinabilia sunt, τὸ ἄλφα. τὸ βῆτα. τὸ δέλτα. *&c.*

Αλιφα *uero, &* λίπα, *&* ὕφα, *&* σκέπα, *&* γάλα, *&* κάρα, *etsi in* α *desinant, non tamen est propria eorum terminatio, quoniam* ἀποκοπὴν *patiuntur: eorum uero perfecta sunt,* ἄλιφαρ, λιπαρὸν, ὕφασμα, σκέπασμα, γάλαξ, κάρανον, *ut dictum est.* Γάλαξ *tamen non dicimus, cum nullum neutrũ in* ξ, *desinat, quanquam eius obliqui in usu habeantur:* τοῦ γάλακτος. τῷ γάλακτι, πλεονασμῷ τοῦ τ, *sicut* ἄναξ, ἄνακτος. *sic et* νίφα, ἀπὸ τοῦ νιφὰς νιφάδος.

De neutris in ι.

In ι, *desinens unum solum inuenitur, quod græcum sit,* τὸ μέλι: *et uariatur per* τος. τὸ μέλι. τοῦ μέλιτος.

τος. τῷ μέλιτι. τὸ μέλι. ὦ μέλι. *Similiter & ab eo composita* τὸ οἰνομέλι. τοῦ οἰνομέλιτος.

Neutra uero communium nominum in ις, *desinentium, seruant declinationem:* τίς, τινός: τί, τινός. ὁ καὶ ἡ εὔχαρις, εὐχάριτος: τὸ εὔχαρι, τοῦ εὐχάριτος. ὁ καὶ ἡ φιλόπατρις, τοῦ καὶ τῆς φιλοπάτριδος: τὸ φιλόπατρι, τοῦ φιλοπάτριδος. *& alia similia.*

Σίνηπι *uero, &* πέπερι, *&* κόμμι, *&* κινάβαρι, *& alia huiusmodi barbara sunt, uariátur tamen* διὰ τοῦ ιος κοινῶς, καὶ εος ἰωνικῶς, καὶ εως ἀττικῶς. τὸ σίνηπι. τοῦ σινήπιος, καὶ σινήπεος, καὶ σινήπεως. *Quæ cum synæresim patiantur, ad secundam contractorum declinationem referuntur.* κρὶ *uero, &* ἄλφι, *&* ἔρι, *&* τρόφι, *apocopen patiuntur: quorum perfecta sunt* τὸ κρίμνον. τὸ ἄλφιτον. τὸ ἔριον. τὸ τρόφιμον. *quare* ι, *non est propria eorum terminatio, et sic indeclinabilia sunt.*

De neutris in υ.

Desinentia in υ, *per* ος, *purū declinantur:* τὸ γόνυ, τοῦ γόνυος. *Sed quæ longam habent penultimam, uel trium generum existunt, mutato* υ, *in* ε, *declinantur:* τὸ πῶϋ, τοῦ πώεος. τὸ ἡδὺ, τοῦ ἡδέος, *cuius masculinum est* ὁ ἡδὺς, τοῦ ἡδέος. *femininum* ἡ ἡδεῖα, τῆς ἡδείας.

Τὸ πῶϋ. τοῦ πώεος. τῷ πώεϊ. τὸ πῶϋ. ὦ πῶϋ.

Τὸ ἄστυ. τοῦ ἄστεος. τῷ ἄστεϊ. τὸ ἄστυ. ὦ ἄστυ.

Hæc duo nomina etsi per εος, *inflectuntur, non tamen synæresim patiuntur, sicut* τὸ τεῖχος, τοῦ τείχεος, καὶ τείχους.

Τὸ δάκρυ. τοῦ δάκρυος. τῷ δάκρυϊ. τὸ δάκρυ. ὦ δάκρυ. καὶ ἄλλως.

Τὸ

Τὸ δάκρυον. τοῦ δακρύου, ſicut τὸ ξύλον, τοῦ ξύλου.

Τὸ γόνυ. τοῦ γόνυος. τῷ γόνυϊ, καὶ καθ᾽ ὑπέρθεσιν τοῦ υ, τοῦ γουνός. τῷ γουνί. τὸ γόνυ. ὦ γόνυ. Πληθ. τὰ γόνυα, καὶ γοῦνα. τῶν γονύων, καὶ γούνων. καὶ ἄλλως.

Τὸ γόνας. τοῦ γόνατος. τῷ γόνατι. τὸ γόνας. ὦ γόνας. καὶ ἄλλως.

Τὸ γούνας. τοῦ γούνατος. τῷ γούνατι. τὸ γούνας. ὦ γούνας.

Τὸ δόρυ. τοῦ δόρυος. τῷ δόρυϊ, καὶ ὑπερθέσει τοῦ υ, τοῦ δουρός. τῷ δουρί. τὸ δόρυ. ὦ δόρυ. καὶ ἄλλως.

Τὸ δόρας. τοῦ δόρατος. τῷ δόρατι. τὸ δόρας. ὦ δόρας. καὶ ἄλλως.

Τὸ δοῦρας. τοῦ δούρατος. ſicut τὸ γοῦνας. καὶ ἄλλως.

Τὸ δόρος. τοῦ δόρεος, καὶ δόρους. τῷ δόρεϊ, καὶ δόρει. Ἀριστοφάνης, Σὺν δόρει καὶ ἀσπίδι.

Neutra in υ, deſinentia adiectiuorum trium generum, declinationem maſculinorum ſequuntur, ut ὁ δρὺς, τοῦ δρέος: τὸ δρὺ, τοῦ δρέος. ὁ ὠκὺς, τοῦ ὠκέος: τὸ ὠκὺ, τοῦ ὠκέος. Illud uero Heſiodi ἐν ἔργοις, Γλάφυ πετρῆεν, ἀπὸ τοῦ γλαφυρὸν *fit per apocopen.*

Neutra in αν, εν, ων, ην, &c.

Neutra in αν *deſinentia, adiectiua trium generum, declinationem maſculinorum ſequuntur:* ὁ πᾶς, τοῦ παντός: τὸ πᾶν, τοῦ παντός. ὁ μέλας, τοῦ μέλανος, τὸ μέλαν, τοῦ μέλανος. *Eodē modo & participia in* αν *deſinentia,* ὁ τύψας, τοῦ τύψαντος. τὸ τύψαν, τοῦ τύψαντος.

In εν *quoque deſinentia, ſiue trium generum ſint, ſiue duum:* ὁ χαρίεις, τοῦ χαρίεντος: τὸ χαρίεν, τοῦ χαρίεντος. ὁ καὶ ἡ τέρην, τοῦ καὶ τῆς τέρενος: τὸ τέρεν, τοῦ

τέρενος. Sic & participia ὁ τυφθεὶς, τοῦ τυφθέντος. τὸ τυφθὲν, τοῦ τυφθέντος.

Etiam in ουν, desinentia, siue adiectiua nomina sint, siue participia: ὁ δίπους, τοῦ δίποδος: τὸ δίπουν, τοῦ δίποδος. ὁ τυπῶν, τοῦ τυποῦντος: τὸ τυποῦν, τοῦ τυποῦντος.

Participia quoque in ων, hoc idem faciunt: ὁ ζωγνὺς, τοῦ ζωγνύντος. τὸ ζωγνὺν, τοῦ ζωγνύντος.

Neutra in ον, partim sunt tertiæ declinationis simpliciũ, partim quintæ, de quibus satis dictũ est lib. 3.

Neutra in ων, quæ productionem patiũtur, a neutris communibus in ον desinentibus, Atticorum more in ω mittunt genitiuum, & paribus syllabis uariantur, τὸ ἀνώγεων, τοῦ ἀνώγεω. τὸ ἀξιόχρεων, τοῦ ἀξιόχρεω. Participia uero contracta imparibus syllabis declinantur, τὸ βοῶν, τοῦ βοῶντος.

Neutra in αρ.

Neutra in αρ, semper grauitona sunt: quæ si sint dissyllaba, et penultimã habeant natura longam, per τ uariantur: ut τὸ εἶδαρ, τοῦ εἴδατος. ἧπαρ, ἥπατος. οὖθαρ, οὔθατος. ἦμαρ, ἤματος. si breuẽ, διὰ τοῦ ρ, ut ἔαρ, ἔαρος. κέαρ, κέαρος. ἄκαρ, ἄκαρος. ὄναρ uero ἄκλιτον. Annotantur στέαρ, quod στέατος facit, et φρέαρ φρέατος. quorum etsi penultima breuis est, non tamẽ uariãtur διὰ τοῦ ρ. sed sciendum est, prius fuisse στεῖαρ φρεῖαρ, penultima natura lõga, unde στείατος & φρείατος. in quibus licet sit abiectũ ι ex diphthongo, non ob hoc antiqua inflexio uariata est: uel quia uere heretoclita sunt.

Polysyllaba quoque διὰ τοῦ τ uariantur: ut ὄνειαρ, ὀνείατος. δέλεαρ, δελέατος. κάρηαρ, καρήατος.

Dubitari

Dubitari posset hoc in loco, cur ρ, cum immutabile sit, tam in obliquis nominum, quàm in futuris uerborum, etiam in obliquis horum nominum non sit seruatum: si uero heteroclita, cur regulis arctata sunt? Respondetur, huiusmodi nomina indubitato esse heteroclita, cum proprij eorum recti in ας, desinant, ut τὸ δέλεας, τὸ ἧπας, τὸ φρέας, & alia. sed quoniam hæc multa sunt, opus fuit ea regulis subijcere, quanquam in heteroclitis hoc inusitatum sit.

Desinentia in αρ, si habeant ω, in penultima, indeclinabilia sunt: ut μῶμαρ, ὁ μέγας, ἢ ὁ μωρός. βῶμαρ, ὁ βωμός. νῶκαρ, ἡ ςέρησις τῆς ψυχῆς, ἢ ὁ δυσκίνητος.

Desinentia in ηρ, pauca sunt, & per crasim fiunt a nominibus in αρ, desinentibus, ob quam rem circunflexum habent accentum: ut τὸ κῆρ, τοῦ κηρὸς, ἀπὸ τοῦ κέαρ, κέαρος. τὸ ἦρ, τοῦ ἦρος, ἀπὸ τοῦ ἔαρ, ἔαρος.

In υρ, unum tantum, ideoq. μονῦρες ab Herodiano nuncupatur, & appositione ος, facit genitiuum: ut τὸ πῦρ. τοῦ πυρός. τῷ πυρί. τὸ πῦρ. Producit enim υ, in nominatiuo, sed in obliquis illud corripit.

Desinentia in ορ, pauca sunt: ut ἦτορ, ἄορ, ἄνορ, κάλορ: quæ per ο, μικρὸν declinantur: ἤτορος, ἄορος, ἄνορος, κάλορος.

In ωρ, neutra, apposita ος, syllaba faciunt genitiuum, & in obliquis seruant ω, μέγα. τὸ ἔλωρ, τοῦ ἔλωρος. τὸ τέκμωρ, τοῦ τέκμωρος. τὸ σκὼρ, τοῦ σκάτος, τῷ σκάτι, heteroclitum est. σκὰς enim σκατὸς facit, & σκὼρ, σκωρός. Etiam ὕδωρ, ὕδατος. non ὕδωρος facit. & ὕδας, ὕδατος. Declinatur etiam τὸ ὕδος. τοῦ

ὕδεος. τοῦ ὕδεϊ, ὕδει ποιητικῶς. *Hesiodus*, γαῖαν ὕδει φύρειν.

Neutra in ας purum, & in ρας.

Neutra in ας *purum & correptum, & in* ρας, *in* τος *mittunt genitiuum* κοινῶς, *& in* αος, ἰωνικῶς, *& in* ειν, ἀττικῶς: *ut* κρέας, τοῦ κρέατος, καὶ κρέαος, καὶ κρέως. *de quibus in quinta contractorum declinatione dicetur.*

In λας, *uero desinentia, in* ατος *faciunt genitiuũ.* τὸ ἄλας, τοῦ ἄλατος. τὸ ἐρυσιπέλας. τοῦ ἐρυσιπέλατος, τὸ δὲ σέλας ἄκλιτον. *Quæ uero aliam habent consonantem ante* ας, *indeclinabilia sunt:* τὸ δέμας, τὸ λέπας, τὸ βρέτας. δέπας *uero* ἔθει ἰωνικῷ *declinatur*, τοῦ δέπαος, τῷ δέπαϊ. *Apollonius Argonauticῶn tertio:*

Λείβων ἐκ δέπαος σιμβλήϊα ἔργα μελισσῶν.

Et Homerus Ὀδυσ. γ. Χρυσέῳ ἐν δέπαϊ.

Et in plurali, Χρυσέοις δεπάεσσι.

In αυς, *neutrum unũ inuenitur,* τὸ σαῦς, τοῦ σαυτός.

Desinentia in ες, *adiectiua declinationem masculinorum sequitur: ut* ὁ καὶ ἡ ἀληθής. τοῦ καὶ τῆς ἀληθέος, ἀληθοῦς. τὸ ἀληθὲς, τοῦ ἀληθέος, ἀληθοῦς. μονογενὲς *uero, id est, unius generis, unum tantum,* τὸ κυνοσακὲς, ὁμοίως τοῖς παρασχηματισμένοις ἐκλίθη διὰ τὸν χαρακτῆρα τῆς καταλήξεως.

Neutra in ος, *unius tantum sunt generis, & grauitona, patiunturq́. synæresim: ut* τὸ τεῖχος, τοῦ τείχεος, καὶ τείχους. *Sed de his in prima declinatione cõtractorũ dicetur.* ὄφελος *uero, et* οὖδος *indeclinabilia sunt.*

Neu-

Neutra in ως, duo inueniũtur circunflexa: τὸ φῶς, τοῦ φωτός. τὸ ὦς, τοῦ ὠτὸς, a quo diminutiuum τὸ ὠτίον, τοῦ ὠτίου. Sciendum eſt autem, non fieri ἀπὸ τοῦ φάος, καὶ ἄος. naam quæ patiuntur, perfectorum ſeruant declinationẽ: illorum autẽ genitiui κατὰ συναίρεσιν ſunt φάους ἀπὸ τοῦ φάεος, & ἄους ἀπὸ τοῦ ἄεος. Sed primum καθ᾽ ὑπέρθεσιν fit φόας, ὄας, quorum genitiui ſunt φόατος, & ὄατος, καὶ κράσει φῶς, φωτὸς, & ὦς, ὠτὸς fit. Sunt qui dicunt huiuſmodi genitiuos, hoc eſt φωτὸς, & ὠτὸς, non a perfectis genitiuis φόατος, & ὄατος per craſim fieri: quoniam eorum penultima circunflectenda eſſet, quandoquidem acutus & grauis concurrentes, accentum faciunt circunflexũ: ut κέαρος, κῆρος. & ἔαρος, ἦρος: ſed potius a nominatiuis monoſyllabis, φῶς ſcilicet & ὦς, deduci. iccirco huiuſmodi obliqui extremam acuunt, tanquam diſſyllabi perfecti, non autem contracti ſecundum regulæ præceptionem, quæ eſt: πᾶσα γενικὴ διασύλλαβος εἰς ος λήγουσα, μὴ συναληλημμένη ὀξύνεται, χηνὸς, ζηνὸς, φωτός. φῶς uero, quod uirum ſignificat, maſculini generis eſt, & acutum habet accentum: quoniam non per ſynæreſim fit, ſed a uerbo φῶ, τὸ λέγω, deriuatur. utrunque tamen per τ, declinatur, ſeruatq́. ω, μέγα in obliquis: ut ὁ φῶς τοῦ φωτὸς, καὶ τὸ φῶς τοῦ φωτός. Differunt autem in genitiuo duali accentu tantum, hoc eſt, τοῖν φώτοιν ἐπὶ ἀνδρῶν. τοῖν δὲ φωτοῖν ἐπὶ πυρσῶν, id eſt, cum lumen ſignificat.

τὸ χρέως, τοῦ χρέω Atticum eſt.

In ους, unum inuenitur, & illud quidem indeclinabile,

nabile, hoc eſt, οὖς. Theodorus tamen οὖς, ὠτὸς dicit. eſt etiam οὖας, οὔατος.

F. VRBANI BELLVNENSIS
INSTITVTIONVM GRAMMATIC.
LIBER QVINTVS.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΣΥΝΗΙΡΗΜΕΝΩΝ.

NOMINVM *aliqua ſunt ἀπαθῆ, hoc eſt, perfecta & ſimplicia, cum neque ſynæreſim patiantur, neque craſim: quorum, (ut dictum eſt) quinque ſunt declinationes, & ipſæ ſimplices appellatæ. Aliqua uero ἐμπαθῆ, hoc eſt, affecta, & ea ſunt quæ ſynæreſim patiuntur, ſiue craſim. Differt autem ſynæreſis a craſi, quoniam ſynæreſis eſt contractio duarum uocalium: quæ ambæ in ipſa coniunctione ſeruantur: ut δημοσθένεϊ, δημοσθένει: ex ε enim & ι fit ει diphthongus. Craſis uero eſt contractio duarum uocalium quæ in coniunctione mutantur, aut ambæ, ut δημοσθένεα, δημοσθένη: aut altera illarum, ut δημοσθένεος, δημοσθένους. Vbi ſciendum eſt, præcedente uocali longa, quantacunque ſit ſequens, nunquam ex eis fieri ſynæreſim, ut Emanuel Chryſolora maniſeſte aſſerit: fieri autem aut ex duabus breuibus, aut ex breui et longa, et ſemper in longam. Sed ſciendum, Emanuelem ſynæreſim pro craſi accepiſſe: quandoquidem ſæpius altera pro altera ponitur, hoc eſt*

ſynæ-

ſynæreſis pro craſi. nam ſynæreſis, quatenus a craſi differt, ut ſupra declaratum eſt, præcedente breui raro ſit, & in datiuis ſingularibus primæ, & quartæ, & quintæ inflexionis duntaxat, ut δημοσθένεϊ, δημοσθένει. λητόϊ, λητοῖ. κρέαϊ, κρέᾳ. longa uero, & maxime κατὰ κρᾶσιν frequenter, atque in diphthongum ſemper impropriam: ut νηρηΐδες, νηρῇδες. κρεάοιν, κρεῷν. βοάεις, βοᾷς. & alia infinita. At ceteræ contractiones, quæ in ijs declinationibus ſynæreſiatis reperiuntur, per craſim fiunt omnes, & ex præcedente uocali breui ſemper, quæ eſt aut α, aut ε, aut ι, aut ο, ut in ipſis declinationibus liquido apparebit. Si autem poſt ipſam uocalem breuem ſequatur diphthongus, & ex eis contractionem fieri contingat, ſoluta prius diphthongo: aut altera uocalis ipſius diphthongi, hoc eſt, ſubiunctiua, κατὰ ἔκθλιψιν omnino abijcitur, ut δημοσθενέοιν, δημοσθενοῖν: πλακόεις, πλακοῦς: aut facta craſi ex duabus in unam, tertia aſſumitur in diphthongum impropriam κατὰ συναίρεσιν, ut κρεάοιν, κρεῷν: quoniam in eadē ſyllaba non poſſunt tres uocales actu ſimul eſſe. nam ſynæreſim & craſim ex duabus tantum uocalibus fieri conſtat, ut ex earum finitione liquido apparet: non autem ex uocali præcedente & diphthongo integra ſequente, ut uulgo creditur: etiam ſi forte euenerit, ut ex aliqua diphthongo præcedente fiat ſynæreſis, ſiue craſis, & ex quauis uocali ſequēte. Prius enim ſubiunctiua uocalis diphthongi κατὰ ἔκθλιψιν prorſus eliditur. nam ſi altera cuiuſuis ſolutæ diphthongi uocalis eſt atterēda, certe

subiunctiua communiter expungenda est, ut appendix, et omnibus præpositiuis uocalibus communis, ac subiecta: dein ex uocali relicta, & ea quæ sequitur, etiam si initium alterius existat dictionis, fit synæresis siue crasis, ut ἐμοὶ ὑποδωύει, ἐμοὐποδωύει: καὶ ἐγὼ, κἀγὼ. *nec amplius resumitur* ι, *in diphthongum, cũ id semel ex præcedente diphthongo elisa sit. Sed de ijs habebis in tractatu* περὶ παθῶν *Tryphonis grammatici, in fine huius operis. In hac igitur dictione* δημοθενέοιν, *primum abijcitur* ι, κατὰ ἔκθλιψιν, *quæ quidem est subiunctiua uocalis diphthongi, deinde uero ex* ε *&* ο *fit crasis iterum in* οι, *ut* δημοθενοῖν. *quoniã omnem datiuum dualem in diphthongum* διὰ τοῦ ι, *siue propriam siue impropriam desinere necesse est: cũ alias* ε, *&* ο, *in* ου, *diphthongum per communem regulam contrahantur, ut* ποιέομαι, ποιοῦμαι. *Quare fatendum est, regulas generales pro locorum exigentia, particularibus aliquando cedere.* δημοθένεας *enim in* ει, *diphthongum, contractum facit,* δημοθένεις: *quamuis* ε, *&* α, *per communem regulam, nunc in* α, *nunc in* η, *contrahantur. Sed* βόας, βοῦς, ο *scilicet &* α *in* ου, *diphthongum contractis, non autem* βῶς, τροπῇ τοῦ ο, καὶ α, εἰς ω, μέγα *secundum communem regulam: quandoquidem huiusmodi accusatiui peculiarem sibi uendicant regulam, quæ est:* πᾶσα δ' εὐθεῖα πληθυντικὴ εἰς σ λήγουσα, καὶ συνῃρημένη κατὰ τὸ τέλος, τὴν αἰτιατικὴν ἔχει ὁμόφωνον καὶ ὁμόχρονον, καὶ τὴν κλητικήν: *hoc est, omnis nominatiuus pluralis in* σ *desinens, & synæresim patiens circa finem,*

nem, accusatiuum habet sibi consonum & contemporalem, & uocatiuum: ut δημοσθένεες, νεις: & δημοσθένεας, δημοσθένης. βόες, βῦς: & βόας, βοῦς. & sic de alijs, ut Herodiano placet, audacter ab Apollonio patre dissentienti, Apollonius enim synæreseos esse speciem uel apparentiam, non autem re synæresim putat. quod ut etiam concedamus, aliunde tamē eam formari necesse est. In alia uero dictione, hoc est, κρεάοιν, soluta prius οι, diphthongo, α, & ο, in ω monophthongum κατὰ κρᾶσιν, contrahuntur. Dein ex ω magno & ι, κατὰ συναίρεσιν fit ῳ, diphthongus impropria: ut κρεῷν. quod & ipse Emanuel affirmat, dicens: τὸ α, καὶ ο, μικρὸν ἐν τῇ οι, διφθόγγῳ εἰς ω, μέγα κιρνᾶται, τὸ δὲ ι, προσγράφεται.

Contractorum diuisio.

Contractorum nomina aliqua sunt, quæ per omnes casus synæreses suscipiunt: unde ὁλοπαθῆ appellantur: et parisyllaba sunt, ut νόος, νοῦς: νόου, νοῦ. ῥόος, ῥοῦς: ῥόου, ῥοῦ. Aliqua uero in pluralibus casibus, quæ πολυπαθῆ dicuntur, & imparisyllaba sunt, qualia sunt δημοσθένης, ὄφις, κρέας. Aliqua autem in paucis, unde ὀλιγοπαθῆ cognominantur, & hæc quoque imparisyllaba sunt, ut βασιλεὺς, αἰδὼς, βοῦς, βότρυς, ἡδύς. Sed quoniam huiusmodi nomina uarias patiuntur synæreses, uarias quoque declinationes habere necesse est. Horum igitur aliæ quinque fiunt declinationes, a quinta scilicet simplicium declinatione, partim ex his quæ πολυπαθῆ appellantur, partim ex quibusdam quæ sunt ὀλιγοπαθῆ: quæ cum sint imparisyllaba, &

linguarum proprietatem suscipiant, συνῃρημένα, hoc est, contracta proprie appellantur. Ne quis miretur, si etiam in his declinationibus plura ponentur, quàm ab aliys iunioribus tradita sunt: quoniam non ea solum, quæ frequenti habentur in usu, sed etiam quæ apud poetas passim reperiuntur, edocere decreuimus.

Prima declinatio nominum contractorum.

PRIMA *igitur declinatio contractorum, est nominum masculinorum, femininorum, & communiũ in ης, neutrorum uero in ες desinentium adiectiuorũ, & in ος substantiuorum. quorum genitiuus perfectus, & imparisyllabus, διὰ τοῦ εος, existens, in ους facit contractũ κατὰ κρᾶσιν: & datiuus in ει, diphthongum κατὰ συναίρεσιν κοινῶς. de quibus primo libro secundum communem linguam satis dictum est. Nunc autem quia diuersæ ab illis, secundum linguarum uarietatem apud poetas, inueniuntur synæreses, ab re non erit de his etiam aliqua hoc in loco dicere. Aduertendum igitur est, ε, φιλὸν, & ο, μικρὸν, in genitiuo singulari contrahi in ου, κοινῶς, δωρικῶς uero in ευ, ut inquit Eustathius ἐν τῷ ω̄. τῆς Ὀδυσσείας: ut ἐρέβεος, ἐρέβευς. Ἰλιάδος θ̄. ἐξ ἐρέβευς ἄξοντα κυνὰ στυγεροῦ ἀΐδαο. Trifariam enim ε, & ο, contrahuntur, hoc est, in ου, κοινῶς, ποιέομεν, ποιοῦμεν: in ει, ἀττικῶς, δέον, δεῖν: & in ευ, δωρικῶς, ἐμέο, ἐμεῦ. Præterea in accusatiuo, non solum in η, sed etiam in α, synæresim fieri. nam quandocunque ante ε, & α, aliqua inuenitur consonans, tunc solum in*

η, fit synæresis: ut τὸν δυσσεβέα, δυσσεβῆ. τὸν δυσγενέα, δυσγενῆ. Cum uero uocalis aliqua præcesserit, non solum in η, sed in α quoque fit synæresis: ut τὸν δυσφυέα, δυσφυῆ, καὶ δυσφυᾶ. nam quod inuenitur apud Homerum δυσκλέα, cuius extrema uocalis breuis est, sciendū hoc per syncopam metri gratia factum esse. Ιλιάδ. β. Δυσκλέα ἄργος ἱκέσθαι, ἐπεὶ πολὺν ὤλεσα λαόν. Attici uero in nominibus proprijs in ης, habentibus genitiuum in ους, κατὰ κρᾶσιν, a nominatiuo singulari faciunt accusatiuum in ην, τροπῇ τοῦ σ, εἰς ν: ὁ ἀριστοφάνης, τοῦ ἀριστοφάνους, τὸν ἀριστοφάνην. Fit etiam synæresis in duali numero, non solum in η, sed in ει, in neutris nominibus, rarissime tamen: ut τὼ σκέλεε, σκέλει: τὼ ταράχεε, ταράχει. Hoc etiam annotandum est: accusatiuum pluralem masculini generis & feminini a nominatiuo eiusdem numeri fieri, extremo ε in α conuerso: ut οἱ δημοσθένεες, δημοσθένεας. iccirco & eandem suscipit synæresim: quanquam ε, & α, in η, communiter contrahuntur, & in α productum.

Est enim regula, quam supra etiam posuimus, quòd omnis nominatiuus pluralis in σ desinens, et circa finem synæresim patiens, accusatiuum habet sibi consonum ac contemporalem, & uocatiuum: & sic tres casus plurales, masculini generis et feminini eandem sortiuntur synæresim: ut οἱ δημοσθένεες, δημοσθένεις. τοὺς δημοσθένεας, δημοσθένεις. ὦ δημοσθένεες, δημοσθένεις. In neutris quoque tres casus pluralis numeri in η, faciunt contractum: ut τὰ βέλεα, βέλη. ὦ βέλεα, βέλη. apud poetas tamen inuenitur τὰ κλέα,

ἀπὸ τοῦ κλέεα, κατὰ συγκοπὴν, & similia quæ in α correptum desinunt. Ιλιάδος ῑ.
Τῇ ὅ γε θυμὸν ἔτερπεν, ἄει δὲ δ' ἄρα κλέα ἀνδρῶν.
Et Apollonius in Argonauticis.
Αρχόμενος σέο φοῖβε παλαιγενέων κλέα κλέα φωτῶν.

Παραδείγματα.

Ο δημοσθένης. τοῦ δημοσθένεος ἰωνικῶς, καὶ δημοσθένους κοινῶς καὶ ἀττικῶς, καὶ δημοσθένευς δωρικῶς, καὶ αἰολικῶς. τῷ δημοσθένεϊ ἰωνικῶς, καὶ δημοσθένει κοινῶς καὶ ἀττικῶς. τὸν δημοσθένεα ἰωνικῶς, καὶ δημοσθένη κοινῶς, καὶ δημοσθένην ἀττικῶς. ὦ δημοσθένες κοινῶς, καὶ δημοσθένης ἀττικῶς. Δυϊκά. Τὼ δημοσθένεε ἰωνικῶς, καὶ δημοσθένη κοινῶς καὶ ἀττικῶς. τοῖν δημοσθενέοιν ἰωνικῶς, καὶ δημοσθενοῖν κοινῶς καὶ ἀττικῶς. ὦ δημοσθένεε ἰωνικῶς, καὶ δημοσθένη κοινῶς καὶ ἀττικῶς. Πληθ. οἱ δημοσθένεες ἰωνικῶς, καὶ δημοσθένεις κοινῶς καὶ ἀττικῶς. τῶν δημοσθενέων ἰωνικῶς, καὶ δημοσθενῶν κοινῶς καὶ ἀττικῶς. τοῖς δημοσθένεσι κοινῶς καὶ ἀττικῶς, καὶ δημοσθενέεσι ἰωνικῶς. τοὺς δημοσθένεας ἰωνικῶς, καὶ δημοσθένεις κοινῶς καὶ ἀττικῶς. ὦ δημοσθένεες ἰωνικῶς, καὶ δημοσθένεις κοινῶς καὶ ἀττικῶς. De nominibus in ης desinentibus, quæ a κλέος componuntur.

Nomina in ης desinentia, a κλέος composita, si sint adiectiua, eadem habent declinationem, quam & δημοσθένης: ut ὁ διοκλεὴς, τοῦ διοκλεέος, διοκλεοῦς. τῷ διοκλεέϊ, διοκλεεῖ. si uero sint propria, easdem patiuntur synæreses. sed perfectorum uaria est declinatio, uidelicet.

Ο ἡρακλέης. τοῦ ἡρακλέεος, καὶ ἡρακλῆος, καὶ ἡρακλέος, καὶ ἡρακλέους. τῷ ἡρακλέεϊ, καὶ συγκοπῇ ἡρα-

κλεῖ, καὶ ἰωνικῶς ἡρακλῆϊ, καὶ ἡρακλέει κατὰ συναίρεσιν, ἀπὸ τοῦ ἡρακλέεϊ, καὶ ἡρακλεῖ, ἀπὸ τοῦ ἡρακλέϊ. τὸν ἡρακλέεα, καὶ ἡρακλέα, καὶ ἡρακλῆ, καὶ ἡρακλέην, καὶ ἡρακλῆα. ὦ ἡράκλεες κοινῶς, καὶ ἡράκλεις κατὰ συναίρεσιν, καὶ ἥρακλες κατὰ συγκοπήν. Δυϊκὰ. τὼ ἡρακλέεε, καὶ ἡρακλέε, καὶ ἡρακλῆ. τοῖν ἡρακλεέοιν, καὶ ἡρακλέοιν, καὶ ἡρακλήοιν, καὶ ἡρακλοῖν. ὦ ἡρακλέεε, καὶ ἡρακλέε, καὶ ἡρακλῆ. Πληθ. οἱ ἡρακλέεες, καὶ ἡρακλέεις, καὶ ἡρακλῆς. τῶν ἡρακλεέων, καὶ ἡρακλέων, καὶ ἡρακλήων. τοῖς ἡρακλέεσι, καὶ ἡρακλέσι, καὶ ἡρακλῆσι. τοὺς ἡρακλέεας, καὶ ἡρακλέεις, καὶ ἡρακλῆας, καὶ ἡρακλῆς. ὦ ἡρακλέεες, καὶ ἡρακλέεις, καὶ ἡρακλῆες.

Κατὰ συναίρεσιν δὲ οὕτως.

Ὁ ἡρακλῆς. τοῦ ἡρακλέος, ἡρακλοῦς. τῷ ἡρακλέϊ, ἡρακλεῖ. τὸν ἡρακλέα, ἡρακλῆ, καὶ ἡρακλῆν ἀττικῶς. ὦ ἥρακλες, καὶ ὦ ἡρακλῆς ἀττικῶς. Δυϊκὰ. τὼ ἡρακλέε, ἡρακλῆ. τοῖν ἡρακλέοιν, ἡρακλοῖν. ὦ ἡρακλέε, ἡρακλῆ. Πληθ. οἱ ἡρακλέες, ἡρακλῆς. τῶν ἡρακλέων, ἡρακλῶν. τοῖς ἡρακλέσι. τοὺς ἡρακλέας, ἡρακλεῖς. ὦ ἡρακλέες, ἡρακλεῖς.

De secunda declinatione contractorum in ις, & ι.

SECVNDA *declinatio contractorum nominum, duas habet terminationes, in* ις, *masculinorum & femininorum, & in* ι, *neutrorum. quorum genitiuus* διὰ τοῦ ιος, κοινῶς, καὶ εος, ἰωνικῶς, καὶ εως, ἀττικῶς. *Huius autem declinationis, quæ etiam est* τῶν πολυπαθῶν, *una tantum synæresis est propria, hoc est,* ι, *productum: quoniam præcedente* ι, *sequente uero quauis uocali, semper in* ι *fit synæresis. Eodem autem*

tem ι, conuerso in ε, ἔθει ἰωνικῷ, eædem fiunt synære-ses quæ sunt in prima declinatione. Sed aduertendum, nominatiuum & uocatiuum dualis numeri huius declinationis non pati synæresim κοινῶς. nam præcedente ι, & sequente quauis uocali, fit synæresis in ι, ut dictum est: & sic dicendum esset ὄφιε, ὄφι. πόλιε, πόλι. σινήπιε, σινήπι. Sed his aduersatur regula quædã dualis numeri propria, quòd nominatiuus dualis nihil habet finale, nisi α, ε, η, & ω. propterea non habet ι, ἀνεκφώνητον, hoc est, non prolatum. Multo igitur minus ἐκφωνούμενον, hoc est, prolatum. ὄφεε uero ἰωνικῶς Moscopulus omnino negat synæresim pati, & hanc adducit regulam: ὧν τινων ἡ γενικὴ τῶν ἑνικῶν οὐ συναιρεῖται, τούτων οὔτε ἡ εὐθεῖα καὶ αἰτιατικὴ τῶν δυϊκῶν συναίρεσιν ἐπιδέχεται, hoc est, quorumcunque genitiuus singularium non contrahitur, horum neque nominatiuus & accusatiuus dualium synæresim suscipiunt. Apud Theodosium tamen, & alios ueteres grammaticos sic inuenimus, ὄφεε, ὄφη, ὡς δημοσθένεε, δημοσθένη. ὅτι τὰ δύο εε, ἐπὶ μὲν τῆς εὐθείας τῶν δυϊκῶν εἰς η, κιρνᾶται: ἐπὶ δὲ τῆς εὐθείας τῶν πληθυντικῶν εἰς τὴν ει, δίφθογγον. Hoc quoque annotandum, genitiuum singularem etiam in ηος desinere, διὰ τοῦ η, ποιητικῶς: πόληος. Ὀδυσ. ᾱ. Νηῦς δέ μοι ἥδ' ἕστηκεν ἐπ' ἀγροῦ νόσφι πόληος. quod & in alijs casibus & numeris seruatũ est. In datiuo, Ἰλιάδος γ̄. Πατρίτε σῷ μέγα πῆμα, πόληΐτε, παντί τε δήμῳ. In accusatiuo Κόϊντος, ὡς οἵ γ' ἐκ πολέμοιο ποτὶ πριάμοιο πόληα φεῦγον. Et Hesiodus ἐν ἀσπίδι. Ὃς θήβης κρήδεμνον ἔχει

φύεται τε πόληα. *In nominatiuo plurali. Orpheus in Argonauticis*, Σχεδόθεν οἱ εἰσὶ πόληες. *In accusatiuo plurali idem Orpheus*. Μέμφιν ἐς ἠγαθέην πελάσας, ἱεράς τε πόληας Ἄπιδος. *Et Homerus* Ὀδυσ. ϐ. Καὶ πάντων ἴσασι πόληας, καὶ πίονας ἀγρούς.

Παραδείγματα.

Ὁ ὄφις, τοῦ ὄφιος κοινῶς, καὶ ὄφεος ἰωνικῶς, καὶ ὄφεως ἀττικῶς. τῷ ὄφιϊ κοινῶς, καὶ ὄφι, καὶ ὄφεϊ ἰωνικῶς, καὶ ὄφει κοινῶς, καὶ ἀττικῶς. τὸν ὄφιν μόνον. ὦ ὄφι κοινῶς, καὶ ὦ ὄφις ἀττικῶς. Δυϊκά. τὼ ὄφιε κοινῶς, καὶ ὄφεε ἰωνικῶς, καὶ ὄφη ἀττικῶς. τοῖν ὀφίοιν κοινῶς, καὶ ὀφέοιν ἰωνικῶς, καὶ ὄφεων ἀττικῶς. ὦ ὄφιε κοινῶς, καὶ ὄφεε ἰωνικῶς, καὶ ὄφη ἀττικῶς. Πληθ. οἱ ὄφιες, καὶ ὄφις κοινῶς, καὶ ὄφεες ἰωνικῶς, καὶ ὄφεις ἀττικῶς. τῶν ὀφίων κοινῶς, καὶ ὄφεων ἰωνικῶς, καὶ ὄφεων ἀττικῶς. τοῖς ὄφισι κοινῶς, καὶ ὄφεσι ἰωνικῶς, καὶ ὀφέεσι. τοὺς ὄφιας, καὶ ὄφις κοινῶς, καὶ ὄφεας ἰωνικῶς, καὶ ὄφεις ἀττικῶς ὦ ὄφιες καὶ ὄφις κοινῶς, καὶ ὄφεες ἰωνικῶς, καὶ ὄφεις ἀττικῶς.

Ἡ πόλις. τῆς πόλιος κοινῶς καὶ πόλεος ἰωνικῶς, καὶ πόλεως ἀττικῶς, καὶ πόληος ποιητικῶς. τῇ πόλιϊ καὶ πόλι κοινῶς, καὶ πόλεϊ ἰωνικῶς, καὶ πόλει ἀττικῶς, , καὶ πόληϊ ποιητικῶς. τὴν πόλιν κοινῶς, καὶ πόληα ποιητικῶς. ὦ πόλι κοινῶς, καὶ ὦ πόλις ἀττικῶς. Δυϊκά. τὼ πόλιε κοινῶς, καὶ πόλεε ἰωνικῶς, πόλη ἀττικῶς, πόληε ποιητικῶς. ταῖν πολίοιν κοινῶς, πολέοιν ἰωνικῶς, πόλεων ἀττικῶς. ὦ πόλιε κοινῶς, καὶ πόλεε ἰωνικῶς, καὶ πόλη ἀττικῶς, καὶ πόληε ποιητικῶς. Πληθ. αἱ πόλιες πόλις κοινῶς, καὶ πόλεες ἰωνικῶς, καὶ πόλεις ἀττικῶς, καὶ πόληες ποιητικῶς. τῶν πολίων κοινῶς, καὶ πολέων ἰωνικῶς, καὶ πόλεων ἀττικῶς.

κῶς, καὶ πολήων ποιητικῶς. ταῖς πόλισι κοινῶς, καὶ πόλεσι ἰωνικῶς, καὶ πόλησι, καὶ πολέεσι. τὰς πόλιας πόλις κοινῶς, καὶ πόλεας πόλεις ἰωνικῶς καὶ πόληας ποιητικῶς. ὦ πόλιες πόλις κοινῶς, καὶ πόλεες πόλεις ἰωνικῶς, καὶ πόληες.

Τὸ σίνηπι. τοῦ σινήπιος κοινῶς, καὶ σινήπεος ἰωνικῶς, καὶ σινήπεως ἀττικῶς. τῷ σινήπιϊ, σινήπι, καὶ σινήπεϊ, σινήπει, καὶ τὰ λοιπά.

De tertia declinatione contractorum in ευς.

TERTIA *declinatio contractorum* τῶν ὀλιγοπαθῶν, *unam tantum habet terminationem in* ευς, *masculinorum nominum: quorum genitiuus* διὰ τοῦ εος, *fit* κοινῶς, καὶ ηος ἰωνικῶς, καὶ εως ἀττικῶς. *Cuius synæreses sunt cum prima declinatione communes, quoniam ex* ε *præcedente semper fiunt, & uocali sequente.*

Sed sciendum est, nomina in ευς *desinentia masculini generis, siue monosyllaba sint, siue polysyllaba,* ὀξύνεσθαι κοινῶς: *ut* ὀδυσσεὺς, ἀχιλλεὺς, ζεὺς, φεὺς ὁ διόνυσος, δυεὺς *nomen urbis.* αἰολικῶς *uero* βαρύνεσθαι, βασίλευς, ἀχίλλευς. *Etiam aduertendum est, huiusmodi nomina in* ευς, *diuersos habere genitiuos: ut* ὀδυσσέος κοινῶς, ὀδυσσέως ἀττικῶς, καὶ ὀδυσσῆος κατὰ τοὺς παλαιοὺς ἴωνας, καὶ αἰολεῖς. καὶ ὀδυσσεῖος, διὰ τῆς ει διφθόγγου, κατὰ τοὺς νεωτέρους. καὶ ὀδύσσηος προπαροξυτόνως, κατὰ τοὺς παλαιοὺς αἰολεῖς. καὶ ὀδύσσειος διὰ διφθόγγου, κατὰ τοὺς νεωτέρους. καὶ ὀδυσσίος βοιωτικῶς. καὶ ὀδυσσεῦς περισπωμένως δωρικῶς, καὶ αἰολικῶς. Ὀδυσσείας ω. ὀδυσσεῦς δὲ λαθὼν κύσε χεῖρ ἐπὶ καρπῷ. ἀντὶ τοῦ ὀδυσσέος.

Nec

Nec patitur synæresim, nisi ε purum ante ως, forte inueniatur, ἔθει ἀττικῷ: ut ἐρετριεῦς, ἐρετριέως, ἐρετριῶς. πειραιεὺς, πειραιέως, πειραιῶς.

Accusatiuus quoque horum uarius est, ut τὸν βασιλέα κοινῶς, *ultima correpta: quoniam genitiuus in* ος *desinens, accusatiuum singularem in* α *habere debet* ὁμόχρονον καὶ ὁμότονον, *hoc est, eiusdem temporis, & toni, ut* αἴαντος, αἴαντα. *Attica uero, quoniam in genitiuo singulari mutant* ο, μικρὸν *in* ω, μέγα, *ut* βασιλέως, πηλέως *accusatiuum quoque in* α, *productum faciunt, ut* ὁμόχρονος *sit proprio genitiuo,* βασιλέα, πηλέα. Εὐριπίδης ἐν ἀνδρομάχῃ, καίμην δέδορκα τόν τε πηλέα πέλας. *In quibus uero faciunt genitiuum in* ως *contractum, in* α *solum faciunt* κατὰ κρᾶσιν *eorum accusatiuum: ut* ἐρετριῶς, ἐρετριέα, ἐρετριᾶ. πειραιῶς, πειραιέα, πειραιᾶ. *At* ἴωνες *dicunt* βασιλῆα, δῶρες *uero* βασιλῆ, πηλῆ, τυδῆ, μηκιστῆ. *Sic enim in antiquis & castitatis codicibus inueni* Ιλιάδος δ. ἔνθ' αὖτ' ἀγγελίην ἐπὶ τυδῆ στεῖλαν ἀχαιοί. τουτέστιν, οἱ ἀργεῖοι ἔπεμψαν πρεσβευτὴν τυδέα πρὸς τοὺς θηβαίους. *Et* Ιλιάδος ο.

μηκιστῆ δ' ἕλε πουλυδάμας, ἀπὸ τοῦ μηκιστέα κατὰ κρᾶσιν. *non autem* τυδεῖ, *ut quidam legunt, neque* μηκιστὴν *pro* μηκιστέα. *Vel ut Eustathio placet,* κατ' ἀποκοπὴν: *hæc enim sunt eius uerba:* τὸ δὲ τυδῆ, οὐκ ἀπὸ τῆ τυδέα συνῄρηται, ἀλλ' ἀποκέκοπται ἐκ τοῦ τυδῆα, καθάπερ ἀρέσκει τοῖς τεχνικοῖς. οὕτω δὲ καὶ τὸν ὀδυσσῆα ὀδυσσῆ ἐστιν εἰπεῖν, καὶ ἕτερα δὲ ὅμοια.

In nominatiuo duali duo εε in η contrahuntur, ut

Theodosio

Theodosio placet, τῷ βασιλέε, βασιλῆ, *sicut* δημοσθένεε, δημοσθένη, *&* ὄφεε, ὄφη. *Etiam annotandum, duo* εε, *in nominatiuo plurali in* ει *diphthongum semper contrahi in nominibus proprijs: in appellatiuis uero in* ει *diphthongum* κοινῶς, βασιλέες βασιλεῖς, *&* *in* η, ἀττικῶς, βασιλῆς.

Παράδειγμα.

Ὁ βασιλεὺς κοινῶς, καὶ βασιλεῦς αἰολικῶς. τοῦ βασιλέος κοινῶς, καὶ βασιλέως ἀττικῶς, καὶ βασιλῆος ἰωνικῶς, καὶ βασιλεῖος, καὶ βασίληος αἰολικῶς, καὶ βασίλειος, καὶ βασιλίος βοιωτικῶς, καὶ βασιλεῦς δωρικῶς, καὶ αἰολικῶς. τῷ βασιλέϊ κοινῶς, καὶ βασιλεῖ ἀττικῶς, καὶ βασιλῆϊ ἰωνικῶς. τὸν βασιλέα κοινῶς, καὶ βασιλέα ἀττικῶς, καὶ βασιλῆα ἰωνικῶς, καὶ βασιλῆ δωρικῶς. ὦ βασιλεῦ κοινῶς, καὶ ὦ βασιλεῦς ἀττικῶς. Δυϊκά. τὼ βασιλέε κοινῶς, καὶ βασιλῆ ἀττικῶς, καὶ βασιλῆε ἰωνικῶς. τοῖν βασιλέοιν κοινῶς, καὶ βασιλήοιν ἰωνικῶς. ὦ βασιλέε κοινῶς καὶ βασιλῆ ἀττικῶς, καὶ βασιλῆε ἰωνικῶς. Πληθ. οἱ βασιλέες καὶ βασιλεῖς, καὶ βασιλῆς ἀττικῶς, καὶ βασιλῆες ἰωνικῶς. τῶν βασιλέων κοινῶς, καὶ βασιλήων ἰωνικῶς. τοῖς βασιλεῦσι κοινῶς. καὶ βασιλῆσι ἰωνικῶς. τοὺς βασιλέας κοινῶς, καὶ βασιλεῖς ἀττικῶς, καὶ βασιλῆας ἰωνικῶς. ὦ βασιλέες κοινῶς, καὶ βασιλεῖς ἀττικῶς, καὶ βασιλῆες ἰωνικῶς.

De quarta declinatione contractorum in ω, & ως.

QVARTA *declinatio contractorum nominum* τῶν ὀλιγοπαθῶν, *duas habet terminationes in* ω, *&* *in* ως, *femininorum tantum, quorum genitiuus perfectus, & imparisyllabus in* οος, *existens*,

existens, in ους κατὰ κρᾶσιν facit contractum. Synaereses autem huius declinationis, quae ex ο, & sequente uocali fiunt, sic ordinantur, οο, ου, οϊ, οι, οα, ω. Aduertendum est hoc in loco, nomina huius declinationis in ω desinentia, omnia acui in extrema: ut κλωθὼ, ἐρατὼ, κλειώ. Similiter & quae in ως desinunt, ut ἠὼς, αἰδώς. Patiuntur autẽ synaeresim in tribus casibus singularis numeri tantum, hoc est, in genitiuo, datiuo, & accusatiuo: cetera uero omnia tertiam sequuntur declinationem simplicium. Etiam genitiuus nominum in ω desinentium uario modo inuenitur, secundum uarios idiomatum usus. nam Iones, & quidam Dores perfecto utuntur genitiuo, λητόος, σαπφόος. Attici uero & communis lingua, λητοῦς dicunt, & σαπφοῦς. at Aeoles & Lacones, qui & Dores, addentes ς nominatiuo casui, propriũ faciunt genitiuum: ἡ λητὼ, τῆς λητῶς. ἡ σαπφὼ, τῆς σαπφῶς. Datiuus uero in οι omnibus idiomatis est communis. Sed accusatiui uarius est usus. soli enim Aeoles addentes ν nominatiuo casui, proprium faciunt accusatiuum, ἡ λητὼ, τὴν λητών. ἡ σαπφὼ, τὴν σαπφών: Iones uero in ουν, τὴν λητοῦν, τὴν σαπφοῦν: at communis lingua & Attici τὴν λητὼ dicunt, καὶ τὴν σαπφὼ, accẽtu acuto super extremam, licet ex crasi sit longa, & accentum suscipiat. Est enim regula, quod omnis casus eundem sonum habens, siue litteraturam cum alio casu eiusdem numeri & idiomatis, eundem accentum habere debet: ut ἡ μοῦσα, ὦ μοῦσα: sic ἡ λητὼ, τὴν λητὼ, τῇ λητοῖ, ὦ λητοῖ. Additum est, Eiusdem numeri, quoniam τῇ λητοῖ da-

datiuus ſingularis circunflectitur: ſed αἱ λητοὶ nomi-
natiuus pluralis acuitur. Additum eſt, & idioma-
tis, quoniam βασιλεῦς nominatiuus ſingularis κοινῶς
acuitur, & βασιλεῦς genitiuus ſingularis δωρικῶς cir-
cunflectitur. Accuſatiuus uero nominum in ως exeun-
tium circunflectitur: quoniam non eundem ſonum,
ſiue litteraturam habet cum nominatiuo: ut ἡ αἰδὼς,
τὴν αἰδῶ. Vocatiuus etiã non ſolum in οι deſinere in-
uenitur apud poetas, ſed etiam in ω, Atticorũ more.
Apollonius in principio tertij Argonauticῶn. Εἰ δ᾽
ἄγε νῦν ἐρατὼ, πάρα θ᾽ ἵστασο, καί μοι ἔνισπε. ἐρατὼ *di-*
xit, ἀντὶ τοῦ ἐρατοῖ. *Fit autem uocatiuus in* οι, *a nomi-*
natiuo ſingulari, τροπῇ τοῦ ω, μεγάλου εἰς ο, μικρὸν, καὶ
προσθέσει τοῦ ι, λητοῖ. *Quo in loco quæri poteſt, cur uo*
catiuus femininorum nominum in ω, deſinentiũ, plu-
res habet uocales proprio nominatiuo, ut ἡ σαπφὼ, ὦ
σαπφοῖ: *cum regula dicat,* ὅτι οὐδέποτε θέλει ἔχειν
πλείονα φωνήεντα τῆς ἰδίας εὐθείας ἡ κλητική; *Reſpon-*
detur, quòd genitiuus in ους *deſinens, maius tempus*
uult habere, quàm uocatiuus: ut τοῦ δημοσθένους, ὦ δη-
μόσθενες: τοῦ εὐσεβοῦς, ὦ εὐσεβές. *Huius gratia corre-*
ptum eſt ω, *magnum in* ο, *paruum: ſed quoniam uo-*
catiuus ultimam erat habiturus breuem, & accen-
tum in fine acutum, ac ob id regulæ aduerſaturus,
quæ præcipit ne ulla dictio in ο *breue deſinens, quæ*
ſuper unam ſyllabam ſit, acuatur, ut ἐκεῖνο, ἀλλοῖο,
exceptis αὐτὸ, ὑπὸ, ἀπὸ: *aſſumpſit* ι, *& ita uocati-*
uus λητοῖ *cum accentu circunflexo factus eſt, quoniã*
datiuo ſingulari coincidit, hoc eſt, τῇ λητοῖ.

Παράδειγμα.

Παράδειγμα.

Η λητώ. τῆς λητόος ἰωνικῶς, καὶ δωρικῶς, καὶ λητοῦς κοινῶς, καὶ ἀττικῶς, καὶ λητῶς λακωνικῶς, καὶ αἰολικῶς. τῇ λητόϊ, καὶ λητοῖ κοινῶς. τὴν λητόα, καὶ λητὼ κοινῶς καὶ ἀττικῶς, καὶ λητὼν αἰολικῶς, καὶ λητοῦν ἰωνικῶς. ὦ λητοῖ κοινῶς, καὶ ὦ λητὼ ἀττικῶς. Δυϊκά. τὰ λητώ. ταῖν λητοῖν. ὦ λητώ. Πληθ. αἱ λητοί. τῶν λητῶν. ταῖς λητοῖς. τὰς λητούς. ὦ λητοί.

De quinta declinatione contractorum in ας purum & in ρας.

Qvinta *declinatio contractorum nominum τῶν πολυπαθῶν, duas habet terminationes in* ας, *purum, & ρας, neutrorum nominum, quorum genitiuus in* ατος *desinit* κοινῶς, *& in* αος ἰωνικῶς *subtracto* τ, *& in* ως κατὰ κρᾶσιν ἀττικῶς. *Synæreses autem huius declinationis duæ sunt,* α, *productum, &* ω μέγα: *præcedente enim* α, *&* ο, *utcunque sequente, semper fit synæresis in* ω, *quod quidem solis genitiuis euenit: sequente uero quauis alia uocali* ι *in* α, *productum fit crasis. At synæresis in datiuo singulari tantum* κρέαϊ, κρέᾳ. *nonnunquam apud poetas ipsum* α, *non per crasim, sed per apocopen correptum inuenitur.* Οδυσσείας μ. σῖτον, καὶ κρέα πολλά.

Παράδειγμα.

Τὸ κρέας τοῦ κρέατος κοινῶς, καὶ κρέαος ἰωνικῶς, καὶ κρέως ἀττικῶς τῷ κρέατι κοινῶς, καὶ κρέαϊ ἰωνικῶς, καὶ κρέᾳ ἀττικῶς. Τὸ κρέας. ὦ κρέας Δυϊκά. τὼ κρέατε κοινῶς, καὶ κρέαε ἰωνικῶς, καὶ κρέα ἀττικῶς καὶ τὰ λοιπά, *sicut in tractatu simplicium, libro primo.*

De

De quibuſdam extra ordinem ſynæreſiatis.

QVAEDAM *præterea inueniuntur nomina, quæ & ipſa ſynæreſim patiuntur, differentia tamen ab iјs quæ ſupra commemorata ſunt: quæ quidem iccirco ſeparatim locanda cenſuimus, quia nullam ſu prædictarum declinationum ſequuntur.*

Ἡ ὄϊς, οἶς. τῆς ὄϊος, οἰός. τῇ ὄϊι, οἰί. τὴν ὄϊδα, ὄϊν. Πληθ. αἱ ὄϊδες, καὶ ὄϊες, καὶ οἶς. τῶν ὀΐων, καὶ οἰῶν. ταῖς ὄϊσι, καὶ οἴεσι. τὰς ὄϊδας, καὶ ὄϊας, καὶ οἶς. *Vbi aduertendum eſt, genitiuum ſingularem* οἰὸς, *& datiuum* οἰΐ, *extremam acuere, tanquam a nominatiuo monoſyllabo* οἶς, *non autem a genitiuo perfecto* ὄϊος, *& datiuo* ὄϊι: *quoniam eorum penultima circunflectenda fuiſſet ex ſynæreſi, quam ſolus nominatiuus admittit ſicut* φῶς, φωτός. *&* ὦς, ὠτός. *Inuenitur etiam* ὄϊς *in genere maſculino apud Homerum* Ιλιάδος ω. τοῖς δὲ ὄϊς λάσιος μέγας ἐν κλισίῃ ἱέρευτο. *& in eodem,* ἦ καὶ ἀναΐξας ὄϊν ἄργυφον ὠκὺς ἀχιλλεὺς Σφάξε. *& in plurali,* Ιλιάδος ψ. πολλοὶ δ᾽ ὄϊες, καὶ μηκάδες αἶγες. *quod & Latini ueteres uſurparunt, unum ouem dicentes. Sic* φθόϊς, φθοῖς. *&* φθόϊδες, φθοῖς. *&* φθόϊδας, φθοῖς.

Ὁ πλακόεις, πλακοῦς. τοῦ πλακόεντος, πλακοῦντος. τῷ πλακόεντι, πλακοῦντι. τὸν πλακόεντα, πλακοῦντα. ὦ πλακόεν, πλακοῦν, καὶ πλακοῦ ποιητικῶς.

Ὁ σιμόεις, σιμοῦς. τοῦ σιμόεντος, σιμοῦντος. τῷ σιμόεντι, σιμοῦντι. τὸν σιμόεντα, σιμοῦντα. ὦ σιμόεν, σιμοῦν, καὶ σιμοῦ ποιητικῶς.

Υἱῒς quod filium ſignificat, in omni numero & caſu patitur ſynæreſim, præterquam in nominatiuo ſyngulari, & uocatiuo. quoniam ſi in ijs fieret ſinæreſis, inueniretur conſonans poſt υι, diphthongum: ut υἷις, υἷς, quod communi regulæ aduerſatur. nam poſt υι, diphthongum nunquam ſequitur conſonans, ſed uocalis tantum: ut μυῖα, ἅρπυια. fit tamen in datiuo plurali ſequente conſonante, ſed interponitur α, ut υἱΐσι, υἱάσι.

Ο υἷϊς. τοῦ υἱΐος, υἷος. τῷ υἱΐϊ, υἷϊ. τὸν υἱΐα, υἷα, ὦ υἷϊ. Δυϊκά. τὼ υἱΐε, υἷε. τοῖν υἱΐοιν, υἷοιν. ὦ υἱΐε, υἷε. Πληθ. οἱ υἱΐες, υἷες. τῶν υἱΐων, υἷων. τοῖς υἱΐσι, καὶ υἱάσι. τοὺς υἱΐας, υἷας. ὦ υἱΐες, υἷες. καὶ ἄλλως.

Ο υἱεύς. τοῦ υἱέως. τῷ υἱεῖ, υἱεῖ. τὸν υἱέα. ὦ υἱεῦ, &c. *ut* βασιλεύς. καὶ ἄλλως. Ο υἱός. τοῦ υἱοῦ, *ſicut* ὁ λόγος, τοῦ λόγου.

Ο ζεύς. τοῦ διός. τῷ διΐ. τὸν δία. ὦ ζεῦ. καὶ ὁ ζήν. τοῦ ζηνός. τῷ ζηνί. τὸν ζῆνα. *Quo in loco ſciendum eſt, deum ſiue Iouem ab antiquis Græcis uarijs ac diuerſis modis appellatum fuiſſe, ut ex antiquorum fragmentis colligere potui.*

Dictus eſt ζεὺς, καὶ ζὴν, *quibus communiter utimur.* δεὺς *uero* βοιωτικῶς, ἐκ τοῦ ζεὺς, διαλύσει τοῦ ζ, εἰς σ, δ, καὶ ἀφαιρέσει τοῦ σ, & βδεὺς κατὰ ἐξαλλαγὴν, *apud ueteres comicos,* τροπῇ τοῦ σ εἰς β: *unde illud,* ὦ βδεῦ δέσποτα. *Dictus eſt autem* ζὰν, ζανὸς, ἀπὸ τοῦ ζῆν, παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις ἴωσι, καὶ αἰολεῦσι: *ut* κλῦθί μοι ζανός τε κούρη. ζὴς *quoque inuenitur, unde accuſatiuus* ζῆν, παρ' Ἐπιχάρμῳ. ζῆν τε, &c. τροπῇ τοῦ

σ εἰς

σ, εἰς ν, ſicut ποδὴς, ποδήν. & ἑρμῆς, ἑρμὴν, καὶ παρὰ τῷ τῆς ἀδραπίας ποιητῇ. οὐ γὰρ δὴ βασιλεῖ ἀγαίομαι ἀδρύοπα ζὴν Παῦσαι ἀπ᾽ οὐρανόθεν. Vnde ζὰς παρὰ φερεκύδῃ, ἀπὸ τοῦ ζὴς, ὡς ζὴν, ζάν. Dictus eſt etiam δὶς, διὰ τοῦ ι, παρὰ ῥίνθωνι. δὶν quoque ἀπὸ τοῦ ζὴν, καὶ δὰν δανὸς βοιωτικῶς, ὡς παρὰ κορίννῃ, δανὸς ὑψίστῳ θρόνῳ. Et ſic decem inueniuntur nominatiui uidelicet ζεὺς, δεὺς, βδεὺς, ζὴν, ζὰν, ζὴς, ζὰς, δὶς, δὴν, δάν. quod Herodianus in tractatu περὶ μονήρους λέξεως aſſerit. Sed de genitiuo huius nominatiui ζεὺς, hoc eſt, διὸς dubitari ſolet, an ἀπὸ τοῦ δὶς ueniat, an ab aliquo quopiam dictorum nominum deducatur: non enim ἀπὸ τοῦ ζεὺς per analogiam deduci poſſe uidetur. quidam uolunt a nominatiuo δὶς διὸς per analogiam deriuari: ſed ijs aduerſatur Herodianus, inquiens: Nomina in ις, monoſyllaba, ι, uolunt habere productum: & id quoque in genitiuo ſeruare, excepto τὶς, τινὸς: διὸς, uero ι, habet correptum. non igitur ἀπὸ τοῦ δὶς uidetur eſſe deductum. Sunt qui ἀπὸ τοῦ δεὺς deriuari putent, quod Bœotorum eſt proprium, cuius genitiuus κατὰ analogiam eſt δέος, ubi mutato ε, in ι, fit διὸς, κατὰ βοιωτοὺς καὶ νέους ἴωνας: ſicut ἀχιλλέος, ἀχιλλίος. hoc magis quidem conſentaneum eſt. Quod uero de accuſatiuo ζὴν dicendum eſt? quo caſu Homerus ter in Iliade uſus eſt: loci quidem hi ſunt, ιλιάδ. θ.

Τρῶας ἀπώσασθαι καὶ ἐρυκέμεν ἀδρύοπα ζὴν, Αὐτοῦ κ᾽ ἔνθ᾽ ἀκάχοιτο. Et ιλιάδος. ξ. Ἠφῆς ὡς τρώεσσιν ἀρηγέμεν ἀδρύοπα ζὴν, Ως ἡρακλῆος πέρι. Et ιλιάδος ω. παῖδες, καὶ γαμβροὶ, τὸν δ᾽ οὐ λάθον ἀδρύοπα ζὴν, Ες πεδίον προφανέντε.

φανέντε. Quo in loco dicendum ne ζῆν accusatiuum
imperfectum esse ἀπὸ τοῦ ζῆνα, an perfectum ἀπὸ τοῦ
ζῆς? Si imperfectum esse dixerimus, aut per apocopé
fieri necesse est, aut per apostrophum. Si per apoco-
pen, sciendum est extremam syllabam integram om-
nino abijciendam fuisse, hoc est, να, ἀπὸ τοῦ ζῆνα. si-
cut δῶ, ἀπὸ τοῦ δῶμα. & ἀπόλλω, ἀπὸ τοῦ ἀπόλλωνα.
ζῆ uero penultimam syllabam absque ν, relinquendá
fuisse. Si uero apostrophum esse uoluerimus, ut me-
minit Eustathius, aduertendum est, solam uocalem
quæ est extrema præcedentis dictionis, abijciendam
esse: cui si in eadem syllaba aliqua adiuncta fuerit
consonans, illam eandem iungendam esse uocali, siue
diphthongo dictionis sequentis: ut τοῦτο ἐμὸν, τοῦτ' ἐ-
μόν: κατὰ ἡμᾶς, καθ' ἡμᾶς. Sic igitur in dictis uersi-
bus ν, quæ est extrema consonans τοῦ ζῆν, in quam
prior uersus desinit, iungenda est primæ uocali dictio
nis sequentis: quæ quidem est secundi uersus princi-
pium, ut liquido patet. Et sic scribendum est, εὐρύο-
πα ζῆ Ν' αὐτοῦ. & in secundo, εὐρύοπα ζῆ Ν' ὡς ἠρα-
κλῆος. Item in tertio, εὐρύοπα ζῆ Ν' ἐς πεδίον. Quòd
si hoc cuipiam nouum uidebitur, eorum sententiam
sequi poterit, qui asserunt ζῆν, integrum ac perfe-
ctum esse accusatiuum a nominatiuo ζῆς, ut supra di-
ctum est. Quandoquidem antiquorum extant exem-
pla, ut ζῆντε, & ζῆν παῦσαι, in quibus nemo dicet a-
postrophum esse, cum post ν, nulla sequatur uocalis,
sed consonans: neque apocopen, cum extrema sylla-
ba integre non sit expuncta. Sed super hoc satis.

Duo nomina feminina ſolum inueniuntur in αυς, *exeuntia circunflexa, & per* ος *purum deslinata: quorum quidem uaria inflexio talis eſt.*

Η ναῦς, καὶ νηῦς. τῆς ναὸς, καὶ νηὸς, καὶ νεώς. τῇ ναΐ, καὶ νηΐ. τὴν ναῦν, καὶ νηῦν, καὶ νῆα. ὦ ναῦς, καὶ ναῦ, καὶ νηῦς. Δυϊκὰ. τὰ νᾶε, καὶ νῆε. ταῖν ναοῖν, καὶ νηοῖν. ὦ νᾶε, καὶ νῆε. Πληθ. αἱ νᾶες, καὶ νῆες, καὶ νέες. τῶν ναῶν, καὶ νηῶν, καὶ νεῶν. ταῖς ναυσὶ, καὶ νηυσὶ, καὶ νήεσι. τὰς ναῦς, καὶ νηῦς, καὶ νῆας, καὶ νέας. ὦ νᾶες, καὶ νῆες, καὶ νέες.

Η γραῦς, καὶ γρηῦς, καὶ γρηΰς. τῆς γραὸς, καὶ γρηός. τῇ γραΐ, καὶ γρηΐ τὴν γραῦν, καὶ γρηῦν. ὦ γραῦς, καὶ γραῦ, καὶ γρηῦς, καὶ γρηῦ, καὶ γρηΰ. Δυϊκὰ. τὰ γρᾶε, καὶ γρῆε. ταῖν γραοῖν, καὶ γρηοῖν. ὦ γρᾶε, καὶ γρῆε. Πληθ. αἱ γρᾶες, καὶ γρῆες. τῶν γραῶν, καὶ γρηῶν, καὶ γρεῶν. ταῖς γραυσὶ, καὶ γρήεσι. τὰς γραῦς, καὶ γρηῦς. ὦ γρᾶες, καὶ γρῆες.

De accidentibus nomini.

Nomini accidunt quinque prius dicta, γένος, εἶδος, σχῆμα, ἀριθμὸς, πτῶσις. *Quorum & genus abuſiue aliquod commune, et aliquod promiſcuum erit. maſculino enim ſoli articulo ſubiunctum maſculinum erit, feminino autem ſolum femininum, neutro neutrum, ambobus & maſculino et feminino commune erit, alterutro autem ambo genera ſignificans, promiſcuũ: ut* ὁ ἀετὸς, ἡ χελιδών *Species autẽ alia primitiua, ut* λόγος: *alia deriuatiua, ut* λόγιος. *Deriuatiuorum autem ſeptem maxime ſunt ſpecies,* συγκριτικὸν, ὑπερθετικὸν, πατρωνυμικὸν, ὑποκορι-

σικὸν, κτητικὸν, παρώνυμον, καὶ ῥηματικόν. hoc est, comparatiuum, superlatiuum, patronymicum, diminutiuum, possessiuum, denominatiuum, & uerbale.

De comparatiuis, & superlatiuis.

Comparatiui & superlatiui formationes ita se habent. nomina adiectiua trium generum in ος, desinentia, mutatione σ, in τ, & adiectione ερος, comparatiua fiunt, ut ἔνδοξος, ἐνδοξότερος: assumptione autem ατος, superlatiua, ut ἐνδοξότατος. Excipitur καλὸς, & κακὸς, & alia quædam: καλλίων enim, κάλλιστος, & κακίων, κάκιστος. βελτίων, ἀμείνων κρείττων, βέλτιστος ἄριστος. χείρων, ἐλάττων, ἥσσων, μείων, ἐλάχιστος, μείζων, μέγιστος. ῥάων, ῥᾷστος. & hæc anomala sunt.

Si autem in ης, positiuum desinens per εος, declinetur, a neutro in ες, assumptione τερος, fiunt comparatiua, ὁ καὶ ἡ ἀληθὴς, τὸ ἀληθὲς, ἀληθέστερος. ὁ καὶ ἡ ἀσεβὴς, τὸ ἀσεβὲς, ἀσεβέστερος. assumptione autem τατος, superlatiua ἀληθέστατος, ἀσεβέστατος.

Si autem in υς, desinat positiuum, commune trium generum, a neutro similiter fiunt, βραχὺς, βραχὺ, βραχύτερος, βραχύτατος: præter ἡδὺς, πολὺς, ταχὺς. ἡδίων, ἥδιστος: & πλείων, πλεῖστος: & ταχίων, τάχιστος. Quamuis & hæc formari possunt adiectione τερος, & τατος, excepto πολὺς. ἡδύτερος, ἡδύτατος. ταχύτερος, ταχύτατος. Ex his igitur quæ desinunt in υς, aliqua faciunt simplex comparatiuum & superlatiuum, aliqua autem duplex. Simplex, ut ὀξὺς. ὀξύτερος enim & ὀξύτατος solum. Duplex autem, ut ἡδὺς, & γλυκὺς, & ὠκὺς. hæc enim non solum in τερος & in τατος,

sed in ων, & *in* ςος, *ut* ἡδίων, ἥδιστος. γλυκίων, γλύκιστος. ὠκίων, ὤκιστος. *His autem similia sunt* αἰσχρὸς & ἐχθρὸς. αἰσχίων *enim* αἴσχιστος, & ἐχθίων ἔχθιστος. *Si autem* βράσσων, καὶ θάσσων, καὶ πάσσων *prætermittere non oporteret, quædam possent triplicem sic formam præbere. nam ab ijs, quæ sunt* βραχὺς, & βραδὺς, *fit comparatiuum* βραχύτερος, βραχίων, & βράσσων: βραδύτερος, βραδίων, & βράσσων. *nam utrunque positiuum idem habet comparatiuum in* σων, *quo Hom. in secunda significatione manifeste usus est*, Ιλιάδ. κ.

Ἀλλά τε οἱ βράσσων τε νόος, λεπτὴ δέ τε μῆτις.

ὅ ἐστι βραδύτερος νόος. *Et a* ταχὺς, ταχύτερος, ταχίων, τάσσων, καὶ θάσσων, τροπῇ τοῦ τ εἰς θ, Ιλιάδ ν.

Θάσσονας ἱρήκων ἔμεναι καλλίτριχας ἵππους.

ἀντὶ τοῦ ταχυτέρους.

Et a παχὺς, παχύτερος, παχίων, πάσσων. Ὀδυσ..

Τὸν μὲν ἀθηναίη θῆκε διὸς ἐκγεγαυῖα

Μείζονά τ' εἰσιδέειν, καὶ πάσσονα. ἀντὶ τοῦ παχύτερον. γλύσσων *quoque ab eo quod est* γλυκὺς, *Aristopha. usus est, ut* γλύσσονα σῦκα, ἀντὶ τοῦ γλυκύτερα. *Et ab eo quod est* ἐλαχὺς *fit* ἐλαχύτερος, & ἐλαχίων, & ἐλάσσων, ὁ βραχύτερος, *unde superlatiuum* ἐλάχιστος. *Vbi attendendum est, comparatiua in* ων, *desinentia dissyllaba, diphthongum habere in penultima, ut* μείων, πλείων, χείρων: *polysyllaba uero* ἰῶτα *monophthongum, ut* βελτίων, καλλίων, ταχίων. *Excipiuntur* ἀμείνων, ἀρείων, χερείων *quæ in penultima diphthongum habent.*

Quæ autem in aliquam aliam desinunt termina-

tionem, in ἕστερος, & ἕστατος formant comparatiua & superlatiua: ut σώφρων, σώφρονος: σωφρονέστερος, σωφρονέστατος. χαρίεις, χαρίεντος: χαριέστερος, χαριέστατος. ἄδυνος uero ἀδυνέστερος & ἀδυνέστατος facit absque ε.

Non solum autē a nominibus comparatiua fiunt, sed a uerbis quoque, ut βάλλω, βέλτερος. φέρω, φέρτερος. A participijs, ut ἐρρωμένος, ἐρρωμενέστερος. A præpositionibus autem, ut πρότερος, ὑπέρτερος. Et ab aduerbijs, ut ἐγγύτερος, πορρώτερος. Præterea quæ in οτερος, & οτατος desinunt, si ante ο, syllabam breuem habeant, per ω μέγα, scribuntur, ut φρόνιμος, φρονιμώτερος, φρονιμώτατος: excipitur στενότερος, & κενότερος. Si uero longam uel natura uel positione, per ο, μικρὸν, πρᾶος, πρᾳότερος, πρᾳότατος.

Constructio eorum.

Comparatiuus quidem gradus genitiuo singulari adiungitur, necnon & plurali, si res comparata, & cui comparatur, diuersi fuerint generis: ut ἀχιλλεὺς ἀνδρειότερος ἦν ἕκτορος καὶ τῶν τρώων. Quòd si eiusdem fuerint generis, genitiuo tantum singulari iungitur. οἷον, ἀχιλλεὺς ἀνδρειότερος ἦν αἴαντος τοῦ τελαμωνίου. nam si eiusdem generis sint, & plurali genitiuo iungatur, apparebit eum, qui comparatur, se quoque ipsum in ea re, quæ uenit in comparationem, superare. iungitur etiam datiuo significanti excessum. οἷον, αἴας ὁ τελαμώνιος μείζων ἦν τοῦ ὀϊλέως τέσσαρσι δακτύλοις.

Superlatiuus autem genitiuum tantummodo pluralem postulat. οἷον, ὅμηρος ἐγένετο σοφώτατος πάν-

των τῶν ποιητῶν. nisi nomen ipsum singulare multitudinem significet.

De patronymicis.

PAtronymicum nomen est, quod a proprijs tantummodo patrũ nominibus deriuatur, & filium significat: ut πριαμίδης, ὁ τοῦ πριάμου υἱός. πηλείδης, ὁ τοῦ πηλέως υἱός, hoc est, Achilles: iccirco superfluum est patronymico addere τὸ υἱός, quandoquidem per id utrunque intelligitur. Quod autem Homerus dixit Ιλιάδος λ̄. Αἴας δὲ πρώτοσιν ἐπάλμενος εἷλε δόρυκλον, Πριαμίδην νόθον υἱόν. scire debemus, poetam non ad patronymicum πριαμίδην, sed ad νόθον retulisse, ut a legitimis discerneret.

Abusiue quoque fit ab auis patronymicum, non tamen secundum Homerum simpliciter, sed ab ijs solum qui ab Ioue originem traxerunt: ut αἰακίδης, ἀπὸ τοῦ αἰακοῦ, hoc est, Achilles Aeaci nepos. δαρδανίδης, ἀπὸ τοῦ δαρδάνου, hoc est, Priamus Dardani nepos. uterque enim, & Aeacus, & Dardanus, ex Ioue nati sunt.

Sunt & alia nomina propria, quæ patronymicorum formam secuta sunt: sed cum illa neque a patribus, neque ab auis deriuentur, nequaquam patronymica sunt appellanda, sed magis denominatiua: ut φωκυλίδης, θουκυδίδης. φυλομηλείδης, ὁ τῆς λέσβου βασιλεύς, ἀριστείδης. & similia.

Patronymica masculina.

Patronymicorum aliud masculinum, aliud femininum. Masculini quidem tres sunt formæ, εις δης,

κοινῶς, ut κρονίδης. εἰς ων, ἰωνικῶς, ut κρονίων. εἰς άδιος, αἰολικῶς, ut ὑῤῥάδιος, ὁ πιττακὸς τοῦ ὑῤῥα υἱός. ὑῤῥας enim rex Mitylenæorum fuit, Pittacus uero eius filius, ex ſeptem ſapientibus unus. Penultimæ autem terminationes patronymicorum quattuor ſunt: uocales duæ, α ſcilicet & ι, ut ἰφιτάδης πελοπίδης: diphthongi uero totidem, ει, & οι, κατὰ συναίρεσιν, ut πηλείδης, ἀπὸ τοῦ πηλεΐδης. ϐοηθοίδης, ἀπὸ τοῦ βοηθοΐδης. Fit autem patronymicum maſculinum a genitiuo ſingulari, in ος, deſinente, ſiue in ως, διὰ τοῦ ω, μεγάλου, ſiue in ους, κατὰ κρᾶσιν, extrema in ιδης, conuerſa: ut μέμνων, μέμνονος, μεμνονίδης. πηλεὺς, πηλέως, πηλείδης. δημοσθένης, δημοσθένους, δημοσθενίδης. Etiam ſi in ου, deſinat genitiuus, a nominibus tertiæ declinationis non habentibus ι, in penultima: ut πρίαμος, πριάμου, πριαμίδης. ὅμηρος, ὁμήρου, ὁμηρίδης. quod ſi ι, habuerint in penultima, in αδης, fit patronymicum: λαέρτιος, λαερτίου, λαερτιάδης ἥλιος, ἡλίου, ἡλιάδης. Præterea ſi primæ fuerint declinationis, omnino in αδης exit patronymicum, ut βορέας, ϐορέου, ϐορεάδης. ἱππότης, ἱππότου, ἱπποτάδης. Vbi ſciendum eſt, patronymica, ſi perfecta ſint, una ſyllaba primitiuum ſuperare: ſi uero ſynæreſim patiantur, ex totidem ſyllabis conſtare, & in penultima habere aut ει, diphthongum, ut πηλείδης, ἀπὸ τοῦ πηλεΐδης. aut οι, ut πανθοίδης ἀπὸ τοῦ πανθοΐδης, ὁ τοῦ πάνθου υἱός. Ιλιάδος ν̄. Οἱ δ' ἐς πανθοίδην ἀγαπήνορα πευλυδάμαντα. & βοηθοίδης. ἀπὸ τοῦ θοηθοΐδης, ὁ τοῦ θοηθόου παῖς. Οδυσ. δ̄. Οὐ μὲν νήπιος ἦσθα βοηθοίδη ἐτεωνεῦ.

Sunt

Sunt quæ duarum syllabarum syncopam patiuntur, ut δευκαλίδης, ἀπὸ τοῦ δευκαλιωνίδης, ἰδομενεὺς, ὁ τοῦ δευκαλίωνος υἱός. Ιλιάδος, Δευκαλίδη πῇ τ᾽ ἄρ μέμονας καταδῦναι ὅμιλον. ὑπερίδης. ἀπὸ τοῦ ὑπεριονίδης. *id est, Sol Hyperionis filius*, Οδυσσ. μ. Ηελίου τ᾽ αὐγὴ ὑπεριονίδαο ἄνακτος. καὶ Ησίοδος ἐν θεογονίᾳ, Κίρκη δ᾽ ἠελίου θυγάτηρ ὑπεριονίδαο. καὶ τροπῇ τῆς δης εἰς ων ἰωνικῶς, *fit* ὑπεριονίων: *sicut* ἀτρείδης, ἀτρείων: *&* πηλείδης, πηλείων, καὶ συγκοπῇ ὑπερίων, ὑπερίωνος. Οδυσσείας α.

Νήπιοι οἳ κατὰ βοῦς ὑπερίονος ἠελίοιο ἤσθιον.

Sunt & quæ contrarium patiuntur, ἐπέκτασιν *scilicet duarum syllabarum: ut* ἰαπετιονίδης, ἀπὸ τοῦ ἰαπετίδης. *cuius primitiuum est* ἰαπετὸς, ἰαπετοῦ. *Apollonius Argonauticῶn tertio*, ἔνθα δρομὴν θεὸς ἰαπετιονίδης ἀγαθὸν τέκε δευκαλίωνα. καὶ Ησίοδος ἐν ἔργοις, ἰαπετιονίδη πάντων πέρι μήδεα εἰδώς.

Patronymica feminina.

Feminini quoque patronymici tres sunt terminationes, ας *scilicet*, ις, *&* νη. *Quæ in* ας, *& in* ις, *desinunt, a proprijs masculinis fiunt, subtracta* δη, *extremæ syllabæ, ut* βορεάδης, βορεάς. νεστορίδης, νεστορίς. *Quæ uero in* νη, *desinunt, si a primitiuis habentibus* ι, *in penultima fiant*, ω, μέγα *habent ante* νη, *ut* ἰκάριος, ἰκαρίου, ἰκαριώνη. ἀκρίσιος, ἀκρισίου, ἀκρισιώνη. Ιλ. ξ. Οὐδ᾽ ὅτε περ δανάης καλλισφύρου ἀκρισιώνης.

Si autem non habuerint ι, *in* ινη, *patronymicum formant: ut* ἄδρηστος, ἀδρήστου, ἀδρηστίνη. Ιλιάδος ε. Μὴ δὴν αἰγιάλεια περίφρων ἀδρηστίνη. ὠκεανὸς, ὠκεανοῦ.

ὠκεανίνου. Ησίοδος ἐν θεογονίᾳ, Ηελίῳ δ' ἀκάμαντι τέκε κλυτὸν ὠκεανίνη Πηρσηΐς.

Εὔηνος, Εὐήνου, Εὐηνίνη. Ιλιάδος ῑ.

Κούρη μαρπήσσης καλλισφύρου εὐηνίνης.

Hoc etiam sciendum est, Homerum nunquam a matribus formare patronymicum, nec ab auis, nisi a Ioue (ut dictum est) originem traxerint: quod illum quidē in utroque opere, ὀδυσσείας scilicet & ἰλιάδος, uidemus constantissime seruare. Sed quid de μολίονε censendum? qua dictione usus est Homerus ipse cum de Cteato, & Euryto loqueretur. Ιλιάδος λ̄. καὶ νύκεν ἀκτορίωνε μολίονε παῖδ' ἀλάπαξα. *nam hi duo re uera Neptuni fuerunt filij, & Molionis Moli filiæ. Denominatiue uero Actoris, a quo* ἀκτορίωνες *dicti sunt, hoc est, Actoris filij. Sed de Molione dicendum est. non patronymicum a matre esse, ut quidam ex recentioribus putarunt, sed adiectiuum nomen,* ἀντὶ τοῦ πολεμικοὺς, *hoc est, bellicosos: sic enim in uetustissimis codicibus legimus interpretatum,* ἀπὸ τῆς κατὰ τὴν μάχην μολήσεως. *In hymnis tamen, qui quidem an eiusdem poetæ sint, ambigitur,* λητοΐδης *usus est, sicut et alij poetæ, præsertim epigrammatarij, qui huiusmodi formatione indifferenter utuntur. Igitur Homerus ipse* εἰς ἑρμῆν, Λητοΐδης δ' ἀπάτερθεν ἰδὼν ἐνόησε βοείας *& in eodem hymno.* Λητοΐδου ὑπὸ χερσὶν δ' ἐκ προθύροιο περήσειν. λητοΐδης *enim dictus est Apollo a Latona matre, quæ græce* λητὼ *dicta est, a cuius genitiuo perfecto, uidelicet* λητόος, *patronymicum est formatum, extrema in ίδης uersa,* λητοΐδης.

Patronymica

Patronymica maſculina primæ ſunt declinationis, ut πριαμίδης, πριαμίδου. Feminina uero quintæ, ut πριαμὶς, πριαμίδος.

De diminutiuis.

DIminutiua & a proprijs, & ab appellatiuis formantur, ut a ζηνόδωρος, ζηνᾶς, καὶ ἀπὸ μηνόδωρος, μηνᾶς. Appianus enim Menodorum uocat Cn. Pompeij libertum, quem Latini Mená. Ab eo autem quod eſt ἄνθρωπος, ἀνθρωπίσκος. Formæ autem maſculinorum ſex: in ων, diminutiuum duarum ſyllabarum, βάκχων, ὁ βακχυλίδης. In ων, terminans penultimam: μωρίων, ὁ μωρός. In ας, ῥόδαξ, ὁ ῥόδιος. In ας, ζηνᾶς, μητρᾶς. In κος, ἀνθρωπίσκος. In λος, ναυτίλος, ὁ ναύτης. Femininorũ autẽ tres: in ων, ut ὕψων, ἡ ὑψηλή. In ις θεραπαινὶς, ἡ θεράπαινα. In κη, παιδίσκη, ἡ παῖς. Neutrorũ aũt una forma in ον, μειρακίλλιον, γερόντιον.

De poſseſſiuis.

POſſeſſiua autem a proprijs, et ab appellatiuis deducuntur: & ab ijs quæ deſinũt in ευς, terminantur in ειον, νηλεῦς, νηλέως, νήλειον. ſed nõ ab his ſolis. nã ab eo quod eſt ἄνθρωπος, fit ἀνθρώπειον. Deſinentia in κος, & in ωδες, ueniunt ab ijs quæ deſinunt in ος, λόγος, λογικὸς. ſed non ab his ſolis, nam a βασιλεὺς, βασιλικὸν. et a δεκέλεια, δεκελικὸς, πόλεμος ὁ πελοποννησιακὸς. Poteſt tamẽ et hic grammaticus ambas ſpecies ab unoquoque horum deducere, cum non prohibeatur unquam ab eo quod non ſit in uſu. ut enim ab eo quod eſt ἄνθρωπος, ἀνθρωπικὸν, et ἀνθρώπειον. ſic ab eo quod eſt ὅμηρος, ὁμηρικὸν, & ὁμήρειον: & ab

eo quòd eſt πλάτων, πλατωνικὸν, & πλατώνειον. Nõnulli autem appellant οἰκειωματικὰ poſſeſſiua ea, quæ a loco denominatiue dicuntur: ut οὐράνιος, ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ, & θαλάσσιος, ἀπὸ τῆς θαλάσσης, & ſimilia. Quare liceret ſic etiam poſſeſſiua tribus modis eſſe: aut enim οἰκειωματικῶς, hoc eſt domeſtice, ut οὐράνιον: aut συνεκφαντικῶς, hoc eſt, profeſſiue, ut γραμματικὸν: aut μετουσιαστικῶς, id eſt, per communicationem materiæ, ut ληθῶδες.

De denominatiuis.

Denominatiui autem formationes tot ſunt, quot nominum ſpecies, & licet ab unoquoque nomine denominare, maſculinum quidem in ων, ut φίλος, φίλων: femininum autem in οτης, unius generis, ut φιλότης: neutrum uero in ιον, et omnino in ον, trium generum, ut φίλιον φιλικὸν. Nõ ſimpliciter autem trium generum, ſed ut ultimæ & penultimæ ſpecierum ſe habent. ἀνθρωπικὸν enim, et ἀνθρώπειον, & ἀνθρωπῶγες, & πήλιον, & ἀνθηρὸν, omnino ſecundum formationem ſpecierum nominis traditam. Conſiderare etiam oportet, utrum ſpecies tria ſuſcipiant genera: quia deſinentia in ον, neutra, non omnino communia ſunt trium generum. ζωΐφιον igitur, & μειρακίλλιον, & λεβήτιον, & omnino diminutiua, unius generis ſunt.

Speculari autem oportet etiam reliquas denominatiuorum formationes, ſecundum differentiam ſpecierum, ut in diminutiuo λίθαξ, ἀνθρωπίσκος, μηνᾶς: in patronymico autem in δης.

De uerbalibus.

V Erbalia (ut in uniuersum dicam) a passiuo præterito fiunt, uidelicet a prima persona, uel secunda, uel tertia. Multa ex uerbalibus a prima persona fiunt, πεποίημαι, ποίημα. λελόγισμαι, λογισμός. Feminina autem in ις, a secunda persona, ut λέλυσαι, λύσις, λέλεξαι, λέξις. Desinentia autem in τος, communia trium generum, a tertia, ἤκουσαι, ἀκουστός. Et prætterea appellatiua in ηριον, ut πέποται, ποτήριον.

Est præter ea, quæ dicta sunt, etiam figura decomposita, uidelicet quæ a composito deriuatur, ut φίλιππος, φιλιππίδης.

Περὶ ὑποπεπτωκότων εἰδῶν τῷ ὀνόματι, id est, de speciebus nomini subiectis.

P Ræter memoratas deriuatorum species, quæ (ut diximus) septem maxime sunt, inueniuntur & aliæ, quas Græci ὑποπεπτωκότα τῷ ὀνόματι, hoc est, subiectas nomini species uocant. Sunt autem sex & uiginti, uidelicet κύριον, προσηγορικὸν, ἐπίθετον, πρός τι ἔχον, ὡς πρός τι ἔχον, ὁμώνυμον συνώνυμον, φερώνυμον, διώνυμον, ἐπώνυμον, ἐθνικὸν, ἐρωτηματικὸν, ἀόριστον, ἀναφορικὸν, περιληπτικὸν, ἐπιμεριζόμενον, περιεκτικὸν, πεποιημένον, γενικὸν, εἰδικὸν, τακτικὸν, ἀριθμητικὸν, μετουσιαστικὸν, ἀπολελυμμένον, χρονικὸν, καὶ τοπικὸν. hoc est, proprium, appellatiuum, adiectiuum, ad aliquid habens, siue dictũ, quasi ad aliquid habens, æquiuocum, uniuocũ, agnomen, dionymum, eponymum, gentile, interrogatiuum, infinitũ, rela-

relatiuum siue redditiuum, collectiuum, partitiuum, comprehensiuum, factitiuum, generale, speciale, ordinale, numerale, materiale, absolutum, temporale, & locale.

Κύριον igitur est, quod propriã cuiusque rei substantiam et qualitatẽ significat, et unius tãtũ generis est. masculini scilicet uel feminini, ut πλάτων, πηνελόπη.

Προσηγορικὸν, hoc est, appellatiuum dicitur, quod communem substantiam & qualitatem significat, ut ἄνθρωπος. Appellatiuorum autem quæcunque significant animalia communia, duum generum plerunque sunt: non nulla tamen sunt promiscua.

Επίθετον autem est, quod in proprijs uel appellatiuis æquiuoce positum, aut laudem aut uituperium importat, trifariamq́. accipitur: ab anima, a corpore, & ab ijs quæ extra sunt. Ab anima quidem, ut σώφρων, ἀκόλαστος, id est, modestus, & immodestus. A corpore, ut ταχὺς, βραδὺς, id est, uelox, tardus. Ab ijs quæ sunt extrinsecus, ut πλούσιος, πένης, id est, diues, pauper. Et est trium generũ, si proprie sit adiectiuum, ut σοφὸς σοφὴ, σοφόν. si uero nunc ut adiectiuum, nunc ut appellatiuum accipitur, ut εὐεργέτης, & πολίτης, & similia, duũ generum communia sunt. tale autem est τρήρων columba. Ιλιάδ. ψ. Υψὶ δ' ὑπαὶ νεφέων ἴδετο τρήρωνα πέλειαν. id est, timidam columbam. Sic & πτὼξ lepus. Ιλιάδ. χ. Αρπάζων ἢ ἄρν' ἀμαλὴν, ἢ πτῶκα λαγωόν. hoc est timidum leporem.

Πρός τι ἔχον, quod quidem dialectici correlatiuum appellant, est, quod aliquid refert, ita quidem ut si-

ne

ne eo nec ipſum quidem poſſit conſiſtere, ὡς πατὴρ καὶ υἱὸς, δεσπότης καὶ δοῦλος: hoc eſt, pater & filius, dominus & ſeruus. correlatina enim ob id ſunt, quòd nec pater quis eſſe poteſt ſi filium non habeat, nec dominus ſi ſine ſeruo ſit, & econuerſo. Sublato enim patre non amplius dicitur filius: nec domino deficiente, ſeruus appellatur.

Ὡς πρός τι ἔχον, ut νὺξ καὶ ἡμέρα, θάνατος καὶ ζωὴ. quaſi ad aliquid dictum iccirco eſt, quòd quamuis aliquid habeat contrarium, & quaſi ſemper adhærens, non tamen ipſo nomine illud idem ſignificat, neque ex illo denominationem accipit, ut dies, nox. nam quamuis alterum intereat, non tamen & illud ſecum interit, quod illi adhærebat. quinimmo nec eodem tempore, nec ullo pacto ſimul eſſe poſſunt.

Ὁμώνυμον autem nomen eſt, quod æquiuoce ponitur. In proprijs quidem, ut αἴας ὁ τελαμώνιος, καὶ αἴας ὁ οἰλέως. hæc enim τῇ ὁμωνυμίᾳ, id eſt, æquiuocatione, communicant: ſed locali ſignificatione differunt. In appellatiuis autem, ut μῦς θαλάσσιος, καὶ μῦς γηγενὴς, id eſt, mus marinus, & mus terreſtris: ſimiliter & hæc ὁμωνυμίᾳ participant, differentia autem maris & terræ diſſimilia ſunt. ὁμώνυμον enim Latine æquiuocum.

Συνώνυμον autem eſt, quod diuerſis nominibus idē ſignificat, ut ἄορ, ξίφος, μάχαιρα, φάσγανον σπάθη: enſis, mucro, culter, gladius, ſpatha. nam συνώνυμον Latine uniuocum dicitur.

Φερώνυμον autem, quod a Priſciano agnomē appellatur, eſt quod ab aliquo euentu ſiue accidente alicui ſo-

ſolet imponi : ut τισάμενος *filius Oreſtis , &* μεγαπένθης *Menelai filius. nam cum Oreſtes ulciſceretur Clytemneſtram matrem , quæ Agamemnomen patrem ſuum occiderat , euenit ut ei naſceretur filius quem* τισάμενον *appellauit ,* ἀπὸ τοῦ τίσασθαι, *quod eſt ulciſci.* Μεγαπένθης *quoque & ipſe ab accidente ſimili dictus eſt : nam cum propter raptam Helenā Menelai uxorem tota Græcia in maximo luctu eſſet, accidit ut Menelao ex ancilla quapiam filius naſceretur, qui* μεγαπένθης*, ideſt, in magno luctu natus, dictus eſt .*

Διώνυμον*, eſt cum duo propria nomina alicui imponuntur , ut* πάρις, ὁ καὶ ἀλέξανδρος. σκάμανδρος, ὁ καὶ ξάνθος. *Differt autem* διώνυμον τοῦ συνωνύμου *: quoniam* διώνυμον *de proprijs nominibus dicitur , ut* νεοπτόλεμος, ὁ καὶ πύῤῥος *Achillis filius :* Συνώνυμον *uero de appellatiuis tantum :* ἦτορ, καρδία*, id eſt, cor :* ἄορ, ξίφος*, id eſt , enſis .*

Επώνυμον *autem eſt , quod proprio nomini in una & eadem ſubſtantia , tanquam proprium eius adiectiuum , iungitur , ut* τερπικέραυνος ζεὺς, φοῖβος ἀπόλλων, ἐννοσίγαιος ποσειδῶν. ἐπώνυμον *tamen ab adiectiuo nomine differt : quoniam* ἐπώνυμον *proprijs tantum nominibus adiungitur , & , quod uni competit , alijs iungi non licet.* ἐννοσίγαιος *enim ſoli Neptuno cōuenit , iccirco pro illo ponitur , & uice proprij nominis fungitur , uniusq́. tantum generis eſt.* Ιλιάδος θ. Καὶ ῥα ποσειδάωνα μέγαν θεὸν ἀντίον ηὔδα. ὢ πόποι ἐννοσίγαι᾽ εὐρυσθενές. *Quemadmodum & illud de Mercurio ,* Ιλιάδος ζ.

Αὐτὰρ ἄρα ζεὺς δῶκε διακτόρῳ ἀργειφόντῃ.
Ἑρμείας δὲ ἄναξ δῶκε πέλοπι πληξίππῳ.

Vbi & illud sciendum est, quandocunque duo ponuntur sine proprio nomine ἐπώνυμα, alterum illorum proprij nominis uicem gerere, quemadmodum in praecedentibus uersibus, διάκτορος, ἀργειφόντης, & ἐννοσίγαιε εὐρυσθενές. Nomen uero adiectiuum & proprijs nominibus & appellatiuis indifferenter adiungitur, & per se positum nec proprij nominis uicem gerit nec appellatiui, nec ullo modo absque ijs subsistere potest, & communiter trium est generum. Differt etiam ἐπώνυμον τοῦ διωνύμου, quoniam ἐπώνυμον conuertitur cum proprio nomine, cui semel adiunctum est. nam ποσειδῶν, ipse est & ἐνοσίχθων: & contra ἐνοσίχθων, ipse est & ποσειδῶν. Sic & φοῖβος ἀπόλλων, & τερπικέραυνος ζεὺς, & παλλὰς siue ἀθῆνα, ὀβριμοπάτρη. hoc est, Pallas fortem patrem habens. διώνυμα uero non conuertuntur, nam etsi σκάμανδρος ipse est & ξάνθος, ξάνθος tamen non omnino conuertitur, cum plures Xanthi sint, & diuersa significent: nam fluuius etiam Lyciae, & proprium philosophi nomen. Sic & πάρις & ἀλέξανδρος, cum plures Alexandri fuerint. Sic & νεοπτόλεμος & πύῤῥος, cum plures πύῤῥοι fuerint. nam & Epirotarum rex πύῤῥος est appellatus.

Ἐθνικὸν proprie est quod gentem significat, ut γαλάτης, ἀπὸ τῆς γαλατίας: φρὺξ, ἀπὸ τῆς φρυγίας. Improprie uero trifariam dicitur, ἀπὸ τῆς χώρας, ἀπὸ τῆς πόλεως, καὶ ἀπὸ τοῦ βασιλέως, hoc est, à regione, ab urbe, & à rege.

Ερωτηματικὸν, ὃ καὶ πευστικὸν, hoc est, interrogati-
uum, quod & percunctatiuum dicitur, est quod cum
interrogatione profertur, & est commune trium gene
rum, ut τὶς, τί. ποῖος, ποῖα, ποῖον. & uocatiuo caret om
nino. Accipitur autem uel secundum substantiam, ut
τὶς, quis: uel secundum quale, ut ποῖος, qualis: uel se-
cundum locum, ut ποδαπὸς, cuias.

Αόριστον, hoc est, infinitum, interrogatiuo est cótra-
rium, & id commune est trium generum: & singula
à singulis percunctatiuis formantur, adiectione τοῦ ο,
ut ποῖος, ὁποῖος. πότερος, ὁπότερος.

Αναφορικὸν autem quod relatiuum dicitur, est quod
similitudinem significat, ut τοιοῦτος, talis. τοσοῦτος,
tantus. Dicitur autem παρὰ τὸ ἀναφέρειν, quod est re-
ferre, quoniam refert nobis cognitionem rei quæsitæ,
ut τοιοῦτος, οἷος, talis, qualis.

Περιληπτικὸν autem, quod Priscianus collectiuum
appellat, est quod in singulari numero multitudinem
significat: ut δῆμος, populus. ὄχλος, turba: & unius
tantum generis est.

Επιμεριζόμενον, hoc est, diuiduum, siue partitiuum,
quatuor accipitur modis. Aut enim unum ex duo-
bus, ut ἕτερος, alter. Aut duo per unum, ut ἑκάτερος,
uterque, ut ἕτερος σφῶν ἀναγινώσκει, καὶ ἑκάτερος σφῶν
μανθάνει. hoc est, alter uestrum legit, & uterque ue-
strum discit. Aut unum ex multis, ut ἄλλος, alius.
Aut multi per unum, ut ἕκαστος, quilibet, ut ἄλλος ὑ-
μῶν ᾄδει, καὶ ἕκαστος ὑμῶν τέρπεται, id est, alius uestrum
cantat, & quilibet uestrum oblectatur.

Περιεκτικὸν,

Περιεκτικὸν, hoc eſt, comprehenſiuum eſt quod in ſeipſo comprehendit aliquid contentum, ut δαφνὼν, lauretum, quòd plures contineat lauros: ἀμπελὼν, uinetum, quòd plures in ſe uites comprehendat, & unius tantum generis eſt.

Πεποιημένον autem, quod à proprietate ſonorum, per imitationem dicitur, ut φλοισβὸς, aquarum ſonitus. ῥοῖζος, ſibilus cum ſtridore.

Γενικὸν, eſt quod in plures ſpecies diuidi poteſt, ut ζῶον, φυτὸν, animal, planta. nam ζῶον, commune eſt ad ἄνθρωπον, ἵππον, & λέοντα. φυτὸν uero ad omnes plantas, ἄμπελον, & ἐλαῖον, & ſimilia.

Εἰδικὸν autem eſt, quod ex genere diuiditur, ut ἄνθρωπος, ἵππος, λέων, ἐκ τοῦ ζώου. ἐλαῖα, δάφνη, ἐκ τοῦ φυτοῦ.

Τακτικὸν, ordinale eſt, quod ordinem ſignificat, & eſt trium generum, ut πρῶτος, πρώτη, πρῶτον. δεύτερος, δευτέρα, δεύτερον.

Αριθμητικὸν, eſt quod numerum ſignificat, ut εἷς, δύο, τρεῖς.

Μετουσιαστικὸν, eſt quod de alicuius ſubſtantia participat, ut πύρινος, igneus. δρυΐνος, quernus. Subſtantialia autem ſiue materialia ab his ſolum fiunt, quæ ſimilium quidem ſunt partium. πῦρ enim et δρῦς, & ὀστοῦν, & σὰρξ, hoc eſt, ignis, quercus, os, & caro, ſunt ſimilium partium, quoniam quælibet pars ignis, eſt ignis, & quælibet pars carnis, eſt caro. Et in duas maxime terminationes diuiduntur. aut enim in ινον, ut πήλινον, aut in ωδες, ut πηλῶδες, cenoſum. Eorum tamen, quæ ſunt ex metallo, propria eſt terminatio

in εον, & in ου, κατὰ κρᾶσιν, ut χρύσεον, ἀργύρεον, καὶ χρυσοῦ, ἀργυροῦν. quæ quidem κεράμεον secutum est.

Ἀπολελυμένον autem est, quod per se intelligitur, nec ab aliquo pendet: nam θεὸς, σοφία, παίδευσις, πεπρωμένη, λόγος, & similia, nullam habent habitudinem, nec affinitatem ad aliquid aliud, cum omnes aliæ species aut cum alijs aut ex alijs intelligantur, & hac de causa ἀπολελυμένα, id est, absoluta uocantur.

Χρονικὸν autem est, quod tempus ostendit, ut μὴν, ἔτος, mensis, annus.

Τοπικὸν est quod locum significat, ut πλήσιος, propinquus. δέξιος, dexter. ἀριστερὸς, sinister.

EIVSDEM F. VRBANI BELLVNENSIS INSTITVTIONVM GRAMMATIC.

LIBER SEXTVS.

ΠΕΡΙ ΡΗΜΑΤΟΣ.

ΡΗμα ἐστὶ μέρος λόγου ἄπλωτον, &c. hoc est, uerbum est pars orationis sine casu, quæ suscipit tempora, & personas, & numeros, & actionem siue passionem significat. Verbum igitur, una est ex octo partibus orationis. Sine casu autem dicitur ad differentiam participiorum et nominum. uerbum enim non suscipit casus, sed inflexiones tres, ut λέγω, λέγεις, λέγει: suscipit autem personas & numeros.

ros. Actionem uel passionem significat. Actionem, ut τύπτω: passionem, ut τύπτομαι. Accidunt autem uerbo, ἔγκλισις, γένος ἢ διάθεσις, εἶδος, σχῆμα, ἀριθμός, πρόσωπον, χρόνος, καὶ συζυγία: de quibus tametsi superioribus in libris disputatum est, ab re non erit etiam hoc in loco de eisdem aliqua dicere.

Modus uerbi.

Ἔγκλισις igitur, id est, affectus, est electio secundum quam animus inclinatur ad aliquid, in quod uidelicet repit. inclinat enim ad indicandum, ad imperandum, ad optandum, & similia. Sciendum autem, antiquos ἐγκλίσεις & διαθέσεις communiter διαθέσεις nuncupasse, sed postea diuisisse ipsas, & animi quidem appellauisse ἐγκλίσεις, id est, inclinationes, corporis uero διαθέσεις, id est, dispositiones, ut ἐνθυμηθῆναι, τύψαι, hoc est, cogitare, uerberare, ἔγκλισιν appellant, in quod animus inclinat: τὸ δὲ ἐνεργῆσαι, καὶ τύψαι, hoc est, agere & uerberare, διάθεσιν. Διαθέσεις autem tres sunt, ἐνέργεια, πάθος, καὶ μεσότης, id est, actio, passio, & medietas. ἐνέργεια, ut τύπτω: πάθος, ut τύπτομαι: μεσότης autem, quæ interdum actionem significat, interdum passionem: actionem, ut γράφομαί σε: passionem, ut γράφομαι ὑπό σου. Et aliqua sunt, quæ neque actionem, neque passionem significant, & οὐδέτερα appellantur, hoc est, neutra, ut ζῶ, θάλλω, πλουτῶ. Quibus Theodorus Gaza alia duo addit genera, αὐτοενεργητικὸν, hoc est, per se actiuum, ut μάχομαι, pugno, καὶ αὐτοπαθητικὸν, hoc est, per se passiuum, ut πάσχω, patior.

De coniugatione.

Συζυγία δέ ἐςι ἀκόλουθος ῥημάτων κλίσις, hoc eſt, coniugatio autem eſt conſequens uerborum declinatio, quæ ſic appellata eſt per tráſlationem ſumptam ab ijs animalibus, quæ ſub idem iugum mittuntur. ut enim illa parem faciunt curſum, ſic & hæc, quæcunque ſub eandem coniugationem reducuntur, unam faciunt declinationem: unde rationabiliter græce συζυγία appellata eſt ex σὺν præpoſitione & ζυγός. ζυγὸς uero παρὰ τὸ δύο ἄγειν, δυαγὸς, καὶ τροπῇ τοῦ δ εἰς ζ, καὶ συγκοπῇ ζυγὸς, quod iugum ſignificat. Coniugatio appellatur declinatio uerborum coniuncta, & tanquam ſub unum exiſtens iugum, & hoc ualet ipſa in uerbo, quod character in nominibus. diuerſas enim uoces ſub unum motum agit. Et quemadmodum dicimus, nomina maſculina in ος deſinentia ſic declinamus, & ſpondaica terminata in ης: ſic eodem modo & in uerbis dicimus, quæcunque uerba per β, π, φ, enuntiantur, ſecundum thema ſic declinamus. Si enim inuicem coniungit uerba omnia, unum & conſequentem inuicem motum facit. Conſequens enim uerborum declinatio eſt, priuatim unamquanque coniugationē conuenienter ſibi & conſequenter declinari. Verborum autem coniugationes tredecim ſunt, ſex grauitonorum, quæ in ω, μέγα grauitonum deſinunt: tres circunflexorum, quæ & ipſæ in ω, μέγα, ſed circunflexum finiunt: quatuor in μι: tot enim ſunt uerborum terminationes. hoc eſt, ω, grauitonum, ut τύπτω. ῶ, circunflexū, ut ποιῶ. & μι, ut τίθημι.

Sed cum ita sit, quoniam patet quare circunflexa ita sint appellata & terminata in μι, latet autem plerosque cur grauitona sint nuncupata, antequam ulterius progrediar, id ostendendum esse putaui.

Grauitona igitur sunt dicta, eo quòd habent accentum grauem super extremam syllabam, à qua omnis ratio accentus pendet, quod etiam nomen ipsum declarat. nam grauitonum dictum est ex eo quod est βαρὺς, quod idem est quod grauis: & τόνος, quia grauis toni. nam omnis dictio quæ super ultimam syllabam neque circunflexum habet accentum, neque acutum, grauem indubitato habet potestate, si non actu, hoc est, si non signetur. Quod ne quis miretur, sciendum est, omnes syllabas, quæ æqualiter legantur, accentum grauem habere, siue præcedant acutum aut circunflexum, siue sequantur. ob quam rem syllabicus accentus appellatur: cum alij duo proprij nuncupentur, ut in accentuũ tractatu dictum est.

De prima coniugatione.

PRIMA *igitur grauitonorum cõiugatio formatur per primam consonantem ϐ, ante ω, μέγα. Et quoniam β, media est inter π, & φ, effertur prima coniugatio grauitonorum per β, uel π, uel φ, ut λείϐω, τέρπω, γράφω. Et quoniam proprietas coniugationis non seruatur, si consonantes formatiuæ sint tres, (proprie enim συζυγία, hoc est, coniugatio dicitur ab eo quòd duo agat) propter hoc assumit τ, ex tertia coniugatione, fitque πτ. Et, quod reliquum est,*

prima coniugatio grauitonorum inuenitur formari à quatuor, hoc est, β, uel π, uel φ, uel πτ, ut λείβω, τέρπω, γράφω, τύπτω. Propter hoc autem τ abundat, non alia consonans, quia (ut progredientes uidebimus) præsens analogiam habet cum genitiuo: et quia innatū est τ abundare in genitiuo, ut ἄνακος, ἄνακτος. γάλακος, γάλακτος, iccirco ad imitationem genitiui τ abundat in præsenti. Ob hanc autem causam π, in prima coniugatione, & rursus κ, in secunda, quia eodem modo ipsæ tenues sunt, sicut & τ. Est autem regula, quòd tenues tenuibus præcedant, et crassæ crassis, & mediæ medijs, κατὰ σύλληψιν. hoc est, per comprehensionem, ut πτῶσις, χθὼν, ἐρίδδυπος. Futurum autem huius coniugationis uerborum, ψ habet ante ω, finalem, ut λείψω, τέρψω, γράψω, τύψω. Præteritum uero φ, ut λέλειφα, τέτερφα, γέγραφα, τέτυφα.

De secunda coniugatione.

SECVNDA *coniugatio grauitonorū per secundam consonantem, hoc est, γ, effertur. Et quia γ, media est inter κ, & χ, secunda coniugatio grauitonorum enuntiatur per γ, uel κ, uel χ, ut λέγω, πλέκω, τρέχω. Rursus ex tribus consonantibus coniugatio stare nequit: propterea assumit τ, ex tertia coniugatione, & ita inuenitur enuntiari per γ, uel κ, uel χ, uel κτ, ut λέγω, πλέκω, τρέγω, τίκτω. Horum futurum ξ habet ante ω, ut λέξω, πλέξω, τρέξω, τέξω. Præteritum uero χ, ut λέλεχα, πέπλεχα, τέτρεχα, τέτεχα.*

De tertia coniugatione.

TERTIA *autem coniugatio grauitonorum per*

tertiam

tertiam est consonantem, hoc est, δ. Et quia media est δ inter θ, & τ, propterea tertia coniugatio grauitonorum effertur per δ, uel ϑ, uel τ, ut ᾄδω, πλήθω, ἀνύτω. Et quia hic non inuenimus id quod est proprium coniugationis seruari, (quoniam additum est eam efferri per tres consonantes, quod non est proprium coniugationis: nam coniugatio, ut dictum est, proprie nuncupatur ab eo quòd duo agat) iccirco auctores nonnulli diligenter perscrutati, fecerunt tertiam grauitonorum coniugationem carere terminatione τοῦ τ, & per solum δ, uel ϑ, enuntiari, ut ᾄδω, πλήθω. ἀνύτω enim, quod Atticum est, ἀνύω dicunt. T autem omnino raro inuenitur formatiuum tertiæ coniugationis grauitonorum, ut πέτω, πέτομαι. λίτω, λίτομαι. Futurum uero horum uerborum per σ, enuntiatur, ut ᾄσω, πλήσω, ἀνύσω. & præteritum per κ, ut ᾖκα, πέπληκα, ἤνυκα. Hæc uero ita accipienda sunt, ut uerborum coniugationes aliæ sint quadrigarum instar, aliæ bigarum: quandoquidem coniugatio inde mihi dici posse uidetur, quòd uno posito themate, puta λείβω, si declinandum aliud uerbum sit eiusdem inflexionis & naturæ, puta γράφω, quasi compar equus sub idem iugũ mittatur, atque ita totis spatijs eodem cursu, pariq; contentione uterque ferri cogatur. Neque tamen aliorum inuenta uelim improbare, sed ijs potius omnibus gratiam debere, qui erudiendis ingenijs pro mentis quisque suæ captu laborauerunt.

De quarta coniugatione.

QVARTA *coniugatio grauitonorum per quartam*

tam consonantem, uidelicet ζ, effertur. Et quoniam ζ, non habet ullam aliam consonantem ad proprietatem coniugationis replēdam, nec potuit aliam accipere consonantem, quia occupatæ fuerunt, partim in prima coniugatione, partim in secunda, partim in tertia, immutabiles autem in quinta: neque ξ, neque ψ, assumere ualens, quia hæ figuratiuæ sunt futuri grauitonorum, ψ, quidem primæ coniugationis, ξ, autem secundæ, & quorundam quartæ, ut ὀρύττω, ὀρύξω: σφάξω, σφάξω: non possunt figuratiuæ futuri grauitoni esse figuratiuæ etiam præsentis grauitoni, ut quæ figuratiua est futuri grauitoni, quemadmodum νούσω, non est figuratiua etiam grauitoni præsentis, sed circunflexi, ut in φυσῶ, νοσῶ. additum est, Grauitoni futuri, propter κείρω, κερῶ. ecce enim ρ, cum figuratiua sit futuri, figuratiua est etiam grauitoni præsentis: sed non est figuratiua grauitoni futuri, sed circunflexi. Propter hoc ex futuro quarta coniugatio grauitonorum, quodammodo σ mutuatur, & ipsum duplicat. Et (quod reliquum est) quarta grauitonorum coniugatio effertur per ζ, uel geminatum σσ, ut φράζω, ὀρύσσω, καὶ ὀρύττω ἀττικῶς, utroque σ in ττ mutato. consueuerunt enim Attici uertere, σ, in τ, siue simplex sit, ut σεῦτλον, τεῦτλον: siue geminatum, ut γλῶσσα, γλῶττα. Et propria seruatur consequentia coniugationis, habet enim ζ duplex, habet σσ geminatum, quod parem uim habet τοῦ ζ. Propter hoc autem duplicatur σσ, primum ut parem uim habeat cum ζ, quæ duplex est, deinde, quia (ut dictum est) σ,

cum ſit figuratiua grauitoni futuri, non poteſt figuratiua eſſe præſentis.

De futuro uero horum uerborum ſciendum eſt, deſinentia in ζω, ſupra duas ſyllabas, præter σχετλιαστικὰ, ut plurimum in σω mittere futurum, ποδίζω, ποδίσω. πειράζω, πειράσω. σαλπίζω, σαλπίσω, & σαλπίξω ποιητικῶς. Similiter βαστάζω, βαστάσω, καὶ βαστάξω. ἁρπάζω, ἁρπάσω, καὶ ἁρπάξω. νυστάζω, νυστάσω, καὶ νυστάξω. quæ uero σχετλιαστικὰ ſunt, hoc eſt, miſerationis ſignificatiua, in ξω faciunt futurum, ut οἰμόζω, οἰμώξω. αἰάζω, αἰάξω. στενάζω, στενάξω. ὀλολίζω, ὀλολίξω. At diſſyllaba nunc in ξω, mittunt futurum, ut παίζω, παίξω, καὶ παίσω ἀττικῶς. κράζω, κράξω. σφάζω, σφάξω: nunc in σω, ut κτίζω, κτίσω. φράζω, φράσω.

Deſinentia uero in σσω, uel ττω, ἀττικῶς, ut plurimum ξ, habent in futuro, ut ὀρύσσω, ſiue ὀρύττω, ὀρύξω. πράσσω, ſiue πράττω, πράξω, & alia. Excipiuntur πλάσσω, ἐρέσσω, ἱμάσσω, ἱνάσσω, πάσσω, λάσσω, λίσσω, quæ unũ σ, habent in futuro, ut πλάσω, ἐρέσω, ἱμάσω, ἱνάσω, πάσω, λάσω, λίσω, & in præterito κ. iccirco quæ horum habent in futuro ξ, ad ſecundam reducuntur coniugationem, quæ uero σ, ad tertiam.

An ΤΓ ſint duo ττ, an τγ, ut Theod. Gaza exiſtimaſſe uidetur.

N Eque hoc prætermittendum cenſui, quod plerique dubitare ſolent. nam Theodorus Gaza, uir & græce et latine doctiſſimus, in primo τῶν εἰς τέσσαρα, in ſecunda coniugatione grauitonorũ, inter alias figuratiuas literas eiuſdem cõiugationis,

nis, etiam duplices ponit, ζ, ſcilicet duplex σσ, duplex ττ, ſiue τγ, ἀττικῶς ut φράζω, ὀρύσσω κοινῶς, ὀρύττω καὶ ὀρύτγω ἀττικῶς. Sed de hac ultima terminatione, hoc eſt, τγ, dubitari ſolet, an ſint duo ττ, ex geminato σσ conuerſa ἀττικῶς, ſicut γλῶσσα, γλῶττα, an uero ſint duo diuerſa elementa, τ, ſcilicet & γ. Si enim duo ſunt ττ, hoc modo diſpoſita & connexa, τγ, ne toties calami ductus iteretur (nam ſcriptores & aptiorem ſcribendi modum ſemper quærunt, et breuiorem) ut duo σσ in unum, cum geminanda ſunt, connectantur, nemini profecto nouum uidebitur, cum in antiquis exẽplaribus etiam aliæ innumeræ dictiones inueniantur huiuſmodi charactere ſcriptæ, ut θάλατγα, θετγαλία, κρείτγων, ἄτγα, pro θάλαττα, θετταλία, κρείττων, ἄττα. At ſi pro τ, & γ, quæ ſunt elementa diuerſa, accipere uelimus, ut ὀρύτγω, γλῶτγα, κρείτγων, ἄτγα: uidetur profecto noua quædam pronuntiatio & duriuſcula. Theodorus tamen in tertio τῶν εἰς τέσσαρα, ubi de conſonantium geminatione loquitur, uidetur uelle omnino diuerſa elementa eſſe, τ, ſcilicet & γ: ſed ut quidam aſſerunt, ſolum hoc accidere putant uerbis duplex ττ, habentibus, Atticorum more, ut φρατγω, πέτγω, ταράτγω, αἱμάτγω. &c. Eius uerba hæc ſunt, εὐλογώτερον μέντοι ἐπὶ τοῦ ὀρύττω καὶ ὁμοίων, τὸ γράφειν ὀρύτγω, καθάπερ κἀν τοῖς παλαιοτέροις τῶν ἀντιγράφων ὁρῶμεν. Sed Theodorus id ſcripſiſſe uidetur hac potiſſimum ratione, quòd in medio præterito uerborum in ζω, deſinentium, ſi diſſoluamus ζ in eas conſonantes, quas poteſtate in ſe continet, hoc eſt, σ, & δ, nimi-

mirum δ erit figuratiua litera uerbi, ut φράζω, φράσδω, sicut μελίζω, μελίσδω, δωρικῶς. quam literam medium præteritum accipit, ut πέφραδα. A simili igitur habentia duplex ττ, si eorum medium præteritum suscipit γ, uidentur profecto mutare posse alterum τ in γ, ut ὀρύττω, ὀρύτγω. φράττω, φράτγω. πλήττω, πλήτγω. quorum media præterita sunt ὤρυγα, πέφραγα, πέπληγα. & sic de similibus. Sed quid hoc asserentes de alijs uerbis dicent, quæ in ζω, desinunt, & futurum habent in ξω? nunquid dissoluto ζ, ut supra, medium præteritum eorum accipiet δ? Non profecto, sed γ potius, ut κράζω, κράξω, μέσος παρακ. κέκραγα, non autem κέκραδα. Contra autem in uerbis habentibus duplex σσ, siue duplex ττ, & in futuro σ, ut ἐρέττω, μέλλ. ἐρέσω, mutato altero τ in γ, sicut in supradictis, nunquid medium præteritum eorum suscipiet γ, ut ἐρέτγω, ἐρέσω, ἤρεγα? Quare potius eorum sententiæ adhæreo qui uolunt huiusmodi uerba tam in ζω, quàm in ττω, habentia in futuro σ, accipere δ in medio præterito, sic ξ, γ. nam σ, cognationem habet cum δ, ut in declinationibus nominum ac uerborum liquido apparet. πάρις enim πάριδος facit, τροπῇ τοῦ σ, εἰς δ: & ᾄδω, ᾄσω facit in futuro, mutato è contra δ in σ. At ξ, cognationem habet cum γ, ut τέττιξ, τέττιγος: & λέγω, λέξω. ob quam rem indubitato teneo huiusmodi characteres, τγ, pro duplici ττ, ubique esse suscipiendos. Huic nostræ opinioni astipulatur epigramma illud peruetus, quod nos Constantinopoli ἐν τῷ ἱπποδρόμῳ uidimus in basi columnæ cuiusdam pyrami-
dalis

dalis literis antiquioribus notatum. Eius epigrammatis uersus apposui.

ΤΟ ΤΕΤΡΑΠΛΕΥΡΩΝ ΘΑΥΜΑ ΤΩΝ ΜΕΤΑΡΣΙΩΝ
ΧΡΟΝΩι ΦΘΑΡΕΝ, ΝΥΝ ΚΟΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΔΕΣΠΟΤΗΣ,
ΟΥ ΡΩΜΑΝΩΣ ΠΑΙΣ, ΔΟΞΑ ΤΗΣ ΣΚΗΠΤΟΥΧΙΑΣ
ΚΡΕΙΤΓΟΝ ΝΕΟΥΡΓΕΙ ΤΗΣ ΠΑΛΑΙ ΘΕΩΡΙΑΣ.
Ο ΓΑΡ ΚΟΛΟΣΣΟΣ ΘΑΥΜΑ ΗΝ ΕΝ ΤΗι ΡΟΔΩι,
ΚΑΙ ΧΑΛΚΟΣ ΟΥΤΟΣ ΘΑΜΒΟΣ ΕΣΤΙΝ ΕΝΘΑΔΕ.

Occurrerit aliquis quamobrem inquiens notatum sit ΚΡΕΙΤΓΩΝ *per* ΤΓ, *ac non potius per duo ττ, sicut linguæ Atticæ usus exigit? uitandæ, ut ego existimo, confusionis gratia id factum est. nam si apices seu cornicula utriusque* ΤΤ, *pari figura protraherentur, duæ in unam conglutinarentur literam, eamq; penitus diuersam, id est,* ΤΓ. *ut ergo ea perturbatio declinaretur, secundum* Τ, *altero cornu truncatum fuit: ita* Γ *factum. Ne'ue spatia inter ipsas figuras magis dilatarentur, id quod maxime datur uitio ijs, qui antiquas notant literas, quibus ne ultra communes quidem lineas aliquam protendere permissum est, quum secus fieri in minutioribus, quibus nunc utimur, uideamus: ill enim pro scriptorum arbitrio pingi consueuerunt. decepti igitur aliqui scriptores huiusmodi*

eiusmodi figuram Γ *pro elemento, quod medium est inter* Κ, *&* Χ, *mutas acceperunt, non pro* Τ, *quod opponitur* Θ, *antisticho. decepti inquam alteram quoque figuram,* γ *scilicet, loco alterius quod est* Γ, *addiderunt ipsi* Τ, *hoc modo,* τγ, *ut supra ostendimus. Quæ res cum à posterioribus non probaretur, non* τγ, *sed* ⁊, *scribi cœptum est, secundo* Τ *priori supereminente: nam in minutioribus, ut præmonui, nulla admittitur noxa. Ad hoc dextrum quoque cornu detractum est, ut eodem calami ductu perficeretur. Nec solum huiuscemodi elemento id euenisse intelligitur, sed & spiritibus,* δασεία *scilicet &* ψιλῇ: *nam eorum notæ ex* Η *in duo sic,* ⊢. ⊣, *diuiso factæ sunt. quas figuras ob faciliorem scribendi modum postea scriptores mutarunt.* L. ⅃. *subtracta parte inferiori. Nemini igitur mirum uideatur, nam & scriptoribus aliquid dandum est, si* ΤΓ, *scriptum reperiatur ita ut duo esse* ⁊, *intelligamus, non* τγ. *nam in antiquis, ut modo diximus, secundum* τ, *sinistrum cornu amisit hac nota,* Γ: *in hodiernis dextrum, eo in hanc figuram,* 7, *declinato.*

De quinta coniugatione.

QVINTA *coniugatio grauitonorum per quatuor immutabiles effertur, hoc est,* λ, μ, ν, ρ. *ut* πάλλω, νέμω, κρίνω, σπείρω. *quorum futurum circunflexum penultimam corripiens, per easdem immutabiles effertur, ut* ταλῶ, νεμῶ, κρινῶ, σπερῶ. *Præteritum uero habet* κ, *ut* πέπαλκα, νενέμηκα, κέκρικα, ἔσπαρκα. *reliqua locis suis paulo infra habebuntur.*

De

De sexta coniugatione.

SEXTA *coniugatio per ω, purum, ut ἱππεύω, πλέω, ἀκούω. Consumptis enim decem & septem consonantibus, partim in præsenti, partim in futuro, rationabiliter sexta coniugatio pura existit, & quod habebat, ut per consonantes formaretur, per uocales formata est, acceptis in penultima diuersis uocalibus aut diphthongis. Dubitant uero quidam dicentes, cum aliæ coniugationes ex diuersis elementis figurentur, ut dictum est, quo modo sextam coniugationem per ω, purum dicamus formari. Dicendum est igitur, licet per ω, purum dicamus eam enuntiari, non tamen per hoc ostendimus ω, esse figuratiuum sextæ coniugationis, sed quod figuratur per diuersas uocales, aut diphthongos, quæ sint ante ipsum, ut θέω, χρίω, νέω, ἀκούω. quorum futurum habet σ, & præteritum κ, ut θέσω, τέθεκα. χρίσω, κέχρικα. ναίσω, νέναικα. ἀκούσω, ἤκουκα.*

Sunt igitur in uniuersum formatiuæ literæ præsentis temporis, quibus grauitonorum coniugationes inter se distinguuntur: hæ mutæ omnes, ut λείβω, τέρπω, γράφω, λέγω, πλέκω, τρέχω, ᾄδω, πλήθω, ἀνύτω. una duplex, ζ, cum σσ geminato, ut φράζω, ὀρύσσω. quatuor immutabiles, ut τίλλω, νέμω, κρίνω, σπείρω. uocales omnes præter η, ut φάω, δέω, τίω, βόω, δύω, ῥύω. inuenitur tamen apud Homerum δήω, τὸ εὑρίσκω, quod est inuenio, διὰ τοῦ η, Ὀδυσσ. η. δήεις δὲ διοτρεφέας βασιλῆας δαίτην δαινυμένους. & Ὀδυσσ. δ. Οὐκ ἄνυσίν τινα δήομεν. unde ἡ δηὼ, τῆς δηόος, δηοῦς

Ceres. Sciendum autem est hoc solum inueniri uerbũ habens η, ante ω, ob idq́. ab Herodiano inter dictiones, quæ μονήρεις *dicuntur, hoc est, solæ siue unicæ, annumeratum est. Quocirca seponi potest.* ἡ μία γὰρ χελιδών, φασι. *Diphthongi propriæ omnes, ut* παίω, ψαύω, σείω, ἀΐω, οἴω, κρούω. *impropria una,* ὀπυίω. *Quæ sequuntur, partim futuri sunt, partim præteriti perfecti, Futuri,* ψ, ξ, σ, *& quattuor immutabiles,* λ, μ, ν, ρ. Ψ *quidem futuri uerborum primæ coniugationis.* Ξ *secundæ, & quorundam etiam quartæ.* Σ *uero tertiæ, & ceterarum coniugationum, tam grauitonorum quàm circunflexorum, desinentium in* μι, *præter quintam grauitonorũ, cuius futurum per immutabileis, uidelicet* λ, μ, ν, ρ, *communiter effertur. Consonantes præteriti tres,* φ, χ, κ. Φ, *quidem præteriti primæ coniugationis.* Χ, *secundæ.* Κ, *reliquarum tam grauitonorum quàm circunflexorum, et terminatorum in* μι. *quia ubi* ψ *est in futuro, illic præteritum habet* φ. *quæ uero habent* ξ *in futuro, ea in præterito habent* χ. *& quæ in futuro habent* σ, *aut immutabilem, in præterito habent* κ.

De temporibus uerborum.

SED *quoniam dictum est, sex esse uerborum tempora, hoc est,* ἐνεστῶτα, παρατατικὸν, παρακείμενον, ὑπερσυντέλικον, ἀόριστον, καὶ μέλλοντα, *et solum de tribus mentio facta est, hoc est, præsenti, præterito perfecto, et futuro: non erit ab re de eisdẽ iterum et reliquis aliquid dicere. Tempora igitur proprie sunt tria,* ἐνεστὼς, παρεληλυθὼς, καὶ μέλλων: *ex qui-*

bus ἐνεστὼς non ſuſcipit diuiſionem, quia dubitatur ſit tempus necne, quia, ut dicunt quidam, ſi tempus ſemper mouetur, non poteſt conſiſtere: quòd ſi non conſiſtit, non eſt tempus præſens, ant præſens non eſt tempus. Sed dicimus, quòd, ſi tempora non conſtiterunt, neque etiam præterierunt. quonam enim modo poteſt præteriſſe, quod non conſtiterit? Dies enim heſternus niſi prius ortus eſſet, nunquam præterijſſet: & rurſus, ſi quis tinxerit digitum in fiſtula, ſiue canali ſemper fluente, uel pedem in fluuio ſemper fluente, procul dubio neque in præterito, neque in futuro poteſt illum tingere, ſed in præſenti tempore, uel in præſenti aqua. Et impreſſio facta ex rota, nimirum per præſens fit, non per præteritum, neque per futurum. Et quæcunque dicuntur, & quæcunque fiunt, ea in preſenti tempore dicuntur & fiunt. Præſens autem eſt ſine capite, hoc eſt, principium non habet, id eſt, cum dicitur, pariter habet eſſe. Quod cum ita ſit, merito nullam ſuſcipit diuiſionem. Sciendum eſt autem, quòd apud grammaticos præſens habet dilationem, hoc eſt, latitudinem ſuboſtendit, ut cum dicimus, præſens annus talis eſt. apud philoſophos auté, ut dictum eſt, principium non habet, hoc eſt, cum dicitur, pariter habet eſſe. Παρεληλυθὼς autem, qui & παρῳχημένος dicitur, hoc eſt, præteritum, cum habeat dilationem, diuerſas ſuſcipit diuiſiones. præterita enim uel in parte præterierunt, & nondum perfecta ſunt, et perficiũt id quod dicimus παρατατικὸν, ut ἔτυπτον, ἔλεγον. nondũ enim res perfectæ ſunt, ſed in parte

te præterierunt. unde παρατατικὸς dicitur, ab eo quod
extenſam & imperfectam habeat ſignificationem,
ἀπὸ τοῦ τείνω, quod porrigo, ſiue extendo ſignificat.
Vel nuper præterierunt res quæ factæ ſunt, & paullo
ante completa eſt res, & perficit tempus, quod græce
παρακείμενος dicimus, ut τέτυφα, πεποίηκα, quod etiā
propter hoc uocatur παρακείμενος, quoniam perfectio
adiacet præſenti, hoc eſt, nuper perfecta eſt, ἀπὸ τοῦ
παράκειμαι, quo adiaceo ſignificat. Vel præterita
multo ante præterierunt, & perficiunt ὑπερσυντέλι-
κον, ut ἐτετύφειν, quod propter hoc ὑπερσυντέλικος di
citur, quòd multo ante res completa ſit: συντέλικος
enim idem eſt, quod πεπληρωμένος, hoc eſt, completus
& perfectus, unde ὑπερσυντέλικος pluſquamperfe-
ctus, ἀπὸ τῆς ὑπὲρ προθέσεως, καὶ τοῦ τελέω, ῶ, quod per-
ficio ſignificat. Sciendum autem παρακείμενον habe-
re in ſe ipſo ἄρτι, hoc eſt, nuper, quia τέτυφα oſtendit
rem nuper completam, ὑπερσυντέλικον autem τὸ πά-
λαι, hoc eſt, multo ante: ἐτετύφειν enim rem multo an
te completam oſtendit. Si autē præterita incerta ſint
quando præterierunt, perficiunt ἀόριστον, ut ἔτυψα:
incertum eſt enim utrum paullo ante, an multo ante
præterierint, & propter hoc ἀόριστος, id eſt, infinitum
dicitur, & indeterminatum. Sciendū ἀόριστον, ſi aſſum
pſerit ἄρτι, tantū ualere, quantum παρακείμενος: quia
ἔτυψα ἄρτι, par eſt τέτυφα, hoc eſt uerberaui: ſi autem
πάλαι par eſt præterito pluſquamperfecto, nam ἔτυ-
ψα πάλαι, par eſt ἐτετύφειν, hoc eſt, uerberaueram.
Μέλλων autē, hoc eſt, futurum cum etiam ipſe habeat

 lati-

latitudinem, debet ſuſcipere diuiſionem: futura enim aut paullo poſt futura ſunt, aut multo poſt. Sed quoniam futura incognita ſunt, incognita autem non poſſunt tanquam ignorata diuiſionem ſuſcipere, propter hoc non ſuſcipit diuiſionem futurum. Athenienſes tamen diuiſerunt ipſum, in futurum ſimpliciter, & in μετ᾽ ὀλίγον μέλλοντα, *hoc eſt, paullum poſt futurum. Inueniuntur igitur in uniuerſum ſex tempora,* ἐνεςὼς, & μέλλων, *& quattuor diuiſiones præteriti temporis, hoc eſt,* παρατατικὸς, παρακείμενος, ὑπερσυντέλικος, & ἀόριςος. *Horum autem cognationes ſunt tres. nam* παρατατικὸς *cognationem cum* ἐνεςῶτι *habet, ut* τύπτω, ὁ παρατατικὸς, ἔτυπτον. *quemadmodum enim* ἐνεςὼς *imperfectus eſt (* ἐνισαμένην γὰρ, *id eſt, inſtantem enim & imperfectam habet ſignificationem, unde merito a quibuſdam Latinorum præſens inſtans imperfectum appellatur) ſic &* παρατατικὸς *imperfectus eſt. nam* παρατεταμένην, *hoc eſt, iuxta extenſam & imperfectam habet ſignificationem.* Υπερσυντέλικος *cognationem habet cum* παρακειμένῳ, *quia utrunque ſignificat rem perfectam: licet* παρακείμενος *ſignificet rem paullo ante perfectam,* ὑπερσυντέλικος *uero multo ante.* Αόριςος *autem habet cognationem cum futuro, ut* τύψω, ἔτυψα: *& uidetur contrarium eſſe. quonam enim pacto præteritum poteſt affinitatem habere cum futuro? contrarium enim eſt, tres, ut res præterita ī futuro fiat. Sed licet dicere, propter hoc* ἀόριςον & μέλλοντα *inter ſe affinitatem habere, quoniam utrunque ſignificat infinitum*

ſiue

ſiue indeterminatum & incertum : etenim ἀόριστος, *ut* μέλλων, *incertus eſt . Quæ cum ita ſint, nemo mirabitur non eaſdem conſonantes in omnibus temporibus, ſed alias in alijs inueniri . Quia quæ tempora habent cognationem inter ſe, illa eaſdem conſonantes ſiue litteras habent . ſicut eſt* ἐνεστὼς *&* παρατατικὸς, *ut* τύπτω, ἔτυπτον. παρακείμενος, καὶ ὑπερσυντελικος, *ut* τέτυφα, ἐτετύφειν. μέλλων καὶ ἀόριστος, *ut* τύψω, ἔτυψα. *At* μέσος παρακείμενος, καὶ δεύτερος ἀόριστος, καὶ μέλλων δεύτερος. *formatiuas litteras coniugationis ſuſcipiunt , quibuſdam paucis exceptis , ut in proprio loco latiſſime dicetur .*

De augmento præteritorum libro tertio , quãtum ad communem linguam pertinet, ſatis dictum eſt, ſed de eorum formatione etſi illic aliqua dicta ſunt, quæ ad eruditionem incipientium ſatis eſſe putauimus, hoc in loco tamen & quædam repetere, & plura alia dicere ſtatuimus , iterum ab ipſo themate incipientes .

DE FORMATIONE VERBORVM GRAVITONORVM MODI INDICATIVI.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστώς.

T

Τύπτω a nullo fit , cum ſit thema totius uerbi. Secunda perſona a prima fit , extrema in εις, *mutata ,* τύπτεις: καὶ δωρικῶς τύπτες , *abie-*

ecto ι, diphthongi. καὶ αἰολικῶς τύπτης, τροπῇ τοῦ ε εἰς η. Tertia persona a secunda fit, expuncto σ, τύπτει, καὶ δωρικῶς τύπτε καὶ αἰολικῶς τύπτη. Δυϊκά. Dualis numerus a plurali deducitur antiquorum more, licet ordine naturæ numerus dualis pluralem omnino præcedat. Sed hoc in uerbis formandis a ueteribus grammaticis nusquam inuenimus seruatum. nam maiores nostri, & maxime Aeoles, duali numero non utebantur, sed singulari tantúmodo, & plurali. Quod Diomedis quoque auctoritate confirmatur, qui ait: Antiquitatis enim Romani memores, dualem numerũ posteritatis usu receptum, quasi nouellum usurpare noluerunt. Is nanque sicut a primordio sermonis a natura proditi in oscuro habitus ignorabatur, sic diutius incertus, inter utrunque numerum, tam singularem quàm pluralem latebat. Sero autem superueniẽtibus sæculis, scrupulosæ curiositatis obseruationibus cœptus, quasi intercalaris irresit: & hac de caussa apud ueteres raro reperitur. Præterea superfluus antiquis uisus est: siquidem ex numeri pluralis imagine, dualis declinatio formata normatur. Sed aduerte quod quandocunque prima persona pluralis desinit in μεν, tunc prima dualis formari non potest, duabus regulis inuicem repugnantibus. Quarum prima est, quod dualis numerus uerbi natura appetit extremã syllabam desinere, aut in τ, in actiuis, aut in θ, in passiuis, & sic formandum fuerat τύπτομεν, τύπτοτον. Altera regula est, quòd omnis pars orationis suscipiens numeros, formari debet per idem elementum,

ut τυπτόμεθα, τυπτόμεθον, exceptis pronominibus pri
mitiuis, quæ a regula declinant: ut ἐγὼ, ἐμȢ͂. Δυϊ-
κὰ. νῶϊ, καὶ νῷ. &c. et ſic dicendum fuerat ἀπὸ τȢ͂ τύ
πτομεν, τύπτομον. Quare his duabus regulis inuicem re
pugnantibus, hac quidem appetente τ, illa uero μ, eue
nit ut neutra obtinuerit formandi poteſtatem. Quo
factum eſt, ut prima perſona dualis numeri omnium
actiuorum omnino defecerit, cum prima perſona plu
ralis in μὲν, ſyllabam exeat. unde datur talis regula.
Εν πᾶσι τοῖς ῥήμασιν, ὅτε τὸ πρῶτον πρόσωπον τῶν πλη
θυντικῶν τὸ μ ἐπὶ τῆς τελευταίας συλλαβῆς ἔχει, ἀπο-
λείπει τὸ πρῶτον πρόσωπον τῶν δυϊκῶν. quod potiſſi-
mum eſt argumentum, pluralem numerum prius for-
matum fuiſſe quàm dualem: quandoquidem ab eo om-
nino pendet. Etſi prioribus libris Theodorum Gazá
imitati, dualem numerum a ſingulari ubique deduxe
rimus, hic tamen antiquorum traditionẽ ſequemur.
Secunda igitur perſona dualis numeri a ſecunda plu-
rali fit, τε in τον mutata, ut τύπτετε, τύπτετον. Ter-
tia ſimilis eſt ſecundæ, τύπτετον. Πληθ. Prima perſona
pluralis fit a prima ſingulari, ut τύπτω. τύπτομεν, καὶ
δωρικῶς τύπτομες, ſicut πράσσομες pro πράσσομεν. Θεό
κρι. ἐν θυωνίχῳ, Πράσσομες Ȣ̓χ᾽ ὡς λῶστα θυώνυχȢ. Se-
cunda perſona a prima fit, τύπτομεν, τύπτετε. Tertia
quoque perſona a prima fit, extrema in σι, et adiũcto
υ, penultimæ uocali, ut τύπτομεν, τύπτȢσι. eſtq. omni-
no ſimilis datiuo plurali participij eiuſdem tempo-
ris. nam regula eſt, quòd tertia perſona pluralis
præſentis temporis, & futuri actiuorum omnium,

similis est datiuo plurali participij eiusdem temporis, ut ὁ τύπτων, τοῦ τύπτοντος, τοῖς τύπτουσι. ὁ τύψων, τοῦ τύψοντος, τοῖς τύψουσι. *At* τύπτοντι *dicunt Dores pro* τύπτουσι, *ad similitudinem datiui singularis participij præsentis:* τυψοῦντι *pro* τύψουσι, *ad similitudinem datiui singularis participij futuri uidelicet* ὁ τύψων, τῷ τυψοῦντι, *a futuro Dorico* τυψῶ. *At præterito perfecto non hoc euenit, etsi tertia persona pluralis in* σι *desinat* κοινῶς, *&* *in* τι, δωρικῶς, *ut* τετύφασι, τετύφαντι. *quandoquidem non omnino eadem est litteratura cum datiuis eiusdem temporis,* τῷ τετυφότι, τοῖς τετυφόσι. *Fit autem a tertia communi,* σ, *in* τ, *conuerso, ac* ν *interiecto,* τετύφασι, τετύφαντι. ἑστήκασι, ἑστήκαντι. Θεόκριτος ἐν ἀδωνιαζούσαις, Ὡς ἔτυμ' ἑστήκαντι, καὶ ὡς ἔτυμ' ἐνδινεῦντι.

Quo in loco aduertendum est, tertiam personam uerborum desinentium in ι, *sequente uocali assumere* ν, *ut* τύπτουσιν ἐκεῖνοι: *quoniam natura appetit* ν, *quandocunque* σ *præcedit ipsum* ι, *in fine dictionis, siue actu, siue potestate, ut* τρωσὶν, φοίνιξιν, *datiui plurales* ἀπὸ τοῦ τρὼς, τρωὸς, *&* φοίνιξ, φοίνικος. *Sic in tertijs personis uerborum in* ι, *desinentibus, ut* τύπτουσιν, τετύφασιν. *Attici tamen etiam sequente consonante addunt* ν, *Iones uero neque consonante sequente, neque uocali. quod nos Athenis in arcu marmoreo Adriani imperatoris scriptum ipsi uidimus.*

ΑΙ Δ' ΕΙΣ' ΑΘΗΝΑΙ ΘΗΣΕΩΣ Η ΠΡΙΝ ΠΟΛΙΣ. *Et in fronte orientem uersus,*

ΑΙ Δ' ΕΙΣ' ΑΔΡΙΑΝΟΥ Κ' ΟΥΧΙ ΘΗΣΕΩΣ

ΣΕΩΣ ΠΟΛΙΣ.

pro αἱ δ' εἰσὶν ἀθῆναι. *&* αἱ δ' εἰσὶν ἀδριανοῦ. *Et Homerus* Ὀδυσσ. δ. οὐδὲ οἱ ἄλλοι εἰσ', οἵ κεν κατὰ δῆμον ἀλάλκοιεν κακότητα. ἀντὶ τοῦ εἰσὶν οἵκεν. *Sic faciunt & in tertia perſona ſingulari eiuſdem uerbi ſubſtantiui* ἐστὶν. Σοφοκλῆς ἐν αἴαντι: Κἀδόκει μὲν ἔσθ' ὅτε διασοὺς Ἀτρείδεας αὐτόχειρ κλείνειν ἔχων. *Et in eodem.* Οὐ γὰρ ἔσθ' ὅπου λόγων ἀκοῦσαι. *pro* ἐστὶν ὅτε, *&* ἐστὶν ὅπου. *nam ſi dictæ tertiæ perſonæ in* ν, *deſinerent, nuſquam* ἀπόστροφος *fieret. Hoc idem &* ε, *patitur Atticorum more, cum tertia perſona uerbi in id deſinat, ut* ἔτυπτεν, ἔτυπεν. *At Iones neque in his* ν *addere conſueuerunt.* Ἰλιάδος α. Ἀλλ' ἕνεκ' ἀρητῆρος, ὃν ἠτίμησ' ἀγαμέμνων. *Et in eodem:* Οὕνεκα τὸν χρύσην ἠτίμησ' ἀρητῆρα. *pro* ἠτίμησεν. *Quod & ſecundæ perſonæ imperatiuorum (licet & ipſæ in* ε *deſinant) nequaquam admittunt, ut* τύπτε, τυπτέτω. τέτυφε, τετυφέτω.

Παρατατικός.

Ἐτυπτον, *fit a prima perſona præſentis, extrema in* ον, *mutata, ac propoſito* ε, *ſyllabico augmento, quod commune eſt omnibus præteritis uerborum a conſonante incipientium, ut* τύπτω, ὁ παρατατικὸς ἔτυπτον. *uel in genitiuo participij præſentis temporis, extrema ſyllaba abiecta, ac præpoſito* ε, *augmento, ut* τύπτων τύπτοντος, ἔτυπτον. *nam participij natura eſt, ut ſuo ſtatim tempori ſuccedat, quamuis ad euitandam confuſionem loco ultimo ſtatuatur.*

Sed hic aduertendum, quandocunque præſens incipit

cipit a ρ, præteritum imperfectum accipere alterum ρ, ut ῥίζω, ἔῤῥιζον. et hoc ut in eo seruetur spiritus præsentis temporis. nam regula est, quod spiritus thematis & in alijs temporibus seruandus est φιλῶ, παρατατικὸς ἐφίλουν. ecce hic seruatum est φ. Si igitur simplici ρ præteritum imperfectum scriberetur, necessario tenui spiritu scribendum esset. nam ρ etsi in principio dictionis aspiretur, nihilo minus in medio duarum uocalium, in eadem dictione simplici, exilem spiritum habet, ut χαίω, φέρω. Huius igitur gratia præteritum imperfectum geminatum ῤῥ habere debet, ut alterum quidem, hoc est, in quod prior syllaba desinit, exilem spiritum habeat, alterum uero, a quo sequens syllaba initium habet, aspiretur, ut in eo spiritus præsentis omnino seruetur. Est etiam regula, quod quandocunque duo ρρ inueniuntur, siue in simplici siue in cóposita dictione, alterum quidé exili spiritu, alterum uero aspirato scribitur, ut πόῤῥω, ἄῤῥω. Aeoles tamen aspirationé omnino fugientes, utrunque ρρ exili spiritu scribere consueuerunt, ut κέῤῥω, φθέῤῥω, σπέῤῥω, pro κείρω, φθείρω, σπείρω. Cur auté alterum ρ hoc est, primum exilé spiritum habeat, hæc assignatur ratio. nam apud Græcos nulla est dictio, aut syllaba, quæ in ullam aspiratarum desinat, & propterea, ubi aliqua earum geminanda est, prior mutatur in eam tenuem quæ est ei propria, ut ἀτθὶς, σαπφώ, βάκχος. Si igitur utrunque ρρ aspiraretur, eueniret ut prior syllaba in aspiratam desineret, quod apud Græcos absurdú est. Est igitur communis regula, huiusmodi litteræ ρ, quod quan-

quandocunque ponitur in principio dictionis, aspiratur tanquam media inter uocales & consonantes, ut ῥῆμα ῥέω. Excipiuntur, ῥάρος, & ῥαριάς, ῥαριάδος, ἡ δημήτηρ, quippe Ceres. et ῥάριον, τὸ βρέφος, infans. de quibus uide apud Suidam. Quoniam in nominibus si prima & secunda syllaba a ρ incipiant, leuem spiritum habere debent, quod non fit in uerbis, neque participijs, ut ῥέῤῥημαι, ῥεῤυπωμένα. Si autem assumit secum aut syllabam, aut dictionem desinentem in uocalem, & fiat dictio una, geminatur ρρ. primum quidem habet ψιλὴν, alterum uero δασεῖαν, ut ῥίπτω, ἔῤῥιπτον: ῥώσος, ἄῤῥωσος. Poetæ tamen in omnibus compositis gratia metri simplici ρ aliquando scribere consueuerunt, ut ἄρεκτον, ἀμφίρητος. Composita etiam ab ἀ, unico ρ communiter scribuntur, ut ῥῶσος, ἄῤῥοσος. ῥοῦς, ἄῤῥους. habet enim ἀ, diphthongus pronuntiationem secūdæ consonantis. Hoc idem & in uerbis faciunt. Homerus. ἔρεζε θεῶν αἰεὶ γενετάων. præteritum imperfectū a uerbo ῥέζω. et in alijs multis. In quibus sciendū est illud ρ esse exterendum, quod tenuem habet spiritum, primum scilicet, ut appendicem et extrinsecus assumptum, alterum uero, hoc est, aspiratum, cum id quidē dictio ex ipsa positione siue principio habeat, seruandum, ut ἔῤῥεζε, ἔρεζε: ἄῤῥητος, ἄρητος. Tribus enim modis duplicatur ρ aut per compositionē ut ἐπίῤῥημα, aut per augmentum syllabicum, ut ἔῤῥιψα, aut per naturam, ut πύῤῥος, θάῤῥος. quibus autem inest geminatū natura, in ijs dubitant non nulli, utrum hoc seruandum sit, an utrunque habeat ψιλὴν. sed de hoc satis.

De augmento temporali.

Est & aliud incrementum, quod temporale appellatur, hoc est cum breuis uocalis in longam mutatur, quod commune est omnibus præteritis uerborum a uocalibus incipientium, ut ἀκούω, ἤκουον. Iones tamen omnino respuunt incrementum, tam syllabicum quàm temporale, in omnibus præteritis, ut τύπτε pro ἔτυπτε. ἄκουσε, pro ἤκουσε. ἅψατο, pro ἥψατο. hoc idē & poetæ aliquando faciunt. Sunt & alia uerba a uocalibus incipientia, quæ partim differentiæ caussa, partim emphoni , partim solo usu non augentur in principio præteritorum. Secunda persona ἔτυπτες. Tertia, ἔτυπτε, καὶ ἰωνικῶς τύπτεσκε. Quo in loco sciendum est, Iones consueuisse formare tertiam personam præteriti imperfecti, et primi & secundi aoristi actiuorum omnium, abijcientes augmentum, tam syllabicum quàm temporale, & apponentes σκε, syllabam. Sed quia horum penultima uaria est, secūdum uarias uerborum coniugationes, sciri uelim, quæ sit penultima in unaquaque coniugatione. nam tertia persona præteriti imperfecti grauitonorum omnium, habet ante σκε, ut ἔτυπτε, τύπτεσκε. ἔλεγε, λέγεσκε. & de alijs similiter. Circunflexorum uero, & terminatorum in μι, proprias habet uocales, quæ formatiuæ cō iugationum appellantur, hoc est, ε, α, ο, υ. Ε, quidem formatiua est primæ coniugationis, tam circunflexorum, quàm terminatorum in μι. Α, secundæ, Ο tertiæ. Υ, uero quartæ uerborū in μι tantum, quoniam circunflexorū tres sunt coniugationes, ut ἐποίει, ποίεσκε.

σκε. ἐτίθη, τίθεσκε. ἐβόα, βόασκε. ἵστη, ἵστασκε. ἐχρύσου, χρύσοσκε. ἐδίδω, δίδοσκε. ἐζεύγνυ, ζεύγνυσκε. *At tertia persona primi aoristi omnium uerborum, α, habet ante σκε, cum propria sit uocalis primi aoristi, & formari potest a secunda persona, adiuncta κε, ut ἔτυψας, τύψασκε. ἐποίησαν, ποιήσασκε. ἔστησαν, στήσασκε. nam si a tertia formare uoluerimus, ε, in α, iterum mutandum erit, ut ἔτυψε, τύψασκε, & sic in alijs coniugationibus. Tertia uero persona secundi aoristi grauitonorum & circunflexorum omnium, ε, habet ante σκε, ut ἔτυπε, τύπεσκε. ἔδουπε, δούπεσκε, ἀπὸ τοῦ δουπέω, ῶ. ἔμυκε, μύκεσκε, ἀπὸ τοῦ μυκάω, ῶ. At tertia secundi aoristi uerborum in μι, easdem uocales habet, quas tertia præteriti imperfecti eorũdem uerborum, ut ἔθη, θέσκε, sicut ἐτίθη, τίθεσκε. ἔστη, στάσκε, sicut ἵστη, ἵστασκε. ἔδω, δόσκε, sicut ἐδίδω, δίδοσκε. ἔδυ, δύσκε. Ιλιάδος θ. Αὐτὰρ ὁ αὖτις ἰὼν πάϊς ὣς ὑπὸ μητέρα δύσκεν εἰς αἴανθ᾽. ἀντὶ τοῦ ἔδυ. Hoc autem imitati poetæ primam etiam, & secundam personam singularem, ac tertiam pluralem, quoniam omnino similis est primæ singulari horum temporum, hoc eodem modo formant, ut τύπτεσκον, τύπτεσκες, & τύπτεσκον tertia pluralis. Ἐδίδασκε uero et ἐρίπτασκε, & ἐγίνωσκε, & similia quæ augmentum seruant, has non sequuntur regulas, cum Ionica non sint, sed a uerbis in σκω, deducuntur, hoc est, διδάσκω, ῥιπτάσκω, γινώσκω. Δυϊκά. Prima persona dualis non fit, ut in præsenti tempore dictum est: secunda ἐτύπτετον, tertia ἐτυπτέτην, quæ inter se dissimiles sunt, cum tertia plu-*

pluralis nec in ι desinat, nec in αι. Πληθ. Prima persona pluralis ἐτύπτομεν, καὶ δωρικῶς ἐτύπτομες, sicut ἐδοκεῦμες pro ἐδοκοῦμεν Θεόκ ἐν ὕλᾳ. Οὐκ ἁμῖν τὸν ἔρωτα μόνοις ἔτεχ᾽ ὡς ἐδοκεῦμες. καὶ ἐν θαλυσίοις.
Ης χρόνος ἁνίκ᾽ ἔγω τε καὶ Εὔκριτος εἰς τὸν ἄλεντα εἵρπομες. pro εἵρπομεν. Secunda persona ἐτύπτετε. Tertia ἔτυπτον, quæ non fit a prima plurali sicut in præsenti, nec pares habet syllabas, sed magis similis est primæ singulari ἔτυπτον. nam cum participium actiuum desinit in σ ὀξύτονον, tunc tertia persona pluralis par est syllabis primæ plurali, ut τετύφαμεν, τετύφασι. ἐτετύφειμεν, ἐτετύφεισαν, quia participium præteriti perfecti, hoc est τετυφὼς in σ desinens acuit extremã, alioqui dispares sunt, & tunc tertia persona a genitiuo sui participij fit, abiecta τος, syllaba, ac ε, communi augmento præposito, ut τύπτων, τύπτοντος, ἔτυπτον, ut prima singularis. & τύψας, τύψαντος, ἔτυψαν. et τυπὼν, τυπόντος ἔτυπων. Sed hoc de solis præteritis intelligendum. nam præsens & futurum hanc non sequuntur regulam. Inueniuntur tamẽ ἐδολιοῦσαν, ἀντὶ τοῦ ἐδολίουν, tertia persona pluralis præteriti imperfecti ἀπὸ τοῦ δολιέω, ῶ, & ἐμάθοσαν pro ἔμαθον, & εἴδωσαν, & similia Bœotorum siue Chalcidicorum more. consueuerunt enim ipsi Bœoti in ijs quæ non habent participium in σ oxytonum, hoc est, in præterito imperfecto, & in ambobus aoristis actiuorum, pares facere & primam et tertiam personam pluralis numeri, ut ἐτύπτομεν, ἐτύπτοσαν. ἐτύψαμεν, ἐτύψασαν. ἐτύπομεν, ἐτύποσαν, ἀντὶ τοῦ ἔτυπον. Contra uero in ijs quæ habent

bent

bent participium in σ ὀξύτονον, & declinatū per ντ, hoc est in aoristis passiuis uerborum omnium, & in præterito imperfecto, & secundo aoristo uerborum actiuorum in μι, impares facere primam & tertiam personam pluralis numeri, ut ἐτύφθημεν, ἔτυφθεν. ἔφαμεν, ἔφαν. ἔϐημεν, ἔβαν, pro ἐλύφθησαν, ἔφασαν, & ἔβησαν. de quibus proprijs locis amplissime dicetur.

Παρακείμενος.

Τέτυφα, a futuro fit, extrema in φα conuersa, cum sit primæ coniugationis. Sed quod ad principalem syllabam, sciendum est præterita omnia circa principiū, aut tempore, aut syllaba augeri, sicut libro III. de augmento præteritorum abunde dictum est. Tempore quidem augeri, si uerbum a uocali quapiam incipiat. Quæ si sit immutabilis, η, scilicet aut ι, aut υ, aut ω, μέγα, eadem remanet immutabilis: ι, tamen & υ, si in præsenti breues extiterint, producuntur in præteritis, cum δίχρονα sint. At si mutabilis fuerit, hoc est, α, siue ε, siue ο: Α, quidé & ε, in η, & ο, in ω, natura longas uertuntur, quod augmentum temporale appellatur. Augeri uero syllaba contingit, si a quapiam consonante uerbum initiū habeat. Quo in loco sciendum est, præterita omnia uerborum a consonáte incipientium, in principio assumere ε, ψιλὸν, quod augmentum syllabicum nuncupatur. At præteritū perfectum, præsentis consonantem cum eadem uocali ε, scilicet nonnunquá geminare. quod ei uenit si breuis existat, ut λέγω, ἔλεγον: nam ε breuis est, cum sola ac

ſimplex ſequatur conſonans. παρακ. λέλεχα. τύπτω, ἔτυπτον, τέτυφα. quæ quidem geminatio, ſiue reduplicatio, quam Græci ἀναδιπλασιασμὸν appellant, cõmunis eſt, etſi alibi per ι correptum fieri contingat. Si uero poſitione longa exiſtat, quod fit cum duæ ſequantur conſonantes, ſiue actu ſiue poteſtate, nulla fit conſonantium geminatio, ut σπείρω, ἔσπειρον, ἔσπαρκα: niſi muta cum liquida fuerit, quia tunc geminatur muta, ut κρίνω, ἔκρινον, κέκρικα. Et quoniam reduplicationis mentio facta eſt, non erit inutile præter ea quæ in lib. III. diximus, hoc etiam in loco ſecundum diuerſarum linguarum uarietatem, quædam ad eam pertinentia dicere. Eſt igitur ἀναδιπλασιασμὸς μιᾶς συλλαβῆς παράληψις μετὰ τοῦ αὐτοῦ συμφώνου, ἢ ἀντιστοίχου, hoc eſt, reduplicatio eſt unius ſyllabæ aſſumptio, cum eadem conſonante, ſiue antiſticho eius. Eſt autem duplex, propria & impropria. Propria fit tribus modis, communi, Ionico, & Attico: ſed ex iis communis & Ionicus ſunt ſimiles inter ſe præterquã in hoc, quod in communi ι præponitur, in Ionico uero ε. Duobus autem modis ambo fiunt: altero quidem cum uerbum a tenui conſonante media ue incipit, altero autem cum a craſſa inchoat. nam ſi a tenui incipiat media ue, & ea quidem ſiue ſola, ſiue cum alia conſonante, eadem repetitur, ut δῶ, διδῶ. πλῶ, πιπλῶ. κλήσκω, κικλήσκω. Ὀδυσσείας χ.

Ἔρχεο, κικλήσκει σε πατὴρ ἐμὸς, ὄφρα τι εἴπῃ.

Si a craſſa, pro ea, ſiue ſola fit, ſiue cum alia conſonante, antiſtichon eius, hoc eſt, propria eius tenuis

ponitur,

ponitur, ut θῶ, τιθῶ. χρῶ, κιχρῶ. Et hac reduplicationem Iones respuentes præteritorum augmentum, in omnibus modis, & temporibus, maxime autem in ambobus aoristis uti consueuerunt. cuius usus apud Homerum frequentissimus est in uerbis, nec solum in ω, desinentibus, sed etiam in μι. Οδυσ. δ. Καδδ' ἔβαλε κρατερῶς, κεχάροντο δὲ πάντες ἀχαιοί. & Ιλιάδος δ. Υπὸ δὲ τρῶες κεκάδοντο Ανδρὸς ἀκοντίσαντος. & Οδυσσείας γ. Τῶ κέντις κείνωνγε καὶ ἐκλελάθοιτο γάμοιο. & Ιλιάδ. ζ. Φαίην κεν φρέν' ἀτέρπυ ὀϊζύος ἐκλελαθέσθαι. & Οδυσσείας δ.

Τὸν εἴπως σὺ δυνάαιο λοχησάμενος λελαβέσθαι.

Hac eadem utimur reduplicatione in communi præterito per consonantem præsentis, si ipsum ε, *correptum existat, ut supra dictum est, ut* τύπω, τέτυφα. πείθω, πέπεικα. *Attico modo fit etiam in præterito perfecto, quando uerbum incipit a mutabilibus uocalibus, hoc est, ab* α, ε, ο. *nam principales duæ litteræ præsentis præponũtur communi præterito, et tertia syllaba a principio corripitur, sicut in præterito Attico dicetur,* ἀκέω, ἤκεκα κοινῶς, καὶ ἀκήκοκα ἀττικῶς, καὶ μέσος ἤκεα, ἀκήκοα. *Et hæc dicitur reduplicatio, quandoquidem in ea consonans reduplicatur, etsi non eodem modo in omnibus idiomatis fieri hoc contingat. nam in cõmuni reduplicatione & Ionica, in prima & secunda syllaba geminatur consonans, & per* ι *siue* ε *uocales breues, ut* δῶ. διδῶ. τλῆμι, τέτλημι, *unde &* τέτλαθι, & τετλάναι, & τετλάμεν ἰωνικῶς. Οδυσσείας γ. νιῶ δὲ χρὴ τετλάμεν ἔμπης. *In Attica*

uero, in ſecunda & tertia ſyllaba, & per uocalem lon
gam, η ſcilicet, ſiue ω, μέγα, ut ἀλείφω, ἤλειφα κοι-
νῶς, καὶ ἀλήλιφα ἀτ̓τικῶς, ubi λ, cum η, geminatur.
ὀρύτ̓τω, ὤρυχα κοινῶς, καὶ ὀρώρυχα ἀτ̓τικως: his uero
ρ, cum ω. α enim & ε, ex temporali augmento in η
uertuntur, ο μικρὸν uero in ω, μέγα. quæ quidem uoca
les longæ in communi præterito, ratione augmenti
primum tenent locum, in Attico uero ſecundum, ut
in dictis exemplis uidere licuit. Impropria redupli-
catio item duobus fit modis: uno per ι, altero per ε.
Per ι, item duobus modis. Vno quando uerbum inci-
pit a uocali, ut ὧ, ἱῶ, ἵημι. altero quando uerbum in-
cipit a ϛ, ut ϛῶ, ἱϛῶ, ἵϛημι. in quo σ, non repetitur,
quoniam ἰῶτα poſitione duarum conſonantium, σ ſci
licet & τ, exiſtit productum. Sed utroque modo ι, ſo
lum præponitur, & hoc modus communis eſt. Per ε
ſolum, ut ὧ, ἕω, ἕημι, ἕημαι, καὶ ἧμαι. & hac gemina
tione Attici uti ſolent in præteritis uerborum ab ο,
incipientium, ut ὥρακα, ἑώρακα. ὦσμαι ἔωσμαι. quos
poetæ imitati, etiam in alijs temporibus uerborum,
tam in ω, quàm in μι deſinentium, ea frequenter utun
tur, ut εἶπα, ἔειπα. ἧκα, ἕηκα. ὠσάμην, ἐωσάμην.
Quæ quidem reduplicatio impropria dicitur, quo-
niam nulla repetitur conſonans, ſed ſola uocalis præ
ponitur. Et hæc de reduplicatione.

Quod ad ultimam uero ſyllabam, ſciendum eſt præ
teritum perfectum actiuum uerborum omnium in α
deſinere, & a futuro fieri, extrema uocali, ω ſcilicet,
in α, conuerſa, ſed ante eam diuerſam habere conſo-
nantem,

nantem ut in coniugationum diuiſione dictum eſt. Si igitur uerbum fuerit primæ coniugationis, futurum habebit ψ, ante ω, & præteritum ante α, φ habebit, ut τύψω, τέτυφα. Si uero ſecundæ, futurum habebit ξ, & præteritum χ, ut λέξω, λέλεχα. At ſi tertiæ, & cuiuſuis aliarum fuerit coniugationum, tam grauitonorum quàm circunflexorum, & terminatorum in μι, futurum habebit σ ante ω: quo in κ conuerſo, et ω in α, fiet præteritum actiuum, ut πείσω, πέπεικα.

Quædam tamen excipiuntur uerba in ζω, et in σσω deſinentia, quæ cũ ξ, habeant in futuro, χ, in præterito habere neceſſe eſt. Iccirco ad ſecundã reducenda ſunt grauitonorum coniugationum, ut κράζω, κράξω, κέκραχα. ὀρύσσω, ὀρύξω, ὤρυχα. Verba autem quintæ coniugationis, etſi actu non habent σ in futuro διὰ τὴν κακοφωνίαν, natura tamen illud appetunt, cum ſit propria futuri conſonans: Aeoles enim per σ, huiuſmodi futurũ enuntiare conſueuerunt, quo in κ, conuerſo, ac immutabili permanente, fit præteritũ perfectum, ut ψάλλω, μέλλων ψαλῶ κοινῶς, ϗ ψάλσω αἰολικῶς, παρακείμενος ἔψαλκα. σπείρω, μέλλων σπερῶ κοινῶς, ϗ σπέρσω αἰολικῶς, παρακείμενος ἔσπαρκα. Habentia uero μι, ſeruant quidem ipſum μ in præterito perfecto, ſed interponunt η inter μ, & κ, ob ineptam conſonantiũ ſtructurã. Debebat enim eſſe ab eo quod eſt νέμω, νεμῶ, νένεμκα, et ab eo quod eſt βρέμω, βρεμῶ, βέβρεμκα: at νενέμηκα dicimus, et βεβρέμηκα. nam μ, ante κ, neque in comprehenſione ſyllabarũ, neque in diſtinctione ponitur. Iccirco huiuſmodi uerba aberrauerunt a grauito-

norum regula, et secuta sunt circunflexorum formã. Et hæc sunt quæ ab antiquis annotata inuenimus. δέμω, δεδέμηκα, καὶ συγκοπῇ δέδμηκα. νέμω, νενέμηκα. βρέμω, βεβρέμηκα. τρέμω τετρέμηκα. τέμω καὶ τμύω, τετέμηκα, καὶ συγκοπῇ τέτμηκα. κάμω καὶ κάμνω, κεκάμηκα, καὶ συγκοπῇ κέκμηκα. γέμω, γεγέμηκα. *Desinentia uero in* νω, *non seruant* ν *in præterito actiuo, sed in* γ, *conuertunt, sequente* κ *nam* ν *ante* γ, κ, ξ, χ. *semper in* γ *uertitur, ut* φαίνω, φανῶ, πέφαγκα. μένω *tamen* μεμένηκα *facit tanquam a themate circunflexo deductum, hoc est,* μενέω, μενῶ. *At dissyllaba habentia ante* ν *siue* ι, *siue* ει, *siue* υ, *prorsus abijciunt* ν *in præterito, ut* κρίνω, κέκρικα. κτείνω, ἔκτακα. πλύνω, πέπλυκα. *Sed hæc pauca sunt. Penultimã quoque habet eandem cum futuro, id quod omnibus quidem uerbis commune est, ut* λέγω, λέξω, λέλεχα. πείθω, πείσω, πέπεικα. *quibusdam exceptis, ut primo libri* III. *tractatu dictum est. Secunda persona* τέτυφας. *Tertia* τέτυφε. Δυϊκὰ τετύφατον τετύφατον. Πληθ. *Prima persona* τετύφαμεν κοινῶς, καὶ τετύφαμες δωρικῶς, *sicut* δεδοίκαμεν Θεόκρ. ἐν θύρσιδι, Τὸν πᾶνα δεδοίκαμες, *pro* δεδοίκαμεν. *Secunda persona,* τετύφατε. *Tertia* τετύφασι κοινῶς, καὶ τετύφαντι δωρικῶς, *sicut* ἑστήκαντι. Θεόκρ. ἐν ἀδωνιαζούσαις, Ὡς ἔτυμ᾽ ἑστήκαντι, καὶ ὡς ἔτυμ᾽ ἐνδινεῦντι. ἀντὶ τοῦ ἑστήκασι, καὶ ἐνδινοῦσι.

De præterito Attico.

Q*Vandocunque uerbum incipit a mutabilibus uocalibus, uidelicet, ab* α, ε, & ο, *aliqua sequente consonante, in quã non desinit prima*

ma ſyllaba; ſed quæ potius ſit principium ſecundæ, ut ἀκούω, ἐρείδω, nec a longa incipiat uerbum, ut ᾄδω, Attici faciunt proprium præteritum actiuum, medium, & paſſiuum principales duas litteras præſentis præponentes communi præterito, primam ſcilicet uocalem & ſequentem conſonantem, ac tertiam ſyllabam a principio corripientes, ſi trium ſyllabarum numerũ excesſerit, ut ἀγείρω, ἤγερκα κοινῶς, καὶ ἀγήγερκα ἀττικῶς, καὶ ἀγήγερμαι præteritum paſſiuum: ἀκούω, ἤκουκα, καὶ μέσος παρακείμενος ἤκουα κοινῶς, καὶ ἀκήκοα ἀττικῶς. Quo in loco illud ſciendum eſt, præteritum actiuum, & paſſiuum Atticum non poſſe habere pauciores quattuor ſyllabis. uult enim habere principalem ſyllabam præſentis temporis, & eam ſemper breuem, quoniam præteritum Atticum nũquam a longa principium habet, ſed a quapiam triũ iam dictarum, α, ſcilicet correpta, ε, & ο. At ſecundam & tertiam per eandem conſonantem geminatam, & cum uocali longa, quæ geminatio ſiue reduplicatio Atticorum eſt propria: nam communis reduplicatio, et Ionica, in prima & ſecunda ſyllaba fit, & cum uocali breui ſemper, ut in præterito communi dictum eſt. Quartam uero per formatiuã litterã præteriti perfecti, quam Græci χαρακτηριστικὸν appellant, ut ἐρήρικα, ἐρήρισμαι, ἀπὸ τοῦ ἐρίζω. gaudent enim Attici conſonantiũ geminatione, etiam in præterito perfecto uerborum a uocali incipientiũ. ubi cum nulla adſit conſonans, quam in prima & ſecũda ſyllaba geminare poſſint, ſicut in communi præterito τέτυ-

φα et huiusmodi, opus fuit ut primam præsentis repeterent uocalem, ac sequentem consonantem, quæ saltem in secunda & tertia geminari posset, & omnino cum uocali longa, η scilicet siue ω, μέγα, ut supra diximus. Iccirco ἐδήδοκα ἀπὸ τοῦ ἔδηκα, quod est præteritum actiuum Atticum regulariter formatum ἀπὸ τοῦ ἦκα, cuius thema est ἔδω, assumpsit, δο, syllabam κατ᾽ ἐπέκτασιν, ut in eo eadem consonans præsentis, hoc est, δ, in secunda & tertia syllaba repeteretur, et ea, quæ a principio tertia facta est, corriperetur, sicq. ex trisyllabo tetrasyllabum factum est.

Ἀριστοφάνης ἐν βατράχοις.

Τίς τὴν κεφαλὴν ἀπεδήδοκε τῆς μαινίδος?

Vnde passiuũ ἐδήδομαι, ἐδήδοσαι, ἐδήδοται. Ὀδυσ. χ.

Ὀστᾶ τοι ἐκπέποται, καὶ ἐδήδοται ἐν μεγάροισι.

Ἀγήοχα uero hoc eodem modo formatũ, ἀπὸ τοῦ ἄγω, ἄξω, ἦχα κοινῶς, καὶ ἄγηχα, καὶ ἀγήγοχα ἀττικῶς abiecit alterum γ, διὰ τὴν καλλιφωνίαν, & ἀγήοχα factũ est. Medium uero præteritum trium syllabarum esse potest: nam primam syllabam eandem esse oportet cum prima præsentis, sicut in actiuo & passiuo. Secundam uero, & tertiam per eandem consonantem geminatam enuntiari oportet, quæ quidem consonãs et formatiua littera est præsentis temporis, et præteriti medij, ut ἄρω, ἦρκα, καὶ μέσος ἦρα κοινῶς, καὶ ἄρηρα ἀττικῶς, cuius extrema per ρ, quæ est præteriti medij figuratiua, enuntiatur, & eadem repetitur in secunda & tertia syllaba, secundum regulæ præceptionem. Sic ἔδω, ἦκα, καὶ μέσος ἦδα κοινῶς, καὶ ἔδηδα

ἀττικῶς. ὄλλω, ὦλα κοινῶς, καὶ ὄλωλα ἀττικῶς. ὄπτω, ὦπα
κοινῶς, καὶ ὄπωπα ἀττικῶς. *Sunt quædam uerba ab* ο,
incipientia, quorum præterito communi ſolum ε, *præ
ponere conſueuerunt, ut*, ὤρακα, ἑώρακα. ὦγα, ἔωγα.
unde ἀνέωγα *eius compoſitum.* ὦσμαι, ἔωσμαι. ὤνημαι,
ἐώνημαι. *At* ἔοικα, *medium præteritum,* ἐκ τοῦ οἶκα,
cuius thema, εἴκω *ſcilicet, non ab* ο, *ſed ab* ει, *diph-
thongo principium habet, idem patitur. Hoc idem
faciunt in præterito imperfecto, ut* ὁρῶ, ὥρων, ἑώ-
ρων. ὠνοῦμαι, ἐωνούμην. *Et in aoriſtis, ut* ἧκα, ἔη-
κα, ἔηκας, ἔηκε, *unde* ξυνέηκε. εἶπα, ἔειπα, ἔειπας,
ἔειπε, *unde* προσέειπε. ὠσάμην ἐωσάμην, μέσος ἀόρ. ά.
ἀπὸ τοῦ ὤθομαι. *Sed hæc magis poetica ſunt. In qui-
bus aduertendum eſt, uocales præteritis communi-
bus Atticorum more præpoſitas, præſentis ſeruare
ſpiritum, at* ἐλεύθω, ἤλευθα, ἐλήλυθα. ἀνδάνω, ἥνδα-
νον, ἑήνδανον. ὁρῶ, ἑώρων, ἑώρακα. ὠνῶ, ἐώνηκα, ἐώνη-
μαι. *Eſt enim regula,* ὅτι τὰ ἀττικῶς αὐξανόμενα, τὸ
πνεῦμα τοῦ ἐνεστῶτος φυλάττουσι, *hoc eſt, Attice au-
cta ſpiritum præſentis ſeruant. Sed quoniam dictum
eſt tertiam ſyllabam corripiēdam eſſe, aduertendum
eſt quo pacto id ſit faciendum, quia* η, *mutatur in*
ε, *ut* ἀλήθω, ἤληκα κοινῶς, καὶ ἀλήλεκα ἀττικῶς. ω,
in ο, *ut* ἐρωτῶ, ἠρώτηκα κοινῶς, ἐρηρότηκα ἀττικῶς. *Si
fuerit diphthongus* ει *uel* ευ, *uel* οι, *uel* ου: ει *qui-
dem abijcit* ε, *ut* ἀλείφω, ἤλειφα, ἀλήλιφα: ἐρήρεικα
tamen ἀπὸ τοῦ ἐρείδω, *non abijcit* ε, *ne coincidat
cum hoc præterito* ἐρήρικα, *cuius thema eſt* ἐρίζω διὰ
τοῦ ι, *quod contendo ſignificat. Hoc idem facit &*

eius præteritum medium, & passiuum, ut ἤρεισα, ἐρήρεισα: ἤρεισμαι, ἐρήρεισμαι. ἐρηρέδαται uero tertia persona pluralis ἰωνικῶς ἀπὸ τοῦ ἐρήρεισαι tertia singularis ἀττικῶς corripit tertiam, non ε, sed ι, abijciendo, contra regulam iam dictã, quod factum est non Atticorum more, sed Ionum. ει, abijcit ε, ut ἐλεύθω, ἤλευκα, ἐλήλυκα, καὶ μέσος ἐλήλυθα. οι, uero abijcit ι, ut ἑτοιμάζω, ἡτοίμακα, ἑτητόμακα. At ου, abijcit υ, ut ἀκούω, ἤκουκα, ἀκήκοκα, καὶ μέσος ἀκήκοα. Interdum uero Dores in huiusmodi præteritis Atticis tertiam natura longam seruant, ut ὁρῶ, ὁρήσω, ὥρηκα, ὁρώρηκα. ἀλήλιμμαι etiam, quod ab ἤλειμμαι præterito communi fit, cuius thema est ἀλείφομαι, tertiam habet productam, non tamen diphthongo, cum ex ea abiectum sit ε, sed positione, quoniam non licuit ullo modo abijcere μ consonantem, quæ extremam syllabam præcedit, cum sit de eius formali essentia, quod quidẽ accidit omnibus passiuis præteritis, quæ ante μαι, finalem aliquam habent consonantem. ἀλάλημαι uero & ἀκάχημαι Aeolica sunt, et præsentis temporis uerborum in μι, ut eorum testantur participia. hoc est, ἀλαλήμενος, & ἀκαχήμενος, quæ accentum habẽt in antepenultima, sicut τιθέμενος ἀπὸ τοῦ τίθεμαι, ἀλαλύκτημαι etiam, ut quibusdam placet, præsentis temporis est. Sed de his in tractatu uerborum in μι plenius dicetur. Sciendum est etiam, quando præsens incipit a λ, siue μ, Atticos abijcientes primum λ, siue primum μ, & interponentes ι, facere proprium præteritum, ut λείβω, λέλειφα κοινῶς, καὶ εἴλειφα ἀττικῶς.

κῶς. μείρομαι, μέμαρμαι κοινῶς, καὶ εἵμαρμαι ἀττικῶς.

Υπερσυντέλικος.

Ετετύφειν, fit a τέτυφα præterito perfecto, extrema in ειν mutata, ſicut in primo tractatu dictum eſt. Sed hoc in loco illud annotandum eſt, quod quemadmodum Atici faciunt proprium præteritum perfectum actiuum, medium, & paſſiuũ, quandocunque uerba incipiunt ab aliqua mutabilium uocalium, hoc eſt, α, ε, & ο, eodem modo faciunt & præteritũ pluſquamperfectum eorundem uerborum, augentes inſuper principalem uocalem, quæ ſemper in præterito perfecto Attico corripitur: quoniã regula eſt, quòd uerba a breui uocali incipientia, in præterito pluſquamperfecto Attico tempore augẽtur, ut ἀγήοχα, ἠγηόχειν. ὀρώρυχα, ὠρωρύχειν. ἀκήκοα, ἠκηκόειν. Excipiuntur ἐλήλυκα, καὶ μέσος ἐλήλυθα, quod ἐληλύκειν, & ἐληλύθειν facit abſque augmento. Excipitur etiã ἐώλπειν, ἀπὸ τοῦ ἔολπα. & ἐώργειν, ἀπὸ τοῦ ἔοργα. & ἐῴκειν, ἀπὸ τοῦ ἔοικα, τροπῇ τοῦ ο, μικροῦ εἰς ω μέγα, καὶ τοῦ ι, ὑπογεγραμμένου. quorum prima corripitur, media uero producitur, καθ' ὑπερβιβασμὸν τοῦ χρόνου, hoc eſt, per tranſitionem temporis. nam ἠόλπειν, & ἠόργειν, & ἠοίκειν dicendum fuerat ſecundum antiquorum præceptionem. Hoc etiam aduertendum eſt, Iones diſſoluentes ει, diphthongũ primæ perſonæ in εα, & abijcientes ν, ἐτετύφεα dicere, ἀπὸ τοῦ ἐτετύφειν et ᾔδεα, ἀπὸ τοῦ ᾔδειν. Ιλιάδ. ξ. ᾔδεα μὲν γὰρ ὅτε πρόφρων Δαναοῖσιν ἄμυνεν. & ἐπεποίθεα, ἀπὸ τοῦ ἐπεποίθειν. Οδυσ. δ. Τρεῖς ἄγον, οἷσι μάλιστα πεποίθεα πᾶσαν

ἐπὶ

ἐπ' ἴδην. At in tertia persona dissoluentes ει in duo εε, ἐτετύφεε dicunt, ἀπὸ τοῦ ἐτετύφει, & ἐπεποίθεε, ἀπὸ τοῦ ἐπεποίθει, & ᾔδεε, ἀπὸ τοῦ ᾔδει. Ἰλιά. β̄. ᾔδεε γὰρ κατὰ θυμὸν ἀδελφεὸν ὡς ἐπονεῖτο. & Ἰλιάδος σ̄. Οὐδέ τις ἄλλος ᾔδεεν, οὔτε θεῶν, οὔτε θνητῶν ἀνθρώπων. Cum autem abijcitur ν in prima persona, hæc assignatur ratio. nam α, ἀπωστικὸν ἢ ἀποβλητικὸν ἐστὶ τοῦ ν, hoc est, abiectiuum, nisi dictio ex declinatione in ν desinat, ut ἡ μοῦσα, τὴν μοῦσαν: ἔτυψα, ἔτυψαν, tertia persona pluralis primi aoristi. Sed de ijs, quæ patiuntur, & ubi nulla ratio inflexionis in ν cogit desinere, omnino illud abijcit, ut ξέρξην, ξέρξεα, solutione η in εα, sic ἐτετύφειν, ἐτετύφεα. Dissoluunt quidẽ ει diphthongum in εα, in prima persona, cũ α sit formatiua littera primæ personæ, ut τέτυφα, ἔτυψα. At in tertia persona in duo εε, quoniam ε est formatiua littera tertiæ personæ, ut ἔτυπτε, τέτυφε, ἔτυψε. Loquor de integris dictionibus. nam ἐβόα ex synæresi est ἀπὸ τοῦ ἐβόαε. Attici uero cõtrahentes ε, et α, in η, in prima persona, & duo ε ε etiam in η, in tertia, dicunt ἐτετύφη ἐγὼ, & ἐτελύφη ἐκεῖνος. ἀντὶ τοῦ ἐτετύφειν ἐγὼ, & ἐτετύφει ἐκεῖνος. sicut ἐκεχήνη ἐγὼ, & ἐκεχήνη ἐκεῖνος. ὡς παρ' Ἀριστοφάνει ἐν ἀχαρνεῦσι. Ὅτε δὴ κεχήνη προσδοκῶν τὸν αἰσχύλον. ἀντὶ τοῦ ἐκεχήνειν ἐγὼ προσδοκῶν. Sic ἤδη ἐγὼ, καὶ ᾔδη ἐκεῖνος. Ἰλιάδ. ᾱ. ὃς ᾔδη τά τ' ἐόντα, τά τ' ἐσσόμενα. ἀντὶ τοῦ ᾔδει, tertia persona. In quibus nulla uidetur ratio, cur extremæ syllabæ tam primæ quàm tertiæ, ι, sit subscribendum, etsi in quibusdam codicibus inueniatur, quod scriptorũ errore

arbitror potius accidisse, quàm ulla ratione. Eustathius tamen ἐν τῷ ψ τῆς ὀδυσσείας *super ijs differens tradit,* ᾔδεα *fieri* ἐκ τοῦ ᾔδη ἀττικῶς, *non autem* ἐκ τοῦ ᾔδειν κοινῶς, *cuius uerba hæc sunt: Non simpliciter ex ijs quæ sunt* ᾔδειν, *&* ἐπηποιήκειν, *& similia, per solutionẽ* ᾔδεα, *et* ἐπεποιήκεα *facta esse, sed ex Atticis, hoc est,* ᾔδη, *&* ἐπεποιήκη, *quæ ab eis uidelicet* ᾔδειν, *&* ἐπεποιήκειν *facta sunt. tradit enim Heraclides, Atticos talia præterita plusquamperfecta in* η *solo terminare, dicentes* ᾔδη, ἐπεποιήκη, ἐνενοήκη. *Et sic ait Panætius scripturas habere apud Platonem, et Thucydides huiusmodi cõsuetudine Attica usus est, et has diuisiones ex ijs dicit Iones proprie proferre* ᾔδεα *dicentes, resolutione* η *in* εα. *hæc Eustathius. Sed utcunque accipere uoluerimus, siue ex solutione crasim fieri* ᾔδεα, ᾔδη, *siue ex crasi solutionem* ᾔδη, ᾔδεα, *apparet* ι *nullo modo extremæ syllabæ subscribẽdum esse. At in prima syllaba huius præteriti* ᾔδη *subscribitur* ι, *Atticorum more, qui* ε *præteritorum in* η *mutare consueuerunt, siue solum, siue in diphthongo, ut* ἐδυνάμην, ἠδυνάμην. ἐβουλόμην, ἠβουλόμην. *sic* εἴδειν, ᾔδειν, τροπῇ τοῦ ε εἰς η, καὶ τοῦ ι ὑπογεγραμμένου, ὅθεν ᾔδη. *Dores etiam has tertias personas per* η, *enuntiare consueuerunt.* Θεόκριτος ἐν νομεῦσι. καὶ πόκα τῆνος ἔλαιον ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὀπώπη. ἀντὶ τοῦ ὀπώπει. *Secũda persona* ἐτετύφεις. *Tertia* ἐτετύφει κοινῶς, καὶ ἐτετύφη ἀττικῶς καὶ δωρικῶς, καὶ ἐτετύφεε ἰωνικῶς. Δυϊκὰ. ἐτετύφειτον, ἐτετυφείτην. Πληθυντικὰ. ἐτετύφειμεν κοινῶς, καὶ ἐτετύφειμες δωρικῶς. ἐτετύφειτε.

τε. ἐτελύφεισαν κοινῶς. καὶ ἐτετύφεσαν ἀττικῶς καὶ δωρικῶς, ὡς ᾔδεσαν.

Ἀόριστος πρῶτος.

Ἔτυψα, a futuro fit, ω in α mutato, ac ε communi augmento syllabico præposito, seruata etiam eiusdem futuri consunante ante α finalem, ut τύπτω, τύψω, ἔτυψα. Excipiuntur εἶπα, ἀπὸ τοῦ ἔπω, & ἤνεγκα, ἀπὸ τοῦ ἐνέγκω, quoniam non seruant futuri consonantes: nam enuntiandi fuerant, alter per ψ, ut ἔψω, εἶψα, alter uero per ξ, ut ἐνέγξω, ἤνεγξα. Excipiuntur & ἔθηκα, ἀπὸ τοῦ τίθημι. & ἔδωκα ἀπὸ τοῦ δίδωμι. et ἧκα ἀπὸ τοῦ ἵημι, quod mitto significat. qui quidem aoristi tametsi enuntiandi fuerant per consonantem suorum futurorum, hoc est σ, ut ἔθησα, ἔδωσα, ἧσα, in usu tamen habentur per κ nec uariantur nisi in indicatiuo. Ab εἶπα tamen fit εἶπον εἰπάτω, τὸ προστακτικὸν, sicut ab ἔτυψα, τύψον, τυψάτω. Ὀδυσσείας γ̄. Οἱ δ᾽ ἄλλοι μένετ᾽ αὐτοῦ ἀολλέες, εἴπατε δ᾽ εἴσω δμωῇσι. καὶ Ἡσίοδος ἐν θεογονίᾳ, ἴπατε, δ᾽ ὡς τὰ πρῶτα θεοὶ καὶ γαῖα γένοντο. Et εἶπας εἴπαντος. καὶ εἰπάμην μέσος ἀόριστος ά. unde ἀπειπάμην, ἀπείπατο Καλλίμαχος, Οὐδὲ γὰρ ἵππῳ Ἀκλαυτεὶ περὶ βωμὸν ἀπείπατο κυκλώσασθαι. Ab ἤνεγκα uero, ἠνεγκάμην μέσος ἀόριστος ά. unde ἔνεγκε ἐνεγκάσθω, τὸ προστακτικόν. quod ijs quidem duobus aoristis euenit, quia π & κ, etsi mutæ sint, sunt tamen dimidium consonantium eorum futurorum, hoc est, ψ, & ξ. nam ψ uim habet π, & σ: ξ, uero κ, & σ. Herodianus enim dicit, ὅτι οἱ φυλάξαντες, καὶ ἥμισυ τοῦ στοιχείου ἐκλίθησαν. εἶπα γὰρ ὤφειλεν

εἶναι,

εἶναι, εἶψα. καὶ ἤνεγκα, ὤφειλεν εἶναι ἤνεγξα. Hoc idem patitur & ἤνεικα ἀόριστος ά. ἀπὸ τοῦ ἐνείκω Οδυσ. θ'. Δῶρα, τὰ οἱ φαίηκες ἀμύμονες ἐνθάδ' ἔνεικαν. καὶ τὸ προστακτικὸν ἐνείκατω Οδυσσείας θ'.

Καὶ χρυσοῖο τάλαντον ἐνείκατε τιμήεντος.

Vbi aduertendum, prius esse ἐνέκω, deinde ἐνείκω, πλεονασμῷ τοῦ ι, quo in uerso sicut αἰεὶ αἰέν υ, uero in ysequente κ fit ἐνέγκω. Excipiuntur tamen ἔχδα, & ἔχεα ἀπὸ τοῦ χδώ et ἔκηα ἀπὸ τοῦ καίω & ἔσδα, ἀπὸ τοῦ σδώ & ἤλδα, ἀπὸ τοῦ ἀλδώ. qui cum omnino futuri consonantes respuant, pure enuntiantur. Penultimam uero eandem habet cum futuro, & uniuersaliter natura aut positione productam, ut ἀκούω, ἤκουσα. τύπτω, ἔτυψα. Aliquando uero natura & positione, ut ἤμειψα. Sed de iis libro III. satis dictum est. Secunda persona ἔτυψας. Tertia ἔτυψε. Δυϊκά. Ετύψατον, ἐτυψάτην. Πληθ. Ετύψαμεν κοινῶς, καὶ ἐτύψαμες δωρικῶς. ἐτύψατε, ἔτυψαν, a genitiuo sui participii fit, cum non sit ὀξύτονον, abiecta τος syllaba, ut τύψας, τύψαντος, ἔτυψαν.

Ἀόριστος δεύτερος

Secundus aoristus actiuorum a priori fit, mutata finali in ον breuem, & figuratiua posita ante ον, loco eius litteræ, quæ finalem præcedit in primo aoristo, & est parium syllabarum cum primo, si sit a grauitono themate, ut τύπτω, ἔτυψα, ἔτυπον. Si autem a circunflexo, minuitur una syllaba, ut δουπέω, δουπήσω, ἐδούπησα, ἔδουπον. quia quandocunque futurum primum superat præsens circunflexū, tunc medium præ

teritum

tertium minuitur una ſyllaba ab actiuo. Secundus aoriſtus a primo, ut κτυπῶ, μέλλων κτυπήσω. παρακείμενος ἐκτύπηκα. μέσος ἔκτυπα. ἀόριστος πρῶτος ἐκτύπησα. δεύτερος ἔκτυπον.

Futurum uero ſecundum in uerbis circunflexis in uſu non eſt. Quæ quidem tempora, hoc eſt, medium præteritum, & ſecundus aoriſtus, in prima & ſecunda coniugatione circunflexorum raro inueniuntur: in tertia uero nunquam, & ab ijs uerbis ſolum fiunt, quæ in ω non purum deſinunt, ut δουπῶ, ὀλιϐῶ. Sed de hoc in præterito medio latius tractatur. Quando uero futurum pares habet ſyllabas cum præſenti, tunc medium præteritum parium eſt ſyllabarum cum actiuo, & ſecundus aoriſtus cum primo, & ſecundum futurum cum primo, ut τύπτω. μέλλων τύψω. παρακείμενος τέτυφα. μέσος τέτυπα. ἀόριστος πρῶτος ἔτυψα. δεύτερος ἔτυπον. μέλλων πρῶτος τύψω. μέλλων δεύτερος τυπῶ. Corripit autem penultimam a themate grauitono exiſtens ſecundus aoriſtus, ut λήβω, ἔλαβον. παύω, ἔπαον. Oportet autem illum polyſyllabum eſſe, alioqui hoc non eſſet uniuerſales. Εἶδον enim & εἶλον, & εἶκον, & εἶλκον, & ἦλθον, & εἶπεν, & ἦγον, unde ἤγαγον, longam habent penultimam ratione principalis, hoc eſt, primæ ſyllabæ. nam diſſyllabi exiſtentes, eandem habent & primam & penultimã. At ἔσχον, παρενθέσει τοῦ σ, producit penultimam, ἀπὸ τοῦ ἔχω θέματος, ſecundum aliquos: ſed melius ἀπὸ τοῦ χέω, χῶ, χήσω, ἤχησα, ἔσχον. Qui quidem aoriſtus, etſi eius thema circunflexum monoſyllabum

ſyllabum

ſyllabum ſit, formari tamen potuit: quod medio præterito non euenit. unde σχὼν, σχόντος *eius participium* Οδυσσείας α΄. Αγχι σχὼν κεφαλὴν, ἵνα μὴ πευθοίαθ᾽ οἱ ἄλλοι. *&* σχὲ τὸ προςακτικὸν, καὶ σχὲς, προσθέσει τοῦ σ. καὶ μέσος σχοῦ, σχέθω. *unde* παράσχου κύριε. ἴδον *uero ratione penultimæ corripitur, & poeticum eſt. Quædam tamen polyſyllaba poſitione penultimam producunt, quorum thema quampiam mutarum habet in ultima, & ante mutam* ρ *immutabilem, ut* πέρθω, ἔπαρθον. δέρκω, ἔδαρκον. ἐμάρπτω, ἔμαρπτον. ἔπραθον *uero &* ἔδρακον *poetica ſunt* κατὰ μετάθεσιν. *His adiungitur* ἤνεγκον *licet* ρ *non habeat ante mutam, &* ἔπεφνον. ἔπληγον *etiam quod penultimam habet productam differentiæ cauſſa.* ἔπληγον *enim ad corpus refertur,* ἔπλαγον *uero ad animam. In circunflexis autem uerbis corripit penultimam ſecundus aoriſtus, quandocunque thema ſolam conſonantem habet ante* ω *finalem, ut* κτυπῶ, ἔκτυπον. πεσῶ, ἔπεσον. *Excipiuntur* δουπῶ, ἔδουπον. ἀμῶ, ἄμον. *Quando autem thema duas habet conſonantes, penultima poſitione producitur, ut* χραισμῶ, ἔχραισμον. ὀλισθῶ, ὤλισθον. βλαςῶ, ἔβλαςον. ἀλαλκῶ, ἤλαλκον. ἁμαρτῶ, ἥμαρτον. ἤμβροτον *uero mutatione* α *in* ο, *& tranſpoſitione* ρ, *& interpoſitione* β *inter* μ *&* ρ, *cum nullo modo cohærere poſſint in eadem dictione, corripit penultimam. Quando autem corripitur penultima ſecundi aoriſti, & quæ in quas mutentur, libro III. ſatis dictum eſt.*

Sed

Sed aduertendum est, uerba in ω purum desinentia, si in penultima habuerint aut ευ, aut ου, nequaquam formare posse, neque medium præteritum, neque secundum aoristum, præter ἀκούω, cuius medium præteritum est ἤκουα κοινῶς, καὶ ἀκήκοα ἀττικῶς. secundus aoristus ἤκοον, ut quibusdam placet. Videtur tamen non posse recte formari huiusmodi aoristus ἤκοον, quibusdam regulis inter se repugnantibus, quæ huiusmodi sunt.

Τὰ εἰς ω λήγοντα ῥήματα, τῇ ευ, ἢ ου, διφθόγγῳ παραληγόμενα, μέσον παρακείμενον οὐ ποιεῖ· οἷον βασιλεύω, ἱππεύω, δουλεύω, κρούω. πλὴν τοῦ ἀκούω. ὅθεν μέσος παρακείμενος ἤκουα, καὶ ἀττικῶς ἀκήκοα. καὶ πῶς μέσου παρακειμένου ὄντος ὁ δεύτερος ἀόριστος οὐκ ἔστιν; ἐπειδὴ ὁ δεύτερος ἀόριστος πρὸ τοῦ ον, ἔχει τὸ σύμφωνον τοῦ μέσου, παρακειμένου. τοῦ δὲ μέσου παρακειμένου μὴ ἔχοντος, ἀλλὰ καθαρεύοντος, ἀπέλειψεν ὁ δεύτερος ἀόριστος. καὶ ἐπειδὴ ὁ δεύτερος ἀόριστος ἀεὶ βραχείᾳ παραλήγεται, εἰς ἐγένετο, ἤκουον ὤφειλεν εἶναι μακρὸν, ὡς ἤκουα, ὅπερ ἄτοπον. *id est, uerba in ω, desinentia, per ευ diphthóngum aut ου penultimam habentia, præteritū medium non faciunt, ut βασιλεύω, ἱππεύω, δουλεύω, κρούω. præter ἀκούω, unde præteritum medium ἤκουα, & Attice ἀκήκοα. & quo modo existente præterito medio, secundus aoristus non extat? quoniam secundus aoristus medij præteriti consonantem ante ον habet. Medio autem præterito non habente, sed pure prolato, secundus deest aoristus. Etiam quia secundus aoristus penultimam semper corripit. &, si fieret ἤκουον, eadem*

dem

dem producta esse deberet, sicut ἤκυα, quod absurdũ est. Inuenitur tamen ἔπαον ἀόριστος β'. unde ἐπάην, καὶ ἀνεπάην, ἀόριστος β'. παθητικὸς ἐν συνηθείᾳ, id est, in usu. Cuius præteritum medium, hoc est, πέπαυα, ἐκ τοῦ παύω, absque consonante, pure profertur, per αυ, scilicet diphthongum, qua soluta, secundus aoristus α solum admisit. Secunda persona a prima singulari fit ον in ες mutata, ἔτυπον, ἔτυπες. Tertia ἔτυπε, & alia quæ præteriti imperfecti formationem omnino sequuntur.

Μέλλων πρῶτος.

τύψω, a τύπτω præsenti fit, idem habens principiũ, quod quidem non omnibus accidit uerbis: nam θρέψω & θρέξω per θ, scribuntur, etsi illorum themata, τ habeant antistœchum eius, ut τρέφω, & τρέχω. Sciendũ tamen hæc quoque per θ, scribenda fuisse, θρέφω, & θρέχω, sed quia regula est, ὅτι οὐδέποτε δισύλλαβος λέξις θέλει εἶναι ἐν χρήσει, τῆς προτέρας συλλαβῆς ἀρχομένης ἀπὸ δασέως, καὶ τῆς δευτέρας ἀπὸ δασέως, id est, quòd nulla dictio dissyllaba sit in usu, cuius prior syllaba incipiat a crassa, altera quoque a crassa principium habeat, propterea cautũ est, ut prior crassa in præsenti in propriã tenuem mutata sit, sed in futuro seruata, quamuis ρ sequatur, quod crassum spiritum uidetur habere. Sed de eo regula est, ut cũ crassis crassum sit, cum tenuibus tenue. Excipitur etiã ἕξω, ἀπὸ τοῦ ἔχω, quod aspiratur ad differentiam ἔξω aduerbij loci, secundũ aliquos. At Eustathius ἐν τῷ ι, Ὀδυσσείας, eadẽ utimur ratione, in hoc uerbo ἔχω, qua usi sumus in

τρέφω, & τρέχω. quod Heraclidæ auctoritate confir-
mat dicens, φησὶ γὰρ ὁ βαθὺς Ηρακλείδης, ἐν τῷ ἔχω δα-
σὺ ἦν τὸ ἒ ἐψιλώθη δὲ διὰ τὴν ἐπιφορὰν τοῦ χ. διὸ ἐδα-
σύνθη ὁ ἕξω μέλλων, διδάσκων ἀπὸ τῶν αὐτῶν τοῖς ἐνε-
στῶσι πνευμάτων ἄρχεσθαι τοὺς μέλλοντας, hoc est, Di-
cit enim profundus Heraclides, in ἔχω aspiratum erat
ἒ, sed tenue factum fuit ob illationem χ. iccirco aspi-
ratum est ἕξω futurũ, docens ab eisdem spiritibus cum
præsentibus incipere futura. Ante ω, ψ, habet futu-
rum, cum primæ sit coniugationis grauitonorum, in
quo est σ, potestate. Quoniam omne futurum cuius-
uis coniugationis hanc appetit consonantem, et eam
uel actu uel potestate habet, ut λέγω, λέξω. πείθω, πεί-
σω. φράζω, φράσω. ἀκούω, ἀκούσω. Excipiuntur uerba
quintæ coniugationis, quorum futurum in ω desi-
nens circunflexum, per eandẽ immutabilem præsen-
tis enuntiatur, ut ψάλλω, μέλλων ψαλῶ. νέμω, νεμῶ.
φαίνω, φανῶ. σπείρω, σπερῶ. Aeoles tamen consueue-
runt et cũ σ & accentu acuto in penultima, hoc idem
futurum proferre, ut ψάλσω, σπέρσω, ὄρσω ἀπὸ τοῦ ὀ-
ρῶ. igitur μενῶ, μένσω, & κρινῶ, κρίνσω. Sed com-
muniter in usu non sunt, ob difficilem enuntiationem.
Multa tamẽ huiusmodi futura apud poetas inueniun
tur. Dores uero futurum quoque tam actiuũ, quàm
medium, uerborum aliarum coniugationum circun-
flectunt, non solum grauitonorum, uerum etiam cir-
cunflexorum & terminatorum in μι, ut τυψῶ, πλε-
ξῶ. πεσοῦμαι, ἐσοῦμαι. unde πεσεῦμαι, ἐσεῦμαι, τρο-
πῇ τῆς ου εἰς ευ, ὡς ἁλῶ, ἁλοῦμαι, ἁλεῦμαι, κατ᾽
ἀναλογίαν.

ἀναλογίαν. *At in subiunctiuo modo hæc eadem accentu graui enuntiat, ut* ἐὰν τύψω, ἐὰν πλέξω *Ubi aduertendum est, Dores uertere* ου *diphthongum aliquando in* ω, *& hoc in nominibus, cum diphthongus non sit ex synæresi, ut* μοῦσα, μῶσα: βουκόλος, βωκόλος. *Aliquando autem in* οι, *quod participijs feminis grauitonorum præsentis temporis euenit, ut* τύπτουσα, τύπτοισα: γελάουσα, γελάοισα. *Nonnunqam uero in* ευ *cũ ex synæresi sit diphthongus, ut* δημοσθένεος, δημοσθένους, σένδος. ποιέουσα, ποιοῦσα, ποιεῦσα. *eodẽ modo & in uerbis circunflexis, ut* ὀρχέονται, ὀρχοῦνται, ὀρχεῦνται: *& in medijs futuris indicatiui modi, ut* κείσομαι, κεισοῦμαι, κεισεῦμαι. ἄσομαι, ἀσοῦμαι, ἀσεῦμαι, *& alia. Nec me fugit quosdam esse, qui asserant hæc eadem etiam in modo subiunctiuo circunflecti, & per* ει *diphthongum scribi, addocentes illud Theocriti,* μὴ μὰ λωβασεῖσθε τὰς ἀμπέλους. *sic enim illi legunt, quibus nequaquam adhæreo, cum præsertim in pluribus uetustissimis codicibus* λωβάσησθε προπαροξυτόνως *scriptũ inuenerim,* ἀπὸ τοῦ ἐὰν λωβήσομαι, προπῇ τοῦ η εἰς α, λωβάσωμαι, λωβάσῃ, λωβάσηται. *quod et in antiquis Theocriti cõmentarijs super illud.* Αὖθις ὅπως στάσῃ διομήδεος ἄστον ἰοῖσα. *sic legimus.* τὸ δὲ στασῇ τινὲς περισπῶσιν. ἀλλ' ἁμαρτάνουσι. τὰ γὰρ ὑποτακτικὰ τῶν ῥημάτων ὁμοίως ἡμῖν προφέρουσι. ἐὰν στάσωμαι, στάσῃ, στάσηται, ἀπὸ τοῦ ἐὰν στήσωμαι, τροπῇ τοῦ η, εἰς α, δωρικῶς, καὶ τὰ ὅμοια. *Attici quoque in uerbis terminatis in* ζω *grauitonis polysyllabis, ι natura breue habẽtibus, adiecto* ε, *circunflexum faciunt futurum, tam actiuum quàm*

medium, ut νομίζω, μέλλων νομίσω κοινῶς, καὶ νομιῶ ἀττικῶς. βαδίζομαι, μέλλων βαδίσομαι κοινῶς, καὶ βαδιοῦμαι ἀττικῶς. Penultimam etiam habet futurum æqualem tempore cum præsenti, aut maiorem, nunquam uero minorem. Excipitur πνίγω, πνίξω. & ἐρύκω, ἐρύξω, et ψύχω, ψύξω quorum penultima præsentis est natura longa, futuri uero positione tantũ. Excipiuntur uerba quintæ coniugationis, quæ penultimam futuri corripiunt, cum aut alteram immutabilem abijciant, ut ψάλλω, ψαλῶ. δάμνω, δαμῶ aut ι diphthongi, ut χαίνω, χανῶ. κείρω, κερῶ. Sunt & quæ contrarium patiuntur, ut πλέω, πλεύσω. ῥέω, ῥεύσω. πνέω πνεύσω: quorum futuro assumit υ ab antiquis positionibus, hoc est, πλεύω, ῥεύω, πνεύω. Etiam annotantur καίω, καύσω, & κλαίω κλαύσω, quorum penultima præsentis est αι, diphthongus, futuri uero αυ. Quo in loco sciendum est καύσω, καὶ κλαύσω Aeolica esse. καύω enim & κλαύω Aeoles dicunt, non tamen in omnibus hoc faciunt, sed in his tantum, in quibus inuenerint aliquid Atticos detraxisse, quemadmodũ ἀπὸ τοῦ καίω, κάω, & κλαίω, κλάω, dixerunt subtracto ι. Hæc igitur Aeoles καύω dicunt, & κλαύω πλεονασμῷ τοῦ υ, futurum uero καύσω, & κλαύσω. Hoc autem in δαίω, & παίω, non faciunt, cum apud Atticos nec δάω, nec πάω inuenerint. Sciendum est etiam omnia futura pares habere syllabas cum præsentibus suis, non plures, neque pauciores, ut τύπτω, μέλλων τύψω. ἀκούω, ἀκούσω. Et si qua inueniantur quæ uidentur habere plures syllabas, aut pauciores quibusdam suis

præsentibus,

præsentibus, aduertendum est, quia ea non sunt eorum futura, sed aliorum, θελήσω, μελήσω, ὀφειλήσω, βουλήσω, *& alia huiusmodi, quæ uidentur esse futura eorum quæ sunt* θέλω, μέλω, ὀφείλω, βούλω *per unum* λ, *sed non sunt, uerum illorum quæ sunt* θελέω, μελέω, ὀφειλέω, βουλέω. *unde* θελῶ, μελῶ, ὀφειλῶ, βουλῶ, *circunflexa, quæ Attici grauitona fecerunt,* θέλω, μέλω, *&c.* ποιήσω *quoque, &* βοήσω, *&* χρυσώσω, *& alia huiusmodi, non sunt a circunflexis* ποιῶ, βοῶ, χρυσῶ, *sed ab eorum perfectis, quæ sunt trisyllaba,* ποιέω, βοάω, χρυσόω. *Sic etiam* τυπτήσω *apud Aristophanem* ἐν νεφέλαις. τὴν μητέρ᾽ ὥσπερ, καί σε τυπτήσω. ἀπὸ τοῦ τυπτέω, ῶ. θήσω *quoque, &* στήσω, *&* δώσω, *pauciores uidentur habere syllabas præsentibus suis, sed non habent, quia non existunt ab eis quæ sunt,* τίθημι, ἵστημι, δίδωμι, *quæ annumerata reduplicatione trisyllaba sunt, sed a primitiuis horum,* θέω *scilicet, &* στάω, *&* δόω, *ut suo loco planius ostendetur.* αὔξω *quoque, &* ἀλέξω, *&* ἕψω *Attica sunt themata, et grauitona, quæ quidem secundum regulam communem circunflectuntur. nam uerba tu* ψω, *et in* ξω, *desinentia circunflectuntur, ut* διψῶ, γιψῶ, κενοδοξῶ, φιλοδοξῶ, αὐξῶ, ἀλεξῶ, ἑψῶ. αὔξω *uero &* ἀλέξω, *&* ἕψω *Atticorum more ex circunflexis grauitona facta sunt. Futura tamen fiunt non ab Atticis grauitonis, sed ab iis quæ synæresim patiuntur, ut* αὐξέω, ῶ, αὐξήσω. ἀλεξέω, ῶ, ἀλεξήσω. ἑψέω, ῶ, ἑψήσω. *Consonantes enim futuri hæ sunt.* ψ ξ, σ, λ, μ, ν, ρ.

Solet autem quæri, cur in prima coniugatione fu-

turum habeat ψ, in secunda ξ, in tertia σ, in quarta indifferens sit, in quinta immutabiles, & in sexta etiam σ? Dicendum, præsens proportionem habere ad genitiuum nominum, futurũ uero ad nominatiuũ. nam cum nominatiuus enuntiatur per ψ, genitiuus declinatur aut per β, aut per π, aut per φ. ut ἄραψ ἄραβος. κύκλωψ, κύκλωπος. κίνυψ, κίνυφος. Sic in prima coniugatione præsens cum proportioné habeat ad genitiuum, effertur aut per ϐ, aut per π, aut per φ, aut per πτ: ut λείβω, τέρπω, γράφω, τύπτω. futurum uero per ψ cum sit nominatiuo proportionatum, λείψω, τέρψω, γράψω, τύψω. nam ψ potestate cõplectitur ϐ, π, φ, et σ.

Rursus quãdocunque nominatiuus effertur per ξ, tunc genitiuus per γ, aut κ, aut χ, aut κτ, declinatur. τέττιξ, τέττιγος. φοίνιξ, φοίνικος. ὄνυξ, ὄνυχος. ἄναξ, ἄνακτος. Huius gratia quãdocunque præsens per γ, uel κ, uel χ, uel κτ, enuntiatur, futurum per ξ effertur, ut λέγω, λέξω. πλέκω, πλέξω. βρέχω, βρέξω τίκτω, τέξω ξ, enim uirtute comprehendit, γ, κ, χ, & σ.

Etiam quandocunque nominatiuus per σ effertur, & imparibus syllabis declinatur, tunc genitiuus per δ, aut θ, aut τ, aut per ος purũ enuntiatur, ut πάρις, πάριδος. ὄρνις, ὄρνιθος. λάχνης, λάχνητος. βότρυς, ϐότρυος. Huius gratia quoties præsens δ, aut θ, aut τ, aut ω, purum habet, sicut in sexta coniugatione, tunc futurum per σ effertur, ut ἄδω, ἄσω. πείθω, πείσω. πέτω πέσω. ἀκούω, ἀκούσω. Imparibus syllabis dictum est propter κοχλίας, κοχλίου, & καλὸς καλοῦ: in ijs enim & similibus nominatiuus effertur per σ. at genitiuus neque

per δ,

per δ, neque per θ, neque per τ, neque per ος purum
enuntiatur, quoniam non imparibus syllabis, sed pa-
ribus declinatur. In quarta uero coniugatione futu-
rum nunc σ habet, nunc ξ sed de hoc satis dictum est
supra. At in quinta, quæ ex quattuor constat immu
tabilibus, eadem est proportio futuri ad nominatiuũ,
quæ est præsentis ad genitiuum, quoniam ubique ea-
dem seruantur immutabiles, ut μέμνων, μέμνονος. ἧ-
τορ ἧτορος. Sic & μένω, μενῶ. σπείρω, σπερῶ. quam-
obrẽ ἀμετάβολα, hoc est, immutabiles appellatæ sunt.

Μέλλων δεύτερος.

Secundum futurum τυπῶ, fit a secundo aoristo,
abiecto augmento, & extrema in ῶ, circunflexum
mutata, eademq. penultima uocali ac eius cõsonante,
quæ figuratiua coniugationis est, omnino seruatis, ut
τύπτω, ἔτυπον, τυπῶ. σπείρω, ἔσπαρον, σπαρῶ. Secun
da persona τυπεῖς. Tertia, τυπῶ. Δυϊκὰ. τυπεῖτον,
τυπεῖτον, a secunda plurali, τε, in τον conuersa. Πληθ.
Prima persona a prima singulari, ω in ου diphthon-
gum, & adiuncta μεν syllaba, τυπῶ, τυποῦμεν. Se-
cunda a prima plurali, ου, in ει, et μεν, in τε, mutatis,
τυπεῖτε. Tertia etiam a prima plurali, μεν, in σι, con
uersa, τυποῦσι, accentu circunflexo ubique mutato.

FORMATIONES ALIORVM MODO-
RVM VERBI ACTIVI.

AD formationem temporũ omnium aliorum
modorum, aduertendum est primo præsens
& præteritum imperfectum declinari si-
mul, præteritum perfectum, & præteritum plus-

quam perfectum simul. Quæ tempora in modo indicatiuo distincta sunt, ut supra patuit. Secundo, omnia præterita tempora, hoc est, παρῳχημένους, in his modis abijcere augmentum, siue temporale sit, siue syllabicum, sicut & participia, et simile præsenti indicatiui principium habere, dempto præterito perfecto, & paullo post futuro, quæ in omnibus modis & participijs proprium seruant augmentum.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστῶς καὶ παρατ.

Τύπτε, τυπτέτω. Δυϊκὰ. τύπτετον, τυπτέτων. Πληθ. τύπτετε, τυπτέτωσαν. Quo in loco sciendum est, secundam personam imperatiuorum actiuorum omnium extremam corripere syllabam, nisi fiat synæresis, quam tertia producit, & per ω, magnum scribitur. In plurali uero tertiam personam extremam corripere, & producere penultimam, ut τυπτέτωσαν, καὶ ἀττικῶς τυπτόντων, ad similitudinem genitiui pluralis eius participij, οἱ τύπτοντες, τῶν τυπτόντων.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Τέτυφε, a tertia persona præteriti perfecti actiui, nulla mutatione facta. Tertia a secunda fit, adiuncta τω, τετυφέτω. Δυϊκὰ. τετύφετον, τετυφέτων. Πληθ. τετύφετε, τετυφέτωσαν.

Ἀόριστος πρῶτος,

Τύψον, a tertia persona singulari ἔτυψε, extrema in ον, conuersa. τύψε tamen esse debuerat: at Syracusanorum consuetudo obtinuit, ut in ον potius quàm in

in ε, *enuntiaretur : illi enim* ε, *in* ου, *uertentes, faciũt secundam personam imperatiuorum actiuorum, ut* λάβε, λάβον. ἄνελε, ἄνελον. *sic* τύψε, τύψον. *Tertia persona* τυψάτω. *quæ secundum analogiam imperatiuorum in* ε, *desinentium*, διὰ τοῦ ετω, *formanda fuerat : sed quia primus aoristus natura ubique appetit* α, *ut* ἔτυψα, τύψας, τύψαντος, τύψαιμι, *propterea & imperatiuus per* α, *potius quàm per* ε, *enunciatur*. Δυϊκὰ. τύψατον, τυψάτων. Πληθυ. τύψατε, τυψάτωσαν, καὶ ἀττικῶς τυψάντων. *Inuenitur tamen apud poetas* οἶσε, ἀντὶ τοῦ κόμισον. & ἄξε, ἀντὶ τοῦ ἄγε, & *similia, quæ etsi habent consonantem primi aoristi, nihilominus præsentis temporis sunt. nã multa uerba sunt, quæ a futuro ad præsens deducuntur, & eius seruant consonantem, quemadmodum et primus aoristus, et non nisi usque ad præteritum imperfectum uariantur: nec unius sunt coniugationis, cum per consonantem futuri efferãtur in præsenti, ut* δύω, μέλλων δύσω, ὁ ἐνεστὼς δύσω, δύσεις, δύσει. παρατατικὸς ἔδυσον, ἔδυσες, ἔδυσε. ὁ μέσος ἐδυσόμην, ἐδύσου, ἐδύσετο. Οδυσσείας γ. Δύσετό τ' ἠέλιος, σκιόωντό τε πᾶσαι ἀγυιαί. ὄρω, μέλλων ὄρσω αἰολικῶς, ὁ ἐνεστὼς ὄρσω. ὁ παρατατικὸς ὦρσον, ὦρσες, ὦρσε. ὁ μέσος ὠρσόμην, ὤρσου, καὶ ὤρσεο ἰωνικῶς τὸ προστακτικὸν ὄρσου, καὶ ὄρσεο. Ιλιάδ. π. Ορσεο διογενὲς πατρόκλεις. οἴω τὸ κομίζω ἄ-χησον, ὁ μέλλων οἴσω, ὁ ἐνεστὼς οἴσω. ὁ παρατατικὸς οἶσον, οἶσες, οἶσε. τὸ προστακτικὸν οἶσε, οἰσέτω. ἀντὶ τοῦ κόμιζον, *fer*. Οδυσσ. χ. Οἶσε θέειον γρηῦ, κακῶν ἄκος, οἶσε δέ μοι πῦρ. καὶ Ιλιά. τ. Τὰ δὲ δῶρα ἄναξ ἀνδρῶν ἀγα

μέμνων

μέμνων Οἶσέτω ἐς μέσσην ἀγορήν. ἄγω, ὁ μέλλων ἄξω, ὁ ἐνεστὼς ἄξω, ὁ παρατατικὸς ἦξον, ἦξες, ἦξε. τὸ προστακτικὸν, ἄξε, ἀξέτω. Ιλιαδ. γ Αξετε δὲ πριάμοιο βίην ὄφρ' ὅρκια τάμνῃ Quibusdam tamen placet, ut hæc sint primi aoristi per transformationem ου in ε, ut οἶσον, οἶσε ἄξον ἄξε. sed ijs aduersari uidetur horum penultima, ε scilicet, cum primus aoristus in penultimam α ubique appetat. Non loquor de secunda persona singulari, quæ in ου desinit, sed de tertia, & de ijs quæ sequuntur, ut ἄξον, ἀξάτω. ἄξατον, ἀξάτων, et reliqua.

Αόριστος δεύτερος.

Τύπε, a tertia persona secundi aoristi, ἔτυπε τύπε, τυπέτω παροξυτόνως. Annotantur ab antiquis tres aoristi secundi, qui cum producant penultimam, contra communem regulam, etiam mutauerunt accentus locum, ut εἰπὲ, ἐλθὲ, εὑρέ. λάβε uero, et ἴδε communiter grauitona sunt, Attice uero ὀξύτονα, λαβὲ, ἰδέ. Δυϊκά. τύπετον, τυπέτων. Πληθ. τύπετε τυπέτωσαν, καὶ ἀττικῶς τυπόντων. Aduertendum est, futurum non inueniri in modo imperatiuo, nec subiunctiuo, Aoristos uero utriusque habere significationem.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Optatiuorum uerborum omnium, tam actiuorum quàm passiuorum & mediorum, nec grauitonorum solum, uerumetiam circunflexorum, et desinentium in μι, propriũ est terminare penultimam in diphthongũ, siue propriam siue impropriam, sed eorum formatio uaria est. Quare uidere oportet unde, & quo modo singula formentur, et pri-

mum de formatione actiuorũ. Tempora igitur optatiui modi actiuorum fiunt a genitiuis participiorum eorundem temporum, extrema in μι mutata, et abiecta ν consonante, si in eam penultima participij desiuerit, cuius loco ponitur ι uocalis, ut fiat diphthongus ex penultima uocali, & ι addito. Si uero penultima participijs fuerit ου, diphthongus, mutabitur in οι cum omnino in penultima oporteat diphthongũ esse, cuius ι sit subiunctiua uocalis.

Ενεςῶς καὶ παρατ.

Τύπτοιμι ergo est a genitiuo participij, ut dictũ est, τύπτων, τύπτοντος. Secũda persona a prima fit, extrema in σ cõuersa, τύπτοις. Tertia a secunda, expuncto σ τύπτοι. Δυϊκά. Secunda persona, a secunda plurali τε in τον conuersa, τύπτοιτε, τύπτοιτον. Tertia a secunda duali, extrema in την, conuersa, τυπτοίτην. Πληθυντικά. Prima persona pluralis a prima singulari fit, extrema in μεν conuersa, τύπτοιμεν. Secunda a prima plurali μεν in τε conuersa, τύπτοιτε. Tertia etiam a prima subtracto μ, τύπτοιεν. Et quoniam dictum est secundam personam singularis numeri a prima fieri, extrema syllaba, μι scilicet, in σ conuersa, nouum fortasse uidebitur hoc considerantibus, uidelicet uocalem in consonantem mutatam esse, cum sint natura diuersæ. Vbi sciri uelim, mutationem quinque modis fieri: Κατὰ πάθος, hoc est, per passionem, ἐλαφοβόλος, ἐλαφηβόλος, τροπῇ τοῦ ο εἰς η. Κατὰ παραγωγὴν, hoc est per deriuationem, ut λέγω, λόγος. τρέχω, τρόχος, τροπῇ τοῦ ε εἰς ο, κατὰ διάλεκτον, hoc est per linguarum

proprietatem, ut ἡδὺ, ἀδὺ. τροπῇ τοῦ η εἰς α δωρικῶς. καὶ τροπῇ τῆς ει διφθόγγου εἰς τὴν οι, αἰολικῶς, *ut* ὄνειρος ὄνοιρος. Κατὰ σύνθεσιν, *id est, per compositionem, ut* δικόλογος, ἐκ τοῦ δικαίου καὶ λόγος, *qui de iure disputat,* τροπῇ τοῦ και εἰς ο, μόνον. Κατὰ κλίσιν, *hoc est, per declinationem, ut* αἰνείας, αἰνείου, τροπῇ τῆς ας, εἰς ου. αἴαντος, αἴαντι, τροπῇ τῆς ος, εἰς ι. λέγω, λέγεις, τροπῇ τοῦ ω, εἰς εις. τίθημι, τίθης, τροπῇ τῆς μι, εἰς σ. τύπτομαι, τυπτόμεθα, τροπῇ τῆς μαι, εἰς μεθα. *ubi una syllaba in duas conuersa est, & alia huiusmodi infinita. Vbi liquido apparet, & uocales in consonantes, & consonantes in uocales* κατὰ κλίσιν *mutatas esse. Non igitur mirandum in huiusmodi optatiuis,* μι, *in* σ *mutari, quandoquidem hoc* κατὰ κλίσιν *fieri contingit, ut dictum est.*

Παρακείμενος,

Τετύφοιμι, τετύφοις, τετύφοι, *a genitiuo participij* τετυφῶς, τετυφότος, τος, *in* μι, *& adiuncto* ι *penultimæ.* Δυϊκά. τετύφοιτον, τετυφοίτην. Πληθ. τετύφοιμεν, τετύφοιτε, τετύφοιεν.

Αόριστος πρῶτος.

Τύψαιμι, τύψαις, τύψαι, *a genitiuo participij* τύψας, τύψαντος. Δυϊκά. τύψαιτον. τυψαίτην. Πληθ. τύψαιμεν, τύψαιτε, τύψαιεν. καὶ αἰολικῶς, τύψεια, τύψειας, τύψειε. Δυϊκά. τυψείατον, τυψειάτην. Πληθυντικά. τυψείαμεν, τυψείατε, τύψειαν.

Sed aduertendum est, solos Aeoles prima uti persona, hoc est, τύψεια: *Atticos uero secunda & tertia* τύψειας, τύψειε, *& tertia plurali,* τύψειαν.

Αόριστος

Ἀόριστος δεύτερος,

Τύποιμι, τύποις, τύποι, a genitiuo participij τυπὼν, τυπόντος, sicut & præsens.

Μέλλων πρῶτος,

Τύψοιμι, τύψοις, τύψοι, a genitiuo participij τύψων, τύψοντος.

Μέλλων δεύτερος.

Τυποῖμι, τυποῖς, τυποῖ, a genitiuo participij τυπῶν, τυποῦντος. καὶ τὰ λοιπὰ, accentu circunflexo ubique seruato, nisi ubi finalis syllaba longa fuerit, quia tunc acuitur penultima τυποίτην: quoniam longa ante longam acuitur. quòd uidelicet penultimam circunflecti, quæ in secunda & tertia singulari ultima est, in omnibus numeris & personis uerborum quintæ coniugationis commune est secũdo futuro cũ primo, cum sint similia inter se, præterquam in penultima, quæ in nonnullis uariatur, σπείρω, μέλλων σπερῶ, ἡ μετοχὴ ὁ σπερῶν, τοῦ σπεροῦντος. τὸ εὐκτικὸ σπεροῖμι, διὰ τοῦ ε. μέλλων β΄. σπαρῶ. ἡ μετοχὴ ὁ σπαρῶν, τοῦ σπαροῦντος. τὸ εὐκτικὸν σπαροῖμι, σπαροῖς, σπαροῖ διὰ τοῦ α.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Εαν τύπτω; a prima persona præteriti imperfecti fit, secundum ueterum traditionẽ, ἔτυπτον, ἐὰν τύπτω. Est enim regula, quod tria præterita tẽpora indicatiui, hoc est, præteritũ imperfectum, præteritum perfectũ, et ambo aoristi, abiecto augmento, præterquam in præterito perfecto, et extrema in ω mutata, faciunt subiũctiuorum. Secũda persona

persona τύπτῃς *a prima fit extrema in* ῃς, *conuersa: nam subiunctiua omnia a uerbis grauitonis in* ω *desinentibus declinata, ac etiam circunflexis, & terminatis in* μι, *primæ coniugationis, in* ῃς, *faciunt secundam personam,* ι *quidem subscripto, Quoniam omne uerbum in* ω *desinens, habet secundam & tertiam personam singularis numeri in diphth.* διὰ τοῦ ι *desinentes, aut propriam aut impropriã. Tertia persona a secunda fit expuncto* σ, τύπτῃ. Δυϊκά. τύπτητον, τύπτητον. Πληθ. τύπτωμεν, τύπτητε, τύπτωσι.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Ἐὰν τετύφω, τετύφῃς, τετύφῃ, *a prima persona præteriti perfecti,* α, *in* ω, μέγα *conuersa, seruato augmento; ut dictum est,* καὶ τὰ λοιπά.

Ἀόριστος πρῶτος,

Ἐὰν τύψω, τύψῃς, τύψῃ, *a prima primi aoristi, hoc est,* ἔτυψα, α *in* ω *conuerso.*

Ἀόριστος δεύτερος,

Ἐὰν τύπω, τύπῃς, τύπῃ, *a prima secundi aoristi* ἔτυπον, *extrema in* ω *mutata. Futurum tempus in modo subiunctiuo non est, aoristus enim utriusque habet significationem.*

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Infinitiui formantur a tertijs personis singularis numeri indicatiui modi, quorum terminationes duæ sunt ν *cõsonans, et* αι, *diphthongus. Exeunt quidem in* ν *quicunque habent* ει *diphthongum in finali syllaba, aut* ου, *aut* α, *ut* τύπτειν, ποιεῖν. χρυσοῦν, βοᾶν, ὁρᾶν. *In quibusdam uero in* αι, *desinentibus,*

desinentibus, pro α ponitur η ἔθει δωρικῷ, ut ζᾶν, ζῆν. πεινᾶν, πεινῆν. διψᾶν, διψῆν. ὁρᾶν, ὁρῆν, quibus ι non subscribitur secundum ueteres grãmaticos, ut in tractatu circunflexorum dicetur. Cetera uero omnia, tam actiua, quàm passiua, in αι exeunt. Infinitiui igitur actiui grauitonorum uerborũ terminant partim in ειν, partim uero in αι.

Ενεςῶς καὶ παρατατ.

Τύπτειν, a tertia persona singulari fit, adiuncta ν, τύπτει, τύπτειν, καὶ δωρικῶς τύπτεν. Illi enim abijcientes ι de ει diphthongo, formant suum infinitiuum, ubi accentus aliquando uariatur, cũ etiam syllabæ quantitas uariata sit, ut ἀκούειν, ἀκοῦεν. τυπειν, τυπέν. γινώσκειν, γινῶσκεν. συρίζειν, συρίσδεν. Θεόκρ. ἐν κύκλω πι. Συρίσδεν δ' ὡς οὔτις ἐπίςαμαι ὧδε κυκλώπων. & in eodem. Γινῶσκεν δ' οἶμαί τι καλῶς ἰατρὸν ἐόντα. quamuis illi ijdem τύπτην etiam dicant, sicut et Aeoles, ε in η conuerso. τυπτέμεναι quoque dicitur ab eis, sicut ab Atticis. Consueuerunt enim huiusmodi formare infinitiuum, si communis in ειν, aut in ουν, aut in ναι, desiuerit. Si in ειν, aut in ουν, abijcientes alteram uocalem diphthongi, hoc est, subiunctiuam, ac interponentes με, deinde ναι. diphthongum addentes, faciunt infinitiuum, ut τύπτειν, τυπτέμεναι. ἀρῶν, ἀρόμεναι. Si in ναι, aut penultima est diphthógus, aut monophthongus: si diphthongus, abijcientes subiunctiuam uocalem, interponunt με, ut δῦναι, δόμεναι. θεῖναι, θέμεναι. εἶναι, ἔμεναι καὶ ἔμμε ναι. si monophthongus, eadem manebit ante με, ut τιθέναι, τιθέμεναι. ςῆναι, ςήμεναι.

μεναι. ἶναι, ἴμεναι. *Iones uero* κατ᾽ ἀποκοπὴν *hæc eadem enuntiant.* τυπτέμεν, ἀρόμεν, δόμεν, θέμεν, στῆμεν.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Τετυφέναι, *a tertia præteriti imperfecti* τέτυφε, *adiuncta* ναι, *accentuq. in penultimam retracto. nam infinitiua in* ναι, *desinentia, in penultima habent accentum, præter Dorica, quæ in antepenultima accentum habent, ut* τυπτέμεναι.

Ἀόριστος πρῶτος,

Τύψαι, *a tertia persona primi aoristi* ἔτυψε, ε, *in* αι, *diphthongum uersa, uel a prima persona, adiuncto* ι, ἔτυψα, τύψαι.

Ἀόριστος δεύτερος,

Τυπεῖν, *a tertia persona* ἔτυπε, ι, *&* ν, *additis, & accentu circunflexo in ultima,* τυπεῖν, καὶ δωρικῶς τυπὲν, καὶ τυπέειν, καὶ τυπέμεναι, καὶ τυπέμεν, *secundum eos, quos supra memoraui.*

Μέλλων πρῶτος,

Τύψειν, *a tertia persona* τύψει.

Μέλλων δεύτερος,

Τυπεῖν, *a tertia persona* τυπεῖ.

De participijs uero hoc in loco aliquid dicere superfluum uidetur, quandoquidem proprio loco latissime dicetur.

ΡΗΜΑΤΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

P *Assiua autem uerba formantur partim ab actiuis, partim a seipsis. ab actiuis quidem præsens, præteritũ imperfectum, præteritũ perfectum, & secundus aoristus: cetera uero omnia a seipsis,*

à seipsis: quorum formatio uaria est.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεςῶς.

Τύπτομαι, fit à prima persona præsentis indicatiui actiui, ω magno in ο paruum uerso, & adiuncta μαι syllaba, ut τύπτω, τύπτομαι. Secunda persona τύπτῃ, et à tertia fit, subtracto τ, et ε, et α proposita uocali ex αι diphthongo in η contractis, sicut ζέλεα, ζέλη, cui subscribitur ι, & fit η diphthongus impropria, ut τύπτεαι τύπτεαι ἰωνικῶς, καὶ τύπτῃ κοινῶς, pro qua ab antiquis talis datur regula, uidelicet: Πᾶν πρῶτον πρόσωπον ἔχον τὸ μι κλιτικὸν μετὰ μακρᾶς, ὅτε μὲν ἡ ἐνεργητικὴ μετοχὴ εἰς σ ὀξύτονος εἴη, ὡς πεποιηκὼς, τηνικαῦτα τὸ δεύτερον τροπῇ τοῦ κατὰ τὸ τρίτον τ εἰς σ γίνεται: οἷον πεποίημαι, πεποίησαι, πεποίηται. ὅτε δὲ μὴ εἰς σ ὀξύτονος εἴη, ὡς τύπτων, τηνικαῦτα τὸ δεύτερον ἐνδείᾳ τοῦ τ τοῦ τρίτου, καὶ κράσει τῶν φωνηέντων γίνεται: οἷον τύπτομαι, τύπτῃ, τύπτεται. hoc est, omnis prima persona habens μ κλιτικὸν cum longa, quandocunque actiuum participium in σ oxytonum extiterit, ut πεποιηκὼς, tunc secunda persona, mutatione circa tertiam τ, in σ, fit, ut πεποίημαι, πεποίησαι, πεποίηται. Cum uero non in σ oxytonum extiterit, ut τύπτων, tunc secunda persona subtractione τ tertiæ, ac uocalium commistione fit, ut τύπτομαι, τύπτῃ, τύπτεται. quam formationem omnia grauitona uerba ac circunflexa primæ coniugationis omnino sequuntur. At uerba secundæ et tertiæ coniugationis circunflexorum aliam sibi uendicant formationem:

nam tertiam actiuorum & uoce & literatura, secundam faciunt passiuorum, ut Theodosio & alijs placet, βοῶ, βοᾷς, βοᾷ, βοῶμαι, βοᾷ. χρυσῶ, χρυσοῖς, χρυσοῖ. χρυσοῦμαι, χρυσοῖ. quam regulam Attici imitati, & in grauitonis quoque tertiam actiuorum secundam fecerunt passiuorum. Ἀριστοφάνης ἐν πλούτῳ. Πεύσει, σαφῶς γὰρ ὁ θεὸς εἶπέ μοι τοδί. hoc est, audies. manifeste enim deus dixit mihi. hoc πεύσει dixit, quæ est tertia persona futuri actiui πεύσω, πεύσεις πεύσει, pro πεύσῃ secunda persona, à futuro medio πεύσομαι, πεύσῃ, & sic de alijs. Ex quibus quatuor etiam apud communes in usu habentur, ut βούλομαι, βούλει. οἴομαι, οἴει. ὄψομαι, ὄψει. & ἔομαι, ἔει, καὶ κράσει εἶ. Tertia persona à prima fit, ο in ε, & μαι in ται, uersis, τύπτομαι, τύπτεται. Regula, τὰ εἰς μαι ἔχοντα τὸ μ κλιτικὸν, τροπῇ τοῦ μ, εἰς τ, τὸ τρίτον ποιεῖ, τρέποντα τὴν παραλήγουσαν, ἔνθα μή ἐστιν ἡ ἐνεργητικὴ μετοχὴ εἰς σ ὀξύτονος. Δυϊκά. Prima persona à prima plurali, extrema in θον, mutata, τυπτόμεθα, τυπτόμεθον. Secunda à secunda plurali, extrema in θον, conuersa, τύπτεσθε, τύπτεσθον. Tertia similis est secundæ, τύπτεσθον. Πλη. Prima persona à prima singulari fit, μαι, in μεθα, conuersa, τύπτομαι, τυπτόμεθα. Regula, Πᾶν πρῶτον πρόσωπον ἔχον τὸ μ κλιτικὸν μετὰ μακρᾶς, τροπῇ τῆς ἐσχάτης εἰς μεθα, τὸ πληθυντικὸν ποιεῖ, καὶ δωρικῶς καὶ ἰωνικῶς, τυπτόμεσθα, πλεονασμῷ τοῦ σ. Secunda persona à tertia singulari fit, ται, in σθε, uersa, τύπτεται, τύπτεσθε. Regula, Πᾶν τρίτον ἑνικὸν ἔχον τὸ τ κλιτικὸν, τροπῇ τῆς τελευταίας συλλαβῆς εἰς σθε, δεύτερον πληθυντικὸν ποιεῖ.

Tertia

Tertia etiam à tertia ſingulari, penultima, hoc eſt, ε in ο uerſa, ac ν conſonante interiecta, τύπτεται τύπτονται. Regula, Πᾶν. τρίτον ἑνικὸν ἔχον τὸ τ κλιτικὸν, καὶ πρὸ τοῦ τ δεχόμενον τὸ, ν καὶ τὴν παραλήγουσαν φυλάσσον τοῦ πρώτου προσώπου, τὸ τρίτον τῶν πληθυντικὸν ποιεῖ. οἷον λέγεται, λέγονται. ἵσταται δὲ, ἵστανται. Sed quoniam de hac litera μ quam Græcorum more κλιτικὸν appellauimus, mentio facta eſt, cur ſic nuncupetur, ab re non erit, quantum ex grammaticorum dictis elicere potuimus, aperire, quod nempe & τ patitur & ν. Eſt igitur μ κλιτικὸν, quod ad formationem ſiue deductionem alicuius uerbis extrinſecus ſumitur, ut τύπτω, τύπτομαι. ἔτυπτον, ἐτυπτόμην. ἔτυψα, ἐτυψάμην. Quod iccirco κλιτικὸν, dicitur, ut ab μ quod θεματικὸν appellatur, differat: nam uerba in μω in ipſa prima poſitione μ habent, ut νέμω, δρέμω, &c. huius gratia θεματικὸν merito dici poteſt. At eorum paſſiua in extrema ſyllaba μ habent κλιτικὸν, tanquam extrinſecus accerſitum, ut νέμομαι, δρέμομαι. Quod Theodoſius grammaticus aſſerit dicens: κλιτικὸν δὲ μ ἐστὶ τὸ μὴ ὂν ἐκ θέματος, ἀλλ᾽ ἐκκλίσεως γεγεννημένον. Τίθημι uero & ἵστημι, & alia huiuſmodi uerba in μι ac etiam optatiua in μι, ut τύπτοιμι, τετύφοιμι, etſi per deriuationem μ habeant κλιτικὸν, tanquam extrinſecus accerſitũ, ut τιθέω, τιθῶ, τίθημι, τύπτοντος, τύπτοιμι, non ob hoc ſub regula iam dicta cõprehendi poſſunt, cũ in breuem deſinant uocalem, non autem μετὰ μακρᾶς, ut regula poſtulat. Itaq; ea ſolũ uerba quæ in μαι aut in μην, exeũt, huiuſmodi regulæ ſu-

biecta putantur. Vbi aduertendũ μαι, *ſyllaba etſi in fine dictionis cómuniter pro breui habeatur, diphthõgo tamen longam eſſe.* τ, *quoque* κλιτικὸν *& ipſum appellari ſolet, quoties per deductionem tertiæ perſonæ ſingularis paſſiuorum extrinſecus ſumitur, ut* τύπτομαι, τύπτεται, μαι *ſcilicet in* ται *uerſa: quod ideo* κλιτικὸν *appellatur, ut à* τ, *quod* θεματικὸν *eſt, omnino differens ſit, ſicut eſt in uerbis in* τω, *deſinentibus, ut* ἀνύτω, φρίττω, λίτω, πέτω, *etſi hæc duo extrema in uſu non ſint,* λίτομαι *tamen &* πέτομαι *frequentiſſime utimur. Hoc idem accidit &* ν, *quoniam infinitiui in* ναι, *partim habẽt* ν, κλιτικὸν *ex ipſa deductione, ut* ἐτύφθη, τυφθῆναι. ἔστη, στῆναι. *partim uero* θεματικὸν, *cum ab ipſo themate ſit, ut* μεῖναι, ἀπὸ τοῦ ἔμεινα πρώτου ἀορίστου, *cuius thema eſt* μένω. *&* κτεῖναι, ἀπὸ τοῦ ἔκτεινα πρώτου ἀορίστου, *cuius thema eſt* κτείνω *etc. Vbi aduertendum eſt, quod infinitiui habentes* ν, κλιτικὸν, *nequaquam diphthongum habere in penultima uolunt, quoniam regula eſt,* ὅτι τὰ εἰς ναι, ἀπαρέμφατα ἔχοντα τὸ ν, κλιτικὸν, οὐ θέλουσι τῇ διφθόγγῳ παραλήγεσθαι. *Iccirco in uerbis in* μι, *tres excipiuntur infinitiui in* ναι, *qui per deductionem* ν, *habent* κλιτικὸν, *quoniam eorum penultima, (aduerſante regula iam dicta), diphthongo ſcribitur, hoc eſt,* θεῖναι, δοῦναι, εἷναι. *At infinitiui habentes* ν, θεματικὸν, *hanc non ſequuntur regulam, ſed indifferenter & dipthongum & monophthongum in penultima habere poſſunt, ut patet ex* κτεῖναι, ἀπὸ τοῦ κτείνω, *&* φῆναι, ἀπὸ τοῦ φαίνω, *& huiuſmodi infinitiuis. De ijs uero, quæ in* ναι, *exeunt,*

exeunt, tametſi illud per deductionem habent, ut τύπτει, τύπτειν. τύψει, τύψειν, non ob hoc id κλιτικὸν appellandum cenſemus, quandoquidem de iis tantum, quæ in ναι deſinunt, regula loquitur: cum in huiuſmodi infinitiuis ν nunc θεματικὸν, nunc κλιτικὸν reperiatur, quod nempe in ειν deſinentibus non euenit.

Παρατατικὸς,

Ετυπτόμην, *à prima perſona præteriti imperfecti actiui, interiecta* μη, *inter* ο, *&* ν, ἔτυπτον, ἐτυπτόμην. *Secunda à tertia fit, expuncto* τ, ἐτύπτετο, ἐτύπτεο ἰωνικῶς, καὶ κράσει τοῦ ε, καὶ ο, εἰς ου, *fit* ἐτύπτου κοινῶς, καὶ ἐτύπτευ δωρικῶς. ὡς ἐλέγεο, ἐλέγευ. Θεόκρ. ἐν θύρσιδι. Βούτας μὲν ἐλέγευ, νῦν δ' αἰπόλῳ ἀνδρὶ ἔοικας. *Tertia à prima fit,* ο *in* ε, *&* μην *in* το, *uerſis,* ἐτυπτόμην, ἐτύπτετο. Δυϊκά. *Prima perſona à prima plurali fit, ſicut in præſenti,* ἐτυπτόμεθα, ἐτυπτόμεθον. *Secunda, à ſecunda plurali,* ἐτύπτεσθε, ἐτύπτεσθον. *Tertia à ſecunda duali,* ον *in* ην *mutata,* ἐτυπτέσθην. *differunt enim inter ſe, quoniam tertia pluralis nec in* ι, *nec in* αι *deſinit.* Πλη. *Prima perſona à prima ſingulari fit,* μην, *in* μεθα, *conuerſa,* ἐτυπτόμεθα. *Secunda à tertia ſingulari,* τὸ, *in* σθε *conuerſa,* ἐτύπτετο, ἐτύπτεσθε. *Tertia etiam à tertia ſingulari fit, interiecto* ν, *&* ε *in* ο *mutato,* ἐτύπτοντο.

Παρακείμενος,

Τέτυμμαι, *à præterito actiuo fit, de quo libro tertio communem ſecuti uſum, ſatis quidem dixiſſe uidemur. Scito tamen ſyncopam* τέτυμμαι *pati, eiusq; perfectum ac integrum* τετύφαμαι *eſſe,* ἀπὸ τοῦ τέτυφα, *adiuncta* μαι, *ſyllaba, ſicut à* τύπτω, τύπτομαι. *nam*

regula est, ὅτι πᾶν παθητικὸν ἢ μέσον ἔχον τὸ μ κλιτικὸν, περιττοσυλλαβεῖν θέλει τοῦ ἰδίου ἐνεργητικοῦ. *hoc est, omne uerbum passiuum, siue medium habens* μ κλιτικὸν, *syllaba superare uult proprium actiuum, ut* τύπτω, τύπτομαι. τύψω, τύψομαι. *sic* τέτυφα, τετύφαμαι, τετύφασαι, τετύφαται. *ubi facta syncopa penultimæ uocalis tantum,* α *scilicet, fit quidem* τέτυφμαι, τέτυφσαι, τέτυφται. Φ *uero in propria* ἀντίστοιχα *uerso, in* β *scilicet eius mediam in prima persona, et in* π *tenuem in secunda & tertia, ut* τέτυβμαι, τέτυπσαι, τροπῇ τοῦ π, καὶ σ, εἰς ψ, τέτυψαι, τέτυπται *proferimus.* Τέτυβμαι *tamen non dicimus, sed* τέτυμμαι, *cum alterum sequatur* μ. *Possumus & secundam à tertia deducere,* τ *in* σ *uerso, per regulam antiquornm in præsenti positam. hoc est,* πᾶν πρῶτον πρόσωπον ἔχον τὸ μ. κλιτικὸν, *&c. ut* τετύφαται, τετύφασαι, τέτυπται, τέτυπσαι, π *uero et* σ *in* ψ *unitis fit,* τέτυψαι. Δυϊκά. Τετυφάμεθον, καὶ συγκοπῇ τετύμμεθον, *sicut prima singularis. Secunda persona* τετύφασθον, καὶ συγκοπῇ τοῦ α, καὶ σ τέτυφθον, τέτυφθον. Πληθ. Τετυφάμεθα, τετύμμεθα. *Secunda* τετύφασθε, τέτυφθε *sicut* τέτυφθον. *Tertia* τετύφανται, *à tertia singulari* τετύφαται, *interiecto* ν. *Vbi aduertendum est tertiam pluralem, hoc est,* τετύφανται, *syncopam non pati, cum ex ea nihil proueniat quod proferri congrue possit, subtracto enim* α, *fit* τέτυφνται, *quæ quidem structura pro latu impossibilis est, cum tres id genus consonantes, nulla intercedente uocali simul inueniantur, quæ proculdubio inter se minime possunt cohærere. nam omnis syllaba à tribus*

incipiens consonantibus, secundam quidem mutam;
tertiam uero immutabilem habere debet, ut σκῆπτρον.
Supplendum est igitur per proprium participium, &
uerbum substantiuum, ut τετυμμένοι εἰσὶν, quòd &
in alijs huiusmodi seruandum est.

Hoc idem fit in uerbis secũdæ coniugationis, ut λέ
λεχα, λελέχαμαι, λελέχασαι, λελέχαται, καὶ συγκοπῇ
λέλεχμαι, λέλεχσαι, λέλεχται. Mutato autem χ in pro
pria ἀντίστοιχα, eodem modo quo supra, fit λέλεγμαι, λέ
λεκσαι, καὶ τροπῇ τοῦ κ, καὶ σ εἰς ξ λέλεξαι, λέλεκται. Idem
quoque in alijs numeris atque personis contingit. At
in cæteris coniugationibus præteritum passiuum pa-
ri modo fit ab actiuo, προσθέσει τοῦ μαι. Sed in ter-
tia & quarta coniugatione, & in quibusdam uer-
bis sextæ, interponitur σ ante μαι, ut πέπεικα, πε-
πείκασμαι. πέφρακα, πεφράκασμαι. ἤκουκα, ἠκούκα-
σμαι, καὶ συγκοπῇ τῆς κα, συλλαβῆς fit, πέπεισμαι, πέ
φρασμαι, ἤκουσμαι, & alia similiter. Quod autem
huiusmodi præteritum integrum ac perfecte forma-
tum in usu non sit, factum quidem est ob quandam ad
uersantem regulam, quæ talis est: Verba passiua qu
μ κλιτικὸν habent, & syllabis propria actiua exce-
dunt, eandem seruare penultimam debent, quæ in pri-
ma pluralis numeri persona suorum actiuorũ, necnon
in genitiuo participij actiui temporis eiusdem inueni-
tur, ut τύπτομεν, τύπτοντος, τύπτομαι. ἐτύψαμεν τύψαν
τος, ἐτυψάμην. At cum prima persona pluralis nume
ri præteriti actiui, hoc est, τετύφαμεν, et genitiuus par
ticipij temporis eiusdem, uidelicet τετυφότος diuer-

ſam habeant penultimam, hæc quidem α, illa uero ε, μικρὸν, accidit ut præteritum paſſiuum neutram illarum admiſerit, ſed potius ſyncopá pati uoluerit, hoc eſt, τέτυμμαι, λέλεγμαι, πέπεισμαι. pro quibus quidem formandis alius inuentus eſt modus, ut libro III. uidere licet. utraque tamen formandi ratione uti ad libitum poteris. Nunc autem de præterito tertiæ cõiugationis, & earum quæ ſequuntur, à communi uſu non recedentes, aliqua hoc etiam in loco dicere decreuimus.

Præteritũ igitur tertiæ coniugationis et quartæ, ab actiuo deducitur, extrema ſyllaba in μαι, conuerſa, ac σ interiecto. nam (quemadmodum ſupra diximus) præteritum quidem uerborum, quæ grauitona ſunt, in κα deſinens aſſumit σ in formatione paſſiuorum, ut πείθω, πέπεικα, πέπεισμαι. φράζω, πέφρακα, πέφρασμαι. Excipiuntur uerba quintæ coniugationis, & quædam pauca ſextæ, quæ quidem reſpuunt σ. Secunda perſona à prima fit, μαι, in σαι, mutata, & per unicum σ enuntiatur, ut πέπεισμαι, πέπεισαι. πέφρασμαι, πέφρασαι. Tertia quoque deducitur à prima, μαι in ται conuerſa, πέπεισται, πέφρασται. Δυϊκὰ. Prima dualis numeri à prima plurali, extrema in θον mutata, πεπείσμεθα, πεπείσμεθον. πεφράσμεθα, πεφράσμεθον Secunda uero perſona à ſecunda fit eiuſdem numeri, ut πέπεισθε, πέπεισθον. πέφρασθε, πέφρασθον. Tertia demum ſimilis eſt ſecũdæ. Πληθυ. Prima perſona pluralis à prima ſingulari fit, extrema in μεθα conuerſa, ut πέπεισμαι, πεπείσμεθα. πέφρασμαι, πεφράσμεθα.

σμεθα. *Secunda à tertia singulari*, ται, *in* θε, *conuersa, ut* πέπεισαι, πέπεισθε. πέφρασαι, πέφρασθε. *At ubi nulla consonans intercesserit*, σ *omnino erit interponendum ut* πεποίηται, πεποίησθε. σεβασίλισται σεσασίλισθε. *Tertia quoque ab eadem fit*, ν *scilicet ante* ται, *immisso, si tamen alia nõ intercesserit consonans. tres etenim nulla interueniente uocali simul inuenirentur, quæ (sicut iam dictum est) minime possunt cohærere, ut* πέπεισνται. *Si uero ante* ται, *aliqua uocalis extiterit, nihil erit impedimento, quin tertiam pluralem formare possimus, ut* πεποίηται, πεποίηνται. *Hæc autem formatio dualis numeri, simul & pluralis, communis quidem est passiuis omnibus præteritis, quorum actiuum in* κα, *terminatur. Desinentia uero in* ζω, *siue in* σω, *& in* ξω, *futurum facientia, ad secundam reducuntur coniugationem.*

Præteritum etiam quintæ coniugationis similiter ab actiuo fit, extrema scilicet in μαι *conuersa. Vbi aduertendum est, uerba quæ habent uel* λ, *uel* ρ, *illud seruare in actiuo et passiuo præterito, ut* ψάλλω, ἔψαλκα, ἔψαλμαι. σπείρω, ἔσπαρκα, ἔσπαρμαι. *Quæ uero* μ, *uel solum, uel cum* ν *habent, id quidem seruant, sed* η, *interponitur* διὰ τὴν καλλιφωνίαν, *quemadmodum & in præterito actiuo iam dictum est, ut* νέμω, νενέμηκα, νενέμημαι. τέμνω, τετέμηκα τετέμημαι, καὶ συγκοπῇ τέτμηκα, τέτμημαι. *& alia similiter, quæ in præterito actiuo annotata sunt. Quæ uero in* νω, *desinunt*, ν *minime seruant, sed id quidem in actiuo præterito propter sequens* κ, *in* γ *transferunt. At in passiui præte-*

riti

riti formatione illud in μι uertunt, cum forte alterum μ ſequatur, ut φαίνω, πέφαγκα, πέφαμμαι. Hoc autem in prima tãtum perſona ſeruabitur, nam ſecunda quidem & tertia illud ν rurſum aſſumit, ut πέφανσαι, πέφανται. Ιλιά. β. Τέλος δ᾽ οὔποτι πέφανται. At μεμίασμαι & μεμόλισμαι, γ, in σ, Atticorum more trãſtulerunt. μεμένηκα uero, et μεμένημαι cuius thema eſt μένω, aſſumpſerunt η, tanquam à circunflexo themate deducta, quemadmodum & νέμω, νενέμηκα, νενέμημαι. Diſſyllaba uero quæ ante ν, uel ι, uel ει, uel υ, habent, omnino ν, reſpuunt, ut κρίνω, κέκρικα, κέκριμαι. κτείνω, ἔκτακα ἔκταμαι. θύνω, τέθυκα, τέτυμαι, ſed hæc pauca ſunt. At μεμόλυσμαι cuius actiuum præteritũ eſt μεμόλυγκα, ἀπὸ τοῦ μολυνω fit, quod quidẽ triſyllabum eſt.

Præteritum uero paſſiuum ſextæ coniugationis ab actiuo fit, extrema in μαι, conuerſa, ſed ante μαι, ut plurimum recipit σ, ut ἀκούω, ἤκουκα, ἤκουσμαι. ζέω, ἔζεκα, ἔζεσμαι. Sed & quædam inueniuntur, quæ quidem σ non admittunt, ut τοξεύω, τετόξευκα, τετόξευμαι. βασιλεύω, βεβασίλευκα, βεβασίλευμαι. Actiuum autem præteritum uerborum quæ circunflexa ſunt, ſi longam habuerint penultimam, præteritum quidem paſſiuum nihil aſſumit, ut ποιῶ, πεποίηκα, πεποίημαι: ſi uero breuem, σ, recipit, ut τελῶ, τετέλεκα, τετέλεσμαι. Quod autem ad penultimam attinet, eandem ſane habet paſſiuum præteritum quã et actiuũ, ſi à uerbo deſinente in ω ueniat, ut τέτυφα, τέτυμμαι. πέπεικα πέπεισμαι. πεποίηκα, πεποίημαι. Excipiuntur diſſyllaba primæ coniugationis & ſecundæ grauitonorum,

tonorum, quorum præteritum paſſiuũ rurſus aſſumit ε uocalé penultimã præſentis, quæ in præterito actiuo in ο, paruum conuerſa fuerat, ut λέγω, λέλοχα, λέλεγμαι. κλέπτω, κέκλοφα, κέκλεμμαι. inuenitur & λέκλαμμαι. Annotantur etiam quæ ρ habẽt cum aliqua conſonante implicitum, in quorũ penultima præſentis ε, reperiatur: horũ enim præteritũ paſſiuũ ε mutat in α, ut στρέφω, ἔστρεφα, ἔσραμμαι. τρέφω, τέτρεφα, τέτραμμαι. Excipitur βρέχω, βέβροχα. βέβρεγμαι διὰ τοῦ ε. At ĩ uerbis in μι deſinẽtibus, penultimam corripit, quæ in actiuo quidẽ longa deprehẽditur, ut δέδωκα, δέδομαι.

De tertia plurali perſona paſſiui præteriti formata, libro III. ſatis quidem diximus. Sed hic locus exigere uidetur, ut quemadmodum ea fiat Ionice, latius quàm eo loco diximus, explicemus. Iones igitur tertiam hanc perſonam à tertia ſingulari temporis eiuſdem formare conſueuerunt, non ν ſicut alij, ſed α breuem interponentes inter ultimam ſyllabam atque penultimam. Sed quia ante ται, finalem ſyllabam tertiæ perſonæ communis ſingularis numeri diuerſæ conſonãtes inueniuntur, diuerſam quoque formationem eſſe oportuit. nam in uerbis quidem grauitonis primæ cõiugationis & ſecundæ, tertia perſona ſingularis præteriti paſſiui habet ante ται, aliam tenuem mutam in eadem ſyllaba comprehenſam, quibus diſiunctis, et α, interpoſito, ac priori tenui in propriam aſpiratam conuerſa, fit tertia perſona pluralis ἰωνικῶς. eſt enim regula, ὅτι πᾶν τρίτον πρόσωπον ἑνικὸν ἔχον πρὸ τοῦ τ ψιλὸν, τροπῇ τοῦ ψιλοῦ εἰς δασὺ, καὶ προσθέσει τοῦ α ποιοῦσιν οἱ ἴωνες

οἱ ἴωνες τρίτον τῶν πληθυντικῶν. οἷον τέτυπται, τετύφαται. λέλεκται, λελέχαται. Tertia quoque pluralis præteriti pluſquamperfecti eodē formatur modo, ut ἐτέτυπτο, ἐτετύφατο. ἐλέλεκτο, ἐλελέχατο. At in uerbis tertiæ, necnon & quartæ coniugationis, tertiam pluralem etiam à tertia ſingulari faciunt, uertentes σ in figuratiuam conſonantem præteriti medij, ubi ante ται, extiterit: quia quandocunque tertia communis grauitonorum per σ profertur, tertia Ionice figuratiuam conſonātem præteriti medij ſibi adſciſcit, ut πείθω, μέσος παρακ. πέποιθα. tertia præteriti paſſiui πέπεισται, καὶ ἰονικῶς πεπείθαται. ῥάζω, μέσος παρακ. ἔῤῥαδα. tertia præteriti paſſiui ἔῤῥασται, καὶ ἰονικῶς ἐῤῥάδαται. Οδυσσείας ῡ. Αἵματι δ' ἐῤῥάδαται τοῖχοι. hoc eſt, ſanguine autem aſperſi ſunt parietes. κράζω uero, & ὀρύττω, & ſimilia, quæ ξ habent in futuro, ad ſecundam reduci poſſunt coniugationem. At in quinta coniugatione ea ſolum uerba, quæ in ρω deſinunt, inueniuntur tertiam habere perſonam Ionice formatam, cum in tertia communis præteriti ρ tenue ante ται, forte exiſtat: nam ρ cum tenuibus tenue, & cum aſpiratis aſpiratum eſt. Et quoniam regula eſt, quam modo diximus, ὅτι πᾶν τρίτον πρόσωπον ἑνικὸν, ἔχον πρὸ τοῦ τ ψιλὸν, &c. ρ quod in tertia communi perſona tenue eſt, in tertia Ionica in ſeipſum aſpiratum uertitur, ut σπείρω, ἔσπαρκα, ἔσπαρται, ἐσπάραθαι, ſicut τέτυπται, τετύφαται, τροπῇ τοῦ π εἰς φ. In ſexta autem coniugatione tertia perſona Ionice formari nō poteſt in ijs uerbis quorum tertia ſingularis σ habet ante

ται, ut ἤκουσαι, eo quòd figuratiua litera medij pr- teriti non est consonans, in quam σ mutandum esset, ut supra, sed uocalis, aut diphthongus. At in ijs quorum tertia communis in ται, puram desinit, hoc est absque σ, tertiam pluralem ἰωνικῶς apte formari poterimus, si solum α ante ται posuerimus, ac penultimam quæ est in uoce communi, si longa fuerit, corripuerimus, ut, εἰρύω, εἴρυται, εἰρύαται. Ιλιάδος ᾱ. Οἵτε θέμιστας πρὸς διὸς εἰρύαται κλείω, κέκλειται, τεκλίαται. Οδυσσείας δ̄. κἶθ' ἀλὶ κεκλίαται. Poetæ tamen metri gratia eam aliquando productum seruát. Οδυσσείας ᾱ. Αἰθίοπας τοὶ διχθὰ δεδαίαται ἔσχατοι ἀνδρῶν. ἀντὶ τοῦ δέδαινται, cuius thema est δαίομαι, diuido. De circunflexis & uerbis in μι, quoniam à sexta coniugatione deducuntur, idem est intelligendum. nam si tertia communis præteriti passiui in ται, puram desinerit, & penultima longa fuerit, ea quidem in legitimam breuem coniugationis uerittur, sic q; α solum interposito, tertia fiet ἰωνικῶς ut πεποίηται, πεποιέαται. κεχρύσωται, κεχρυσοάται. βεβοάαται autem non dicimus, sicut nec ἱστάασι, et alia huiusmodi, διὰ τὴν κακοφωνίαν. τέθειται, τεθέαται. Hoc eodem modo & tertia pluralis præteriti plusquamperfecti fiet, ut ἐπεποίηντο, ἐπεποιέατο. βεβλήατο tamen, & βεβολήατο, & κεχολώατο, & alia multa apud poetas metri gratia productam seruare antepenultimam cóstat. Οδυσσείας η̄. Ενθ' ἐνὶ πέπλοι λεπτοὶ εὔνητοι βεβλήατο. & Ιλιάδος ῑ. Πένθεϊ δ' ἀλλήτω βεβολήατο πάντες ἄριστοι. & Οδυσσείας ξ̄. Δὴ γὰρ κεχολώατο λίην. Poetæ uero Ionas imitati,

tati, formant tertiam personam pluralem, aliorum quoque temporum mittentium tertiā singularem aut in ται, *aut in* το, *nec solum in modo indicatiuo, sed etiam optatiuo* α, *(ut supra dictum est) interponentes, ut* ἧμαι, ἧται. *tertia pluralis* ἧνται κοινῶς, καὶ ἕαται, ἰωνικῶς. Ἰλιά. γ. Οἱ δὲ νῦν ἕαται σιγῇ. Ὁ παρατατικὸς, ἥμην, ἧτο, ἧντο, καὶ ἕατο. Ἰλιάδος π. Οἱ δ' ἕατ' εἰν ἀγορῇ Τρῶες, καὶ Δαρδανίωνες. *In Optatiuo,* δευοίμην, δεύοιτο, δεύοιντο κοινῶς, καὶ δευοίατο ἰωνικῶς, ἀπὸ τοῦ δεύομαι *indigeo.* Ἰλιάδος β. Πολλαί κεν δεκάδες δευοίατο οἰνοχόοιο. καὶ Ὀδυσσείας α.

Εἰ κεῖνόν γ' Ἰθάκηνδε ἰδοίατο νοστήσαντα.

Ἀντὶ τοῦ ἴδοιντο, μέσος ἀόριστος δεύτερος.

Ὑπερσυντελικός.

Ἐτετύμμην, *à præterito passiuo fit,* μαι, *in* μην, *conuersa, ac etiam altero* ε *præpositio, sicut in actiuis, ut* τέτυμμαι, ἐτετύμμην. *Si uero passiuum præteritum à uocali inceperit, ab eadem & plusquamperfectum principium habebit, ut* ἤκουσμαι, ἠκούσμην, *& cætera, sicut libro* III. *satis dictum est.*

Ἀόριστος πρῶτος.

Ἐτύφθην, *fit à tertia persona præteriti passiui, extrema in* ην, *mutata, & abiecta consonante in principio præteriti gemina. Pro quo annotandum, quòd si uerbum aut primæ fuerit coniugationis, aut secundæ, tertia persona præteriti passiui semper habebit duas tenues cum* αι *diphthongo finali, in eadem comprehensas syllaba, quibus in proprias densas mutatis, ac etiam extrema in* ην, *fit primus aoristus passiuus,*

abiecta

abiecta (ut diximus) consonáte in præterito perfecto geminato, si forte extiterit, ut ἧπται, ἥφθην. λέλεκται, ἐλέχθην. Si uero alterius fuerit coniugationis, præteritum perfectum aut in ται puram, aut in ται cum aliqua consonante terminabit. Si in ται pura, mutata τ tenui in propriam aspiratam, puram easdem seruabit aoristus passiuus, ut κέκριται, ἐκρίθην. πεποίηται, ἐποιήθην. ἐκρίνθην tamen & ἐκλίνθην, & similia inueniuntur apud poetas per ν licet in præterito omnino abijciatur. Ιλιάδος κ. Ως ἄρα φωνήσαντε παρὲξ ὁδοῦ ἐν νεκύεσσι. Κλινθήτην. Εμνήσθην etiam ἀπὸ τοῦ μέμνηται assumpsit σ et ἐῤῥώσθην ἀπὸ τοῦ ἔῤῥωται. Si uero cum aliqua consonante præcedente desiuerit, eandem seruabit aoristus ante θην, ut πέπεισται, ἐπείσθην. πέφρασται, ἐφράσθην. At ἐσώθην absque σ ἀπὸ τοῦ σέσωσται, cuius thema est σώζω, ἐσώσθην enim dicendum fuerat. ἔσπαρται, ἐσπάρθην. Εμιάνθην uero à præterito communi, hoc est, μεμίανται fit, non autem à præterito Attico, quod est μεμίασται, διὰ τοῦ σ. Sunt autem huiusmodi consonantes præcedentes ται, syllabam tertiæ personæ præteriti passiui, π, κ, λ, ν, ρ, σ. quas seruat & aoristus passiuus, π, tamen & κ, in proprias aspiratas mutatis. Hoc quoque annotandum est, ambos aoristos passiuos similem habere et formationem & declinationem cum præterito imperfecto actiuo uerborum in μι in omnibus modis, ac etiam participijs, paucis admodum uariatis, quorum talis datur regula. Quandocunque participium inuenitur terminatum in σ extremam habens acutam, ac declinatum

per ντ, ut eſt, τιθεὶς, τιθέντος, τυφθεὶς, τυφθέντος, *tunc indicatiuus eiuſdem temporis in ν deſinit cum uocali longa, ſecundum propriam uerbi exigentiam, ut in tractatu uerborum in μι planius dicetur, ut* ἐτίθην, ἐτύφθην. *nam in uerbis in μι participium formatur à ſecunda perſona præteriti imperfecti* ἐτίθης. *Imperatiuus uero in* θι, *deſinit,* τίθεθι, τύφθηθι. *ſed propter alternationem duarum aſpiratarum, ſecunda in τ mutatur, ut* τίθετι, τύφθητι. *Optatiuus in* ην, *cum diphthongo in penultima, ut* τιθείην, τυφθείην. *Subiunctiuus in* ῶ, *circunflexum, ut* ἐὰν τιθῶ, ἐὰν τυφθῶ. *Infinitiuus uero in* ναι, *ut* τιθέναι, τυφθῆναι. *De penultima autem huiuſmodi aoriſti, & quæ ſequuntur, libro tertio ſatis diximus. Sed de tertia perſona pluralis numeri* βοιωτικῶς *aliquid dicere hoc in loco, inutile non erit. Tertia igitur perſona pluralis à tertia fit ſingulari, adiuncta* σαν, *ut* ἐτύφθη, ἐτύφθησαν, καὶ βοιωτικῶς ἔτυφθεν, *ad ſimilitudinem participij neutri generis eiuſdem temporis, præpoſito ε ſyllabico augmento, & accentu in antepenultimam retracto, ut* ὁ τυφθεὶς, τὸ τυφθὲν, ἔτυφθεν. *Poteſt etiam formari à prima perſona ſingularis numeri, extrema in εν mutata, & accentu in antepenultimam retracto, ut* ἐτύφθην, ἔτυφθεν. ἐκοσμήθην, ἐκόσμηθεν. Ἰλιάδος γ.

Αὐτὰρ ἐπεὶ κόσμηθεν ἅμ' ἡγεμόνεσσιν ἕκαστοι.

Quod factum eſt, ut in uerbis quæ habẽt participium in ς ὀξύτονον, & declinatum per ντ, prima perſona & tertia pluralis numeri impares ſint, ſicut in præterito imperfecto actiuorum dictum eſt.

Αόριστος δεύτερος.

Ετύπην, *fit à secundo aoristo actiuo, extrema in* ην, *mutata*, ἔτυπον, ἐτύπην, ἐτύπης, ἐτύπη. Δυϊκά. ἐτύπητον, ἐτυπήτην. Πληθυντικά. ἐτύπημεν, ἐτύπητε, ἐτύπησαν, καὶ βοιωτικῶς ἔτυπεν, *sicut* ἔδαμεν καὶ δάμεν, *pro* ἐδάμησαν. Ιλιάδος μ.

Πολλοὶ δ' ἀργείων, οἱ μὲν δάμεν, οἱ δ' ἐλίποντο.

Μέλλων πρῶτος,

Τυφθήσομαι, *à secunda persona primi aoristi passiui, expuncto augmento, & adiuncta* ομαι, ἐτύφθης, τυφθήσομαι.

Μέλλων δεύτερος,

Τυπήσομαι, τυπήσῃ, τυπήσεται, *à secunda persona secundi aoristi passiui* ἐτύπης, *adiuncta* ομαι.

Μετ' ὀλίγον μέλλων,

Τετύψομαι, *à secunda persona præteriti passiui, interposita* ομ, τέτυψαι, τετύψομαι.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεστῶς καὶ παρατ.

Τύπτου, *a secunda persona præteriti imperfecti passiui fit, expuncto incremento*, ἐτυπτόμην, ἐτύπτου, τύπτου, καὶ ἰωνικῶς τύπτεο, καὶ δωρικῶς τύπτευ, ὡς φείδεο, φείδευ. Θεόκριτος ἐν βουκολιασταῖς.

Φείδευ τῶν ἐρίφων, φείδευ λύκε τῶν τοκάδων μευ.

Quæ sequuntur, uide libro III.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Τέτυψο, *fit a secunda persona præteriti plusquamperfecti, simile augmẽtum habens cum præterito perfecto*, ἐτετύμμην, ἐτέτυψο, τετύφθω.

Ἀόριστος πρῶτος,

Τύφθητι, τυφθήτω, a tertia persona primi aoristi passiui, ἐτύφθη.

Ἀόριστος δεύτερος,

Τύπηθι, a tertia secundi aoristi passiui ἐτύπη. Sed de ijs satis lib. III.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Optatiui passiui omnes a proprio indicatiuo passiuo fiunt, extrema in μην, conuersa; ac ι penultimæ adiuncto, demptis ambobus aoristis, qui actiuorum more a genitiuis suorum participiorum fiunt. Est enim regula, ὅτι πᾶν παθητικὸν ἢ μέσον ἔχον ἐπὶ τέλους τὸ μ κλιτικὸν μετὰ μακρᾶς, τρέπον τὴν ἐσχάτην εἰς μην, καὶ πρὸ τῆς μην, δεχόμενον τὸ ι, τὸ εὐκτικὸν ποιεῖ. hoc est, quòd omne passiuum, siue medium, habens in fine μ, κλιτικὸν cum longa, uertens extremam in μην, et ante μην, suscipiens ι optatiuum facit, ut τύπτομαι, τυπτοίμην. ἐτυψάμην, τυψαίμην,

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Τυπτοίμην, a prima persona præsētis τύπτομαι, μαι, in μην, conuersa, & adiuncto ι penultimæ uocali, sicut modo dictum est. Δυϊκά. τυπτοίμεθον, τύπτοισθον, τυπτοίσθην. Πλη. τυπτοίμεθα, τύπτοισθε, τύπτοιντο, καὶ ποιητικῶς τυπτοίατο.

Παρακ. καὶ ὑπερσυ.

Præteritum perfectum fit a prima persona præteriti perfecti passiui, μαι in μην, ac ι penultimæ uocali adiuncto, sicut in præsenti, si tamen sola & pura fuerit. Solam dico, quoniam monophthongum esse opor

tet,

tet, non quamuis tamen: excipitur enim υ ac omnino diphthongus ex eo consistens. Puram uero, cum nulla consonans intercidat inter ipsam penultimam & μαι, ut πεποίημαι, πεποιήμην. κεχρύσωμαι, κεχρυσώμην. τέθειμαι siue τέθεμαι, τεθείμην. ἕσαμαι, ἐσαίμην. δέδομαι, δεδοίμην. alioqui formari non potest. Supplendum igitur erit per participium eiusdem temporis, & uerbum substantiuum εἰμὶ, ut λέλυμαι, λελυμένος εἴην, εἴης, εἴη. λέλεγμαι, λελεγμένος εἴην, εἴης, εἴη. τέτυμμαι, τετυμμένος εἴην, εἴης, εἴη.

Ἀόριστος πρῶτος,

τυφθείην, τυφθείης, τυφθείη, a genitiuo participij eiusdem temporis fit, extrema in ην mutata et ι penultimæ adiuncto, ut τυφθεὶς, τυφθέντος, τυφθείην. Δυϊκά. τυφθείητον, τυφθειήτην. Πληθυντικά. τυφθείημεν, καὶ συγκοπῇ τυφθεῖμεν. Secunda persona τυφθείητε. Tertia τυφθείησαν καὶ τυφθεῖεν. Quo in loco aduertendum est, quòd quandocunque prima persona pluralis optatiuorũ ante μεν diphthõgum habuerit, subtracto μ facit tertiam personam pluralem, ut τύπτοιμεν, τύπτοιεν. Cum uero habuerit monophthõgum, hoc est, solam uocalem, tunc in σαν, mittit tertiam pluralem, ut τυφθείημεν, τυφθείησαν. At si in prima persona ipsa monophthongus per syncopam abijciatur, non extrema quidem mutata in σαν, sed subtracto μ solum, fit tertia pluralis, cum penultima quæ prius in integra dictione tertia a fine erat, fit diphthongus: mutato etiam accentu acuto in circunflexum, cum natura sit longa ante breuem. ut τυφθεῖμεν, τυφθεῖεν. quod

De formatione uerborum pasſiuorum,

omnibus optatiuis, tam grauitonorum quàm circumflexorum & terminatorum in μι, habentibus monophthongum in penultima primæ perſonæ pluralis, commune eſt.

Ἀόριςος δεύτερος,

Τυπείην, τυπήεις, τυπείη &c. ſicut & primus.

Μέλλων πρῶτος,

Τυφθησοίμην, τυφθήσοιο, τυφθήσοιτο, a prima perſona primi aoriſti paſſiui τυφθήσομαι, ſicut et præſens.

Μέλλων δεύτερος,

Τυπησοίμην, τυπήσοιο, τυπήσοιτο, a prima perſona ſecundi futuri τυπήσομαι.

Μετ᾽ ὀλίγον μέλλων,

Τετυψοίμην, τετύψοιο, τετύψοιτο, a prima perſona paulo poſt futuri, τετύψομαι.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεςῶς καὶ παρατ.

Αν τύπτωμαι, a prima perſona ſubiunctiui actiui adiuncta μαι: nam regula eſt, ὅτι ἐνεργητικὸς ἐνεςὼς τῶν ὑποτακτικῶν, προσθέσει τῆς μαι, παθητικὸς γίνεται. hoc eſt, actiuum præſens ſubiunctiuorum, appoſitione ναι paſſiuum fit, ἐὰν τύπτω, ἐὰν τύπτωμαι. Secunda perſona a tertia fit expuncto ſcilicet τ, τύπτηται, τύπτηαι ἰωνικῶς, καὶ κράσει τοῦ η, καὶ α, εἰς η, καὶ ὑπογεγραμμένου τοῦ ι, fit τύπτῃ κοινῶς. At ſi hæc formandi ratio non placet antiquorum regulam ſequi poteris, quæ talis eſt, καθόλου τὰ τρίτα πρόσωπα τῶν ἐνεργητικῶν ὑποτακτικὸν, δεύτερα εἰσὶ τῶν παθητικῶν. hoc eſt, uniuerſaliter tertiæ

perſonæ

personæ actiuorum subiunctiuorum, secundæ sunt passiuorum, ut ἐὰν τύπτω, τύπτῃς, τύπτῃ. ἐὰν τύπτωμαι, τύπτῃ *Tertia persona* τύπτηται, *a prima singulari, penultima in* η, *& extrema in* ται *mutatis*. Δυϊκὰ ἐὰν τυπτώμεθον, τύπτησθον, τύπτησθον. Πληθ. ἐὰν τυπτώμεθα, τύπτησθε, τύπτωνται. *Possunt & hæc omnia formari a præsenti tempore indicatiui passiui* ε *in* η *et* ο *in* ω *ubique mutatis, ut* τύπτομαι, ἐὰν τύπτωμαι, τύπτεται ἐὰν τύπτηται. *& sic de alijs.*

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Præteritum perfectũ fit a prima persona præteriti passiui, penultima uocali in ω, μέγα, *conuersa, si sola ac pura fuerit, & accentu circunflexo in penultimam retracto, ut* πεποίημαι, ἐὰν πεποιῶμαι. μέμνημαι, ἐὰν μεμνῶμαι. κεχρύσωμαι, ἐὰν κεχρυσῶμαι. *Alioqui formari non potest, etiam si penultima eius* υ, *fuerit uocalis, uel diphthongus ex ea consistens, sicut etiam de præterito optatiui passiui dictum est. Iccirco hoc etiam in loco per participium passiui præteriti, et substantiuum uerbum supplendum erit, ut*, τετυμμένος ἐὰν ὦ, ᾖς, ᾖ.

Ἀόριστος πρῶτος.

Ἐὰν τυφθῶ, τυφθῇς, τυφθῇ.

Ἀόριστος δεύτερος.

Ἐὰν τυπῶ, τυπῇς: τυπῇ, *a tertia persona singularis numeri suorum indicatiuorum* ἐτύφθη, *&* ἐτύπη, *extrema in* ω, *circunflexorum mutata.*

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστῶς καὶ παρατ.

Τύπτεσθαι, a tertia perſona præſentis indicatiui paſſiui, extrema in θαι, mutata, ac σ interiecto: nam omne uerbum paſſiuum, ſiue medium habens in tertia perſona τ κλιτικὸν, & id quidem purum, cuiuſcunque ſit temporis, format infinitiuum extrema in θαι, mutata, ac σ interpoſito, ut τύπτεται, τύπτεσθαι. ἐτύψατο, τύψασθαι, expuncto augmento. Si autem ante τ alia extiterit tenuis, ea in propriam aſpiratá mutabitur, ſicut in præterito perfecto uerborum primæ & ſecundæ coniugationis grauitonorum, de quo proprio loco mox dicetur. Poteſt etiam formari a ſecunda perſona plurali, ε tenui in αι diphthongum mutato, ut τύπτεσθε, τύπτεσθαι: & ſic de alijs temporibus, quorum ſecunda perſona pluralis in θε, deſinit.

Παρακ. καὶ ὑπερσ.

Τετύφθαι, a tertia perſona præteriti paſſiui, tenuibus in denſas mutatis: ſed hoc in prima et ſecunda cóiugatione, ut τέτυπται, τετύφθαι, π in φ, & τ in θ uerſis. ſic λέλεκται, λελέχθαι κ in χ, & τ in θ, mutatis, accentu quoque in penultimam tranſlato, quanquam regula appetat antepenultimam acui, quæ eſt, ὅτι πᾶν εἰς θαι, λῆγον ἀπαρέμφατον, ὁμόχρονον, καὶ ὁμότονον θέλει εἶναι τῷ ἰδίῳ ὁριστικῷ. hoc eſt, omnis infinitiuus in θαι deſinens, et tempore et tono ſimilis uult eſſe proprio indicatiuo, ut τύπτεται, τύπτεται. Sed ab hac regula ſcito præteritum perfectum paſſiuum excipi, cum ſyncopam patiatur in uerbo, ac ſyllabæ defectum, ut ſupra diximus cum de eo tractaremus. Ex

cipitur

cipitur etiam secundus aoristus medius, qui τυπέσθαι, infinitiuum habet παροξύτονον. Et in alijs coniugationibus ται in σθαι, mutata sicut in præsenti, ac eadé cõsonante seruata, quæ ante ται, forte extiterit, fit infinitiuus, ut πέπεισται, πεπεῖσθαι. ἔψαλται, ἐψᾶλθαι. Si uero nulla præcesserit consonans, σ omnino interponendum erit, ut πεποίηται, πεποιῆσθαι. Potest etiam & a secunda pluralis numeri formari, ut in præsenti dictum est, τέτυφθε, τετύφθαι λέλεχθε, λελέχθαι. ἔσπαρθε, ἐσπάρθαι. πεποίησθε, πεποιῆσθαι, accentu in penultimam translato, ut supra.

Ἀόριστος ά. τυφθῆναι. Ἀόριστος β΄. τυπῆναι.

A tertia singulari proprij aoristi addita ναι. Cætera uero tempora præsentis formationem omnino sequuntur.

ΡΗΜΑΤΑ ΜΕΣΑ.

Verba media in præsenti, et præterito imperfecto formationem habent communem cum passiuis, quibus prorsus in his tẽporibus similia existunt, ut τύπτομαι, τύπτῃ, τύπτεται. ἐτυπτόμην, ἐτύπτου, ἐτύπτετο. Nusquam tamen inueni hæc duo tempora ab antiquis posita fuisse, sed præteritum perfectum, præteritum plusquamperfectũ, ambos aoristos, et utrunque futurũ, neque hæc seorsum declinata, sed partim actiuis inserta, ut præteritum perfectũ, et præteritum plusquamperfectum, cum sint propemodũ similia præterito perfecto, et præterito plusquãperfecto actiuorum, ut τέτυφα, τέτυπα. ἐτετύφειν, ἐτετύπειν. Partim passiuis, ut ambos aoristos, & utrunque futu

rum, quoniam hæc tempora ſimilem habent terminationem cum paſſiuis. Sed quia hic ordo licet eruditioribus perſpicuus habeatur, rudibus tamen, ac litteras græcas diſcere modo aggredientibus, confuſionem quandam, ac prope deſperationem inducere ſolet, auſus ſum Theodorum Gazam imitatus, eo relicto ordine, uerba media ſeorſum ab actiuis & paſſiuis inflectere. Sit igitur tertius locus medij uerbi, ſicut in libro primo poſitum eſt.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ενεςὼς,

Τ Τύπτομαι, τύπτῃ κοινῶς, καὶ τύπτει ἀττικῶς, καὶ τύπτεαι ἰωνικῶς.

Παρατατικὸς,

Ετυπτόμην, ἐτύπτου κοινῶς, καὶ ἐτύπτεο ἰωνικῶς, καὶ ἐτύπτευ δωρικῶς.

Παρακείμενος,

Τέτυπα, *a præterito actiuo fit, præpoſita figuratiua littera, quæ grece* χαρακτηριστικὸν τῆς συζυγίας *appellatur, ante* α *finalem loco eius cōſonantis, quæ fuerit ante* α *præteriti actiui: qua accepta, præteritum mediū ſimile erit actiuo præterito in omnibus modis ac etiam participijs, ut* τέτυφα, τέτυπα. τέτυφε, τέτυπε. τετυφὼς, τετυπώς. *Quomodo autem accipit figuratiuam litteram coniugationis, aduerte: nam præſens aut in* ω *purum deſinit, aut in* ω *non purum. Si in* ω *purum, ſiue diphthongus præcedat* ω, *ſiue uocalis, ea ſola remanet ante* α *finalem in præterito medio, ut* ἀκούω, ἤκουκα, μέσος παρακ. ἤκουα. λύω, λέλυκα, μέ-

σος

σος παρακ. λέλυα. *Attamen pauca inueniuntur in ω purum exeuntia, quæ medium præteritum habeant. Quæ uero ante ω habent aut α, aut ου omnino carent medio præterito, præter ἀκούω. Si uero in ω non purum deſinat uerbum, aut ſimplex conſonans præcedit ω aut duplex. Si ſimplex, ea aſſumitur ante α, ut λείβω, λέλειφα, μέσος λέλοιφα. πείθω, πέπεικα, μέσος πέποιθα. Si duplex, aut actu, aut poteſtate. Si actu, aut in diuerſis ſyllabis κατὰ διάστασιν, & tunc ſequitur ſupradictam regulam, quia medium præteritum eam aſſumit conſonantem, quæ ω finali in præſenti iuncta eſt, ut ῥέγκω, μέσος παρακ. ἔρροκα. At ſi σσ, geminatum fuerit ante ω ſiue ττ, tunc futurum aut in ξω deſinit, et tunc medium præteritum γ ſibi adſciſcit, ut πλήσσω, ſiue πλήττω, πέπληγα: aut in σω, & tunc medium præteritum δ ſibi uendicat, ut ἐρέσσω, μέλλων ἐρέσω, ἤρεκα, μέσος, ἤρεδα, ſi in uſu habeatur. Etiam ſi poteſtate duplex conſonans præceſſerit ω ut eſt ζ: illud idem intelligendum, quia ſi futurum in ξω deſiuerit, medium præteritum γ ſibi uendicat, ut κράζω, κράξω, κέκραγα: ſi σ, δ, ut φράζω, φράσω, πέφραδα. At ſi duæ diuerſæ fuerint conſonantes, hoc eſt, πτ, κτ, & μν, medium præteritum priorem aſſumit, cum ſit proprium coniugationis χαρακτηριστικὸν, ut τύπτω, μέσος παρακείμενος τέτυπα. τίκτω, τέτοκα. τέμνω, τέτομα. nam τ & ν cū per παρέμπτωσιν extrinſecus accerſita ſint, χαρακτηριστικὰ coniugationis eſſe non poſſunt. Quædam tamen inueniuntur, quæ partim β habent ante ω, partim uero φ, ut βλάβω, κρύβω, καλύβω, & σκάφω,*

σκάφω, quæ cum & ipsa τ, aliunde sibi adsciscant, opus est ut β, quæ media est, & φ, aspirata, in legitimam, ac sibi correspondentem tenuem uertant, π, scilicet, ut tenuis tenuem (secundum regulæ præceptionem) antecedat, hoc est, πτ, sicut κτ, quandoquidem neque β, neque φ, ulla ratione τ, præcedere potest, ob incongruam consonantium structurã. Iccirco βλάπτω dicendum erit, non autem βλάβτω. sic κρύπτω, καλύπτω, σκάπτω, non autem κρύβτω καλύπτω, σκάφτω. Attamen præterita media suorum perfectorum propriam seruant figuratiuam, ut βέβλαβα, κέκρυβα, κεκάλυβα, ἔσκαφα. Et quoniam a singulis huiusmodi uerborum singula deriuantur nomina uerbalia, hoc est, βλάβη, ἀπὸ τοῦ βλάβω. & κρύβη, ἀπὸ τοῦ κρύβω. & καλύβη, ἀπὸ τοῦ καλύβω. & σκαφὴ, ἀπὸ τοῦ σκάφω. &c. orta est illa communis regula quæ dicit, ὅτε ὁ ἐνεστὼς διὰ δύο συμφώνων ἐκφέρεται, τότε ὁ μέσος παρακείμενος φυλάττει τὸ σύμφωνον τοῦ ῥηματικοῦ ὅπερ ἀπὸ τοῦ ἐνεστῶτος παράγεται quæ quidem nomina prius nobis discenda erunt, quàm uerba ipsa a quibus deducuntur, &c. Sic & θάπτω dixerimus ἐκ τοῦ θάφω, siue τάφω, nec non & βάπτω, ἐκ τοῦ βάφω fieri, mutata ubique aspirata in τ, tenuem, ut supra. Iccirco τέταφα, & βέβαφα media preterita dicerem, si in usu haberentur. Vnde ἀόριστος β΄, ἔταφον, & ἔβαφον. passiuus uero ἐτάφην & ἐβάφην. καὶ τὰ ὑποτακτικὰ ἐὰν ταφῶ, ταφῇς, ταφῇ. & βαφῶ, βαφῇς, βαφῇ. Vnde Phalaris epistola ad Imerreos λογίσασθε δὲ ὡς ὁπούποτε ἂν ταφῇ στησίχορος ἱμ ραῖος ἐστὶ. & quod citasse non pigeat apud nostros

*Psalmo 47. ὅπως ἂν βαφῇ ὁ πούς σου ἐν αἵματι, hoc est,
ut intingatur pes tuus ĩ ſanguine. Nec ignoro Etymo
logum auctorem aliam horum uerborũ, a remotis ac-
cerſitam tradere originem, μίμνω tamen ἐκ τοῦ μένω,
προπῇ τοῦ ε, εἰς ι, ὡς ἔχω, ἴσχω ν habet τὸ χαρακτηρισι-
κὸν, unde præteritum medium μέμονα: μ, enim addi-
titia eſt, tametſi priorem in ſyllaba locum occupet, ut
congrua copulandi litteras ratio ſeruaretur, quia μ,
præcedere litteram ν, poteſt, ut μνῆμα, ſubſequi non
poteſt. Eodem pacto in uerbo πίπτω, quod a πέτω fit, ſi
cut a τέκω, τίκτω, προπῇ τοῦ ε εἰς ι, π, conſonans pri
mum ſyllabæ locum poſſidet, licet extrinſecus adduca
tur, quia τ litteræ (quanquam et ipſa tenuis ſit) ſubij
ci non patitur: & ſic in alijs huiuſmodi, ſi qua inue-
niatur. In quibus conſiderandum eſt, quæ nam ſit pro-
pria conſonans uerbi primitiui, & quæ extrinſecus
ſumpta, ut ἔπω. ἵσπω. & τέκω, τίκτω. ſed de hoc ſatis.
Eſt etiam parium ſyllabarum medium præteritũ cum
actiuo in uerbis grauitonis, ut τέτυφα, τέτυπα. In
circũflexis uero una minuitur ſyllaba, ut δεδούπηκα,
δέδουπα. Penultimam quoque habet eandem cum
actiuo, ut τέτυφα, τέτυπα. Sed quoniam & hæc &
reliqua omnia quæ ad uerbi medij formationem in-
flexionemq. pertinent, hoc in loco ſequi debebant,
ſatis ſuperq. (ut puto) libro III. complexus ſum,
nihil aliud addendum aut repetendum putaui. Igi-
tur ad grauitonorum uerborum exempla tranſitum
faciens, ad ſingulas coniugationes pertinentia ſcribe-
re decreui, quorum quidem λείβω per omnes modos,*

numerosque,

numerosq́; , ac personas , secundum rationem uariorum idiomatum primi exempli locum sibi uēdicabit.

ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ ΤΩΝ
βαρυτόνων ῥημάτων.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς,

Λείβω, λείβεις, λείβει καὶ δωρικῶς λεῖβες. λεῖβε.
A καὶ αἰολικῶς λείβης, λείβη. Δυϊκά. λείβετον, λείβετον. Πληθ. λείβομεν, λείβετε, λείβουσι. καὶ δωρικῶς, λείβομες, λείβετε, λείβοντι.

Παρατατικὸς,

Ἔλειβον, ἔλειβες, ἔλειβε. καὶ ἰωνικῶς λείβεσκε. Δυϊκά. ἐλείβετον. ἐλειβέτην. Πληθ. ἐλείβομεν, καὶ δωρικῶς ἐλείβομες, ἐλείβετε, ἔλειβον, καὶ βοιωτικῶς ἐλείβοσαν.

Παρακείμενος,

Λέλειφα, λέλειφας, λέλειφε. Δυϊκά. λελείφατον, λελείφατον. Πληθυντικά. λελείφαμεν, λελείφατε, λελείφασι. καὶ δωρικῶς λελείφαμες, λελείφατε, λελείφαντι. καὶ ἀττικῶς εἴλειφα, εἴλειφας, εἴλειφε, &c.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Ἐλελείφειν, ἐλελείφεις, ἐλελείφει κοινῶς. καὶ ἐλελείφεα, ἐλελείφεις, ἐλελείφεε ἰωνικῶς. καὶ ἐλελείφη ἐλελείφης, ἐλελείφει διὰ τοῦ η, in prima & tertia persona ἀττικῶς καὶ δωρικῶς. Δυϊκά. ἐλελείφειτον, ἐλελειφείτην. Πληθ. ἐλελείφειμεν, καὶ δωρικῶς ἐλελείφειμες, ἐλελείφειτε, ἐλελείφεισαν. καὶ ἀττικῶς εἰλείφειν, εἰλείφεις, εἰλείφει.

Ἀόριστος πρῶτος,

Ἔλειψα, ἔλειψας, ἔλειψε. καὶ ἰωνικῶς λείψασκε. Δυϊκά. ἐλείψατον, ἐλειψάτην. Πληθυν. ἐλείψαμεν, καὶ

δωρικῶς

δωρικῶς ἐλείψαμες, ἐλείψατε, ἔλειψαν.

Αόριστος πρῶτος,

Ελιβον, ἔλιβες, ἔλιβε. καὶ ἰωνικῶς λίβεσκε. Δυϊκά. ἐλίβετον, ἐλιβέτην. Πληθυντικά. ἐλίβομεν, καὶ δωρικῶς ἐλίβομες, ἐλίβετε, ἔλιβον, καὶ βοιωτικῶς ἐλίβοσαν.

Μέλλων πρῶτος,

Λείψω, λείψεις, λείψει. καὶ αἰολικῶς λείψω, λείψης, λείψη. Δυϊκά λείψετον, λείψετον. Πληθ. λείψομεν, λείψετε, λείψουσι καὶ δωρικῶς λειψῶ, λειψεῖς, λειψεῖ Δυϊκά. λειψεῖτον, λειψεῖτον. Πλη λειψοῦμες, λειψεῖτε, λειψοῦντι.

Μέλλων δεύτερος,

Λιβῶ, λιβεῖς, λιβεῖ. Δυϊκά. λιβεῖτον, λιβεῖτον. Πληθυντικά. λιβοῦμεν, καὶ δωρικῶς λιβοῦμες, λιβεῖτε, λιβοῦσι, καὶ δωρικῶς λιβοῦντι.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατ.

Λεῖβε, λειβέτω. Δυϊκά. λείβετον, λειβέτων. Πληθ. λείβετε, λειβέτωσαν, καὶ ἀττικῶς λειβόντων.

Παρακ. καὶ ὑπερσυντ.

Λέλειφε, λελειφέτω. Δυϊκά. λελείφετον, λελειφέτων. Πληθυντικά. λελείφετε, λελειφέτωσαν. καὶ ἀττικῶς εἴλειφε, εἰλειφέτω. καὶ τὰ λοιπά.

Αόριστος πρῶτος.

Λεῖψον, λειψάτω. Δυϊκά λείψατον, λειψάτων. Πληθ. λείψατε, λειψάτωσαν, καὶ ἀττικῶς λειψάντων.

Αόριστος δεύτερος.

Λίβε, λιβέτω. Δυϊκά. λίβετον, λιβέτων. Πληθ. λίβετε, λιβέτωσαν, καὶ ἀττικῶς λιβόντων.

Ευκτικὰ

ΕΥΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστῶς καὶ παρατ.

Λείβοιμι, λείβοις, λείβοι. Δυϊκά λείβοιτον, λειβοίτην. Πλη. λείβοιμεν, καὶ δωρικῶς λείβοιμες, λείβοιτε, λείβοιεν.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Λελείφοιμι, λελείφοις, λελείφοι. Δυϊκά. λελείφειτον, λελειφοίτην. Πληθ. λελείφοιμεν καὶ δωρικῶς λελείφοιμες, λελείφοιτε, λελείφοιεν. καὶ ἀττικῶς εἰλείφοιμι, εἰλείφοις, εἰλείφοι.

Ἀόριστος πρῶτος,

Λείψαιμι, λείψαις, λείψαι. Δυϊκά. λείψατον, λειψαίτην. Πληθ. λείψαιμεν, καὶ δωρικῶς λείψαιμες, λείψαιτε, λείψαιεν. αἰολικῶς καὶ ἀττικῶς λείψεια λείψειας, λείψειε. Δυϊκά. λειψείατον, λειψειάτην. Πληθ. λειψείαμεν, λειψείατε, λείψειαν.

Ἀόριστος δεύτερος,

Λίβοιμι, λίβοις, λίβοι. Δυϊκά. λίβοιτον, λιβοίτην. Πληθ. λίβοιμεν, καὶ δωρικῶς λίβοιμες, λίβοιτε, λίβοιεν.

Μέλλων πρῶτος,

Λείψοιμι, λείψοις, λείψοι. Δυϊκά. λείψοιτον, λειψοίτην. Πληθ. λείψοιμεν, καὶ δωρικῶς λείψοιμες, λείψοιτε, λείψοιεν.

Μέλλων δεύτερος,

Λιβοῖμι, λιβοῖς, λιβοῖ. Δυϊκά λιβοῖτον, λιβοίτην. Πληθ. λιβοῖμεν, καὶ δωρικῶς λιβοῖμες, λιβοῖτε, λιβοῖεν.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστῶς καὶ παρατ.

Ἐὰν λείβω, λείβῃς, λείβῃ. Δυϊκά. ἐὰν λείβητον, λείβητον. Πληθυντικά. ἐὰν λείβωμεν, καὶ δωρικῶς λείβωμες. λείβητε. λείβωσι.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Ἐὰν λελείφω, λελείφῃς, λελείφῃ. Δυϊκά. ἐὰν λελείφητον, λελείφητον. Πληθ. ἐὰν λελείφωμεν, καὶ δωρικῶς λελείφωμες, λελείφητε, λελείφωσι. καὶ ἀττικῶς, ἐὰν εἰλείφω, εἰλείφῃς, εἰλείφῃ.

Αόριστος πρῶτος,

Ἐὰν λείψω, λείψῃς, λείψῃ. Δυϊκά. ἐὰν λείψητον, λείψητον. Πληθ. ἐὰν λείψωμεν, καὶ δωρικῶς λείψωμες, λείψητε, λείψωσι.

Αόριστος δεύτερος,

Ἐὰν λίβω, λίβῃς, λίβῃ. Δυϊκά. ἐὰν λίβητον, λίβητον. Πληθυντικά. ἐὰν λίβωμεν, καὶ δωρικῶς λίβωμες, λίβητε, λίβωσι.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστῶς καὶ παρατ.

Λείβειν κοινῶς, καὶ λεῖβεν δωρικῶς, καὶ λείβην αἰολικῶς καὶ δωρικῶς, καὶ λειβέμεναι ἀττικῶς καὶ δωρικῶς, καὶ λειβέμεν ἰωνικῶς.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Λελειφέναι, καὶ ἀττικῶς εἰλειφέναι καὶ λελειφέναι ἀττικῶς καὶ δωρικῶς. καὶ λελειφέμεν ἰωνικῶς.

Αόριστος πρῶτος,

Λεῖψαι κοινῶς, καὶ λειψέμεναι ἀττικῶς καὶ δωρικῶς, καὶ λειψέμεν ἰωνικῶς.

Αόριστος δεύτερος,

Λιβεῖς κοινῶς, καὶ λιβὲν δωρικῶς. καὶ λιβέμεναι ἀττικῶς καὶ δωρικῶς, καὶ λιβέμεν καὶ λιβέειν ἰωνικῶς.

Μέλλων πρῶτος,

Λείψειν, *ſicut & præſens.*

Μέλλων

Μέλλων δεύτερος,

Λιβεῖν, *quemadmodum & secundus aoristus.*

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΠΑΗΘΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς,

Εἴβομαι, λείβῃ κοινῶς, καὶ λείβει ἀττικῶς, καὶ
Λ λείβεαι ἰωνικῶς, λείβεται. Δυϊκά. λειβόμεθον, λείβεσθον, λείβεσθον. Πληθ. λειβόμεθα κοινῶς καὶ λειβόμεσθα δωρικῶς καὶ ἰωνικῶς, λείβεσθε, λείβονται.

Παρατατικὸς,

Ἐλειβόμην, ἐλείβου κοινῶς, καὶ ἐλείβεο ἰωνικῶς, καὶ ἐλείβευ δωρικῶς, ἐλείβετο. Δυϊκά. ἐλειβόμεθον, ἐλείβεσθον, ἐλειβέσθην. Πληθ. ἐλειβόμεθα κοινῶς, καὶ ἐλειβόμεσθα δωρικῶς καὶ ἰωνικῶς, ἐλείβεσθε, ἐλείβοντο.

Παρακείμενος,

Λέλειμμαι, λέλειψαι, λέλειπται. Δυϊκά. λελείμμεθον, λέλειφθον, λέλειφθον. Πληθ. λελείμμεθα κοινῶς, καὶ λελείμμεσθα δωρικῶς καὶ ἰωνικῶς, λέλειφθε, λελειμμένοι εἰσὶν. καὶ ἰωνικῶς, λελίφαται. ἀττικῶς uero εἴλειμμαι, εἴλειψαι, εἴλειπται, καὶ τὰ λοιπά.

Ὑπερσυντελικὸς,

Ἐλελείμμην, ἐλέλειψο, ἐλέλειπτο. Δυϊκά. ἐλελείμμεσθον, ἐλέλειφθον, ἐλελείφθην. Πληθ. ἐλελείμμεθα κοινῶς, καὶ ἐλελείμμεσθα δωρικῶς καὶ ἰωνικῶς, ἐλέλειφθε, ἐλελειμμένοι ἦσαν. καὶ ἰωνικῶς ἐλελίφατο. ἀττικῶς uero ἐλείμμην, εἴλειψο, εἴλειπτο.

Ἀόριστος πρῶτος,

Ἐλείφθην. ἐλείφθης, ἐλείφθη. Δυϊκά. ἐλείφθητον, ἐλειφθήτην. Πληθ. ἐλείφθημεν, καὶ δωρικῶς ἐλείφθημες, ἐλείφθητε, ἐλείφθησαν, καὶ βοιωτικῶς ἔλειφθεν.

Ἀόριστος

Ἀόριστος δεύτερος.

Ἐλίβην, ἐλίβης, ἐλίβη. Δυϊκά. ἐλίβητον, ἐλιβήτην. Πληθ. ἐλίβημεν, καὶ δωρικῶς ἐλίβημες, ἐλίβητε, ἐλίβησαν, καὶ βοιωτικῶς ἔλιβεν.

Μέλλων πρῶτος.

Λειφθήσομαι, λειφθήσῃ κοινῶς, καὶ λειφθήσει ἀττικῶς, καὶ λειφθήσεαι ἰωνικῶς, λειφθήσεται. Δυϊκά. λειφθησόμεθον, λειφθήσεσθον, λειφθήσεσθον. Πληθυντικά. λειφθησόμεθα, καὶ δωρικῶς λειφθησόμεσθα, λειφθήσεσθε, λειφθήσονται.

Μέλλων δεύτερος.

Λιβήσομαι, λιβήσῃ κοινῶς, καὶ λιβήσει ἀττικῶς, καὶ λιβήσεαι ἰωνικῶς, λιβήσεται. Δυϊκά. λιβησόμεθον, λιβήσεσθον, λιβήσεσθον. Πληθ. λιβησόμεθα, καὶ δωρικῶς λιβησόμεσθα, λιβήσεσθε, λιβήσονται.

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

Λελείψομαι, λελείψῃ κοινῶς, καὶ λελείψει ἀττικῶς, καὶ λελείψεαι ἰωνικῶς, λελείψεται. Δυϊ. λελειψόμεθον, λελείψεσθον, λελείψεσθον. Πληθυντικά. λελειψόμεθα, καὶ δωρικῶς λελειψόμεσθα, λελείψεσθε, λελείψονται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστῶς καὶ παρατ.

Λείβου κοινῶς, καὶ λείβεο ἰωνικῶς, καὶ λείβευ δωρικῶς, λειβέσθω. Δυϊκά. λείβεσθον, λειβέσθων. Πληθ. λείβεσθε, λειβέσθωσαν, καὶ ἀττικῶς λωβέσθων.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Λέλειψο, λελείφθω. Δυϊκά. λέλειφθον, λελείφθων. Πληθυντικά. λέλειφθε, λελείφθωσαν. καὶ ἀττικῶς εἴλειψο, εἰλείφθω.

Ἀόριστος πρῶτος.

Λείφθητι, λειφθήτω. Δυϊκά. λείφθητον, λειφθήτων. Πληθυν. λείφθητε, λειφθήτωσαν.

Ἀόριστος δεύτερος.

Λίβητι, λιβήτω. Δυϊκά λίβητον, λιβήτων. Πληθυν. λίβητε, λιβήτωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Λειβοίμην, λείβοιο, λείβοιτο. Δυϊκά. λειβοίμεθον, λείβοισθον, λειβοίσθην. Πληθυν λειβοίμεθα, καὶ δωρικῶς λειβοίμεσθα, λείβοισθε, λείβοιντο, καὶ ποιητικῶς λειβοίατο.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Λελειμμένος εἴην, εἴς, εἴη. Δυϊκά. λελειμμένω εἴητον, εἰήτην Πλη. λελειμμενοι εἴημεν, εἴητε, εἴησαν. καὶ ἀττικῶς ἐλελειμμένος εἴην, εἴης, εἴη, καὶ τὰ λοιπά.

Ἀόριστος πρῶτος.

Λειφθείην, λειφθείης, λειφθείη. Δυϊκά. λειφθείητον, λειφθειήτην Πληθυν. λειφθείημεν, καὶ δωρικῶς λειφθείημες, λειφθείητε, λειφθείησαν, καὶ συγκοπῇ λειφθεῖμεν, λειφθεῖτε, λειφθεῖεν.

Ἀόριστος δεύτερος.

Λιβείην, λιβείης, λιβείη. Δυϊκά. λιβείητον, λιβειήτην. Πληθυν. λιβείημεν, καὶ δωρικῶς λιβείημες, λιβείητε, λιβείησαν, καὶ συγκοπῇ λιβεῖμεν, λιβεῖτε, λιβεῖεν.

Μέλλων πρῶτος.

Λειφθησοίμην, λειφθήσοιο, λειφθήσοιτο Δυϊκά. λειφθησοίμεθον, λειφθήσοισθον, λειφθησοίσθην. Πληθυν. λειφθησοίμεθα καὶ δωρικῶς λειφθησοίμεσθα, λειφθήσοισθε, λειφθήσοιντο, καὶ ποιητικῶς λειφθησοίατο.

Μέλλων

Μέλλων δεύτερος.

Λιβησοίμην, λιβήσοιο, λιβήσοιτο. Δυϊκά. λιβησοίμεθον, λιβήσοισθον, λιβησοίσθην. Πληθυ. λιβησοίμεθα, καὶ δωρικῶς λιβησοίμεσθα, λιβήσοισθε, λιβήσοιντο, καὶ ποιητικῶς λιβησοίατο.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεςὼς καὶ παρατ.

Εὰν λείβωμαι, λείβῃ κοινῶς, καὶ λείβηαι ἰωνικῶς, λείβηται. Δυϊκά. ἐὰν λειβώμεθον, λείβησθον, λείβησθον. Πληθ. ἐὰν λειβώμεθα, καὶ δωρικῶς λειβώμεσθα, λείβησθε, λείβωνται.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Λελειμμένος ἐὰν ὦ, ᾖς, ᾖ. Δυϊκά. λελειμμένω ἐὰν ἦτον, ἦτον. Πληθ. λελειμμένοι ἐὰν ὦμεν, ἦτε, ὦσι. καὶ ἀττικῶς εἰλειμμένος ἐὰν ὦ, ᾖς, ᾖ, καὶ τὰ λοιπά.

Αόριςος πρῶτος.

Εὰν λειφθῶ, λειθθῇς, λειφθῇ. Δυϊκά. ἐὰν τειφθῆτον, λειφθῆτον. Πληθ. ἐὰν λυφθῶμεν, καὶ δωρικῶς λειφθῶμες, λειφθῆτε λειφθῶς.

Αόριςος δεύτερος.

Εὰν λιβῶ, λιβῇς, λιβῇ. Δυϊκά. ἐὰν λιβῆτον, λιβῆτον. Πληθυ. ἐὰν λιβῶμεν, καὶ, δωρικῶς, λιβῶμες, λιβῆτε, λιβῶσι.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεςὼς καὶ παρατ. λείβεσθαι.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντελικὸς λελεῖφθαι, καὶ ἀττικῶς εἰλῆφθαι.

Αόριςος πρῶτος.

Λειφθῆναι κοινῶς, καὶ λειφθήμεναι ἀττικῶς καὶ

δωρικῶς, καὶ λειφθῆμεν ἰωνικῶς.

Ἀόριστος δεύτερος.

Λιβῆναι κοινῶς, καὶ λιβήμεναι ἀττικῶς καὶ δωρικῶς, καὶ λιβῆμεν ἰωνικῶς.

Μέλλων πρῶτος.

Λειφθήσεσθαι. μέλλων β΄. λιβήσεσθαι. μετ᾽ ὀλίγον μέλλων, λελείψεσθαι.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ἐνεστώς.

Εἴβομαι, λείβῃ κοινῶς, καὶ λείβει ἀττικῶς, καὶ
A λείβεαι ἰωνικῶς, λείβεται, καὶ τὰ λοιπὰ ad *passiuorum similitudinem*.

Παρατατικός.

Ἐλειβόμην, ἐλείβου κοινῶς, καὶ ἐλείβεο ἰωνικῶς, καὶ ἐλείβευ δωρικῶς, ἐλείβετο &c.

Παρακείμενος.

Λέλοιβα, λέλοιβας, λέλοιβε. Δυϊκά. λελοίβατον, λελοίβατον. Πληθ. λελοίβαμεν, καὶ δωρικῶς λελοίβαμες, λελοίβατε, λελοίβασι. καὶ ἀττικῶς εἴλοιβα, εἴλοιβας, εἴλοιβε &c.

Ὑπερσυντελικός.

Ἐλελοίβειν, ἐλελοίβεις, ἐλελοίβει κοινῶς. καὶ ἐλελοίβεα, ἐλελοίβεις, ἐλελοίβεε ἰωνικῶς. καὶ ἐλελοίβην, ἐλελοίβεις, ἐλελοίβη ἀττικῶς καὶ δωρικῶς. Δυϊκά. ἐλελοίβειτον, ἐλελοιβείτην. Πληθυν. ἐλελοίβειμεν, καὶ δωρικῶς ἐλελοίβειμες, ἐλελοίβειτε, ἐλελοίβεισαν. καὶ ἀττικῶς εἰλοίβην, εἰλοίβεις, εἰλοίβει &c.

Ἀόριστος πρῶτος.

Ἐλειψάμην, ἐλείψω κοινῶς, καὶ ἐλείψαο ἰωνικῶς, ἐλείψατο.

λείψατο. Δυϊκά. ἐλειψάμεθον, ἐλείψασθον, ἐλειψάσθην. Πληθυ. ἐλειψάμεθα, καὶ δωρικῶς ἐλειψάμεσθα, ἐλείψασθε, ἐλείψαντο.

Αόριστος δεύτερος.

Ελιβόμην, ἐλίβου κοινῶς, καὶ ἐλίβεο ἰωνικῶς, καὶ ἐλίβευ δωρικῶς, ἐλίβετο. Δυϊκά. ἐλιβόμεθον, ἐλίβεσθον, ἐλιβέσθην. Πληθυ. ἐλιβόμεθα, καὶ δωρικῶς ἐλιβόμεσθα, ἐλίβεσθε, ἐλίβοντο.

Μέλλων πρῶτος.

Λείψομαι, λείψῃ κοινῶς, καὶ λείψει ἀττικῶς, καὶ λείψεαι ἰωνικῶς, λείψεται.

Μέλλων δεύτερος.

Λιβοῦμαι, λιβῇ κοινῶς, καὶ λιβεῖ ἀττικῶς, καὶ λιβέεαι ἰωνικῶς, λιβεῖται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατ.

Λείβου κοινῶς, καὶ λείβεο ἰωνικῶς, καὶ λείβευ δωρικῶς, λειβέσθω. Δυϊκά. λείβεσθον, λειβέσθων. Πληθυ. λείβεσθε, λειβέσθωσαν, καὶ λειβέσθων ἀττικῶς.

Παρακ. καὶ ὑπερσυ.

Λέλοιβε, λελοιβέτω. Δυϊκά. λελοίβετον, λελοιβέτων. Πληθυ. λελοίβετε, λελοιβέτωσαν. καὶ ἀττικῶς εἴλοιβε, εἰλοιβέτω &c.

Αόριστος πρῶτος.

Λεῖψαι, λειψάσθω. Δυϊκά. λείψασθον, λειψάσθων. Πληθυντικά. λείψασθε, λειψάσθωσαν, καὶ ἀττικῶς λειψάσθων.

Αόριστος δεύτερο.

Λιβοῦ, λιβέσθω. Δυϊκά. λίβεσθον, λιβέσθων. Πληθ.

 λίβεσθε,

λίβεσθε, λιβέσθωσαν, καὶ ἀττικῶς λιβέσθω.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ενεςῶς καὶ παρατ.

Λειβοίμην, λείβοιο, λείβοιτο. Δυϊκά. λειβοίμεθον, λείβοισθον, λειβοίσθην. Πληθ. λειβοίμεθα, καὶ δωρικῶς λειβοίμεσθα, λείβοισθε, λείβοιντο, καὶ ποιητικῶς λειβοίατο.

Παρακ. καὶ ὑπερσυ.

Λελοίβοιμι, λελοίβοις, λελοίβοι. Δυϊκά. λελοίβοιτον, λελοιβοίτην. Πληθυ. λελοίβοιμεν, καὶ δωρικῶς λελοίβοιμες, λελοίβοιτε, λελοίβοιεν. καὶ ἀττικῶς εἰλοίβοιμι, εἰλοίβοις, εἰλοίβοι &c.

Αόριςος πρῶτος.

Λειψαίμην, λείψαιο, λείψαιτο. Δυϊκά. λειψαίμεθον, λείψαισθον, λειψαίσθην. Πληθυ. λειψαίμεθα, καὶ δωρικῶς λειψαίμεσθα, λείψαισθε, λείψαιντο, καὶ ποιητικῶς λειψαίατο.

Αόριςος δεύτερος.

Λιβοίμην, λίβοιο, λίβοιτο. Δυϊκά. λιβοίμεθον, λίβοισθον, λιβοίσθην. Πληθ. λιβοίμεθα, καὶ δωρικῶς λιβοίμεσθα, λίβοισθε, λίβοιντο, καὶ ποιητικῶς λιβοίατο.

Μέλλων πρῶτος.

Λειψοίμην. λείψοιο, λείψοιτο. Δυϊκά. λειψοίμεθον, λείψοισθον, λειψοίσθην. Πληθυ. λειψοίμεθα, καὶ δωρικῶς λειψοίμεσθα, λείψοισθε, λείψοιντο, καὶ ποιητικῶς λειψοίατο.

Μέλλων δεύτερος.

Λιβοίμην, λιβοῖο, λιβοῖτο. Δυϊκά. λιβοίμεθον, λιβοῖσθον, λιβοίσθην. Πληθ. λιβοίμεθα, καὶ δωρικῶς λιβοίμεσθα, λιβοῖσθε, λιβοῖντο, καὶ ποιητικῶς λιβοίατο.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ενεςῶς καὶ παρατ.

Εὰν λοίβωμαι, λείβῃ κοινῶς, καὶ λείβηαι ἰωνικῶς, λείβηται, καὶ τὰ λοιπά.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Εὰν λελοίβω, λελοίβῃς, λελοίβῃ. Δυϊκά. ἐὰν λελοίβητον, λελοίβητον. Πληθ. ἐὰν λελοίβωμεν, καὶ δωρικῶς λελοίβωμες, λελοίβητε, λελοίβωσι. καὶ ἀττικῶς ἐὰν ειλοίβω, ειλοίβῃς, ειλοίβῃ &c.

Αόριςος πρῶτος.

Εὰν λείψωμαι, λείψῃ κοινῶς, καὶ λείψηαι ἰωνικῶς, λείψηται. Δυϊκά. ἐὰν λειψώμεθον, λείψησθον, λείψησθον. Πληθυν. ἐὰν λειψώμεθα, καὶ δωρικῶς ἐὰν λειψώμεσθα, λείψησθε, λείψωνται.

Αόριςος δεύτερος.

Εὰν λίβωμαι, λίβῃ κοινῶς, καὶ λίβηαι ἰωνικῶς, λίβηται. Δυϊκά. ἐὰν λιβώμεθον, λίβησθον, λίβησθον. Πληθ. ἐὰν λιβώμεθα, καὶ δωρικῶς λιβώμεσθα, λίβησθε, λίβωνται.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΜΕΣΑ.

Ενεςῶς καὶ παρατ.

Λείβεσθαι. Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντελικὸς λελοιβέναι κοινῶς, καὶ ειλοιβέναι ἀττικῶς, καὶ λελοιβέμεναι δωρικῶς καὶ ἀττικῶς, καὶ λελοιβέμεν ἰωνικῶς.

Αόριςος ά.	λείψασθαι.
Αόριςος β΄.	λίβεσθαι.
Μέλλων ά.	λείψεσθαι.
Μέλλων β΄.	λιβεῖσθαι.

Exempla aliorum uerborum grauitonorum per tria genera distincta, actiuum scilicet, passiuum, &

& medium, in modo indicatiuo tantum.

ΠΡΩΤΗ ΣΥΖΥΓΙΑ.

	Ενεργητικά.	Παθητικά.	Μέσα.
Ενεστὼς	Τρέπω,	τρέπομαι,	τρέπομαι.
παρατ.	ἔτρεπον,	ἐτρεπόμην,	ἐτρεπόμην.
παρακ.	τέτρεφα,	τέτραμμαι,	τέτροπα.
ἀττικῶς	τέτροφα,		
ὑπερσ.	ἐτετρέφειν,	ἐτετράμμην,	ἐτετρόπειν.
ἀττικῶς	ἐτετρόφειν.		
ἀόρ. α΄.	ἔτρεψα,	ἐτρέφθην,	ἐτρεψάμην.
ἀόρ. β΄.	ἔτραπον,	ἐτράπην,	ἐτραπόμην.
μέλ. α΄.	τρέψω,	τρεφθήσομαι,	τρέψομαι.
τραπῶ,	τραπήσομαι, τραποῦμαι.		μέλλων β΄.
	τετράψομαι.		μετ᾽ ὀλ. μέλ.

Ενεργητικα.	Παθητικά.	Μέσα.	
Γράφω,	γράφομαι,	γράφομαι.	Ενεστὼς.
ἔγραφον,	ἐγραφόμην,	ἐγραφόμην.	παρατ.
γέγραφα,	γέγραμμαι,	γέγραφα.	παρακ.
ἐγεγράφειν,	ἐγεγράμμην,	ἐγεγράφειν.	ὑπερσυν.
ἔγραψα,	ἐγράφθην,	ἐγραψάμην.	ἀόριστος α΄.
ἔγραφον,	ἐγράφην,	ἐγραφόμην.	ἀόριστος β΄.
γράψω,	γραφθήσομαι, γράψομαι.		μέλλων α΄.
γραφῶ,	γραφήσομαι, γραφοῦμαι.		μέλλων β΄.
	γεγράψομαι.		μετ᾽ ὀλ. μέλ.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΣΥΖΥΓΙΑ.

Ενεργητικά.	Παθητικά.	Μέσα.	
Λέγω,	λέγομαι,	λέγομαι.	Ενεστὼς.
ἔλεγον,	ἐλεγόμην,	ἐλεγόμην.	παρατ.
λέλεχα,	λέλεγμαι,	λέλογα	παρακ.
			λέλοχα.

λέλοχα.			ἁπλικῶς.
ἐλελέχειν,	ἐλελέγμην,	ἐλελόγειν.	ὑπερσυν.
ἐλελόχειν.			ἁπλικῶς.
ἔλεξα,	ἐλέχθην,	ἐλεξάμην.	ἀόριστος ά.
ἔλεγον,	ἐλέγην,	ἐλεγόμην.	ἀόριστος β'.
λέξω,	λεχθήσομαι,	λέξομαι.	μέλλων ά.
λεγῶ,	λεγήσομαι,	λεγοῦμαι.	μέλλων β'.
	λελέξομαι.		μετ' ὀλ. μέλ.

Ενεργητικά.	Παθητιτά	Μέσα.	
Δήκω,	δήκομαι,	δήκομαι.	Ενεστώς.
ἔδηκον,	ἐδηκόμην,	ἐδηκόμην.	παρατ.
δέδηχα,	δέδηγμαι,	δέδηκα.	παρακ.
ἐδεδήχειν,	ἐδεδήγμην,	ἐδεδήκειν.	ὑπερσυν.
ἀόριστος ά.	ἔδηξα,	ἐδήχθην,	ἐδηξάμην.
ἀόριστος β'.	ἔδακον,	ἐδάκην,	ἐδακόμην.
μέλλων ά.	δήξω,	δηχθήσομαι,	δήξομαι.
μέλλων β'.	δακῶ,	δακήσομαι,	δακοῦμαι.
μετ' ὀλ. μέλ.		δεδήξομαι.	

	Ενεργητικά.	Παθητικά.	Μέσα.
Ενεστῶς.	Τρύχω,	τρύχομαι,	τρύχομαι.
παρατ.	ἔτρυχον,	ἐτρυχόμην,	ἐτρυχόμην.
παρακ.	τέτρυχα,	τέτρυγμαι,	τέτρυχα.
ὑπερσυν.	ἐτετρύχειν,	ἐτετρύγμην,	ἐτετρύχειν.
ἀόριστος ά.	ἔτρυξα,	ἐτρύχθην,	ἐτρυξάμην.
ἀόριστος β'.	ἔτρυχον,	ἐτρύχην,	ἐτρυχόμην.
μέλλων ά.	τρύξω,	τρυχθήσομαι,	τρύξομαι.
μέλλων β'.	τρυχῶ,	τρυχήσομαι,	τρυχοῦμαι.
μετ' ὀλ. μέλ.		τετρύξομαι.	

TPITH

ΤΡΙΤΗ ΣΥΖΥΓΙΑ.

	Ενεργητικά.	Παθητικά.	Μέσα.
Ενεστὼς.	Αδω,	ἄδομαι,	ἄδομαι.
παρατ.	ἦδον,	ἠδόμην,	ἠδόμην.
παρακ.	ἦκα,	ἦσμαι,	ἦδα.
ὑπερσυν.	ἤκειν,	ἤσμην,	ἤδειν.
ἀόριστος ά.	ἦσα	ἤσθην,	ἠσάμην.
ἀόριστος β΄.	ἦδον,	ἤδην,	ἠδόμην.
μέλλων ά.	ἄσω,	ἀσθήσομαι,	ἄσομαι.
μέλλων β΄.	ἀδῶ,	ἀδήσομαι,	ἀδοῦμαι.
μετ᾽ ὀλ. μέλ.		ἤσομαι.	

	Ενεργητικά.	Παθητικά.	Μέσα.
Ενεστὼς.	Πείθω,	πείθομαι,	πείθομαι.
παρατ.	ἔπειθον,	ἐπειθόμην,	ἐπειθόμην.
παρακ.	πέπεικα,	πέπεισμαι,	πέποιθα.
ἐπεπείκειν,	ἐπεπείσμην,	ἐπεποίθειν.	ὑπερσυν.
ἔπεισα,	ἐπείσθην,	ἐπεισάμην.	ἀόριστος ά.
ἔπιθον,	ἐπίθην,	ἐπιθόμην,	ἀόριστος β΄.
πείσω,	πεισθήσομαι,	πήσομαι.	μέλλων ά.
πιθῶ,	πιθήσομαι,	πειθοῦμαι,	μέλλων β΄.
	πεπείσομαι		μετ᾽ ὀλ. μέλ.

Ενεργητικά.	Παθητιτά	Μέσα.	
Ελεύθω,	ἐλεύθομαι,	ἐλεύθομαι.	Ενεστὼς.
ἤλευθον,	ἠλευθόμην,	ἠλευθόμην.	παρατ.
ἤλευκα,	ἤλευσμαι,	ἤλευθα.	παρακ.
ἐλήλυκα,	ἐλήλυσμαι,	ἐλήλυθα.	ἀττικῶς.
ἠλεύκειν,	ἠλεύσμην,	ἠλεύθειν.	ὑπερσυν.
ἐληλύκειν,	ἐληλύσμην,	ἐληλύθειν.	ἀττικῶς.
ἤλευσα,	ἠλεύθην,	ἠλευσάμην.	ἀόριστος ά.

ἤλυθον,

ἤλυθον,	ἠλύθην,	ἠλυθόμην.	ἀόριστος β'.
ἦλθον,		ἠλθόμην.	συγκοπή.
ἐλεύσω,	ἐλευθήσομαι, ἐλεύσομαι.		μέλλων α'.
ἐλυθῶ καὶ ἐλ-(θῶ,	ἐλυθήσομαι. ἠλεύσομαι, ἐληλύσομαι.	ἐλυθοῦμαι καὶ (ἐλθοῦμαι.	μέλλων β'. μετ' ὀλ. μέλ. καὶ ἀπλικῶς.

ΤΕΤΑΡΤΗ ΣΥΖΥΓΙΑ.

Ενεργητικά.	Παθητικά.	Μέσα.	
Φράζω,	φράζομαι,	φράζομαι.	Ενεστώς.
ἔφραζον,	ἐφραζόμην,	ἐφραζόμην.	παρατ.
πέφρακα,	πέφρασμαι,	πέφραδα.	παρακ.
ἐπεφράκειν,	ἐπεφράσμην,	ἐπεφράδειν.	ὑπερσυν.
ἔφρασα,	ἐφράσθην,	ἐφρασάμην.	ἀόριστος α'.
ἔφραδον,	ἐφράδην,	ἐφραδόμην.	ἀόριστος β'.
φράσω,	φρασθήσομαι,	φράσομαι.	μέλλων α'.
μέλλων β'.	φραδῶ,	φραδήσομαι, φραδοῦμαι.	
μετ' ὀλ. μέλ.		πεφράσομαι.	

	Ενεργητικά.	Παθητικά.	Μέσα.
Ενεστώς.	Ὀρύσσω,	ὀρύσσομαι,	ὀρύσσομαι.
παρατ.	ὤρυσσον,	ὠρυσσόμην,	ὠρυσσόμην.
παρακ.	ὤρυχα,	ὤρυγμαι,	ὤρυγα,
ἀπλικῶς.	ὀρώρυχα,	ὀρώρυγμαι,	ὀρώρυγα.
ὑπερσυν.	ὠρύχειν,	ὠρύγμην,	ὠρύγην.
ἀπλικῶς.	ὀρωρύχειν,	ὀρωρύγμην,	ὀρωρύγειν.
ἀόριστος α'.	ὤρυξα,	ὠρύχθην,	ὠρυξάμην.
ἀόριστος β'.	ὤρυγον,	ὠρύγην,	ὠρυγόμην.
μέλλων α'.	ὀρύξω,	ὀρυχθήσομαι, ὀρύξομαι.	
μέλλων β'.	ὀρυγῶ,	ὀρυγήσομαι, ὀρυγοῦμαι.	
μετ' ὀλ. μέλλ.		ὠρύξομαι.	

καὶ

καὶ ἁπλικῶς. ὀρωρύξομαι.

ΠΕΜΠΤΗ ΣΥΖΥΓΙΑ.

	Ενεργητικά.	Παθητικά.	Μέσα.
Ενεςὼς.	Ψαλλω,	ψάλλομαι,	ψάλλομαι.
παρατ.	ἔψαλλον,	ἐψαλλόμην,	ἐψαλλόμην.
παρακ.	ἔψαλκα,	ἔψαλμαι,	ἔψαλα.
ὑπερσυν.	ἐψάλκειν,	ἐψάλμην,	ἐψάλειν.
ἀόριςος ά.	ἔψηλα,	ἐψάλθην,	ἐψηλάμην.
ἀόριςος β.	ἔψαλον,	ἐψάλην,	ἐψαλέμην.
μέλλων ά.	ψαλῶ,	ψαλθήσομαι,	ψαλοῦμαι.
μέλλων β.	ψαλῶ,	ψαλήσομαι,	ψαλοῦμαι.
μετ᾽ ὀλ. μελ.		ἐψάλσομαι.	

	Ενεργητικά.	Παθητικά.	Μέσα.
Ενεςὼς.	Στέλλω,	ςέλλομαι,	ςέλλομαι.
παρατ.	ἔςελλον,	ἐςελλόμην,	ἐςελλόμην.
παρακ.	ἔςαλκα,	ἔςαλμαι,	ἔςαλα.
ἐςάλκειν.	ἐςαλμην,	ἐςάλειν.	ὑπερσυν.
ἔςειλα,	ἐςάλθην,	ἐςειλάμην.	ἀόριςος ά.
ἔςαλον,	ἐςάλην,	ἐςαλόμην.	ἀόριςος β'.
ςελῶ,	ςαλθήσομαι,	ςελοῦμαι.	μέλλων ά.
ςαλῶ,	ςαλήσομαι,	ςαλοῦμαι.	μὲλλων β'.
Ενεργητικά.		Παθητικά.	Μέσα.
	ἐςάλσομαι.		μετ᾽ ὀλ. μέλλ.
Κάμνω,	κάμνομαι,	κάμνομαι.	Ενεςὼς.
ἔκαμνον,	ἐκαμνόμην,	ἐκαμνόμην.	παρακ.
κεκάμηκα,	κεκάμημαι,	κέκαμα.	παρακ.
κέκμηκα,	κέκμημαι.		συγκοπή.
ἐκεκαμήκειν,	ἐκεκαμήμην,	ἐκεκάμην.	ὑπερσυν.
ἐκεκμήκειν,	ἐκεκμήμην.		συγκοπὴ.

ἔκημα, ἐκαμήθην, ἐκημάμην. ἀόριστος ά.
συγκοπή.
ἐκμήθην
ἔκαμον, ἐκάμην, ἐκαμόμην. ἀόριστος β΄.
καμῶ, καμηθήσομαι, καμοῦμαι. μέλλων ά.
κμηθήσομαι. συγκοπή.
καμῶ, καμήσομαι, καμοῦμαι. μέλλων β΄.
κεκαμήσομαι. μετ᾽ ὀλ. μέλλ.
κεκμήσομαι. συγκοπή.

Ενεργητικά. Παθητικά. Μέσα.

Τέμνω, τέμνομαι, τέμνομαι, Ενεστὼς.
ἔτεμνον, ἐτεμνόμην, ἐτεμνόμην. παρατ.
τετέμηκα, τετέμημαι, τέτομα. παρακ.
τέτμηκα, τέτμημαι. συγκοπή.
ἐτετεμήκειν, ἐτετεμήμην, ἐτετόμην. ὑπερσυν.
ἐτετμήκειν, ἐτετμήμειν. συγκοπή.
ἔτειμα, ἐτεμήθην, ἐτειμάμην. ἀόριστος ά.
ἐτμήθην. συγκοπή.
ἀόριστος β΄. ἔταμον, ἐτάμην, ἐταμόμην.
μέλλων ά. τεμῶ, τεμηθήσομαι, τεμοῦμαι.
συγκοπή. τμηθήσομαι.
μέλλων β΄. ταμῶ, ταμήσομαι, ταμοῦμαι.
μετ᾽ ὀλ. μέλ. τετεμήσομαι.
συγκοπή. τετμήσομαι.

Ενεργητικά Παθητικά. Μέσα.

Ενεστὼς Φαίνω, φαίνομαι, φαίνομαι.
παρατ. ἔφαινον, ἐφαινόμην, ἐφαινόμην.
παρακ. πέφαγκα, πέφαμμαι, πέφηνα.
ὑπερσυν. ἐπεφάγκειν, ἐπεφάμμην, ἐπεφήνειν.
ἀόριστος ά. ἔφηνα, ἐφάνθην, ἐφηνάμην.

ἀόριστος

ἀόριςος β΄.	ἔφανον,	ἐφάνην,	ἐφανόμην.
μέλλον ά	φανῶ,	φανθήσομαι,	φανοῦμαι.
μέλλων β΄.	φανῶ,	φανήσομαι.	φανοῦμαι.
μετ᾽ ὀλ. μέλ.		πεφάνσομαι.	

	Ενεργητικά.	Παθητικά.	Μέσα.
Ενεςῶς	Κλίνω,	κλίνομαι,	κλίνομαι.
παρατ.	ἔκλινον,	ἐκλινόμην,	ἐκλινόμην.
παρακ.	κέκλικα,	κέκλιμαι,	κέκλινα.
ὑπερσυν.	ἐκεκλίκειν,	ἐκεκλίμην,	ἐκεκλίνειν.
ἀόριςος ά.	ἔκλινα,	ἐκλίθην,	ἐκλινάμην.
ἀόριςος β΄.	ἔλινον,	ἐκλίνην,	ἐκλινόμην.
μέλλων ά.	κλινῶ,	κλιθήσομαι,	κλινοῦμαι.
μέλλων β΄.	κλινῶ,	κλινήσομαι,	κλινοῦμαι.
μετ᾽ ὀλ. μέλ.		κεκλίσομαι.	

	Ενεργητικά	Παθητικά.	Μέσα.
Ενεςῶς.	Σπείρω,	σπείρομαι,	σπείρομαι.
παρατ.	ἔσπειρον,	ἐσπειρόμην,	ἐσπειρόμην.
παρακ.	ἔσπαρκα,	ἔσπαρμαι,	ἔσπορα.
ἐσπάρκειν,	ἐσπάρμην,	ἐσπόρειν	ὑπερσυν.
ἔσπειρα,	ἐσπάρθην,	ἐσπειράμην.	ἀόριςος ά.
ἔσπαρον,	ἐσπάρην,	ἐσπαρόμην.	ἀόριςος β΄.
σπερῶ,	σπαρθήσομαι,	σπεροῦμαι.	μέλλων ά.
σπαρῶ,	σπαρήσομαι,	σπαροῦμαι.	μέλλων β΄.
	ἐσπάρσομαι.		μετ᾽ ὀλ. μέλ.

ΕΚΤΗ ΣΥΖΥΓΙΑ.

	Ενεργητικά	Παθητικά.	Μέσα.
Ακούω.	ἀκούομαι.	ἀκούομαι.	Ενεςῶς.
ἤκουον,	ἠκουόμην,	ἠκουόμην.	παρατ.
ἤκουκα,	ἤκουσμαι,	ἤκουα.	παρακ.

ἀκήκοκα,

ἀκήκοκα,	ἀκήκοσμαι,	ἀκήκοα.	ἀττικῶς.
ἠκούκειν,	ἠκούσμην,	ἠκούειν.	ὑπερσυν.
ἠκηκόκειν,	ἠκηκούσμην,	ἠκηκόειν.	ἀττικῶς.
ἤκουσα,	ἠκούσθην,	ἠκουσάμην.	ἀόριϛος ά.
ἀκούσω,	ἀκουσθήσομαι,	ἀκούσομαι.	μέλλων ά.
	ἠκούσομαι.		μετ᾽ ὀλ. μελ.
	ἀκηκόσομαι.		ἀττικῶς.
Ενεργητικὰ.	Παθητικά.		Μέσα.
Παύω,	παύομαι,	παύομαι.	Ενεϛῶς.
ἔπαυον,	ἐπαυόμην,	ἐπαυόμην.	παρατ.
πέπαυκα,	πέπαυμαι,	πέπαυα.	παρακ.
ἐπεπαύκειν,	ἐπεπαύμην,	ἐπεπαύειν.	ὑπερσυν.
ἔπαυσα,	ἐπαύθην,	ἐπαυσάμην.	ἀόριϛος ά.
ἔπαον,	ἐπάην,	ἐπαόμην.	ἀόριϛος β´.
παύσω,	παυθήσομαι,	παύσομαι.	μέλλων ά.
παῶ,	παήσομαι,	παοῦμαι.	μέλλων β´.
	πεπαύσομαι.		μετ᾽ ὀλ. μέλλ.

Exempla autem hæc etsi omnia in usu non sunt, posita tamen sunt, ut habeamus formam grauitonorum uerborum regulariter declinandorum, quæ si uariare uellemus, talis esset eorum inflexio.

Eiusdem

EIVSDEM F. VRBANI BELLV-
NENSIS INSTITVTIONVM
GRAMMATIC.

LIBER SEPTIMVS.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΠΕΡΙΣΠΩΜΕΝΩΝ ΡΗΜΑΤΩΝ.

T A περισπώμενα ῥήματα, hoc eſt, circunflexa uerba, uti ſæpius dictum, a ſexta coniugatione grauitonorum fiunt, non tamen ab omnibus uerbis, ſed ab his ſolum, quæ in penultima habent ſiue ε, ſiue α, ſiue ο, ut, ποιέω, βοάω, χρυσόω. Et dicuntur circunflexa, eo quòd habeant circunflexum accentum in ultima, a qua omnis ratio accentus pendet, ut ποιῶ, βοῶ, χρυσῶ. Patiuntur autem ſynæreſin in præsēti & præterito imperfecto modi indicatiui, quæ quidem tempora in alijs modis, & etiā participijs ſimul uariantur, ut in grauitonis dictum eſt. Sed ſciendum ſynæreſin pro craſi poni, & ex præcedente uocali breui fieri ſemper, quemadmodum & in nominibus ſynæreſiatis declaratum eſt. Et cum in his uerbis uariæ ſint ſynæreſes, uarias coniugationes eſſe oportet; quæ per ſupradictas tres uocales diſtinguuntur, quas χαρακτηριστικὰ, hoc eſt, formatiuas literas appellare poſſumus, quemadmodum & conſonantes in grauitonis: per ea enim cognoſcimus unum quodque uerbum quotæ ſit coniugationis. Quibuſdam tamen placet, quemadmodum Dionyſius Thrax

affirmat,

*affirmat, ut per extremam secundarum personarum
huiusmodi coniugationes distinguantur. nam prima
coniugatio in* εις, *per synæresim facit secundam perso-
nam contractam, ut* ποιεῖς: *secunda in* ᾳς, *subscripto
ι,* βοᾷς: *tertia in* οις, χρυσοῖς. *Esto igitur* Ε, χαρακτη-
ριστικὸν *primæ coniugationis circunflexorum.* Α, *secun
dæ.* Ο, *tertiæ. Quæ quidem seruantur in omnibus mo-
dis, tam actiuorum quàm passiuorum, quantum ipsa
natura fert, etsi communes synæresium regulæ aduer
sari uideantur: proprias enim ac distinctas synæreses
habet unaquæque circunflexorum coniugatio. In qui-
bus uerbis omnibus aduertendum est, futurum in* σω,
*desinens, superare præsens una syllaba, si præcepta
quorundam sequi uolumus, qui scribunt* ποιήσω, βοή-
σω, χρυσώσω, *& alia huiusmodi esse à circunflexis.
Sed analogia postulat, ut futura sint à grauitonis
proprijs circunflexorum, mutatis* ε, *&* α, *in* η, *&* ο,
in ω, *ut* ποιέω, ποιήσω. βοάω, βοήσω. χρυσόω, χρυσώ-
σω. *Licet in quibusdam maneant immutabiles, ut* τε-
λέω, τελέσω. γελάω, γελάσω. ὀνόω, ὀνόσω, *& alia.*

*Penultimá etiam futuri seruant in præterito per-
fecto, & præterito plusquamperfecto, & in primo ao
risto in omnibus uerbis circũflexis, ut* ποιήσω, πεποίη-
κα, ἐπεποιήκειν, ἐποίησα. βοήσω, βεβόηκα, ἐβεβοήκειν,
ἐβόησα. χρυσώσω, κεχρύσωκα, ἐκεχρυσώκειν, ἐχρύσω-
σα. *De quibus omnibus singulatim dicendum est.*

De prima coniugatione circun-flexorum uerborum.

Prima igitur coniugatio circunflexorum à uerbis

sextæ coniugationis grauitonorum in εω, *desinẽtibus, per synæresim fit, ut* ποιέω, ποιῶ. *cuius secunda persona & tertia in* ει, *diphthongum propriam desinunt, ut* ποιεῖς, ποιεῖ. *Et habet in futuro ante* σω, η, *hoc est, cum præsens longam habeat penultimam, siue natura siue positione, ut* οἰκῶ, οἰκήσω ποιῶ, ποιήσω. ἀθλῶ, ἀθλήσω. *Excipitur* νεικῶ, νεικέσω, *quod contendo significat,* νικῶ *enim* νικήσω *secundæ coniugationis est. Excipitur et* ἀρκῶ, ἀρκέσω. *Etiam cum præsens in* ω, *purum desiuerit, futurum habebit* η, *ante* σω, *ut* νοῶ, νοήσω. *Etiam si ancipitem habuerit præsens in penultima, ut* φιλῶ, φιλήσω. κιχῶ, κιχήσω. *præter* ἀρῶ, ἀρέσω, *et* καλῶ, καλέσω. *Etiã uerba deriuata à nominibus masculinis in* ος, *desinentibus, ut* κτύπος, κτυπῶ, κτυπήσω. δοῦπος, δουπῶ, δουπήσω. *Etiam decomposita, ut* οἰκονόμος, οἰκονομῶ, οἰκονομήσω *Etiam à grauitonis uerbis in circunflexa deducta, ut* οἰκτείρω, οἰκτειρῶ, οἰκτειρήσω. ἕλκω, ἑλκῶ, ἑλκήσω. *Etiam quæ indifferenter sunt & primæ & secundæ coniugationis, ut* ξυρῶ, ξυρεῖς, καὶ ξυρᾷς, ξυρήσω. ἐλεῶ, ἐλεεῖς, καὶ ἐλεᾷς, ἐλεήσω. γηρῶ, γηρεῖς, καὶ γηρᾷς, γηρήσω. *Etiam monosyllaba, ut* χῶ, χήσω. ῥῶ, ῥήσω. μνῶ, μνήσω. *Quæ uero nihil horum habent, & penultima præsentis aut in* ε, *aut in* ο, *desinat, per* εσω, *faciunt futurum, ut* τελῶ, τελέσω. ὀλῶ, ὀλέσω. *Excipitur* μολῶ, μολήσω. τορῶ, τορήσω. ὠφελῶ, ὠφελήσω. *Hæc autem annotantur, quæ indifferens habent futurum,* καλῶ, καλέσω, καὶ καλήσω. φρονῶ, φρονέσω, καὶ φρονήσω. κορῶ, κορέσω, καὶ κορήσω. φορῶ, φορέσω, καὶ φορήσω. αἰνῶ, αἰνέσω, καὶ αἰνήσω. πονῶ, πονέσω, καὶ

πονήσω.

ποιήσω: πονέσω quidem, si ad corpus referamus: πονήσω uero, si ad animam. Et aduerte dissyllaba in hac prima coniugatione ex communi usu non pati synæresim in prima persona singulari præsentis temporis. nam regula est, ὅτι οὐδέποτε ῥῆμα ὁριστικὸν εἰς ω, λῆγον μονοσύλλαβον εὑρίσκεται ἐν χρήσει, χωρὶς εἰ μὴ εὑρεθῶσι δευτέρας συζυγίας τῶν περισπωμένων, οἷον δρῶ, θλῶ, κλῶ. hoc est, quod nunquam uerbum indicatiuum in ω, desinens, monosyllabum inuenitur in usu, nisi inueniantur secundæ coniugationis circunflexorum, ut δρῶ, θλῶ, κλῶ, &c. neque in prima plurali, neque in tertia: non enim dicimus πλέω, πλῶ, neque πλέομεν, πλοῦμεν, neque πλέουσι, πλοῦσι, & ut plurimum accipere υ, in futuro, ut πλέω, πλεύσω. ῥέω, ῥεύσω. νέω, νεύσω. Synæreses autem huius coniugationis, quæ semper ex ε, & sequente uocali fiunt, hæ sunt, scilicet, ει, ου, οι, ῃ, η, ω. sicut lib. III. dictum est.

De optatiuo actiuo circunflexorum uerborum.

Optatiui circunflexorum actiui fiunt à genitiuis suorum participiorum omnes, quemadmodum et grauitonos fieri mõstrauimus, ut ποιέοντος, ποιέοιμι, sic à ποιοῦντος, ποιοῖμι, extrema scilicet, in μι, conuersa, et abiecto ν, deinde addito ι penultimæ uocali, υ tamen ex ου diphthongo prius expũcto, cum tres uocales in eadem syllaba minime possint actu consistere. In secunda uero coniugatione etiam à genitiuo participij contracti fit, diuerso tamen modo, cum penultima uocalis genitiui etiam diuersa sit, ut

βοάοντος, βοῶντος. τος enim in μι, et ν consonante expuncta, ac ι penultimæ uocali subscripto, fit βοῷμι, βοῷς, βοῷ. At in tertia quidem coniugatione similis erit formandi ratio, qualem in prima diximus, quãdoquidem & utriusque genitiui cõtracti eadem ex litteratura, ut ποιοῦντος, χρυσοῦντος, unde χρυσοῖμι, χρυσοῖς, χρυσοῖ. Possumus tamen huiusmodi optatiuos contractos à proprijs perfectis deducere, hoc est, ποιέοιμι, βοάοιμι, χρυσόοιμι, abijcientes primum ι, ex penultima diphthongi οι, deinde contrahentes ε, & ο, si primæ sint coniugationis, rursus in οι, diphthongum: & duo οο, item in οι, si sint tertiæ, ut ποιέοιμι, ποιοῖμι, χρυσόοιμι, χρυσοῖμι. At si secundæ sint coniugationis, contractis prius α, & ο in ω, μέγα, ι, iterum sumendum est per synæresim, ut in penultima omnino fiat diphthongus διὰ τοῦ ι, ut βοάοιμι, βοῷμι.

Quo in loco dicet aliquis, cur ex ε, & ο, & ex duobus οο, fit synæresis in οι, cum alias per communem regulam synæresium utrobique in ου, contrahantur κοινῶς? Ad quod respondetur, optatiuos omnes in penultima diphthongum appetere, quæ ex ι, subiunctiua uocali consistat. nam regulæ quædam sunt peculiares, quæ quibusdam in locis habent priuilegiorum uim, communesq; regulas superant, sicut etiam in principio declinationum diximus nominum contractorum, cum de duali numero tractaremus, uidelicet τοῖν δημοσθενέοιν, ubi, ι prius expuncto, ac ε, & ο, rursus in οι, diphthongum contractis, fit δημοσθενοῖν. quoniam omnem datiuum dualem in diphthongum διὰ τοῦ ι, siue

ue propriam siue impropriá desinere opus est. Atque iterum quæri potest, si igitur huiusmodi optatiui diphthongum διὰ τοῦ ι, natura omnino appetũt, cur non potius altera uocalis eliditur, quæ ι, præcedit, & ex ea quæ remanet, & ι subsequente fiat sinæresis? Respondetur, synæresim fieri non posse, nisi ex duabus uocalibus, quæ monophthongi sint ac puræ, hoc est, nulla intercedente aut uocali, aut consonante, ut ποιέομαι, ποιοῦμαι. βοάομαι, βοῶμαι. At ubi euenerit, ut ex quapiam diphthongo synæresis fiat, sciendum præpositiuam uocalem diphthõgi omnino esse suscipiendam, cum in ipsa diphthongo tanquam principalis ac domina primum obtineat locum: subiunctiuam uero, siue ἰῶτα sit, siue υ, ψιλὸν, prorsus abijciendam, ut pote appendicem, & præpositiuis uocalibus subiectam, ut ex ipsa præpositiua uocali et monophthongo, quæ forte ei adhæserit, contractio fiat, ut ποιέοιμι, ποιοῖμι, nisi in α crasim fieri contingat, aut in η, aut in ω, μέγα, quia tunc huiusmodi uocales per synæresim ι sibi adsciscunt, ut ex se & eo diphthongus impropria fiat, ut βοάεις, βοᾷς. ποιέῃς, ποιῇς. βοάοιμι, βοῷμι. Quare sciri uelim in uerbis circunflexis, ac etiam in nominibus contractis, has esse ueras synæresium formandarum regulas, quas ab antiquis grammaticis excerpsimus. Sed de hoc etiam ἐν τῷ περὶ παθῶν τοῦ τρύφωνος, in fine operis aliqua dicemus. Hæc igitur communis sit inflexio ἐντελῶς, καὶ κατὰ κρᾶσιν, hoc est, ποιέοιμι, ποιοῖμι, ποιέοις, ποιοῖς, ποιέοι, ποιοῖ. nam Attici & Aeoles uertentes μι in ην, puram, di-

cunt ποιοίην, ποιοίης, ποιοίη, *sicut* τυφθείην, τυφθείης, τυφθείη: *Dores uero non solum* μι, *in* ην, *sed etiam* οι, *penultimam diphthongum propriam in* ῳ, *diphthongum impropriam uertentes, dicunt* ποιῴην, ποιῴης, ποιῴην. *et sic in aliis circunflexorum coniugationibus Aduertendum est etiam tertiam personam pluralem secundum hos non in* εν, *sed in* σαν, *desinere, cum penultima primæ pluralis sit* η, *monophthongus, sicut in passiuis aoristis dictum est, ut* ποιοίημεν, ποιοίησαν: ποιῴημεν, ποιῴησαν.

Hoc quoque aduertendum est, Atticos & Aeoles in modo optatiuo actiuo circunflexorum, propriũ facere primum aoristum, quemadmodum & in grauitonis, hoc est, ποιήσεια, ποιήσειας, ποιήσειε, *sicut* τύψεια, τύψειας, τύψειε. *Vt uero hæc facilius apprehendatur, modulum declinandi uerba circunflexa, secundum uarias linguas, subiiciemus.*

ΕΥΚΤΙΚΑ.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυν. κοινῶς μὲν οὕτως.

Ποιέοιμι, ποιοῖμι.	ποιέοις, ποιοῖς.	ποιέοι, ποιοῖ.
	ποιέοιτον, οῖτον.	ποιεοίτην, οίτην.
ποιέοιμεν, οῖμεν.	ποιέοιτε, οῖτε.	ποιέοιεν, ποιοῖεν.

Ἀττικῶς καὶ αἰολικῶς οὕτως.

ποιοίην,	ποιοίης,	ποιοίη.
	ποιοίητοι,	ποιοιήτην.
ποιοίημεν,	ποιοίητε,	ποιοίησαν.

Δωρικῶς δὲ οὕτως.

Ποιῴην,	ποιῴης,	ποιῴη.
	ποιῴητον,	ποιῳήτην.

ποιῴημεν,

ποιώημεν, ποιώητε, ποιώησαν.

Ἀόριστος ά. κοινῶς μὲν οὕτως.

ποιήσαιμι, ποιήσαις, ποιήσαι.
ποιήσαιτον, ποιησαίτην.
ποιήσαιμεν, ποιήσαιτε, ποιήσαιεν.

Ἀττικῶς δὲ καὶ αἰολικῶς οὕτως.

ποιήσεια, ποιήσειας, ποιήσειε.
ποιησείατον, ποιησειάτην.
ποιησείαμεν, ποιησείατε, ποιήσειαν.

Cætera uero grauitonorum sequuntur inflexionem.

De infinitiuo actiuo.

*Infinitiuus circunflexorum omnium præsen-
tis temporis secundum iuniores grammati-
cos, à tertia eiusdem præsentis indicatiui
modi fit, addita ν, quemadmodum & grauitonus, ut
ποιέει, ποιεῖ, ποιεῖν. ueteribus tamen placuit, ut hu-
iusmodi infinitiuus à tertia persona præteriti imper-
fecti omnino deduceretur, à quibus hæc datur regu-
la, quam ex Theodosio & Herodiano accepimus.*
Πᾶς ἐνεστὼς ἀπὸ βαρυτόνων κατὰ τὸ τρίτον πρόσωπον ν
προσλαβὼν ἀπαρέμφατον ποιεῖ, λέγει, λέγειν. ἀπὸ δὲ πε-
ρισπωμένων ὁ παρατατικῶς προσόδῳ τοῦ ν, καὶ συστολῇ τῆς
ἀρχούσης, ἐποίει, ποιεῖν: ἐβόα, βοᾶν: ἐχρύσου, χρυσοῦν.
*Quod fecisse uidentur, tum ut formatiua littera
cuiusuis coniugationis, sicut in alijs modis, ita & in
infinitiuo seruaretur, hoc est, ε, α, & ο, ut ποιεῖν,
βοᾶν, χρυσοῦν: tum ne repugnare uiderentur huic re-
gulæ,* ὅτι τὰ εἰς ν λήγοντα ῥήματα, οὐδέποτε ἔχει πρὸ τοῦ
ν τὶ ἀνεκφώνητον: *hoc est, quòd uerba desinentia in ν,*

 nunquam

nunquam habent ante ν, quicquam non prolatum, sicut est ι in ᾳ, diphthongo impropria, & in ῃ, est enim ι, ἀνεκφώνητον: nam in diphthongis improprijs nullum habet sonum. Si igitur in uerbis secundæ coniugationis a tertia persona præsentis tẽporis formare uoluerimus infinitiuum, necessario ι, erit subscribendum: ex α, enim & ε, fit synæresis in α, ι quidem subscripto, quod ἀνεκφώνητον est, ut βοάει, βοᾷ, βοᾷν. πεινάει, πεινᾷ, πεινᾷν. quod manifeste est contra dictam regulam. Verba etiam tertiæ coniugationis, si a tertia præsentis facerent infinitiuum, aut in ειν, secundum communem regulam, aut in οιν, secundum propriam desinendum fuerat. At cum neutra harum terminationum in usu sit, sed potius in ουν, ut χρυσοῦν, aptior erit formatio si à tertia præteriti imperfecti fiet antiquorum more, ut supra diximus. Nihil tamen prohibet, quin à perfecto infinitiuo præsentis tẽporis in unaquaque circunflexorum coniugatione contractus ac proprius infinitiuus regulariter deduci possit, ut etiam libro III. diximus. nam si ex ει, extrema diphthongo infinitiui perfecti subtrahatur ι, subiunctiua uocalis, & ex propria figuratiua uocali cuiusuis coniugationis, & ε, sequente, quæ erat præpositiua uocalis ει, diphthongus fiat synæresis, id eueniet ut unaquæque coniugatio etiam in ipso infinitiuo contracto propriam sortiatur synæresim, ut ποιέειν, ποιέεν, ποιεῖν. βοάειν, βοάεν, βοᾶν: χρυσόειν, χρυσόεν, χρυσοῦν, καὶ τὰ λοιπά. nam duo εε, in ει, diphthongum contrahuntur: α, & ε in α: ο, & ε in ου.

Ἐνεστὼς

Ενεςῶς καὶ παρατ.

Ποιέειν, ποιεῖν κοινῶς, καὶ ποιὲν δωρικῶς, expuncto
ι, & accentu circunflexo in acutum conuerso. Regu-
la, πᾶν ῥῆμα βαρύνεται, ἢ περισπᾶται, ὀξύνεται δὲ
οὐδέποτε κατὰ τὴν κοινὴν συνήθειαν, εἰ μὴ παρὰ δωρι-
εῦσι τὰ συνῃρημένα ἀπαρέμφατα εἰς ειν, ὑφαιρέσει τοῦ ι,
ποιὲν, ἀντὶ τοῦ ποιεῖν. δασμοφορὲν, ἀντὶ τοῦ δασμοφο-
ρεῖν, ὅ ἐςι δημόσια φέρειν. hoc est, omne uerbum graua
tur, aut circunflectitur, acuitur autem nunquam se-
cundum cōmunem consuetudinem, præterquam apud
Dores, quorum infinitiui contracti in ειν, subtracto ι,
fiunt, ut ποιὲν, pro ποιεῖν. δασμοφορὲν, pro δασμοφο-
ρεῖν, id est, tributa ferre. Reliqua uero tempora gra-
uitonorum sequuntur formam.

De optatiuo pasſiuo.

OPtatiui paſſiui perfecti uerborum circunfle-
xorum, ab indicatiuo fiunt, ut grauitona,
hoc est, extrema in μην, conuersa, & adiun
cto ι, penultimæ uocali, ut ποιέομαι, ποιεοίμην. con-
tracti uero à perfectis eodem fiunt modo, quo & acti
ui, hoc est, ι, subiunctiua uocali penultimæ diphthon
gi expuncta, & ε, & ο in οι diphthongum uersis, si
primæ sint coniugationis: ac duobus οο, item in οι, di
phthongum, si sint tertiæ: fit enim ex ποιεοίμην, ποιοί
μην, & ex χρυσοοίμην χρυσοίμην. In secunda uero con-
iugatione in ω, μέγα fit crasis, cui subscripto ι, fit βοα
οίμην, βοῴμην. Quo in loco, quoniam secundæ personæ
in ο, desinentes optatiuorum in μην, exeuntium, in ali
quibus accuuntur in antepenultima, in aliquibus au-
tem

tem circunflectuntur, nō alienum duxi aperire in quibus acuantur, & in quibus circunflectātur. nam quæ ſunt duarum ſyllabarum, circunflectuntur, ut χοίμην, χοῖο : δοίμην, δοῖο. Item quorum actiui in μι, deſinunt circunflexorum, ut νοοίμην, νοοῖο : ποιοίμην, ποιοῖο : βοῴμην, βοῷο. Eodem modo dicendum eſt de omnibus ijs quorum indicatiui actiui deſinunt in μι, & habent optatiuum in ην puram deſinentem : quia & ipſæ ſecundæ perſonæ circunflectuntur, ut τίθημι, τιθείμην, τιθεῖο : quia τιθείην optatiuum actiuum eſt. δυναίμην autem δύναιο acuitur in antepenultima, quia non habet δυνημι in uſu, neque δυνείην optatiuum actiuum. Circunflectuntur etiam ſecūdę perſonæ præteriti perfecti, πεποιήμην, πεποιῇο : δεδοίμην, δεδοῖο. Reliquæ uero omnes ſecundę perſonæ in ο, deſinentes acuuntur in antepenultima, τυπτοίμην, τύπτοιο : λεγοίμην, λέγοιο : τυψοίμην, τύψοιο. Tertiæ perſonæ horum optatiuorum in το deſinentium, eundem habent accentum, quem ſecundæ, νοοῖο, νοοῖτο : τύπτοιο, τύπτοιτο.

De ſubiunctiuo paſsiuo.

S Vbiunctiui in μαι, ſi à grauitonis exiſtāt, grauantur : ἐὰν τύπτω, ἐὰν τύπτωμαι. Si uero a circunflexis, circunflectunt penultimam : ἐὰν φιλῶ, ἐὰν φιλῶμαι. ἐὰν ποιεῖ, ἐὰν ποιῶμαι. Hoc quoque attendendum eſt, ſecundam perſonam à tertia fieri, ſicut in uerbis in ω deſinentibus dictum eſt, expuncto ſcilicet τ : ἐὰν ποιέηται, ποιέηαι : deinde η, & α, in η, contractis, ac ſubſcripto ι : ποιέῃ. καὶ κράσει τοῦ ε καὶ η iterum in η, ac ſubſcripto ι, ut prius, fit ποιῇ.

Poterimus

Poterimus tamen facere tertiam ſubiunctiui actiui, ſecundam ſubiunctiui paſſiui, ſecundum regulam antiquorum, quæ eſt, ὅτι καθόλου τὰ τρίτα πρόσωπα τῶν ἐνεργητικῶν ὑποτακτικῶν δεύτερα εἰσὶ τῶν παθητικῶν, ἐὰν ποιέω, ῶ: ποιέῃς, ποιῇς, ποιέῃ, ποιῇ. ἐὰν ποιέωμαι, ποιῶμαι: ποιέῃ, ποιῇ. Etiam ſecundam perſonam præteriti paſſiui ſubiunctiui circunflexorum à tertia actiui eiuſdem tẽporis fieri, extrema ſcilicet ſyllaba abiecta, & accentu acuto in circunflexorum uerſo, ἐὰν πεποιήκω, πεποιήκῃς, πεποιήκῃ. ἐὰν πεποιῶμαι, πεποιῇ: eſt enim regula, ὅτι ἐπὶ τῶν περισπωμένων, καὶ ἐπὶ τῶν εἰς μι, καθόλου τὰ τρίτα πρόσωπα τοῦ ἐνεργητικοῦ παρακειμένου ὑποτακτικῶν, ἀποβολῇ τῆς τελευταίας συλλαβῆς, τὸ δεύτερον τοῦ παθητικοῦ ποιοῦσι. πεποιήκῃ, πεποιῇ, ſubſcripto ι, ut opinor: quandoquidem ſecunda perſona paſſiuorum in μαι deſinentium in diphthongũ impropriam omniuo deſinere appetat κοινῶς. Tertia perſona à prima fit, ω, in η, & extrema in ται, mutatis, ἐὰν ποιέωμαι, ποιῶμαι. ποιέηται, ποιῆται.

De ſecunda coniugatione circunflexorum.

SEcunda coniugatio circunflexorum à uerbis ſextæ coniugationis grauitonorum in αω deſinẽtibus per ſynæreſim fit, ut βοάω, βοῶ: γελάω, γελῶ. quorum ſecunda perſona & tertia per ᾳ diphthongum impropriam enuntiatur, ut βοᾷς, βοᾷ: γελᾷς, γελᾷ. In futuro uero ante σω quãdoque habet α, quandoque η. Deſinentia in ω purum, pręcedente aut ε aut ι ſiue ſolo ſiue in dipht. habent α in penultima futuri, ut ἐῶ,

ut ἐῶ, ἐάσω. θεῶ, θεάσω. ἀνιῶ, ἀνιάσω. κοπιῶ, κοπιάσω. ἀλοιῶ, ἀλοιάσω κοινῶς, καὶ ἀλοιήσω ἀπλικῶς. Habentia uero ο, in penultima præſentis quinque annotantur, quorum duo habent η, in penultima futuri, hoc eſt, βοῶ, βοήσω, καὶ γοῶ, γοήσω. duo autem α, ἀκροῶ, ἀκροάσω, καὶ μακροῶ, μακροάσω. Quintum uero indifferens eſt, ſcilicet ἀλοῶ, quod ἀλωάσω facit, et ἀλοήσω. Etiam habentia ſiue ρ, ſiue λ, ὑπερμονοσύλλαβα, nulla conſonante præcedente, α, habent in penultima futuri, ut περῶ, περάσω. φυρῶ, φυράσω. γελῶ, γελάσω. χαλῶ, χαλάσω. Quæ uero habent υ, ante ω, per ήσω faciunt futurum, ut ἐγγυῶ, ἐγγυήσω. Etiam ὑπερδισύλλαβα, in ρω, ſiue in λω, deſinentia præcedente aliqua conſonante, η, habent ante σω, ut ποδαγρῶ, ποδαγρήσω. ὁμοκλῶ, ὁμοκλήσω. κολλῶ, κολλήσω. Monoſyllaba uero habentia ante ρω, ſiue λω, conſonantem aliquam, ſi faciunt deriuatiua uerba in μι, η, habent ante σω, ut χρῶ, χρῆμι, χρήσω. τλῶ, τλῆμι, τλήσω. Si autem, non faciunt deriuatiua in μι, α, habent ante σω, ut κλῶ, κλάσω. φλῶ, φλάσω. δρῶ, δράσω. Etiam habentia ante ω, aliquam aliarum conſonantium, η, habent ante σω, ut σμῶ, σμήσω. κνῶ, κνήσω. ζῶ, ζήσω. νικῶ, νικήσω. τιμῶ, τιμήσω. κυβερνῶ, κυβερνήσω. ἡβῶ, ἡβήσω. τρυγῶ, τρυγήσω. σιγῶ, σιγήσω. σιωπῶ, σιωπήσω. σπῶ, σπήσω. διψῶ, διψήσω. Synæreſes autem huius coniugationis ſunt duæ, α ſcilicet productum, & ω. Quo in loco aduertendum eſt, ex α, quæ eſt formatiua littera huius coniugationis, & ex quauis uocali, fieri ſynæreſim in α, productum,

ctum, nisi ω, μέγα, *siue* ο, μικρὸν *utcunque sequatur ipsum* α, *quia tunc in* ω, *fit synæresis. Et sic in omnibus modis et participijs, tam actiuorũ quàm passiuorum, duæ tantũ fiẽt synæreses, hoc est, in* α *et in* ω.

Hoc etiam annotandum est, ex α *&* ε *fieri synæresim in* α *productum, ut dictum est, Atticorum more et communium, ut* βοάεις βοᾷς. *At secundum Dores non in* α, *sed in* η *fieri synæresim, nec ei subscribitur* ι, *sed prorsus abijcitur, ut Ioanni* τῷ χάρακι, *& Theodosio placet, ut* βοάεις, βοῆς. γελάεις, γελῆς. πεινάεις, πεινῆς. διψάεις, διψῆς. ζάεις, ζῆς. ὁράεις, ὁρῆς. Θεόκριτος ἐν ὁδοιπόροις, Εὐμάρα δὲ τὰς αἶγας ὁρῆς, φίλε τῷ συβαρίτα. Κιρνάεις, κιρνῆς. ὁ παρατ. ἐκίρναες, ἐκίρνης, ἐκίρναε, ἐκίρνη. Ὀδυσ. ξ. Ἐν δ' ἄρα κισσυβίῳ κίρνη. ἀντὶ τοῦ ἐκίρνα. *Inueniuntur etiam in usu apud Atticos,* πεινῆς, διψῆς. ζῆς, *&* ζῆν *infinitiuum, quanquam Dorum sint propria.*

De tertia coniugatione circunflexorum.

T*Ertia coniugatio circunflexorum à uerbis sextæ coniugationis grauitonorum in* οω, *desinentibus per synæresim fit, ut* χρυσόω, χρυσῶ. ἀργυρόω, ἀργυρῶ. *quorum secunda & tertia persona in* οι, *diphthongum desinunt, ut* χρυσοῖς, χρυσοῖ. ἀργυροῖς, ἀργυροῖ. *In futuro uero ante* σω, *ut plurimum habet* ω, μέγα. *cognoscitur autem sic. quandocunque enim uerbum habet nomen præiacens, à quo deriuatur, tunc futurum habet* ω, *in penultima, ut* χρυσὸς, χρυσόω, χρυσῶ, χρυσώσω. ἄργυρος, ἀργυρόω, ἀργυρῶ,

ἀργυρῶ, ἀργυρώσω. γύψος, γυψόω, γυψῶ, γυψώσω. χεὶρ, χειρόω, χειρῶ, χειρόσω. πῦρ, πυρόω, πυρῶ, πυρώσω. στέφανος, στεφανόω, στεφανῶ, στεφανώσω. ὀρθὸς, ὀρθόω, ὀρθῶ, ὀρθώσω. στρεβλὸς, στρεβλόω, στρεβλῶ, στρεβλώσω. κακὸς, κακόω, κακῶ, κακώσω. ταπεινὸς, ταπεινόω, ταπεινῶ, ταπεινώσω, & alia. Cum autem uerbum nullum habet nomen à quo deriuetur, tunc futurum habet in penultima ο, paruum, ut ὀμόω, ὀμῶ, ὀμόσω. ἀρόω, ἀρῶ, ἀρόσω. ὀνόω, ὀνῶ, ὀνόσω, &c. quæ pauca ſunt numero. Quo in loco aduertendum eſt, quòd ubicunque poſt ο, quæ eſt formatiua litera huius coniugationis, ſequitur ω, μέγα, fit ſynæreſis in idem ω, ut χρυσόω, χρυσῶ. Vbi uero ſequitur ε monophthongus, aut ο, aut ου, in ου fit ſynæreſis, ut χρυσόετον, χρυσοῦτον. χρυσόομεν, χρυσοῦμεν. χρυσόουσι, χρυσοῦσι. Sed ubi ſequitur ι in diphthongo, ſiue ει, ſiue οι, ſiue ῃ, ſemper fit ſynæreſis in οι, in omnibus modis, tam actiuorum quàm paſſiuorum (infinitiuo actiuo accepto) ut libro III. dictum eſt: & hoc, ut ſeruetur τὸ χαρακτηριστικὸν τῆς συζυγίας, hoc eſt, ο, μικρὸν, ut χρυσόεις, χρυσοῖς. χρυσόοιμι, χρυσοῖμι. ἐὰν χρυσόῃς, χρυσοῖς. Si uero ſequitur η monophthongus, ſicut eſt in ſecunda & tertia perſona dualis numeri & ſecunda pluralis ſubiunctiui modi, tam actiui quàm paſſiui, quæſtio eſt quomodo faciẽda ſit ſynæreſis, quia in nonnullis codicibus per η huiuſmodi perſonæ reperiũtur ſcriptæ, ἐὰν χρυσῆτον, ἐὰν χρυσῆτε. Emanuel Chryſoloras aſſerit ſynæreſim fieri omnino in οι, diphthongum, ut etiam ſeruetur in iis ο, μικρὸν formatiua littera in ipſa diphthongo.

diphthongo, ἐὰν χρυσόητον, χρυσοῖτον. ἐὰν χρυσόητε, χρυσοῖτε. *Et sic in passiuis*, ἐὰν χρυσόησθον, χρυσοῖσθον. ἐὰν χρυσόησθε, χρυσοῖσθε. *Theodorus autem existimauit synæresim eam fieri in* ω, *uel in* ου. *Secundo etenim* τῶν εἰς τέσσαρα *scribit* Ἑπομένου δὲ τοῦ η εἰς ω, ἢ εἰς ου, τὴν συναίρεσιν γίνεσθαι. ἐὰν χρυσόηται, χρυσῶται. ἢ χρυσοῦται. *Nos certe, quod Theodorus de synæresi in* ου, *scripsit, nusquam alibi uidimus. Sed cum legatur apud Irenæum, qui de Atticorum usu scripsit, synæresim eam in* ω *fieri* ἁπλικῶς, *ita etiam faciendum esse censemus, quanquam is non nisi de tertia persona singularis numeri subiunctiui passiui attulerit exempla*, ἐὰν στεφανόηται, στεφανῶται. ἐὰν γυψόηται, γυψόται. *Et sic tres duntaxat erunt synæreses*, οι, *scilicet*, ου, *et* ω, *sicut dictum est, libro* III. *Præterea quæ de subiunctiuo passiuo diximus, hoc etiam aduertendum, secundá personam præteriti perfecti per* ω, μέγα *scribendum esse, secundum grammaticorum præceptionem, licet in plerisque codicibus per* η *inueniatur, quorum uerba hæc sunt:* Τὸ δεύτερον, ἐὰν κεχρυσῶ. καὶ ὤφειλεν εἶναι ἐὰν κεχρυσώκῃ, ἵνα ἀπὸ τοῦ τρίτου ἐνεργητικοῦ δεύτερον παθητικοῦ γένηται: ἀλλ' ἐπὶ τῶν περισπωμένων, καὶ τῶν εἰς μι, τὸ τρίτον πρόσωπον τοῦ ἐνεργητικοῦ παρακειμένου ἀποκοπῇ τῆς τελευταίας συλλαβῆς, δεύτερον παθητικὸν γίνεται. *hoc est. Secunda persona* ἐὰν κεχρυσῶ, *&* *debebat esse*, ἐὰν κεχρυσώκῃ, *ut à tertia actiui secunda passiui fiat: at in circunflexis et terminatis in* μι, *tertia persona preteriti actiui per apocopen extremæ syllabæ secunda passiui fit.* ἐὰν πεποιήκῃ,

ποιήκῃ, ἐὰν πεποιῶμαι, πεποιῇ. ἐὰν βεβοήκῃ, ἐὰν βεβοῶμαι, βεβοῇ. Sic ἐὰν κεχρυσώκῃ ἐὰν κεχρυσῶμαι, κεχρυσῷ.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΜΙ ΡΗΜΑΤΩΝ.

V*erba in* μι, *desinentia fiunt à uerbis sextæ coniugationis grauitonorum, partim ab ijs quæ habent circunflexa, partim ab ijs quæ non habent. Deriuata à grauitonis quæ habent circunflexa, reduplicationem suscipiunt, & trisyllaba esse uolunt, annumerata ea syllaba, quam per reduplicationem suscipiunt, ut* τιθέω, τιθῶ, τίθημι. *Alia autem ab ijs solum quæ in* υω, *desinunt, & ipsa quoque trisyllaba sunt, licet reduplicationem non habeant, ut* ζευγνύω, ζεύγνυμι. *Nonnulla tamen inueniuntur apud poetas trisyllaba, in quibus nulla est reduplicatio, etsi à grauitonis habentibus circunflexa deriuentur, ut* δίζημι, ὄνημι, φίλημι, αἴνημι. Ἡσίοδος ἐν ἔργοις. Οὔ μιν ἔγωγε αἴνημι. ἵλημι, *unde* ἵλαθι, καὶ ἵληθι. Ὀδυσσ. γ. Ἀλλ' ἄνασσ' ἵληθι. δείπνημι, ἴσημι. κρέμημι. γήρημι, *unde* γηρὰς, γηράντος. Ἡσίοδος ἐν ἔργοις, οὐδέ μεν οἵ γε Γηράντεσσι τοκεῦσιν ἀπὸ θρεπτήρια δοῖεν. ὄρημι, *unde* ποθόρημι. Θεόκριτος ἐν βουκολιασταῖς, Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἐγὼ κρίσδων πάλιν οὐ ποθόρημι. Νίκημι. Θεόκριτος ἐν θαλυσίοις, Σικελίδαν νίκημι τὸν ἐκ σάμω, οὔτε φιλητὰν ἀείδων. *& similia.*

Annotantur nónulla quæ numerum trium syllabarum excedunt, quæ iam poetica sunt, ut ἀρίστημι, ἀλάλημι, ἀκάχημι, ἀλαλύκτημι, *quorum passiua, hoc est,* ἀλάλημαι, ἀκάχημαι, ἀλαλύκτημαι, *penultima producta (more Aeolico) apud poetas frequentissimo habentur*

bentur in usu. Quinque etiam annotantur, quæ communiter in usu sunt, ut κεράννυμι, πετάννυμι, ὀμόργνυμι, ὀρέγνυμι, ὀνίνημι. Ἡσίοδος ἐν Θεογονίᾳ, ὧ δ᾽ ἐθέλει μεγάλων παραγίνεται, ἠδ᾽ ὀνίνησι. Et Homerus Ἰλιάδ. ω̃, οὐδέ οἱ αἰδὼς Γίνεται, ἥτ᾽ ἄνδρας μέγα σίνεται, ἠδ᾽ ὀνίνησι. Sunt quædam Aeolica iis similia, ut δοκιμῶμι, ἐλευθερῶμι, &c. Inueniuntur alia, quæ contrarium patiuntur, quoniam dissyllaba sunt, ut εἰμὶ τὸ ὑπάρχω, εἶμι τὸ πορεύομαι, φημὶ τὸ λέγω, καὶ ἀφαιρέσει τοῦ φ. ἠμὶ τὸ αὐτό. Sunt & alia dissyllaba, quæ licet communiter non annotentur, frequenter tamen apud poetas in usu sunt, ut γνῶμι, τλῆμι, δῦμι, φῦμι, & similia. Sed de iis & nõnullis aliis, in fine huius tractatus uerborum in μι, libro VIII. dicetur. Nunc ad ea reuertamur, quæ secundum naturam uerborum in μι, regulariter formari possunt, quæ (ut dixi) trisyllaba esse uolunt. nã prima syllaba ex reduplicatione fit, si à grauitonis circumflexorum deducantur. Cuius quidem reduplicationis tertio libro in principio uerborum in μι, abũde mentio facta est.

Cum autem alia uerba appellata sint partim grauitona, partim circunflexa ab accẽtu, hæc à terminatione in μι, in quam desinunt, nuncupata sunt quia pleraque trisyllaba sunt, & accentum habent in antepenultima: quoniam horum μι, finalis breuis est. Penultima uero est uaria, secundũ uarias uocales, quæ inueniuntur in penultima grauitonorum, à quibus immediate fiunt, quæ quidem uocales χαρακτηριστικὰ sunt tam grauitonorum quàm circunflexorum, et termina-

torum in μι, quæ sunt, ε, α, ο, υ, quibus in proprias longas mutatis, & extrema in μι, breuē conuersa, quatuor, ut passim dictum, fiunt coniugationes uerborum in μι, ut τίθημι, ἵστημι, δίδωμι, ζεύγνυμι, ab eo quod est ζευγνύω, quod non circunflectitur, quia non patitur synæresim. Nec me fugit ab alijs traditum esse τ tres primas coniugationes uerborum in μι, fieri a circunflexis. Sed si quis diligentius inuestigare uoluerit, inueniet à grauitonis hæc uerba potius deduci, quàm à circunflexis, quia circunflexa uerba disyllaba sunt, hæc autem trisyllaba, illa etiam annumerata quam per reduplicationem assumunt. Ea enim accidentalis est, nec remanet nisi in præsenti & præterito imperfecto, qua abiecta circunflexum uerbum monosyllabum relinquitur, ut θῶ, στῶ, δῶ. Vnde non uidetur apte deduci posse ullum uerbum deriuatum in μι, cum minus duarum syllabarum esse non possit, abiecta etiam reduplicatione. Deinde non facile discerni potest quotæ sit coniugationis unumquodque uerborum illorum, cum formatiua explicite non existat ante ω, finalem primæ personæ præsentis, nisi resoluantur in grauitona à quibus fiunt, ut τιθῶ, τιθέω ἱστῶ, ἱστάω. διδῶ. διδόω. Vbi manifeste apparet quæ sit unaquæque illorum penultima, ε, scilicet, α, & ο. Possumus tamen et per secundas circunflexorum personas, hoc est, τιθεῖς, ἱστᾷς, διδοῖς, huiusmodi discernere uocales, si extremas illarum diphthongos considerare uoluerimus. nam in ει, dipthongo, ε, præpositiua existit uocalis, quæ figuratiua est primæ coniugationis

circun-

circunflexorum: in α, uero, α, quæ est figuratiua secundæ: & in οι, ο, μικρὸν, quæ est tertiæ coniugationis figuratiua. Et hæc quoque χαρακτηριστικὰ sunt uerborũ in μι, quæ à uerbis synæresim patientibus fiunt. Esto igitur ε, formatiua primæ cõiugationis terminatorũ in μι, α, secundæ, ο, tertiæ. Quæ quidem etsi in singulari numero actiuorum in proprias longas mutentur, in duali tamen & plurali, et in eorum passiuis, in easdem breues iterum uertuntur: ε, quidem mutatur in η, secundum præceptionem uerborum in μι, quãquam per ι, in diphthongum etiam augeri possit: α, etiam in η, cum uocalem longam nullam habeat in quam mutetur: ο, uero in ω, μέγα mutatur, τιθέω, ῶ, τίθημι. ἱστάω, ῶ, ἵστημι. διδόω, ῶ, δίδωμι. In quibus extrema, hoc est, ω, μέγα, uersa est in μι, breuem. Penultimæ uero quæ in grauitonis breues erant, in proprias longas mutatæ sunt, quod factum est, ut tempus quod in extrema amissum fuerat, in penultima repararetur. At in duali, & plurali, & in eorum passiuis, cum ultima sit natura breuis, nihil cogit penultimã produci. Ζεύγνυμι uero quartum sortitum est locum, cum à simili uerbo deductum non sit, patitur tamen eandem penultimæ mutationem cum supradictis, non quidẽ uocalis, sed temporis tantum. nam cum υ δίχρονον sit, nec habeat uocalem longam sibi propriam in quã mutari possit, eadem breuis in seipsam longã cõuertitur. Hoc etiam annotandum est, quod præsens horum uerborum propriam sortitũ est formationẽ et inflexionem, nec ulli uerborum inflexioni similẽ. At præteritum imperfe

ctum, et ſecundus Ariſtus, ubiq; ſequuntur formatiõnem et inflexionem aoriſti paſſiui uerborum in ω, paucis admodũ uariatis, ut ἐτύφθην, ἐτίθην. τύφθητι, τίθετι. &c. pro quibus talis datur regula. Quandocunque participium inuenitur terminatum in σ, extremam habens acutam, ac declinatum per ντ, ut eſt τιθεὶς, τιθέντος. τυφθεὶς, τυφθέντος, tunc indicatiuus eiuſdem temporis, hoc eſt, præteriti imperfecti, & etiam ſecundi aoriſti uerborum in μι, terminabit in ν cum penultima uocali præſentis temporis, ἐτίθην, ἔθην, ἀπὸ τοῦ τίθημι. ἵστην, ἔστην, ἀπὸ τοῦ ἵστημι. ἐδίδων, ἔδων, ἀπὸ τοῦ δίδωμι. ἐζεύγνυν finali ſyllaba producta, ἀπὸ τοῦ ζεύγνυμι. cuius penultima longa eſt. Imperatiuus uero deſinit in θι, ut τίθεθι: non tamen τίθεθι dicimus, propter alternationẽ duarum aſpiratarum, ſed τίθετι, extrema ſyllaba διὰ τοῦ τ. optatiuus deſinit in ην, ut τιθείην. Subiũctiuus in ῶ, circunflexũ, ut τιθῶ. Infinitiuus in ναι, ut τιθέναι. Futurum uerõ horum uerborum ſecundum aliquos à præſenti proprij deriuatiui fit, abiecta reduplicatione, & extrema in σω mutata, ut τίθημι, θήσω, & ſic minuitur una ſyllaba à præſenti. Si uero nullam habuerit reduplicationem, futurum par erit præſenti, ut φημὶ, φήσω. Poſſumus tamen dicere hæc futura primitiuorum eſſe, & uerba in μι, cum propria non habeant futura, ab ipſis primitiuis ea ſumere, ſicuti et circunflexa, et hoc melius. Etiam præteritum perfectum, & præteritum pluſquamperfectum, & primus aoriſtus primitiuorum formam ſequuntur. Verba quartæ coniugationis

tionis si trisyllaba sunt, omnino carent futuro, nec de clinantur, nisi usque ad paratatic um. Si uero dissyl-laba, & futurum habent, & secundum aoristum, ut δῦμι, δύσω, ἔδυν: de quibus omnibus singulatim di-cendum est.

ΠΡΩΤΗ ΣΥΖΥΓΙΑ,

τῶν εἰς μι.

VErba in μι, desinentia primæ coniugationis fiunt, ut dictum est, à uerbis grauitonis cir-cunflexorum primæ coniugationis, à quibus deriuantur: & in penultima actiui habent η, in passi ui autem penultima ε, quod ostendit & quotæ sint coniugationis, & unde deducantur, ut τιθέω, τιθῶ, τίθημι. passiuum τίθεμαι.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεστῶς.

Τίθημι fit, ut supra dictum est, à τιθέω graui-tono, ω in μι, & ε in η mutatis, & accen-tu in antepenultimam retracto. Secunda persona à prima fit, expuncto ι, extrema uocali, & μ in σ conuersa, siue, ut alijs placet, μι in σ conuersa, per communem regulam, quæ est, τὰ εἰς μι, τροπῇ τῆς μι εἰς σ, τὸ δεύτερον ποιεῖ, τίθης. quæ mutatio, uoca-lis scilicet in consonantem, fit κατὰ κλίσιν, sicut in op-tatiuo actiuo grauitonorum dictum est. Tertia à se-cunda fit adiuncto ι, τίθησι: nec subscribitur ι, secun-dæ & tertiæ personæ, quemadmodum in uerbis in ω, desinentibus, quoniam nihil non prolatum inuenitur in uerbis in μι. nam ι, in diphthongis impropijs nul

lum habet sonum. Excipitur φημὶ φής. cuius secunda persona acuitur, & ει ι, subscribitur, secundum antiquorum traditionem. Δυϊκά. Prima secunda dualis, non fit, ut in indicatiuo grauitonorum dictum est. Secunda persona à secunda plurali, τε, in τον, conuersa τίθετε, τίθετον. Tertia similis est secundæ duali, τίθετον. Πληθυντικά. Prima persona plurali à prima singulari fit, extrema in μεν, mutata, ac penultima quæ longa est in propriam breuem conuersa, τίθημι, τίθεμεν, uel fit à genitiuo participij. nam regula est, quòd participium præsentis & futuri extremam genitiui abijciens syllabam, et ante ν, suscipiens με, prima personam pluralem facit, ut τιθεὶς, τιθέντος, τίθεμεν, cuius penultima breuis existit, ut regula exposcit. Secunda persona à prima fit, μεν, in τε, conuersa, τίθετε. Tertia τιθεῖσι ad similitudinem datiui pluralis eius participij: nam tertia persona pluralis præsentis temporis & futuri uerborum, tam in ω, quàm in μι, desinentium, similis est datiuo plurali participij eiusdem temporis, ut τύπτων, τύπτοντος, τύπτουσι, sic τύπτωμεν, τύπτουσι. τιθεὶς, τιθέντος, τιθεῖσι, sic τίθεμεν, τιθεῖσι, καὶ ἰωνικῶς τιθέασι, à tertia communi, expuncto ι, de diphthongo, & α, interposito. Sic enim tertiam personam pluralem præsentis temporis Iones formare consueuerunt in uerbis in μι, hoc est, corripientes penultimam tertiæ personæ cõmunis, pluralis numeri, & α, productum ante σι, assumentes, ut Apollonio placet, quanquam in tertia plurali præteriti perfecti, & præteriti plusquamperfecti passiuorum id corripiant: quo
niam

niam uerba in ι, desinentia natura longam habere uo
lunt penultimam, & in ι, desinere, ut τύπτουσι, τετύ-
φασι. τιθεῖσι κοινῶς, τιθέασι ἰωνικῶς. Εἰσὶ κοινῶς, ἔασι
ἰωνικῶς. Ὀδυσσείας π. Ἐκ δὲ ζακυνθου ἔασι ἐείκοσι
φῶτες ἀχαιῶν. & Ἰλιάδος η.
Υμῖν μὲν γὰρ ἔασιν ἀριστῆες παναχαιῶν, Ἰσι ἴασι. Ἰλιά-
δος π, καί τ' ἀγεληδὸν ἴασιν ἀπὸ κρήνης μελανύδρου. &
alia infinita. Seruant etiam accentum in eadem syl-
laba in qua prius erat; circunflexo tamen in acutum
mutato, cum etiam syllaba & locum & tempus mu
tauerit. Sic & Attici, inquit Apollonius & Herodia
nus, hac eadem tertia persona plurali præsentis tem
poris uerborum in μι, uti consueuerunt, τιθέασι, δι-
δόασι, ζεύγνύασι. Παρατατικὸς.
Ἐτίθην, fit à prima persona præsentis extrema in
ν, mutata, et cõmuni augmento præposito, ut τίθημι,
ἐτίθην, extrema syllaba διὰ τοῦ η: nam præteritum im
perfectum, et secundus aoristus uerborum in μι, penul
timam proprij actiui præsentis seruare debent, ut su-
pra dictum est. Secũda persona à prima fit, ν, in σ, con
uerso, ἐτίθην, ἐτίθης. Tertia à secunda, expuncto σ, ἐτί
θη. Δυϊκὰ. Prima persona dualis, non fit. Secunda à se-
cunda plurali fit, τε, in τον, cõuersa, ἐτίθετε, ἐτίθετον.
Tertia à secunda duali, extrema in την, conuersa, ἐτι-
θέτην. Πληθυντικὰ. Prima persona pluralis à pri-
ma singulari fit, extrema correpta, & ante ν, præ-
posita με, syllaba, ut ἐτίθην, ἐτίθεμεν. Secunda per-
sona à prima plurali fit, με, in τε, conuersa, ἐτίθετε.
Tertia quoque ab eadem fit extrema in σαν, mutata,

ἐτίθεμεν, ἐτίθεσαν, καὶ βοιωτικῶς ἔτιθεν. nam Bœoti in uerbis, quæ habent participium in σ ὀξύτονον, et declinatum per ντ, impares faciunt primam & tertiam perſonam pluralis numeri, ut ἐτίθεμεν, ἔτιθεν. ἔβημεν, ἔβαν. ἀντὶ τοῦ ἐτίθεσαν, & ἔβησαν. quam tertiam perſonā βοιωτικῶς formare poterimus, aut à participio neutri generis, augmento præpoſito, & accentu mutato, ut ὁ τιθεὶς, τὸ τιθὲν, ἔτιθεν, ὁ ςὰς, τὸ ςὰν, ἔςαν: aut à prima perſona ſingulari, extrema in propriam breuem coniugationis mutata, ſi ſint uerba in μι, & accentu etiam mutato, ut ἐτίθην, ἔτιθεν ἵην, ἵεν, unde μεθίεν. Οδυσσείας φ. καὶ δὴ μεθίεν χαλεποῖο χόλοιο. ἀντὶ τοῦ μεθίεσαν. ἔςην, ἔςαν. Ιλιά. ε. Οἱ δ' ἐλελίχθησαν, καὶ ἐναντίοι ἔςαν ἀχαιῶν. ἀντὶ τοῦ ἔςασαν. ἔκτην, ἔκταν, ἀπὸ τοῦ κτῆμι, quod ἀπὸ τοῦ κτάω, κτῶ deducitur. Οδυσσ. μ. Λαμπετίη τανύπελος, ὅ οἱ βόας ἔκταν ἑταῖροι. ἔδυν, ἔδυν: nam υ, nullum habet antiſtœchum in quod mutari poſſit, ſed idem productum, in ſe ipſum correptum mutatur. Ιλιάδος δ. Οἱ δ' αὖτις κατὰ τάχ' ἔδυν, μνήσαντο δὲ χάρμης. ἀντὶ τοῦ ἔδυσαν. ἔφυν, ἔφυν. Οδυσσείας ε. Ως ἄρα πυκινοὶ ἀλλήλοισι ἔφυν ἐπαμοιβαδίς. ἀντὶ τοῦ ἔφυσαν. Quo in loco aduertendum eſt, quòd in omnibus numeris & perſonis eædē ſunt uocalium mutationes, quæ in præſenti tempore διὰ τὴν συγγένειαν, hoc eſt, cognationem quam habet præteritum imperfectum cum præſenti. Etiam annotandum eſt, quòd in prima & ſecunda & tertia coniugatione uerborum in μι, ſingularis numerus non eſt in uſu, ſed pro eo utimur ſingulari numero

suorum

suorum circunflexorum, hoc est, ἀπὸ τοῦ τιθέω, τιθῶ, ἐτίθουν, ἐτίθεις, ἐτίθει. ἀπὸ τοῦ ἱστάω, ἱστῶ, ἵστων, ἵστας, ἵστα. ἀπὸ τοῦ διδόω, διδῶ, ἐδίδουν, ἐδίδους, ἐδίδου. Vtimur etiam & tertia plurali eorundem circunflexorum, ἐτίθουν, ἵστων, ἐδίδουν.

Παρακείμενος.

Præteritum perfectum etsi proprium nõ est in uerbis in μι, nec præteritum plusquamperfectum, sed eorum loco utimur primitiuorum temporibus: non tamen erit alienum eorum iterum tradere formationem. Παρακείμενος ergo τέθεικα, à futuro fit θήσω, cuius penultima η, esse debuerat, cum sit penultima futuri. Sed mos Bœotorum obtinuit, ut η mutaretur in ει, diphthongum. ubi enim Dores seruant η, ibi Bœoti mutant η in ει diphthongum: ubi uero Dores mutant η, in α, illi Bœoti seruant η: & quod Dores dicunt ἥρωες, id Bœoti scribunt εἵρωες: quod autem Dores dicunt ἁδὺ, ut Θεόκριτος,

Ἁδύ τι τὸ ψιθύρισμα καὶ ἁ πίτυς,

Bœoti scribunt ἡδύ. Sic igitur dicendum est de hoc præterito τέθεικα, quoniam Dores non consueuerunt mutare η, in α, Bœoti mutauerunt in ει, diphthongum. Secunda persona à prima fit, adiuncto σ, τέθεικας. Tertia etiam à prima fit, α, in ε, conuersa, τέθεικε. Δυϊκά. Τεθείκατον, τεθείκατον. Πληθυντικά. τεθείκαμεν, τεθείκατε, τεθείκασι

Ὑπερσυντελικός.

Ἐτεθείκειν, ἐτεθείκεις, ἐτεθείκει. sicut ἐτετύφειν, φεις, φει.

Ἀόριστος

Ἀόριστος πρῶτος.

Ἔθηκα, à futuro fit, sicut à τύψω, ἔτυψα. Scribendum tamen fuerat διὰ τοῦ σ ἀπὸ τοῦ θήσω, ἔθησα: sed quinque annotantur aoristi, duo quidem in grauitonis, ut εἶπα, ἤνεγκα: tres uero in ijs uerbis, hoc est, ἔθηκα, ἔδωκα, ἧκα. quoniam non seruant consonantẽ suorum futurorũ, sed per mutas potius enuntiãtur, quod est cõtra naturam propriã primi aoristi. Secunda persona ἔθηκας. Tertia, ἔθηκε, sicut ἔτυψα, ἔτυψας, ἔτυψε.

Ἀόριστος δεύτερος.

Ἔθην, à futuro fit, extrema in ν, mutata, ac præposito ε, augmento, ut θήσω, ἔθην, extrema διὰ τοῦ η, ut in præterito impefecto dictum est. Cur autem à futuro formetur, & non à primo aoristo, quemadmodum secundus aoristus uerborum in ω, desinentium, hæc est ratio, nam secundus aoristus uerborum in ω, desinentium fit à primo, extrema in ον, mutata, & ante finalem syllabam præposita consonante medij præteriti, quæ communis est trium temporum, hoc est, præteriti medij, secundi aoristi, & secundi futuri, ut τέτυπα, ἔτυπον, τυπῶ. At in uerbis terminatis in μι, cum medium præteritum non inueniatur, cuius consonantem accipere deberet secundus aoristus, opus fuit aliunde sumere formationem, hoc est, à futuro, cum ab eo apte formari possit. Secunda persona ἔθης. Tertia ἔθη. Δυϊκά. ἔθετον, ἐθέτην. Πληθ. ἔθεμεν, ἔθετε, ἔθεσαν, sicut & præteritum imperfectum.

Quo in loco aduertendum est, quòd penultima pluralium producenda fuerat, quoniam aoristus secun-

dus, quam uocalem in singulari habet in ultima, eam in plurali uult habere in penultima, ut ἔστην, ἔστημεν. ἔγνων, ἔγνωμεν. Sed annotantur tres Aoristi, hoc est, ἔθην, ἔδων, ἧν. qui cum in usu communiter non sint in singulari numero, à quo cætera formanda sunt, à communi regula deflexerunt, & ut forte euenit, sortiti sunt declinationem. nam in indicatiuo corripiunt penultimam pluralium, secundum analogiam præteriti imperfecti, ut ἔθην, ἔθεμεν, ἔδων, ἔδομεν. ἧν, ἧμεν, quod Misi significat, quam cæteri aoristi producunt, ut ἔστην, ἔστημεν. ἔφην, ἔφημεν. ἔγνων, ἔγνωμεν. In imperatiuo uero, quòd cum deberet desinere in θι, per communem regulam, quòd quandocunque participium desinit in σ ὀξύτονον, & declinatur per ντ, imperatiuus desinit in θι, sortiti sunt longe diuersam terminationem, hoc est, in σ ut θὲς, δὸς, ἕς. At in infinitiuo, etsi in ναι, desinant, in penultima tamen habent diphthongum, ut θεῖναι, δοῦναι, εἶναι, quod omnino respuunt infinitiui in ναι, desinentes, sicut in indicatiuo passiuo grauitonorum dictum est.

Μέλλων πρῶτος.

Θήσω, à præsenti fit, abiecta reduplicatione, & extrema in σω, mutata, ut τίθημι, θήσω. Vel potius à primitiuo grauitono τιθέω, abiecta reduplicatione, ut supra, & ε, in η, uersa, ac σ interiecto, ut θέω, θήσω, θήσεις, θήσει.

Μέλλων δεύτερος.

Secundum futurum non inuenitur in uerbis in μι, ea ratione qua nec præteritum medium. nam

ut

ut medium præteritum minuitur una ſyllaba ab actiuo, ſic etiam ſecundus aoriſtus à primo, & ſecundum futurum à primo. Igitur primo futuro diſſyllabo exiſtente, opus eſſet ſecundum monoſyllabum eſſe, hoc eſt, θῶ, quod abſurdum eſt in futuro.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεςῶς καὶ παρατ.

Τ

Ιθετι, à genitiuo ſui participij fit, expuncto ν, & extrema in θι, mutata. quia quandocunque participium deſinit in σ ὀξύτονον, & declinatur per ντ, imperatiuus deſinit in θι, ut τιθεὶς, τιθέντος, τίθεθι. Vel fit à prima perſona plurali, extrema in θι conuerſa, τίθεμεν, τίθεθι, ſed propter alternationem duarum aſpiratarum, ſecunda mutatur in propriam tenuem, ut τίθετι, penultima uero corripitur. Eſt enim regula, quòd imperatiui in θι, & infinitiui in ναι, deſinentes, penultimam ſeruare debent primæ perſonæ pluralis numeri proprij indicatiui, etſi à genitiuo participij etiam formentur, ut τίθεμεν, τίθετι, τιθέναι. Eſt & alia regula, quòd imperatiui uerborum in μι, præſentis tẽporis corripiunt penultimam. Homerus tamen eam produxit metri gratia. Οδυσσείας γ.

Αλλὰ ἄνασσ' ἵληθι, δίδωθι δέ μοι κλέος ἐσθλόν.

Aduertendum eſt, quòd in uerbis in μι, ſecundæ perſonæ imperatiuorum circũflexorum præſentis tẽporis magis ſunt in uſu, quàm ſecũdæ imperatiuorum uerborũ in μι, ut ἐτίθεε, ἐτίθει, τίθει. ἵσαε, ἵσα, ἵσα. ἐδίδοε, δίδου, δίδου. Tertia perſona à ſecunda fit extre-

ma in τω, *mutata, ut* τίθετι, τιθέτω. Δυϊκά. τίθετον, τιθέτων. Πληθ. τίθετε, τιθέτωσαν.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Τέθεικε, τεθεικέτω, *à tertia persona præteriti actiui, sicut à* τέτυφε, τέτυφε, τετυφέτω.

Αόριστος πρῶτος.

Primus aoristus non est in usu: nam θῆκον *esse debuerat,* ἀπὸ τοῦ ἔθηκα, *sicut* ἀπὸ τοῦ ἔτυψα, τύψον, τυψάτω. *sed quia abnegauit futuri consonantem, & accepit mutam,* κ *scilicet, etsi per omnes modos secundum artem formari ac flecti possit, eius tamē usus non est. Hoc idem patitur &* ἔδωκα, *&* ἧκα, *sicut in primo aoristo grauinotorum dictum est.*

Αόριστος δεύτερος.

Secundus aoristus debuit esse à genitiuo sui participij, sicut & præsens abiecto ν, *& extrema in* θι, *mutata, ut* θεὶς, θέντος, θέτι, *uel à prima persona plurali, extrema in* θι, *conuersa ut* ἔθεμεν, θέτι, *altera densa in tenuem conuersa. tamen* θέτι *non dicimus, duabus regulis inter se repugnantibus, quarum prior est. Quod imperatiui in* θι, *& infinitiui* ναι, *desinentes, seruare debent penultimam primæ personæ pluralis numeri proprij indicatiui, ut in præsenti dictum est. Altera est quòd imperatiui in* θι, *& infinitiui in* ναι, *secundi aoristi, penultimam habere uolunt natura productam, ut* σῆθι, γνῶθι, σῆναι, γνῶναι. *Sed cum tres inueniantur aoristi secundi, hoc est,* ἔθην, ἔδων, ἧν, *corripientes penultimam pluralis contra propriá naturam, ut in secundo aoristo indicatiui dictum est*

quam

quam imperatiui & infinitiui habere debent, euenit ut per priorem regulá penultima corriperetur, ut θέτι, ἀπὸ τοῦ ἔθεμεν. δόθι, ἀπὸ τοῦ ἔδομεν. ἕθι ἀπὸ τοῦ ἕμεν. *Per alteram uero, quæ propria eſt ſecundi aoriſti, euenit ut eadem produceretur, ut* θῆτι, δῶθι, ἧθι. *Quare opus fuit aliunde ea deducere, hoc eſt, à ſecunda perſona ſingulari eiuſdem temporis, abiecto augmento, & longa in propriam breuem conuerſa, ut* ἔθην, ἔθης, θές. ἔδων, ἔδως, δός. ἧν, ἧς, ἕς. *At in alijs uerbis talis error non accidit, cum penultima primæ perſonæ pluralis ſecundi aoriſti longa ſit, ut* ἔστημεν, ἔγνωμεν. *Tertia perſona* θέτω, *tanquam ab eo quod eſt* θέτι, *extrema in* τω, *mutata*. Δυϊκά. θέτον, θέτων. Πληθ. θέτε, θέτωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεστῶς καὶ παρατ.

Tιθείην, *à genitiuo ſui participij fit, expuncta* ν, *conſonante, et addito* ι, *penultimæ uocali, ac extrema, in* ην, *mutata, per communẽ regulam, quòd quandocunque participium deſinit in* ς ὀξύτονον, *&c. Optatiuus deſinit in* ην, *puram, ut* τιθεὶς, τιθέντος. τιθείην, τιθείης, τιθείη, *ſicut* τυφθείην, τυφθείης. Δυϊκά. τιθείητον, τιθειήτην. Πληθ. τιθείημεν, καὶ συγκοπῇ τιθῆμεν, τιθείητε, τιθείησαν, καὶ τιθεῖεν, ἀπὸ τοῦ τιθεῖμεν, *ſubtracto* μ, *ſicut in primo aoriſto paſſiuo grauitonorum dictum eſt*.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Τεθείκοιμι, *à genitiuo participij extrema in* μι, *mutata & adiuncto* ι, *penultimæ uocali, ut* τεθεικὼς, τεθεικότος.

θηκότος, τεθείκοιμι, τεθείκοις, τεθείκοι.

Ἀόριστος πρῶτος.

Θήκαιμι, θήκαις, θήκαι, *sicut* τύψαιμι, τύψαις, τύψαι, ἄχρηστα.

Ἀόριστος δεύτερος.

Θείην, à genitiuo sui participij fit, sicut et præsens, ut θεὶς, θέντος. θείην, θείης, θείη. Δυϊκά. θείητον, θειήτην. Πληθ. θείημεν, καὶ συγκοπῇ θεῖμεν, θείητε, θείησαν, καὶ θεῖεν ἀπλικῶς, ἀπὸ τοῦ θεῖμεν. Ὀδυσ. μ. Τεύξομεν, ἔνθα κε θεῖμεν ἀγάλματα πολλὰ καὶ ἐσθλά. & Ὀδυσ. γ. Αἲ γὰρ ἐμοὶ τοσσήνδε θεοὶ δύναμιν παραθεῖεν. & Ἰλιάδ. δ. τὰ δὲ πάντα θεοὶ μεταμώλια θεῖεν.

Μέλλων πρῶτος.

Θήσοιμι, à genitiuo participij eiusdem temporis, extrema in μι, *mutata, & adiuncto* ι, *penultimæ, ut* θήσων, θήσοντος. θήσοιμι, θήσοις, θήσοι.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστῶς καὶ παρατατ.

Ἂν τιθῶ, à tertia persona præteriti imperfecti, extrema in ω, *cóuersa, et abiecto augmento, ut* ἐτίθη, ἐὰν τιθῶ, *sicut* ἐλύφθη, ἐὰν τυφθῶ. *Vel fit à prima persona per communem regulam, quòd tria tẽpora indicatiui, hoc est, præteritum imperfectum, præteritũ perfectum, et aoristi abiecto augmento, præter quam in præterito perfecto, et extrema in* ω, *conuersa faciunt subiunctiuum. Cur autem* τιθῶ *circũflectatur iam dictum est, quòd quandocunque participiũ desinit in* ς ὀξύτονον, *etc. subiunctiuus desinit in* ω, *circũflexũ.*

secunda

Secunda perſona τιθῇς. Tertia τιθῇ, ſubſcripto ι, quia omne uerbum in ω, deſinens, habet ſecundam & tertiam perſonam ſingularis numeri in diphth. deſinentes, aut propriam aut impropriam. Etiam aduertendum eſt, in hac prima coniugatione ſecundam & tertiam perſonam præſentis temporis modi ſubiunctiui deſinere in ῃ, ut τιθῇς, τιθῇ. In ſecunda uero in ᾳ, ut ἱστᾷς, ἱστᾷ. In tertia in ῳ, ut διδῷς, διδῷ. Eſt enim huiuſmodi regula generalis ſubiunctiui modi, καθόλου τὰ εἰς ω, ὑποτακτικὰ εἰς ῃ, τὸ δεύτερον καὶ τρίτον ποιεῖ, πλὴν τῆς δευτέρας καὶ τρίτης συζυγίας τῶν περισπωμένων, καὶ τῶν εἰς μι, ἐκεῖναι γὰρ ὁμοίως τοῖς ὁριστικοῖς ὑποτακτικὰ κλίνουσιν, οἷον ἐὰν βοᾷς, ἐὰν χρυσοῖς, ἐὰν ἱστᾷς, ἐὰν διδῷς. Datur & alia regula modi ſubiunctiui uerborum in μι, ὥς φησὶν ὁ τεχνικὸς, ὅτι τὰ δεύτερα καὶ τρίτα πρόσωπα τῶν εἰς μι, ἐπὶ τοῦ ἐνεστῶτος καὶ παρατατικοῦ, δηλονότι ἐπὶ μὲν τῆς πρώτης συζυγίας διὰ τοῦ η, καὶ ι, ἐκφέρεται, οἷον ἐὰν τιθῶ, τιθῇς, τιθῇ. ἐπὶ δὲ τῆς δευτέρας διὰ τῆς ᾳ, διφθόγγου, προσγραφομένου μὲν τοῦ ι μὴ συνεκφωνουμένου δὲ, ἐὰν ἱστῶ, ἱστᾷς, ἱστᾷ. ἐπὶ δὲ τῆς τρίτης διὰ τῆς ῳ, διφθόγγου, οἷον ἐὰν διδῶ, διδῷς, διδῷ. Δυϊκά. ἐὰν τιθῆτον τιθῆτον. Πληθ. ἐὰν τιθῶμεν, τιθῆτε, τιθῶσι.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Ἐὰν τεθείκω, τεθείκῃς, τεθείκῃ, ἀπὸ τοῦ τέθεικα, ſicut ἐὰν τετύφω, τετύφῃς, τετύφῃ.

Ἀόρισος πρῶτος.

Ἐὰν θήκω, θήκῃς, θήκῃ, ſicut ἐὰν τύψω, τύψῃς, τύψῃ, ἀπὸ τοῦ ἔθηκα ἀορίσου.

Αόριστος δεύτερος.

Ἐὰν θῶ, *a tertia ſecundi aoriſti, uel a prima, ſicut & præſens, ut* ἔθην, ἔθης, ἔθη, ἐὰν θῶ, θῇς, θῇ. *Pro quo huiuſmodi datur regula,* ὅτι ἐπὶ τῶν ὑποτακτικῶν τοῦ δευτέρου ἀορίστου τῶν εἰς μι, τὰ δεύτερα καὶ τρίτα πρόσωπα, ἐπὶ μὲν τῆς πρώτης καὶ δευτέρας συζυγίας, διὰ τοῦ η, καὶ ι, ἐκφέρεται, οἷον ἐὰν θῶ, θῇς, θῇ. ἐὰν στῶ, στῇς, στῇ. ἐπὶ δὲ τῆς τρίτης διὰ τῆς ῳ, διφθόγγου, ἐὰν δῶ, δῷς, δῷ. ἐὰν γνῶ, γνῷς, γνῷ. Ὀδυσσείας χ̄.

Ὄφρα γνῷς κατὰ θυμὸν, ἀτὰρ εἴπῃσθα καὶ ἄλλα. καὶ Ἰλιάδος ᾱ.

Γνῷ δὲ καὶ ἀτρείδης εὐρυκρείων ἀγαμέμνων.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Τιθέναι, *a prima perſona pluralis numeri præſentis temporis fit, extrema in* ναι, *mutata. Eſt enim regula, quòd prima perſona pluralis præſentis tēporis uerborū in* μι, *extrema in* ναι *conuerſa, facit infinitiuū, ut* τίθεμεν, τιθέναι. ἵσταμεν, ἱστάναι. δίδομεν, διδόναι, *accentu etiam in penultimam translato. quia omnis infinitiuus in* ναι, *deſinens, in penultima habet accentum, ut* τετυφέναι, τεθεικέναι.. *Poteſt & a genitiuo participij deduci, ut* τιθεὶς, τιθέντος, τιθέναι. *nam omne participium in* σ *ὀξύτονον, per* ντ, *declinatum, facit infinitiuum in* ναι. *Corripit etiam penultimam, quoniam infinitiui præſentis temporis uerborum in* μι, *corripiunt penultimam.* εἶναι *uero tanquam diſyllabum, ſecutum aoriſtos diſyllabos, penultimam produxit.*

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Τεθεικέναι, a tertia persona præteriti actiui τέθεικε, adiuncta ναι, sicut a τέτυφε, τετυφέναι.

Αόριστος πρῶτος.

Θῆκαι, ἀπὸ τοῦ ἔθηκε ἀχρήστου.

Αόριστος δεύτερος.

Θεῖναι cum diphthong. in penultima. θῆναι tamen per η, esse debuerat. nam formatio secundi aoristi modi infinitiui, a tertia singulari eiusdem temporis modi indicatiui fit, abiecto augmento, & addita ναι, ut ἔθην, ἔθης, ἔθη, θῆναι & tunc penultima natura producitur, sicut & eius propria regula postulat. Est etiam alia formatio tam præsentis quàm aoristi secundi uerborum in μι communis, hoc est, a genitiuo participij, ut θεὶς, θέντος, θέναι. Vel a prima persona pluralis numeri modi indicatiui, expuncto ε, communi augmēto, et extrema in ναι, mutata, ut ἔθεμεν, θέναι. Vbi euenit penultimam correptam esse contra naturam secundi aoristi, quare idem error hic accidit qui & imperatiuo modo, hoc est, duarum, regularum repugnantia, quarum prior est, quod imperatiui in θι, & infinitiui in ναι, secundi aoristi penultimam natura longam habere uolunt, & hæc regula est secundi aoristi propria. Est & alia regula generalis, quòd imperatiui in θι, & infinitiui in ναι, seruare debent penultimam primæ personæ pluralis numeri eiusdem temporis. Sed cum penultima pluralis huius aoristi breuis sit, necesse est per hanc regulam & penultimam infinitiui aoristi secundi corripi. Sed hic error

tribus

tribus uerbis tantum accidit, quæ superius annotata sunt, quorum aoristi secundi, hoc est, ἔθην, ἔδων, ἧν, corripiunt penultimam pluralium, contra eorum naturã quã infinitiui eiusdem temporis seruare debẽt, ut ἔθεμεν, θέναι. ἔδομεν, δόναι ἕμεν, ἕναι. Qui quidem infinitiui, ut hanc euitarent repugnantiam, accepe-runt subiunctiuas uocales ι, scilicet & υ, in diphthõgos, et sic productam fecerunt eorũ penultimã, ut θεῖναι, δοῦναι, εἶναι. Quæ iccirco annotata sunt, quoniã diphthongum habent in penultima, contra cõmunẽ regulam quæ est, ὅτι τὰ εἰς ναι, ἀπαρέμφατα ἔχοντα τὸ ν, κλιτικὸν, οὐ θέλουσι τῇ διφθόγγῳ παραλήγεσθαι, sicut ĩ indicatiuo passiuo uerborũ grauitonorum dictum est. At in alijs uerbis, siue a tertia persona singulari, siue a prima plurali formentur, infinitui secundi aoristi penultima semper est lõga, cũ in indicatiuo eadem in omni numero semper producatur, ut ἔγνων, ἔγνωτον, ἔγνωμεν, γνῶναι. Μέλλων πρῶτος.

Θήσειν, a tertia futuri θήσει, adiuncto ν, sicut a τύψει, τύψειν.

Participiorum formationes in proprio tractatu libro octauo latissime habentur, quas hic inculcare superfluum erat.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεςὼς.

T Ιθεμαι ab actiuo fit τίθημι, extrema in μαι, ac penultima in propriam breuem mutatis. corripitur penultima ad similitudinẽ penultimæ primæ personæ pluralis numeris actiui. Est enim

regula, ὅτι πᾶν παθητικὸν ἢ μέσον, ἔχον ἐπὶ τέλους τὸ μ, κλιτικὸν, τὴν παραλήγουσαν θέλει ἔχειν τοῦ ἰδίου ὁριστικοῦ πρώτου προσώπου τῶν πληθυντικῶν, οἷον τύπτομεν, τύπτομαι. τίθεμεν, τίθεμαι. hoc est, quod omne uerbum passiuum, siue medium, habens in fine μ, κλιτικὸν, penultimam uult habere primæ personæ pluralis proprij indicatiui, actiui, ut τύπτομεν, τύπτομαι. τίθεμεν, τίθεμαι. Secunda persona τίθεσαι, a tertia fit, τ, in σ, mutato. Est enim regula, ὅτι ὅσα τῶν παθητικῶν ἔχει τὴν ἐνεργητικὴν μετοχὴν εἰς σ, ὀξύτονον, ταῦτα τροπῇ τοῦ κατὰ τὸ τρίτον τ, εἰς σ, τὸ δεύτερον ποιεῖ. hoc est, quæcunque uerba passiua habentia participium actiuum in σ, oxytonum, mutato τ, tertiæ personæ in σ, secundam faciunt, τίθεται, τίθεσαι καὶ ἀττικῶς τίθῃ, ut inquit Theodorus secundo τῶν εἰς τέσσαρα, cuius uerba sunt hæc: ἐστὶ δὲ καὶ εἰς η, προφέρειν τὸ δεύτερον τοῦ ἐνεστῶτος τῶν ἀπὸ τοῦ ε, καὶ α. hoc est, uerborum in μι, primæ & secundæ coniugationis, ut τίθεμαι, τίθῃ. ἵσαμαι, ἵσῃ. Tertia a prima fit, μ in τ, conuersa, τίθεμαι, τίθεται. Potest etiam secunda a prima deduci, & tertia a secunda, μ, in σ, & σ, in τ, mutatis. Δυϊκά. τιθέμεθον, τίθεσθον, τίθεσθον. Πληθυν. τιθέμεθα, τίθεσθε, τίθενται.

Παρατατικός.

Ετιθέμην, fit a prima persona singulari præsentis temporis, μαι, in μην, conuersa, ac ε, communi augmento præposito, τίθεμαι, ἐτιθέμην. Secunda persona ἐτίθεσο, a tertia singulari, τ, in σ, conuerso, per eandem regulã, quæ in præsenti dicta est, ἐτίθετο, ἐτίθεσο.

σο κοινῶς, καὶ ἀποβολῇ τοῦ σ, fit ἐτίθεο ἰωνικῶς, καὶ κρά-
σει τοῦ ε, καὶ ο, εἰς ου, ἐτίθου ἀττικῶς. Tertia uero a pri
ma μην, in το, conuersa, ἐτιθέμην, ἐτίθετο. Δυϊκά. ἐτι-
θέμετον, ἐτίθεσθον, ἐτιθέσθην. Πληθυν. ἐτιθέμεθα, ἐτί-
θεσθε, ἐτίθεντο. Παρακείμενος.

Τέθεμαι esse debuerat, quoniam cum cetera communia sint præterito passiuo uerborum in μι, cũ præteritis grauitonorum, hoc habet proprium, ut penultima in debitam breuem coniugationis conuertatur, ut δέδωκα, δέδωμαι. Sed quia præteritum actiuũ huius uerbi τίθημι, amisit propriam penultimam, et assumpsit ει, diphthongum Bœotorum more, eandem etiam retinuit et præteritum passiuum, ut τέθεικα, τέθειμαι. Secunda persona τέθεισαι, a tertia τ, in σ, conuerso, per regulam in præsenti iã dictam, ὅσα τῶν παθητικῶν, etc. Tertia a prima, extrema in ται, mutata, τέθειται. Δυϊκά. τεθείμεθον, τέθεισθον, τέθεισθον. Πληθ. τεθείμεθα, τέθεισθε, τέθεινται, καὶ ἰωνικῶς τεθέαται.

Ὑπερσυντελικός.

Ἐτεθείμην, a præterito passiuo μαι, in μην, conuersa, ac etiam ε, præposito, quandoquidem præteritũ perfectum a consonante incipit, τέθειμαι, ἐτεθείμην. Habet etiam eãdem penultimam cum præterito passiuo. Secunda persona a tertia fit, τ, in σ, conuerso, ἐτέθεισο. Tertia a prima, extrema in το, mutata, ἐτέθειτο, &c. Ἀόριστος πρῶτος.

Ἐτέθην, a tertia persona præteriti passiui, extrema in θην, conuersa, & abiecta consonante in principio præteriti geminata. Corripitur etiã penultima, quia omnis

omnis aoristus passiuus uerborum in μι, penultimam correptam habere debet, ut τέθειτε, ἐτέθην. Sed propter alternationem duarum aspiratarum, penultima mutatur in propriam tenuem, ut ἐτέθην, quod factũ est ne propriã terminationẽ amitteret primus aoristus passiuus, cui proprium est in θην, semper desinere. Annotantur ἐγνώσθην & ἠδωάσθην, quoniam eorum penultima producitur, sed non sunt a themate uerborum in μι nam alterũ a circunflexo uerbo, hoc est, γνόω, γνῶ deducitur, alterũ uero a grauitono, hoc est, δωάζω. Secũda persona ἐτέθης. Tertia ἐτέθη. etc.

Ἀόριστος δεύτερος.

Secundus aoristus passiuus non inuenitur, quoniã secundi aoristi actiui uendicarunt sibi eorum terminationem, hoc est ἔθειν.

Μέλλων πρῶτος.

Τεθήσομαι, *a secunda persona primi aoristi passiui addita* ομαι, *&* ε, *communi augmento abiecto, ut* ἐτέθην, ἐτέθης, τεθήσομαι, τεθήσῃ, τεθήσεται.

Μετ᾽ ὀλίγον μέλλων.

Τεθείσομαι, *a secunda persona præteriti passiui, interposita* ομ, *ut* τέθεισαι, τεθείσομαι, τεθείσῃ, τεθείσεται. *Differt autem a passiuo futuro antepenultima tantum.*

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστῶς καὶ παρατατ.

Τίθεσο, *a secunda persona præteriti imperfecti passiui abiecto augmento tantum, ut* ἐτιθέμην, ἐτίθεσο. τὸ προσακτικὸν τίθεσο κοι-

ρῶς, καὶ τίθεο ἰωνικῶς, καὶ τίθου ἀττικῶς, καὶ τίθε δω-
ρικῶς. τιθέσθω. ad ſimilitudinem imperatiui præteriti
perfecti paſſiui grauitonorum tertiæ coniugationis.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Τέθεισο, a ſecunda perſona præteriti pluſquamper
fecti paſſiui, expuncto ε, ut ἐτεθείμην, ἐτέθεισο τὸ προ
στακτικὸν τέθεισο, τεθείσθω, ſicut πέπεισο, πεπείσθω.

Αόριστος πρῶτος.

Τέθητι, a tertia perſona primi aoriſti paſſiui, ex-
puncto ε, augmento, & addita τι, διὰ τοῦ τ, ſicut λύ-
θητι. Tertia perſona τεθήτω, καὶ τὰ λοιπά.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατ.

Τιθείμην, a prima perſona præſentis tēporis
modi indicatiui paſſiui, extrema in μην, mu
tata, & adiuncto ι, penultimæ, ſicut in paſ-
ſiuis grauitonorum dictum eſt, ut τίθεμαι, τιθείμην,
τιθεῖο, τιθεῖτο, accentu circunflexo in penultima ſe-
cundæ et tertiæ perſonæ, ſicut in optatiuo paſſiuo uer
borum circunflexorum primæ coniugationis.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Τεθείμην, a prima perſona præteriti paſſiui, extre
ma in μεν, conuerſa, τέθειμαι, τεθείμην. At ſi a com
muni præterito, hoc eſt, τέθεμαι, formare uolueri-
mus, addendum erit ι, penultimæ ſicut in præſenti, ut
τέθεμαι, τεθείμην, τεθεῖο, τεθεῖτο, accentu circunfle-
xo in penultima ſecundæ & tertia perſonæ, ſicut in
præſenti.

Αόριςος πρῶτος.

Τεθείην, a genitiuo participij passiui eiusdem temporis, extrema in ην, mutata, sicut in aoristo passiuo grauitonorum dictum est, ut τεθεὶς, τεθέντος, τεθείην, τεθείης, τεθείη, sicut τυφθείην, τυφθείης, τυφθείη.

Μέλλων πρῶτος.

Τεθησοίμην, a prima persona futuri passiui indicatiui, extrema in μην, conuersa, & addito ι, penultimæ, τεθήσομαι, τεθησοίμην, τεθήσοιο, τεθήσοιτο.

Μετ᾽ ὀλίγον μέλλων.

Τεθεισοίμην, τεθείσοιο, τεθείσοιτο, sicut & præsens, ἀπὸ τοῦ τεθείσομαι. Differt autem a futuro passiuo antepenultima tantum.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεςὼς καὶ παρατ.

E*Αν τιθῶμαι, a prima persona subiunctiui actiui, adiuncta μαι, ἐὰν τιθῶ, ἐὰν τιθῶμαι.*

Regula, ὁ ἐνεργητικὸς ἐνεςὼς τῶν ὑποτακτικῶν, προσθέσει τῆς μαι, παθητικὸς γίνεται. hoc est, actiuum præsens subiunctiuorum, appositione μαι, passiuũ fit. Potest etiam formari a prima persona passiui indicatiui, penultima in ω, conuersa: nam omne uerbũ passiuum, siue medium, habens in fine μ, κλιτικὸν, extrema in μαι, mutata, si in eam non desinat, et penultima uocali in ω, conuersa, subiunctiuũ facit passiuum, ut τίθεμαι, ἐὰν τιθῶμαι, penultima circunflexa. nam subiunctiui in μαι, præsentis temporis, a uerbis desinentibus in μι, si habeant indicatiuũ actiuum in usu, circunflectuntur in penultima, ut τίθημι, ἐὰν τιθῶμαι.

μαι. ἴσημι, ἐὰν ἰσῶμαι. Si autem non habent actiuum in usu, acuuntur in antepenultima. δύναμαι, ἐὰν δύνωμαι, quia δύνημι non est in usu. Alia autem si a circunflexis existant, circunflectuntur, ἐὰν νοῶ, ἐὰν νοῶμαι. ἐὰν φιλῶ, ἐὰν φιλῶμαι. Etiam si sint præteriti perfecti, ἐὰν πεποιῶμαι, ἐὰν μεμνῶμαι. Quod etiam seruandum est in uerbis in μι, desinentibus, quia & ipsa in præteritis perfectis circunflectuntur. Grauantur autem ea quæ a grauitonis existat, ut ἐὰν τύπτω, ἐὰν τύπτωμαι. ἐὰν τύπω, ἐὰν τύπωμαι. Secunda persona a tertia fit expuncto τ, καὶ κράσει τοῦ η, καὶ α, εἰς η, τιθῆται, τιθῇ, subscripto ι. Possumus etiam & tertiam subiunctiui actiui eiusdem temporis, facere secundam subiunctiui passiui per communẽ regulam, ὅτι καθόλε τὰ τρίτα πρόσωπα τῶν ἐνεργητικῶν ὑποτακτικῶν δεύτερα εἰσὶ τῶν παθητικῶν. hoc est, quod uniuersaliter tertia persona subiunctiui actiui, est secunda subiunctiui passiui. Tertia uero a prima fit, μαι, in ται, ac penultima in η, conuersa ἐὰν τιθῶμαι, ἐὰν τιθῆται.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Ἐὰν τεθῶμαι, a communi præterito passiuo, hoc est, τέθεμαι, (nam τέθειμαι Bœotorum est proprium) penultima in ω, mutata, per communem regulam supra in præsenti iam dictam, uidelicet quod omne uerbum passiuum, siue medium habens in fine μ, κλιτικὸν, &c. Moscopulus tamen formari uult a præterito actiuo subiunctiui modi, sicut & præsens, addita μαι, ἐὰν τεθείκω, ἐὰν τεθείκωμαι. Sed hoc præteritum non est in usu, nec etiam uidetur hæc regula esse commu-

nis

nis omnibus temporibus: nã in uerbis terminatis in ω, si ab actiuo præterito modi subiunctiui formari liceret passiuum, dicendũ esset, ἐὰν τετύφω, ἐὰν τετύφωμαι: nec opus esset supplere per participium et uerbũ substantiuum. Videtur ergo potius esse formandum a præterito passiuo communi modi indicatiui, penultima in ω, mutata, sicut in aliis uerbis, ut πεποίημαι, ἐὰν πεποιῶμαι, sic τέθειμαι, ἐὰν τεθῶμαι. Secunda persona ἐὰν τεθῇ, a tertia fit, sicut in præsenti. Potest etiam & a tertia singulari præteriti actiui communis deduci, extrema syllaba abiecta, & accentu acuto in circunflexum mutato, ἐὰν τεθήκω, τεθήκῃς, τεθήκῃ. ἐὰν τεθῶμαι, τεθῇ, διὰ τοῦ η: nam τεθήκω ἀπὸ τοῦ τέθεικα Bœotorum est proprium. Est enim regula, ὅτι ἐπὶ τῶν περισπωμένων, καὶ ἐπὶ τῶν εἰς μι, καθόλου τὰ τρίτα πρόσωπα τοῦ ἐνεργητικοῦ παρακειμένου τῶν ὑποτακτικῶν, ἀποβολῇ τῆς τελευταίας συλλαβῆς, τὸ δεύτερον τοῦ παθητικοῦ ποιοῦσι. Tertia persona τεθῆται, a prima eiusdem temporis, ω, in η, & μαι, in ται, conuersis, ἐὰν, τεθῶμαι, τεθῆται.

Ἀόριστος πρῶτος.

Ἐὰν τεθῶ, a tertia persona primi aoristi passiui, extrema in ω, conuersa, & ε, augmento expuncto, ut ἐτέθην, ἐτέθης, ἐτέθη. ἐὰν τεθῶ, τεθῇς, τεθῇ, sicut ἐὰν τυφθῶ, τυφθῇς, τυφθῇ.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστῶς καὶ παρατ.

Τίθεσθαι, à tertia persona singulari passiui, extrema in θαι, mutata, ac σ interposito, τίθεται, τίθεσθαι.

Potest

Potest etiam fieri a secunda pluralis numeri, τροπῇ τοῦ ε, ψιλοῦ εἰς τὴν αι, δίφθογγον, τίθεσθε, τίθεσθαι.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Τεθεῖσθαι, *a tertia singularis numeri præteriti passiui, extrema in* θαι, *mutata, ac* σ, *interposito, seruatoq. augmento, & accentu in penultimam retracto*, τέθειται, τεθεῖσθαι. *Vel a secunda pluralis* τέθεισθε, *sicut & præsens, penultima tamen circunflexa, cum sit natura longa ante breuem*, τεθεῖσθαι.

Ἀόριστος πρῶτος.

Τεθῆναι, *a tertia primi aoristi passiui, adiuncta* ναι, *syllaba, ut* ἐτέθη, τεθῆναι, *sicut* ἐτύφθη, τυφθῆναι.

Μέλλων πρῶτος,

Τεθήσεσθαι, *a tertia singulari eiusdem temporis* τεθήσεται, *uel a secunda plurali*.

Μετ᾽ ὀλίγον μέλλων.

Τεθήσεσθαι, *a tertia singulari, uel a secunda plurali, ut supra.*

ΡΗΜΑΤΑ ΜΕΣΑ.

V*Erba media, sicut in grauitonis dictum est, in præsenti & præterito imperfecto formationem habēt communem cum passiuis, etsi ueteres grāmatici in ijs duobus temporibus ea nullo modo seorsum uariare censuerunt: iccirco eundem ordinem quo in grauitonis usi sumus, in ijs quoque uerbis seruandum putauimus.*

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ενεστὼς.

τίθεμαι, τίθεσαι, τίθεται, *sicut & passiua*.

Παρατατικὸς.

Παρατατικός.

Ετιθέμην, ἐτίθεσο κοινῶς, καὶ ἐτίθεο ἰωνικῶς, καὶ ἐτίθου ἀττικῶς, καὶ ἐτίθω δωρικῶς.

Παρακείμενος.

Medium præteritum perfectum, & præteritum plusquamperfectum in ijs uerbis formari nõ possunt, sicut neque in uerbis circunflexis, a quibus deriuantur. nam τιθῶ, ἱςῶ, *&* διδῶ, *uerba circunflexa primitiua eorum quæ sunt* τίθημι, ἵςημι, *&* δίδωμι, *expuncta communi geminatione monosyllaba remanẽt, ut* θῶ, ςῶ, δῶ. *Et sicut tertio libro cum de formatione præteritorum tractaretur, dictum est circunflexa uerba, si monosyllaba sint, præterito medio omnino carent, cũ id minui una syllaba ab actiuo opus sit, ut* χῶ, μέλλ. χήσω, παρακ. ἔχηκα, Μέσ. παρακ. ἔχα, *quod nempe absurdum est, quandoquidem nullum inuenitur præteritum, siue a consonante, siue a solo* ε, *incipiens, quod pauciorum sit trium syllabarum, quod & dictis tribus uerbis accidit, & ijs similibus.*

Αόριςος πρῶτος.

Εθηκάμην, ἐθήκω, ἐθήκατο, ἀπὸ τοῦ ἔθηκα, *sicut* ἐτυψάμην ἀπὸ τοῦ ἔτυψα.

Αόριςος δεύτερος.

Εθέμην, *a prima persona secundi aoristi actiui, extrema uocali in propriam breuem coniugationis mutata, ac interposita* μη, ἔθην, ἐθέμην. *Antiqui tamen a primo aoristo passiuo formari uoluerunt, extrema in* μην, *mutata, & tenui in densam conuersa,* ἐτέθην, ἐθέμην. *Secunda persona a tertia fit* τ *in* σ *conuerso,*

ἔθετο,

ἔθετο, ἔθεσο, καὶ ἔθεο ἰονικῶς, καὶ ἔθου ἀττικῶς. Tertia ἔθετο.

Μέλλων πρῶτος.

Θήσομαι, a futuro actiuo fit, adiuncta μαι, & ω, magno in ο, paruum mutato, ut θήσω, θήσομαι, θήσῃ, θήσεται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ενεςῶς καὶ παρατατ.

Τίθεσο κοινῶς, καὶ τίθεο ἰωνικῶς, καὶ τίθου ἀττικῶς, καὶ τίθευ δωρικῶς.

Αόριςος πρῶτος.

Primus aoristus θῆκαι, θηκάσθω esse debuerat, sicut θύψαι, τυψάσθω, sed in usu non est, nec etiam in alijs modis.

Αόριςος δεύτερος.

Θέσο, à secunda persona secundi aoristi medij, abiecto augmento, ut ἐθέμην, ἔθεσο, θέσο κοινῶς, καὶ θέο ἰωνικῶς, καὶ θοῦ ἀττικῶς, καὶ θεῦ δωρικῶς. Οδυσ. κ. Αλλ' ἄγε δὴ κολεῷ μὲν ἄορ θέο. unde κάτθεο. Hesiodus, Συ δὲ ταῦτα τεῷ ἐνικάτθεο θυμῷ. καὶ Αριςοφάνης ἐν πλούτῳ, Κατάθου ταχέως θοἰμάτιον. Tertia persona θέσθω, καὶ τὰ λοιπά.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ενεςῶς καὶ παρατ.

Τιθείμην, τιθεῖο, τιθεῖτο, ad passiui inflexionem.

Αόριςος πρῶτος.

Θείμην, θεῖο, θεῖτο, a prima persona secundi aoristi medij ἐθέμην, sicut & præsens.

Μέλλων

Μέλλων πρῶτος.

Θησοίμην, a prima persona medij futuri, extrema in μην, conuersa, ac ι, penultimæ uocali adiuncta. Ἔσομαι, θησοίμην, θήσοιο, θήσοιτο.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

Ἐὰν τιθῶμαι, τιθῇ, τιθῆται, ad passiui similitudinē.

Ἀόριστος δεύτερος.

Ἐὰν θῶμαι, a prima persona secundi aoristi medij, extrema in μαι, conuersa, ac expuncto augmento, & penultima uocali in ω, mutata, ἐθέμην. ἐὰν θῶμαι, θῇ, θῆται, accentu circunflexo.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΜΕΣΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.	τίθεσθαι.
ἀόριστος β΄.	θέσθαι.
μέλλων α΄.	θήσεσθαι.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΣΥΖΥΓΙΑ ΤΩΝ εἰς μι, ῥημάτων.

Verba in μι, secundæ coniugationis fiunt a uerbis grauitonis circunflexorum secundæ coniugationis, a quibus deriuantur: et in penultima actiui habent η, in passiui autem penultima α, quod ostendit & quotæ sint coniugationis, et unde deducantur, ut ἱστάω, ἱστῶ, ἵστημι passiuum ἵσταμαι.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστώς.

Ἵστημι ἀπὸ τοῦ ἱστάω uerbo grauitono fit, unde ἱστῶ uerbū secundæ coniugationis circunflexorū, extrema in μι, & penultima, hoc est, α, quæ breuis est, in legi

tima

timam longam mutata, uidelicet η, et accentu in antepenultimam retracto, ut ἱςάω, ἵςημι. ἱςάω uero ἀπὸ τοῦ ςάω, cui præponitur ι, solum, quæ reduplicatio abusiua siue impropria appellatur, cum in ea nulla geminetur consonans, ut libro tertio dictum est. nam σιςάω dicendum fuerat, & σίςημι: sed quoniam reduplicatio cómunis nunquam fit per longam uocalem, (ná ἰῶτα hoc in loco est positione longa) iccirco σ, non repetitur. Habet etiam aspirationem in prima syllaba, quoniam ι, ante ς, aspiratur, nisi sincopa fiat, uel subsequatur ρ, post ς, quia tunc tenui spiritu scribitur, ut ἵςε, ἵςω, ἀπὸ τοῦ ἴσατε, ἰσάτω. ἰςέον, & ἴςρος. Secunda persona a prima fit, extrema in σ, mutata, ἵςημι, ἵςης, ἵςησι. Δυϊκά. ἵςατον, ἵςατον, penultima correpta, Πληθ. ἵςαμεν, ἵςατε, ἱςᾶσι, ad similitudinem pluralis datiui participij actiui eiusdem temporis, penultima circunflexa, quia α, quæ anceps est, hic natura habetur longa. Ionice uero, siue Attice non formatur tertia persona in hac secunda coniugatione, διὰ τὴν κακοφωνίαν: nam ἱςάασι dicendum fuerat.

Παρατατικὸς.

Ιςην, ἵςης, ἵςη, a præsenti, sicut ἐτίθην. Δυϊκά. ἵςατον, ἱςάτην, penultima correpta, sicut & præsens. Πληθ. ἵςαμεν, ἵςατε, ἵςασαν.

Παρακείμενος.

Εςηκα esse debuerat a futuro ςήσω, cuius penultima præteritum perfectum seruare debet: sed ne coincideret cum ἕςηκα, quod est medium præteritum ἀπὸ τοῦ ἑςήκω, mutata est η, in α, & factum est ἕςακα,

ἕςακας,

ἕστακας, ἕστακε. Seruat enim aſpirationem præſentis, quoniam ε, ingrediens præterita tempora modi indicatiui, ſi remanet in alijs modis, ſpiritum thematis ſeruat, ut in hoc uerbo ἵστημι, ὁ παρακείμενος ἕστακα, τὸ προστακτικὸν ἕστακε, ἑστακέτω. τὸ εὐκτικὸν ἑστάκοιμι, &c. Si uero accidit, hoc eſt, ſi non remanet in alijs modis, ſicut eſt in ambobus aoriſtis, tenuem ſpiritum habet. ἀόριστος πρῶτος, ἔστησα. τὸ προστακτικὸν, στῆσον, στησάτω. τὸ εὐκτικὸν, στήσαιμι. ἀόριστος δεύτερος, ἔστην. τὸ προστακτικὸν, στῆθι, στήτω. τὸ εὐκτικὸν, σταίην, σταίης, σταίη, &c.

Ὑπερσυντελικός.

Ἑστάκειν, ἑστάκεις, ἑστάκει, a præterito perfecto, unde & eundem ſpiritũ ſeruat, cum in alijs modis idem ſit præteritum perfectum & præteritum pluſquamperfectum, καὶ τὰ λοιπά.

Ἀόριστος πρῶτος.

Ἔστησα, ἔστησας, ἔστησε, ſicut ἔτυψα, ἔτυψας, ἔτυψε.

Ἀόριστος δεύτερος.

Ἔστην, ἔστης, ἔστη, a futuro, extrema in ην, mutata, & ε, communi augmento præpoſito, ut στήσω, ἔστην. Δυϊκά. ἔστητον. ἐστήτην, penultima producta. Πληθ. ἔστημεν, ἔστητε, ἔστησαν, καὶ βοιωτικὸς ἔσταν. Ιλιάδος α. Θεοὶ δ' ἅμα πάντες ἀνέσταν.

Μέλλων πρῶτος.

Στήσω, ἀπὸ τοῦ στάω, α, in η, conuerſo, ac σ interpoſito, ſicut a θέω, θήσω.

Προστακτικὸ

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεςῶς καὶ παρατ.

Σταθι, *fit a genitiuo participij præsentis té*
I *poris, abiecto* ν, *& extrema in* θι, *conuer-*
sa, ut ἱςὰς, ἱςάντος, ἵςαθι. *Vel a prima per-*
sona pluralis numeri, extrema in θι, *mutata, ut*
ἵςαμεν, ἵςαθι. *In usu tamen non est, sed pro eo uti-*
mur ἵςα, *a uerbo circunflexo* ἱςάω, ἱςῶ, *unde compo-*
situm καθίςα. Ιλιάδος ᾱ. Μείζονα δ' ἡ κρητῆρα μενοιτίου
υἱὲ καθίςα. *Tertia a secunda fit, extrema in* τω, *muta*
ta, ἱςάτω, *&c.*

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Εςακε, ἑςακέτω, *sicut* τέτυφε, τετυφέτω.

Αόριςος πρῶτος.

Στῆσον, ςησάτω, *sicut* τύψον, τυψάτω.

Αόριςος δεύτερος.

Στῆθι, *fit a genitiuo participij eiusdem temporis,*
expuncto ν, *& extrema in* θι *mutata, ut* ςὰς, ςάντος,
ςάθι, καὶ ςῆθι, τροπῆ τοῦ α, εἰς η. *Vel a prima persona*
pluralis numeri fit, ut ἔςημεν, ςῆθι, *penultima produ-*
cta per regulam superius dictam. Tertia persona ςή-
τω, *a secunda,* θι, *in* τω, *conuersa.* Δυϊκά. ςῆτον, ςή-
των. Πληθ. ςῆτε, ςήτωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεςὼς καὶ παρατ.

Σταίην, *a genitiuo sui participij fit, extre-*
I *ma in* ην, *mutata, ac* ι, *penultimæ uocali ad-*
iuncto, ut ἱςὰς, ἱςάντος. ἱςαίην, ἱςαίης, ἱςαίη.
Δυϊκά. ἱςαίητον, ἱςαιήτην. Πλη. ἱςαίημεν, καὶ συγκο-

πῇ ἱςαῖμεν, ἱςαίητε, ἱςαίησαν, καὶ ἱςαῖεν, ἀπὸ τοῦ ἱςαῖεν, subtracto μ, ἁπλικῶς, ut in optatiuo primæ con iugationis uerborum in μι, dictum est.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Εςάκοιμι, ἑςάκοις, ἑςάκοι, sicut τετύφοιμι, τετύφοις, τετύφοι.

Αόριςος πρῶτος.

Στήσαιμι, σήσαις, σήσαι. καὶ αἰολικῶς καὶ ἁπλικῶς σήσεια, σήσειας, σήσειε.

Αόριςος δεύτερος.

Σταίην, ςαίης, ςαίη, a genitiuo participij eiusdem temporis, ςὰς, σάντος, sicut & præsens. Δυϊκά. ςαίητον, ςαιήτην. Πλη. ςαίημεν, καὶ ςαῖμεν, ςαίητε, ςαίησαν, καὶ ςαῖεν ἁπλικῶς, ἀπὸ τοῦ ςαῖμεν. Οδυσ. θ. Αγχι παραςαῖεν, καὶ τοξαζοίατο φωτῶν. ἀντὶ τοῦ παραςαίησαν.

Μέλλων πρῶτος.

Στήσοιμι, σήσοις, σήσοι, sicut τύψοιμι, τύψοις, τύψοι.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεςῶς καὶ παρατ.

Ανιςῶ, a tertia persona singulari præteriti imperfecti, siue a prima, ut in subiunctiuo actiuo primæ coniugationis dictum est, extrema in ω, circunflexum mutata, ut ἵςην, ἵςης, ἵςη. ἐὰν ἱςῶ, ἱςᾷς, ἱςᾷ. Regula. καὶ γὰρ ἐν τοῖς εἰς μι, τὰ δεύτερα καὶ τρίτα πρόσωπα ὑποτακτικὰ, τῆς μὲν δευτέρας συζυγίας διὰ τοῦ α, τῆς δὲ τρίτης διὰ τοῦ ω, μεγάλου. Δυϊκά. ἐὰν ἱςᾶτον ἱςᾶτον. Πληθ. ἐὰν ἱςῶμεν, ἱςᾶτε,

ἱςᾶτε, ἱςῶσι. Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Ἐὰν ἑςάκω, ἑςάκῃς, ἑςάκῃ, *ſicut* ἐὰν τετύφω, τετύφῃς, τετύφῃ.

Ἀόριςος πρῶτος.

Ἐὰν ςήσω, ςήσῃς, ςήσῃ, *ſicut* ἐὰν τύψω, τύψῃς, τύψῃ.

Ἀόριςος δεύτερος.

Ἐὰν ςῶ, ςῇς, ςῇ, *a ſecundo aoriſto, ſicut & præſens,* διὰ τοῦ η, *ut in* τίθημι *dictum eſt.*

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεςῶς καὶ παρατ.

Στάναι, *a prima perſona pluralis numeri* ἵ-
1 ςαμεν, *extrema in* ναι, *mutata. Vel a ge-*
nitiuo participij ἱςὰς, ἱςάντος, *expuncto* ν, *&* τος, *in* ναι, *mutata.*

παρακ. καὶ ὑπερσ. ἑςακέναι, *ſicut* τετυφέναι.
ἀόριςος ά. ςῆσαι.
ἀόριςος β΄. ςῆναι.
μέλλων ά. ςήσειν.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεςῶς.

Σταμαι, *a prima perſona actiui* η, *in* α, *cor*
1 *reptum, & extrema in* μαι, *mutatis,* ἵςη-
μι, ἵσταμαι. *Secunda perſona* ἵστασαι κοινῶς, καὶ ἵστῃ ἀττικῶς, *ſicut a* τίθεμαι, τίθῃ. *Tertia perſona,* ἵσταται. Δυϊκά. ἱστάμεθον, ἵστασθον, ἵστασθον. Πληθ. ἱστάμεθα, ἵστασθε, ἵςανται.

Παρατατικός.

Ἱστάμην. *Secunda perſona* ἵςασο κοινῶς, καὶ ἵσταο ἰωνικῶς, καὶ ἵςω ἀττικῶς. *Tertia perſona* ἵςατο. Δυϊκά.

 ἱστάμεθον,

ἱστάμεθον, ἵστασθον, ἱστάσθην, καὶ τὰ λοιπά.

Παρακείμενος.

Εσταμαι, ἕστασαι, ἕσταται, *a præterito actiuo, penultima correpta, ac eadem aspiratione seruata.* Δυϊκά. ἑστάμεθον, ἕστασθον, ἕστασθον. Πληθ. ἑστάμεθα, ἕστασθε, ἕστανται, καὶ ἰωνικῶς ἑστάαται: *sed propter hiatum in usu non est.*

Υπερσυντελικὸς.

Εστάμην, ἕστασο, ἕστατο, *a præterito passiuo, extrema in* μην, *mutata.*

Αόριστος πρῶτος.

Εστάθην, ἐστάθης ἐστάθη, *sicut* ἐτύφθην, ἐτύφθης, ἐτύφθη, *principali syllaba tenui spiritu signata, quoniam* ε, *cadit, ut* στάθητι, σταθήτω, & σταθείην.

Μέλλων πρῶτος.

Σταθήσομαι, σταθήσῃ, σταθήσεται, *a secunda persona aoristi passiui* ἐστάθην, ἐστάθης, *abiecto augmento, & adiuncta* ομαι.

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

Εστάσομαι, ἑστάσῃ, ἑστάσεται, *a secunda præteriti passiui, interposita* ομ, ἕστασαι, ἑστάσομαι, *seruata etiam præteriti aspiratione.*

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατ.

Στασο κοινῶς, *a secunda persona præteriti*
I *imperfecti passiui,* ἱστάμην: ἵστασο κοινῶς, καὶ ἵσταο ἰωνικῶς, καὶ ἵστω ἀττικῶς. *Tertia persona* ἱστάτω, καὶ τὰ λοιπά.

Παρακ.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Ἐστασο, ἑστάσθω, *a secunda persona præteriti plusquamperfecti.*

Ἀόριστος πρῶτος.

Στάθητι, σαθήτω, *a tertia persona primi aoristi passiui.*

ΕΥΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Σταίμην, ἱσταῖο, ἱσταῖτο, ἀπὸ τοῦ ἵσταμαι, *ac-*
I *centu circunflexo in secunda et tertia perso-*
na. Δυϊκά. ἱσταίμεθον, ἱσταῖσθον, ἱσταίστην, καὶ τὰ λοιπά.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Ἐσταίμην, ἑσταῖο, ἑσταῖτο, *accentu circunflexo in penultima secundæ & tertiæ personæ.*

Ἀόριστος πρῶτος.

Σταθείην, σαθείης, σαθείη, *a genitiuo participij eiusdem temporis,* σαθεὶς, σαθέντος.

Μέλλων πρῶτος.

Σταθησοίμην, σαθήσοιο, σαθήσοιτο, *a prima persona futuri passiui.*

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

Ἐστασοίμην, ἑστάσοιο, ἑστάσοιτο, *a prima persona eiusdem temporis.*

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Ἂν ἱστῶμαι, ἱστᾷ, ἱστᾶται, διὰ τοῦ α, *licet a*
E *quibusdam* διὰ τοῦ η, *inueniam huiusmodi*
personas, secundam scilicet & tertiam, declinatas.

clinatas. Quare antiquorum regulam & hoc in loco omnino censeo seruandam, quæ est, ὅτι καθόλου τὰ τρίτα πρόσωπα τῶν ἐνεργητικῶν ὑποτακτικῶν, δεύτερά εἰσι τῶν παθητικῶν. *hoc est: quòd uniuersaliter tertiæ personæ actiuorum subiunctiuorum, secundæ sunt passiuorum. Quamuis inueniatur in actiuo etiam aliter declinatum hoc idem tempus a nonnullis, quam regula tradat. Illi enim ponunt* ἐὰν ἱστῶ, ἱστῇς, ἱστῇ: *regula uero* ἱστᾷς, ἱστᾷ, διὰ τοῦ α, *quæ est,* κατὰ μὲν τὸ δεύτερον καὶ τρίτον πρόσωπον τῶν εἰς μι, τῆς μὲν πρώτης συζυγίας διὰ τοῦ η, γράφεται, τῆς δὲ δευτέρας διὰ τοῦ α, τῆς δὲ τρίτης διὰ τοῦ ω, μεγάλου, *cum præsertim* τὸ χαρακτηριστικὸν τῆς συζυγίας *seruandum sit.* Δυϊκά. ἐὰν ἱστώμεθον, ἱστᾶσθον, ἱστᾶσθον. Πληθ. ἐὰν ἱστώμεθα, ἱστᾶσθε, ἱστῶνται.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Ἐὰν ἑστῶμαι, *a præterito passiuo, penultima in* ω, μέγα *conuersa, ut* ἕσταμαι, ἑστῶμαι. *Secunda persona* ἐὰν ἑστᾷ, *a tertia actiui eiusdem temporis & modi, abiecta extrema syllaba,* ἐὰν ἑστάκω, ἑστάκῃς, ἑστάκῃ. ἑστᾷ, ἑστᾶται. Δυϊκά. ἐὰν ἑστώμεθον, ἑστᾶσθον, ἑστᾶσθον, καὶ τὰ λοιπά. Ἀόριστος πρῶτος.

Ἐὰν σταθῶ, σταθῇς, σταθῇ, *a tertia persona primi aoristi passiui, &c.*

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Στασθαι, *a tertia persona singularis passiui*
I ἵσταται. *Vel a secunda plurali,* ε *in* αι, *diphthong. mutato.*

Παρακ.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Εστάσθαι, a tertia singulari uel a secunda plurali, ut in præsenti.

ἀόριστος ά.	σταθῆναι.
μέλλων ά.	σταθήσεσθαι.
Μετ' ὀλίγον μέλλων.	ἑστάσεσθαι.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ενεστὼς.

Ισαμαι, ἵστασαι, καὶ ἵστη ἀττικῶς ἵσταται, ab actiuo fit, sicut & passiua.

Παρατατικὸς.

Ιστάμην, ἵστασο κοινῶς, ἵσταο ἰωνικῶς, καὶ ἵστω ἀττικῶς, ἵστατο.

Αόριστος πρῶτος.

Εστησάμην, ἐστήσω, ἐστήσατο, sicut ἐτυψάμην, ἐτύψω, ἐτύψατο.

Αόριστος δεύτερος.

Secundus aoristus non est in usu in hoc uerbo ἵστημι, posset tamen secundum analogiam formari ab actiuo, hoc est, ἔστην, ἐστάμην, extrema uocali η, scilicet in α, legitimam breuem uersa, ac interposita μη. Vel potius a primo aoristo passiuo antiquorum more, extrema in μην, mutata, ἐστάθην, ἐστάμην, ἔστασο κοινῶς, καὶ ἔσταο ἰωνικῶς, καὶ ἔστω ἀττικῶς, ἔστατο, & eadem est literatura cum præterito plusquamperfecto passiuo, differt tamen spiritu.

Μέλλων πρῶτος.

Στήσομαι, στήσῃ, στήσεται, a στήσω futuro actiuo.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατ.

Ιστασο κοινῶς, καὶ ἵσταο ἰωνικῶς, καὶ ἵστω ἀττικῶς,

ἱςάϑω. Ἀόριςος πρῶτος.

Στῆσαι, ςησάϑω, ὡς τύψαι, λυψάϑω.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ἐνεςὼς καὶ παρατ.

Ἱςαίμην, ἱςαῖο, ἱςαῖτο.

Ἀόριςος πρῶτος.

Στησαίμην, ςήσαιο, ςήσαιτο.

Μέλλων πρῶτος.

Στησοίμην, ςήσοιο, ςήσοιτο, ὡς τυψοίμην, τύψοιο, τύψοιτο.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ἐνεςὼς καὶ παρατ.

Ἂν ἱςῶμαι, ἱςτᾷ, ἱςτᾶναι.

Ἀόριςος πρῶτος.

Ἐὰν ςήσωμαι, ςήσῃ, στήσηται.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΜΕΣΑ.

Ἐνεςὼς καὶ παρατ.	ἵστασϑαι.
ἀόριςος α.	στήσασϑαι.
μέλλων α.	στήσεσϑαι.

ΤΡΙΤΗ ΣΥΖΥΓΙΑ ΤΩΝ εἰς μι, ῥημάτων.

Verba in μι, tertiæ coniugationis fiunt, ut supra diximus, a grauitonis, a quibus fiunt circunflexa tertiæ coniugationis, & in penultima actiui habens ω, μέγα, in passiui autem penultima, ο μικρὸν: quod ostendit & quotæ sint coniugationis, & unde deducantur, ut διδόω, διδῶ, δίδωμι. passiuum uero δίδομαι.

ὁριςικὰ

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεστὼς.

Δίδωμι fit a διδόω grauitono, cuius circunflexum est διδῶ, extrema in μι, & penultima uocali, o scilicet paruo, in ω, magnum mutatis, ut διδίω, δίδωμι. διδόω uero ἀπὸ τοῦ δόω, per reduplicationem propriam, quę est cum bis eadem cõsonans repetitur cum uocali breui. Secunda persona a prima fit, extrema in σ, mutata, δίδως. Tertia a secunda adiuncto ι, δίδωσι. Δυϊκά. δίδοτον, δίδοτον. Πληθ. δίδωμεν, δίδωτε, διδοῦσι, ad similitudinem datiui pluralis proprij participij, καὶ ἰωνικῶς διδόασι εὔχρηστον.

Παρατατικὸς.

Εδίδων, ἐδίδως, ἐδίδω, a præsenti, sicut ἐτίθην, ἐτίθης, ἐτίθη, extrema διὰ τοῦ ω, μεγάλου. nam ut in τίθημι dictum est, præteritum imperfectum & secundus aoristus uerbum in μι, penultimam proprij actiui præsentis seruare debent, ut δίδωμι, ἔδων, ἐδίδων, καὶ τὰ λοιπά.

Παρακείμενος.

Δέδωκα, δέδωκας, δέδωκε.

Υπερσυντελικὸς.

Εδεδώκειν, ἐδεδώκεις, ἐδεδώκει.

Αόριστος πρῶτος.

Εδωκα, ἔδωκας, ἔδωκε: ἀντὶ τοῦ ἔδωσα, ἔδωσας, ἔδωσε.

Αόριστος δεύτερος.

Εδων, ἔδως, ἔδω, a futuro, extrema in ν, conuersa, & ε, communi augmento præposito. Δυϊκά. ἔδοτον.

τον, ἐδότην. Πληθυν. ἔδομεν, ἔδοτε, ἔδοσαν, *penultima correpta, contra communem regulam secundi aoristi, ut in* τίθημι *dictum est*.

Μέλλων πρῶτος.

Δώσω, δώσεις, δώσει, ἀπὸ τοῦ δόω, ο, *paruo in* ω, *magnum mutato*.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατ.

Δίδοθι, διδότω, ὡς τίθετι, τιθέτω, *penultima correpta, ut in* τίθημι *dictum est, quam Homerus produxit*. Οδυσσείας γ.
Δίδωθι δέ μοι κλέος ἐσθλόν.

Παρακείμενος.

Δέδωκε, δεδωκέτω, *a tertia præteriti perfecti actiui, sicut* τέτυφε, τετυφέτω.

Αόριστος δεύτερος.

Δόθι, δότω, *penultima correpta contra regulam, ut in secundo aoristo primæ coniugationis dictum est*: ἄχρηστον, *sed pro eo utimur*, δὸς, δότω, *&c.*

ΕΥΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατ.

Διδοίην, διδοίης διδοίη, *sicut* τιθείην, τιθείης, *a genitiuo participii* διδοὺς, διδόντος.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Δεδώκοιμι, δεδώκοις, δεδώκοι, *sicut* τετύφοιμι, τετύφοις, τετύφοι.

Αόριστος δεύτερος.

Δοίην, δοίης, δοίη, *a genitiuo participii* δοὺς, δόντος. καὶ δωρικῶς δῴην, δῴης, δῴη, ὡς ποιῴην, ποιῴης, ποιῴη.

ποιῶν. Δυϊκά. δοίητον, δοιήτην. Πληθυν. δοίημεν, καὶ συγκοπῇ δοῖμεν, δοίητε, δοίησαν, καὶ δοῖεν, ἀπὸ τοῦ δοῖμεν, *expuncto* μ. Οδυσσείας ω.

Οὖλέ τε καὶ μέγα χαῖρε θεοὶ δέ τοι ὄλβια δοῖεν.

Μέλλων πρῶτος.

Δώσοιμι, δώσοις, δώσοι, ὡς τύψοιμι, τύψοις, τύψοι.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατατ.

Ἐὰν διδῶ, διδῷς, διδῷ διὰ τοῦ ω, μεγάλου, *sicut in prima & secunda coniugatione dictum est.*

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Ἐὰν δεδώκω, δεδώκῃς, δεδώκῃ. ὡς ἐὰν τετύφω, τετύφῃς, τετύφῃ.

Ἀόριστος δεύτερος.

Ἐὰν δῶ, δῷς, δῷ, διὰ τοῦ ω, μέγαλου, ὡς εἴρηται.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατ.

Διδόναι, *a genitiuo participij* διδοῦς, διδόντος. *Vel a prima persona pluralis numeri* δίδομεν.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Δεδωκέναι, ὡς τετυφέναι.

Ἀόριστος δεύτερος.

Δοῦναι, διὰ διφθόγγου, *ut in* τίθημι *dictum est.*

Μέλλων α. Δώσειν.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεστώς.

Δίδομαι, δίδοσαι, δίδοται, *ab actiuo* ω, *magno in* ο, *paruum, & extrema in* μαι, *mutatis.*

Παρατατικός.

Παρατατικός.

Ἐδιδόμην, ἐδίδοσο κοινῶς καὶ ἐδίδοο ἰωνικῶς, καὶ ἐδίδου ἀττικῶς, ἐδίδοτο, a prima persona præsentis.

Παρακείμενος.

Δέδομαι, δέδοσαι, δέδοται, a præterito actiuo δέδωκα, ω, magno in o, paruum mutato, & extrema in μαι, conuersa.

Ὑπερσυντελικός.

Ἐδεδόμην, ἐδέδοσο, ἐδέδοτο, a præterito passiuo δέδομαι.

Ἀόριστος πρῶτος.

Ἐδόθην, ἐδόθης, ἐδόθη, a tertia singulari præteriti passiui, extrema in θην, mutata, sicut ἐτύφθην, ἐτύφθης, ἐτύφθη.

Ἀόριστος πρῶτος.

Δοθήσομαι, δοθήσῃ, δοθήσεται, a secunda persona aoristi passiui.

Μετ᾽ ὀλίγον μέλλων.

Δεδόσομαι, δεδόσῃ, δεδόσεται, a secunda persona præteriti passiui.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Ἴδοσο κοινῶς, καὶ δίδο ἰωνικῶς καὶ δίδου ἀττικῶς, διδόσθω, a secunda persona præteriti imperfecti passiui.

A

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Δέδοσο, δεδόσθω, a secunda persona præteriti plusquamperfecti passiui.

Ἀόριστος

Αόριστος πρῶτος.

Δόθητι, δοθήτω, *a tertia persona aoristi passiui.*

ΕΥΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατ.

Διδοίμην, διδοῖο, διδοῖτο, *sicut* τιθείμην, τιθεῖο, τιθεῖτο.

Παρακ. καὶ ὑπερσ.

Δεδοίμην, δεδοῖο, δεδοῖτο, *sicut* τεθείμην, τεθεῖο, τεθεῖτο.

Αόριστος πρῶτος.

Δοθείην, δοθείης, δοθείη, *a genitiuo participij eiusdem temporis.*

Μέλλων πρῶτος.

Δοθησοίμην, δοθήσοιο, δοθήσοιτο, *a prima futuri passiui.*

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

Δεδοσοίμην, δεδόσοιο, δεδόσοιτο, *a prima persona paulo post futuri.*

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατ.

Αν διδῶμαι, *sicut* ἐὰν τιθῶμαι. *Secunda uero et tertia persona* ω, *magno scribuntur,* ἐὰν διδῷ, ἐὰν διδῶται: *quoniam (ut supra dictum est) prima coniugatio uerborum in* μι, *per* η, *declinatur, secunda per* α, *tertia per* ω, μέγα *in modo subiunctiuo.*

E

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Εὰν δεδῶμαι, ὡς ἐὰν τεθῶμαι. *Secunda persona* ἐὰν δεδῷ, *a tertia actiui subiunctiui eiusdem temporis,*

extrema

extrema syllaba abiecta, ut ἐὰν δεδώκω, δεδώκῃς, δεδώκῃ, ἐὰν δεδῶ. *Tertia* ἐὰν δεδῶται, *&c.*

Αόριστος πρῶτος.

Ἐὰν δοθῶ, δοθῇς, δοθῇ, *a tertia persona aoristi passiui, extrema in* ῶ, *circunflexum mutata, & abiecto augmento,* ἐδόθην, ἐδόθης ἐδόθη, ἐὰν δοθῶ, *&c.*

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστῶς καὶ παρατ.

Δίδοσθαι, *a tertia persona singulari* δίδοται. *Vel a secunda plurali,* ε, *tenui in* αι, *diphthongum uerso.*

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Δεδόσθαι, *sicut* τεθεῖσθαι.

Αόριστος πρῶτος.

Δοθῆναι, *a tertia eiusdem temporis.*

Μέλλων ά. Δοθήσεσθαι.

Μετ' ὀλ. μέλ. Δεδόσεσθαι.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ἐνεστῶς.

Δ Ιδομαι, δίδοσαι, δίδοται, *ad passiuorum declinationem.*

Αόριστος πρῶτος.

Ἐδωκάμην, ἐδώκω, ἐδώκατο, ἀπὸ τοῦ ἔδωκα.

Αόριστος δεύτερος.

Ἐδόμην, ἔδοσο κοινῶς, καὶ ἔδοο ἰωνικῶς, καὶ ἔδου ἀττικῶς ἔδοτο, *a passiuo aoristo fit, antiquorum more extrema in* μην, *mutata,* ἐδόθην, ἐδόμην. *unde* ἀπεδόμην.

Μέλλων πρῶτος.

Δώσομαι, δώσῃ, δώσεται, ὡς θήσομαι, θήσῃ, θήσεται.

Προστακτικὰ

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ενεςὼς καὶ παρατ.

Δίδοσο, καὶ δίδου, διδόσθω, *ad passiuorum similitudinem.*

Αόριςος δεύτερος.

Δόσο κοινῶς, καὶ δόο ἰωνικῶς, καὶ δοῦ ἀττικῶς, δόσθω. δόσθον, δόσθων. δόστε, δόστωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ενεςὼς καὶ παρατ.

Διδοίμην, διδοῖο, διδοῖτο, *sicut passiua.*

Αόριςος δεύτερος.

Δοίμην, δοῖο, δοῖτο.

Μέλλων πρῶτος.

Δωσοίμην, δώσοιο, δώσοιτο.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ενεςὼς καὶ παρατ.

Εὰν διδῶμαι, διδῷ, διδῶται, *sicut passiua.*

Αόριςος δεύτερος.

Εὰν δῶμαι, δῷ, δῶται, ἀπὸ τοῦ ἐδόμην.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΜΕΣΑ.

Ενεςὼς καὶ παρατ. δίδοσθαι.

ἀόριςος β'. δόσθαι. *quo tamen non utimur, sicut nec indefinito primo* δώκασθαι.

μέλλων ά. δώσεσθαι.

ΤΕΤΑΡΤΗ ΣΥΖΥΓΙΑ ΤΩΝ εἰς μι, ῥημάτων.

Verba in μι, *quartæ coniugationis, fiunt (ut dictum est) a uerbis grauitonis sextæ coniugationis in* ωω, *desinentibus,*

desinentibus, in quibus nulla fit synæresis, & in penultima actiui habent υ, productum: in passiui uero penultima idem υ, correptum: quod ostendit & quotæ sint coniugationis, & unde deducantur. Nec suscipiunt reduplicationem, quemadmodum aliarum trium coniugationum uerba in μι, desinentia, ut ζδ-γνύω, ζδ'γνυμι. possiuum ζδ'γνυμαι.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεςῶς.

Ζεύγνυμι, *a* ζδγνύω *uerbo grauitono fit, extrema in* μι, *uersa, & penultima, quæ in grauitono breuis est, hoc est,* υ, *in seipsam productam conuersa. Secunda persona* ζδ'γνυς, *a prima fit, extrema in* σ *conuersa. Tertia* ζδ'γνυσι, *a secunda adiuncto* ι. Δυϊκά. ζδ'γνυτον, ζδ'γνυτον. Πληθυν. ζδ'γνυμεν, ζδ'γνυτε, ζδγνῦσι, *secundum communem regulam esse debuerat, ad similitudinem datiui pluralis, sed usus obtinuit, ut in uerbis huius quartæ coniugationis potius utamur tertia plurali grauitonorum: ut* ζδγνύουσι, ῥηγνύουσι, πηγνύουσι, *& similibus. Iones pro* ζδγνύασι *dicunt.*

Παρατατικός.

Εζδ'γνυν, ἐζδ'γνυς, ἐζδ'γνυ. Δυϊκά. ἐζδ'γνυτον, ἐζδγνύτην. Πληθ. ἐζδ'γνυμεν, ἐζδ'γνυτε, ἐζδ'γνυσαν. *nec ultra declinatur. nam huiusmodi uerba si polysyllaba sunt, in præsenti solum & præterito imperfecto uariantur, tam in actiuis quàm in passiuis. Si uero dissyllaba, & futurum primum, & secundum aoristum habent, ut* κλῦμι. παρατατικὸς, ἔκλυν. μέλ-

λων πρῶτος, κλύσω. ἀόριστος δεύτερος, ἔκλυω. ἡ μετοχὴ, ὁ κλὺς, τοῦ κλύντος. τὸ προστακτικὸν, κλῦθι, ὡς τὸ, κλῦθί μευ ἀργυρότοξε, &c. quæ ab iis deducuntur. δῦμι. παρ. ἔδυω. μέλ. δύσω. ἀόριστος δεύτερος, ἔδυω, & similia. in quibus secundus aoristus par est præterito imperfecto, cum non habeat reduplicationem.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεστῶς καὶ παρατ.

Ζεύγνυθι, ζευγνύτω. Δυϊκά. ζεύγνυτον, ζευγνύτων. Πληθ. ζεύγνυτε, ζευγνύτωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεστῶς καὶ παρατ.

Ζευγνύην, ζευγνύης, ζευγνύη, &c. Quæ etsi regulariter formari possunt a genitiuo participii ζευγνὺς, ζευγνύντος, sicut & alia uerba in μι, in usu tamen non sunt. At eorum passiua omnino deficiũt in modo optatiuo: quia si formarentur secundum regulam, necessario haberent υι, diphthongum in penultima sequente consonante, cum hic modus formetur a prima persona indicatiui passiui, extrema in μην, mutata, & adiuncto ι, penultimæ uocali, ut τύπτομαι, τυπτοίμην. sic ζεύγνυμαι, ζευγνύιμην. Sed hoc fieri non potest: quia post υι, diphthongum sequitur μ, consonans: quod est contra regulam, quæ post υι, diphthongum uocalem tantummodo admittit, ut ἅρπυια, μυῖα, τετυφυῖα. qua cautum est, ut post υι, diphthongum uocalis tantum sequatur, non autem consonans.

Υποτακτικὰ ἐνεργητικά.

Subiunctiuus etiam tam actiuorum quàm passiuo

rum huius quartæ coniugationis non poteſt formari, duabus regulis inter ſe repugnantibus, quarum altera eſt, quod ſubiunctiui uerborum in μι, eandem uocalem, & eundem accentum habere debent cum ſuis primitiuis: ſic enim circunflexa communiter appellantur, etſi uerba in μι, ab eis mediate deriuentur, ſicut ſupra dictum eſt, ut τιθῶ, ἱστῶ, διδῶ. ἐὰν τιθῶ, ἐὰν ἱστῶ, ἐὰν διδῶ, & ſimilia: ſecundum quam regulam etiam ſubiunctiui quartæ coniugationis, coguntur eandẽ habere uocalem & accentum cuius ſuis primitiuis quæ grauitona ſunt, ut ζευγνύω, ἐὰν ζευγνύω. Altera regula eſt, quod omne participium in σ, ὀξύτονον declinatum per ντ, ſubiunctiuum facit circunflexum, ut τυφθεὶς, τυφθέντος, ἐὰν τυφθῶ. τυθεὶς, τιθέντος, ἐὰν τιθῶ. ſic ζευγνὺς, ζευγνύντος, ἐὰν ζευγνυῶ. πηγνὺς, πηγνύντος, ἐὰν πηγνυῶ: quod prior regulæ omnino repugnat, ob quam rem ſubiunctiuus modus prorſus deeſt.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατ. ζευγνύναι.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεστὼς.

Ζεύγνυμαι, ζεύγνυσαι, ζεύγνυται, *ab actiuo fit, penultima quæ longa eſt, in ſeipſam breuẽ conuerſa.*

Παρατατικὸς.

Εζευγνύμην, ἐζεύγνυσο, ἐζεύγνυτο, καὶ τὰ λοιπά.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατ.

Ζεύγνυσο, ζευγνύσθω. ζεύγνυσθον ζευγνύσθων. ζεύγνυσθε,

γνυσθε, ζεύγνυσθωσαν.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατ. ζεύγνυσθαι.

F. VRBANI BELLVNENSIS INSTITVTIONVM GRAMMATIC.

LIBER OCTAVVS.

DE VERBIS IN MI ANOMALIS, *quæ non omnino regulas sequuntur.*

Postea quàm de uerbis in μι, dictum est quæ trisyllaba sunt, & regulariter formari possunt, & quorum usus per omnes modos frequenter habetur, nunc de ijs dicendum est, quæ a communibus regulis declinant, nec per omnes modos, & tempora, ac genera eorum inflexio inuenitur. Et primum de disyllabis, quorum cum εἰμὶ substantiuũ uerbum frequentissimo sit in usu, ab eo incipiendum esse duxi. Verum quoniam ἕω, primitiuum eius, secundum uarium accentum et spiritum uaria habet significata, hæc primum exponam. Grauitonum enim & tenui spiritu signatum, sum siue existo significat.
Οδυσσ. ῑ. Ὑμῖν ξεῖνος ἔω, καὶ ἀπόπροθι δώματα ναίων.
Et etiam uado et perficio significat. Aspiratum uero, ĩduo et sedeo, unde ἕζω. Significat etiã mitto, unde ἱέω, ἱῶ, κατὰ ἀναδιπλασιασμόν. At ἐῶ circunflexum &

tenuem spiritum habens, ἀπὸ τοῦ ἐάω, sino, significat, aspiratum uero sedeo, & fit ἀπὸ τοῦ ἕω.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΕΙΜΙ ΤΟ ΥΠΑΡΧΩ.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ.

Ενεςῶς.

A Β ἔω igitur, quod existo significat, sextæ coniugatiouis grauitonorum, deriuatur εἰμὶ, extrema in μι, mutata, sicut a τιθέω, τίθημι, & ι, ancipiti assumpta, quoniam uerba in μι, desinentia, penultimam productam habere uolunt, et ε, in η, conuerti non potuit, ne coincideret cum hoc uerbo, quod est, ἠμὶ, τὸ λέγω, ἀπὸ τοῦ φημὶ, κατὰ ἀφαίρεσιν τοῦ φ: et etiā ne penitus amitteret omnes partes siue litteras sui primitiui, quoniā deriuatiua omnino aliquid de suis primitiuis seruare debent. Prætereα ut saperet naturam uerborū in μι, quartæ coniugationis, quæ in penultima υ, ancipitem longam habere uolunt. nam ε, non potest produci per υ, sed per η, aut ι, & sic penultima ει, diphthongo facta est longa, & εἰμὶ, dictum est, quod omnino est contra communem regulam uerborum in μι, quæ uolunt habere in penultima aut η, si sint primę uel secundæ cōiugationis, aut ω, si sint tertiæ, aut υ, longam, si sint quartæ. Iccirco hoc uerbum excipitur, et etiam εἶμι τὸ πορεύομαι, cū & ipsum ει, diphthongum habeat in penultima, & est quartæ coniugationis uerborum in μι, cum eius primitiuū non patiatur synæresim in modo indicatiuo, et etiam sit ei par syllabis, sicut ζεύγνύω, ζεύγνυμι. Acuit extremam, quod est etiam contra communem

dictorum

dictorum uerborum regulam. nam uerba in μι, aut habent circunflexum accentum in penultima, si sint disyllaba, aut acutum in antepenultima, si polysyllaba sint. Sed ab hac regula excipiuntur εἰμὶ, & φημὶ κατ' ἀφαίρεσιν τοῦ φ, ἠμὶ. quæ cum sint ἐγκλιτικὰ, opus est ut acuant extremam. nam omnis ἐγκλιτικὰ dictio accentum supra extremam habet, aut acutũ, aut circunflexum, nunquam autem grauem, nisi per pathos, ut σφέας, ἀπὸ τοῦ σφᾶς. Ὀδυσσ. δ.

Καὶ σφέας φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.

Cum alijs uero enuntiata inclinatur ad accentũ præcedentis syllabæ, si dictio præcedens permiserit, ut εἰμὶ, ἐγώ εἰμι. φημὶ, σύμφημι. Inuenitur etiam ἐμμὶ δωρικῶς subtracto ι, diphthongi, ac geminato μμ. Θεόκριτος ἐν βουκολίσκῳ, Εἴπατέ μοι τὸ κρήγυον, οὐ καλὸς ἐμμί. Et in eodem: Ἀλλ' ὅτι βωκόλος ἐμμὶ παρέδραμε κ' οὔ ποτ' ἀκούει. ἀντὶ τοῦ εἰμί.

Secunda persona εἷς, ἀπὸ τοῦ εἰμὶ, extrema in σ, conuersa, sicut ἀπὸ τοῦ τίθημι, τίθης, cuius apud poetas frequentissimus est usus. Quo in loco aduertendũ est εἷς acutum habere accentum, quanquam per communem regulam circũflecti appetat. nam omne uerbum in longam desinens, acceutum suscipientem, circunflectitur. quod, ut quibusdam placet, factum est ne coincidat cum εἷς, secunda persona ἀπὸ τοῦ εἶμι τὸ πορεύομαι, quæ circunflexum habet accentum. Est etiam encliticum, ut Ὀδυσσ. δ. Αἵματος εἰς ἀγαθοῖο φίλον τέκος. abiecto uero σ, fit εἶ, τὸ ὑπάρχεις, & circunflectitur: quanquam deducitur ab εἰς, quod acuitur,

ut dictum eſt. Quod et Ioannes Charax aſſerit dicens, ὅτι κατὰ πάθος γέγονε τὸ εἶ, τὸ ἀπὸ τῆς εἷς, ἀποβολῇ τοῦ σ, καὶ περιεσπάσθη τὸ εἶ τοῦ εἰς ὀξυτονουμένου, ἐπειδὴ εἰς χαρακτῆρα ἐνέπεσεν ἀπαιτοῦντα τὴν περισπωμένην τάσιν. τὰ γὰρ εἰς τὴν ει, δίφθογγον λήγοντα ῥήματα, ἐπὶ τέλους ἔχοντα τὸν τόνον περισπῶνται. Nec inclinatiuum eſt εἶ, ut υἱὸς ἐμοῦ εἶ σύ. etſi εἰμὶ, εἷς, ἐστὶ enclitica ſint. Poteſt etiam & alio modo formari ſecundum Apollonium, hoc eſt, a uerbo grauitono ἔω τὸ ὑπάρχω, paſſiuum ἔομαι, ſecunda perſona ἔῃ κοινῶς, καὶ ἔει ἀττικῶς καὶ κράσει εἶ. nam conſueuerunt Attici formare huiuſmodi ſecundas perſonas indicatiuorum paſſiuorum per ει, diphthongnm, & ſicut in τύπτομαι dictum eſt, tertiam perſonam actiuorum ſecundam faciunt paſſiuorum, ut βούλω, βούλεις, βούλει, βούλομαι, βούλει. ſic ἔω, ἔεις, ἔει, ἔομαι, ἔει, καὶ κράσει εἶ. Eſt & alia ſecunda perſona huius uerbi, cuius apud poetas frequentiſſimus eſt uſus, hoc eſt, ἐσσὶ, quæ ſecundum aliquos fit a ſecunda perſona regulariter formata ἀπὸ τοῦ εἰμὶ, hoc eſt, εἷς, cui addito altero σ, & ι, in finem tranſlato fit ἐσσί. σ, enim neceſſario geminatur. quoniã ſimplex, σ, cum ἰῶτα prolato eſt, χαρακτηριστικὸν tertiæ perſonæ, ut τύπτουσι, τίθησι. Sed alio modo eam format Herodianus, hoc eſt, ἀπὸ τοῦ ἐμὶ, interpoſito σ, ἐσμὶ facit, cuius extrema in σ, conuerſa, fit ἐσσ, geminato σσ, ſed quoniam nulla dictio in eandem conſonantem geminatam deſinere poteſt, additum eſt ι, & ſic ἐσσὶ factum eſt, quod inclinatur, ut Ἰλιάδος κ̄. Σχέτλιός ἐσσι γεραιέ.

Tertia persona ἐςὶ, cuius uaria est formatio, cum nullo modo regulariter formari possit, quin coincidat cum tertia plurali. nam si a prima persona formare uoluerimus, μι, in σι, conuersa, ἐσὶ fiet. Si a secunda regulariter formata, hoc est, εἰς adiuncto ι, fiet tertia singuiaris εἰσὶ, & talis est tertia pluralis. Iccirco alij alio modo eam formarunt. Quidam enim a prima persona εἰμὶ, abiecto prius ι, de diphthongo, deinde extrema in σι, conuersa secundum communem regulam, ac postremo σ, in τ, mutato δωρικῶς ἐτὶ faciunt. Sed quoniam omne uerbum in ι, desinens, uult habere penultimam longam, necesse fuit interponere σ, ut saltem penultima esset positione longa, & sic factum est ἐςί. Est & alius modus aptior, ut reliquos omittam, hoc est, a secunda persona ἐσὶ, mutato altero σ, in τ, fit ἐςί. Non tamen Doricum est, licet in τι, desinat, sed Dorico simile. nam Dorica propria (secundum Herodianum) in τι, puram desinunt, hoc est, nulla consonante præcedente τ, si sint tertiæ personæ singularis uerborum in μι, ut φησὶ, φατί. δίδωσι, δίδωτι. uerũ ἐςὶ, σ, habet ante τ. In plurali uero consueuerunt Dores etiam ν, consonante præcedente τ, formare tertiam personam in τι, ut φαντὶ, δίδωντι etc. huiusmodi. Δυϊκά. ἐτὸν, ἐτὸν, esse debuerat, penultima correpta, ἀπὸ τῦ εἰμὶ, interposito uero σ, ἐςὸν, ἐςὸν dicimus, penultima quidem producta contra regulam uerborum in μι, quæ illam in singulari tantum productam esse uolunt. Ιλιά. ᾱ. Αλλὰ πίθεσθ᾽ ἄμφω δὲ νεοτέρω ἐςὸν ἐμεῖο. Πλη. ἐσμὲν καὶ εἰμὲν ἀπὸ τοῦ εἰμί. Ιλιάδ. ν̄.

ἐπεὶ οὔτοι, ἐεδνωταὶ κακοὶ εἰμὲν. Sic in eiusdem libri calce. οὔτοί τι μάχης ἀδαήμονες εἰμέν. et in compositione ἔνειμεν, retracto accentu in antepenultimam. Ιλιά. ε̄. ἡμεῖς δ᾽ αὖ μαχόμεσθα οἱ περ᾽ ἐπίκουροι ἔνειμεν. καὶ δωρικῶς εἰμές. Θεόκρ. ἐν φαρμακευτρίᾳ. οὐδ᾽ ἔγνω πότερον τεθνάκαμες ἢ ζωοὶ εἰμές. Secunda persona ἐστὲ, unde Eustathius. Οδυσσ. γ̄. τοῦ δὲ ἐστὲ πρωτοτύπως κίνησις ἐκ τοῦ εἰμὶ, ἐμὲν, ἐστὲ, καὶ ἄλλως μὲν προσθέσει τοῦ ι, εἰμὲν, εἰτέ. δωρικῶς μέν τοι ἐσμὲς, ἐστέ. Tertia persona ἐσὶ καὶ εἰσὶ, interposito ι, ut penultima producatur (sicut dictum est) ad similitudinem datiui pluralis proprij participij, cum in ι, desinat: & ἰωνικῶς ἔασι, ut τιθέασι, retracto accentu in antepenultimam, cum non amplius sit encliticum. Polysyllaba enim enclitica esse non possunt, sed disyllaba tantum, & monosyllaba. Ιλιάδος η̄.
Υμῖν μὲν γὰρ ἔασιν ἀριστῆες παναχαιῶν.

Παρατατικὸς.

Ην, a prima persona præsentis temporis fit, extrema in ν mutata, ut εἰμὶ, εἶν, sicut ἵστημι, ἵστην. deinde soluta diphthongo, & ε, in η, conuerso, sicut ἔμελλον, ἤμελλον, fit ἦν, ι tamen prius expuncto. quoniam desinentia in ν, nihil uolunt habere non prolatum ante ν. Iones uero dicunt ἔα. Ιλιάδος ε̄, Ηκεν ζωὸς ἀμενηνὸς ἔα χαλκοῖο τυπῇσι. καὶ Οδυσσ. ξ̄. Τοῖος ἔα ἐν πολέμῳ, ἔργον δέ μοι οὐ φίλον ἔσκεν. Siue ἀπὸ τοῦ εἶν, dissoluta diphth. in εα, ἰωνικῶς, sicut ᾔδειν, ᾔδεα. Siue ἀπὸ τοῦ ἦν, η in εα soluta etiam ἰωνικῶς, abiecto ν, sicut

cut ξέρξην, ξέρξεα. *nam* α, *respuit habere post se* ν, *nisi*
dictio ex declinatione desinat in ν, *ut* μοῦσαν, *&* ἔτυ-
ψαν: *hæc enim a declinatione habent* ν, *& non* κατὰ
πάθος, *& sic fit* ἔα, *unde* ε, *in* η, *conuerso, fit* ἦα. Ὀ-
δυσσείας κ̄. Ἀλλ᾽ ὅτε δὴ σχεδὸν ἦα κιὼν νεὸς ἀμφιελίσσης.
Attici uero ε, *&* α, *in* η, *uertentes* κατὰ κρᾶσιν ἦ *di-*
cunt, sicut ᾔδεα, ᾔδη. Ἀριστοφάνης ἐν πλούτῳ. Δεῖ γὰρ
ὡς ἔοικέ μοι, λέγειν ἃ κρύπτειν ἦ παρεσκευασμένος. ἀντὶ τοῦ
ἦν. *poetæ uero præponentes primæ personæ commu-*
ni ἦν, ἔην *dicunt*. Ἰλιάδος λ̄.
Ὡς ἔον εἴποτ᾽ ἔην γε μετ᾽ ἀνδράσιν. *Dicunt etiam* ἔον *a*
uerbo grauitono ἔω τὸ ὑπάρχω. ὁ παρατατικὸς ἦον, καὶ
συστολῇ ἔον, *ut* ὡς ἔον εἴποτ᾽ ἔην γε. καὶ Ἰλιά. ψ̄. Ὡς ποτ᾽
ἔον, νιῶ αὖτε νεώτερον ἀντιοόντων. Ἔργων τοιούτων. *Et*
ἔσκον *quoque dicunt*, ὡς τύπτεσκον, χαίρεσκον. Ἰλιά. η̄.
Γενεῇ δὲ νεώτατος ἔσκον ἁπάντων.

Et sic prima persona præteriti imperfecti septem
modis inuenitur secundnm uaria idiomata. Commu-
nes enim ἦν *dicunt, Iones uero* ἔα *&* ἦα, *Attici uero*
ἦ *monosyllabum, at poetæ* ἔην, ἔον, *&* ἔσκον *dicunt*.

Secunda persona a prima fit, ν, *in* σ, *conuerso, ut*
ἦν, ἦς, *sicut* ἐτίθην, ἐτίθης, *nec subscribitur* ι, *ut in*
τίθημι *dictum est, cui adiuncta* θα, αἰολικῶς, *fit* ἦσθα.
Ὀδυσσ. π̄. Ἦ γάρ τοι νέον ἦσθα γέρων, καὶ ἀεικέα ἕσσο. ᾖ-
σθα *tamen inuenitur subscripto* ι, *in modo indicatiuo*,
sed hoc est a uerbo grauitono εἴδω. ὁ μέσος ὑπερσυντε-
λικὸς, ᾔδειν, ᾔδεις, *adiuncta* θα, ᾔδεισθα, καὶ συγκοπῇ
ᾔσθα, *sicut* οἶδα, οἶδας, οἶδασθα, οἶσθα.

Tertia persona ἦ, *esse debuerat, a secunda perso-*

na abiecto σ *secundum communem regulam uerborum in* μι, *ut* ἐτίθης, ἐτίθη, *sic* ἧς, ἧ, *sed in usu non est, pro ea autem utimur* ἦν, *quæ a grauitono uerbo deriuatur, hoc est*, ἔω, ὁ παρατατικὸς, ἦον, ἦες, ἦε, καὶ ἦεν. *unde* παρῆεν. *nam* ε, *si in id desinat tertia persona uerborum, appetit post se* ν, *mutato uero* η, *in* ε. *fit* ἔεν, καὶ κράσει τῶν δύο εε, εἰς η, *fit* ἦν, *sicut* ἔεμαι, ἦμαι, τὸ κάθημαι, καὶ τροπῇ τοῦ ν, εἰς σ, δωρικῶς, *fit* ἧς, *sicut in prima persona plurali*, λέγομεν, λέγομες. Θεόκριτος ἐν θαλυσίοις, Ης χρόνος ἁνίκ᾽ ἐγώ τε καὶ εὔκριτος εἰς τὸν ἄλεντα, Εἵρπομες ἐκ πόλιος. *Poetæ uero præponentes* ε, ἔην *dicunt*. Ιλιάδος ω. Ος δέ μοι οἷος ἔην, εἴρυτο δὲ ἄστυ καὶ αὐτούς. καὶ Οδυσ. ξ. Οἷος ἐκεῖνος ἔην βουλεύεμεν, ἠδὲ μάχεσθαι. *Deinde producentes* ε, *in* η, ηην *faciunt*.
Οδυσ. τ. καί κεν πάλαι ἐνθάδ᾽ Οδυσσεὺς ἤην. *Iones uero* ἔσκεν *dicunt*. Οδυσσείας ι.
Εσκε τις ἐνθάδε μάντις ἀνὴρ ἠΰς τε μέγας τε Τήλεμος.
Et sic tertia persona sex modis inuenitur hoc est, ἦν, ἧς, ἦεν, ἤην, ἔην, *&* ἔσκεν, *quod* ἀπὸ τοῦ ἦε *fit, abiecto temporali augmento, & adiuncta* σκε, ἰωνικῶς, ἔεσκε, *sed propter alternationem duorum* εε, *alterum abijcitur, & sic fit* ἔσκε.

Sed aduertendum est, ἦν *tertiam personam cōmunem, &* ἤην, καὶ ἦεν *nunquam absque* ν, *inueniri*. Δυϊκά. ἔτον, ἔτην, *esse debuerat, ab eo quod est* εἶν *penultima correpta sicut in duali præsentis temporis*, καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ ἔσον, ἔσην. ἄμφω γὰρ ἔσην τὴν ὁδὸν ποιουμένω. καὶ ἦτον, ἤτην, *ab eo quod est*, ἦν, *penultima producta*, καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ ἦσον, ἤσην. Ιλιάδος ε.

Ιρεὺς

Ιρεὺς ἠφαίστοιο, δύω δὲ οἱ υἱέες ἤστην. ἀντὶ τοῦ ἦσαν. Πλη-
θυντικά. ἦμεν, καὶ δωρικῶς ἦμες, ἦτε, ἦσαν, καὶ συστο-
λῇ ἔσαν. Ιλιάδος β.
Ενθα δ' ἔσαν στρουθοῖο νεοσσοὶ νήπια τέκνα.
Illud uero Hesiodi in Theogonia, Τῆς δ' ἦν τρεῖς κεφα-
λαὶ, μία μὲν χαροποῖο λέοντος. ἀντὶ τοῦ ἦσαν, nonnulli
dicunt hoc esse Bœotorum more ac Thebanorum, qui
singulare uerbum pluralibus nominibus, & masculi-
ni generis & feminini, iungere consueuerunt. Pinda
rus in Olympijs, Μελιγάρυες ὕμνοι, Υστέρων ἀρχαὶ λόγων
τέλεται. ἀντὶ τοῦ τέλονται, τουτέστι ὑπάρχουσι. Et il-
lud, Διήγετο σάρκες, ἀντὶ τοῦ διήγοντο, quod Attici
solum in neutris nominibus faciunt. Quidam autem
pluralem esse existimant per syncopam, ἀπὸ τοῦ ἦμεν,
ἦν, pro ἦσαν. sicut ἀπὸ τοῦ ἐτύφθημεν, ἔτυφθεν, pro
ἐτύφθησαν, quod etiam Bœotorum est.

Παρακείμενος, ἦκα, ἦκας, ἦκε, a futuro.

Υπερσυντελικὸς ἤκειν, ἤκεις, ἤκει, ἄχρηστα.

Μέσος παρακείμενος, ἦα, ἦας, ἦε, ἄχρηστα. Aliqui
tamen uolunt ἤα & ἔα primam personam præteriti
imperfecti, ut dictum est, ἀπὸ τοῦ ἦν esse potius, quàm
medij præteriti perfecti.

Μέσος ὑπερσυντελικὸς, ἤειν, ἤεις, ἤει.

Παρακείμενος παθητικὸς, ἦμαι, ἦσαι, ἦται, ἄχρηστα.

Υπερσυντελικὸς παθητικὸς, ἤμην, ἦσο, ἦτο, ἄχρηστα.
Quibusdam tamen placet hoc esse præteritum imper
fectum ἀπὸ τοῦ ἦμαι, cuius actiuum est εἰμὶ, ὁ παρα-
τατικὸς, ἤμην, ἦσο, ἦτο. Εὐριπίδης, Εγὼ δὲ προδότης
οὐκ ἤμην τέκνων. ἀντὶ τοῦ ἦν.

Αόριστος

Ἀόριστος πρῶτος ἧσα, ἧσας, ἧσε, *a futuro* ἔσω, ἄχρηστα.

Ἀόριστος δεύτερος, ἧν, ἧς, ἧ, *a futuro* ἔσω, *sicut* ἀπὸ τοῦ θήσω, ἔθην, *sed in usu non est, pro eo autem utimur præterito imperfecto*, ἦν, ἦς, ἦν.

Μέλλων πρῶτος, ἔσω, ἀπὸ τοῦ ἔω, *sed in usu non est, ne coincidat cum* ἔσω *aduerbio loci*.

Μέσος μέλλων, ἔσομαι, ἔσῃ, καὶ ἔσεαι ἰωνικῶς, ἔσσεται, καὶ ἔσσεται ποιητικῶς, *geminato* σσ. καὶ συγκοπῇ ἔσαι, εὔχρηστα πάντα ἀπὸ τοῦ ἔσω. *Dores uero dicunt*, ἐσοῦμαι, ἐσῇ, ἐσεῖται, ἀπὸ τοῦ ἐσῶ, *sicut* πεσοῦμαι, ἀπὸ τοῦ πεσῶ.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ.

Ἐνεστῶς καὶ παρατ.

Σθι, ἀπὸ τοῦ ἔθι, *quod secundum commu-*
I *nem regulam formatum est*, ἀπὸ τοῦ ἐμὲν *prima persona plurali, extrema in* θι, *conuersa. Vel a genitiuo participij* εἷς, ἕνθος, ἔθι, καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ ἔσθι, καὶ ἴσθι, ε *in* ι *conuerso. Quia quandocunque fit pleonasmus alicuius cõsonantis in habentibus penultimam in* ε, *desinentem, uertitur ut plurimum* ε *in* ι, *ut* ῥέπω, ῥίπτω, μένω, μίμνω, *sic* ἔσθι, ἴσθι. *Tertia persona* ἔστω, ἀπὸ τοῦ ἔσθι, *interiecto* σ *ubi* ε, *seruatum est*. Δυϊκά. ἔστον, ἔστων. Πληθ. ἔστε, ἔστωσαν. καὶ ἔστων κατὰ συγκοπήν. *Vel erit dualis numerus pro plurali*. ἔσω *uero ab eo quod est* ἧσο, *formatur a secunda persona præteriti imperfecti* ἤμην, ἦσο, ἦτο, *quando accipitur pro eo quod est* ἴσθι, *sis uel es, quod est tẽporis præsentis et præteriti imperfecti imperatiui*

tiui modi. Si autem ponatur in significatione præteri
ti perfecti, accipere poterimus deriuatum esse a præ-
terito plusquamperfecto, quod in hoc uerbo simile est
uoce præterito imperfecto medio. Vtrunque enim fa-
cit ἤμην, ἦσο, ἦτο, licet temporis significatione diffe-
rāt inter se. Inuenitur etiā ἔσσο, σσ, geminato. Οδυσσ. ᾱ,
Αλκιμος ἔσσ', ἵνα τίς σε καὶ ὀψιγόνων εὖ εἴπῃ.

ΕΥΚΤΙΚΑ.

Ενεστὼς καὶ παρ.

Εἴην, εἴης, εἴη, a genitiuo participij εἷς, ἕντος, quod in usu non habetur, sicut τιθείην, τιθείης, ἀπὸ τοῦ τιθεὶς, τιθέντος. Δυϊκά. εἴητον, εἰήτην. Πληθ. εἴημεν, εἴητε, εἴησαν, καὶ συγκοπῇ, εἷμεν, εἷτε, εἷεν. Οδυσσείας φ̄. Ποῖοί κ' εἶτ' ὀδυσσῆϊ ἀμυνέμεν εἴποθεν ἔλθοι. ἀντὶ τοῦ εἴη τε, hoc est, quales essetis Vlyssi opitulari, sicunde ueni ret. & Οδυσσείας ῑ,
Οἵ τινες εἶεν ἀνέρες ἐπὶ χθονὶ σῖτον ἔδοντες.
ἀντὶ τοῦ εἴησαν, essent.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατ.

Εὰν ὦ, quod circunflectitur, quia eius participiū
in σ ὀξύτονον desinens, declinatur per ντ, ut εἷς, ἕντος,
etsi in usu non sit: nec obstat altera regula, quæ in
ζεύγνυμι dicta est, quòd subiunctiua uerborum in μι,
eandem uocem & eundem accentum habere debent
cum suis primitiuis circunflexis. quia licet ἕω graui-
tonum sit, a quo deriuatur εἰμὶ, quartæ coniugatio-
nis, ut dictum est, possumus tamen ab eo formare
circunflexum uerbum in modo subiunctiuo, ἐὰν ὦ, cū

ante ω. præcedat ε, licet in uſu non habeatur in modo indicatiuo: ſicut neque πλῶ ἀπὸ τοῦ πλέω, & ſimilia, quæ diſyllaba ſunt primæ coniugationis circunflexorum. At ζευγνύω nullo modo ſynæreſim pati poteſt, cum neque α, neque ε, neque ο, paruum præcedat ω, magnum. Secunda perſona ῇς, cui addita θα, ſyllaba αἰολικῶς, fit ῇσθα, ι, ſubſcripto. Tertia perſona ῇ, καὶ ἰωνικῶς ῇσι adiuncta σι, ſyllaba, καὶ ἔῃ ἀπὸ τοῦ ἔω, ἔῃς. Ιλιάδος ξ. Ινα μή τι κασιγνήτοιό γε ποινὴ δηρὸν ἄτιτος ἔῃ. καὶ Οδυσσείας τ.

Ος δ᾽ ἂν ἀμύμονα αὐτὸς ἔῃ, καὶ ἀμύμονα εἰδῇ.

Δυϊκά. ἐὰν ἦτον, ἦτον. Πληθ. ἐὰν ὦμεν, ἦτε, ὦσι.

Α Π Α Ρ Ε Μ Φ Α Τ Α.

Ενεστὼς καὶ παρατ.

Εἶναι, ἔναι *tamen eſſe debuerat* ἀπὸ τοῦ ἔμεν *prima perſona plurali, ſicut* ἀπὸ τοῦ τίθεμεν, τιθέναι. *nam infinitiui uerborum in* μι, *præſentis temporis, penultimam correptam habere uolũt. At* εἶναι *tanquam diſyllabum, diſyllabos aoriſtos imitatum, producit penultimam. Formatur autem uel* ἀπὸ τοῦ εἶμεν, *extrema* ἶ ναι, *mutata, uel* ἀπὸ τοῦ ἔμεν, *interpoſito* ι, εἶναι, καὶ δωρικῶς καὶ ἀττικῶς ἔμεναι, καὶ αἰολικῶς ἔμμεναι, καὶ ἰωνικῶς ἔμεν. Ιλιάδος δ.

Ατρείδη μάλα μέν κεν ἐγὼν ἐθέλοιμι καὶ αὐτὸς

Ως ἔμεν, ὡς ὅτε δῖον ἐρευθαλίωνα κατέκταν. καὶ δωρικῶς ἦμεν, τροπῇ τοῦ ε, εἰς, η. Θεόκρ. ἐν φαρμακευτρίᾳ, ὅς με τάλαιναν Αντὶ γυναικὸς ἔθηκε κακὰν καὶ ἀπάρθενον ἦμεν. ἀντὶ τοῦ εἶναι.

Μέλλων

Μέλλων πρῶτος.

Ἔσεσθαι, a tertia singulari medij futuri ἔσεται, siue a secunda plurali ἔσεσθε, ἔσεσθαι.

Μ Ε Τ Ο Χ Α Ι.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

O εἷς, τοῦ ἕντος, sicut ὁ τιθεὶς, τοῦ τιθέντος: sed in usu non est, pro eo autem utimur participio eius primitiui, ἔω, scilicet, ut ὁ ὢν, τοῦ ὄντος, quod a secundo aoristo fit, hoc est, ἦον. ἡ μετοχὴ ὁ ἐὼν, τοῦ ἐόντος ὀξυτόνως, sicut ὁ τυπὼν, καὶ ἀφαιρέσει τοῦ ε, fit ὁ ὢν, τοῦ ὄντος. Iccirco acuitur tametsi monosyllabum sit, etiamsi per crasim fiat, ἐὼν, ὢν: nam ex graui et acuto circunflexus non fit.

Μέσος μέλλων.

Ὁ ἐσόμενος, τοῦ ἐσομένου. ἡ ἐσομένη. τὸ ἐσόμενον. sed de hoc satis, cũ nihil plus in simplicitate habeatur in usu.

Nunc uero de compositis quæ ex eo fiunt, & eorũ significatione.

Ἔνεστιν, ἀντὶ τοῦ ἐνυπάρχει, ὡς τὸ ἔνεστί μοι πλοῦτος. ἔνεστι ἀντὶ τοῦ δυνατόν ἐστιν. fieri potest.

Ἔξεστιν, ἀντὶ τοῦ ἄδειά ἐστι. facultas datur.

Σύνεστιν, ἀντὶ τοῦ συνυπάρχει, καὶ ἀντὶ τοῦ ὁμιλεῖ, καὶ ἀντὶ τοῦ διαλέγεται, καὶ συνουσιάζει.

Πρόσεστιν, ἀντὶ τοῦ σὺν ἄλλοις οἷς ἔχω ἐστί μοι καὶ ἄλλο τι, σὺν τῷδε ἐστὶ καὶ τόδε.

Μέτεστιν, ἀντὶ τοῦ μετουσία ἐστὶν, ἤγουν μετοχή. καὶ συντάσσεται ἀπὸ δοτικῆς εἰς γενικὴν, οἷον μέτεστί μοι πλούτου, ἤγουν μετουσία ἐστί μοι πλούτου.

Πάρεστιν, ἀντὶ τοῦ παρὼν ἐστιν, ἢ παροῦσ' ἐστιν, ἢ ἐπὶ

οὐδετέρου παρὸν ἐστί.

Ἔπεστιν, ἀντὶ τοῦ ἐξουσία ἐστί. συντάσσεται δὲ ἀπὸ δοτικῆς εἰς ἀπαρέμφατον. ἔπεστί μοι ποιεῖν τόδε, ἀπὸ τοῦ ἐπ' ἐμοί ἐστι ποιεῖν τοῦτο, ἤγουν ἐπὶ τῇ ἐμῇ οὐσίᾳ. ἔμ' ἔμοι ἐστι, καὶ ἀντὶ τοῦ ἐνυπάρχει.

Περίεστιν, ἀντὶ τοῦ περιουσία ἐστὶν, ἤγουν πλοῦτος, καὶ συντάσσεται ἀπὸ δοτικῆς, εἰς γενικὴν, ἤγουν περίεστί μοι σοφίας. περίεστι, καὶ ἀντὶ κρεῖττον ἐστὶ, καὶ ὅμηρος. περὶ μὲν βουλῇ δαναῶν περὶ δ' ἐστὲ μάχεσθαι. ἤγουν, περίεστε μὲν, καὶ κρείττους ἐστὲ ἐν τῇ βουλῇ τῶν δαναῶν: περίεστε δ' ἐν τῷ μάχεσθαι ἀπὸ γενικῆς, εἰς δοτικήν. περίεστιν, ἀντὶ τοῦ ζῇ. ἄπεστιν, ἀντὶ τοῦ μακρὰν ἐστί.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΕΙΜΙ ΤΟ ΠΟΡΕΥΟΜΑΙ.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς.

E Ιμι τὸ πορεύομαι, *hoc est, uado, fit a uerbo grauitono* ἔω, ἐπενθέσει τοῦ ι, εἴω, καὶ τροπῇ τοῦ ω, εἰς μι, *fit* εἶμι. *Pro quo aduertendum est, quod quatuor sunt uerba in* ω *desinentia, quæ uado significant, quorum primum est* ἔω, *a quo deriuatur* εἴω, *interiecto* ι, *cui subtracto* ε, *fit* ἴω, *unde* ἴμι, *disyllabum, &* ἰέω ἰῶ, ἀπὸ τοῦ ἔω κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν τοῦ ι, *unde* ἴημι, *uado. A uerbo igitur* εἴω, διὰ διφθόγγου *fit* εἶμι, *& est quartæ coniugationis uerborum in* μι, *cum eius primitiuum non patiatur synæresim, quemadmodum* εἰμὶ τὸ ὑπάρχω. *Habet etiam* ει, *diphthon. in peuultima, contra naturam uerborum in* μι, *& eadem circunflectitur, cum sit longa notura ante breuem. Secunda persona* εἶς, *a prima fit, extrema in* σ,

in σ, mutata. Ὀδυσσείας α. Τίς πόθεν εἰς ἀνδρῶν, πόθι τοι πόλις, ἠδὲ τοκῆες; hoc est, quis es? unde uenis hominum? &c. Illud uero Theocriti ἐν νομεῦσι, uidelicet, εἰμὶ ἄπει τοῦ τῶθεν, hoc est, nisi habeas isthinc, secunda persona est omnino similis secundæ uerbi substantiui εἶ, quæ quidem eodem deducitur modo ἀπὸ τοῦ ἔω τὸ πορεύομαι, ὁ παθητικὸς ἔομαι. τὸ δεύτερον πρόσωπον ἔῃ κοινῶς, καὶ ἔει ἀττικῶς, καὶ κράσει εἶ, καὶ συνθέσει ἄπει: uel à secunda fit persona actiui εἷς, καὶ ἀποβολῇ τοῦ σ εἶ καὶ ἄπει. Tertia persona εἶσι à secunda fit, adiuncto ι. Ιλιάδος γ.
Αἰεί τοι κραδίη πέλεκυς ὥς ἐστιν ἀτειρής, Ὅς τ' εἶσι διὰ δουρός. hoc est, διέρχεται transit. Δυϊκά. ἴτον, ἴτον, διὰ τοῦ ι: nam singularia cum ει diphthongo scribũtur, ut productam habeant penultimam, secundum regulæ præceptionẽ. Dualia uero et pluralia solo ι, correpto siue à proprio singulari fiant, abiecto ε, de diphthongo, siue ἀπὸ τοῦ ἶμι. Ἡσίοδος ἐν ἔργοις, Λευκοῖσι φαρέεσσι καλυψαμένω χρόα καλὸν, Ἀθανάτων μετὰ φῦλον ἴτον. ἀντὶ τοῦ ἐλεύσονται, præsens pro futuro. Πληθ. ἴμεν, ἴτε, ἶσι κοινῶς penultima producta, quandoquidem in ι, desinit, καὶ ἰωνικῶς ἴασι. Ιλιάδος π. Κατ' ἀγελίδον ἴασιν ἀπὸ κρήνης μελανύδρου. accentu in eadem syllaba seruato. nam ἴωνες interponentes α in eiusmodi personis, accentum relinquunt in eadem syllaba in qua prius erat, circunflexo tamen in acutum mutato, cum etiam syllaba & locũ et tẽpus mutauerit, ut τιθεῖσι, τιθέασι, sic ἶσι, ἴασι.

Παρατατικός.

Εἶν, εἶς, εἶ, à præsenti, sicut ἐτίθην ἀπὸ τοῦ τίθημι.

Δυϊκά. ἴτον, ἴτην. Ἰλιάδος ᾱ. Τὼ δ᾽ αὖτις ἴτην παρὰ νῆας ἀχαιῶν. Πληθυν. ἴμεν, ἴτε, ἴσαν, penultima correpta. Ἰλιάδος δ̄. Οἱ δ᾽ ἄρ᾽ ἴσαν σιγῇ μένεα πνείοντες ἀχαιοί. καὶ πλεονασμῷ τοῦ η, ἤϊσαν, Ἰλιάδος ν̄. Τοῖοι μηριόνης τε καὶ ἰδομενεὺς ἀγοὶ ἀδρῶν, Ἤϊσαν ἐς πόλεμον. Eustathius tamen ἐν τῷ ω τῆς Ὀδυσσείας, uult hanc esse tertiam pluralẽ primi aoristi ἀπὸ τοῦ εἴω. μέλλων, εἴσω. ἀόριστος πρῶτος, εἶσα, unde εἶσαν tertia pluralis, καὶ διαλύσει καὶ τροπῇ τοῦ ε. εἰς η, fit ἤϊσαν.

Παρακείμενος εἶα, εἶας, εἶε, a futuro εἴσω, ἄχρηστα.

Μέσος παρακείμενος εἶα, εἶας, εἶε. ε, uero in η, uerso ac ι, subscripto ᾖα dicimus, καὶ διαλύσει ἤϊα, ἤϊας, ἤϊε. Ὀδυσσ. δ̄. καὶ τότε δὴ παρὰ θῖνα θαλάσσης ἀτρυγέτοιο ἤϊα. καὶ Ἰλιάδος ᾱ.

Ὁ δ᾽ ἤϊε νυκτὶ ἐοικώς. ἀντὶ τοῦ ἐπορεύετο.

Ὑπερσυντελικὸς, ᾔκειν, ᾔκεις, ᾔκει, a præterito perfecto, ε. in η, conuerso ἀττικῶς, ac subscripto ι, ἄχρηστα.

Μέσ. ὑπερσ. ᾔειν, ᾔεις, ᾔει, a præterito medio. Δυϊ. ᾔειτον, ᾔείτην. Πλη. ᾔειμεν, ᾔειτε, ᾔεισαν, καὶ συστολῇ ᾔεσαν. Et sic omnia composita ab iis, ut ἀνῄειν, ἐξῄειν. ἀνῄειμεν, ἐξῄειμεν. ἀνῄεσαν, ἐξῄεσαν, ἐπῄεσαν. Ὀδ. λ̄. αἵδε προμνηστῖναι ἐπῄεσαν. συνῄεσαν. Συνίεσαν δὲ ἀντὶ τοῦ ἐνόησαν. καὶ ἐξίεσαν ἔπεμψαν, διὰ τοῦ ι.

Ἀόριστος πρῶτος, εἶσα, εἶσας, εἶσε, ἄχρηστα. Secundus Aoristus non inuenitur, sed pro eo utimur aoristo primitiui, hoc est, ἴον, ἴες, ἴε, ἀπὸ τοῦ εἴω. unde participium ἰὼν, ἰόντος, καὶ ἐξιὼν, ἐξιόντος secundum alios. At secundum Theodorum libro tertio τῶν εἰς τέσσαρα, præsentis temporis est.

Μέλλων

Μέλλων πρῶτος, εἴσω, εἴσεις, εἴσει ἀπὸ τοῦ εἴω. *sed in usu non est, utimur autem pro eo præsenti tempore, hoc est,* εἶμι, εἶς, εἶσι. Ιλιά. ᾱ. Νῦν δ' εἶμι φθίηνδε. *hoc est, ibo.* Ησίοδ. ἐν ἔργοις, Τῇ δ' εἶς ἧς τ' ἂν ἐγὼ περ ἄγω. καὶ προσθέσει τῆς θα, αἰολικῶς, εἶθα. Ιλιά. κ̄. ἤ τοι καὶ ὕστερον εἶθα θοὰς ἐπὶ νῆας ἀχαιῶν. καὶ Οδυσ. τ̄. ἢ τάχα καὶ δαλῷ βεβλημένος εἶθα θύραζε. *hoc est ibis. Et* Ιλιάδος ϖ̄. Αψ πάλιν εἶσ' ἐπὶ νῆας, *idest ibit.*

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατ.

1 Θι, *unde* ἄπιθι, *fit à prima persona plurali, extrema in* θι, *mutata,* ἴμεν, ἴθι, *sicut* δίδομεν, δίδοθι. *Tertia* ἴτω, *à secunda extrema in* τω, *uersa* Δυϊκά. ἴτον, ἴτων. Πλη. ἴτε, ἴτωσαν.

Αόριστος δεύτερος, εἷ, *quod cum omnibus præpositionibus componere licet, duabus tantum exceptis, hoc est,* συν καὶ παρὰ, *ut* δίει, ἔξει, *&c. Fit autem a tertia persona secundi aoristi, hoc est,* ἴον, ἴες, ἴε, *cuius thema est* εἴω, *ut supra dictum est.* Τὸ προστακτικὸν ἴε, *unde* ἔξιε, καὶ κατὰ μετάθεσιν καὶ συναίρεσιν εἷ, *unde* ἔξει. Αριστοφάνης ἐν νεφέλαις, Ποῦ στρεψιάδης ἔξει τὸν ἀσκάντην σαβών. ἀντὶ τοῦ ἔξελθε. *Potest etiam deduci* ἀπὸ τοῦ εἶμι, *hoc est, a tertia persona præteriti imperfecti,* εἶν, εἶς, εἷ. Τὸ προστακτικὸν εἷ, καὶ ἐν συνθέσει δίει, καὶ ἔξει, ἔθει ἀττικῷ καὶ αἰολικῷ: *nam Attici si non utamur terminatione in* θι, *in imperatiuis uerborum in* μι, *utuntur tertijs personis præteritorũ imperfectorum, sicut & in uerbis in* ω, *desinentibus, ut* ἐτίθην, ἐτίθης, ἐτίθη. Τὸ προστακτικὸν, τίθη. Επίμπλην, ἐπίμπλης,

ἐπίμπλης, ἐπίμπλη. τὸ προσακτικὸν, πίμπλη, καὶ ἐμπίμπλη. Ἀριστοφάνης, Καὶ τοὺς κοφίνους ἅπαντας ἐμπίμπλη πετρῶν. ἀντὶ τοῦ ἐμπίμπλαθι. ἵστην, ἵστης, ἵστη. τὸ προσακτικὸν ἵστη. Ἰλιάδ. φ. ἵστη δὲ μέγα κῦμα, ἀντὶ τοῦ ἵσταθι, statue.

ΕΥΚΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Εἴην, εἴης, εἴη, esse debuerat secundum artem, à genitiuo participij εἷς, ἕντος, quod idem est cum optatiuo uerbi substantiui εἰμὶ, sed in hac significatione in usu non habetur, ut quidam uolunt. attamen Homerus usus est tertia persona εἴη. Ὀδυσ. ξ. Λίην γὰρ νηῶν ἑκὰς ἤλθομεν, ἀλλά τις εἴη, Εἰπεῖν Ἀτρείδῃ ἀγαμέμνονι ποιμένι λαῶν. ἀντὶ τοῦ πορεύοιτο εἰπεῖν. Etiam subiunctiuus modus in usu non est, quia coincideret subiunctiuo eiusdem uerbi substantiui, hoc est, ἐὰν ὦ, ᾖς, ᾖ.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Ἰναι, à prima persona plurali, extrema in ναι, conuersa. ἴμεν, ἴναι, καὶ ἀττικῶς, καὶ δωρικῶς ἴμεναι, καὶ ἰωνικῶς ἴμεν, quod omnino est simile primæ personæ plurali. Ἰλιάδ. α. Ἐπειὴ πολὺ φέρτερόν ἐστιν οἴκαδ' ἴμεν. hoc est, ire. Inuenitur etiam εἶναι τὸ πορεύεσθαι διὰ διφθόγγου παραλόγως. quod fit aut ἀπὸ τοῦ εἶναι, præposito ε, aut ἀπὸ τοῦ ἰέναι, quod idem significat. ἀπὸ τοῦ ἴημι, κατὰ μετάθεσιν τοῦ ι, καὶ ε, εἶναι, unde παρεῖναι & ἀπεῖναι, ab eo composita. Et hoc inuenimus, quorum usus in simplicitate habetur. Nunc autem de compositis eiusdem uerbi.

Ἔνειμι,

Ἔνειμι, ἀντὶ τοῦ ἐνυπάρχω.
Σύνειμι, ἀντὶ τοῦ συνεισέρχομαι, καὶ ἀντὶ τοῦ συνυπάρχω, τοῦτο δὲ ἐπὶ ὁμιλίας λέγεται, ἔτι τε καὶ ἐπὶ συνουσίας.
Εἴσειμι, ἀντὶ τοῦ εἰσέρχομαι.
Ἔξειμι, ἀντὶ τοῦ ἐξέρχομαι.
Πρόσειμι, ἀντὶ τοῦ προσέρχομαι.
Πρόειμι, ἀντὶ τοῦ προέρχομαι.
Ἄνειμι, ἀντὶ τοῦ ἀνέρχομαι.
Κάτειμι, ἀντὶ τοῦ κατέρχομαι.
Δίειμι τὸ γράμμα, ἤγουν διέρχομαι.
Μέτειμι λόγους, ἤγουν μετέρχομαι. καὶ μέτειμί τινα, ἤγουν κολάζω.
Πάρειμι, ἀντὶ τοῦ παρὼν εἰμί.
Ἔπειμι, ἀντὶ τοῦ ἐπέρχομαι, exequor.
Περίειμι, ἀντὶ τοῦ περιέρχομαι, obeo, obambulo.
Ἄπειμι, ἀντὶ τοῦ ἀπέρχομαι.

DE ΙΗΜΙ.

Ἡμι *uaria significat, secundum uarium spiritum. denso enim spiritu, mitto & cupio significat, tenui autem uado. Nec in omnibus modis, temporibus, ac generibus idem est usus & scriptura. iccirco in tria illud distinguere licet, secundum tria diuersa significata, hoc est,* ἵημι τὸ πέμπω, ἵημι τὸ ἐπιθυμῶ, ἴημι τὸ πορεύομαι. *quorum* ἵημι τὸ πέμπω, *cum eius inflexio magis sit in usu, id in primis formandum & declinandum esse censui.*

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστώς.

Ἵημι τὸ πέμπω ἀπὸ τοῦ ἵεω *fit, extrema in* μι, *ac pe-*

 nultima

n ultima in propriam longam mutatis. ἱέω uero fit ἀπὸ τοῦ ἕω πέμπω, per reduplicationem quæ impropria dicitur, ut in principio uerborum in μι, secundo libro dictum est, & patitur synæresim, & est primæ coniugationis circunflexorum: ἱέω, ἱῶ, unde ἵημι, sicut ἀπὸ τοῦ τιθέω, τιθῶ, τίθημι. Cuius formationem et inflexionem in omnibus modis et temporibus & generibus hoc uerbum ἵημι, omnino imitatur. Secunda persona, ἵης. Tertia, ἵησι. Ἰλιάδ. φ. Ἀξίου ὃς κάλλιστον ὕδωρ ἐπὶ γαῖαν ἵησι, hoc est, mittit. Δυϊκά. ἵετον, ἵετον. Πληθυν. ἵεμεν, ἵετε, ἱεῖσι κοινῶς. Ἰλιά. γ. Δένδρεῳ ἐφεζόμενοι ὄπα λειριόεσσαν ἱεῖσι. καὶ ἰωνικῶς ἱέασι, sicut τιθεῖσι, τιθέασι, καὶ κράσει τοῦ ε, καὶ α, εἰς α, μακρὸν ἀττικῶς, ἱᾶσι trisyllabum, sicut ἴασι ἀπὸ τοῦ εἶμι τὸ πορεύομαι. Differunt tamen & accentu et spiritu: nam ἴασι acutum accentum habet in antepenultima, et tenui spiritu signatur: ἱᾶσι uero penultimam circunflectit, & densum spiritum habet. Differunt etiam in compositione præpositionum, quoniam non cum omnibus et eisdem præpositionibus utrunque componitur. nam cum ἐν, ἐνιᾶσι dicimus, non autem ἐνίασι: cum εἰς uero & econtrario εἰσίασι dicimus, non autem εἰσιᾶσι: cum σὺν, καὶ συνίασι, καὶ συνιᾶσι dicimus: cum πρὸς, προσίασι, non autem προσιᾶσι, licet προσίεμαι, & προσιέμενος, & προσήκατο, & προσέμενος dicamus. nam composita huius præpositionis πρὸς, cum actiuis huius uerbi in usu communiter non habetur. Non enim dicimus προσίημι, neque προσήσω, neque προσῆκα, &c. sic igitur neque προσιᾶσι. At εἶμι

contrarium

contrarium facit: dicimus enim & πρόσειμι, & πρόσεισι: sic etiam προσίασι dicendum est: cum πρὸ uero, προϊᾶσι, non προΐασι. cum ἀνὰ, utrunque dicimus, & ἀνίασι, καὶ ἀνιᾶσι, etiam cum κατὰ, & κατίασι, & κατιᾶσι: cum διὰ, δίασι, non διᾶσι, licet δίᾶσι quadrisyllabum dicatur: cum μετὰ, & μετίασι & μετιᾶσι dicimus: & cum παρὰ, & παρίασι, & παριᾶσι cum ἀντὶ uero, neutrum componitur.

Παρατατικός.

Ἴην, ἴης, ἴη, sicut ἐτίθην, ἐτίθης, ἐτίθη, pro quo magis utimur singulari primitiui ἴεον, ἴουν. ἴεες ἴεις ἴεε, ἴει. Ἰλιάδ. π. Ἐν δὲ παρηορίῃσιν ἀμύμονα πήδασον ἵει. καὶ συνθέσει, ἀφίει, προΐει. Homerus tamen προΐην dixit Ὀδυσ. ι. δή τότ' ἐγὼν ἑτάρους προΐην, πεύθεσθαι ἰόντας. Δυϊκά. ἴετον, ἰέτην. Πληθ. ἵεμεν, ἵετε, ἵεσαν. unde δίεσαν τὸ διέπεμπον. καὶ βοιωτικῶς, ἵεν, a prima persona singulari ἴην, τροπῇ τοῦ η, εἰς ε, sicut ἐτίθην, ἔτιθεν, unde μεθίεν. Ὀδυσ φ. Ὣς ἔφαθ' οἳ δ' ἄρα πάντες ἐπ' αὐτῷ ἡδὺ γέλασσαν Μνηστῆρες, καὶ δὴ μεθίεν χαλεποῖο χόλοιο. ἀντὶ τοῦ μεθίεσαν.

Παρακείμενος.

Εἶκα, εἶκας, εἶκε, cuius penultima η, esse debuerat, ἀπὸ τοῦ ἥσω, sed ne coincideret cum ἧκα primo aoristo, (cuius usus frequentissimus est) mutauit η, in ει, diphthongum Bœotorum more, sicut τέθεικα ἀπὸ τοῦ θήσω. Quod præteritum etsi in usu non sit, ab eo tamen deriuatis frequenter utimur, ut εἰκὼς, ἀφεικὼς, ἀφεικέναι. παρεικὼς, καὶ παρεικέναι. Ὑπερσυντε. Εἵκειν, εἵκεις, εἵκει. Δυϊ. εἵκειτον, εἱκείτην, ἄχρηστα.

Αόριστος πρῶτος.

Ηκα, ἧκας, ἧκε, διὰ τοῦ κ, *ſicut* ἔθηκα, ἔθηκας, ἔθηκε. ἧσα *tamen eſſe debuerat*, ἀπὸ τοῦ ἥσω, *ut in* τίθημι *dictum eſt. Compoſita etiam ab hoc eandem ſeruant ſcripturam, ut* ἀφῆκα, παρῆκα, ἀνηκάμην. *At præpoſito* ε, *Atticorum more* ἕηκα *d cimus*, καὶ ξυνέηκα, ξυνέηκε. Ιλιάδ. ᾱ.

Τίς τ' ἄρ σφωε θεῶν ἔριδι ξυνέηκε μάχεσθαι.

Αόριστος δεύτερος.

Ην, ἧς, ἧ, *à futuro* ἥσω, *ſicut* ἔθην *à futuro* θήσω. Δυϊκά. ἕτον, ἕτην. Πληθυν. ἕμεν, ἕτε, ἕσαν, καὶ πρόεσαν. Οδυσσ. δ̄. Κῆρυξ τίπτε δέ σε πρόεσαν μνηστῆρες ἀγαυοί; *penultima correpta, contra communem regulam ſecundi aoriſti uerborum in* μι. *nam aoristus ſecundus quam uocalem in ſingulari habet in ultima, eandem in plurali uult habere in penultima, ut* ἔστην, ἔστημεν. *ſic* ἧν, ἧμεν, *dicendum fuerat, ſed de hoc in* τίθημι *ſatis dictum eſt.* Μέλλων ά. ἥσω, ἥσεις, ἥσει. Ιλιάδος ξ̄. Υπὸ δὲ θρῆνυν ποσὶν ἥσει. Από τοῦ ἱέω, ἱῶ, *abiecta reduplicatione &* ε *in* η *mutato, ſicut* θήσω ἀπὸ τοῦ τιθέω. *unde* ἀφήσω, μεθήσω, καὶ ἀνήσω, ἀνήσεις, ἀνήσει. Ιλιάδος β̄.

Οὐ θήν μιν πάλιν αὖθις ἀνήσει θυμὸς ἀγήνωρ.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεστῶς καὶ παρατ.

Ιεθι, ἱέτω, *à genitiuo participij, uel à prima perſona plurali, extrema in* θι *conuerſa*, ἵεμεν, ἵεθι, *ſicut* τίθεμεν, τίθετι. Δυϊκά. ἵετον, ἱέτων. Πληθ. ἵεθε, ἱέτωσαν. *unde* ἐνίετε, Ιλιά. ν̄. Αργείων, καὶ νηυσὶν ἐνίετε

θεσπιδαὲς

θεσπιαδὲς πῦρ. ἀντὶ τοῦ ἐμβάλετε.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Εἶκε, εἰκέτω, sicut τέθεικε, τεθεικέτω, ἄχρηστα.

Ἀόριστος δεύτερος.

Secundus aoristus debuit esse à genitiuo participij extrema in θι, mutata, uel à prima plurali, sicut & præsens ἕμεν, ἕθι. non tamen ἕθι dicimus, duabus regulis inter se repugnantibus, sicut in τίθημι, & de hoc secundo aoristo dictum est: sed ἕς potius in usu habetur, quod fit à secunda persona proprij aoristi, longa in breuem mutata, ἧς, ἕς: *unde* ἄφες, πρόες, σύνες, ἄνες, κάθες, ἔφες. Ἰλιάδ. δ. Ἀλλ᾽ ἄγε τῷδ᾽ ἔφες ἀνδρὶ βέλος. *Tertia persona* ἕτω, *unde* προέτω. Ἰλιάδ. λ.

Ἀλλὰ σέ περ προέτω, ἅμα δ᾽ ἄλλοις λαὸς ἑπέσθω.

Δυϊκά. ἕτον, ἕτων. Πληθυν. ἕτε, ἕτωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Ἱείην, ἱείης, ἱείη, à genitiuo participij ἱεὶς, ἱέντος, sicut τιθείην, ἀπὸ τοῦ τιθεὶς, τιθέντος.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυν. εἵκοιμι, εἵκοις, εἵκοι, ὡς τεθείκοιμι, τεθείκοις, τεθείκοι.

Ἀόριστος δεύτερος εἵην, εἵης, εἵη, à genitiuo participij, sicut θείην, θείης, θείη.

Μέλλων πρῶτος, ἥσοιμι, ἥσοις, ἥσοι, sicut θήσοιμι, θήσοις, θήσοι.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Ἐὰν ἱῶ, ἱῇς, ἱῇ, sicut ἐὰν τιθῶ, τιθῇς, τιθῇ.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν. ἐὰν εἵκω, εἵκῃς, εἵκῃ: ὡς ἐὰν

τεθείκω, τεθείκῃς, τεθείκῃ.

Λόριστος δεύτερος ἐὰν ὦ, ᾖς, ᾖ, καὶ διαλύσει ἐὰν ἕω, ἕῃς, ἕῃ. καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι, ἐὰν εἵω, εἵῃς, εἵῃ. καὶ ἐφείω, ἐφείῃς, ἐφείῃ. Ιλιάδος ᾱ.

Ὅτε κέν τοι ἀάπτους χεῖρας ἐφείω.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατ.

Ἱέναι, a prima persona plurali, extrema in ναι, conuersa, ἵεμεν, ἱέναι, sicut τίθεμεν, τιθέναι, καὶ ἀττικῶς, καὶ δωρικῶς ἱέμεναι, καὶ ἰωνικῶς ἱέμεν.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν. εἱκέναι, sicut τεθεικέναι, unde καθεικέναι, παρεικέναι.

Αόριστος δεύτερος εἷναι, unde καθῆναι, ἀφεῖναι τὸ ἀπολῦσαι ἐγκλήματος. ἕναι tamen esse debuerat à prima persona plurali secũdum communem regulam uerborum in μι, ut ἕμεν, ἕναι. Sed cum huic regulæ alia contraria inueniatur, quæ est propria secundi aoristi, quòd imperatiui in θι, & infinitiui in ναι, secundi aoristi penultimam natura longam habere uolunt, opus fuit producere penultimam, non ε, in η, conuersa, sed assumpto ι, in diphthongum (sicut in τιθῆναι diximus) εἷναι factum est, καὶ ἀττικῶς, καὶ δωρικῶς ἕμεναι, καὶ ἰωνικῶς ἕμεν, unde μεθέμεν. Ιλιάδ. ᾱ αὐτὰρ ἔγωγε Λίστρῃ ἀχιλλῆϊ μεθέμεν χόλον. καὶ προέμεν. Ιλιάδ. δ̄. Τλαίης κὲν μενελάῳ ἐπὶ προέμεν ταχὺν ἰόν. Quo in loco aduertendum est a tribus esse εἷναι, primum ἀπὸ τοῦ εἰμὶ τὸ ὑπάρχω, secundum ἀπὸ τοῦ εἶμι τὸ πορεύομαι, & hæc duo tenuem habent spiritũ, et præsentis tẽporis sunt: tertium uero ab hoc uerbo ἵημι, quod aspiratur, & est

secundi

ſecundi aoriſti. Poteſt etiam eſſe præſentis temporis ἀπὸ τοῦ ἱέναι κατὰ μετάθεσιν καὶ συναίρεσιν εἶναι.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑΙ.

Ενεστῶς καὶ παρατ.

Ὁ ἱεὶς, τοῦ ἱέντος. ἡ ἱεῖσα, τῆς ἱείσης. τὸ ἱὲν, τοῦ ἱέντος. Ὀρφεὺς ἐν ἀργοναυτικοῖς, Ἐκ στόματος μελίγηρυν ἱεὶς ἀνέπεμπον ἀοιδήν. καὶ Ὀδυσσείας ρ̄.
Δίσκοισι τέρποντες, καὶ αἰγανέῃσιν ἱέντες.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Ὁ εἱκὼς, τοῦ εἱκότος. *unde* ἀφεικὼς, καθεικὼς, παρεικώς. Ἀόριστος β΄. ὁ εἷς, τοῦ ἕντος. ἡ εἷσα, τῆς εἵσης. τὸ ἓν, τοῦ ἕντος. *unde* ἀφεὶς, ἀφέντος, καὶ ὑφεὶς, ὑφέντος. Ιλιά. ᾱ. Ἱστὸν δ' ἱστοδόκῃ πέλασαν προτόνοισιν ὑφέντες. deponētes.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ. ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεστῶς.

I εμαι *ab actiuo, extrema in* μαι, *ac penultima in propriam breuem mutatis,* ἵημι, ἵεμαι, ἵεσαι, ἵεται. *ſicut* τίθημι, τίθεμαι. Δυϊκά. ἱέμεθον, ἵεσθον, ἵεσθον. Πληθ. ἱμέθα, ἵεσθε, ἵενται.

Παρατατικὸς ἱέμην, ἵεσο, ἵετο. Δυϊκά. ἱέμεθον, ἵεσθον, ἱέσθην. Πληθ. ἱέμεθα, ἵεσθε, ἵεντο.

Παρακείμενος εἷμαι διὰ διφθόγγου, ἀπὸ τοῦ εἷκα. *unde participium* εἱμένος, ἀφειμένος, καθειμένος. ἕμαι *tamen eſſe debuerat, quoniam prȩteritum perfectum paſſiuũ uerborum in* μι, *uult penultimam habere correptam. Vſus tamẽ obtinuit, ut penultima actiui & in paſſiuo ſeruaretur, quæ Bœotorum more diphthongus eſt, ſicut in* τέθειμαι ἀπὸ τοῦ τέθεικα. *Secunda perſona* εἷσαι, *unde* ἀφεῖσαι. Εὐριπίδης ἐν ὀρέστῃ, Φρὺξ οὐκ ἆρα κτενεῖς

μὴ

μαι, ὀρέστης ἀφεῖσαι. *hoc est, liberatus es. Tertia* εἶται; ὅθεν ἀπαρέμφατα εἶσθαι. ἀφεῖσθαι τὸ λελύσθαι. καὶ ὑφεῖσθαι τὸ ἀμελεῖσθαι. Δυϊκά. εἵμεθον, εἶσθον. Πληθυν. εἵμεθα, εἶσθε, εἶνται. Ὑπερσυν. εἵμην, εἶσο, εἶτο.

Ἀόριστος πρῶτος.

Ἔθην, ἔθης, ἔθη. ὡς ἐτέθην, ἐτέθης, ἐτέθη, *penultima correpta secundum communem regulam.* εἵθην *tamen* καὶ ἀφείθην *dicimus* διὰ διφθόγγου, *ut* ἀφείθην τῶν ἐγκλημάτων. ἀφείθη ἐκ τοῦ κατακλυσμοῦ ὁ Δευκαλίων, *liberatus est à diluuio Deucalion.*

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Ἵεσο, ἱέσθω, *à secunda persona præteriti imperfecti, sicut* τίθεσο, τιθέσθω. Δυϊκά. ἵεσθον, ἱέσθων. Πληθ. ἵεσθε, ἱέσθωσαν.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

Ἐνεστὼς.

Ἵεμαι, ἵεσαι, ἵεται, *sicut & passiua.*

Παρατατικὸς, ἱέμην, ἵεσο, ἵετο.

Ἀόριστος πρῶτος, ἡκάμην, ἥκω, ἥκατο, ἀπὸ τοῦ ἧκα *aoristo actiuo: qui licet excipiatur, cum futuri consonantem non seruauerit, in usu tamen habetur* προσήκατο, ἀπὸ τοῦ προσηκάμην, *& alia composita, sed in modo indicatino tantum.*

Μέσος ἀόριστος δεύτερος.

Ἕμην, ἕσο, ἕτο, *ab aoristo passiuo fit, extrema in* μην, *mutata.* ἕθην, ἕμην, *sicut* ἐτέθην, ἐτέμην. *Secunda persona* ἕσο κοινῶς, καὶ ἕο ἰωνικῶς, καὶ οὗ ἀττικῶς. *Tertia,* ἕτο. Δυϊκά. ἕμεθον, ἕσθον, ἕσθην. Πληθ. ἕμεθα, ἕσθε, ἕντο.

το. ὅμηρος, Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ. ΜΕΣΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατ.

Ισσο, ἱέσθω, à secunda persona præteriti imperfecti, sicut & passiua.

Αόριστος δεύτερος ἕσο κοινῶς, καὶ ἕο ἰωνικῶς, καὶ οὗ κατὰ κρᾶσιν ἀττικῶς, unde πρόου, πρόσου, κάθου, & similia quæ in usu habentur. Quo in loco aduertendum est, quòd medius aoristus secundus in omnibus alijs modis & participijs habetur in usu, & maxime in compositione, ut προσείμην, τὸ εὐκτικόν. ἐὰν προῶμαι, τὸ ὑποτακτικόν. προέσθαι, καὶ ἀφέσθαι, καὶ ὑφέσθαι τὸ ἀπαρέμφατον. καὶ προέμενος ἡ μετοχή. Reliqua uero omnia tam media quàm passiua si quis formare & inflectere uoluerit, regulas sequatur quæ habentur de ijs in τίθημι.

DE ἽΗΜΙ, QVOD EST CVPIO.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεστὼς.

I Ημι, ἵης, ἵησι, ἀπὸ τοῦ ἵέω, ἱῶ, τὸ ἐπιθυμῶ. hoc est, cupio, quod etiam aspiratur, sicut ἵημι τὸ πέμπω, & est eiusdem coniugationis uerborum in μι, per quam secundum artem potest regulariter formari ac uariari, tam in actiua litteratura quàm passiua, per omnes modos & tempora. Παρατατικὸς, ἵην, ἵης, ἵη.

Παρακείμενος, ἧκα, ἧκας, ἧκε.

Υπερσυντελικὸς, ἥκειν, ἥκεις, ἥκει.

Αόριστος πρῶτος, ἧσα, ἧσας, ἧσε.

Αόριστος

Ἀόριστος δεύτερος ἧν, ἧς, ἧ.

Μέλλων ά. ἥσω, ἥσεις, ἥσει. & sic per alios actiuorum modos, quæ tamen in usu non habentur.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστώς. Ἵεμαι, ἵεσαι, ἵεται. unde ἐφίεμαι, ἐφίεσαι, ἐφίεται. ἱέμην, ἵεσο, ἵετο. Ἰλιάδος ε̄.

Ἵετο δ' αἰεὶ αἰνείαν κτεῖναι. hoc est cupiebat. Vnde ἐφιέμην, ἐφίεσο, ἐφίετο.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ. Ἵεσο, ἱέσθω. ἵεσθον, ἱέσθων. ἵεσθε, ἱέσθωσαν, & alia, quæ etsi omnia in usu non sint, regulariter tamen inflecti possunt.

DE ΙΗΜΙ QVOD EST VADO.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστώς.

Ἦμι, ἴης, ἴησι, ἀπὸ τοῦ ἴεω, ἰῶ, τὸ πορεύομαι,

I quod tenui spiritu signatur, & eo solo à superiori uerbo distinguitur, cuius usus in modo infinitiuo dũtaxat habetur κοινῶς, ut ἰέναι Ἰλιά. λ̄.

Βάν δ' ἰέναι καθ' ὅμιλον ἀνὰ στρατὸν εὐρὺν ἀχαιῶν. Quod a prima persona plurali fit, extrema in ναι, mutata, ἴεμεν, ἰέναι, unde ἀπιέναι, μετιέναι, & similia. Poetæ tamen etiam in aliis utuntur modis, et participiis. Ὀδυσσείας η̄. ἥδ' ἑτέρωθεν ὑπ' αὐλῆς οὐδὲν ἴησι Πρὸς δόμον ὑψιλέφ. καὶ Ὀδυσσείας λ̄. ὃς πολὺ κάλλιστος ποταμῶν ἐπὶ γαῖαν ἴησι.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστώς.

Ἵεμαι, ἵεσαι, ἵεται. & quæ sequuntur.

Παρατατικός.

Ἱέμην, ἵεσο, ἵετο. καὶ τὰ λοιπά.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Ἵεσο, ἱέσθω. Δυϊκά. ἵεσθον, ἱέσθων. Πληθυντικά. ἵεσθε, ἱέσθωσαν. Ἰλιάδος μ̄.

Ἀλλὰ πρόσσω ἵεσθε, καὶ ἀλλήλοισι κέλεσθε.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΠΑΘΗΤΙΚΑΙ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Ὁ ἱέμενος, τοῦ ἱεμένου. ἡ ἱεμένη, τῆς ἱεμένης. τὸ ἱέμενον, τοῦ ἱεμένου. Ὀδυσσείας ρ̄.

Εἵλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ὅ οἱ παλάμηφιν ἀρήρει

Ἄστυ δὲ ἱέμενος, ὅ ἐστι πορευόμενος. *Reliqua uero ſiquis uariare uoluerit, regulas uerborum in μι, primæ coniugationis omnino ſequetur. Sed quoniam frequentiſſimus eſt huius uerbi uſus apud Homerum, facere ad addiſcentium utilitatem iudicaui, ſi omnes eius formas, perſonas, numeros, tempora, modosq; omnes, ueluti in λείβω fecimus, explicarem. Eſto itaque hæc eius declinatio.*

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

ἐνεστώς. Ἵημι, ἵης, ἵησι. Δυϊκά. ἵετον, ἵετον.
Πλη. ἵεμεν, ἵετε, ἱεῖσι κοινῶς, καὶ ἱέασι ἰωνικῶς. καὶ ἱᾶσι ἀττικῶς.

παρατ. ἵην. ἵης, ἵη, uel ἵεον ἵουν. ἵεες. ἵεις, ἵεε, ἵει.
Δυϊ. ἵετον, ἱέτην. Πλη. ἵεμεν, ἵετε, ἵεσαν.

παρακ. εἷκα, εἷκας, εἷκε. Δυϊ. εἵκατον, εἵκατον.
Πλη. εἵκαμεν, εἵκατε, εἵκασι.

ὑπερσυν. εἵκειν, εἵκεις, εἵκει. Δυϊ. εἵκειτον, εἱκείτην.

ἄχρηστα.

ἄχρηστα. Πληθ. εἵκειμεν, εἵκειτε, εἵκεισαν.

ἀόρ. ά. ἧκα, ἧκας, ἧκε. unde apud Homerum

ξυνέηκε. Δυϊ. ἥκατον, ἥκάτην. Πληθ. ἥκαμεν. ἥκατε, ἧκαν.

ἀόρ. β'. ἧν, ἧς, ἧ. Δυϊ. ἕτον, ἕτην.

Πλη. ἕμεν, ἕτε, ἕσαν.

μέλλ ά. ἥσω, ἥσεις, ἥσει. Δυϊ. ἥσετον, ἥσετον.

Πλη. ἥσομεν, ἥσετε, ἥσουσι.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

ἐνεσ. καὶ παρατ. ἵετι. ἱέτω. Δυϊ. ἵετον, ἱέτων.

Πληθ. ἵετε, ἱέτωσαν.

παρακ. καὶ ὑπερσ. εἷκε, εἱκέτω. Δυϊ. εἵκετον, εἱκέτων.

Πληθ. εἵκετε, εἱκέτωσαν. ἄχρηστα.

ἀόρ. β'. ἕς, ἕτω. Δυϊ. ἕτον, ἕτων.

Πληθ. ἕτε, ἕτωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ.

ἐνεσ. καὶ παρατ. ἱείην, ἱείης, ἱείη. Δυϊ. ἱείητον, ἱειήτην.

Πλη. ἱείημεν, ἱείητε, ἱείησαν καὶ ἱεῖεν.

παρακ. καὶ ὑπερσ. εἵκοιμι, εἵκοις, εἵκοι.

Δυϊ. εἵκοιτον, εἱκοίτην.

Πλη. εἵκοιμεν, εἵκοιτε, εἵκοιεν.

ἀόρ. β. εἵην, εἵης, εἵη. Δυϊ. εἵητον, εἱήτην.

Πληθ. εἵημεν, εἵητε, εἵησαν καὶ ἱεῖεν.

μέλλ. ά. ἥσοιμι, ἥσοις, ἥσοι. Δυϊ. ἥσοιτον, ἡσοίτην.

Πλη. ἥσοιμεν, ἥσοιτε, ἥσοιεν.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ.

ἐνεσ. καὶ παρατ. Εὰν ἱῶ, ἱῇς, ἱῇ. Δυϊ. ἐὰν ἱῆτον, ἱῆτον.

Πλη. ἐὰν ἱῶμεν, ἱῆτε, ἱῶσι.

παρακ. καὶ ὑπερ. ἐὰν εἵκω, εἵκῃς, εἵκῃ. Δυϊ. ἐὰν εἵκητον.

εἵκητον

εἴκητον. Πλη. ἐὰν εἴκωμεν, εἴκητε, εἴκωσι.

ἀόρ. β΄. ἐὰν ὧ, ἧς, ἧ. Δυϊ. ἐὰν ἧτον, ἧτον.

Πληθ. ἐὰν ὧμεν, ἧτε, ὧσι. καὶ διαλύσει

ἐὰν ἕω, ἕῃς, ἕῃ. Δυϊ. ἐὰν ἕητον, ἕητον.

Πλη. ἐὰν ἕωμεν, ἕητε, ἕωσι. καὶ πλεονασμῷ

ἐὰν εἵω, εἵῃς, εἵῃ. Δυϊ. ἐὰν εἵητον, εἵητον.

Πλη. ἐὰν εἵωμεν, εἵητε, εἵωσι.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ.

ἐνεστὼς καὶ παρατ. ἱέναι, καὶ ἀττικῶς, καὶ δωρικῶς ἱέμεναι, καὶ ἰωνικῶς ἱέμεν.

παρακ. καὶ ὑπερσ. εἱκέναι. ἀόριστος β΄. εἷναι, καὶ ἀττικῶς καὶ δωρικῶς ἕμεναι, καὶ ἰωνικῶς ἕμεν.

ΜΕΤΟΧΑΙ.

ἐνεσ. καὶ παρατ. ὁ ἱεὶς, τοῦ ἱέντος. ἡ ἱεῖσα, τῆς ἱείσης. τὸ ἱὲν, τοῦ ἱέντος.

παρακ. καὶ ὑπερσ. ὁ εἱκὼς, τοῦ εἱκότος. ἡ εἱκυῖα, τῆς εἱκυίας. τὸ εἱκὸς, τοῦ εἱκότος.

ἀόρ. β΄. ὁ εἷς, τοῦ ἕντος. ἡ εἷσα, τῆς εἵσης. τὸ ἓν, τοῦ ἕντος.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

ἐνεστὼς. ἵεμαι, ἵεσαι, ἵεται. Δυϊ. ἱέμεθον. ἵεσθον, ἵεσθον. Πληθ. ἱέμεθα, ἵεσθε, ἵενται.

παρατ. ἱέμην, ἵεσο καὶ ἵου, ἵετο. Δυϊ. ἱέμεθον, ἵεσθον, ἱέσθην. Πληθ. ἱέμεθα, ἵεσθε, ἵεντο.

παρακ. εἷμαι, εἷσαι, εἷται. Δυϊ. εἵμεθον, εἷσθον. εἷσθον. Πληθ. εἵμεθα, εἷσθε, εἷνται.

ὑπερσυν. εἵμην, εἷσο, εἷτο. Δυϊ. εἵμεθον, εἷσθον, εἵσθην. Πληθ. εἵμεθα, εἷσθε, εἷντο.

ἀόρ. α΄. ἕθην, ἕθης, ἕθη. Δυϊ. ἕθητον, ἑθήτην.

Πληθ. ἕθημεν, ἕθητε, ἕθησαν.

ἄλλως εἵθην, εἵθης, εἵθη. &c. per dipht.

μέλλ. ά. ἑθήσομαι, ἑθήσῃ, ἑθήσεται.

Δυϊ. ἑθησόμεθον, ἑθήσεσθον, ἑθήσεσθον.

Πληθ. ἑθησόμεθα, ἑθήσεσθε, ἑθήσονται.

μετ' ὀλ. μέλ. εἵσομαι, εἵσῃ, εἵσεται.

Δυϊ. εἱσόμεθον, εἵσεσθον, εἵσεσθον.

Πληθ. εἱσόμεθα, εἵσεσθε, εἵσονται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ.

ἐνεσ. καὶ παρατ. ἵεσο καὶ ἵου, ἱέσθω. Δυϊ. ἵεσθον, ἱέσθων.

Πληθ. ἵεσθε, ἱέσθωσαν.

παρακ. καὶ ὑπερσ. ἵεισο, ἱείσθω. Δυϊ. ἵεισθον, ἵεισθον.

Πληθ. ἵεισθε, ἱείσθωσαν.

ἀόρ. ά. ἧντι, ἱήτω. Δυϊ. ἧντον, ἱήτων.

Πληθ. ἧντε, ἱήτωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ.

ἐνεσ. καὶ παρατ. ἱείμην, ἱεῖο, ἱεῖτο.

Δυϊ. ἱείμεθον, ἱεῖσθον, ἱείσθην.

Πληθ. ἱείμεθα, ἱεῖσθε, ἱεῖντο.

παρακ. καὶ ὑπερσυν. εἵμην, εἷο, εἷτο. &c.

ἀόρ. ά. ἱείην, ἱείης, ἱείη. Δυϊ. ἱείητον, ἱειήτην.

Πληθ. ἱείημεν, ἱείητε, ἱείησαν.

μέλλ. ά. ἡσοίμην, ἥσοιο, ἥσοιτο.

Δυϊ. ἡσοίμεθον, ἥσοισθον, ἡσοίσθην.

Πληθ. ἡσοίμεθα, ἥσοισθε, ἥσοιντο.

μετ' ὀλ. μέλ. εἱσοίμην. εἵσοιο, εἵσοιτο.

Δυϊ. εἱσοίμεθον, εἵσοισθον, εἱσοίσθην.

Πληθ. εἱσοίμεθα, εἵσοισθε, εἵσοιντο.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ.

ἐνεστὼς καὶ παρατ. ἐὰν ἑῶμαι, ἑῇ, ἑῆται.
Δυϊ. ἑώμεθον, ἑῆσθον, ἑῆσθον.
Πληθ. ἑώμεθα, ἑῆσθε, ἑῶνται.
παρακ. καὶ ὑπερσυν. ἐὰν εἱῶμαι, εἱῇ, εἱῆται.
Δυϊ. ἐὰν εἱώμεθον, εἱῆσθον, εἱῆσθον.
Πληθ. ἐὰν εἱώμεθα, εἱῆσθε, εἱῶνται.
ἀόρ. ά. ἐὰν ἑθῶ, ἑθῇς, ἑθῇ.
Δυϊ. ἐὰν ἑθῆτον, ἑθῆτον.
Πληθ. ἐὰν ἑθῶμεν ἑθῆτε, ἑθῶσι.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ.

ἐνεσ. καὶ παρατ. ἵεσθαι. παρακ. καὶ ὑπερσ. εἷσθαι.
ἀόρ. ά. ἑθῆναι. μετ᾽ ὀλ. μέλλ. ἑθήσεσθαι.

ΜΕΤΟΧΑΙ.

ἐνεστὼς καὶ παρατ. ὁ ἱέμενος, ἡ ἱεμένη, τὸ ἱέμενον.
παρακ. καὶ ὑπερσ. ὁ εἱμένος, ἡ εἱμένη, τὸ εἱμένον.
ἀόρ. ά. ὁ ἑὶς, ἡ ἑῖσα, τὸ ἕν.
μέλλων. ὁ ἑθησόμενος, ἡ ἑθησομένη, τὸ ἑθησόμενον.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

ἐνεστὼς. ἵεμαι, ἵεσαι, ἵεται. &c. uti passiuum.
παρατ. ἱέμην, ἵεσο καὶ ἵου, ἵετο.
ἱέμεθον, ἵεσθον, ἱέσθην.
ἱέμεθα, ἵεσθε, ἵεντο.
ἀόρ. ά. ἡκάμην, ἥκω, ἥκατο.
ἡκάμεθον, ἥκασθον, ἡκάσθην.
ἡκάμεθα, ἥκασθε, ἥκαντο.
ἀόρ. β΄. ἕμην, ἕσο κοινῶς, καὶ ἕο ἰωνικῶς, καὶ οὗ ἀττικῶς, ἕτο. Δυϊ. ἕμεθον. ἕσθον, ἕσθην. Πλη. ἕμεθα, ἕσθε, ἕντο. unde illud. ἐξ ἔρον ἕντο.

μέλλ. ά. ἥσομαι, ἥσῃ, ἥσεται.
ἡσόμεθον, ἥσεσθον, ἥσεσθον.
ἡσόμεθα, ἥσεσθε, ἥσονται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ.

ἐνεσ. καὶ παρατ. Ἵεσο, ἱέσθω. Δυϊ. ἵεσθον, ἱέσθων.
Πλη. ἵεσθε, ἱέσθωσαν.
ἀόρ. β΄. ἕσο κοινῶς, καὶ ἕο ἰωνικῶς, καὶ οὗ ἀττικῶς.
ἕσθον, ἕσθον. Πληθ. ἕσθε ἕσθωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ.

ἐνεστώς. Ἱείμην, ἱεῖο, ἱεῖτο.
Δυϊ. ἱείμεθον, ἱεῖσθον, ἱείσθην.
Πλη. ἱείμεθα, ἱεῖσθε, ἱεῖντο.
μέλλ. ά. ἡσοίμην, ἥσοιο, ἥσοιτο.
ἡσοίμεθον, ἥσοισθον, ἡσοίσθην.
ἡσοίμεθα, ἥσοισθε, ἥσοιντο.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ.

ἐνεσ. ἐὰν. Ἱῶμαι, ἱῇ, ἱῆται.
ἱώμεθον, ἱῆσθον, ἱῆσθον.
ἱώμεθα, ἱῆσθε, ἱῶνται.
ἀόρ. β΄. ὧμαι, ἧ, ἧται.
ὥμεθον, ἧσθον, ἧσθον.
ὥμεθα, ἧσθε, ὧνται.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ.

ἵεσθαι. ἀόριστος β΄. ἕσθαι. μέλλων πρῶτος
ἥσεσθαι.

ΜΕΤΟΧΑΙ.

ἐνεστώς. ὁ ἱέμενος, ἡ ἱεμένη, τὸ ἱέμενον.
ἀόρ. β΄. ὁ ἕμενος, ἡ ἑμένη, τὸ ἕμενον.
μέλλ. ά. ὁ ἡσόμενος, ἡ ἡσομένη, τὸ ἡσόμενον.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΗΜΑΙ, ΤΟ ΚΑΘΗΜΑΙ.

Ημαι, præsentis temporis est, & primæ coniugationis uerborum in μι: est enim ἕω τὸ κάθημαι, hoc est, sedeo, à quo ἑέω, κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν τοῦ ε, καὶ συναιρέσει ἑῶ, unde ἕημι deriuatiuum, sicut a τιθέω, τιθῶ, τίθημι. Passiuum ἕεμαι, καὶ κρείσει τῶν δύω εε, εἰς η, fit ἧμαι, sicut δημοσθένεε, δημοσθένη. licet frequentius & familiarius in ει, diphthongum fiat huiusmodi crasis. Sed hoc factũ est, ne coincideret cum εἷμαι, præterito passiuo, ἀπὸ τοῦ ἵημι τὸ πέμπω. Præterea ἕεμαι incipit a uocali, et duo εε, per crasim in ει, diphthongum plerunque mutatur, quando syllaba incipit a consonante, ut κέεμαι, κεῖμαι. δημοσθένεες, δημοσθένεις. licet interdum etiam in η, commutentur, ut δημοσθένεε, δημοσθένη. At quando syllaba incipit a uocali, duo εε, in ει, diphthongum nunquam mutantur, sed in η, ut ἕεμαι, ἧμαι. Propter quod argui potest, hoc uerbum neque esse a uerbo in ω, desinente, neque in μι. nam si a uerbo desinente in ω fieret; penultima esset aut ο, sicut τύπτομαι, aut ου, sicut ποιοῦμαι, aut ω, sicut βοῶμαι. Si uero a uerbo in μι desinente; aut eius penultima esset ε, ut τίθεμαι, aut α, ut ἵσαμαι, aua ο, ut δίδομαι, aut υ, ut ζώννυμαι, quorum nullum uidemus esse. Nec Aeolicum est. sed sciendum pathos esse. nam integrum eius est ἕεμαι: quod habet ε, correptum in penultima: quod proprium est uerborum in μι, primæ coniugationis: quod secunda ostendit persona, quæ desinit in σαι. quia omne tempus præsens in μαι desi-

nens, habens ſecundam perſonam in σαι, *eſt, uerbis in* μι, *ut* τίθεσαι, *ab eo quod eſt* τίθεμαι. *Sic* ἧσαι, *ab eo quod eſt* ἧμαι. Ιλιάδος β. Τῷ νῦν ἀτρείδη ἀγαμέμνονι ποιμένι λαῶν ἧσαι ὀνειδίζων. *hoc eſt, ſedes exprobrans. Tertia perſona* ἧται καὶ ἧσαι *interpoſito* σ, Οδυσσείας ν. ἧσαι ἐν ἀτρείδαο δόμοις παρὰ δ' ἄσπετα κεῖται. Δυϊκά. ἥμεθον, ἧσθον. Πλη. ἥμεθα, ἧσθε, ἧνται, καὶ ἰωνικῶς ἕαται. Ιλιάδος γ. Οἱ δὴ νῦν ἕαται σιγῇ. *Conſueuit enim Homerus has tertias perſonas plurales præſentis temporis, hoc eſt,* ἧνται, *&* κεῖνται, *a tertia ſingulari (Ionum more) formare, tanquam tertiam pluralem præteriti paſſiui uerborum circunflexorum, corripiendo penultimam ac interponendo* α, *ſicut* πεποιέαται, ἀπὸ τοῦ πεποίηται. *At metri gratia eandem ſyllabam quæ ex longa breuis facta eſt,* παρενθέσει τοῦ ι, *iterum producit, ut* εἵαται, καὶ κείαται. Ιλιάδος β. καὶ νήπια τέκνα. Εἵαται ἐν μεγάροις. καὶ Οδυσσ. υ. Ενθ' ἄρα οἱ μύλαι εἵατο ποιμένι λαῶν. *Sed ſuper hoc, & alijs huiuſmodi Euſtathius uarias adducit ſententias, & Heraclidæ, & Ariſtarchi, & Zenodoti, quas referre longum eſſet.*

Παρατατικός.

Ημην, ἧσο, ἧτο, καὶ ἧσο, ἐπενθέσει τοῦ σ, *ut quibuſdam placet.* Ιλιάδος α. Αλλ' ἀκέων δὴν ἧσο. Δυϊκά. ἥμεθον. ἧσθον, ἥσθην. Ιλιάδ. δ. Πλησίαι αἵγ' ἥσθην, κακὰ δὲ τρώεσσι μεδέσθην. Πληθ. ἥμεθα, ἧσθε, ἧντο. Ιλιάδος γ. Τοῖοι ἄρα τρώων ἡγήτορες ἧντ' ἐπὶ πύργῳ. καὶ ἰωνικῶς ἕατο. Ιλιάδος. η. Οἱ δ' ἕατ' εἰν ἀγορῇ τρῶες καὶ δαρδανίωνες. *Et* εἵατο. Οδυσσ. γ. Πεντηκόσιοι δ' ἐν ἑκάστῃ εἵατο.

εἵατο. *Possunt etiam hæc (ut quibusdam piacet)* ἀπὸ
τοῦ ἕω *grauitono deduci, ut suo loco dicetur.*

ΤΟ ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΟΝ.

Ησο, ἥσθω. Ιλιάδος γ̄. Ησο παρ' αὐτὸν ἰοῦσα. &
Ιλιάδος δ. Τέτλα σι αἰπῆ ἧσο, &c.

Componitur hoc uerbum cum κατὰ *præpositione,*
& idem habet significatum, ut κάθημαι, κάθησαι, κά-
θηται. *unde* κάθησθαι *infinitiuum.* Παρατατικὸς.
Καθήμην, κάθησο, κάθητο, καὶ κάθησθο, *sicut* ἧτο, ἧσο.

ΤΟ ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΟΝ.

Κάθησο, καθήσθω. Ιλιάδ. ᾱ. ἀλλ' ἀκέουσα κάθησο,
ἐμῷ δ' ἐπιπείθεο μύθῳ. *& similia quæ in usu haben-*
tur, in quibus accentus retrahitur in antepenulti-
mam, nisi ubi extrema longa fuerit. Cur autem hoc
fiat, talis assignatur ratio, quoniam κάθημαι παρα-
σύνθετον *est sicut* ἀέκων ἀέκοντος. *Præpositiones enim*
sumuntur cū partibus orationis, aut per σύνθεσιν: *ut*
καταγράφω: *aut per* παρασύνθεσιν, *ut* κάθημαι: *aut*
per σύνταξιν, *ut* κατὰ τῆς πόλεως. *Sed aduertendū est*
Græcos id appellare σύνθετον, *quod in ipsa prima posi*
tione uerbi componitur, ut καθέζω, ἐκ κατὰ & ἕζω,
utrunque enim per se dicitur.

Παρασύνθετον *uero, non id solum quod a composito*
deriuatur, ut φίλιππος, φιλιππίζω, *sed etiam quod non*
in ipsa prima compositione uerbi fit, quia ea non inue-
niatur, sed in eius deriuatis, sicut est κάθημαι, *cuius*
prima positio esset ἕημι, *si in usu existeret. Inde*
ἕεμαι *passiuum, quorum neutrum componitur. Non*
enim καθέεμι *dicimus, neque* καθέεμαι, *sed* κάθη-

 μαι,

μαι, quod deriuatum est, ἀπὸ τοῦ ἕεμε, postquam κατὰ κρᾶσιν factum est ἧμαι, ut dictum est. Quare neque mirandum est, si κάθημαι non eundem habet accentum quem ἧμαι, cum traditum sit quòd in compositis accentus simplicium non mutatur, siue quòd κάθημαι non est compositum, sed decompositum, siue quòd ut ἄεκων nõ habet compositionem positiuam, sic etiam κάθημαι. et ut ex α, particula priuatiua, & ἑκὼν, componitur ἄεκων, sic ex κατὰ et ἧμαι componitur κάθημαι. quoniam ἀείκω non inuenitur. sic etiam κάθημαι non potest dici deriuatum esse ab eo quod est καθέημι, uel καθέεμαι, quorum neutrum est in usu, sed compositum esse ex κατὰ & ἧμαι, sicut ἄεκων ex α, particula priuatiua, & ἑκὼν, ἑκόντος, quod est participium non positiuum, hoc est, præsentis temporis, sed aoristi secundi.

Sciendum est autem huiusmodi compositionem, (si compositio sit) decompositionem appellari, et propterea accentum transcendere. Et ut non dicimus ἀεκὼν, ἀεκόντος, sed ἄεκων, ἀέκοντος, sic etiam non dicimus καθῆμαι, καθῆσαι, sed κάθημαι, κάθησαι. Est & alia communis regula uerborum in μι: quòd omne uerbum passiuum in μαι desinens, a uerbo in μι declinatum, in compositione accentum retrahit in tertiam a fine, nisi quid impediat, ut κεῖμαι, ἀπόκειμαι. ἧμαι, κάθημαι. ἥμην, καθήμην. ἧσο, κάθησο. ἧτο, κάθητο, &c.

Sed quoniam alia uerba sunt in ω desinentia, hoc est, ἕω, ἑῶ, ἕζω, ἵζω, ἱζάνω, quæ idem significant quod κάθημαι, & eorum usus uarius est et mixtus; ab

re

re non erit etiam de ipsis hoc in loco aliquid dicere.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΕΩ ΤΟ ΚΑΘΗΜΑΙ.

EST igitur ἕω grauitonum & aspiratum, quod sedeo etiam significat, & induo, ut supra dictum est, & in utraque significatione eius præterita augentur, non ε in η secundum communem regulam mutato, sed ι in diphthongum assumpto, cum sit de numero quatuordecim siue sexdecim uerborum, quæ communiter annotantur, ut libro tertio, in augmento præteritorum dictum est. non tamen in usu habetur in omnibus temporibus. nam ἕω præsenti tempore in neutra harum significatione utimur, neque εἷον præterito imperfecto, neque ἧκα præterito perfecto actiuo. At præteritum perfectum passiuum, hoc est, εἷμαι, εἷσαι καὶ ἕσαι, εἷται καὶ εἷσαι, σ, interposito, in utraque habetur significatione, & pro induo, & pro sedeo. Pro induo, Ὀδυσ. ψ. Νῦν δ' ὅτι ῥυπόω, κατὰ δὲ χροῒ εἵματα εἷμαι. Indutus sum, Ὀδυσ. ω. Ἀλλ' ἅμα γῆρας, λυγρὸν ἔχεις αὐχμεῖς τε κακῶς, καὶ ἀεικέα ἕσαι. καὶ Ὀδυσ. λ. κακὰ δὲ χροῒ εἵματα εἷται. siue εἷσαι, ut quidam legunt. Sic etiam & præteritum plusquamperfectum passiuum, hoc est, εἵμην, εἷσο, καὶ ἕσο, εἷτο, καὶ εἷσο, καὶ εἵατο tertia pluralis ἰωνικῶς. Ἰλιάδ. γ. Λάϊνον ἕσσο χιτῶνα κακῶν ἕνεχ' ὅσσα. & Ὀδυσ. π. Ἦ γάρ τοι νέον ἦσθα γέρων, καὶ ἀεικέα ἕσσο. Differt autem a uerbo substantiuo ἕσο aspiratione tantum. Ὀδυσ. χ. Ἀμφὶ δὲ δέρμα ἕσο βοὸς νεόδαρτον. Et Ἰλιάδος ψ. καὶ φωνὴν, καὶ τοῖα περὶ χροῒ εἵματα ἕσο. Et Ἰλιά. σ. Οἱ δὲ χιτῶνας εἵατ' ἐυννήτους ἦκα στίλβοντας ἐλαίῳ.

ἐλαίῳ. *hoc est, induti erant. Participio quoque, hoc est,* εἱμένος *utitur Homerus* Ιλιά δος α. Ωμοι ἀναιδείην ἐπιειμένε. *id est, Impudentiam indute.* & Ιλιάδος σ. Τρὶς δὲ δύ᾽ αἴαντες θοῦριν ἐπιειμένοι ἀλκήν.

In alia uero significatione, hoc est, sedeo, frequentissimo habetur in usu, maxime in tertijs personis pluralibus, εἵνται, & εἵντο, καὶ ἰωνικῶς ἕαται, & ἕατο, καὶ παρενθέσει τοῦ ι, διὰ τὸ μέτρον εἵαται, καὶ εἵατο, *quę pro præsenti etiam et præterito imperfecto sumuntur. Iccirco nonnulli uolunt huiusmodi personas in hac significatione præsentis temporis esse, et præteriti imperfecti,* ἀπὸ τοῦ ἧμαι, *ut supradictum est. Aduertendum est hoc in loco* εἷμαι, *præteritum passiuum, eadē litteratura & eisdem accentibus diuersa habere significata, secundum diuersa themata, a quibus deducitur. Nam si* ἀπὸ τοῦ ἵημι τὸ πέμπω *fiat, dimissus sum siue liberatus sum, significat: si autem* ἀπὸ τοῦ ἕω, τὸ ἐνδύομαι, *indutus sum.*

Αόριστος πρῶτος.

Εἷσα, εἷσας, εἷσε. καὶ ἕσα, ἕσας, ἕσε, *a futuro* ἕσω *fit, & pro sedere feci, siue locaui accipitur.* Ομηρος ἐν βοιωτίᾳ, Κάδδ᾽ ἐν ἀθήνησ᾽ εἷσεν ἑῷ ἐν πίονι νηῷ. *et* Οδυσ. γ. Πὰρ δ᾽ ἄρα τηλέμαχον θεοείκελον εἷσαν ἄγοντες. *hoc est, sedere fecerunt. Vnde* ἕσαι ἀπαρέμφατον, καὶ ἐν συνθέσει, ἐφίσαι. Ιλιάδος ν. Τοὺς μ᾽ ἐκέλευσα πύλῃσιν ἐκαταστῆναι, καὶ ἐφέσαι. ἀντὶ τοῦ καθῆσαι. *Inuenitur etiam &* ἔφεσαι τὸ προστακτικὸν μέσον, ἀπὸ τοῦ εἱσάμην, *sicut* τύψαι, ἀπὸ τοῦ ἐτυψάμην. Οδυσ. ο. Αλλά με νηὸς ἔφεσσαι, ἐπεί σε φυγὼν ἱκέτευσα. *Hoc est, colloca me in naui.*

Et participium ὁ ἕσας, τοῦ ἕσαντος. Οδυσσείας ξ.
Ἐς δίφρον δέ μ᾽ ἕσας ἄγεν οἴκαδε δακρυχέοντα.
Et etiam pro indui accipitur. Οδυσσείας δ.
Ἀμφὶ δὲ εἵματα ἕσσα. & Ιλιάδος ε.
Τόν δ᾽ ἥβη λοῦσεν, χαρίεντα δὲ εἵματα ἕσσε.
Et in futuro. Οδυσσ. π. Ἕσσω μιν χλαῖνάν τε χιτῶνά.
τε εἵματα καλά. & Οδυσσείας ο.
Κεῖνος σε χλαῖνάν τε χιτῶνά τε εἵματα ἕσσει.

Εἱσάμην uero & ἑσσάμην Μέσος ἀόριστος πρῶτος. ἀντὶ τοῦ ἐνδέδυμαι, hoc est, indutus sum, accipitur. Ιλιάδος κ. Ἕσσατο δ᾽ ἔκτοσθεν ῥινὸν πολιοῖο λύκοιο. Et in eodem, Ἀμφὶ δ᾽ ἔπειτα δαφοινὸν ἑείσατο δέρμα λέοντος. præposito ε. καὶ Ἡσίοδος ἐν ἔργοις, Οἵ ῥα φυλάσσουσίν τε δίκας καὶ σχέθλια ἔργα, Ἠέρα ἑσσάμενοι. τουτέστιν ἐνδεδυμένοι. Sed hæc magis poetica sunt.

Ἕζω uero ἀπὸ τοῦ ἕω τό κάθημαι fit, πλεονασμῷ τοῦ ζ, & est quartæ coniugationis grauitonorum, cuius præterita augentur, ε, in η, mutato per communem regulam, ut ἕζω, ἧζον.
Παρακείμενος. Ἧκα, & componitur cum κατὰ præpositione, ut καθέζω, unde καθέζομαι.
Παρατατ. καθήζομην. Παρακ. καθῆσμαι, καθῆσαι, καθῆσαι. Ὑπερσυν. καθήσμην, καθῆσο, καθῆσο. Ιλιάδος ά.
Καὶ ῥα κέουσα καθῆσο ἐπιγνάμψασα φίλον κῆρ. In quibus compositis non retrahitur accentus, quoniam huiusmodi præterita si duas habeant consonantes, accentum suorum simplicium etiam in compositione seruát ut ἧγμαι κατῆγμαι, εἷργμαι καθεῖργμαι. sic ἧσμαι καθῆσμαι, et ἥσμην καθήσμην. est et alia regula, quod omnia

præterita

præterita indicatiua a uocali natura longa incipientia, accentum seruant in compositione, quem eorum simplicia habent, ut εἶχον κατεῖχον, εὗρον ἐξεῦρον, ἧψα συνῆψα, ὦγε ἀνῶγε, ὦγμαι ἀνῶγμαι, ὦσμαι ἀπῶσμαι. sic ἧσμαι καθῆσμαι. Excipitur εἶξεν ὑπόειξεν, & εἶκον ἀπόεικον. Σύνοιδα uero ἀπὸ τοῦ οἶδα, & κάτοιδα ἀπὸ τοῦ οἶδα Aeolica sunt: gaudent enim Aeoles accentuum transmutatione, ut ἀτρεὺς, ἄτρευς, & similibus. Positum est indicatiua præterita: quoniam εἰπὲ, ἔξειπε: & εὑρὲ, ἔφευρε: εὗδε, κάθευδε, imperatiua sunt, non autem indicatiua. Additum est a uocali incipientia, propter χὲς, περίχες. χεῦε, κατάχευε. Additum est, & a natura longa, propter ἷζε, ἔφιζε, cuius penultima apud poetas communis est. Preterea καθῆσμαι & καθήσμην, ἀπὸ τοῦ καθέσομαι, non sunt decomposita, ut κάθημαι, sed composita, iccirco accentum seruant suorum simplicium. Etiam annotandum est, hoc uerbum in litteratura passiua magis in usu haberi, quàm actiua, ut apud Homerum latissime uidere licet.

Ἵζω etiam ἀπὸ τοῦ ἕω deriuatur πλεονασμῷ τοῦ ζ, ac ε, in ι, conuerso, sicut ῥέπω, ῥίπτω. & componitur cum κατὰ, ut καθίζω. παρατατικὸς, ἐκάθιζον. παρακ. κεκάθηκα. ἡ μετοχὴ, κεκαθικώς. ἀόριστος ά. ἐκάθισα. τὸ προστακτικὸν, κάθισον, ὡς τύψον. μέλλ. ά. καθίσω, & reliqua, quæ magis sunt in usu in litteratura actiua quàm passiua. Significationem uero nunc actiuam habent, ut Ιλιά. γ̄. Ἄλλους μὲν κάθισον τρῶας: nunc neutralem. Ἡσίοδος ἐν Θεογονίᾳ, Ἔν τε δίκῃ βασιλεῦσι παρ' αἰδοίοισι

αἰδοίοισι καθίζει. Καὶ Ομηρος ἐν Βοιωτίᾳ, Ος τρώων σκοπὸς ἷζε ποδωκείῃσι πεποιθὼς.

Κεῖμαι, etiam præsentis temporis est, et primæ coniugationis uerborũ in μι, sicut ἧμαι. Est enim κέω grauitonorum, cuius passiuo usus est Homerus Οδυσ. π. Καὶ τὰ μὲν ἐν σπείεσσι θεῶν ἰότητι κέονται, hoc est, iacent. & Ιλιάδος χ. Ατάρτοι εἵματ' ἐνὶ μεγάροισι κέονται. A quo κέεω, unde fit deriuatiuum in μι, κέημι: passiuum κέεμαι, καὶ κράσει τῶν δύο εε εἰς ει δίφθογγον, κεῖμαι, sicut ποιέετε, ποιεῖτε. propter quod etiam argui posset, hoc neque esse a uerbo in ω, desinente, neque in μι, cum eius penultima sit ει diphthon. quam nullum uerbum passiuum in μαι desinens inuenitur habere, sed aut α, aut ε, aut ο, aut ȣ, aut υ, aut ω. sed hoc est κατὰ πάθος. nam duo uerba passiua a uerbis in μι, communiter annotantur, hoc est, ἧμαι, & κεῖμαι, quæ cum Aeolica non sint, penultimam habent productam. Alterum quidem η, monophthongum, alterum ει, diphthongum. sed de hoc in ἧμαι satis dictum est. Secunda persona κεῖσαι. Tertia κεῖται. Δυϊκά. κείμεθον, κεῖσθον, κεῖσθον. Πληθ. κείμεθα, κεῖσθε, κεῖνται, καὶ ἰωνικῶς κέαται, interiectoq. ι, διὰ τὸ μέτρον κείαται. Ιλιάδος ω. Δοιοὶ γάρ τε πίθοι κατακείαται ἐν διὸς οὔδει. Παρατ. ἐκείμην, ἔκεισο, ἔκειτο. Δυϊκά. ἐκείμεθον, ἔκεισθον, ἐκείσθην. Πληθ. ἐκείμεθα, ἔκεισθε, ἔκειντο, καὶ ἀποβολῇ τῆς αὐξήσεως κεῖντο, καὶ ἰωνικῶς κέατο, καὶ κείατο ποιητικῶς.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΙΣΗΜΙ.

Ισημι τὸ γινώσκω, ἀπὸ τοῦ ἰσάω, ἰσῶ fit, & est secundæ

cundæ cõiugationis uerborum in μι. *Est etiam* εἴδω τὸ γινώσκω, ὁ μέλλων εἴσω, *unde* ἰσῶ *circunflexum abiecto* ε, *de diphthongo, quoniam uerbo in* ω *desinentia, ex grauitonis in circunflexa mutata, terminantur in penultima in* ι, *correptum, ut* πείθω, πιθῶ. στείχω, στιχῶ. φείδω, φιδῶ. *sic* εἴδω, ἰδῶ, εἴσω, ἰσῶ *secundæ coniugationis circunflexorum, unde fit deriuatiuum* ἴσημι, *ut* ἱστάω, ῶ, ἵστημι, καὶ δωρικῶς ἴσαμι, η, *in* α *conuerso*. Θεόκριτος ἐν ὁδοιπόροις, Καλῶς μάλα τοῦτο ἴσαμι. *hoc est, noui. Secunda persona* ἴσης. *Tertia* ἴσισι. Δυϊκά. ἴσατον, ἴσατον. Πληθ. ἴσαμεν, καὶ συγκοπῇ ἴσμεν, καὶ δωρικῶς καὶ αἰολικῶς ἴδμεν, τροπῇ τοῦ σ εἰς δ ὡς ὀσμὴ, ὀδμή. Ιλιά. ψ. Ατρείδη, ἴδμεν γὰρ ὅσον προβέβηκας ἁπάντων. *&* Ιλιάδος υ. Ιδμεν δ' ἀλλήλων γενεὴν, ἴδμεν δὲ τοκῆας. *hoc est, nouimus. Secunda persona* ἴσατε, καὶ ἴστε. Ιλιάδος β'. Υμεῖς γὰρ θεαί ἐστὲ, πάρεστέ τε, ἴστε τε πάντα. *Tertia persona* ἴσασι, *accentu acuto in antepenultima, sicut datiuus pluralis participij* ἴσας, ἴσαντος. ἰσὰς *tamen* ὀξύτονον *esse debuerat, cum sit participium præsentis temporis a uerbo in* μι, *secundæ coniugationis, sicut* ἱστὰς, βιβὰς, κιχρὰς, *sed sequutum est participia dissyllaba primi aoristi actiui, ut* χρίσας, πρίσας, κτίσας, *cum similem habeant litteraturam. Hac igitur ratione* ἴσας, ἴσαντος *in usu habetur, cuius datiuus pluralis est* ἴσασι, *quam scripturam & accentum tertia persona pluralis præsentis temporis omnino sequuta est*. Ιλιάδος υ.

Ημετέρην γενεὴν πολλοὶ δέ μιν ἄνδρες ἴσασιν.

Παρατατικὸς.

Παρατατικός.

Ισην, ἴσης, ἴση, ſicut ἴσην, ἴσης, ἴση. Δυϊκά. ἴσατον, ἰσάτην. Πλη. ἴσαμεν, ἴσατε, ἴσασαν, καὶ συγκοπῇ ἴσαν. Οδυσσείας ᾱ. Επεὶ πολλοὶ ἴσαν ἀνέρες ἡμέτερον δῶ. ἀντὶ τοῦ ἔγνων καὶ ἔμαθον. οὕτως Εὐστάθιος.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ.

Ενεστῶς καὶ παρατ.

Ισαθι, *a genitiuo participij, ſiue a prima perſona plurali, ſicut* ἴσαθι: *& patitur ſyncopam in omnibus numeris & perſonis, ut* ἴσαθι, ἴσθι. ἰσάτω, ἴσω. Δυϊκά. ἴσατον, ἴσον. ἰσάτων, ἴσων. Πληθ. ἴσατε, ἴσε, ἰσάτωσαν, ἴσωσαν, καὶ ἴσων.

In quibus ſyncopam patientibus aduertendum eſt, quòd principalis ſyllaba aſpiranda fuerat, quia ι *ante* ς, *per communem regulam aſpiratur, niſi* ρ *ſequatur, ut* ἴσωρ ὁ ἐπιστήμων, ἱστορία ἱστορῶ. ἱσαῖος *nomen proprium*, ἱσὸς, ἱσίον, ἵστημι. *At* ἴσρος *fluuij nomen tenui ſpiritu ſcribitur, quia poſt* ς *ſequitur* ρ. *Annotantur etiam quæ ſyncopam patiuntur, qualia ſunt iam dicta, ut* ἴσω, ἴσον, ἴσων. ἴσε, ἴσωσαν, καὶ ἴσων.

Hoc etiam aduertendum eſt, quod ſecunda perſona huius imperatiui, hoc eſt, ἴσθι, *& ſcriptura & accentu eadem eſt cum ſecunda imperatiui ſubſtantiui uerbi* εἰμὶ, *nec diſcerni poſſunt, niſi ex orationis ſententia. Cætera uero omnia ex ipſis primitiuis uocalibus diſcretionem habent: illa enim ab* ε, *principium habent, ut* ἔσθι, ἔσω. ἔσον, ἔσων, ἔσε, ἔσωσαν. *Hæc uero ab* ι, *ut* ἴσθι, ἴσω, ἴσον, ἴσων. ἴσε, ἴσωσαν, καὶ ἴσων.

Απαρέμφατα.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ.

Ἐνεςῶς καὶ παρατ.

Ἱσάναι ἄχρηςον, a prima perſona plurali ἵσαμεν, extrema in ναι conuerſa, καὶ ἀττικῶς, καὶ δωρικῶς ἰσάμεναι, καὶ ἰωνικῶς ἰσάμεν, καὶ συγκοπῇ ἴσμεν, καὶ τροπῇ τοῦ σ εἰς δ, δωρικῶς καὶ αἰολικῶς ἴδμεν. Θεόκριτος ἐν φαρμακευτρίᾳ, Οὐκ ἔφατ' ἀτρεκὲς ἴδμεν. hoc eſt, Non dixit uera ſcire. καὶ Ὀδυσ. θ. Εἴ τινά που δεδάηκας, ἔοικε δὲ οἴδμεν ἀέθλους. & in eodem: Ἀλλ' ἐθέλω ἴδμεν, καὶ πειρηθήμεναι ἄντην.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεςῶς.

I Σαμαι, ἵσασαι, ἵσαται, ἀπὸ τοῦ ἵσημι, penultima in propriam breuem mutata, et interiecto τ, ἵςαμαι, ἵςασαι, ἵςαται. Nec aſpiratur principalis ſyllaba, quamquam poſt ι, ſequatur ς, quod Ionum more factum eſt, qui aſpirationem fugientes, pro ea tenui ſpiritu utuntur, ut ἀπῖγμαι pro ἀφῖγμαι, & ἀπικόμην pro ἀφικόμην. & ſic in alijs huiuſmodi, quorum ἵςαμαι non aſpiratum in uſu remanſit, quod eius approbant compoſita, ut ἐπίςαμαι, ἐπίςασαι, ἐπίςαται. In quibus π, non uertitur in φ, ſicut in ἐφίςημι, & ἀφίςημι, ἀπὸ τοῦ ἵςημι. Methodius tamen alio modo hoc uerbum deducere uidetur: eſſe enim ἵςημι ἀπὸ τοῦ ἰσάω, ἰσῶ. μέλλ. ἰσήσω. παρακ. ἴσηκα. παθητικὸς, ἵσαμαι, ἵσασαι, ἵσαται, unde uerbale nomen ἰσατὸς, καὶ συγκοπῇ ἰςὸς, quod non aſpiratur διὰ τὸ πάθος, à quo nomine fit uerbum ἰςάω, ἰςῶ, unde ἵςημι, τὸ παθητικὸν, ἵςαμαι. Philo uero ſic: Eſt

ἄδω grauitorum. μέλ. εἴσω. παρακείμενος, εἶκα. ὁ παθητικὸς, εἶσμαι, εἶσαι, εἶςαι, unde ἰςὸς uerbale nomen ſicut à δέδοται, δοτὸς, abiecto ε, de diphthongo, ut ἱμάτιον, ἀπὸ τοῦ εἶμαι. Ab hoc igitur nomine ἰςὸς (quod neque ſic deductum aſpiratur) ſit uerbum ἰςάω, ἰςῶ, à quo ἵςημι, paſſiuum ἵςαμαι, unde ἐπίςαμαι. ὁ παρατατικὸς, ἐπιςάμην, ἐπίςασο, καὶ ἐπίςαο, καὶ ἐπίςω, ſicut ἱςάμην, ἵςαο, ἵςω. ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ, Ἀλλ' οὖν ἐπίςω γ' οἷμ' ἀτιμίας ἄγεις. μέλλων, ἐπιςήσομαι, ἐπιςήσῃ, ἐπιςήσεται. Ἰσοκράτης ad Demonicum, Τυχὼν δὲ μᾶλλον τὸν τρόπον αὐτῆς ἐπιςήσῃ.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΦΗΜΙ.

Φημὶ τὸ λέγω, ἀπὸ τοῦ φάω, φῶ, deriuatur, nec reduplicationem ſuſcipit, ſicut τίθημι, quoniam φημὶ encliticum eſt, τίθημι autem non: enclitica enim aut monoſyllaba ſunt, aut diſyllaba, nunquam autem polyſyllaba. Habet etiam acutum accentum ſuper extremam, quod eſt contra naturam uerborum in μι: nam uerba in μι, ſi diſyllaba ſunt, accentum habent in penultima, ut γνῶμι, τλῆμι: ſi polyſyllaba, in antepenultima. Sed ab hac regula duo excipitur, hoc eſt, εἰμὶ τὸ ὑπάρχω, & φημὶ τὸ λέγω, ut ſupra dictum eſt. Secunda perſona φῂς accentu acuto, ac ι ſubſcripto, contra regulam uerborum in μι, quòd nihil ἀνεκφώνητον, hoc eſt, non prolatum inuenitur in uerbis in μι, quemadmodum in ω, deſinentibus. Sed hoc uerbum κατὰ παράδοσιν τῶν παλαιῶν, habet in ſecunda perſona ſingulari præſentis temporis, ut inquit Euſtathius. Ὀδυσσείας. π. Οὐ δὴ

φῆς ἐπὶ πόντον ἀλώμενος ἐνθάδ' ἱκέσθαι. & Ιλιάδος δ̄. Πῶς δὴ φῂς πολέμοιο μεθιέμεν ὁππότ' ἀχαιοί. et Ιλιά. ρ̄. Ος τέμε φὴς αἴαντα πελώριον οὐχ ὑπομεῖναι.

Sunt qui dicant φὴς *à uerbis in* μι, *tonum suscipere, literaturam uero à uerbis in* ω: *nam uerba in* ω, *in secunda & tertia persona diphthongum habēt* διὰ τοῦ ι. *Tertia persona* φησί. *Dicimus etiam* ἠμὶ, ἦς, ἠσὶ, κατ' ἀφαίρεσιν τοῦ φ. *Nec aspiratur principalis syllaba propter* φ, *ablatum quoniam* η, *ante* μ, ψιλοῦται, *quibusdam paucis exceptis*. Δυϊκά. φαῖον, φατόν. Πλη. φαμὲν, φατὲ, φασὶν, καὶ δωρικῶς φαντί. Φᾶσι *tamen grauitonum esse debuerat, ad similitudinem datiui pluralis eius participij, ut supra in alijs dictum est, quòd accentum grauem super extremam habet, ut* φὰς, φάντος, φᾶσι. *Quoniā omnis datiuus pluralis disyllabus in* ι, *desinens, nō per protensionem, sicut &* λόγοισι, *pro* λόγοις *in nominibus quidem acuit extremā, ut* βουσὶ, τρωσί. *Excipitur* πᾶς, παντὸς, πᾶσι. *In participijs uero accētū grauem habet super extremam, ut* βᾶσι, στᾶσι. *Sic igitur* φᾶσι. *At* φασί. *uerbum acuitur, quoniam encliticum est*.

Παρατατικός.

Εφην, ἔφης, ἔφη. ἀποβολῆ τοῦ ε, φῆν, φῆς, φῆ. Ιλιά. θ̄. Φῆς που ἄτερ λαῶν πόλιν ἑξέμεν. καὶ αἰολικῶς φῆσθα. Ιλιά. φ. Φῆσθα σὺ μὲν ποταμοῦ γένος ἔμμεναι εὐρὺ ῥέοντος. ἀντὶ τοῦ ἔφης. *Quæ cum sit secunda persona præteriti imperfecti accentum habet circunflexum, nec subscribitur* ι, *ut in secunda præsentis*. καὶ ἀφαιρέσει τοῦ φ, ἦν, ἦς. ἦ. Δυϊκά. ἔφατον, ἐφάτην. Πληθυ. ἔφαμεν,

φαμεν, ἔφατε, ἔφασαν. καὶ ἀποβολῇ τοῦ ε, φάσαν. Ιλιά-
δος β. Ως φάσαν ἡ πληθύς. καὶ ἔφαν ἔθει βοιωτικῷ, ἐκ τοῦ ἔφασαν κατὰ συγκοπήν. Siue ἀπὸ τοῦ ἔφην, τροπῇ τοῦ η, εἰς α, ἔφαν. Ιλιάδος γ.
Ως ἄρ' ἔφαν. καὶ ἀφαιρέσει τοῦ ε, φάν. Οδυσσ. η.
Ως φὰν, τῷ δ' ἄσπασον ἐείσατο κοιμηθῆναι. *accentu acuto. Quoniam si post* ἀφαίρεσιν *alicuius partis orationis declinabilis relinquatur syllaba breuis, accentum suscipiens acuitur, ut* ἔβαν, βάν. Ιλιάδος δ. Βάν δ' ἰέναι καθ' ὅμιλον. *Si uero longa, circunflectitur, ut* ἔβη, βῆ. ἔφη, φῆ, καὶ ἦ. Ιλιά. δ. ἦ, καὶ ταλθύβιον δῖον κήρυκα προσηύδα.

Αόριστος δεύτερος ἔφην, ἔφης, ἔφη, *à futuro* φήσω, *sicut* ἔστην, ἔστης, ἔστη, *à futuro* στήσω. Δυϊκά. ἔφητον, ἐφήτην. Πληθ. ἔφημεν, ἔφητε, ἔφησαν *penultima producta.* καὶ βοιωτικῶς ἔφαν.

Vbi aduertendum est, singularem numerum secundi aoristi uerborum in μι, *non suscipientium reduplicationem, eundem esse cum singulari numero præteriti imperfecti eusdem modi, diuersa tamen ratione, sicut in eorum formatione dictum est, ut* γνῶμι. Ο παρατατικὸς. Εγνων, ἔγνως, ἔγνω. Αόριστος β. Εγνων, ἔγνως, ἔγνω. Τλῆμι. ὁ παρατατικὸς. ἔτλην, ἔτλης, ἔτλη. ὁ ἀόριστος β. ἔτλην, ἔτλης, ἔτλη. *In alijs uero numeris sola penultima differunt, quoniã præteritũ imperfectum corripit penultimam, secundus uero aoristus eandem appetit productã. At in uerbis reduplicationem suscipientibus, differt secundus aoristus à præterito imperfecto, reduplicatione tantum in singulari*

numero, ut ἐτίθην, ἔθην, quæ si si subtrahatur, conici dunt omnino, sicut in uerbis non habentibus reduplicationem: nam si ab eo quod est ἐτίθην, subtrahatur τι, syllaba, quæ est reduplicatio, ἔθην remanet, & talis est secundus aoristus. At in alijs numeris, et reduplicatione differunt, & penultima.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεστὼς.

Αμαὶ, φασαὶ, φαταὶ, *ab actiuo* φημὶ, *sicut* ἀπὸ τοῦ ἵστημι, ἵσταμαι, *sed in usu non sunt,* ἐφάμην, ἔφασο, ἔφατο, *& cætera, quæ inflexionem uerborum in* μι *secundæ coniugationis omnino sequuntur.* ἀπαρέμφατα, φᾶσθαι, *penultima circunflexa, quia natura producta est, & ultima breuis, pro præsentia Heraclidis apud Eustathiũ* Οδυσ. ῑ. *qui ait. Quemadmodum ab eo quod est* τιθέω, τιθῶ, *fit* τίθημι, *& ab eo quod est* ἱστάω, ἱστῶ, ἵστημι, *sic ab eo quod est* φάω, φῶ *secundæ coniugationis* φημι, *passiuum* φαμαὶ, *inusitatum uidelicet, cuius infinitiuum est* φᾶσθαι. *Alijs tamẽ placet ab eo quod est* ἐφάμην, *medio aoristo secundo factum esse, & propterea acui penultimam, tanquá* α, *natura breuis sit in penultima, sicut* τυπέσθαι. *Sed sententia Heraclidis magis probatur.*

Περὶ τῦ ἀλάλημαι, καὶ ἀκάχημαι.

Αλ᾽ αὔτως ἀλάλημαι ἀν᾽ εὐρυπυλὲς ἄϊδος δῶ.

Ιλιάδος ψ. *Diuersas inter grammaticos inuenio opiniones super his uerbis, utrum sint*

præsentis temporis, an præteriti perfecti, quia Zenobius uult ea esse præsentis temporis. Dicit enim esse ἀλάω, ῶ. ab eo ἄλημι, ἄλημαι, & per mutationem coniugationis αἰολικῶς fieri primæ coniugutionis, & per reduplicationem ἀλάλημι, passiuum ἀλάλημαι, unde ἀλάλησθαι. Eodem modo & participium cum accentu acuto in antepenultima ἀλαλήμενος. quæ non fierent si ἀλάλημαι esset præteriti perfecti. Herodianus autem contra in libro de passiuis dictionibus, uult esse præteriti perfecti: ab eo enim quod est ἄλημι, præteritum passiuum esse ἤλαμαι, καὶ ἀττικῶς ἀλήλαμαι, & inde ἀληλάμενοι περὶ κύκλον, & per transpositionem ἀλάλημαι. Sed sciendum est, quòd ἀλαλήμενος, & ἀκαχήμενος non sunt præterita, quia debuissent acui in penultima, sicut πεποιημένος, τεθημένος. Sed ἀλῶ, ἄλημι, καὶ ἀλάλημι. ἀκαχῶ, ἀκάχημι præsentis temporis sunt. passiua ἀλάλημαι, ἀκάχημαι αἰολικῶς: nam Aeoles penultimam non corripiunt. Et inde participia ἀλαλήμενος, ἀκαχήμενος præsentis temporis, sicut à δίζημι, δίζημαι, διζήμενος. Ἰλιάδος β̄.

Οὐ γὰρ ἐγὼ πληθὺν διζήμενος, οὐδὲ χατίζων.

Ex magno Etymologico.

Περὶ τοῦ ἀλαλύκτημαι.

Ἀλαλύκτημαι etiam idem pati uidetur quod ἀλάλημαι: nam alij præteritum perfectum esse uolunt, alij uero præsens. Est igitur ἀλῶ τὸ πλανῶ, hoc est, erro, unde ἀλύω, sicut ἀνῶ, ἀνύω, à quo ἀλύσσω, sicut ὀρύσσω: et quemadmodum ab ὀρύσσω fit ὀρυκτὸς, sic ab ἀλύσσω fit ἀλυκτὸς: & sicut

ab eo quod eſt ἄτακτος uerbale nomen, fit ἀτακτῶ, ſic ab eo quod eſt ἀλυκτὸς fit ἀλυκτῶ, cuius præteritum perfectum eſt ἀλύκτηκα, paſſiuum ἠλύκτημαι, καὶ ἀτ͂τικῶς ἀληλύκτημαι, καὶ τροπῇ τοῦ η, εἰς α, ἀλαλύκτημαι. Alij uero qui præſentis temporis hoc eſſe uolunt, ſic: Eſt uerbum ἀλυκτῶ, à quo ἀλύκτημι, paſſiuum ἀλύκτημαι αἰολικῶς: Aeoles enim in huiuſmodi uerbis producunt paſſiuorum penultimam, ut ποίημι, νόημι. ποίημαι, νόημαι, καὶ κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν ἀλαλύκτημαι. Homerus enim multis huiuſmodi uerbis ęolice utitur & maxime ἀλαλήμενος, καὶ ἀκαχήμενος, καὶ συγκοπῇ ἀκάχμενος. Sic Methodius.

Περὶ τοῦ κάθῃ, ἐπίσῃ, δυνῇ, καὶ μέμνῃ.

ΚΑθῃ, ἐπίσῃ, & δυνῇ, ſecundæ perſonæ ſunt præſentis temporis paſſiuæ uocis à uerbis in μι, παράλογα, hoc eſt, præter rationem, pro his quæ ſunt κάθησαι, ἐπίσασαι, δυνάσαι, quæ ſecundum communem regulam uerborum in μι, formatæ ſunt à tertia perſona ſingulari, τ, in σ, mutato, ut κάθημαι, κάθηται, κάθησαι. ἐπίσαμαι, ἐπίσαται, ἐπίσασαι. δύναμαι, δύναται, δύνασαι, ſicut τίθεμαι, τίθεται, τίθεσαι. à quibus ſubtracto σ, fiunt ſecundæ perſonæ ἔθει ἰωνικῷ, ut κάθηαι, ἐπίσααι, δύνααι, ſicut δίζημαι, δίζησαι, δίζηαι. Οδυσ. λ. Νόςον δίζυαι μελιδέα φαίδιμ᾽ ὀδυσσεῦ. Deinde penultima in ε, conuerſa fit κάθεαι, ἐπίσεαι, δύνεαι, καὶ κράσει τοῦ ε, καὶ α, εἰς η, ac ſubſcripto ι, κάθῃ, ἐπίσῃ, & δυνῇ dicimus, ad ſimilitudinem ſecundæ perſonæ paſſiuæ uocis uerborum grauitonorum, ut τύπτομαι, τύπτῃ. Eodem modo

fit

fit et μέμνῃ secunda persona præteriti passiui: est enim
μνάομαι μνῶμαι secundæ coniugationis circunflexo-
rum. ὁ παρακ. μέμνημαι, tertia persona μέμνηται, à
qua τ, in σ, fit secunda μέμνησαι κοινῶς. σ, uero subtra-
cto fit, μέμνηαι ἰωνικῶς, deinde η, in ε, conuerso, καὶ
κράσει τοῦ ε, καὶ α, εἰς η, ac subscripto ι, fit μέμνῃ.
Οδυσ. ω̄. Ἢ οὐ μέμνῃ ὅτε κεῖσε κατήλυθον ὑμέτερον δῶ.

Περὶ τοῦ ἵστα, καὶ ἵστη.

Στα, καὶ ἵστη. Ἰλιάδος ῑ. Μείζονα δὴ κρητῆρα
I μενοιτίου υἱὲ καθίστα. hoc est, statue. καὶ Ἰλιά.
φ̄. Ἵστη δὲ μέγα κῦμα, πολὺ δ᾽ ὀρυγμαδὸν ὄ-
ρινε. Alij dicunt ἀποκοπὴν fieri imperatiuorum desi-
nentium in θι, & augmentum sequi, ut ἵσταθι, καὶ ἀ-
ποκοπῇ ἵστα, καὶ ἐκτάσει ἵστη. Si breuis sit, ἀποκοπὴν
esse dicunt: si uero longa, per ἔκτασιν, ab eo quod est
ἱστάω, ῶ. ἵσταε, ἵστα, sicut ab eo quod est βοάω, ῶ. βόαε,
βόα, ita Φίλων καὶ Τρύφων. Nos autem dicimus, non
solum in uerbis desinentibus in ω, sed etiam in ijs, quæ
desinunt in μι, tertias præteritorum imperfectorum
fieri secundas imperatiuorum, ut νόει, φίλει, βόα. sic et
Attici si non utantur terminatione in θι, utuntur ter
tijs personis præteritorum imperfectorũ in imperati-
uis, ut ἐτίθην, ἐτίθης, ἐτίθη, τίθη. ἐπίμπλην, ἐπίμπλης,
ἐπίμπλη, πίμπλη. sic ἵστην, ἵστης, ἵστη. τὸ προστακτικὸν ἵστη.
Etiam hæc Dorica sunt sunt: Dores dicunt ὅρα, ὅρη,
& πίμπλα, πίμπλη. Hæc Herodianus.

Περὶ τοῦ τέθνημι, καὶ τέτλημι.

Τεθναίης ὦ προῖτ᾽ ἢ κάκτανε Βελλεροφόντην. Ἰλιάδ.
ζ. ἀντὶ τοῦ ἀποθάνοις. Est enim τεθναίης præsentis

temporis, ab eo quod est τέθνημι, *secundæ coniugationis* τῶν εἰς μι, *cuius primitiuum est* τεθνάω, τεθνῶ, *per reduplicationem propriam, quæ per* ε *fit* ἰωνικῶς, *ab eo quod est* θνάω, ῶ. *Eius participium* τεθνὰς, τεθνάντος, *unde* τεθναίην, *sicut* ἱςὰς, ἱςάντος, ἱςαίην. *Quod autem sit præsentis temporis,* τέθναθι *ostẽdit, quia habet* α, *correptum.* Ἰλιάδος χ̄. Τέθναθι, κῆρα δ᾽ ἐγὼ τότε δέξομαι ὅπποτε κὲν δὴ Ζεὺς ἐθέλῃ τελέσαι.

Si enim esset secundi aoristi, α, *debuisset productum esse, quia imperatiuus in* θι, *desinens, secundi aoristi natura productam habet penultimam. Nec me fugit esse qui tradiderint,* τίθνημι, *non* τέθνημι *esse thema huius quod est* τεθναίης. *Sed hos potius sequor qui* τέθνημι *ponunt, etiam si* τεθνᾶναι κατ᾽ αὔξησιν τῆς, τε, συλλαβῆς *inueniatur penultima producta, quia (ut illi uolunt) erit præteriti perfecti temporis,* ἀποβολῇ τοῦ κ, καὶ τροπῇ τοῦ η, εἰς α, καὶ κράσει τοῦ α, καὶ ε, εἰς α, *productum,* τεθνηκέναι, τεθναέναι, τεθνᾶναι. *quod etsi non nego ita fieri posse, non tamen facit ad rem. quærimus enim thema huius uerbi, non alia tempora. Et si* τεθνᾶναι *eo modo inueniatur in infinitiuo præteriti temporis penultima producta, hoc nõ impediet quo minus etiam in præsenti sit* τεθνᾶναι *penultima correpta, à prima persona plurali secundum communem regulam,* μεν, *in* ναι, *conuersa,* τέθναμεν, τεθνάναι: *siue à genitiuo participij,* τεθνὰς, τεθνάντος, τεθνάναι, καὶ δωρικῶς τεθνάμεναι. Ἰλιάδος ω̄. Εἰ δέ μοι αἶσα τεθνάμεναι παρὰ νηυσὶν ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων βούλομαι.

Et

Et τέθνημι hoc modo fiat ab eo quod est, θνάω, θνῶ, per reduplicationem, quæ per ε fit, sicut ἕστημι. tamen hæc differentia est inter has reduplicationes, qua altera est propria, altera impropria, sicut ex ijs quæ de reduplicatione antea sunt dicta, facile est cuiuis cognoscere.

T E T Λ H M I.

Idem arbitror tenendum esse de eo quod est τέτλημι, *à quo* τέτλαθι τέκνον ἐμὸν, Ιλιάδ. ε̄. & τετλαίην. Ιλιάδος ῑ. Οὐδ᾽ ἄν ἔμοι γε τετλαίη κωύεός περ ἐὼν εἰς ὠπαϊδέσθαι. *Et* τετλάναι, & τετλάμεναι. *unde* τετλάμεν ἰωνικῶς. Οδυσσείας γ̄. Νῦν δὲ χρὴ τετλάμεν ἔμπης. *Quod absque reduplicatione etiam inflectere licet, ut* τλῆμι, τλῆς, τλῆσι. Μέλλ. τλήσω Αόριστος δὲ ὁ ἕτερος. Ετλην, ἔτλης, ἔτλη. Πληθ. ἔτλημεν, ἔτλητε. Τὸ προστακτικὸν, τλῆθι. Η μετοχὴ, ὁ τλὰς, τοῦ τλάντος. Τὸ εὐκτικὸν, τλαίην, τλαίης, τλαίη. Ιλιά. δ̄. Τλαίης κὲν μενελάῳ ἐπιπροέμεν ταχὺν ἰόν.

Περὶ τοῦ ἑσαίην καὶ ἀφεσαίην.

L*Ibuit quærere quæ sit positio huius uerbi ἑσαίην, sed à nemine traditum hoc adhuc potui inuenire, licet Eustathius dixerit super illud Homeri* Οδυσσ. ψ̄. Οὐ μὲν κ᾽ ἄλλη γ᾽ ὧδε γυνὴ τετληότι θυμῷ Ανδρὸς ἀφεσταίη, ὅς οἱ πολλὰ καλὰ μογήσας Ελθοι. Τὸ δὲ ἀφεσαίην καινότερον ἐσχημάτισαι, καὶ ἐστί μεν κοινὸν, καὶ συνῆθες ἀντ᾽ αὐτοῦ τὸ ἀποσταίην. Τὸ μέντοι ἀφεσαίην φίλτερον ὁμήρῳ, οἷα ποιητικώτερον. *hoc est, ἀφεσαίην autem noue formatum est, et nempe commune ac consuetum est pro ipso poni* ἀποσταίην, ἀφεσαίην

στάιην tamen ab Homero magis amatum, tanquam magis poeticum. Verum ex ijs non intelligo quod esse uelit thema huius uerbi ἵστημι, an aliud? Non enim uideo ἵστημι thema ipsius esse. nam siue uellemus dicere ἑστάιην esse præsentis tẽporis optatiui modi huius quod est ἵστημι, non ἑστάιην facere, sed ἱστάιην, ἀπὸ τοῦ ἱστὰς, ἱστάντος, per reduplicationem quæ fit per ι, qualis reduplicatio est in præsenti indicatiui. Siue esse à secundo aoristo indicatiui eiusdem uerbi ἵστημι, uidelicet ἔστην incrementum caderet, & στάιην faceret, ἀπὸ τοῦ στὰς, στάντος, non ἑστάιην.

Sed hoc & alia consideranti, nullum uisum est rationabilius thema quàm ἕστημι, licet hoc forsitan in præsenti non sit in usu. Sed multa alia etiam inueniuntur, nec solum in uerbis, sed etiam in alijs partibus orationis, quorum positiones aut principia uel simplicia non sunt in usu. Nec reduplicatio quæ facta sit per ε, noua haberi potest, cum in tam multis uerbis eam inueniamus, ut τμῶ, τέτμω. φνῶ, πέφνω. ἕω, ἑέω, ἑῶ. unde ἕημι, ἕεμαι, ἧμαι. τλῆμι, τέτλημι. θνῆμι, τέθνημι & alijs, cum præsertim prima syllaba aspiretur, ut eius compositum declarat quod est ἀφεστάιην, quod non fieret si ἑστάιην esset secundi aoristi, & maxime quia ε, incrementum caderet. Nec solum ἑστάιην placet esse ab eo quod est ἕστημι, sed etiam ἕσταμεν primam personam pluralem præsentis tẽporis modi indicatiui. Ὀδυσσείας λ. Ἕσταμεν ἀχνύμενοι θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντες. *Et* ἕστατε, Ἰλιάδος δ. Τίπτε καταπτώσσοντες ἀφέστατε, μίμνετε δ' ἄλλους. *Et* ἑστᾶσι, Ἰλιάδ. μ.

Σκόλοπες γὰρ ἐν αὐτῇ ὀξέες ἑστᾶσι. Et Ιλιάδος ι̅. Νῆες δέ τοι ἄγχι θαλάσσης ἑστᾶσι. ἀντὶ τοῦ ἵσανται. Et ἕστασαν tertiam pluralem præteriti imperfecti, Ιλιάδος δ̅. Τρώων θ' ἱπποδάμων καὶ ἀχαιῶν, οἱ δὲ μένοντες ἕστασαν. unde ἀφέστασαν. Etiam in modo imperatiuo ἕσταθι, & ἕστατε. Ιλιάδος υ̅. Μηκέτι νῦν τρώων ἑκὰς ἕστατε δῖοι ἀχαιοί. In Infinitiuo quoque ἱστάναι, καὶ ἐφεστάναι, καὶ ἐφεστάμεναι, καὶ ἐφεστάμεν ἰωνικῶς. Οδυσσείας ᾱ. Ξεῖνον δηθὰ θύρησιν ἐφεστάμεν, ἐγγύθι δὲ στάς. Vbi liquido apparet, imperatiui et infinitiui præsentis & præteriti imperfecti tẽporis esse, cũ præsertim penultima in ijs correpta sit, secundum regularum præceptionem & secundum analogiam fiant: nec ad eorum formationem multis mutationibus sit opus, sicut si hoc secundum nonnullos alios uellemus accipere præteriti perfecti esse temporis, per metaplasmos & syncopas, & huiusmodi figuras alias super alias. Qui quantumlibet hoc ostendere conentur, negare non poterunt quin ἱστάναι præsentis sit temporis, cum non possit aliqua ratione à præterito perfecto deduci, cuius thema ἕστημι esse fateri opus est, à quo omnia supradicta regulariter deducuntur. Vnum tandem inuenimus exemplum περὶ τοῦ ἕστημι θέματος, quod huic nostræ astipulatur opinioni, & id quidem apud Theodoritum grãmaticum ἐν τῷ περὶ πνευμάτων, qui inter alias dictiones aspiratas ab ε, incipientes, hanc quoque inseruit, sic inquiens, ἕστημι δασύνεται, καὶ κλινήματα αὐτοῦ. hoc est, ἕστημι aspiratur, & declinata eius, id est, quæ per motum siue declinationem ab eo deducuntur, ut

ut sunt exempla quæ supra posuimus.

Hoc licet curiosum forsitan aliquibus uideatur, tamen mihi libuit huic loco inserere, cum apud Homerum usum istiusmodi uerborum tam frequentem reperiamus.

ΠΕΡΙ ΡΗΜΑΤΩΝ ΤΩΝ ΜΕΧΡΙ παρατατικοῦ κλινομένων.

Verba in βω, *desinentia grauitona, & quæ habent* ε, *in penultima, siue solum siue cum aliqua immutabili, futuro carent, & usque ad præteritum imperfectum solum uariantur, ut* ῥέμβω, ἔρεμβον. φέρβω, ἔφερβον. *Etiam in* σκω, *desinentia, ut* γινώσκω, ἐγίνωσκον. ὀλέσκω, ὤλεσκον. *Excipiuntur* ἀλύσκω *&* θνήσκω, *quòd* ἀλύξω *&* θνήξω *habent.* Διδάξω *uero* ἀπὸ τοῦ διδάχω, *non autem* ἀπὸ τοῦ διδάσκω, *unde* διδαχή.

Etiã in ανω, *grauitona,* λανβάνω, λανθάνω, μανθάνω.

Etiam in εινω, διὰ τῆς ει, διφθόγγȣ, φαείνω, ἐρεείνω.

Etiam in ειω, *à præsenti, siue à futuro deriuata,* θείω, βρωσείω. *excipitur* κλείω. *Quæ enim horum à præsenti deducuntur, præteritum imperfectum habent, ut* τέλω, τελείω, ἐτέλειον. μέσος παρατατικὸς ἐτελειόμην, ἐτελείου, ἐτελείετο.

Ἰλιάδος α. Διός δ᾽ ἐτελείετο βουλή.

Quæ uero à futuro, hoc etiam tempore carent, ut βρώσω, βρωσείω. *excipitur* ὀψείω, ἀπὸ τοῦ ὄψω, *quod* ὤψειον *facit.*

In αθω *quoque desinentia, & in* εθω, *& in* υθω, *ut* κιάθω, ἐκίαθον. τελέθω, ἐτέλεθον. μινύθω, ἐμίνυθον.

Etiam

Etiā cum implicatione consonantis, ut ἄχθω, ἐρέχθω.

Verba etiam quintæ coniugationis, habentia primam syllabam ex reduplicatione in liquidam desinē tem, ut μαρμαίρω, καρκαίρω, παμφαίνω. Similiter in ω, desinentia, et quæ ante ω, per implicationem duas habent consonantes, quarum altera sit liquida, ut μέμβλω, ὄφλω, ἔγρω, δάκνω.

Etiam in ω, purum, υ, diphthongo antecedente, ut ὀπύω, ἀγύω.

Etiam in υω, super duas syllabas, habentia deriuata in μι, ut πηγνύω, πήγνυμι, ὀλλύω, ὄλλυμι.

Attica quoque grauitona à circunflexis facta, ut ἀλέξω, ἕψω.

Etiam æolica διὰ τῶν δύω σσ, ut ὄσσω, ἀπὸ τοῦ ὄπτω. πέσσω, ἀπὸ τοῦ πέπτω. κορύσσω, ἀπὸ τοῦ κορύπτω. Λεύσσω tamen ἀπὸ τοῦ βλέπω, siue βλέπτω, ὅθεν ἀποβλέπτω. Λεύσω habet futurū δι' ἑνὸς σ quod reducitur ad præsens, secundum aliquos: unde illud Homeri Ἰλιάδος ᾱ. Λεύσετε γὰρ τό γε πάντες, ὅ μοι γέρας ἔρχεται ἄλλη. ἀντὶ τοῦ ὁρᾶτε, hoc est, uidetis. Iccirco simplici σ scribi uolunt.

Etiam quæ à futuro deducuntur grauitona, ut ὄρσω, ἄξω.

Etiam in δω, habentia ante δ, aut λ, aut ν, ut ἄλδω, μέλδω, σπένδω, κυλίνδω.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΑΝΟΜΑΛΩΝ ΡΗΜΑΤΩΝ.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Α.

A Γω. μέλλων, ἄξω. παρακείμενος, ἦχα, καὶ ἀττικῶς ἀγήοχα. ἀόριστος β΄. ἦγον, καὶ ἀττικῶς ἤγαγον.

Αγαμαι, cuius actiuum est ἄγημι ἄχρηστον, ἀπὸ τοῦ ἀγῶ. μέλλων ἀγάσομαι, ἀπὸ τοῦ ἀγάζω. Αόριστος α΄. ἠγάσθην. μέσος ἀόριστος πρῶτος ἠγασάμην.

Αγνυμι. μέλλων ἄξω, ἀπὸ τοῦ ἄγω. παρακ. ἦχα, καὶ μέσος παρακείμενος, ἦγα ἄχρηστα, ὅθεν ἔαγα ἀττικῶς. ἀόριστος α΄. ἦξα, καὶ ἔαξα, ὅθεν κατέαξα.

Αἱρῶ. μέλλων, αἱρήσω. ἀόριστος β΄. εἷλον, ἀπὸ τοῦ ἕλω ἀχρήστου.

Αἱροῦμαι. μέλλων, αἱρήσομαι. παρακείμενος, ᾕρημαι. ἀόριστος α΄. ᾑρέθην. μέσος ἀόριστος β΄. εἱλόμην, ἀπὸ τοῦ ἕλομαι ἀχρήστου.

Αἰσθάνομαι. μέλλων, αἰσθήσομαι. παρακείμενος, ᾔσθημαι. μέσος ἀόριστος β΄. ᾐσθόμην, ἀπὸ τοῦ αἰσθέομαι, αἰσθοῦμαι ἀχρήστου.

Αλέξω. μέλλων ἀλεξήσω, ἀπὸ τοῦ ἀλεξέω, ἀλεξῶ ἀχρήστου.

Αλίσκομαι. μέλλων, ἁλώσομαι, ἀπὸ τοῦ ἁλόω, ἁλῶ. Αόριστος β΄. ἥλων, ἥλως, ἥλω, καὶ ἑάλων ἀττικῶς, ἀπὸ τοῦ ἅλωμι ἀχρήστου. ἡ μετοχὴ, ὁ ἁλοὺς, τοῦ ἁλόντος.

Αμαρτάνω. παρατατικὸς, ἡμάρτανον. μέλλων, ἁμαρτήσω, ἀπὸ τοῦ ἁμαρτέω, ἁμαρτῶ. παρακείμενος, ἡμάρτηκα. ἀόριστος β΄. ἥμαρτον.

Αμφιέννυμι. μέλλων, ἀμφιέσω. παρακείμενος παθητικὸς, ἠμφίεσμαι.

Ανοίγω.

Ἀνοίγω. μέλλων, ἀνοίξω. ἀόρ. ἀνέῳξα ἀττικῶς.

Ἀναγινώσκω. παρατατικὸς, ἀνεγίνωσκον. παρακείμενος, ἀνέγνωκα. ἀόριστος β'. ἀνέγνων, ἀπὸ τοῦ ἀναγνόω, ἀναγνῶ, ἀπὸ τοῦ ἀνάγνωμι ἀρχαίου.

Ἀπεχθάνομαι. μέλλων, ἀπεχθήσομαι. παρακείμενος, ἀπήχθημαι, μέσος ἀόριστος β'. ἀπηχθόμην, ἀπὸ τοῦ ἀπεχθέομαι, οῦμαι, ἀρχαίου.

Ἀπολέω, λῶ. καὶ ἀπολλύω, καὶ ἀπόλλυμι. μέλλων, ἀπολῶ, ἀπὸ τοῦ ἀπόλλω, καὶ ἀπολέσω. παρακείμενος, ἀπώλεκα, καὶ ἀττικῶς ἀπολώλεκα, καὶ μέσος παρακείμενος ἀττικῶς ἀπόλωλα.

Ἀρέσκω μέλλων, ἀρέσω, ἀπὸ τοῦ ἀρέω ἀρχαίου.

Αὐξάνω, καὶ αὔξω. μέλλων, αὐξήσω, tanquam ab antiquo themate αὐξέω, αὐξῶ, ἀόρ. α'. ηὔξησα.

Ἀπόχρη. μέλλων, ἀποχρήσει. ἀόριστος α'. ἀπέχρησε. ἀπὸ τοῦ ἀποχρέω παλαιοῦ.

Ἄχθομαι. μέλλων, ἀχθήσομαι, ἀπὸ τοῦ ἀχθέομαι ἀρχαίου. ἀόριστος α'. ἠχθέσθην.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Β.

Βαίνω. μέλλων, βήσομαι, ἀπὸ τοῦ βάω, ῶ, ἀρχαίου. ἀόριστος β'. ἔβην, ἀπὸ τοῦ βῆμι.

Βάλλω. μέλλων, βαλῶ. παρακ. βέβαλκα ἀρχαίου ὥσπερ ἀπὸ τοῦ ψάλλω. μέλλ. ψαλῶ, ἔψαλκα ὅθεν κατὰ μετάθεσιν, καὶ τροπῇ τοῦ α, εἰς η, βέβληκα. ἢ ἀπὸ τοῦ βλῶ, βλήσω, βέβληκα. ἀόριστος β'. ἔβαλον.

Βλαστάνω. μέλλων, βλαστήσω, ἀπὸ τοῦ βλαστέω, ῶ, ἀρχαίου, ἀόριστος β'. ἔβλαστον.

Βοιόω, ῶ. μέλλων, βιώσω, ἀόριστος β'. ἐβίων, ἀπὸ τοῦ βίωμι ἀρχαίου. ἡ μετοχὴ, ὁ βιοὺς, τοῦ βιόντος.

Βούλομαι. μέλ. βουλήσομαι. παρακ. βεβούλημαι, ἀπὸ τοῦ βουλέομαι ἀχρήστου.

Βρώσκω. μελ. βρώσω, ἀπὸ τοῦ βρώω ἀχρήστου.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Γ.

Γαμέω ῶ. μέλλων, γαμήσω. ἀόριστος ά. ἔγημα, ἀπὸ τοῦ γάμω βαρυτόνου ἀχρήστου.

Γηράσκω, μέλλων, γηράσω, ἀπὸ τοῦ γηράω, γηρῶ ἀχρήστου.

Γίνομαι, καὶ γίγνομαι. μέλλων, γενήσομαι. παρακείμενος, γεγένημαι. μέσος ἀόριστος ά. ἐγενησάμην. μέσος ἀόριστος β΄. ἐγενόμην, ἀπὸ τοῦ γενάομαι, ῶμαι, ἀχρήστου. μέσος παρακείμενος, γέγονα, ἀπὸ τοῦ γείνω ἀχρήστου.

Γινώσκω, ὅθεν ἀναγινώσκω, καὶ καταγινώσκω. μέλλων, γνώσομαι, ἀπὸ τοῦ γνόω, ῶ. ἀόριστος β΄. ἔγνων, ἔγνως, ἔγνω. ἡ μετοχὴ, ὁ γνοὺς τοῦ γνόντος, ἀπὸ τοῦ γνῶμι ἀχρήστου.

Γείνομαι. μέλ. γενοῦμαι. μέσος ἀόρ. ά. ἐγεινάμην.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Δ.

Δαίω. ὁ παρακ. παθητικὸς, δέδασμαι. ἀπὸ τοῦ δάζω, καὶ δεδάημαι. ἀόριστος β΄. ἐδάην, ἀπὸ τοῦ δαέω, δαῶ, ἀχρήστου.

Δάκνω. μέλλων, δήξω. ἀόριστος β΄. ἔδακον, ἀπὸ τοῦ δήκω ἀχρήστου.

Δέω, τὸ δεσμῶ. μέλλων, δέσω, καὶ δήσω παρακ. παθητικὸς, δέδεμαι. ἀόριστος ά. ἐδέθην.

Δέομαι, τὸ παρακαλῶ, καὶ τὸ χρήζω. μέλλ. δεήσομαι ἀόριστος ά. ἐδεήθην ἀπὸ τοῦ δεέω, ῶ, ἀχρήστου.

Δείδω μέλλων, δείσω. παρακ. δέδεικα, καὶ ἰωνικῶς δέδια διὰ τοῦ ι, μόνου. μέσος παρακεί. δέδοικα διὰ τῆς οι, διφθόγγου.

ει, διφθόγγου. δέδοιδα tamen esse debuerat διὰ τοῦ δ, cum sit χαρακτηριστικὸν præsentis temporis & præteriti medij, sed propter alternationem trium δδδ, seruatum est κ, quod est χαρακτηριστικὸν præteriti actiui.

Διδράσκω fugio, ὅθεν ἀποδιδράσκω καὶ διαδιδράσκω. ὁ μέλλ. διδράσκω, ἀπὸ τοῦ διδράω. ἀόριστος ά. δίεδραν, καὶ ἀπέδραν, ἴσως ἀπὸ τοῦ ἀποδρῆμι ἐπὶ πρώτου προσώπου τῶν ἑνικῶν, ὥς φησι Θωμᾶς ὁ μάγιστρος, καὶ ἐπὶ τρίτου τῶν πληθυντικὸν, ᾧ καὶ Σοφοκλῆς ἐχρήσατο ἐν αἴαντι. ἀλλ᾽ ὅτε γὰρ δὴ τὸ σὸν ὄμμ᾽ ἀπέδραν, παταγοῦσιν ἅτε πτηνῶν ἀγέλαι. καὶ ἀπέδραμεν ἡμεῖς τὸ πληθυντικὸν, ὡς Αριστοφάνης. δεῦρο δ᾽ ἂν οὐκ ἀπέδραμεν. ἡ μετοχὴ, ὁ ἀποδράς. Οδυσσείας π. Νῦν δ᾽ αὖ θεσπροτῶν ἀνδρῶν ἐκ νηὸς ἀποδράς.

Διδάσκω. παρατατικὸς, ἐδίδασκον, καὶ πλέον οὔ. μέλλων διδάξω, ἀπὸ τοῦ διδάχω. ἀόριστος πρῶτος ἐδίδαξα.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ε.

Εἴδω ἄχρηστον. μέλλων, εἴσομαι, καὶ εἰδήσω, ἀπὸ τοῦ εἰδέω, ῶ, ἀχρήστου. ὁ μέσος παρακ. οἶδα, ἐκ τοῦ εἴδω. ὁ ὑπερσυν. ᾔδειν. ἡ μετοχὴ, ὁ εἰδὼς διὰ τῆς ει, διφθόγγου. Iccirco quidam uolunt hoc participium esse præteriti medij a uerbo εἰδέω, ῶ. ὁ μέλλων εἰδήσω. παρακ. εἴδηκα. μέσος, εἶδα, εἶδας, εἶδε ἄχρηστα. μέσος ὑπερσυν. ᾔδειν, ε, in η, in priori diphthongo conuerso, ac ι, subscripto ἁπλικῶς. τὸ ἀπαρέμφατον, εἰδέναι. ἡ μετοχὴ, ὁ εἰδὼς, τοῦ εἰδότος. Eustathio tamen placet ut ab actiuo præterito, hoc est, εἴδηκα, huiusmodi participium per syncopam deducatur, ut εἰδηκὼς, εἰδηκότος. εἰδὼς, εἰδότος. τὸ ἀπαρέμφατον εἰδηκέναι, καὶ συγκοπῇ εἰδέναι.

Ἔρχομαι. μέλλων, ἐλεύσομαι. ἀόρ. β'. ἤλυθον, καὶ ἦλθον, ἀπὸ τοῦ ἐλεύθω.

Εὑρίσκω μέλλων, εὑρήσω. ἀόριστος β'. εὗρον. παρακ. παθητικὸς, εὕρημαι. ἀόριστος ά. εὑρέθην, ἀπὸ τοῦ εὑρέω, εὑρῶ ἀχρήστου.

Ἔχω. μέλλων, ἕξω, ὅπερ δασύνεται. παρακ. ἔσχηκα. ἀόριστος β'. ἔσχον, ἀπὸ τοῦ σχέω, ῶ, ἀχρήστου.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ζ.

Ζευγνύω, καὶ ζεύγνυμι. μέλλων, ζεύξω, ἀπὸ τοῦ ζεύγω.

Ζωννύω, καὶ ζώννυμι μέλλων, ζώσω.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Θ.

Θάπτω. μέλλων, θάψω. ἀόριστος ά. ἔθαψα. ἀόριστος β'. ἐτάφην.

Θέλω, μέλλων, θελήσω. ἀόριστος ά. ἐθέλησα, ἀπὸ τοῦ θελέω, θελῶ ἀχρήστου.

Θνήσκω. μέλλων β'. θανοῦμαι. ἀόριστος β'. ἔθανον, ἀπὸ τοῦ θείνω. παρακ. τέθνηκα, ἀπὸ τοῦ θνῶ, θνήσω ἀχρήστου, καὶ ἀποβολῇ τοῦ κ, καὶ τροπῇ τοῦ η, εἰς α, ἰωνικῶς τέθναα, ὡς βέβηκα, βέβαα. τὸ προστακτικὸν, τέθναθι. τὸ εὐκτικὸν, τεθναίην. τὸ ἀπαρέμφατον, τεθνάναι. ἡ μετοχὴ τεθνὰς, τεθνάντος, ἀπὸ τοῦ τέθνημι, quod fit ἀπὸ τοῦ τεθνάω, τεθνῶ ἀχρήστου. τεθνειὼς uero præteriti temporis, ἀπὸ τοῦ τέθνεια. unde τεθνεὼς, abiecto ι, a quo τεθνηὼς, ε, in η, conuerso quorum τεθνεὼς commune est, alia uero poetica. At τέθνεια ἀπὸ τοῦ τέθνεικα βοιωτικῶς, sicut τέθεικα, cuius thema est τέθνημι primæ coniugationis uerborum in μι. Est enim θείνω τὸ κόπτω. ὁ μέλλων ά. θενῶ. ὁ μέλλων β'. θανῶ.

sicut

ficut ἀπὸ τοῦ σπείρω, σπερῶ, σπαρῶ. A primo igitur futuro κατὰ μετάθεσιν τοῦ υ, fit θνέω, θνῶ, καὶ ἀναδιπλασιασμῷ τεθνῶ. Unde τέθνημι primæ coniugationis τῶν εἰς μι, μέλλων, θνήσω. παρακείμενος τέθνεικα, διὰ τῆς ει, διφθόγγου βοιωτικῶς. A secundo uero futuro θανῶ, κατὰ μετάθεσιν fit θνάω, θνῶ, καὶ τεθνῶ, unde τέθνημι secundæ coniugationis, ut supra dictum est.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ι.

Ικνοῦμαι, unde ἀφικνοῦμαι. μέλλων, ἵξομαι. μέσος ἀόρ. β΄. ἱκόμην, unde ἀφικόμην, ἀπὸ τοῦ ἵκομαι ἀρχήσου.

Ιπταμαι, unde ἀφίπταμαι. ὁ μέλλων, πτήσομαι. ἀόριστος β΄. ἔπτην, ἀπὸ τοῦ ἵπτημι ἀρχήσου.

Ιλάσκομαι. μέλ. ἱλάσομαι, ἀπὸ τοῦ ἱλάω, ἀρχήσου.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Κ.

Καίω. μέλλων, καύσω. ἀόρ. β΄. παθητικὸς, ἐκάην.

Καθέζομαι. μέσος μέλλων β΄. καθεδοῦμαι.

Κάθημαι. μέλλων, καθήσομαι.

Κλάζω. μέλλων, κλάγξω, ἀπὸ τοῦ κλάγγω ἀρχήσου. ὁ μέσος παρακείμενος, κέκληγα.

Καθαιρέω, καθαιρῶ. ἀόρ. β΄. καθεῖλον, ἀπὸ τοῦ καθέλω.

Καταδαρθάνω. μέλλων, καταδαρθήσομαι. ἀόριστος β΄. κατέδαρθον, ἀπὸ τοῦ καταδαρθέω, καταδαρθῶ, ἀρχήσου.

Κεραννύω, καὶ κεράννυμι. μέλλων, κεράσω. παρακείμενος, κεκέραμαι, καὶ συγκοπῇ κέκραμαι.

Κορεννύω, καὶ κορέννυμι. μέλλων, κορέσω, ἀπὸ τοῦ κορέω, ῶ, ἀρχήσου.

Κρύπτω. μέλλων, κρύψω. ἀόρισος β΄. παθητικὸς, ἐκρύβην, ἀπὸ τοῦ κρύβω.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Λ.

Λαγχάνω. μέλλων, λήξω. παρακείμενος, εἴληχα. ἀόριστος β΄. ἔλαχον ἀπὸ τοῦ λήχω ἀχρήστου.

Λαμβάνω. μέλλων, λήψομαι. παρακ. εἴληφα. ἀόριστος β΄. ἔλαβον, ἀπὸ τοῦ λήβω ἀχρήστου.

Λανθάνω. μέλλων, λήσω. μέσος παρακ. λέληθα, καὶ παθητικὸς λέλησμαι. ἀόριστος β΄. ἔλαθον, ἀπὸ τοῦ λήθω ἀχρήστου. μέσος ἀόριστος β΄. ἐλαθόμην.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Μ.

Μανθάνω. μέλλ. μαθήσομαι, ἀπὸ τοῦ μαθέω, ῶ. παρακ. μεμάθηκα ἀόριστος α΄. ἐμάθησα, ἄχρηστος. ἀόριστος β΄. ἔμαθον. sicut ἀπὸ τοῦ δουπέω, ῶ, ἐδούπησα, ἔδουπον. siue ἀπὸ τοῦ μήθω ἀχρήστου.

Μάχομαι. μέλλων μαχοῦμαι, καὶ μαχέσομαι, ἀπὸ τοῦ μαχέομαι, μαχοῦμαι ἀχρήστου.

Μέλομαι, τὸ φροντίζω, curo. μέλλων, μελήσω, ἀπὸ τοῦ μελέω, ῶ, ἀχρήστου μέσος παρακ. μέμηλα ποιητικῶς.

Μένω. μέλλων, μενῶ. παρακ. μεμένηκα, ἀπὸ τοῦ μενέω, ῶ. ἀόριστος α΄. ἔμεινα.

Μιγνύω, καὶ μίγνυμι. μέλλων, μίξω. ἀόριστος β΄. παθητικὸς, ἐμίγην, ἀπὸ τοῦ μίγω ἀχρήστου.

Μοργνύω. μέλλων, μόρξω.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ο.

Οἴχομαι. μέλλων, οἰχήσομαι, ἀπὸ τοῦ οἰχέομαι οἰχοῦμαι, ἀχρήστου. ἀόριστος β΄. ᾠχόμην.

Οἴομαι, καὶ συγκοπῇ οἶμαι. παρατατικὸς, ᾤμην. μέλλων, οἰήσομαι. ἀπὸ τοῦ οἰέομαι, οἰοῦμαι, ἀχρήστου. ἀόριστος β΄. ᾠήθην.

Ὀφείλω. μέλλων, ὀφειλήσω, ἀπὸ τοῦ ὀφειλέω, ὀφειλῶ,

λῶ, ἀρχῆς ἀχρήστου. καὶ ὄφλω, ὀφλήσω, κατὰ συγκοπήν. παρακ. ὤφληκα, ἀόριστος ά. ὤφλησα. ἀόριστος β', ὦφλον.

Ομνύω, καὶ ὄμνυμι. μέλλων, ὀμόσω, ἀπὸ τοῦ ὀμόω, ὀμῶ. παρακείμενος ἀττικῶς, ὀμώμοκα.

Ομόργνυμι. μέλλων, ὀμόρξω.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Π.

Πάσχω. μέλλων, πείσομαι: ὅπερ ἀντὶ τοῦ πάθω, καὶ ἀντὶ τοῦ πειθήσομαι λαμβάνεται, hoc est, patiar, siue parebo, siue credam, ἀπὸ τοῦ πείθομαι. potest & ἀπὸ τοῦ πήθω inusitato deduci. ὁ μέλλων, πήσω, καὶ μέσος μέλλων, πήσομαι, καὶ τροπῇ τοῦ η εἰς ει δίφθογγον, πείσομαι. ἀόριστος β'. ἔπαθον, ἀπὸ τοῦ πήθω. μέσος παρακ. πέπονθα, ἀπὸ τοῦ πονέω, πονῶ, πονήσω, πεπόνηκα. μέσος παρ. πέπονα, καὶ πλεονασμῷ τοῦ θ, πέπονθα.

Πίπτω. μέλλων, πεσοῦμαι, ἀπὸ τοῦ πέτω ἀχρήστου. ὁ μέλλων, πέσω, καὶ δωρικῶς πεσῶ. ὁ μέσος, πεσοῦμαι. παρακείμενος, πέπτωκα, ἀπὸ τοῦ πτόω, πτῶ. Αόριστος ά. ἐπέσησα, ἀπὸ τοῦ πεσῶ, πεσήσω ἀχρήστου. ἀόριστος β'. ἔπεσον, ὡς ἐδούπησα, ἔδουπον.

Πεταννύω, καὶ πετάννυμι. μέλλων, πετάσω, ἀπὸ τοῦ πετάω, πετῶ.

Πηγνύω, καὶ πήγνυμι. μέλλων, πήξω. μέσος, παρακείμενος, πέπηγα. ἀόριστος β'. παθητικὸς, ἐπάγην, ἀπὸ τοῦ πήγω ἀχρήστου.

Πίνω. μέλλ. πώσω. παρακείμενος, πέπωκα, ἀπὸ τοῦ πόω, πῶ. ἀόριστος β'. ἔπιον, ἀπὸ τοῦ πίω.

Πυνθάνομαι μέλλων, πεύσομαι. παρακείμενος, πέπυσμαι. μέσος ἀόριστος δεύτερος, ἐπυθόμην, ἀπὸ τοῦ πεύθομαι.

Πράττω, τὸ πωλῶ. μέλλων, πράσω. παρακείμενος πέπρακα.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ρ.

Ρέω. μέλλων, ῥεύσω, καὶ ῥυήσω. παρακείμενος, ἐρρύηκα. ἀόριστος β΄. ἐρρύην, ἀπὸ τοῦ, ῥυέω, ῥυῶ ἀχρήστου.

Ρηγνύω, καὶ ῥήγνυμι. μέλλων ῥήξω. Αόριστος β΄. παθητικῶς, ἐρράγην, ἀπὸ τοῦ ῥήγω ἀχρήστου.

Ρωννύω, καὶ ῥώννυμι. μέλ. ῥώσω, ἀπὸ τοῦ ῥόω. παρακ. ἔρρωμαι. ὑπερσυν. ἐρρώμην, ἔρρωσο, ἔρρωτο. τὸ προστακτικὸν, ἔρρωσο, ἐρρώσθω. τὸ ἀπαρέμφατον, ἐρρῶσθαι.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Σ.

Σβεννύω, καὶ σβέννυμι. μέλλων, σβέσω, καὶ σβήσομαι, ἀπὸ τοῦ σβέω, ἀόριστος β΄, ἔσβην, ἀπὸ τοῦ σβῆμι ἀχρήστου.

Σεύομαι. ἀόριστος α΄. ἐσύθην. ἀόριστος α΄. ἐνεργητικὸς, ἔσευα.

Στρωννύω, καὶ στρώννυμι. μέλλων, στρώσω, ἀπὸ τοῦ στρώω, ἀχρήστου.

Στορεννύω, καὶ στορέννυμι. μέλλων, στορέσω, ἀπὸ τοῦ στορέω, στορῶ, ἀχρήστου.

Σπένδω. μέλλων, σπείσω, ἀπὸ τοῦ σπείδω.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Τ.

Τανύω, & τάνω. μέλλων, τάσω.

Τέμνω. μέλλων, τμήξω, ἀπὸ τοῦ τμήγω ἀχρήστου. ἀόριστος β΄. ἔταμον.

Τιτρώσκω. μέλλων, τρώσω, ἀπὸ τοῦ τρώω ἀχρήστου.

Τρέχω. μέλλων, θρέξω. παρακείμενος, δεδράμηκα, ἀπὸ τοῦ δραμέω, δραμῶ ἀχρήστου. ἀόριστος β΄. ἔδραμον, ἀπὸ τοῦ δρέμω, ἢ ἀπὸ τοῦ δραμέω, δραμῶ. ὅθεν ὁ μέλλων β΄. δραμῶ ἄχρηστος. ὁ μέσος μέλλων, δραμοῦμαι.

Τυγχάνω. μέλλων, τάξομαι, ἀπὸ τοῦ τάχω. παρακείμενος, τετύχηκα, ἀπὸ τοῦ τυχέω, τυχῶ ἀχρήστου. ἀόρ. βʹ. ἔτυχον, ἀπὸ τοῦ τάχω ἀχρήστου, ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ.

Τρώγω. μέλλων, φαγοῦμαι. ἀόριστος βʹ. ἔφαγον.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Υ.

Ὑπισχνοῦμαι. μέλλων, ὑποσχήσομαι, ἢ ὑποστήσομαι, ἀπὸ τοῦ ὑφίσαμαι, ὅθεν ὑφέστην, ἀόριστος βʹ. παρακ. ὑπέσχημαι. ἀόριστος αʹ. παθητικὸς, ὑπεσχέθην. μέσος ἀόριστος βʹ. ὑπεσχόμην, ἀπὸ τοῦ ὑποσχέομαι, ὑποσχοῦμαι, ἀχρήστου.

Ὑπνώττω. μέλλων, ὑπνώσω.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Φ.

Φέρω. μέλλων, οἴσω, ἀπὸ τοῦ οἴω ἀχρήστου. μέσος παρακείμενος, ἤνοχα, καὶ ἐνήνοχα ἀττικῶς, ἀντὶ τοῦ ἐνέχω. ἀόριστος αʹ. ἤνεγκα. ἀόριστος βʹ. ἤνεγκον, ἀπὸ τοῦ ἐνέγκω.

Φύω. μέλλων, φύσω. ἀόρ. βʹ. ἔφην, ἀπὸ τοῦ φῦμι.

Φθίνω. μέλλων, φθίσω, ἀπὸ τοῦ φθίω ἀχρήστου.

Φρίττω. μέλλων, φρίξω. μέσος παρακείμενος, πέφρικα, ἀπὸ τοῦ φρίκω ἀχρήστου.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Χ.

Χάσκω. μέλλων, χανοῦμαι. μέσος παρακ. κέχηνα. ἀόριστος βʹ. ἔχανον, ἀπὸ τοῦ χαίνω ἀχρήστου.

Χαίρω. μέλλων, χαρήσομαι, ἀπὸ τοῦ χαρέω, χαρῶ, ἀχρήστου. ἀόριστος βʹ. παθητικὸς, ἐχάρην.

Χωννύω, καὶ χώννυμι. μέλλων, χώσω. ἀπὸ τοῦ χώω.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ω.

Ὠθέω, ὠθῶ. μέλλων, ὤσω, ἀπὸ τοῦ ὤθω ἀχρήστου. ἀόριστος αʹ ἔωσα. παρακείμενος παθητικὸς, ἔωσμαι.

ΠΕΡΙ ΜΕΤΟΧΗΣ.

M Ετοχή ἐςι λέξις μετέχουσα τῆς τῶν ὀνομάτων, καὶ τῆς τῶν ῥημάτων ἰδιότητος. hoc eſt, participium eſt dictio participans nominum, ac uerbum proprietatem: nominis quidem genera & caſus: uerbi autem ſignificationes, tempora, & coniugationes, & communiter ſpecies, figuras, & numeros. Dicitur autem μετοχὴ, παρὰ τὸ μετέχω, quod latine participio ſignificat, eo quòd partē capit nominis partemq́. uerbi. Pro qui ὁ τύπτων commune ſit exemplum, quod habet generalem ſui declinationem in eo, quòd pars orationis eſſe dicitur: ſpecialem uero in eo, quòd partem capit nominis, partemq́. uerbi.

Proprium eſt huic parti, ſemper in deriuatione cōſiſtere: quod de nulla alia parte orationis dici poteſt. uam aliæ partes et primitiua habēt ſpecies, ut a βασιλεὺς nomine βασιλικὸς: ab ἄρδω uerbo ἀρδεύω, et alia.

Τὸ ἀρσενικόν.

Participium autem ſemper in deriuatione eſt, ut a γράφω, ὁ γράφων, τοῦ γράφοντος: a τύπτω, ὁ τύπτων, τοῦ τύπτοντος, quod fit a prima perſona preſentis temporis modi indicatiui, adiuncta ν, conſonante. nam omne uerbum in ω, appoſita ν, participium facit. Η γενικὴ, τοῦ τύπτοντος, a nominatiuo fit, ω magno in ο paruum mutato, et adiuncta τος, ut ὁ τύπτων, τοῦ τύπτοντος, διὰ τοῦ ντ: quoniam omnis genitiuus participij, proprium ſuperans nominatiuum, διὰ τοῦ ντ declinatur, dempto participio præteriti perfecti. Τὸ, πτον, ο, μικρὸν: quoniam participia declinando corripiuntur,

nisi

nisi synæresim aut crasim patiantur, ut ποιῶν, ποιοῦντος, *&* ἑςὼς, ἑςῶτος. Η δοτικὴ, τῷ τύπτοντι. Η αἰτιατικὴ, τὸν τύπτοντα. Η κλητικὴ, ὦ τύπτων. *nam participia omnia imparibus syllabis declinata, & nomina participialia, eundem habent nominatiuum & uocatiuum.* Δυϊκά. τὼ τύπτοντε, τοῖν τυπτόντοιν, ὦ τύπτοντε. Πληθ. οἱ τύπτοντες, τῶν τυπτόντων, τοῖς τύπτουσι. *quoniam omnis datiuus singularis desinens in* ι, *prolatum, ante ipsum suscipiens* σ, *ac elementa renuens quæ cum ipso audiri non possunt, datiuum pluralem facit, & sic* τύπτοσι *dicendum fuerat. sed quoniam huiusmodi datiuus uult habere penultimam æqualem tempore, siue maiorem penultimam aliorum casuum accepit* υ, *& fit* τύπτουσι, *sicut* ἀπὸ τοῦ λέοντι, λέοσι λέουσι. τὸ γὰρ ο, μεγεθυνόμενον, διὰ τῆς προσθήκης τοῦ υ, μεγεθύνεται. *hoc est: nam* ο *productum per appositionem* υ, *producitur.*

Τὸ θηλυκόν.

Η τύπτουσα, *a genitiuo masculini fit. nam omne participium* διὰ τοῦ ντ *declinatum, extremam genitiui in* σα *conuertens, ac penultimam natura producens, femininum facit. Producitur autem penultima assumptione* τοῦ υ *in diphthongum, ut supra dictum est, prius tamen* ν *consonante abiecta.* Τὸ σα, *correptum: quoniam feminina in* α, *a masculinis formata, æqualem tempore habent* α *cum extrema genitiui masculini eius. uel sic: Omne femininum in* α, ὀξυνόμενον, *siue* περισπώμενον, *producit* α. Προπαρο-

ξύτονον

ξύτονον uero, siue προπερισπώμενον corripit.

Η γενικὴ τῆς τυπτούσης sicut τῆς μούσης, et reliqua.

Τὸ οὐδέτερον.

Τὸ τύπτον, a genitiuo masculini fit, extrema sylla-ba abiecta: nam omnis genitiuus participij διὰ τοῦ ντ, declinatus, abiecta τος, syllaba, neutrum facit. Τὸ, πτον, ο, μικρὸν. nam omne neutrum in ν, desinens, extremam corripit. ἡ γενικὴ, τοῦ τύπτοντος sicut et masculinũ: quoniam omne neutrũ a masculino formatũ, cuiuscunque sit declinationis, eandẽ seruat inflexionẽ.

Παρα. καὶ ὑπερσ ικ.

Αρσενικὸν.

Ο τετυφὼς, τοῦ τετυφότος, a prima persona præteriti perfecti α, in ως, conuersa, & accentu acuto in ultimam translato, quia participia in ως, desinentia, acuunt extremam, & per ω, magnum scribuntur, quod quidem in obliquis in ο, paruum conuertitur.

Τὸ θηλυκὸν.

Η τετυφυῖα, fit a genitiuo participij eiusdem temporis, τος, in α, conuersa, ac υ, penultimæ addita: nam ο, ut supra dictũ est προσθέσει τοῦ υ, producitur, et sic τετυφοῦα dicendũ fuerat διὰ τῆς ου, διφθόγγου, sicut τύπτοντος, τύπτουσα. Sed quoniã feminina a masculinis formata in α, purũ desinentia, ut plurimũ ι, in penultima habere uolunt, additum est ι, et abiectum est ο, μικρὸν, cum tres uocales in eadem syllaba minime locari possint, sic υι, diphthõgus impropria facta est. τὸ α, βραχὺ, quia omne femininum in α, desinens

nens προπαροξύτονον, *siue* προπερισπώμενον, *corripit* α, *ut supra dictum est. unde penultima, quæ natura longa est, ante breuem suscipiens accentum, circunflectitur.* ἡ γενικὴ, τῆς τετυφυίας. Τὸ, ας, μακρὸν: *quoniam omnis genitiuus par proprio nominatiuo, producit extremam; superans autem corripit.*

Τὸ οὐδέτερον.

Τὸ τετυφὸς, *a genitiuo participij masculini fit* τετυφότος, ἀποβολῇ τοῦ το, τετυφὸς, τοῦ τετυφότος, τῷ τετυφότι, τὸ τετυφός.

Αόριστος πρῶτος.

Τὸ ἀρσενικόν.

Ὁ τύψας *a prima persona primi aoristi abiecto augmento, & adiuncto* σ, ἔτυψα, ὁ τύψας. *uel a secunda persona abiecto augmento tantum.* τὸ, ψας, μακρὸν, *quia masculina in* σας, *desinentia grauitona, siue nomina sint siue participia, producunt extremam.* ἡ γενικὴ, τοῦ τύψαντος, *sicut* τοῦ τύψοντος.

Τὸ θηλυκόν.

Ἡ τύψασα, *fit a genitiuo participij masculini. nam omne participium* διὰ τοῦ ντ, *declinatum, extremam genitiui in* σα, *uertens, ac penultima natura producens, femininum facit.* ἡ γενικὴ, τῆς τυψάσης, *sicut* τῆς μούσης.

Τὸ οὐδέτερον.

Τὸ τύψαν, *a genitiuo participij masculini, sicut* τύπτον. τὸ, ψαν, βραχὺ: *quia omne neutrum in* ν *desinens, &c. Declinatur autem* τὸ τύψαν, τοῦ τύψαντος, τῷ τύψαντι, τὸ τύψαν.

Αόριστος δεύτερος.

Ο τυπὼν, a prima perſona ſecundi aoriſti, expuncto augmento, & ο paruo in ω magnum mutato, & accentu in ultimam translato, ut ἔτυπον, ὁ τυπὼν, τοῦ τυπόντος. τὸ θηλυκὸν, ἡ τυποῦσα. τῆς τυπούσης. τὸ οὐδέτερον, τὸ τυπὸν, τοῦ τυπόντος. ſicut & præſentis participium.

Μέλλων πρῶτος.

Ο τύψων, a prima perſona primi futuri, προθέσει τοῦ ν, τύψω, ὁ τύψων, τοῦ τύψοντος. τὸ θηλυκὸν ἡ τύψουσα, τῆς τυψούσης. τὸ οὐδέτερον, τὸ τύψον, τοῦ τύψοντος, τῷ τύψοντι, τὸ τύψον.

Μέλλων δεύτερος,

Ο τυπῶν, a prima perſona ſecundi futuri adiuncto ν, cuius extrema circunflectitur. nā participium ſecundi futuri ὁμοφωνεῖ participio ſecundi aoriſti, non tamen ὁμοτονεῖ, hoc eſt, conueniunt uoce, non autem accentu. participiū enim ſecundi aoriſti ſemper acuitur, & per ον, declinatur, ac etiam neutrum in ον facit. participium uero ſecundi futuri circunflectitur ſemper, & per ουν, declinatur, ac perinde neutrum in ουν, habet, ut ὁ τυπῶν, τοῦ τυποῦντος, τὸ θηλυκὸν, ἡ τυποῦσα, τῆς τυπούσης. τὸ οὐδέτερον, τὸ τυποῦν, τοῦ τυποῦντος.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΠΑΘΗΤΙΚΑΙ.

Ενεστὼς καὶ παρατ.

Ο Τυπτόμενος, ἀπὸ τοῦ τύπτομαι fit: quia omne paſſiuum, ſiue medium, habens in fine μ κλιτικὸν, uertens extremam primæ perſonæ in μενος participium facit τὸ, πτο, ο, μικρὸν ut in uerbo.

nam omne uerbum passiuum, siue medium in μ, desinens, absque synæresi, in uerbis in ω, ante μ, ο, habere debet, uel solum, uel cum ι, exceptis subiunctiuis. τὸ με, ε, ψιλὸν: nam participia in μενος, acuunt antepenultimam, ac per ε, ψιλὸν scribitur. τὸ νος, ο, μικρὸν, quoniam masculina & feminina in ος desinentia, & neutra in ον, habentia genitiuum in ου, per ο, μικρὸν scribuntur. ἡ γενικὴ, τοῦ τυπτομένου. nam masculina in ος desinentia, in ου faciunt genitiuum. τὸ θηλυκὸν, ἡ τυπτομένη, a masculino fit: quoniam omne masculinum desinens in ος, cum aliqua consonante, præter ρ, si femininum habet, in η facit illud. ἡ γενικὴ, τῆς τυπτομένης. τὸ οὐδέτερον, τὸ τυπτόμενον, τοῦ τυπτομένου, a masculino fit: quoniam omne masculinum, paribus syllabis declinatum, cum ex se faciat neutrum, simile proprio accusatiuo facit illud, & eandem habet declinationem, ut τὸν σοφὸν: τὸ σοφὸν, τοῦ σοφοῦ. τὸν τυπτόμενον: τὸ τυπτόμενον, τοῦ τυπτομένου.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Ο τετυμμένος, τοῦ τετυμμένου, ἀπὸ τοῦ τέτυμμαι, prima persona præteriti perfecti passiui, per regulá iam dictam: quoniam omne passiuum siue medium habens in fine μ, κλιτικὸν, &c. acuit penultimá contra communem regulam: nam participia in μενος, desinentia acuunt antepenultimam. hoc autem factum est, quoniá præteritum passiuum syncopam patitur, ac defectum syllabæ in uerbo, sicut libro sexto in præterito passiuo grauitonorum declaratum est. Quibusdam tamen participijs contrarium euenit, quæ cum

syncopam

ſyncopam ſiue ſyſtolen patiantur, acuunt antepenultimam, ut ὁρμημένος, ὅρμενος. δεδεγμένος, δέγμενος. ἡσμένος, ἄσμενος, ἀπὸ τοῦ ἥδομαι, τὸ εὐφραίνομαι lætor, τροπῇ τοῦ η, εἰς α, κατὰ συστολήν. Τὸ θηλυκὸν, ἡ τετυμμένη, τῆς τετυμμένης. τὸ οὐδέτερον, τὸ τετυμμένον, τοῦ τετυμμένου.

Ἀόριστος πρῶτος.

Ὁ τυφθεὶς, τοῦ τυφθέντος. ἀπὸ τοῦ ἐτύφθην, prima perſona primi aoriſti paſſiui, quoniam omne uerbum in ν, deſinens cum uocali natura longa, non habens μεταβλητικὸν, mutato ν, in σ, ὀξύτονον participium facit. τὸ φθεὶς, ει, diphthongus, quia deſinentia in εὶς, διὰ τοῦ ντ, declinata diphthongum habent. Acuit etiam extremam, quoniam omnis nominatiuus & accuſatiuus non exiſtens ex ſynæreſi, acuitur. Quo in loco quæri poteſt, cur participium aoriſti paſſiui non ſeruauit η, ſed illud in ει diphthongum mutauit? Dicitur quod deſinentia in ης, διὰ τοῦ η facientia triplex genus, per ος, purum appetunt declinari, ut, ὁ ἀσεβὴς, τοῦ ἀσεβέος, Participia uero inæqualibus ſyllabis declinata, uel per ντ, uariantur, uel per τος, abſque ν, ob quam rem mutauit η, in ει, diphthongum, ut ſit imitatio declinationis nominis, quæ quidē ualeat triplex genus, ac etiam declinationem ſuſcipere διὰ τοῦ ντ, ἡ γενικὴ, τοῦ τυφθέντος, a nominatiuo fit addita τος, ſyllaba, ac ſubtracta ſubiunctiua uocali diphthongi, deinde σ in ν conuerſo. τυφθεῖντος tamen eſſe debuerat, ſed declinata per ντ, ſyllabam, quæ in nominatiuo natura exiſtant longa, in genitiuo uertunt in poſitione

longam.

longam. καὶ ἄλλως, desinentia in σ, cum diphthongo
in genitiuo abijciunt subiunctiuam uocalem, excipiũ-
tur κλεὶς, κλειδός. παῖς, παιδός. & δαῖς δαιτός. De-
clinatur etiã per ντ, quia omnis genitiuus participij,
proprium superans nominatiuus διὰ τῦ ντ, declina-
tur, dempto præterito perfecto ἡ δοτικὴ, τῷ τυφθέντι.
ἡ αἰτιατικὴ, τὸν τυφθέντα. ἡ κλιτικὴ, ὦ τυφθείς. Δυϊκά.
τὼ τυφθέντε, τοῖν τυφθέντοιν, ὦ τυφθέντε. Πληθ. οἱ τυφ
θέντες, τῶν τυφθέντων, τοῖς τυφθεῖσι, a datiuo singu-
lari fit, sicut ἀπὸ τοῦ τύπτοντι, τύπτουσι. Differunt ta-
mẽ diphthongo, nã τύπτουσι producit penultimã per υ.
τυφθεῖσι uero per ι, sicut χαρίεντι, χαρίεσι, χαρίεισι.
Potest etiã huiusmodi datiuus a nominatiuo singula-
ri deduci, adiuncto ι, ac etiã accentu aeuto in circun-
flexũ mutato, ubi penultima natura longa accentum
suscipiens breuẽ præcedit, τυφθεὶς, τυφθεῖσι. ἡ αἰτιατι
κὴ, τοὺς τυφθέντας. ἡ κλιτικὴ, ὦ τυφθέντες. τὸ θηλυκὸν,
ἡ τυφθεῖσα, τῆς τυφθείσης, a genitiuo participij mascu
lini fit. nã omne participiũ διὰ τῦ ντ declinatũ, extre-
mam genitiui in σα, conuertens, ac penultimam natu
ra producens, femininũ facit, ut τυφθέντος, τυφθεῖσα.

Τὸ οὐδέτερον, τὸ τυφθὲν, τοῦ τυφθέντος, fit a geni-
tiuo participij masculini, extrema syllaba abiecta, si-
cut τὸ τύπτον, ἀπὸ τοῦ τύπτοντος. Τὸ φθὲν, ε ψιλόν.

Αόριστος δεύτερος.

Ο τυπεὶς, τοῦ τυπέντος, ἀπὸ τοῦ ἐτύπην prima per-
sona secundi aoristi. ἡ τυπεῖσα, τῆς τυπείσης. τὸ τυπὲν,
τοῦ τυπέντος. Et hæc omnia formationem & declina
tionem participij primi aoristi omnino sequuntur.

Μέλλων

Μέλλων πρῶτος.

Ο τυφθησόμενος, τοῦ τυφθησομένου, ἀπὸ τοῦ τυφθήσομαι prima persona primi futuri passiui, μαι, in μενος, conuersa. Μέλλων δεύτερος.

Ο τυπησόμενος, τοῦ τυπησομένου, a prima persona secundi futuri passiui τυπήσομαι.

Μετ᾽ ὀλίγον μέλλων.

Ο τετυψόμενος, τοῦ τετυψομένου, a prima persona præsentis temporis.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΜΕΣΑΙ.

Participia media singula a singulis temporibus fiunt, extrema in μενος conuersa, quemadmodum & passiua, ut τύπτομαι, τυπτόμενος. Αόριστος ά. ἐτυψάμην, ὁ τυψάμενος. ἀόριστος β΄. ἐτυπόμην, ὁ τυπόμενος. μέλλων ά. τύψομαι, ὁ τυψόμενος. μέλλων β΄. τυποῦμαι, ὁ τυπούμενος.

Excipitur participium præteriti perfecti, quod actiuorũ more ab ipso medio præterito fit, extrema in ως, mutata, ut τέτυπα, ὁ τετυπὼς, τοῦ τετυπότος.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑΙ.

πρώτης συζυγίας τῶν εἰς μι ῥημάτων.

Ενεστὼς καὶ παρατ.

Ο τιθεὶς, a prima persona præteriti imperfecti ἐτίθην: quoniam omne uerbum in ν desinens, cum uocali natura longa, non habens μ κλητικὸν, in σ oxytonum facit participium, τὸ θεὶς, ει, diphthongo: quoniã in εις desinentia, διὰ τοῦ ντ declinata, diphthongum habent. καὶ ἄλλως, desinentia in ης διὰ τοῦ η, facientia triplex genus, &c. ut in primo

mo aoristo passiuo dictum est.

Καὶ ἄλλως, primitiuum huius uerbi, hoc est τιθέω, τιθῶ, a perfectione habet ε. Ε, ψιλὸν, uero cum producitur, appositione τοῦ ι, producitur. Ob quam rem prima coniugatio uerborum in μι, facit participium διὰ τῆς ει, διφθόγγου, non autem διὰ τοῦ η.

Quo in loco aduertendum est, quod omnia participia masculina uerborum actiuorum tam in ω, quam in μι, desinentium, extremã syllabam productam habent. Quo modo autem producatur, aperiendum est. nam in uerbis in ω, patet omnia participia in ω, μέγα desinere, uno excepto, uidelicet primi aoristi, quod in ας productum desinit, ὁ τύψας. At in uerbis in μι, quoniam eorum participia præsentis temporis & secundi aoristi uarias habent terminationes, uarias etiam formationes habere necesse est.

Cum igitur participia præsentis temporis horum uerborum formentur a prima persona præteriti imperfecti, cuius extrema longa est in omnibus coniugationibus, ut & ἐτίθην, ἵστην, ἐδίδων, ἐζώγνυν, & etiam ipsa in longam desinere necesse est: appetant præterea τὰ χαρακτηριστικὰ coniugationis, hoc est, formatiuas uocales, ε, scilicet, α, ο, υ, quæ breues sunt, sicut in eorum perfectis τιθέω, ἱστάω, διδόω, ζώγνύω, opus est formare dicta participia alio & alio modo, secundum diuersas uocales coniugationum.

Participiũ igitur primæ cõiugationis formatur a prima persona præteriti imperfecti, abiecto prius augmento, deinde extrema uocali in propriam figurati-

uam coniugationis, quæ eſt ε, & ν, in σ, mutatis, ac etiam accentu in ultimam träslato, ut ἐτίθην, ὁ τιθές: ſed quoniam extrema breuis eſt, contra participiorum actiuorũ naturam aſſumpto ι, in diphthongum producitur, ut ſupra dictum eſt, & ſic fit τιθεὶς, ubi ſeruata eſt ε, figuratiua uocalis coniugationis in ipſa diphthongo.

Participium ſecũdæ coniugationis etiam a prima perſona præteriti imperfecti fit, extrema in propriá figuratiuam quæ eſt α, & ν, in σ, mutatis, ut ἵστην, ὁ ἱστάς. ubi nulla uocalium adiunctione opus eſt, cum α, ſit anceps, & eadem breuis in ſeipſam longam mutari poſſit.

In tertia coniugatione ſit participium etiam a prima perſona præteriti imperfecti, abiecto augmento, & ω, magno in ο, paruum, quæ eſt figuratiua huius coniugationis, ac etiam ν in σ, mutatis, ut ἐδίδων, ὁ διδὸς, ubi ος, ſyllaba breuis eſt, quæ aſſumpto υ, producitur diphthongo, ut ſupra dictum eſt, et ſic fit διδούς.

In quarta etiam a prima fit perſona præteriti imperfecti participium, abiecto augmento, & ν in σ, conuerſo, ut ἐζεύγνυν, ὁ ζευγνύς. ubi nulla eſt facta uocalis mutatio, cum υ, ἀντίστοιχον non habeat in quod mutari poſſit, ſed ſeipſum breue in longum mutauit, cum id quoque δίχρονον ſit.

Η γενικὴ, τοῦ τιθέντος, *a nominatiuo fit, ſicut* ἀπὸ τοῦ τυφθεὶς, τυφθέντος. ἡ δοτικὴ, τῷ τιθέντι. ἡ αἰτιατικὴ, τὸν τιθέντα. ἡ κλητικὴ, ὦ τιθείς. Δυϊκά. τὼ τιθέντε. τοῖν τιθέντοιν. ὦ τιθέντε. Πληθυν. οἱ τιθέντες.

τῶν τιθέντων. τοῖς τιθεῖσι. τοὺς τιθέντας. ὦ τιθέντες. ἡ τιθεῖσα, τῆς τιθείσης. τὸ τιθὲν, τοῦ τιθέντος.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Τεθεικὼς, τοῦ τεθεικότος ἀπὸ τοῦ τέθεικα prima persona præteriti perfecti, sicut τετυφὼς, ἀπὸ τοῦ τέτυφα. ἡ τεθεικυῖα, τῆς τεθεικυίας, sicut ἡ τετυφυῖα. τὸ τεθεικὸς, τοῦ τεθεικότος, sicut τὸ τετυφός.

Ἀόριστος πρῶτος.

Ὁ θήκας, τοῦ θήκαντος esse debuerat, ἀπὸ τοῦ ἔθηκα, sicut ὁ τύψας, ἀπὸ τοῦ ἔτυψα. sed eius usus non habetur, quoniam hic aoristus est a regula exceptus, cum futuri consonantem non seruauerit, sicut in uerbis dictum est, libro VII.

Ἀόριστος δεύτερος.

Ὁ θεὶς, τοῦ θέντος, ἀπὸ τοῦ ἔθην prima persona secundi aoristi, sicut ἀπὸ τοῦ ἐτίθην, ὁ τιθεὶς. ἡ θεῖσα, τῆς θείσης, sicut ἡ τιθεῖσα. τὸ θὲν, τοῦ θέντος, sicut τὸ τιθέν.

Μέλλων πρῶτος.

Ὁ θήσων, τοῦ θήσοντος. ἀπὸ τοῦ θήσω, sicut ὁ τύψων, ἀπὸ τοῦ τύψω. ἡ θήσουσα, τῆς θησούσης. τὸ θῆσον, τοῦ θήσοντος.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΠΑΘΗΤΙΚΑΙ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Τιθέμενος, τοῦ τιθεμένου, ἀπὸ τοῦ τίθεμαι, Ο μαι, in μενος, conuersa, sicut ἀπὸ τοῦ τύπτομαι, ὁ τυπτόμενος. ἡ τιθεμένη, τῆς τιθεμένης. τὸ τιθέμενον, τοῦ τιθεμένου.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Ὁ τεθειμένος, τοῦ τεθειμένου, ἀπὸ τοῦ τέθειμαι prima

persona præteriti perfecti passiui. ἡ τεθειμένη, τῆς τεθειμένης. τὸ τεθειμένον, τοῦ τεθειμένου.

Ἀόριστος πρῶτος.

Ὁ τεθεὶς, τοῦ τεθέντος, *a prima persona primi aoristi passiui* ἐτέθην, *sicut* ὁ τυφθεὶς, ἀπὸ τοῦ ἐτύφθην. ἡ τεθεῖσα, τῆς τεθείσης. τὸ τεθὲν, τοῦ τεθέντος.

Μέλλων πρῶτος.

Ὁ τεθησόμενος, τοῦ τεθησομένου, ἀπὸ τοῦ τεθήσομαι, *prima persona futuri primi passiui*. ἡ τεθησομένη, τῆς τεθησομένης. τὸ τεθησόμενον, τοῦ τεθησομένου.

Μετ᾽ ὀλίγον μέλλων.

Ὁ τεθεισόμενος, τοῦ τεθεισομένου. ἡ τεθεισομένη, τῆς τεθεισομένης. τὸ τεθεισόμενον, τοῦ τεθεισομένου, *a prima persona eiusdem temporis*, τεθείσομαι.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΜΕΣΑΙ.

Ἐνεστῶς καὶ παρατ.

Ὁ Τιθέμενος, τοῦ τιθεμένου, *a prima persona præsentis, quemadmodum & passiua. Participium præteriti medij non inuenitur, cum non habeat unde formari possit. nam in uerbis in* μι, *medium præteritum & secundum futurum formari non possunt, sicut in uerbis dictum est, libro septimo.*

Ἀόριστος δεύτερος.

Ὁ θέμενος, τοῦ θεμένου, *a prima persona eiusdem temporis*, ἐθέμην. ἡ θεμένη, τῆς θεμένης. τὸ θέμενον, τοῦ θεμένου.

Μέλλων πρῶτος.

Ὁ θησόμενος, τοῦ θησομένου, *a prima persona eiusdem temporis*. ἡ θησομένη, τῆς θησομένης. τὸ θησόμενος, τοῦ θησομένου.

Δευτέρας

ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΣΥΖΥΓΙΑΣ, ΜΕΤΟΧΑΙ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑΙ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Ὁ ἱστὰς, τοῦ ἱστάντος, ἀπὸ τοῦ ἵστην prima persona præteriti imperfecti, η, in α, conuersa, sicut in prima coniugatione dictum est. ἡ ἱστᾶσα, τῆς ἱστάσης. τὸ ἑστὰν, τοῦ ἱστάντος.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Ὁ ἑστακὼς, τοῦ ἑστακότος, ἀπὸ τοῦ ἕστακα, extrema in κως, mutata. ἡ ἑστακυῖα, τῆς ἑστακυίας. τὸ ἑστακὸς, τοῦ ἑστακότος. Inuenitur etiam ὁ ἑσταὼς, τοῦ ἑσταότος, ἀπὸ τοῦ ἕσταα ἰωνικῶς: consueuerunt enim Ἴωνες subtrahere κ, in præteritis, ac penultimam corripere, ut μέμηκα, μέμαα. sic ἕστακα, ἕσταα, unde participium ἑσταὼς, ἑσταότος. Ὀδυσσ. ω. Ἑσταότ᾽ ἐν ἀίδαο δόμοις. penultima correpta, etsi poetæ aliquando metri gratia eandem producant. Ὀδυσσ. ν. Ἑσταῶτες περὶ βωμόν. Sicut μεμαὼς, μεμαῶτες. Ὀδυσσείας ψ. Ἡμεῖς δὲ μεμαῶτες, ἅμ᾽ ἑψόμεθ᾽ οὐδέτι. Et Ὀδυσσ. ο. Ἤϊξαν πεδίον δὲ διαπρόλιος μεμαῶτες. Et alia huiusmodi. καὶ κράσει ἑστὼς, ἑστῶτος, a quo femininum, ἡ ἑστῶσα, τῆς ἑστώσης. nam regula est quod participia in ως, si sint ἀπαθῆ, hoc est, sine passione, per ο, declinata, in υια, faciunt femininum, ut ἑστακὼς, ἑστακότος, ἑστακυῖα. καὶ ἰωνικῶς, ἑσταὼς, ἑσταότος, ἑσταυῖα, sicut γεγαὼς, γεγαότος, γεγαυῖα. Ἰλιάδος γ. Τὸν δ᾽ ἠμείβετ᾽ ἔπειθ᾽ Ἑλένη διὸς ἐκγεγαυῖα. Si uero syncopam patiantur, & declinationem habeant per ω, faciunt femininum in σα, ut ἑστὼς, ἑστῶτος. ἡ ἑστῶσα, unde διεστῶσα, quo participio Isocrates

ad Demonicum usus est, sic inquiens, Ἐν πολλοῖς μὲν ὦ Δημόνικε πολὺ διεστῶσας εὑρήσομεν τάς τε τῶν σπουδαίων γνώμας, & reliqua. Neutrum uero & ipsum etiam per ω, magnum scribendum est, ut τὸ ἑστὼς, τοῦ ἑστῶτος. & neutrum horum circunflectitur, quoniam crasis non est facta ex acuto & graui. nam omnis synæresis siue crasis, ut sæpe dictum, ex acuto & graui circunflexum facit, ut ποιέω, ῶ: at in hoc participio ἑσταὼς penultima habet grauem, ultima uero acutũ, quoniam participia in ως, præteriti perfecti super extremam habent acutum, ut τετυφώς. Ex graui enim & acuto non fit circunflexus, cum in diuersum tendant, nec usquam ad unum concurrant. Iccirco ἑστὼς, siue masculini generis sit, siue neutri, acuitur, quanquam extrema per crasim sit longa. In obliquis uero & eorum femininis eadem syllaba, quæ ex ultima penultima facta est, circunflectitur, nisi ubi communi impediat. quoniam alia syllaba adueniente, accentuũ regula uariata est, quæ eiusmodi est: Omnis longa natura ante breuem finalem, & in eadem existente parte, ac tonum suscipiens, circunflectitur, ut μοῦσα, μαῖα, sic ἑστῶτος, ἑστῶσα. Hoc idem patitur & γεγὼς γεγῶτος, ἀπὸ τοῦ γεγαώς. & μεμὼς μεμῶτος, ἀπὸ τοῦ μεμαώς. & βεβὼς βεβῶντος, ἀπὸ τοῦ βεβαὼς, quoniam feminina sunt γεγῶσα, μεμῶσα, βεβῶσα. Neutra uero τὸ γεγὼς, τοῦ γεγῶτος. τὸ μεμὼς, τοῦ μεμῶτος. τὸ βεβὼς, τοῦ βεβῶτος. præterita uero communia, a quibus hæc deducũtur, sunt γέγηκα, ἀπὸ τοῦ γῶ, γήσω. μέμηκα, ἀπὸ τοῦ μῶ, μήσω. βέβηκα, ἀπὸ τοῦ βῶ, βήσω. a

quibus

quibus subtracto κ, ac penultima correpta ἰωνικῶς fit γέγαα, μέμαα, βέβαα, *unde participia* γεγαώς, μεμαώς, βεβαώς, καὶ κράσει γεγώς, μεμώς, βεβώς. *& sic de alijs huiusmodi.* Ἀόριστος πρῶτος.

Ο στήσας, τοῦ στήσαντος, ἀπὸ τοῦ ἔστησα, *prima persona primi aoristi, sicut* ὁ τύψας, τοῦ τύψαντος, καὶ τὰ λοιπά. Ἀόριστος δεύτερος.

Ο στὰς, τοῦ στάντος, *a prima persona eiusdem temporis*, ἔστην *sicut* ἱστὰς ἀπὸ τοῦ ἵστην. ἡ στᾶσα, τῆς στάσης. τὸ στὰν, τοῦ στάντος.

Μέλλων πρῶτος.

Ο στήσων, τοῦ στήσοντος, *a futuro* στήσω. ἡ στήσουσα. τὸ στῆσον.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΠΑΘΗΤΙΚΑΙ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Ο ἱστάμενος, τοῦ ἱσταμένου, ἀπὸ τοῦ ἵσταμαι, μαι, *in* μενος, *conuersa*. ἡ ἱσταμένη, τῆς ἱσταμένης. τὸ ἱστάμενον, τοῦ ἱσταμένου.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Ο ἐσταμένος, τοῦ ἐσταμένου, *a prima persona praeteriti perfecti* ἕσταμαι, *sicut* τετυμμένος, ἀπὸ τοῦ τέτυμμαι. ἡ ἐσταμένη. τὸ ἐσταμένον.

Ἀόριστος πρῶτος.

Ο σταθεὶς, τοῦ σταθέντος, *a prima persona eiusdem temporis* ἐστάθην, *sicut* τυφθεὶς τυφθέντος, ἀπὸ τοῦ ἐτύφθην. ἡ σταθεῖσα, τῆς σταθείσης. τὸ σταθὲν, τοῦ σταθέντος.

Μέλλων πρῶτος.

Ο σταθησόμενος, τοῦ σταθησομένου, *a prima persona futuri passiui* σταθήσομαι. ἡ σταθησομένη. τὸ σταθησόμενον.

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

Ὁ ἑστασόμενος, τοῦ ἑστασομένου, a prima persona eiusdem temporis ἑστάσομαι. ἡ ἑστασομένη. τὸ ἑστασόμενον.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΜΕΣΑΙ.

Ενεστὼς καὶ παρατ.

Ὁ ἱστάμενος, τοῦ ἱσταμένου, ἀπὸ τοῦ ἵσταμαι, sicut & passiuum.

Αόριστος πρῶτος.

Ὁ στησάμενος, τοῦ στησαμένου, ἀπὸ τοῦ ἐστησάμην primo aoristo medio, expuncto augmento. ἡ στησαμένη. τὸ στησάμενον.

Αόριστος δεύτερος.

Ὁ στάμενος, τοῦ σταμένου, ἀπὸ τοῦ ἐστάμην ἀχρήστου, expuncto augmento. ἡ σταμένη, τῆς σταμένης. τὸ στάμενον, τοῦ σταμένου.

Μέλλων πρῶτος.

Ὁ στησόμενος, τοῦ στησομένου, a futuro στήσομαι. ἡ στησομένη. τὸ στησόμενον.

ΤΡΙΤΗ ΣΥΖΥΓΙΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατ.

Ὁ Διδοὺς, τοῦ διδόντος, a prima persona præteriti imperfecti ἐδίδων, ω, magno in ο, paruum mutato, ac υ, interposito, sicut in prima coniugatione uerborum in μι, dictum est. ἡ διδοῦσα. τὸ διδόν.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Ὁ δεδωκὼς, τοῦ δεδωκότος, ἀπὸ τοῦ δέδωκα. ἡ δεδωκυῖα, τῆς δεδωκυίας. τὸ δεδωκὸς, τοῦ δεδωκότος.

Αόριστος

Αόριστος δεύτερος.

Ο δοὺς, τοῦ δόντος, ἀπὸ τοῦ ἔδων. ἡ δοῦσα, τῆς δούσης. τὸ δὸν, τοῦ δόντος.

Μέλλων πρῶτος.

Ο δώσων, τοῦ δώσοντος, a futuro δώσω. ἡ δώσουσα. τὸ δῶσον.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΠΑΘΗΤΙΚΑΙ.

Ενεστὼς καὶ παρατ.

Ο διδόμενος, τοῦ διδομένου, ἀπὸ τοῦ δίδομαι. ἡ διδομένη. τὸ διδόμενον.

Παρακ. καὶ ὑπερσυν.

Ο δεδομένος, τοῦ δεδομένου, ἀπὸ τοῦ δέδομαι. ἡ δεδομένη. τὸ δεδομένον.

Αόριστος πρῶτος.

Ο δοθεὶς, τοῦ δοθέντος, a prima persona primi aoristi passiui ἐδόθην. ἡ δοθεῖσα, τῆς δοθείσης. τὸ δοθὲν, τοῦ δοθέντος.

Μέλλων πρῶτος.

Ο δοθησόμενος, τοῦ δοθησομένου. ἡ δοθησομένη, τὸ δοθησόμενον.

Μετ᾽ ὀλίγον μέλλων.

Ο δεδοσόμενος, τοῦ δεδοσομένου, a prima persona eiusdem temporis δεδόσομαι. ἡ δεδοσομένη. τὸ δεδοσόμενον.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΜΕΣΑΙ.

Ενεστὼς καὶ παρατ.

Ο διδόμενος, τοῦ διδομένου. ἡ διδομένη. τὸ διδόμενον, ἀπὸ τοῦ δίδομαι, sicut & passiuum.

Ἀόριστος δεύτερος.

Ὁ δόμενος, τοῦ δομένου, ἀπὸ τοῦ ἐδόμην. ἡ δομένη. τὸ δόμενον.

Μέλλων πρῶτος.

Ὁ δωσόμενος, τοῦ δωσομένου, a futuro δώσομαι. ἡ δωσομένη, τῆς δωσομένης. τὸ δωσόμενον, τοῦ δωσομένου.

ΤΕΤΑΡΤΗΣ ΣΥΖΥΓΙΑΣ ΜΕΤΟΧΑΙ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑΙ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Ὁ Ζευγνὺς, τοῦ ζευγνῦντος, a prima persona præteriti perfecti ἐζεύγνυν, ut in prima coniugatione uerborum in μι, dictum est. ἡ ζευγνῦσα, τῆς ζευγνύσης. τὸ ζευγνὺν, τοῦ ζευγνύντος.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΠΑΘΗΤΙΚΑΙ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Ὁ ζευγνύμενος, τοῦ ζευγνυμένου, ἀπὸ τοῦ ζεύγνυμαι. ἡ ζευγνυμένη, τῆς ζευγνυμένης. τὸ ζευγνύμενον, τοῦ ζευγνυμένου. *Et hæc de participijs satis.*

F. VRBANI BELLVNENSIS *INSTITVTIONVM* GRAMMATIC.

LIBER NONVS.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΑΡΘΡΩΝ.

Ἄρθρόν ἐστι μέρος λόγου πτωτικὸν προτασσόμενον τῆς κλίσεως τῶν ὀνομάτων, καὶ ὑποτασσόμενον. hoc est. *Articulus est pars orationis ca*

ſualis præpoſitiua declinationi nominum, & ſubiunctiua, ſiue ſubordinatiua.

Articulorū aliqui præpoſitiui, aliqui ſuppoſitiui.

PRAEPOSITIVI HI.

Αρσενικὰ ἑνικά. ὁ, τοῦ, τῷ, τὸν. Δυϊ. τὼ, τοῖν. Πληθ. οἱ, τῶν, τοῖς, τοὺς. Θηλυκὰ ἑνικά. ἡ, τῆς, τῇ, τὴν. Δυϊκά. τὰ, ταῖν. Πληθ. αἱ, τῶν, ταῖς, τὰς. Οὐδέτερα ἑνικά. τὸ τοῦ, τῷ, τό. Δυϊκά, τὼ, τοῖν. Πληθ. τά, τῶν, τοῖς, τά.

Articuli ſuppoſitiui.

Αρσενικὰ ἑνικά. ὃς, οὗ, ᾧ, ὅν. Δυϊκά. ὣ, οἷν. Πληθ. οἳ, ὧν, οἷς, οὕς. Θηλυκὰ ἑνικά. ἥ, ἧς, ᾗ, ἥν. Δυϊκά. ἃ, αἷν. Πληθ. αἳ, ὧν, αἷς. ἅς. Οὐδέτερα ἑνικά. ὃ, οὗ, ᾧ, ὅ. Δυϊκά. ὣ, οἷν. Πληθ. ἃ, ὧν, οἷς, ἅ.

Articuli præpoſitiui & pro nominibus interrogatiuis accipiuntur: τῷ enim ἀντὶ τοῦ τίνι, καὶ τὸν ἀντὶ τοῦ τίνα, & in alijs ſimiliter. Sumuntur etiam et pro demonſtratiuo pronomine: τὸν enim pro τοῦτον, & τὴν pro ταύτην & in alijs ſimiliter.

De articulis compoſitis, ubi ſciendum ὅδε & ὅσπερ ſimplicium ſequi declinationem, immutatis δε, & περ, in ὅστις uero utranque compoſitionis partem declinari.

Etiam cum δε, coniunctione cōpoſiti, demonſtratiua pronomina fiunt, ut ὅδε, ἀντὶ τοῦ οὗτος. & ἥδε, ἀντὶ τοῦ αὕτη. et τόδε pro τοῦτο & in alijs caſibus ſimiliter.

Articuli ſuppoſitiui cū noīe infinito τὶς, cōpoſiti, relatiua fiūt. Αρσενικὰ ἑνικά ὅσις οὕτινος ᾧτινι, ὅντινα. Πληθ. οἵτινες, ὧντινων, οἷσισι, οὕςινας. Θηλυκὰ ἑνικά ἥτις, ἧστινος, ᾗτινι, ἥντινα. Πληθ. αἵτινες, ὧντινων, αἷσισι, ἅςινας.

Οὐδέτερα

Οὐδέτερα ἑνικά. ὅ, τι, οὗτινος, ᾧτινι, ὅ, τι. Πληθ. ἅτινα, ὧντινων, οἷς τισι, ἅτινα.

Etiam si cum περ, coniunctione repletiua cõponantur, tantundem possunt, ut ὅσπερ, ἀντὶ τοῦ ὅς τις. & ἥπερ, ἀντὶ τοῦ ἥτις. & ὅπερ, ἀντὶ τοῦ ὅ, τι.

Eodem modo si cum alijs coniunctionibus cõponantur, γε, scilicet & δε. Αρσενικὰ ἑνικά. ὅπερ, οὗπερ, ᾧπερ, ὅνπερ. Θηλυκὰ ἑνικά. ἥπερ, ἧσπερ, ᾗπερ, ἥνπερ. Οὐδέτερα ἑνικά. ὅπερ, οὗπερ, ᾧπερ, ὅπερ.

ΠΕΡΙ ΑΝΤΩΝΥΜΙΩΝ.

Αντωνυμία ἐςὶ μέρος λόγου κλιτὸν, ἀντὶ ὀνόματος παραλαμβανομένη. *id est, pronomen est pars orationis declinabilis, pro nomine assumpta. Dicitur autem* ἀντωνυμία, ἀπὸ τῆς ἀντὶ, *quod est pro, &* ὄνομα *nomen,* τροπῇ τοῦ πρώτου ο, μικροῦ εἰς ω, μέγα, τοῦ δευτέρου δὲ, εἰς υ. *Habet autem accidentia quattuor, genera, numeros, casus, & personas. Quidam addunt species & figuras.*

Accidentia pronominum.

Τῶν δ' ἀντωνυμιῶν ἡ μὲν πρωτότυπος, ἡ δὲ κτητική, ἡ δὲ δεικτική, ἡ δὲ ἀναφορική, ἡ δὲ σύνθετος. *hoc est, Pronominum aliud quidem primitiuum, aliud possessiuum, aliud demonstratiuum, aliud relatiuum, aliud autem compositum.*

Primitiua quidem tria esse oportet, quandoquidem inuenta sunt, ut tres distinctas significent personas, ἐγὼ *primam,* σὺ *secundam,* ὃς *tertiam. Quemadmodũ in uerbis quorum declinationes* θεματικαὶ *appellantur, hoc est, positiuæ. Quoniam unaquæque uox*

suijpsius

suijpsius est positio, nec altera ab altera regulatur,
quod non alijs orationis partibus declinabilibus eue-
nit, quorũ inflexiones consequentia uocis procedunt.
Sed quoniam huiusmodi pronomina primitiua uario
modo reperiuntur, tam in recto quàm in obliquis, se-
cundum uarium linguarum usum, non ab re duximus
eorum singula, per omnes numeros & casus secundũ
diuersa idiomata uariare.

ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΠΡΟΣΩΠΟΥ.

Νικὰ, ἡ εὐθεῖα, κοινῶς μὲν ἐγὼ, ἀττικῶς δὲ ἔγω
E — γε προπαροξυτόνως. Ὀδυσσ. ρ̄. Δὸς εἱ ἑλὼν, οὔ-
τι φθονέω, κέλομαι γὰρ ἔγωγε. *et est pars una*
orationis composita. nam si duæ essent orationis par-
tes, ἐγώγε *dicendum fuisset, sicut* ἐγώμιν. *Omnis e-*
nim dictio habens acutũ accentum super extremam,
sequente enclitica dictione, in eadem syllaba seruat
accentum, ut καλὸς, καλός γε. σοφὸς, σοφός γε. *sic igi-*
tur ἐγὼ, ἐγώ γε. καὶ δωρικῶς ἐγών. Θεόκρ. ἐν Θυωνίχῳ.
Τᾶμος ἐγὼν τὸν ἴσης τὺ θυώνιχε. καὶ ἐγώνη, *quod apud*
poetas διὰ τὴν χασμωδίαν τῶν φωνηέντων, *hoc est hia-*
tum, in usu non est.

Η γενικὴ, κοινῶς μὲν ἐμοῦ, καὶ μοῦ ἀφαιρέσει τοῦ ε,
& est enclitica dictio, ut τοῦτό μου σκόπει. ἰωνικῶς δὲ
ἐμέο, διαλύσει τῆς ου, εἰς εο, καὶ παρενθέσει τοῦ ι ἐμεῖο.
Ἰλιάδος ᾱ. Ἀλλὰ πίθεσθ' ἄμφω δὲ νεωτέρω ἐστὸν ἐμεῖο. καὶ
προσθέσει τῆς θεν, συλλαβῆς, ἀττικῶς ἐμεόθεν, καὶ συγκο-
πῇ ἐμέθεν. Ἰλιάδος ο̄. Αἴκεν ἀνὰ ἐμέθεν, καὶ ἀθηναίης
ἀγελείης, καὶ δωρικῶς καὶ αἰολικῶς ἐμεῦ, τροπῇ τῆς ου,
εἰς ευ, Θεόκριτος ἐν ἱερῶνι. Οὗτος ἀοιδῶν λῷστος, ὃς ἐξ
ἐμεῦ

ἐμεῦ οἴσεται οὐδέν. καὶ ἀφαιρέσει τοῦ ε, μεῦ, *quod incli natur.* Θεόκρ. ἐν φαρμακ. Χ' ὡς ἴδον, ὡς ἐμάνην, ὥς μευ περὶ θυμὸς ἰάφθη.

Η δοτικὴ, κοινῶς μὲν ἐμοὶ, ὀξυτόνως, καί μοι, κατὰ ἀφαίρεσιν τοῦ ε, & *est enclitica dictio, ut* τοῦτό μοι λέγε. ἀττικῶς δὲ ἔμοι γε, προπαροξυτόνως, ὥσπερ ἔγωγε. Ιλιάδος α. Παρ' ἔμοι γε καὶ ἄλλοι, Οἵ κέ με τιμήσουσι. καὶ δωρικῶς ἐμίν. Θεόκρ. ἐν νομεῦσι, Δῶρον ἐμίν νιν ἔλειπεν ἐγὼ δέ τις εἰμὶ μελικτάς.

Η αἰτιατικὴ, ἐμὲ ὀξυτόνως, καί με, ἀφαιρέσει τοῦ ε, *et est enclitica dictio, ut* τοῦτό με δίδασκε. κλετικὴ δὲ οὐκ ἔστι.

Δυϊκά.

Η εὐθεῖα καὶ αἰτιατικὴ, νῶϊ, καὶ ἀποκοπῇ τοῦ ι, νὼ, *quod acuitur, sicut* τὼ καλώ. *quandoquidem nominatiuus dualis in* ω, *desinens, nunquam circunflectitur.* καὶ αἰολικῶς, καὶ δωρικῶς, ἄμμε, *secundum analogiam nominatiui pluralis* ἄμμες, *quo numero usus est* Θεόκριτος ἐν ὁδοιπόροις, ἀλλὰ τὶς ἄμμε, Τὶς κρινεῖ. καὶ ἐν δάφνιδι καὶ μενάλκα. Τὶς ἄμμε κρινεῖ, τὶς ἐπάκοος ἔσσεται ἁμᾶν. *Sæpius tamen poetæ pro accusatiuo plurali accipere consueuerunt.* Ιλιάδος α.

Ατρείδη νῶϊ ἄμμε παλιμπλαγχθέντας οἴω.

καὶ κόϊντος βιβλίῳ δωδεκάτῳ. Μίμνετε εἰσόκεν ἄμμε ποτὶ πτόλιν εἰρύσουσι. καὶ Θεόκριτος ἐν θερισταῖς, ἦ καλὰς ἄμμε ποιῶν ἐλελήθη βῶκος ἀοιδὰς, ἀντὶ τοῦ ἡμᾶς. ἡ γενικὴ καὶ δοτικὴ νῶϊν, καὶ νῷν *subscripto* ι, κατὰ συναίρεσιν, *icciréo circunflectitur.*

Πληθυντικά.

Η εὐθεῖα κοινῶς μὲν ἡμεῖς, ἰωνικῶς δὲ ἡμέες, καὶ δωρικῶς

κῶς ἄμες, καὶ αἰολικῶς ἄμμες, geminato μμ. Ὀδυσσείας
ι̅. Αὐτοῦ γάρ κε καὶ ἄμμες ἀπωλόμεθ' αἰπὺν ὄλεθρον.

Ἡ γενικὴ κοινῶς μὲν ἡμῶν, ἰωνικῶς δὲ ἡμέων, κατὰ
διαίρεσιν. Ἰλιάδ. γ̅. Ἡμέων δ' ὁπποτέρῳ θάνατος καὶ μοῖ-
ρα τέτυκται, Τεθναίη. καὶ ἡμείων, παρενθέσει τοῦ ι. Ὀδυσ
σείας ω̅. Οὐδέ τις ἡμείων δύνατο κρατεροῖο βίοιο Νευρὴν
ἐντανύσαι. & in eodem. Οὐδέ τις ἡμείων δύνατο γνῶ
ναι τὸν ἐόντα. καὶ δωρικῶς ἁμῶν. Θεόκρ. ἐν φαρμακευ-
τρίᾳ, ἧρ οὐκ ἄλλοι τερπνὸν ἔχει, ἁμῶν δὲ λέλασαι. καὶ
αἰολικῶς ἀμμέων κατὰ ἀναλογίαν τοῦ ἄμμες.

Ἡ δοτικὴ, ἡμῖν κοινῶς μόνον ultima producta, ob
quam rem circunflectitur, eadem uero nonnunquam
apud poetas corripitur atque acuitur, ἡμίν. Iones ta-
men et Attici sæpe circunflectunt penultimam, ἧμιν.
Homerus, ὦ φίλοι οὐ μὰν ἧμιν ἐυκλεὲς ἀπονέεσθαι. καὶ
δωρικῶς ἁμὶν ὀξυτόνως, extrema existente correpta.
Θεόκ. ἐν θαλυσίοις, Πολλαὶ δ' ἁμὶν ὕπερθε κατὰ κρατὸς
δονέοντο. Si uero producta sit, circunflectitur. Θεόκ.
ἐν ὁδοιπόροις, Χ' ἁμῖν ἐστι κύων φιλοποίμνιος, ὃς λύκος ἄγ-
χει. Καὶ αἰολικῶς ἄμμιν. Ὀδυσσείας μ̅.
Ἔνθα γὰρ αἰνότατον κακὸν ἔμμεναι ἄμμιν ἔφησαν. Καὶ ἄμ
μι, ἀντὶ τοῦ ν, Ὀδυσ. α̅. Χαῖρε ξεῖνε παρ' ἄμμι φιλήσεαι.

Ἡ αἰτιατικὴ κοινῶς μὲν ἡμᾶς, ἰωνικῶς δὲ ἡμέας, Ὀ-
δυσ. δ̅. Ἐν δ' ἡμέας πρώτους λέγε κήτεσιν. Καὶ ἁμᾶς δωρι
κῶς, καὶ ἄμμας αἰολικῶς, ἐκ τοῦ ἄμμες κατὰ ἀναλογίαν.

Dubitari solet hoc in loco an ἡ, aspirato in α, con
uerso δωρικῶς καὶ αἰολικῶς etiam aspiratio in tenuem
spiritum ubique mutanda sit. nã sunt nonnulli, qui as
serunt omnino ἀ, tenui spiritu secundũ regulas scriben
dum

dum eſſe, ſolum illud Theocriti excipientes, hoc eſt, Αδύτι τὸ ψιθύρισμα. *pro* ἡδὺ, *quod ab omnibus aſpiratur. Sunt & qui articulos quoque excipiant, quos quidem pari modo aſpirari uolunt. Sed ijs aduerſari uidetur poetarum auctoritas, nam regula eſt, quod quæuis tenuium, hoc eſt,* κ, π, τ, *ſequente uocali aſpirata, in propriam uertitur aſpiratam, alioqui immutabilis remanet. unde conſequens eſt, ut quæuis uocalis aſpirata ſit, ubicunque euenit quampiam tenuium ante ipſam uocalem in propriam aſpiratã uerſam eſſe, ut* χ᾽ἁμῖν, ἀφικέσθαι, καθ᾽ ἡμᾶς. *Igitur ubicunque aliqua tenuium in propriam aſpiratam conuerſa fuerit, ſequente uocali, apparet illam omnino eſſe aſpiratam, quod omnibus orationis partibus contingere uidetur, ubi dictio a uocali aſpirata principium habet. Igitur & α, ſiue per ſe, ſiue ex* η, *aſpirata fiat more Dorico.* Θεόκ. ἐν θερισαῖς, Παῖδ᾽, ὧν γὰρ ἅψηθε θεαὶ, καλὰ πάντα ποεῖτε. Καὶ ἐν φαρμακευτρίᾳ, Ως κεῖνος δινοῖτο ποθ᾽ ἁματέρῃσι θύραισι. ἀντὶ τῦ ἡμετέραις. Πίνδαρος ἐν ὀλυμπίοις, Μηκέθ᾽ ἁλίου σκόπει ἄλλο θαλπνότερον. ἀντὶ τοῦ ἡλίου. *Idem.* Ανίχ᾽ἁφαίςυ τέχναισι χαλκελάτῳ πελέκει, ἀντὶ τοῦ ἡφαίςου. *Quod igitur cenſendum de plurali numero primæ perſonæ pronominis, in cuius caſibus omnibus* η, *aſpirata in* α, *uertitur Dorico more & Aeolico? An* α, *quoque aſpirandum ſit, an tenui ſpiritu ſcribendum? Dicendum quòd cum pluralis numerus huius primæ perſonæ uarius ſit per omnes ſuos caſus, et etiam uariam habeat litteraturam ſecundum linguarum diuerſitatem, di-*

ſcernenda ſunt quænam ſint Dorum propria, & quæ Aeolum. nam ἅμες *ſimplici* μ *&* ἁμῶν, *&* ἁμὶν, ἁμᾶς, *Dorum ſunt propria, iccirco aſpiranda.* ἄμμε *uero, &* ἄμμες, *&* ἄμμων, *&* ἄμμιν *ſiue* ἄμμι, *&* ἄμμας, *Aeolum ſunt propria, igitur tenui ſpiritu ſcribenda, quandoquidem Aeoles omnino aſpirationem ignorant, etſi Dores iis quoque dictionibus non aſpiratis frequenter uti ſoleant.* Θεόκ. ἐν θυωνίχῳ, Αμμες μὲν φωνεῦντες ἐπίνομες ὡς ἐδέδοκτο. Καὶ ἐν φαρμακευτρίᾳ, Θεσυλιταὶ κύνες ἄμμιν ἀνὰ πόλιν ὠρύονται.

Παραδείγματα. Ενικά.

Η εὐθεῖα, ἐγὼ κοινῶς, ἔγωγε ἀττικῶς, ἐγὼν καὶ ἐγώνη δωρικῶς.

Η γενικὴ, ἐμοῦ καὶ μοῦ κοινῶς, ἐμέο καὶ ἐμοῖο ἰωνικῶς, ἐμέοθεν καὶ ἐμέθεν ἀττικῶς, ἐμεῦ καὶ μεῦ δωρικῶς καὶ αἰολικῶς.

Η δοτικὴ, ἐμοὶ καὶ μοὶ κοινῶς, ἔμοι γε ἀττικῶς, καὶ ἐμὶν δωρικῶς.

Η αἰτιατικὴ, ἐμὲ, καὶ με. Κλητικὴ οὐκ ἔστι.

Δυϊκά.

Η εὐθεῖα καὶ αἰτιατικὴ, νῶϊ καὶ νῷ κοινῶς, καὶ ἄμμε αἰολικῶς καὶ δωρικῶς.

Η γενικὴ καὶ δοτικὴ, νῶϊν, καὶ νῷν.

Πληθυντικά.

Η εὐθεῖα, ἡμεῖς κοινῶς, καὶ ἡμέες ἰωνικῶς, καὶ ἅμες δωρικῶς, καὶ ἄμμες αἰολικῶς.

Η γενικὴ, ἡμῶν κοινῶς, καὶ ἡμέων καὶ ἡμείων ἰωνικῶς, καὶ ἁμῶν δωρικῶς, καὶ ἄμμων αἰολικῶς.

Η δοτικὴ, ἡμῖν κοινῶς περισπωμένως, ἥμιν ποιητικῶς

ὀξυτόνως, ἧμιν ἀττικῶς προπερισπωμένως, ἁμὶν δωρικῶς, ἄμμιν καὶ ἄμμι αἰολικῶς.

Η αἰτιατικὴ, ἡμᾶς κοινῶς, καὶ ἡμέας ἰωνικῶς, καὶ ἁμᾶς δωρικῶς, καὶ ἄμμας αἰολικῶς.

ΤΟΥ ΔΕΥΤΕΡΟΥ ΠΡΟΣΩΠΟΥ.

τοῦ σὺ, δηλονότι.

Νικά. ἡ εὐθεῖα, κοινῶς μὲν Σὺ, δωρικῶς δὲ
E Τὺ, τροπῇ τοῦ σ, εἰς τ, quod acuitur ſicut & σὺ, Θεόκρ. ἐν θύρσιδι, Αλλὰ τὺ γὰρ δὴ θύρσι τὰ δάφνιδος ἄλγε᾽ ἄειδε. Καὶ τυνη, προσθέσει τοῦ νη, ſicut ἐγώνη, penultima producta licet συ, corripiatur Ιλιάδ. τ. Τυνη δ᾽ ἡφαίστοιο παρὰ κλυτὰ τεύχεα δέξο.

Η γενικὴ, κοινῶς μὲν σοῦ, ἰωνικῶς δὲ σέο, διαλύσει τῆς ου, εἰς εο. Οδυσσείας β΄. Ταῦτα δ᾽ ἐγὼ σέο πολλὸν ἀμείνων μαντεύεσθαι. Καὶ παρενθέσει τοῦ ι, σεῖο. Ιλιά. γ. Ζεῦ πάτερ οὔτις σεῖο θεῶν ὀλοώτερος ἄλλος. Καὶ ἀττικῶς σέοθεν, καὶ σέθεν, κατὰ συγκοπήν. Ιλιάδος θ. Ως γὰρ θέσφατόν ἐστι, σέθεν δ᾽ ἐγὼ οὐκ ἀλεγίζω. Καὶ δωρικῶς καὶ αἰολικῶς σεῦ, ἀπὸ τοῦ σοῦ, ὡς ἐμεῦ ἀπὸ τοῦ ἐμοῦ. Θεόκρ. ἐν ἐπιταφίῳ τοῦ βίωνος. Εἰσέτι σεῦ τὸ μέλισμα κινύρεται ἀμιτυλάνα. Καὶ τεῦ, τροπῇ τοῦ σ, εἰς τ, Θεόκρ. ἐν ὁδοιπόροις, Οὔ τευ τὰν σύριγγα λαθὼν ἔκλεψε κομάτας.

Η δοτικὴ κοινῶς μὲν σοὶ, δωρικῶς δὲ τοί. Θεόκρ. ἐν θύρσιδι, Αἶγά τέ τοι δωσῶ διδυματόκον ἐς τρὶς ἀμέλξαι. Καὶ τίν. Θεόκ. ἐν φαρμακευτρίᾳ. Φαῖνε καλὸν τὶν γὰρ ποταείσομαι ἄσυχα δαῖμον. Καὶ τεὶν πλεονασμῷ τοῦ ε, Ιλιά. λ. Ζεύς με πατὴρ προέηκε τεὶν τάδε μυθήσασθαι. Καὶ Καλλίμαχος ἐν ὕμνοις, Εὐμὴ δ᾽ ἐδίδαξε τεὶν κεχαρισμένος

ϱισμένος ἱρῶς. Ἀντὶ τοῦ σοί. Dicuntur autem τὶν & τεΐν μονόπλωτα, καὶ μοναδικά, & poetica sunt.

Η αἰτιατικὴ κοινῶς μὲν σὲ, δωρικῶς δὲ τέ. Θεόκρ. ἐν θύρσιδι. Αἴκα δ᾽ αἶγα λάβῃ τῆνος γέρας ἐς τὲ καταῤῥεῖ. Ἀχίμαρος. Καὶ τὺ, quod inclinatur cum sit accusatiui casus, quemadmodum & σέ. Θεόκρ. ἐν συρακουσίαις, Δάκρυε ὅσσα θέλεις, χωλὸν δ᾽ οὐδεῖ τυ γενέσθαι.

Η κλητικὴ, σὺ, secundum aliquos.

Δυϊκά.

Η εὐθεῖα καὶ αἰτιατικὴ σφῶϊ, καὶ σφὼ, ἀποκοπῇ τοῦ ι. Iccirco acuitur quemadmodum & νὼ, καὶ αἰολικῶς καὶ δωρικῶς ὔμμε, ἐκ τοῦ ὔμμες κατὰ ἀναλογίαν. quo numero Pindarus usus est in Olympijs cum duobus fratribus tantum scriberet. Υ̓́μμε δ᾽ ἐκλάρωσεν πότμος ζηνὶ γενεθλίῳ. ἀντὶ τοῦ σφώ. Sæpius tamen poetæ pro accusatiuo plurali accipere consueuerunt, sicut ἄμμε. Θεόκρ. ἐν ὁδοιπόροις. Αἶγες ἐμαὶ θαρσεῖτε, κερουχίδες αὔριον ὔμμε. Πάσας, ἐγὼ λουσῶ.

Η γενικὴ καὶ δοτικὴ σφῶϊν, καὶ σφῷν κατὰ συναίρεσιν subscripto ι, iccirco circunflectitur sicut νῷν.

Πληθυντικά.

Η εὐθεῖα κοινῶς μὲν ὑμεῖς, ἰωνικῶς δὲ ὑμέες, καὶ δωρικῶς ὔμες, καὶ αἰολικῶς ὔμμες. Ἰλιάδος α.

Ἀλλὰ πίθεσθε καὶ ὔμμες, ἐπεὶ πείθεσθαι ἄμεινον.

Η γενικὴ κοινῶς μὲν ὑμῶν, ἰωνικῶς δὲ ὑμέων. Ὀδυσ. ν. Ὑμέων δ᾽ ἀνδρὶ ἑκάστῳ ἐφιέμενος τάδε εἴρω. Vbi aduertendum, ὑμέων κατὰ συνίζησιν pro spondeo haberi. Καὶ ὑμείων, παρενθέσει τοῦ ι, Ὀδυσσείας φ.

Μή δέ τις ὑμείων, τοῦ γ᾽ εἵνεκα θυμὸν ἀχεύων.

Ἐνθάδε δαυνύσθω.

Et Apollonius secundo Argonauticon.

Αὐτῶν θ' ὑμείων ὄνομα κλυτὸν, ἠδὲ γενέθλην.

καὶ ὑμμέων αἰολικῶς.

Ἡ δοτική, κοινῶς μὲν ὑμῖν περισπωμένως. *poetæ tamen nunc producunt extremam, nunc corripiunt, sicut* ὑμῖν. *ideo acuitur, extrema existente correpta,* καὶ δωρικῶς ὑμὶν ὀξυτόνως, καὶ αἰολικῶς ὔμμιν. Ὀδυσσ. κ. Φαίηκες, πῶς ὔμμιν ἀνὴρ ὅδε φαίνεται εἶναι. καὶ ὔμμι. Ὀδυσσείας β.

Πειρήσω ὥς κ' ὔμμι κακὰς ἐπὶ κῆρας ἰήλω.

Ἡ αἰτιατική, κοινῶς μὲν ὑμᾶς, ἰωνικῶς δὲ ὑμέας. Ὀδυσσ. β. Εἴπαθ' ὅπως ὑμέας κραδίη, θυμός τε κελεύει.

Et Apollonius secundo Argonauticon.

Ὡς δὲ καὶ ὑμέας αὖτις ἀπήμονας ἐξεσάωσε.

καὶ ὔμμας, ἐκ τοῦ ὔμμες κατ' ἀναλογίαν.

Aduertendum est hoc in loco pluralem numerum secũdæ personæ, a plurali primæ litteratura differre, quia pluralis primæ ab η, *uocali lõga per omnes suos casus principiũ habet, quæ* ἔθει δωρικῷ καὶ αἰολικῷ *in* α, *mutatur. Pluralis uero secundæ ab* υ, *uocali ancipiti, quę licet ubique aspiranda sit per communem regulam, Aeoles tamen hanc omnino abeuntes,* υ, *quoque, et si in principio dictionis existat, tenui spiritu ubique scribi uolunt. Iccirco quæ Aeolũ sunt propria, tenui spiritu scribenda esse, hoc est,* ὔμμε, ὔμμες, ὐμμέων, ὔμμιν, ὔμμας.

Παραδείγματα. Ἑνικά.

Ἡ εὐθεῖα, κοινῶς μὲν σὺ, δωρικῶς δὲ τὺ, καὶ τύνη.

Ἡ γενική,

Ἡ γενικὴ, σοῦ κοινῶς, καὶ σέο καὶ σεῖο ἰωνικῶς, καὶ σέοθεν καὶ σέθεν ἀττικῶς, καὶ σεῦ καὶ τεῦ δωρικῶς καὶ αἰολικῶς.

Ἡ δοτικὴ, σοὶ κοινῶς, καὶ τοὶ δωρικῶς, καὶ τὶν καὶ τεὶν ποιητικῶς.

Ἡ αἰτιατικὴ, σὲ κοινῶς, καὶ τὲ καὶ τὺ δωρικῶς. ἡ κλητικὴ, σύ.

Δυϊκά.

Ἡ εὐθεῖα καὶ αἰτιατικὴ, σφῶϊ καὶ σφὼ κοινῶς, καὶ ὔμμε αἰολικῶς καὶ δωρικῶς.

Ἡ γενικὴ καὶ δοτικὴ, σφῶϊν, καὶ σφῶν.

Πληθυντικά.

Ἡ εὐθεῖα ὑμεῖς κοινῶς, καὶ ὑμέες ἰωνικῶς, καὶ ὔμες δωρικῶς, καὶ ὔμμες αἰολικῶς.

Ἡ γενικὴ, ὑμῶν κοινῶς, καὶ ὑμέων καὶ ὑμείων ἰωνικῶς, καὶ ὑμμέων αἰολικῶς.

Ἡ δοτικὴ, ὑμῖν κοινῶς περισπωμένως καὶ ὑμὶν ποιητικῶς, καὶ δωρικῶς ὀξυτόνως, καὶ ὔμμιν καὶ ὔμμι αἰολικῶς ψιλουμένως.

Ἡ αἰτιατικὴ, ὑμᾶς κοινῶς, καὶ ὑμέας ἰωνικῶς, καὶ ὔμμας αἰολικῶς.

ΤΟΥ ΤΡΙΤΟΥ ΠΡΟΣΩΠΟΥ

τοῦ οὗ, δηλονότι.

Νικά. ἡ εὐθεῖα ὅς, *quod frequentissimum est*
E *apud Platonem*, ἦ δ' ὅς, *inquit ille*, καὶ ἴσε-
cundum ueteres, nunc autem inusitata.

Ἡ γενικὴ κοινῶς μὲν οὗ. Ἰλιάδ. ω. Ἷξεν δ' ἐς λκισίην οὗ υἷος. ἰωνικῶς δὲ ἕο, διαλύσει τῆς ου, διφθόγγου. Ἰλιάδος ε. Ἡ δὲ μέγ' ἰάχουσα ἀπὸ ἕο κάββαλεν υἱόν. καὶ εἷο πα-

ρευθήσει τοῦ ι, Ιλιάδος δ. Αλλὰ τὸν ὑὸν γείνατο εἷο χέρεια μάχῃ. καὶ ἀπλικῶς ἔοθεν καὶ ἕθεν. Ιλιάδος ζ. ὁ δ' ἀπὸ ἕθεν ὤσατο χειρὶ ἥρω ἄδρηστον. καὶ δωρικῶς καὶ αἰολικῶς ἕυ, ἐκ τῆς οὐ διφθόγγου. Ιλιάδος ῡ.

Εἵπως ἕυ πεφίδοιτο λαβὼν, καὶ ζωὸν ἀφείη.

Καὶ Οδυσσ. τ̄. ὁ δ' ἀντίος ἐκ ξυλόχοιο φρίξας ἕυ λοφίην. ἀντὶ τοῦ οὗ.

Η δοτικὴ, οἷ περισπωμένως. καὶ ἕοι.

Η αἰτιατικὴ, ἓ, καὶ ἑέ. Ιλιάδος ῡ.

Εδ' αὐτὸν ἐποτρύνει μάχεσθαι. καὶ Ιλιάδ. ω̄.

Σκύσεσθαί σοι φησὶ θεὺς, ἓὲδ' ἔξοχα πάντων.

Et hæc omnia aspirantur, quia omne pronomen abijciens σ, *κατ' ἀρχὴν aspiratur*, σὸς, ὅς. σοῦ, οὗ. σέθεν, ἕθεν. σοὶ, οἷ. σὲ, ἓ, καὶ ἑέ. *Est & alius accusatiuus in* ιν, *ab inusitato nominatiuo* ἵ, *qui nũc* μ, *nũc* ν, *κατ' ἀρχὴν suscipiens*, μὶν, *facit &* νὶν, δωρικῶς, *& est omnis generis, & accusatiui casus, tam singularis, quàm pluralis, pro* αὐτὸν, αὐτὴν, αὐτό. αὐτοὺς, αὐτὰς, αὐτά. *appellaturq.* μονόπτωτος, *siue* μοναδικὸς, *& apud poetas frequentissimo habetur in usu, ut est illud Homeri uulgatissimum.* Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα. Καὶ καλλίμαχος ἐν ὕμνοις. Πῶς καί νιν δικταῖον ἀείσομεν, ἠὲ λυκαῖον. Καὶ Θεόκριτος ἐν θύρσιδι. Φαίης κέν γύων νὶν ἴσον σθένος ἐλλοπιεύειν. Αντὶ τοῦ αὐτόν. *Et in plurali, licet raro inueniatur*, Οδυσσείας ρ̄. θύραι δ' ἐυερκέες εἰσὶ. Δυκλίδες, οὐκ ἄν τίς μιν ἀνὴρ ὑπεροπλίσσοιτο. Αντὶ τοῦ αὐτὰς τὰς θύρας.

Δυϊκά.

Η αἰτιατικὴ, σφωὲ καὶ σφὲ ὀξυτόνως, & ambo enclitica ſunt, & accuſatiui caſus tantum: quandoquidem in pronominibus nullus rectus encliticus eſt. Ιλιάδος ᾱ. Τίς τ᾽ ἄρ σφωε θεῶν ἔριδι ξυνέηκε μάχεσθαι. Et illud, Γίνωσκε γάρ σφε πάρος.

Η γενικὴ καὶ δοτικὴ, σφωῒν ὀξυτόνως καὶ ἐγκλίνεται. Οδυσσείας δ̄. Αλλ᾽ εἴπ᾽ εἴ σφωϊν καταλύσομεν ὠκέας ἵππους. ἀντὶ τοῦ αὐτῶν. Et in datiuo. Ιλιάδος ᾱ.
Καί σφωϊν δὸς ἄγειν. ἀντὶ τοῦ αὐτοῖς.
Differt autem σφωῒν genitiuus dualis tertiæ perſonæ, à genitiuo ſecundæ, accentu tantum. nam genitiuus ſecundæ circunflectit penultimam, genitiuus uero tertiæ acuit extremam, & eſt encliticus. Quam differentiam Homerus plane oſtẽdit. Ιλιάδ. θ̄. nam cum uellet Iuppiter Iunonem & Palladem inhibere, ne Achiuis fauerent, Irim ad eas miſit, ut hoc eis abſentibus minitando nunciaret, ſic inquiens, Γυώσω μὲν σφωϊν ὑφ᾽ ἅρμασιν ὠκέας ἵππους. pro τοὺς ἵππους αὐτῶν. Cum uero Iris Iunoni et Palladi mandata Iouis refert, tanquam ſecundas perſonas eas alloquitur, inquiens: Γυώσειν μὲν σφῶϊν ὑφ᾽ ἅρμασιν ὠκέας ἵππους. pro τοὺς ὑμῶν ἵππους. καὶ σφὶν, ἀπὸ τοῦ σφωὶν, ſicut σφὲ, ἀπὸ τοῦ σφωέ.

Πληθυντικά.

Η εὐθεῖα, κοινῶς μὲν σφεῖς, ἰωνικῶς δὲ σφέες, καὶ δωρικῶς σφές.

Η γενικὴ, σφῶς κοινῶς, καὶ σφέων καὶ σφείων ἰωνικῶς. Απολλώνιος Argonauticon libro tertio.

Καὶ οἱ χαλκόποδας ταύρους κάμε, χάλκεα δὲ σφέων ἦν στόματα. καὶ Ιλιάδος λ̄. Εκ γάρ σφεων χειρῶν φύγον ἡνία σιγαλόεντα. καὶ, Ιλιάδος δ.
Ωσαν ἀπόσφειων, ὁ δὲ χαζάμενος πελεμίχθη.

Η δοτικὴ, σφὶν ἰωνικῶς. Ιλιάδος γ̄. Ισον γάρ σφιν πᾶσιν ἀπήχθετο κηρὶ μελαίνῃ. καὶ σφί. Ιλιάδος δ̄.
Παρὰ δέ σφι τίθει χρυσεῖα κύπελλα. καὶ σφίσιν κατὰ πλεονασμὸν, καὶ πάντα ἐγκλίνονται.

Η αἰτιατικὴ, κοινῶς μὲν σφὰς, ἰωνικῶς δὲ σφέας ἐγκλιτικῶς καὶ ψὲ δωρικῶς. Θεόκρ. ἐν νομεῦσιν. Ηπα ψεκρύβδαν τὰ ποθ' ἕσπερα πᾶσας ἀμέλγες. ἀντὶ τοῦ αὐτάς. *Volunt enim quidam, σφᾶς accentum habere circunflexum, tanquam contractum ἐκ τοῦ σφέας, κατὰ κρᾶσιν, ſic σφῶν, ἐκ τοῦ σφέων. Quidam uero contrarium ſentientes, uolunt σσφὰς primum eſſe natura, et ab eo σφέας deduci κατὰ πλεονασμὸν, ſiue ἐπέκτασιν τοῦ ε. Sic σφῶν primum eſſe, a quo σφέων. Sic σφὶν, a quo σφίσιν. quandoquidē & σφέων, & σφίσιν & σφέας inclinantur ſicut eorum perfecta, ut Herodianus aſſerit, & Ioannes Charax grammaticus* ἐν τῷ περὶ τῶν ἐγκλινομένων. *quod minime pati poſſent, ſi ut diſſyllaba perfecta eſſent, cum grauitona exiſtant. nam regula eſt,* ὅτι βαρύτονος κατὰ πάθος μὲν ἐγκλίνεται, φύσει δὲ οὐδαμῶς. *Et altera ſimilis,* Βαρύτονος γὰρ λέξις οὐκ ἐγκλίνεται, εἰ μὴ κατὰ πάθος εἴη βαρεῖα. *Igitur cum hæc grauitona ſint, et uere enclitica, apparet illa non natura ſed* κατὰ πάθος *eſſe grauitona, alioqui non inclinarentur.* Οδυσ. γ̄. Τῷ καί σφεων πολέες κακὸν οἶτον ἔπεσπον. & Ιλιάδ. κ̄. Απὸ τέ σφισιν ὕπνος ὄλωλεν. & Ιλιάδ. δ.

Ιλιά. δ. Καί σφεας φωνήσας έπεα πτερόεντα προσηύδα. Sic σέο, ἐκ τοῦ σοῦ κατὰ διαίρεσιν. Et ἕο & ἕθεν, ἐκ τοῦ οὗ, grauitona quidem sunt, sed κατὰ πάθος quandoquidem & ipsa pariter inclinantnr, sicut σφέας. Ιλιά. γ. Ως σεο νῦν ἔραμαι. καὶ Οδυσ. ξ. Επεί ἕο κήδετο λίην. καὶ Ιλιά. α. Επεί οὔ ἕθεν ἐςὶ χερείων. nam quæ per πάθος fiunt nullis tenentur regulis, quibus perfectæ dictiones arctari solent, seruant tamen suorum perfectorum proprietates, ut est illud Hom. Οδυσ. β. Os ποτ' ἐν ὑμῖν, τοῖσδεσι βασίλδ̓ε. ἀντὶ τοῦ τούτοις. & Ιλιάδ. κ. Χαῖρε θέα τοῖσδεσι. Est enim τοῖς datiuus pluralis articuli præpositiui, qui per communem regulá circunflectitur, quæ talis est. Πᾶσα γενικὴ καὶ δοτικὴ μακροκατάληκτος, ἐπὶ τῆς μακρᾶς ἔχουσα τὸν τόνον, περισπᾶται. cui si duæ addantur syllabæ κατὰ πάθος, & fiat trisyllabus τοῖσδεσι, ut in tertia uariarum linguarum declinatione lib. IIII. dictum est, non ob hoc fit aliqua accentus innouatio, licet cuidam communi regulæ accentum liquido aduersetur, quæ est, πρὸ δύο συλλαβῶν περισπωμένη οὐ τίθεται. quod etiam Eustathius manifeste asserit, Οδυσ. φ. sic inquiens, Τοῖσδεσι οὐκ ἂν προπαροξυνθείη εὐλόγως, διὰ τὸ πρὸ δύο συλλαβῶν ἔχειν τὸν τόνον, οὐκ ἂν ἡ ἐπέκτασις ἀλλοιώσῃ τὴν τόνωσιν τοῦ ἄρθρου τῆς δοτικῆς. hoc est, τοῖσδεσι non acueret rationabiliter antepenultimam, eo quod ante duas syllabas tonum habeat. non enim ἐπέκτασις mutare posset tonum articuli datiui. Quare non mirandum, si supra dicta pronomina grauitona, regulis omnino aduersantibus inclinantur, quandoquidem non

non natura, sed secundum πάθος *talia sunt.* Σφᾶς *igitur cum perfecta dictio sit, & primum natura, ut ostendimus, acui potius quàm per crasim circunflecti consentaneum est.*

Παραδείγματα. Ενικά.

Η εὐθεῖα, ἴ, καὶ ὃς ἄλγησα.

Η γενικὴ, οὗ κοινῶς, καὶ ἕο καὶ εἷο ἰωνικῶς, καὶ ἕθεν καὶ ἕθεν ἀττικῶς, καὶ εὗ δωρικῶς καὶ αἰολικῶς.

Η δοτικὴ, οἷ περισπωμένως, καὶ ἕοι.

Η αἰτιατικὴ, ἕ, καὶ ἑέ. καὶ μὶν, καὶ νὶν, δωρικῶς.

Δυϊκά.

Η εὐθεῖα καὶ αἰτιατικὴ σφωὲ, καὶ σφὲ ὀξυτόνως.

Η γενικὴ καὶ δοτικὴ, σφωῒν ὀξυτόνως.

Πληθυντικά.

Η εὐθεῖα, σφεῖς κοινῶς, καὶ σφέες ἰωνικῶς, καὶ σφὲς δωρικῶς.

Η γενικὴ, σφῶν κοινῶς, καὶ σφέων καὶ σφείων ἰωνικῶς.

Η δοτικὴ, σφὶν καὶ σφὶ, καὶ σφίσιν.

Η αἰτιατικὴ, σφᾶς κοινῶς, καὶ σφέας ἰωνικῶς, καὶ ψὲ δωρικῶς.

ΠΕΡΙ ΚΤΗΤΙΚΩΝ ΑΝΤΩΝΥΜΙΩΝ.

P*ossessiua uero pronomina a primitiuis deriuata, sunt octo,* ἐμὸς, σὸς, ὃς, νωΐτερος, σφωΐτερος, ἡμέτερος, ὑμέτερος, σφέτερος. *Quorum tria a genitiuis singularibus fiunt, hoc est,* ἐμὸς ἀπὸ τοῦ ἐμοῦ, σὸς ἀπὸ τοῦ σοῦ, ὃς ἀπὸ τοῦ οὗ. *Duo uero a nominatiuis dualibus, uidelicet* νωΐτερος ἀπὸ τοῦ νῶϊ, σφωΐτερος ἀπὸ τοῦ σφῶϊ. *& hæc de duobus tantum dicuntur.*

cuntur. A duali numero tertiæ personæ non fit pronomen possessiuum, quoniam σφωὲ non est nominatiui casus, a quo deducendum fuerat, sed accusatiui tantum. A nominatiuis uero pluralibus tria fiũt, ἡμέτερος ἀπὸ τοῦ ἡμεῖς, ὑμέτερος ἀπὸ τοῦ ὑμεῖς, σφέτερος ἀπὸ τοῦ σφεῖς. Et horum omnium trium generum, masculina quidem & neutra tertiam declinationem simplicium sequuntur, feminina uero secundam, & in eorum declinationibus articulos suscipiunt tanquam adiectiua nomina. ὁ ἐμὸς, τοῦ ἐμοῦ, τῷ ἐμῷ, τὸν ἐμὸν, sicut ὁ καλὸς, τοῦ καλοῦ, τῷ καλῷ, τὸν καλόν. ἡ ἐμὴ, τῆς ἐμῆς, sicut ἡ καλὴ, τῆς καλῆς. Τὸ ἐμὸν, τοῦ ἐμοῦ, sicut τὸ καλὸν, τοῦ καλοῦ, & sic de alijs. Desinentia uero in ρος, mittunt femininum in α, & id quoque in obliquis seruant. ὁ νωΐτερος, ἡ νωϊτέρα, τῆς νωϊτέρας. τῇ νωϊτέρᾳ. ὁ σφωΐτερος, ἡ σφωϊτέρα, τῆς σφωϊτέρας, τῇ σφωϊτέρᾳ, καὶ τὰ λοιπά. Alia possessiua præter supradicta apud poetas inueniuntur: ut τέος, τεὴ, τεὸν δωρικῶς, ἀντὶ τοῦ σὸς, σὴ, σόν. Θεόκριτος ἐν θύρσιδι. Αδιον ὦ ποιμὰν τὸ τεὸν μέλος. ἀντὶ τοῦ σόν. & ἑὸς, ἑὴ, ἑόν. ἀντὶ τοῦ ὅς, ἥ, ὅν. Sunt & alia quæ a nominatiuis pluralibus δωρικῶς deriuantur, hoc est, ἅμες, ὕμες, σφές. ἀπὸ τοῦ ἅμες, ἁμὸς, ἁμὴ, ἁμόν. pro ἡμέτερος, ἡμετέρα, ἡμέτερον. Θεόκριτος ἐν διοσκούροις, Εγγὺς ὁρᾷς οὐ σύ με, ἁμὸς κεκλήσεθ' ὁ πύκτης. pro ἡμέτερος ὁ πύκτης. & Ιλιάδ. θ. Τὰ δ' οὐ μένος ἁμὸν ἐρύξει. ἀπὸ δὲ τοῦ ὕμες, ὑμὸς, ὑμὴ, ὑμόν pro ὑμέτερος, ὑμετέρα, ὑμέτερον. Ιλιά. ν. Ηκε πολὺ φθαίη νῦ ναιομένη πόλις ὑμή. pro ὑμετέρα. Απὸ δὲ τοῦ σφὲς, σφὸς, σφὴ, σφὸν, ἀντὶ τοῦ σφέτερος

σφετέρα

σφετέρα, σφέτερον. Κόϊντος *libro tertio*. Μνησάμενος σφοῦ παιδὸς εὔφρονος ἀντιλόχοιο. *pro* σφετέρου.

Annotandum etiam genitiuos ſingulares deriuatiuorum pronominum in ου, κοινῶς *deſinentes*, διὰ τοῦ οιο, *omnino enuntiari* ἀττικῶς καὶ ἰωνικῶς, *ſicut & genitiuus nominum tertiæ declinationis ſimplicium, cum & hæc ad ipſam declinationem referantur, ut* ἐμὸς, ἐμοῦ, ἐμοῖο, *ſicut* καλὸς, καλοῦ, καλοῖο. σὸς, σοῦ, σοῖο, *& alia ſimiliter. Differt autem a genitiuo primitiui penultima tantum: nam genitiuus primitiui* ει, *diphthongo ſcribitur*, ἐγὼ, ἐμοῦ, ἐμεῖο: *deriuatiui uero* οι, ἐμὸς, ἐμοῦ, ἐμοῖο.

ΠΕΡΙ ΔΕΙΚΤΙΚΩΝ ΑΝΤΩΝΥΜΙΩΝ.

D*Emonſtratiua autem duo* οὗτος, καὶ ἐκεῖνος *Et hæc quoque trium ſunt generum, quorum communis inflexio talis eſt.*

Ενικὰ ἀρσενικά.	οὗτος,	τούτου,	τούτῳ,	τοῦτον.
Ενικὰ θηλυκά.	αὕτη,	ταύτης,	ταύτῃ,	ταύτην.
Ενικὰ οὐδέτερα.	τοῦτο,	τούτου,	τούτῳ,	τοῦτο.
Ενικὰ ἀρσενικά.	ἐκεῖνος,	ἐκείνου,	ἐκείνῳ,	ἐκεῖνον.
Ενικὰ θηλυκά.	ἐκείνη,	ἐκείνης,	ἐκείνῃ,	ἐκείνην.
Ενικὰ οὐδέτερα.	ἐκεῖνο,	ἐκείνου,	ἐκείνῳ,	ἐκεῖνο.

Quibus Attici addentes ι, κατὰ προσχηματισμὸν, *ac extremam acuentes, ſic proferre conſueuerunt:*

Οὑτοσὶ, τουτουὶ, τουτῳὶ, τουτονὶ, ὦ οὗτος.
αὑτηὶ, ταυτησὶ, ταυτηὶ, ταυτηνὶ,
τουτοὶ, τουτουὶ, τουτῳὶ, τουτοί. καὶ τουτὶ, καὶ τοδί.
Αριςοφάνης ἐν πλούτῳ, σαφῶς γὰρ ὁ θεὸς εἶπε μοι τοδί.
Εκεινοσὶ, ἐκεινουὶ, ἐκεινῳὶ, ἐκεινονὶ, καὶ τὰ λοιπά. *Aeo*

les

les uero auferentes ε, dicunt κεῖνος, κείνη, κεῖνον. Dores uero uertentes κ, in τ, & ε, diphthongi in η, subscribentesq; ι, τῆνος, τήνη, τῆνο dicunt. Quidam tamen uolunt hæc absque ι, scribi, τῆνος, τήνη, τῆνο. Ὁ, quoque articulus præpositiuus, assumens δε & γε, coniunctiones repletiuas, fit pronomen demonstratiuum, ut supra dictum est, ut ὅδε καὶ ὁδί. τοῦδε, τῷδε, pro οὗτος, τούτου, τούτῳ. ἥδε, τῆσδε, τῇδε, pro αὕτη, ταύτης, ταύτῃ. τόδε, καὶ τοδί, τοῦδε, τῷδε, pro τοῦτο, τούτου, τούτῳ. Sic ὅγε, ἥγε, τόγε. Inuenitur etiam ὁ δεῖνα in tertia persona tantum, quam ob rem μονοπρόσωπος appellatur: quidam uero infinitum pronomen uocant. Et id quoque trium existit generum. Declinatur autem sic, ὁ δεῖνα, τοῦ δεῖνος, τῷ δεῖνι, τὸν δεῖνα. Λιβάνιος ἐν τῇ τοῦ δυσκόλου μελέτῃ. ὁ δεῖνα τοῦ δεῖνος τὸν δεῖνα ἐγράψατο, hoc est, quidam cuiusdam de re quadam accusauit. Femininum, ἡ δεῖνα, τῆς δεῖνος, τῇ δεῖνι, τὴν δεῖνα. Neutrum, τὸ δεῖνα, τοῦ δεῖνος, τῷ δεῖνι, τὸ δεῖνα. Declinatur etiam ὁ δεῖνα, τοῦ δείνατος, τῷ δείνατι. Et ὁ δεῖνα, τοῦ δεῖνα. Et ὁ δεὶς, τοῦ δεῖνος, τῷ δεῖνι, τὸν δεῖνα ποιητικῶς.

ΠΕΡΙ ΑΝΑΦΟΙΡΚΗΣ.

Relatiuum autem unum, & ipsum quoque trium existit generum, αὐτός, αὐτοῦ, αὐτῷ, αὐτόν. αὐτή, αὐτῆς, αὐτῇ, αὐτήν. αὐτό, αὐτοῦ, αὐτῷ, αὐτό. Huius autem pronominis propria est significatio trium personarum, ut αὐτὸς ἐγὼ, αὐτὸς σὺ, αὐτὸς ἐκεῖνος, & leuem spiritum semper habet. Si uero αὐτοῦ, αὐτῷ, αὐτὸν aspirata inueniantur, sciendum

pronomina

pronomina reciproca esse, & ab ἑαυτοῦ *deducta* κατ' ἀφαίρεσιν. *nam aspiratio quæ erat super* ε, *eadem quoque super* αυ, *seruatur.*

ΠΕΡΙ ΣΥΝΘΕΤΩΝ.

Pronomina composita tria, quæ nominatiuũ non habent, hoc est, ἐμαυτοῦ, σεαυτοῦ, ἑαυτοῦ. *& hæc quoque trium sunt generum. Sed aduertendum est, composita primæ & secundæ personæ, in tribus casibus numeri singularis tantum uariari: tertiæ uero etiam in plurali, nec solum coniunctim, sed etiam disiunctim, sic:*

Τοῦ πρώτου προσώπου.

Ἐμαυτοῦ, ἐμαυτῷ, ἐμαυτόν. ἐμαυτῆς, ἐμαυτῇ, ἐμαυτήν. ἐμαυτοῦ, ἐμαυτῷ, ἐμαυτό.

Τοῦ δευτέρου προσώπου.

Σεαυτοῦ, σεαυτῷ, σεαυτόν. σεαυτῆς, σεαυτῇ, σεαυτήν. σεαυτοῦ, σεαυτῷ, σεαυτό. Καὶ κατὰ κρᾶσιν οὕτως, σαυτοῦ, σαυτῷ, σαυτόν. σαυτῆς, σαυτῇ, σαυτήν. σαυτοῦ, σαυτῷ, σαυτό.

Τοῦ τρίτου προσώπου.

Ἑαυτοῦ, ἑαυτῷ, ἑαυτόν. ἑαυτῆς, ἑαυτῇ, ἑαυτήν. ἑαυτοῦ, ἑαυτῷ, ἑαυτό. Πληθ. ἑαυτῶν, καὶ σφῶν αὐτῶν. ἑαυτοῖς, καὶ σφίσιν αὐτοῖς. ἑαυτούς, καὶ σφᾶς αὐτούς.

ΠΕΡΙ ΠΡΟΘΕΣΕΩΝ.

Πρόθεσίς ἐστι μέρος λόγου ἄκλιτον, προτιθέμενον πάντων τοῦ λόγου μερῶν κατὰ σύνθεσιν, ἢ κατὰ παράθεσιν, ἤτοι σύνταξιν. *hoc est, Præpositio est pars orationis indeclinabilis, quæ præponitur omnibus partibus orationis per cõpositionem, uel appositionem,*

poſitionem, ſiue conſtructionem, id eſt, per regimen caſus. per compoſitionem, ut σωώοικος, cohabitator. ἔμπειρος, peritus. per appoſitionem, ſiue conſtructionem, ἐν τῷ οἴκῳ, in domo. ἐπὶ τὴν ἀττικὴν, in agrum Atticum. Nominibus enim iuncta per compoſitionem omnibus caſibus præponitur, ut ὁ ἔμπειρος, τοῦ ἐμπείρου, τῷ ἐμπείρῳ, τὸν ἔμπειρον, ὦ ἔμπειρε. Per appoſitionem uero ſiue conſtructionem, nunquam nominatiuo iungitur. Cum uerbis iungitur per ſolam cõpoſitionem, ut ἀνατέλλω, orior. διαλέγομαι, diſſero. Cum participijs per compoſitionem ſecundum uerborum figurã ex quibus naſcuntur, ut ἀνατέλλων, oriens. διαλεγόμενος, diſſerens: & præterea per appoſitionem obliquis caſibus ſecundum nomina, ut πρὸς ἀνατέλλοντα. πρὸς διαλεγόμενον. Pronominibus autem per appoſitionem ſolam, ut ὑπ' ἐμοῦ, a me. πρός σε, ad te. Ceteris uero partibus orationis per ſolã compoſitionem præpoſitio τὸ ὀξυύε- iungitur. Accidunt autem præpoſitioni tria, σθαι, εἰ ἐπιδέχεται τόνον, id eſt, acui, ſi tonum admittit: uel potius βαρυύεσθαι, ut Theodoro placet, qui tertio εἰς τὰς τέσσαρας ſic inquit, πρόθεσις δὲ πᾶσα βαρύνεται, καὶ πᾶσα βραχυκαταληκτεῖ, πλὴν, τῆς εἰς καὶ ἐξ. hoc eſt, Præpoſitio autem omnis grauatur, & omnis extremam corripit, præter εἰς & ἐξ. & paulo inferius ſubiungit, δῆλον δὲ τὸ τὰς προθέσεις βαρυύεσθαι, ἐκ τοῦ ἐπ' ἐμοί. εἰ γὰρ ὀξυτονοῖτο μεταφέρετ' ἂν ἐπὶ τὸ ε, ὀξεῖα, ὥσπερ κἀπὶ τοῦ Ιλιάδος τ. Επ' ἀτὰρ ὀγδοάτην βρισηΐδα καλλιπάρῃον. id eſt, Manifeſtum autem præpoſitiones grauari, ex eo quod eſt ἐπ' ἐμοί. ſi enim

enim acueretur, transferretur ad ε, acutus accentus, quemadmodum & in ἔπ' ἀτὰρ ὀγκοάτην, &c. ubi liquido apparet, ἐπὶ præpositionem (expúcta extrema uocali) omnino accentum amisisse, quod in ἔπλα non euenit, cum nomen existat ἐξύτονον, sed abiecta extrema uocali, accentus in penultimam retractus est. Τὸ ψιλοῦσθαι, *hoc est, principalem syllabam læuigari, demptis quæ in principio υ, habent.* τὸ βραχυκαταληκτεῖν, *hoc est, extremam syllabam corripi, quibusdam exceptis, ut in eis facile discerni potest. Sunt autem numero decem & octo tantum, diuersas singulæ habentes significationes: quarum sex sunt monosyllabæ,* ἐν, εἰς, ἐξ, σὺν, πρὸς, πρό. *Duodecim uero dissyllabæ,* ἀνὰ, κατὰ, διὰ, μετὰ, παρὰ, ἀντὶ, ἐπὶ, περὶ, ἀμφὶ, ἀπὸ, ὑπὸ, ὑπὲρ.

ΠΕΡΙ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ.

Τῶν προθέσεων.

E

EN *quidem præpositio, datiuo semper iungitur,* ἐν οἴκῳ, *in domo.* ἐν ἀγορᾷ, *in foro. Genitiuo uero* κατ' ἔλλειψιν τῆς δοτικῆς, *id est, per defectum datiui* ἁπλικῶς, ἐν ᾄδου, ἀντὶ ἐν οἴκῳ τοῦ ᾄδου, *in domo Plutonis. Inuenitur etiam apud poetas* ἐνὶ κατ' ἐπέκτασιν τοῦ ι, καὶ εἰν. ἐνὶ *uero* παροξύτονον *uim uerbi habet, hoc est,* ἔνεστι. Εἰς *uero quæ &* ἐς *dicitur* ἁπλικῶς, *accusatiuo semper iungitur.* εἰς ἐκκλησίαν, *ad concionem.* εἰς ἀγορὰν, *ad forum. Genitiuo uero* κατ' ἔλλειψιν τῆς αἰτιατικῆς ἁπλικῶς, εἰς διδασκάλου, ἀντὶ τοῦ εἰς οἰκίαν τοῦ διδασκάλου, *ad domum præceptoris. Vtimur enim* εἰς, *in rebus inanimatis,* πρὸς *uero maxi*

me in rebus animatis, ut πορεύομαι εἰς ἀγοράν. πέμπω τὸ χρυσίον πρός σε, mitto aurum ad te. Magis autem proprie εἰς, utimur ἐπὶ ἐπαίνου καὶ ἀναφορᾶς, hoc est, in laude et relatione, ut ἀνήνεγκε μὲν γὰρ εἰς τὸν ἄρχοντα. φαμὲν καὶ ὕμνους εἰς ἀπόλλωνα. retulit enim ad magistratum, dicimus & hymnos ad Apollinem. πρὸς uero è contrario, πολεμεῖ δὲ πρὸς ὁμόρους. bellat autem aduersus finitimos. Secundum quam sententiam nonnunquam utimur & εἰς, ut ἠγνωμονήκεσαν εἰς ἡμᾶς, ingrati fuerunt contra nos. Εξ uero, quæ & ἐκ dicitur, genitiuo semper iungitur, & motum ex aliquo significat, ἐξ ἀγορᾶς, ex foro. Habet enim ξ, sequente uocali, κ, uero si consonans sequatur, ἐξ ἀττικῆς, ex Attica. ἐκ μεγάρων, ex domibus. significat etiam χρόνον, ἐκ νεότητος, ex iuuentute. ἐξ ἀλεξάνδρου, tempore Alexandri. Significat etiam τὸ αἴτιον, causam, ἐκ ῥαθυμίας, τὰ κακὰ, ex pigritia, mala. Etiam causam materialem, ἐκ πηλοῦ, ex luto. ἐξ ἀργύρου, ex argento. In compositione uero ἔμφασιν significat, ἐξέφαγον, μέχρι τοῦ τέλους ἔφαγον, usque ad finem comederunt. Significat καὶ τὸ ἔξω, ut ἔκφρων, extra mentem. Similiter & in uerbis, ἐξέρχομαι, egredior.

Συν uero quæ & ξυν ἀττικῶς dicitur, datiuo semper iungitur, συν θεῷ, cum deo. συν λόγῳ, cum ratione. Signicat autem τὴν μετά τινος συνάφειαν, καὶ τὸ ὁμοῦ τι ποιεῖν: cum aliquo coniunctionem, & simul aliquid facere: σύνοικος, cum alijs habitans, id est, contubernalis, σύμβουλος, cum altero consultans.

Πρὸς uero genitiuo & datiuo & accusatiuo iungitur:

genitiuo quidem cum τὴν ἀπὸ προσώπου σημαίνει κίνησιν, hoc est, motum à persona: πρὸς θεοῦ τὰ ἀγαθὰ, à deo bona. Etiam cum ἐπὶ ὅρκου, hoc est, in iuramento accipitur, πρὸς θεῶν, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, δότε μοι κώνειον. per deos, ò uiri iudices, date mihi cicutã. Vel cũ τὸ ἐναντίον, ἢ τῷ ἐνώπιον, id est, coram significat: πρός τε θεῶν μακάρων, πρός τε θνητῶν ἀνθρώπων. coramq; dijs beatis, corãq; mortalibus hominibus. Vel τὸ καθῆκον, hoc est, officium, siue conueniens: οὐ πρὸς ἰατροῦ σοφοῦ θροεῖν ἐπῳδὰς, non est sapientis medici dicere incantationes. Datiuo autẽ iungitur, cum τὸ ἐγγὺς καὶ παρακείμενον, id est, prope & adiacens significat: πρὸς τοῖς ποσὶν, ad pedes. Etiam cum uim habeat σὺν præpositionis, δός μοι πρὸς τῷ ἱματίῳ καὶ ἀργύριον, da mihi cum ueste & argentum. Accusatiuo uero iungitur, cum significat κίνησιν πρὸς ἔμψυχόν τι, hoc est, motum ad aliquid animatum: πορεύομαι πρὸς τὸν ἄρχοντα, uado ad magistratum. Etiam cum σχέσιν τινὰ καὶ λόγον significat, id est, habitum quendam & rationem, ut ὡς τὰ δύο πρὸς τὰ τέσσαρα, οὕτω καὶ τὰ τέσσαρα πρὸς τὰ ὀκτὼ, sicut duo ad quatuor, sic quatuor ad octo. Vel sic παράδειγμα, id est, exẽplum, ᾄδει πρὸς αὐλὸν, cantat ad tibiam. Πρὸ uero genitiuo semper iungitur, & τόπον καὶ χρόνον significat, ut πρὸ τῆς πύλης, ante ianuam, πρὸ Ἀλεξάνδρου Φίλιππος ἦρξε τῶν μακεδόνων, ante Alexandrum Philippus imperauit Macedonibus. Similiter et in cõpositione, ut πρόμαχος, qui ante alios pugnat. προγενέστερος, maior natura. Accipitur etiã ἐμφατικῶς, ut προπετὴς, petulãs.

Ἀνὰ accuſatiuo ſemper iungitur, ἀνὰ στρατὸν, per exercitũ. ἀνὰ ἄστυ, per urbem. Accipitur etiam pro ἐπὶ, ἀνὰ στόμα in ore. In compoſitione uero ſignificat τὸ ἄνω, ut ἀνάβασις, aſcenſus. ἀναβαίνω, aſcenda. Significat etiam τὴν ὀπίσω κάμψιν, retroflexionem, ut ἀναδρομὴ recurſus. ἀνατρέχω, recurro. Illud uero Homeri, Χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ, poeticum eſt, id eſt, cum aureo ſceptro. Κατὰ uero genitino et accuſatiuo iungitur. Genitiuo quidem ἐπὶ καταφορᾶς, καὶ κατηγορίας, hoc eſt, in delatione et accuſatione, ut κατὰ αἰσχίνου λόγος, cõtra Aeſchinem oratio. Etiam cũ ἐπάνω ſignificat, κατὰ γῆς κάθημαι, ſuper terram ſedeo. Siue περί τι, ἢ περὶ τοῦ circa aliquid, uel de aliquo, ut τὸ ζῷον λέγεται κατὰ τοῦ ἀνθρώπου. animal dicitur uel prædicatur de homine. Illud uero Homeri, Κατ᾽ οὐλύμποιο καρήνων. ἀντὶ τοῦ ἀπὸ, id eſt, ab olympi uerticibus. Accuſatiuo uero iũgitur, cũ ὅμοιον ſignificat, hoc eſt, ſimile, ut κατὰ δημοσθένην γράφει, ſecundũ Demoſthenem ſcribit. Siue χρόνον καθ᾽ ἡμᾶς ἐγένετο σοφὸς ἀνὴρ, noſtris tẽporibus fuit ſapiens uir. Siue κίνησιν. i. motũ, ut κατὰ νῆας ἀχαιῶν. per naues Achiuorũ. Siue cum ſignificat περί τι, καὶ ἔντινι. καθ᾽ ὁδὸν ταῦτα ἐποίουν, circa uiã hæc faciebãt. καὶ ἔμενον κατὰ χώραν, et mãſerũt in regione. Διὰ genitiuo iũgitur et accuſatiuo, genitiuo quidẽ cũ ἐνέργειάν τινα, hoc eſt actionẽ quãdã ſignificat. διὰ σοῦ ταῦτα ἂν ἄμεινον γένοιτο, per te hæc forſan melius facta fuiſſent. Siue μέσον, ut ἐπορευόμην διὰ ἀγορᾶς, Ibã per forũ. Accuſatiuo uero iungitur, cum αἴτιον. i. cauſam ſignificat. διά σε ταῦτα γράφω, propter te hæc ſcribo. Nõnunquã tamen apud

Homerum significat τὸ μέσον. Ἰλιάδος κ̄. διά τε ἔντεα καὶ μέλαν αἷμα. perq; arma & atrum sanguinem. Μετὰ genitiuo & accusatiuo iungitur, genitiuo cum ἕνωσιν, id est, unionem significat, ut ἡδὺς μετὰ φίλων βίος, suauis cum amicis uita. Accusatiuo uero cum ὕστερον significat, id est, post, ut μετὰ τὴν ἑορτὴν, post festum. Πλάτων μετὰ Σωκράτην, Plato post Socratem. Illud uero Homeri, Μετὰ τριτάτοισιν ἄνασσε, cum tertijs, id est, cũ hominibus tertiæ ætatis imperauit. καὶ μετὰ τοῖσιν ἔβη, ἀντὶ τοῦ σὺν τούτοις, poeticum est. Παρὰ genitiuo & datiuo & accusatiuo iungitur, genitiuo cum ἀπὸ προσώπου κίνησιν significat, id est, motum à persona: παρὰ θεοῦ τ' ἀγαθὰ, à deo bona. Ἀπὸ enim præpositio & ἐκ, maxime sunt motui de loco familiares, παρὰ uero & πρὸς, motui à persona. Datiuo autem iungitur cum στάσιν καὶ ἐγγὺς, hoc est, statum & prope significat. παρ' ἐμοὶ διατρίβει, apud me moratur. Accusatiuo uero cum κίνησιν ἐπί τι, hoc est, motum ad aliquid significat. Παρά σε ἔρχομαι, ad te uenio. Vel cum significat τὸ διὰ τὶ, propter aliquid, ut παρὰ τὸ ἀδικεῖν ἡ τιμωρία, quia iniuria fit, ultio, supple est. Vel τὸ ἔξω σκοποῦ, ἢ ἐπαγγελίας, hoc est, extra considerationem siue denunciationem, ut παρὰ γνώμην συμβαίνει, præter opinionem contingit. Ἀντὶ genitiuo iungitur semper, ἀντὶ πολλῶν χρημάτων, pro multis pecunijs. Significat enim ἀμειβὴν & καταλλαγὴν, hoc est, uicissitudinem & permutationem, ut ἐκεῖνος, ἀντὶ ἐκείνου, ille pro illo. ἀντὶ ἵππου χρυσὸς, pro equo aurum. In compositione uero interdum τὸ ἴσον significat,

cat, ut ἀντίθεον πολύφημον, dijs parem Polyphemum, & ἀντέρως, correspondentis, hoc est, mutui amoris Deus. Vide Suidam. Interdum uero τὸ ἐναντίον, ut ἀντίθεον δόγμα, contrarium deo decretū, siue placitum.

Ἐπὶ genitiuo, datiuo, & accusatiuo iungitur. Genitiuo quidem cum significat χρόνον, ut ἐπὶ ἄρχοντος ἀθήνησι πυθοδώρου, imperante Athenis Pythodoro. Vel τὸ περί τι καὶ ἔν τινι, circa aliquid & in aliquo, ut ἐπὶ πολλῶν μάθοι τις ἂν τὰ λεγόμενα, circa multa uel in multis disceret aliquis quæ dicuntur. Siue significat τὸ ἐπάνω, ut τετράποδα ἐπὶ γῆς, quadrupedes super terram. Accusatiuo cum κίνησιν significat ἀττικῶς, ut ἐπὶ τὴν ἀττικὴν ἐπορεύετο, in agrum Atticum proficiscebatur. Datiuo uero iungitur cum αἰτίαν, id est, causam significat, ἐπὶ ἀγαθῷ πάντα ἐποίει, propter bonum omnia faciebat. Siue δύναμιν, καὶ αὐτεξούσιον, idest, potestatem & arbitrium, ut ἐπὶ τῷ βασιλεῖ τὰ τῶν ὑπηκόων, in potestate siue arbitrio regis omnia subditorum. Sine τὸ ὕστερον, ut ἐπὶ τούτοις πολλὰ ἕτερα διεξίει, post hæc multa alia narrabat. Siue significat τὸ ἐπάνω, ut ἐπὶ κρηπῖδι ὁ τοῖχος ἕστηκεν ἰσχυρᾷ, super fundamento murus stetit forti. Vel cum ἐπιβουλὴν, id est, insidias significat, ἐπὶ τῷ δήμῳ, contra populum. Accusatiuo uero iungitur, cum κίνησιν significat, ut ἐπὶ τὴν ἀγορὰν, in forum. Περὶ uero genitiuo, & datiuo, & accusatiuo iungitur. Genitiuo cum αἰτίαν, id est, causam significat, ut μάχομαι περὶ σοῦ, pugno pro te. Datiuo autem iuncta idem propemodum significat ποιητικῶς, ut δέδοικα περὶ ξανθῷ μενελάῳ, timui

flauo Menelao. Ponitur etiam ἀντὶ τοῦ ἐν προθέσεως ποιητικῶς, ut Αἶψά τοι αἷμα κελαινὸν ὀρωήσει περὶ δουρὶ, statim tibi sanguis ater fluet in hasta. Etiam ἀντὶ τοῦ κύκλῳ ποιητικῶς, ut περὶ πύργῳ, circa turrim. Accusatiuo uero iungitur cum significat τὸ κύκλῳ, siue σύστασιν, ut περὶ τὸν βωμὸν ἔστησαν, circa aram steterunt. περὶ τὴν πόλιν στράτευμα, circa urbem exercitus. Interdum autem significat τὸ ἐγγὺς, ut περί που τὴν ἀλεξάνδρειαν, prope Alexādriam. In compositione uero significat τὸ κύκλῳ, ut περιφορὰ circunferentia. περιδρομὴ, circuitio. περιδινεῖν, circumuoluere. περιστρέφειν, circumuertere. Significat etiam τὸ κρεῖττον, hoc est, præstantius, ut ὁ ἀχιλλεὺς περιεγένετο τοῦ ἕκτορος, id est, Achilles præstantior fuit Hectore. Dicitur quoque περίειμι τούτων βουλῇ, ποιητικῶς, καὶ περίειμι νοῷ, καὶ περίειμι μάχεσθαι. hoc est, antecello his consilio, mente, & pugna. Ὀδυσ. ᾱ. Ὃς περὶ μὲν νόον ἐστὶ βροτῶν. καὶ Ἰλιά. ᾱ. Ὃς πέρι μὲν βουλῇ δαναῶν, πέρι δ' ἐστὲ μάχεσθαι. Etiā περιουσίαν καὶ πλῆθος significat, ut περί ἐστί μοι πλοῦτος, hoc est, opulentia, siue copiæ sunt mihi. Ἀμφὶ uero eādem habet significationem & uim, quam περὶ: nā poetæ sæpenumero ambas simul ponunt. Ἰλιάδος θ. Ἕκτωρ δ' ἀμφιπεριστρώφα καλλίτριχας ἵππους, id est, circumuertebat. περὶ tamen frequentiori est in usu. Ἀπὸ genitiuo semper iungitur, & motum de loco significat, ut ἀπὸ τῆς πόλεως, ex urbe. ἀπὸ τοῦ δικαίου, à iusto. In compositione uero ἄρνησιν, καὶ στέρησιν, ἢ πλείονα ἔμφασιν, hoc est, negationem, priuationem, uel maiorem emphasim significat. ἄρνησιν ut ἀπόφημι.

ἀπαγορεύω

ἀπαγορεύω. ςέρησιν, ἀπέμαθον, ἀποδιδάσκω. πλείονα
ἔμφασιν, ἀποχαρίζομαι, ἀπεργάζομαι, efficio. Ὑπὸ ge-
nitiuo, datiuo, & accuſatiuo iungitur. Genitiuo qui-
dem cum αἴτιον, id eſt, cauſam ſignificat, ut ὑπὸ νόσου
οὐ περιπατεῖ, ob morbum nõ ambulat. Vel cum ὑπο-
κάτω ſignificat, ut ὑφ' ἱματος κρύπτοντα τὴν χεῖρα, ſub
ueſte occultantem manum. Datiuo quoque & accuſa
tiuo iuncta, idem ſignificat, ut ὑπὸ δένδρῳ, καὶ ὑπὸ
δένδρον κάθημαι, ſub arbore ſedeo. Significat etiam
cũ accuſatiuo aliquem ſub aliquo eſſe καθ' ὑποταγὴν,
ideſt per ſubiectionem, ut ὁ ςρατιώτης ὑπὸ τὸν ςρατη-
γόν. In compoſitione, uero, nunc clam ſignificat, ut
ὑφείλετο, ſurripuit: nunc uero diminutionem ut ὑπο-
βέβηκε: nunc autem mediocritatem, ut ὑπόχρυσον, τὸ
μετρίως χρυσοῦν: nunc uero nihil plus quàm ſimplex
dictio ſignificat, ut ὑπέδειξεν, ὑπέφηνεν, oſtendit. Ὑπὲρ
genitiuo et accuſatiuo iũgitur. Genitiuo cũ auxilium
ſignificat, ut ὑπὲρ κτησιφῶντος ὁ λόγος, pro Cteſiphõte
oratio. Etiã cũ cauſam ſignificat, ut ὑπὲρ ὧν εἶπον πά-
λιν ἐρῶ, de quibus locutus ſum iterum loquar. Etiam
τὸ ἐπάνω, ut ὑπὲρ καπνοῦ τὸ πιδάλιον, ſupra fumum
gubernaculum. Accuſatiuo uero cum τὸ πλέον, καὶ
ἐπέκεινα ſignificat, hoc eſt, plus & ultra, ut ὑπὲρ ἄν-
θρωπον φρονεῖ, ſupra hominẽ ſapit. ὑπὲρ τὴν θράκην ἡ μα
κεδονία, ultra Thraciam Macedonia. In compoſitio-
ne uero eadem habet ſignificata, ut ὑπέρμαχος, ὑπερή-
νωρ, ὑπερακοντίζω, & ſimilia. Verba ex præpoſitioni
bus compoſita, eam, quam et præpoſitiones ex quibus
componuntur, ſequuntur conſtructionẽ. hoc eſt, præ-

positiones cum uerbis compositæ propriam etiam seruantes significationem, omnes (ut simpliciter dicam) suum exigunt casum: ut κατηγορῶ σου, accuso te. ἀφίστημί σου, absisto siue deficio à te. ὑπερέχω σου, antecello tibi. παραινῶ σοι, moneo te. Præterquam possessiua et acquisitiua, ἐμφοροῦμαι, ἐν τρυφῶ, καὶ παραπολαύω σου, fruor te. & περιτίθημί σοι, circumpono tibi. Tamen ἡ κατὰ composita etiam intendit eodem casu, κατεσθίει πάντα, peredit omnia. κατεῖπε μοι, enarrauit mihi. Et hæc tamen etsi quid aliud compositum sic proferretur, nihil probiberet destitui à proprietate præpositiua. Dicitur ergo κατειπεῖν ἑτέρου, id est, contra alterum dicere, & κατεσθίειν, hoc est, exedere, καὶ καθορᾷν intueri. Vocetur autem hoc præpositiuum, illud uero uerbale.

ΠΕΡΙ ΕΠΙΡΡΗΜΑΤΟΣ.

De aduerbio.

Ἐπίρρημά ἐστι μέρος λόγου ἄκλιτον, κατὰ ῥήματος λεγόμενον, ἢ ἐπιλεγόμενον ῥήματι, id est, Aduerbium est pars orationis indeclinabilis, quod de uerbo dicitur, aut uerbo additur. Cui accidunt εἶδος, καὶ σχῆμα, hoc est, species & figura. Species duæ, primitiua ut νῦν, deriuatia ut νυνί. Figuræ duæ, simplex πάλαι, compositiua ut πρόπαλαι: de quibus libro secundo satis dictum est. Nunc uero de aduerbiorum localium habitudinibus restat dicere, quæ græce σχέσεις appellant. Sunt autem tres, ἐν τόπῳ, ἐκ τόπου, εἰς τόπον. οἷον, οἴκοι, οἴκοθεν, οἴκαδε. id est, in loco, de loco ad locum, ut domi, domo, domum.

mum. Et quæ ἐν τόπῳ sunt, in θι, desinunt, ut οὐρανόθι, ἐν οὐρανῷ in cœlo. Quæ autem ἐκ τόπου, in θεν, ut οὐρανόθεν, ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, è cœlo. Quæ uero εἰς τόπον, in δε, καὶ σε. ut, οὐρανόνδε, καὶ οὐρανόσε, εἰς τὸν οὐρανόν, in cœlum. Similiter ἀγρόθι, in agro. ἀγρόθεν, ex agro. ἀγρόνδε, καὶ ἀγρόσε, in agrum. πάντοθι ubique. πάντοθεν, undique. πάντοσε, ad omnem locum. ἄλλοθι, alibi. ἄλλοθεν, aliunde. ἄλλοσε, alio. ἰλιόθι, in Ilio. ἰλιόθεν, ex Ilio. ἰλιόσε, καὶ ἰλιόνδε, ad Ilion. Item ἑκασταχῆ καὶ ἑκασταχοῦ, in singulis partibus. ἑκασταχόθεν, à singulis partibus. ἑκασταχόσε ad singulas partes. πανταχοῦ, ubique. πανταχόθεν undique. πανταχόσε, ad omnem locū. Omnia uero aduerbia in θεν, habentia in penultima ο, paruum, deriuantur à nominibus, ut ἀγρὸς, ἀγρόθεν. οὐρανὸς, οὐρανόθεν. Et hæc quæ de loco sunt, ablatiui casus erant apud antiquos, quē superfluum, & nihil plus quàm genitium significantem sustulerunt iuniores, qui etiam cum præpositione construebatur, ut ostendit τὸ ἐξ οὐρανόθεν, & ἐξ ἀγρόθεν. Sunt uero pauca quædam, quæ scribuntur ω, magnum, ut ἀμφοτέρωθι, in utraque parte. ἀμφοτέρωθεν, ex ambabus partibus. ἀμφοτέρωσε, ad ambas partes. ἑκατέρωθι, utrobique. ἑκατέρωθεν, utrinque. ἑκατέρωσε, utroque. ἑτέρωθι, in alteraparte. ἑτέρωθεν, ex alteraparte. ἑτέρωσε, ad alteram partem. Quæ autem non habent in penultima ο, in σι, desinunt in loco, in ζε, uero ad locum, in θεν, autem de loco: ut ἀθήνησι, ἐν ἀθήναις, Athenis. ἀθήνηθεν, ἐξ ἀθηνῶν, Athenis. ἀθήναζε, εἰς ἀθήνας, Athenas. θήβησι, Thebis. θήβηθεν, Thebis.

Thebis. θήβαζε, Thebas. ἐγγύθι, prope. τὸ δὲ ἐγγύθεν,
de propinquo loco. Præterea in ω, desinentia duas ha
bent habitudines, in loco & ad locum, ut ἄνω, supe-
rius & supra. κάτω, inferius & infra. ἔξω, foris & fo
ras: ut ἔξω διατρίβει, foris moratur. ἐξῆλθεν ἔξω, exi-
uit foras. ἔσω, intro & intus, ut Sophocles, ἐν τραχη-
νίαις, Γυναῖκες αὖτ᾽ ἔσω στέγης, Et Εὐριπίδης, Καὶ τὸν γέ
ροντα, τήντ᾽ ἔσω γραῖαν. ἀντὶ τοῦ ἔνδον. πόῤῥω, procul
sum et eo. ἄνωθεν uero, superne. ἔξωθεν, de foris, de lo
co sunt. ἵνα autem, πῆ, ποῦ, οὗ, ὅπου, omnia sunt in loco,
& significant ubi. ποῖ uero ad locum, ut ποῖ πορεύῃ,
quo uadis. Et dicuntur quæ sunt in loco, ἐπὶ στάσεως,
hoc est, in statu: quæ uero ad locum, ἐπὶ κινήσεως, hoc
est, in motu. τὸ δὲ ἐκτὸς, id est, foris ἐπὶ στάσεως est, ra
ro etiam ἐπὶ κινήσεως. εἴσω uero ἐπὶ στάσεως, καὶ ἐπὶ
κινήσεως. τὸ δὲ ἐντὸς καὶ ἔνδον semper ἐπὶ στάσεως. ἐν-
ταῦθα, hic. ἐντεῦθεν, hinc. ἐνθάδε, huc. ἐνθένδε, hinc.
δεῦρο, huc. τῇδε, hic. ὧδε, huc. Omnia hæc signifi-
cant locum, ubi est qui loquitur. Αὐτόθι uero, istic.
αὐτόθεν, istinc. αὐτοῦ, istuc, significat locum apud
eum qui audit. quod si ἐνταῦθα & huiusmodi alium
inueniuntur significantia locum, quàm qui est apud
eum qui audit, tunc id fit, cum & locus manifestus
est. & persona ad quam fit sermo. Thucydides, ἕως
ἀφίκοντο εἰς ῥήγιον, donec peruenerunt ad Rhegium,
καὶ ἐνταῦθα ἠθροίζοντο. & ibi congregabantur. Raris-
sime tamen inuenitur non prædicto loco. Est ἐνταῦθα
& ἀντὶ τοῦ τότε, & εἰς τοῦτο. hoc est, pro tunc, & ha
ctenus, ut ἐνταῦθα τύχης, καὶ ἐς δεῦρο τύχης, id est,

hucusque

hucusque fortuna est. Hinc illud, Hac Troiana tenus
fuerit fortuna secuta. Ἐκεῖ, illic. ἐκεῖσε, illuc. καὶ ἐκεῖ-
θεν, illinc. Inueniuntur etiam significare locum apud
eum ad quem sermo dirigitur. Et est notandum, ma-
gis approbatos ἐπὶ στάσεως ponere τὸ ἐκεῖ, ut ἐκεῖ τυγ-
χάνω, illic sum. ἐκεῖ εὑρίσκομαι, illic inuenior. Ἐκεῖσε
uero ἐπὶ κινήσεως, ut ἐκεῖσε ἀπέρχομαι, illuc discedo.
Et est ἐκεῖ ἀναφορικὸν, id est relatiuum, cuius ἀνταπο
δοτικὸν, id est redditiuum est ἔνθα, ut ποῦ ἐστὶν ὁ δεῖ-
να, ἐκεῖ ἔνθα ὁ δεῖνα, ubi est quidam, illic ubi quidam.
Ὅπου, καὶ ὅπῃ, διὰ τοῦ, η, in loco. Ὅποι uero per οι,
ad locum. Ποῦ ἐπὶ στάσεως, Ποῖ per οι, ἐπὶ κινήσεως:
ὥστε τὸ, Ποῖ ἔβη ἀνδρομάχη; quo iuit Andromacha? Πῇ
ἐπὶ στάσεως καὶ κινήσεως, ut apud Euripidem, πᾷ βῶ.,
πᾷ στῶ. quo eam, ubi stem? Πόθεν, ex quo loco, & ex
qua causa. Et πόθεν dubitatiuũ est, ἀντὶ τοῦ οὐδαμῶς. i.
minime. ὡς μὲν ἄξια πόθεν, ut quidem digna non. Ποῦ,
est locale & interrogatiuum, et ἀντὶ τοῦ ἴσως, et abun
dat. Πῶς, simpliciter interrogatiuum est, ut πῶς ἔχεις;
ut uales? Et ἔμφασιν, id est, ostensionem significat in-
tensionis, ut, Ἐγὼ δὲ τούτου τοῦ τρόπου πῶς εἶμ' ἀεί, ego
hoc modo ualde semper sum. καὶ πῶς, ἀντὶ τοῦ κατά τινα
τρόπον, quoquo modo, encliticum est, ut apud Aristi
dem. Δοκῶν γε δή πως εἰς ἕλληνας τελεῖν. id est, qui ui-
deatur quoquo modo inter Græcos adnumerari posse.
Etiam localia aduerbia ἑξαχῶς, id est, sex modis ca
piuntur. ἄνω, supra. κάτω, infra. ἔμπροσθεν, ante. ὄπι
σθεν, retro. δεξιὰ, ad dextram. ἀριστερὰ, ad sinistram:
quoniã et qui in nobis est motus, sex modis accipitur.

ΠΕΡΙ ΣΥΝΔΕΣΜΟΙ.

D E conſtructione coniunctionũ, quamquam præſcriptum egrediemur. quædã tamen hoc in loco nõ inutilia fortaſſis annotabimus, ut aliquid de hac etiam orationis parte, in hoc ultimo tractatu memoremus, quod in prioribus rudimentis dictum non ſit, imitati omnino Theodorum Gazam, qui in quarto τῶν εἰς τέσσαρα, etiam de coniunctionum cõſtructione ſcripſit, cuius principium huiuſmodi eſt, Ο δὲ Σύνδεσμος λέξις συνδετικὴ οὖσα τῶν ἑτέρων τοῦ λόγου μερῶν, εἰς κατάλληλον σύνθεσίν τε καὶ τάξιν τὰ ὅμοια συνάπτει ἀεί. hoc eſt, Coniunctio autem cum dictio ſit copulatiua aliarũ quidem orationis partium, ad congruitatem compoſitionemq; & ordinem ſimilia copulat ſemper. nam nomẽ quidem nomini, et uerbum uerbo, & omnino caſum caſui, et tẽpus pariter ac modũ, et alia itidem connectit. Cõſtructionẽ autem differenter habet, ſecundum differentes illius inter ſe ſpecies.

ΣΥΜΠΛΕΚΤΙΚΟΙ.

E Arum igitur quæ connectũt ſenſum, orationem'ue in multum productam, & ob id Συμπλεκτικοὶ, hoc eſt, copulatiuæ nuncupantur: coniunctio quidem καὶ, præponitur dictionibus, τε, uero ſubiungitur enclitice poſita, θεοί τε καὶ ἀνέρες: et ſic inuicem conſtruuntur, ut τε, præcedat καί. Cum autem καὶ, inchoatiua ſit, oportet omnino & aliam καὶ, ſubſequi, uel uerbum uerbo connectentem, uel nomen nomini, utcunque contigerit primam conſtrui. Si enim quiſpiam dicat, καὶ περιπατεῖ σωκράτης, inferet

ex

ex necessitate, καὶ διαλέγεται, uel tale aliquid. Si ue-
ro dicat, καὶ σωκράτης γράφει, inferet profecto καὶ πλά-
των, uel quispiam alius. uniuersaliter etenim copula-
tiua præcedens uel disiunctiua, similem exigit oratio-
nis partem: si nempe casualem, eundem postulat ca-
sum: si uero non casualem, eundem modum, sed non
necessario, ut καὶ γράφω καὶ νοῶ. ἢ γράφω ἢ νοῶ. καὶ ὁ
ἐμὸς δοῦλος, καὶ ὁ σός. Licet autem in eadem constru-
ctione coniungere articulares nominatiuos genitiuis,
ut ἄριστα τὰ ὁμηρικὰ ἔπη, καὶ τὰ Ησιόδου, id est, opti-
ma Homerica carmina & Hesiodi. Cum autem diuer
sus existat modus, idem uerbum seruari necesse est, ut
καὶ γράφω, καὶ γράφοιμι. καὶ ἔλεγες καὶ λέγε. Eodem uero
existente modo, diuersa ponuntur & uerba, καὶ περι-
πατῶ, καὶ διαλέγομαι. Et casus etiam eosdem tam co-
pulatiue quàm disiunctiue requirunt, & præcedentes
& in medio positæ, cum ad id uerbum referantur, ut
καὶ ἐγὼ καὶ σὺ γράφομεν. ἢ ἐμοῦ ἢ σοῦ φείδεται, uel mihi,
uel tibi parcit. Μὲν, uero coniunctio, dictionis quidem
nusquam inchoatiua est, sed orationis. δὲ autem sub-
iunctiua existens, & orationis & dictionis consecuti
ua est τοῦ μὲν, ut ἄλλοι μὲν ῥα θεοὶ εὗδον Παννύχιοι,
Δία δ' οὐκ ἔχε νήδυμος ὕμνος. Ιλιάδος β. Existit au-
tem eadem etiam transitiua, cum per ipsam transitio
nem circa sensum & narrationem fiat. Ατὰρ uero &
αὐτὰρ inchoatiuæ sunt, quáuis δὲ æquiualeát. Ιλιά. α.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος, καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο.
Et Ιλιάδος η. Ατὰρ κατακείομεν αὐτοὺς τυτθὸν ἀπὸ
πρὸ νεῶν. Αλλὰ uero subiunctiua est. Ιλιάδος ε.
Τυδεύς τοι

Τυδεύς τοι μικρὸς μὲν ἔην δέμας, ἀλλὰ μαχητής. Quare & hæc erit consecutiua τοῦ μὲν. Coniunctiones uero ἠμὲν et ἠδὲ inchoatiuæ sunt, sed ἠμὲν orationis et dictionis. ἠδὲ uero dictionis tantum, & coniunctionem ἠμὲν subsequitur. Ιλιάδ. ε. Οφρ' εὖ γινώσκῃς ἠμὲν θεὸν, ἠδὲ καὶ ἄνδρα· Sed hæ quidem poeticæ sunt coniunctiones, qualis etiam est coniunctio ἤτοι, inchoatiua orationis & ipsa existens. Οδυσσείας β.

Ητοι ὅγ' ὣς εἰπὼν κατ' ἄρ ἕζετο.

ΔΙΑΖΕΥΚΤΙΚΟΙ.

Οἱ δὲ Διαζευκτικοὶ, hoc est, disiunctiuæ, disiuncta cōponunt, ut aut rem à re, aut personā à persona segregantes, locutionem annectunt. Ιλιαδος ο. Αἰδὼς ἀργεῖοι νῦν ἄρκιον, ἢ ἀπολέσθαι ἠὲ σαωθῆναι. Et Ιλιάδος α. Εἷς δέ τις ἀρχὸς ἀνὴρ βουληφόρος ἔστω, Η αἴας, ἢ ἰδομενεὺς, ἢ δῖος ὀδυσσεύς. ἤτοι enim æquiualens τῷ ἢ, præpositiua est τοῦ ἢ, ἤτοι ἀγαθὸν, ἢ φαῦλον. Aequiualens uero τῷ μὲν, inchoatiua fit orationis, sed apud poetas, ut dictum est, ἤτοι ὅγ' ὣς εἰπὼν. ἢ, igitur distinguens indefinite, non absque altera ἢ, uel existente, uel intellecta dicitur. Determinatiue autem, siue declaratiue sola ponitur. Ιλιά. α. Βούλομ' ἐγὼ λαὸν σόον ἔμμεναι, ἢ ἀπολέσθαι. significat enim καὶ οὐκ ἀπολέσθαι, hoc est, & non perire, quamuis hoc aliter ex Porphyrio inferius ĩterpretabimur. Vt uero nunc forte & ἀναιρετικὸς, id est, electiua, siue discretiua magis proprie appellari potest, sicut apud nos, quàm, coniunctio electiua, ut Diues uolo esse quàm pauper: hoc est, & non pauper, μοναδικῶς

δὲ, id est,

δὲ, *id eſt, ſola & per ſe* ἢ, *conſtruitur, cum ſit dubi-*
tatiua. Ιλιάδ. β. Ηἔτοι καὶ χρυσοῦ ἐπιδεύεαι, ὅ κέτις
οἴσει, Τρώων ἱπποδάμων, *id eſt, an etiam & auro in-*
diges. &c. Siue ſolutiua cum dubitatione. Ιλιάδος ι.
Τὶ δὲ λαὸν ἀνήγαγεν ἐνθάδ᾽ ἀγείρας Ατρείδης, ἦ οὐχ ἑλέ
νης ἕνεκ᾽ ἠϋκόμοιο. *Illud uero,* ἦ μάλα δὴ τέθνηκε μενοι-
τίου ἄλκιμος υἱός. Ιλιάδος σ. *& ſimilia, aduerbialem*
conſtructionem habent affirmatiuorum, quemadmo-
dum τὸ, ἦ θέμις, *aduerbiorum ſimilitudinis.*

ΣΥΝΑΠΤΙΚΟΙ.

Οἱ δὲ Συναπτικοὶ, *id eſt, continuatiuæ ſunt,*
quæ exiſtentiam quidem minime, ſed conſe-
quentiam quandam & ordinem ſignifican-
tes, copulant quidem ſenſus imperſectus. Conſtruun
tur autem & ſecundum rectum, id eſt, recto ordine, et
ſecundum oppoſitum ſiue conuerſum, id eſt, oppoſito
ordine. Aut enim præcedũt, aut inferuntur, & præce
dentibus quidem ſecundum rectũ conſtruũtur. Ιλιά. α.
Εἴπερ γὰρ τε χόλον γε καὶ αὐτῆμαρ καταπέψῃ, Αλλά γε
καὶ μετόπισθεν ἔχει κότον ὄφρα τελέσῃ. *Illatis uero ſecun*
dum oppoſitum ſiue conuerſum conſtruuntur. Ιλιά. α.
Ηκεν γηθήσαι πρίαμος πριάμοιό τε παῖδες, Αλλοι τε
τρῶες, εἰ σφῶϊν τάδε πάντα πυθοίατο μαρναμένοιιν.
Etiã cum ſubiunctiuo hanc coniunctionẽ εἰ, *conſtrue-*
re aliquando contingit, præſertim ſi una cum καὶ, *ca-*
piatur, et omnino cum reliquis coniunctionibus, et cũ
optatiuo et indicatiuo, prout conſequẽtia eſt, aut cõfeſ
ſionis ſiue certitudinis, aut ambiguitatis. Videtur e-
nim in cõfeſſis quidẽ indicatiuũ et ſubiũctiuũ exigere,
in

in ambiguis uero optatiuum, quapropter & potentialem ἂν, ad huiuſmodi magis proprie redderemus, ut Εἰ ἡδονὴ τ᾽ ἀγαθὸν εἴη, ταύτην ἂν ὁρίζοιτο ἡ εὐδαιμονία. hoc eſt, ſi uoluptas eſſet ipſum bonum, hoc pacto poſſet diffiniri felicitas. Verum non ſemper ea ſic utimur. De præterita uero re indicatiuo ſemper iungitur, ut εἰ ἦν, ſi erat, hoc eſt, ſi eſſet, εἰ καὶ ἦν, et ſi erat.

ΠΑΡΑΣΥΝΑΠΤΙΚΟΙ.

Similiter autem & Παρασυναπτικοὶ, id eſt, ſubcontinuatiuæ conſtruuntur, niſi quòd hæ & exiſtentiam cum ordine ſignificant, ut eſt ἐπεὶ.

ΑΙΤΙΟΛΟΓΙΚΟΙ.

Οἱ δὲ Αἰτιολογικοὶ, hoc eſt, cauſales uero, & præpoſitiuæ ſunt dictionum, excepto γὰρ, ſecundum rectum et ſecundum conuerſum conſtruuntur, et aliquæ iſtarũ ſubiunctiua uerba faciunt, ut ἐὰν μάθω, ἵνα διδάξω, ſi didicero, ut doceam. Et aduerbialiter, ut ἐπειδὰν διδάξω, poſtquam docuero. ἢ ὅταν διδάξω, uel quando docuero. Verum coniunctio ἵνα, & quæ huic æquiualent, etiam cum optatiuo conſtruuntur, ſi de præterito ſermo habeatur, ut ἀφίκετο ἵνα θεῷτο, uenit ut ſpectaret. Et cum præterito imperfecto modi indicatiui, ubi de præterito aliquid cenſemus eſſe, uel non eſſe, ut ἐχρῆν αὐτὸν λαβεῖν συγγράφην, ἵν᾽ εἶχεν ἀπαιτεῖν κατὰ νόμους. id eſt, oportebat eum accipere ſyngrapham, ut poſſet exigere ſecũdum leges. Hæc autem coniunctio Ὀπὼς, ἀντὶ τῦ πῶς, hortatiue cum futuro indicatiui conſtruitur,

tur ut σκοπεῖτε δὲ τοῦτο, ὅπως μὴ λόγους ἐρῶσιν, *hoc est, cogitate autem id, ut non sermones dicent, pro dicant: alioqui omni tempore congruit. Cum indicatiuo autem coniunctio* οτι, *&* *quæ huic æquiualent, ut* ὅτι οὐδεὶς μισθὸς, οὐδὲ τέχνη, *quia nulla merces neque ars. Coniunctio autem* Ἐφ' ᾧ, *&* *indicatiuo &* *infinitiuo iungitur. Cum indicatiuo, præterito & futuro, ut* ἐφ' ᾧ ἔγραψεν, *ea ratione qua scripsit.* ἐφ' ᾧ κομιοῦται, *ea ratione ut accipiat. Cum infinitiuo,* ἐφ' ᾧ μεμνῆσθαι, *ea ratione ut recordetur.* ἕνεκα *uero genitiuo construitur. illud uero Homeri* Ἰλιάδος ᾱ.
Οὕνεκα τὸν χρύσην ἠτίμησ' ἀρητῆρα, *Ionicum est.* Γὰρ, *uero omnibus orationis partibus subiungitur, & nusquam inchoatiua est.* ἢ γὰρ, οὐδὲ γάρ.

ΕΝΑΝΤΙΩΜΑΤΙΚΟΙ.

Οἱ δὲ λεγόμενοι Ἐναντιωματικοὶ, *hoc est, quæ autem aduersatiuæ dicuntur, & præponuntur dictionibus, et subiunguntur, orationi tamen præponi nusquam contingit, ut* ἔκαμον παραινῶν, ἀλλ' ὅμως παραινέσομαι ἔτι, *fessus sum admonendo, attamen admonebo adhuc.* καί τοι σπεύδων, ὅμως οὐκ ἔσχον καταλαβεῖν. *i. quãquã festinãs, tamẽ nõ potui assequi.*

ΣΥΛΛΟΓΙΣΤΙΚΟΙ.

Τῶν δὲ Συλλογιστικῶν, *hoc est, rationaliũ siue collectiuarum, uidelicet illationibus & conclusionibus accommodatarum, cõiunctio* ἀλλά, *siue* ἀλλαμὴν *præpositiua est dictionis tantum. Reliquæ uero omnes & præponi & subiungi possunt, ut* πᾶς ἄνθρωπος ζῶον. ἀλλαμὴν πᾶν ζῶον οὐσία. πᾶς ἄρα

ἄνθρωπος οὐσία. Omnis homo animal, at omne animal substantia, omnis ergo homo substantia.

ΑΠΟΡΡΗΜΑΤΙΚΟΙ.

Oἱ δὲ Ἀποῤῥηματικοὶ, hoc est, dubitatiuæ, dubitanti & percontanti in usu cedunt, ut ἆρ' οὖν ἀγαθὸν τὸ ἡδὺ, numquid igitur uoluptas bonum. Præcedunt autem orationes, nisi aliquid sit per ὑπερβατὸν, idest, quando aliqua dictio interponitur.

ΠΑΡΑΠΛΗΡΩΜΑΤΙΚΟΙ.

Oἱ δὲ Παραπληρωματικοὶ, hoc est, expletiuæ, nomen quidem habuerunt ab eo quòd locutionem sensusque expleant, aut metri aut ornatus gratia. Habet sæpius etiam significationem diuersam, ut γὲ, diminutiua. δὴ, autem circunscriptiua, & transitiua, & affirmatiua est. Sed ἂν potentialis & indefinita, omnes tamen aliis partibus orationis subiunguntur. Ιλιάδος β. Αλλοι μὲν ῥα θεοί τε καὶ ἀνέρες ἱπποκορυσταὶ, Εὗδον παννύχιοι. ἂν, uero subiunctiuo modo subiungitur indefinita existens, ut ὅσα ἂν λέγῃς. ὅσα ἂν εἴπῃς. Sed potentialis, præsenti & futuro optatiui modi, ut οὐκ ἂν λέγοις, οὐκ ἂν λέξοις, siue præponatur, siue postponatur. Et cum indicatiuo, ut, οὐκ ἂν ἐρεῖς, id est, non utique dices, sed raro id quidem. Præterito uero indicatiui sæpius, ut, οὐκ ἂν εἶπες, ἢ ἔλεγες, non utique dixisses aut diceres. Familiarius autem, etiam si quidem & ante uerbum, et post uerbum ἂν, possit indifferenter locari, optatiuo iungitur. Si uero non in utrisque locis, subiunctiuo solum.

ſolum. Et aſſumentes infinitiuum ad congruam conſtructionem indicatiui dicimus potentialiter, ſecundum tres temporis differentias, ut λέγειν ἂν, εἰπεῖν ἂν, καὶ ἐρεῖν ἄν. *Etiam participio, ut* εἰπόντας ἂν καὶ ἐρουῦντας ἄν. *Similiter autem & in alijs, minime uero præteritum perfectum* ἂν, *recipit.*

Finis de octo Partibus orationis.

COLLECTIO ΤΩ͂Ν Η͂Ν, Η͂Σ, Η͂ ΚΑῚ περὶ τοῦ ὩΣ, πόσα σημαίνει, *ex diuerſis Auctoribus, per eundem Vrbanum.*

Quoniam uero tam uaria τοῦ ἦν, καὶ ἦς, ἔτι γε καὶ τοῦ ὡς, *ſignificata apud Authores habentur, ut niſi alicuius diligentia commonſtrata fuerint, multas diſcentibus heſitationes allatura uideantur: uiſum eſt, quod ego diutino labore conquiſieram, id ad ſtudioſorum utilitatem communicare.*

Η͂Ν.

Ἦν, ἀντὶ τοῦ ὑπῆρχον, *prima perſona præteriti perfecti,* ἀπὸ τοῦ εἰμὶ, *eram.*

Ἦν, ἀντὶ τοῦ ὑπῆρχε, *tertia perſona præteriti perfecti, eiuſdem uerbi, erat.*

Ἦν, ἤμην, *prima perſona præteriti pluſquamperfecti, fueram & fui.*

Ἦν, ἐπίρρημα ἀγανακτήσεως, *aduerbium indignationis.*

Ἤν, ἀντὶ τοῦ ἐὰν, *ſi, ut* ἤνπου ἀκούω, *ſicubi audiam.*

Ἥν, ἀντὶ τοῦ ἥν τινα, *articulus ſubiunctiuus, quam.*

Ἥν, ἀντὶ τοῦ ταύτην, *pronomen relatiuum, hanc.*

Ἥν, ἀντὶ τοῦ ἑὴν, *pronomen poſſeſſiuum, ſuam.*

Ἦς, ἀντὶ τοῦ ὑπῆρχες, ſecunda perſona, ἀπὸ τοῦ ἦν, eras.

Ἦς, ἀντὶ τοῦ ἦν, tertia perſona δωρικῶς, erat.

Ἧις, ſecunda perſona ſubiunctiui, ἀπὸ τοῦ εἰμὶ, ἐὰν ὦ, ᾖς, ᾖ. ſim, ſis, ſit.

Ἧς, ἀντὶ τοῦ ἧς τινος, genitiui caſus articuli ſubiunctiui, cuius.

Ἧς, ἀντὶ τοῦ ταύτης, genitiuus peonominis demonſtratiui, huius.

Ἧς, ἀντὶ τοῦ ἑῆς, genitiuus pronominis poſſeſſiui, ſuæ.

ΗΤ.

Ἦ, ἀντὶ τοῦ ἔφη, dixit, tertia perſona ſecundi aoriſti. Ιλιάδ. α. ἦ καὶ κυανέῃσιν ἐπ᾽ ὀφρῦσι νεῦσε κρονίων. dixit, & in nigris ſupercilijs annuit. Saturnius.

Ἧι, tertia perſona ſubiunctiui, ἀπὸ τοῦ εἰμὶ, ut ἐὰν ὦ, ᾖς, ᾖ.

Ἡ, articulus præpoſitiuus. Ιλιάδος ε.

Ἡ μὲν ἄρ᾽ ὣς εἰποῦσ᾽ ἀπέβη γλαυκῶπις ἀθήνη. nempe ſic fata abſceſſit cæſia Pallas.

Ἥ, articulus ſubiunctiuus. Ιλιάδ. α. Ἣ μυρὶ ἀχαιοῖς ἄλγε᾽ ἔθηκε. quæ infinitiuos dolores Achiuis dedit.

Ἥ, pronomen relatiuum ἀντὶ, τοῦ αὐτή. Οδυσσείας ζ. Αἳ δ᾽ εὖ μὲν τρώχων, ἣδ᾽ εὖ μάλα ἡνιόχευεν. Hæc bene quidem currebant, ipſa uero bene ualde equos regebat.

Ἥ, pronomen poſſeſſiuum tertiæ perſonæ feminini generis, ut ὅς, ἥ, ὅν. ſuus, ſua, ſuum.

Ἧι, datiuus caſus articuli ſubiunctiui, ut ἥ, ἧς. ᾗ, qua

quæ, cuius, cui.

Hῇ, datiuus casus pronominis possessiui tertię personæ, ut ἧ, ἧς, ᾗ.

Ἦ, aduerbium affirmandi, ἀντὶ τοῦ ὄντως. Ἰλιάδ. α. Ἦ γὰρ ἂν ἀτρείδη, νῦν ὕστατα λωβήσαιο. nempe enim Atrides cum ultimo contumelias diceres.

Ἧ, aduerbium ἀντὶ τοῦ ὡς, ut ἣ θέμις ἐστὶν, ὡς θέμιν ἐστὶν, ut fas est.

Ἧ, aduerbium similitudinis, ἀντὶ τοῦ καθὸ, quemadmodum.

Ἧ, aduerbium loci, ἀντὶ τοῦ ὅπου. Ἰλιάδος υ. Ἀντυγ᾽ ὑπὸ πρώτην, ᾗ λεπτότατος θέε χαλκός. id est, curnaturam sub primam, ubi tenuissimum currebat æs.

Ἧ, aduerbium loci, ἀντὶ τοῦ ἵπου, ubi Ἡσίοδος ἐν ἔργοις, Τῇ δ᾽ εἰς, ᾗ σ᾽ ἂν ἐγὼ περάγω. id est, eo autē ibis, quo te ego nempe ago.

Ἧχι, aduerbium loci, ἀντὶ τοῦ ὅπου, ubi.

Ἢ, σύνδεσμος διαζευκτικὸς, id est, coniunctio disiunctiua, uel personarum. Ἰλιάδος α. Εἷς δέ τις ἀρχὸς ἀνὴρ βουληφόρος ἔστω, ἢ αἴας, ἢ ἰδομενεὺς, ἢ δῖος ὀδυσσεύς. id est, unus autem uir consiliarius esto, uel Aiax, uel Idomeneus, uel diuus Vlysses. Vel rerum, ut ἢ νὺξ, ἢ ἡμέρα, uel nox, uel dies. ἢ ζωὴ, ἢ θάνατος, uel uita, uel mors. Ἢ, ὑποδιαζευκτικὸς ἀδιορίστως, εἴτ᾽ οὖν ἀδιακρίτως. id est, subiunctiua indeterminate, siue indiscrete, ut δός μοι χρυσὸν ἢ ἄργυρον, da mihi aurum, aut argentum. Ἰλιάδος ρ. Τῶν μὲν γὰρ πάντων βέλε᾽ ἅπτεται ὅστις ἀφείη, ἢ κακὸς, ἢ ἀγαθός. id est, Omnium enim sagittæ attingunt quicunque mittat, siue igna-

uus ſiue fortis.

Ἢ, διασαφητικὸς, ideſt, explanatiua, quæ & ἀναιρετικὸς a Theodoro dicitur, hoc eſt, diſcretiua, ſiue electiua eſt quando e duobus præpoſitis unum tollit, ut Βούλομ' ἐγὼ λαὸν σόον ἔμμεναι, ἢ ἀπολέσθαι. σημαίνει καὶ οὐκ ἀπολέσθαι. ideſt, Volo ego populum ſaluum eſſe quàm perdi. hoc eſt, ſaluum eſſe, & non perdi: ut grammaticorum uulgus exponit. Quæ quidem coniunctio, ut ſupra dictum, & περ ſyllabam admittit, ut πλουτεῖν θέλω, ἤπερ πένεσθαι, diues malo eſſe quàm pauper. ideſt, & non pauper. Sed Homericum uerſum Porphyrius aliter accipit, ſententia magis egregia, ut paulo poſt ſubiungemus.

Ἦ, ἀποῤῥηματικὸς, ἀντὶ τοῦ ἆρα, id eſt, Dubitatiua, qua dubitantes & interrogantes utimur, & ſemper orationi præponitur, niſi aliquid impediat, & circunflectitur. Ἰλιάδος β΄, Ἦ ἔτι καὶ χρυσοῦ ἐπιδεύεαι, ὅν κέ τις οἴσει. Τρώων ἱπποδάμων. an etiam & auro indiges, quod aliquis feret Troianorum equidomitorum. Eſt etiam λυτικός τις ἀποῤῥηματικῶς, ſecundum Theodorum. hoc eſt, ſolutiua quædam cum dubitatione. Ἰλιά. ι΄. Τί δὲ λαὸν ἀνήγαγεν ἐνθάδ' ἀγείρας ἀτρείδης, ἦ οὐχ' ἑλένης ἕνεκ' ἠϋκόμοιο. quid autem populum duxit huc congregans Atrides, an non Helenæ cauſa pulchricomæ? At ſecundum alios ἦ, in hac ſignificatione dicitur σύνδεσμος βεβαιωτικὸς μεθ' ὑπερωτήσεως, hoc eſt, coniunctio affirmatiua cum interrogatione, quæ quidem etiam ſiue interrogatione inuenitur. Ἰλιάδος σ΄. Ἦ μάλα δὴ τέθνηκε μενοιτίου ἄλκιμος υἱός. Et Ἦ δὴ

λοίγια

λοίγια ἔργα ἔσσεται, & similia. Sed ut Theodoro placet, ἦ, hoc modo sumpta, aduerbialem constructionem habet affirmatiuorum. ἦ ἀντὶ τοῦ ἂν, καὶ εἰ. Ιλιάδ. γ.

Ἦ τοιός δε ἐὼν ἐν ποντοπόρισιν νέεσσι. hoc est, si talis existens in nauibus per Pontum currentibus. Et in eodem. ἦ καὶ γένει ὕστερος ἦεν. si & generatione posterior esset.

Ἤ, ἀντὶ τοῦ καὶ, ut est apud Platonem. Μίνως ἢ περὶ νόμων. idest, Minos & de legibus. In qua significatione capitur etiam a Porphyrio accuratissimo Homeri interprete, in enodatione carminis illius, βούλομ' ἐγὼ. cuius uerba hæc sunt, Θέλω γὰρ τὸν ὄχλον σώζεσθαι, καὶ αὐτὸς ἀπολέσθαι. id est, uolo ego populum sospitari, & ipse met interire. Qua uoce significat se populi Græci salutem propriæ saluti præferre, quod optimo cuique imperatori conuenientissimum est.

Ἦ, ἀντὶ τοῦ ὁπότερον. id est, utrum. Ιλιάδος α.

Διάνδιχα μερμήριξεν.

Ἢ ὅγε φάσγανον ὀξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μήρου, utrum hic ensem acutum educens a femore.

Ἤ, συγκριτικὸς, comparatiua. Ιλιάδ. ο. Βέλτερον ἢ ἀπολέσθαι ἕνα χρόνον, ἠὲ βιῶναι. Ἢ δηθὰ στρεύγεσθαι ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι. id est, melius uel mori uno tempore, uel uiuere, quàm diu corrumpi in graui pugna.

Ἤ, παρέλκει, idest, abundat. Ιλιά. θ. Ἐπεὶ ἦ πολὺ φέρτερός ἐστι, quoniam præstantior est.

Ἤ, adiuncta ἀλλὰ coniunctioni, sit ἀλλαὴ, καὶ κατὰ συγκοπὴν ἀλλ' ἢ nisi.

Ἠ μὲν, ἀρκτικός ἐστι τοῦ ἠ δὲ. hoc est, inceptiua.

Ἠ δὲ uero ἐπακολουθικὸς τοῦ ἠμὲν. hoc est, subsecutiua. Ιλιάδ. ι. Ἐν δὲ ἴσῃ τιμῇ ἠμὲν κακὸς ἠδὲ καὶ ἐσθλός. at in uno pretio ignauus & fortis.

Ἤτοι æquiualens μὲν, fit orationis præpositiua apud poetas. Ιλιάδ. ᾱ.

Ἤτοι ὅγ᾽ ὣς εἰπὼν κατ᾽ ἄρ᾽ ἕζετο. huic quidem sic fatus sedit.

Ἤτοι uero æquiualens ἢ, præpositiua fit τοῦ ἢ, ut ἤτοι ἀγαθὸν, ἢ φαῦλον.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΩΣ.

Στέον ὅτι τὸ ὡς τριάκοντα σημαίνει παρὰ τρύ-
I φωνι. Ὢς, παραβολὴν, parabolam, quam latini comparationem uocant. Ιλιάδος γ̄. Ὥς τε λέων ἐχάρη μεγάλῳ ἐπὶ σώματι κύρσας. utq. leo lætatus est, magnum nactus corpus.

Ὢς, ἀνταπόδοσιν, redditionem. Ιλιά. γ̄. Ὣς αὖτις καθ᾽ ὅμιλον ἔδυ τρώων ἀγερώχων. sic per turbam subijt Troianorum illustrium.

Ὢς, ὑπερβολὴν, superlationem. Οδυσ. λ̄. Ὣς οὐκ αἰνότερον καὶ κύντερον ἄλλο γυναικός. ut non grauius & impudentius aliud muliere.

Ὢς, ἀναφορὰν, relationem. Οδυσ. δ̄. Ὣς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον. sic hi quidem talia inter se loquebantur.

Ὣς, θαυμασμὸν, admirationem. Οδυσσείας ω̄. ὡς ἀγαθαὶ φρένες ἦσαν ἐχέφρονι πηνελοπείῃ. ut bonæ mentes erant prudenti Penelopæ.

Ὢς, βεβαίωσιν, confirmationem. ὡς χάριεν ἐστ᾽ ἄνθρωπος ἀνθρώποις. sic gratiosum est homo hominibus.

Ὢς,

Ὧς, ὡμοίωσιν, *similitudinem*. Ὀδυσσείας δ. ὡς ὅδ' ὀδυσσῆος μεγαλήτορος υἱέϊ οἶκεν. *ita hic Vlyssis magnanimi filio assimilatus est.*

Ὧς, τὸ οὕτως, *sic*. Ἰλιάδος ης. ὡς εἰπὼν πυλέων ἐξέσσυτο φαίδιμος ἕκτωρ. *sic fatus portis erupit splendidus Hector.*

Ὧς, τὸ ὅμως, *tamen*. Ὀδυσσείας α. Ἀλλ' οὐδ' ὡς ἑτάρους ἐῤῥύσατο ἱέμενός περ. *sed neque tamen socios liberauit, cupiens quanquam.*

Ὧς, τὸ ὅπως, *ut* Ἰλιάδος ζ. Ὡς σπείσῃς διῒ πατρὶ, καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισι. *ut libes Ioui patri, & alijs immortalibus.*

Ὧς, τὸ ὁμοίως, *similiter*. Ὀδυσσείας α. ὡς ἀπόλλοιτο καὶ ἄλλος ὅτις τοιαῦτά γε ῥέζοι. *similiter periret & alius, quicunque talia quidem faceret.*

Ὧς, τὸ ὅσον, *quantum*. Ὀδυσσείας ρ. Καὶ κρέας ὡς οἱ χεῖρες ἐχάνδανον ἀμφιβαλόντι. *& carnem quantum ei manus capiebant circumijcienti.*

Ὧς, τὸ τόσον, *tantum*. Ὀδυσσ. η. ὅσσον φαίηκες περὶ πάντων ἴδριες ἀνδρῶν, Νῆα θοὴν ἐνὶ πόντῳ ἐλαυνέμεν, ὡς δὲ γυναῖκες. Ἱστὸν τεχνῆσαι. *quantum Phæaces super omnes periti homines nauē uelocem in ponto impellere, tantum mulieres telam operari.*

Ὧς, τὸ ὡσαύτως, *eodem modo*. Ὀδυσσ. ε. ὡς δ' αὖ νῦν μοι ἄγασθε θεοὶ βροτὸν ἄνδρα παρεῖναι. *eodem modo rursus nunc mihi inuidetis dij mortalem hominē adesse.*

Ὧς, τὸ ἕως, *donec*. Ὀδυσσ. γ. ὡς ὁ μὲν ἔνθα πολὺν βίοτον, καὶ χρυσὸν ἀγείρων. *donec hic multum uictum & aurum congregans.*

ὧς,

ὣς, τὸ ἀλλὰ, sed. Οδυσ χ̄. Κείσομαι, ὣς οὐκ ἔστι χάρις μετόπισθ' εὐεργέων. iacebo, sed non est postea gratia benefactorum.

ὣς, τὸ ὅτι, quia. Ιλιάδ. χ̄. Οὐδὲ νύ πώ με, ὣς θεός εἰμι. neque quidem, nempe me nouisti quòd deus sum.

Ὣς, τὸ ἐπεὶ, postquam. Ιλιάδος κ̄. ὣς ἴδε χῶρον ἐρημον ὅθ' ἕστασαν ὠκέες ἵπποι. postea quàm uidit locum desertum ubi steterant ueloces equi.

Ὣς, τὸ εἴθε. utinam. Ιλιάδος γ̄. Ηλυθες ἐκ πολέμου, ὡς ὤφελες αὐτόθ' ὀλέσθαι. uenisti ex bello utinam illic periisses.

Ὣς, τὸν ει, σύνδεσμον συναπτικὸν, si coniunctionem continuatiuam. Οδυσσείας γ̄. ὣς ὑμεῖς παρ' ἐμεῖο θοὴν ἐπὶ νῆα κίοιτε. si uos a me celerem ad nauem iretis.

Ὣς, τὸ διηγηματικὸν κεφάλαιον, narratiuum caput. Οδυσσείας γ̄. ὣς ἦλθον φίλε τέκνον ἀπευθὴς, οὐδέ τι οἶδα. Sic ueni chare fili nihil audiens, neque quid quam noui.

Ὣς, τὸ καθάπερ, quemadmodum. Οδυσσείας ψ̄. Ηρξατο δ' ὡς πρῶτον Κίκονας δαμάσε. cœpit quemadmodum primum Ciconas domuit.

Ὣς, τὸ εὐθέως, statim. Ιλιάδος. ξ̄. ὡς δ' ἴδεν ὥς μιν ἔρως πυκινὰς φρένας ἀμφεκάλυψεν. ut autem uidit, statim illum amor densa præcordia circumobruit.

Ὣς, ἀλλὰ μὴν, atqui. Αριστοφάνης ἐν νεφέλαις, ὡς τοῦτ' ἀληθῶς ἀττικὸν χωρίον. atqui hæc uere Attica regio.

Ὣς, τὸ λίαν, ualde. Ιλιάδος τ̄. Αὐτὰρ ἀχιλλεὺς ὡς εἶδ' ὥς μιν μᾶλλον ἔδυ χόλος. at Achilles ut uidit, ualde

de illum magis subijt ira.

Ὣς, τὸ ἵνα σύνδεσμον, ut coniunctionem. Ἰλιάδος γ. ὥς μοι καὶ τὸν δ' ἄνδρα πελώριον ἐξονομήνης. ut mihi & hunc uirum magnum nomines.

Ὣς, τὸ διό, ea propter. Ἰλιάδος ι. ὡς ἂν ἔπειτ' ἀπὸ σεῖο φίλον τέκος οὐκ ἐθέλοιμι λείπεσθαι. ea propter postea a te chare fili non uellem relinqui.

Ὣς, τὴν πρὸς πρόθεσιν, ad. Ὀδυσσείας ρ. ὡς αἰεὶ τὸν ὁμοῖον ἄγει θεὸς ὡς τὸν ὁμοῖον. ut semper similem agit deus ad similem.

Ὣς, τὸν γὰρ σύνδεσμον, enim coniunctionem. Ἰλιάδος φ. ὡς οὔτοι ποταμῷ γε δαμήμεναι αἴσιμόν ἐστι. non enim tibi fluuio domari fatale est.

Τὸ ὥς, πάντοτε ὀξύνεται. καὶ ἐν ἀρχῇ, καὶ ἐν μέσῳ, καὶ ἐν τέλει, χωρὶς ὅτε σημαίνει τὸ οὕτως, καὶ τὸ ὅμως, καὶ δασύνεται, πλὴν ὅτε σημαίνει τὸ ὥστε.

DE AFFECTIONIBVS,
ex Tryphone grammatico.

ΠΑΘΗ ΤΩΝ ΛΕΞΕΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ ΤΡΥΦΩΝΟΣ.

πάθη τῶν λέξεων.

ποσόν. — ποιόν.

πλεονασμός, ἔνδεια, τμῆσις. μετάθεσις, μετάληψις.

Πλεονασμὸς μὲν οὖν ἐστι περιττότης χρόνου ἢ χρόνων, στοιχείου ἢ στοιχείων.

Ἔνδεια δὲ τοὐναντίον χρόνου ἢ χρόνων, στοιχείου ἢ στοιχείων ἐλάττωσις.

Τμῆσις δέ ἐστι συνθέτου λέξεως ἀνάλυσις εἰς δύο λέξεις, οἷον

οἷον ἄκρα πόλις, ἀντὶ τοῦ ἀκρόπολις.

Εἴδη τοῦ πλεονασμοῦ.

Πρόθεσις ἐστὶ στοιχείου κατ' ἀρχὴν τῆς συλλαβῆς προσθήκη. οἷον ἀσταφὶς, ἀντὶ τοῦ σταφίς. ἄσταχυς, ἀντὶ τοῦ στάχυς.

Αναδίπλωσις δέ ἐστι τῶν πρώτων ἢ δευτέρων συλλαβῶν διὰ τῶν αὐτῶν συμφώνων, ἢ ἀντιστοίχων ἐπάλληλος ἐκφορά. γίνεται δὲ ἐπὶ ῥημάτων καὶ μετοχῶν, καὶ ὀνομάτων. πλεονάζει παρά τε ἴωσι καὶ αἰολεῦσιν. οἷον κεκάμωσιν, ἀντὶ τοῦ κάμωσιν. ἀταρτηρὸς, ἀντὶ τοῦ ἀτηρός.

Εκτασις ἐστὶν ὅτ' ἂν τὰ συστελλόμενα δίχρονα ἐκταθῇ ἢ τὰ βραχέα εἰς τὰ μακρὰ ἀντίστοιχα αὐτῶν μεταθῇ. οἷον κᾱλὸς, κᾰλός. κόρη, κώρη.

Επέκτασις ἐστὶ πλεονασμὸς συλλαβῆς κατὰ μέσον ὁμοτόνου, ὅτ' ἂν μὴ γενικὸν παρατήρημα κωλύσῃ. οἷον ἀδελφειὸς, ἀντὶ τοῦ ἀδελφός. πολεμήϊα, ἀντὶ τοῦ πολέμια.

Μετάθεσις δέ ἐστι στοιχείου μετακίνησις ἐκ τῆς ἰδίας τάξεως ἐφ' ἑτέρας τάξεως, οἷον δαρτὰ ἀντὶ τοῦ δρατά. καλεῖται δὲ καὶ ἐνάλλαξις καὶ ὑπέρθεσις.

Μετάληψις δέ ἐστι στοιχείου μετακίνησις, οἷον ἠπεδανὸς, ἀντὶ τοῦ ἀπεδανός. αἱμηπότης, ἀντὶ τοῦ αἱμοπότης.

Εἴδη τῆς ἐνδείας.

Αφαίρεσις ἐστὶν ἔνδεια κατ' ἀρχὴν, οἷον ὁρτὴ, ἀντὶ τοῦ ἑορτή. αἶα ἀντὶ γαῖα. κεῖνος, ἀντὶ τοῦ ἐκεῖνος. τὸ δὲ πάθος ἰώνων.

Αρχις ἐστὶν ἀποβολὴ κατ' ἀρχὴν τῆς ἀναδιπλωμένης συλλαβῆς. οἷον βλῆσθαι, ἀντὶ τοῦ βεβλῆσθαι.

Συστολὴ ἐστὶν ὅτ' ἂν τὰ ἐκτεινόμενα δίχρονα συσταλῇ, ἢ τὰ μακρὰ εἰς τὰ βραχέα ἀντίστοιχα αὐτῶν μεταθῇ, οἷον

φυσίζοος

φυσίζοος, ἀντὶ τοῦ φυσίζωος. ξερὸν, ἀντὶ τοῦ ξηρόν.

Συγκοπή ἐστιν ἀποβολὴ συλλαβῆς κατὰ τὸ μέσον, οἷον κάμμορος, ἀντὶ τοῦ κακόμορος. δάσκιον, ἀντὶ τοῦ δασύσκιον.

Vbi aduertendum est syncopam tribus modis fieri: aut enim integra eliditur syllaba κοινῶς, *ut* δασύσκιος, δάσκιος. ὁμότριχας, ὄτριχας. *Aut uocalis sola Aeolico more, et tunc consonans aut eadem remanet immutata, ut* φέρετε, φέρτε. τίποτε, τίπτε. *aut in sequentem uertitur. ut* κακόμορος, κάμμορος. κατέβαλεν, κάββαλεν. κατέπεσεν, κάππεσεν. *& sic in alijs compositis cum hac præpositione* κατὰ, *in quibus* α, *extrema uocali expuncta,* τ, *in sequentem consonantem uertitur, nisi forte aspirata extiterit, quia tunc* τ, *nequaquam in eam mutari potest, quandoquidem syllaba in aspiratam cō sonātem desinere inueniretur, quod apud Græcos absurdum est, sed eius loco* ἀντίστοιχον, *hoc est, propria tenuis subrogatur, ut* κατάθανεν, κάτθανεν. καταφάλαρα, καπφάλαρα. καταχεῦσαι, κακχεῦσαι. *Verum si duæ sequantur consonantes, integra syllaba eliditur, ut* κατάκτανε, κάκτανε. κατάσχεθε, κάσχεθε. *Attamen si altera illarum immutabilis sit, rursus in sequentem mutatur, consonantem, ut* καταδραθέτην, καδδραθέτην. *Aut duæ eliduntur syllabæ, Ionico more atque Aeolico, ut* δευκαλιωνίδης, δευκαλίδης. ὑπεριονίδης, ὑπερίδης. *unde* ὑπερίων, ὑπερίονος ἰωνικῶς, ὁ ἥλιος, *Sol.*

Διαίρεσις ἐστὶν συλλαβῆς μακρᾶς ἀνάλυσις ἢ διάστασις εἰς δύο. Τὸ δὲ πάθος ἰώνων, καὶ θετταλῶν οἷον πάϊς, ἀντὶ τοῦ παῖς. Συναλοιφή ἐστι δύο συλλαβῶν κατὰ φωνήεντα ἕνω-

σις

σις, καταβολὴ τόνων. γίνεται δὲ κατὰ τρόπους ἑπτά. Απλοῦς μὲν τρεῖς. κατὰ ἔκθλιψιν ἐπ᾽ἐμὲ, ἀντὶ τοῦ ἐπὶ ἐμέ. κατὰ κρᾶσιν, τἀμὰ, ἀντὶ τοῦ τὰ ἐμά. κατὰ συναίρεσιν, νηρῇδες, ἀντὶ τοῦ νηρηΐδες. Συνθέτους δὲ τέσσαρας, κατὰ ἔκθλιψιν καὶ συναίρεσιν, ἐμοὐποδυνέι, ἀντὶ τοῦ ἐμοὶ ὑποδυνέι. κατὰ κρᾶσιν καὶ συναίρεσιν, ᾡπόλος ἀντὶ τοῦ ὁ αἰπόλος. Κατὰ ἔκθλιψιν καὶ κρᾶσιν, κἀγὼ, ἀντὶ τοῦ καὶ ἐγώ. κατὰ ἔκθλιψιν, καὶ κρᾶσιν καὶ συναίρεσιν, ἐν τᾀθιοπίᾳ, ἀντὶ τοῦ ἐν τῇ αἰθιοπίᾳ.

Quo in loco illud annotandum est, quòd ſi ex quapiā diphthongo, præcedente διὰ τοῦ ι, *& ex quauis uocali ſequente, craſim fieri contingat,* ἰῶτα *quæ eſt ſubiunctiua uocalis diphthongi, cum inter duas uocales forte exiſtat, prorſus exteritur, nec facta craſi, amplius admittitur, ut* καὶ ἐγὼ κἀγὼ, *ubi ſubtracto* ι, κατὰ ἔκθλιψιν, α, *&* ε, *in* α, *productum* κατὰ κρᾶσιν *contracta ſunt. ſic* τῷ ἐμῷ, τὠμῷ. ἐμῷ ὠκυμόρῳ, ἐμωκυμόρῳ, χωρὶς τοῦ ι, ὅτι οὐδέποτε κρᾶσις γίνεται τοῦ ι, μέσου ὄντος, οὕτως ὁ Ετυμολόγος. *Hoc eodem modo* συναλοιφὴ κατὰ ἔκθλιψιν καὶ συναίρεσιν *fieri contingit, ut ſupra dictum eſt, ut* ἐμοὶ ὑποδυνέι, ἐμοὐποδυνέι. *ubi* ι, *ex* οι, *diphthongo prius expuncta,* ο, *&* υ, κατὰ συναίρεσιν *in* ευ *diphthongum contracta ſunt. At ſi contra eueniat, ut ex aliqua monophthongo præcedente, & diphthongo* διὰ τοῦ ι, *ſequente craſis fiat,* ι, *quidem diphthōgi cum poſt ſe nihil habeat quod obſtet, facta craſi ex præcedentibus uocalibus iterum in diphthongum admittitur, ut* ὁ αἰπόλος, ᾡπόλος. *ubi* υ, *&* α, κατὰ κρᾶσιν *in* ω, μέγα *contractis,* ι, *in diphthongū impropriā*

κατὰ

κατὰ συναίρεσιν sumptum est. Moscopulus tamẽ ἐν τῷ περὶ παθῶν aliter sentire uidetur in dictione ἐγῷδα, ἐκ τοῦ ἐγὼ οἶδα, & ἐγᾦμαι ἐκ τοῦ ἐγὼ οἶμαι, quæ quidẽ Attica sunt. Subtracta enim præpositiua uocali οι, diphthongi, hoc est, ι κατὰ ἔκθλιψιν, ex ω, & ι, quæ est subiunctiua uocalis eiusdem diphthongi, in ῳ, diphthongum impropriam synæresim facit. Sic in dictione δαῖρα ἐκ τοῦ δάειρα, quod poeticum est, et Proserpinam significat, expuncta enim prius ε, præpositiua uocali ει, diphthongi, κατὰ ἔκθλιψιν, ex α, & ι, in αι, diphthongum synæresim facit. Sed ego antiquorum opiniõi magis adhæreo, qui ex præpositiuis uocalibus synæresim siue crasim omnino fieri existimãt, quod etiam in ijs exemplis ἐγῷδα, & ἐγᾦμαι, atque δαῖρα fieri potest κατὰ κρᾶσιν καὶ συναίρεσιν, quandoquidem etiam ex longa præcedente, nonnunquam crasim fieri contingit, ut in dictis exemplis liquido apparet, hoc est, τῷ ἐμῷ, τὠμῷ. ἐμῷ ὠκυμόρῳ ἐμὠκυμόρῳ. ubi ω, & ε, & duo ωω, in ω, contracta sunt. Vtrã tamen sententiã libuerit sequi poteris, sed sciendum, hæc uere Attica esse. Si uero ex duabus diphthongis huiusmodi contractio fieri cõtingat, primũ quidem ex præcedente diphthongo subiunctiua uocalis, hoc est, ι, κατὰ ἔκθλιψιν omnino elidenda est, deinde ex uocali relicta, & ex ea quæ sequitur in altera diphthongo, fit crasis in uocalem productam, quæ ι, in diphthongum impropriam κατὰ συναίρεσιν indubitato admittit: ut οἱ αἰπόλοι, ᾡπόλοι. τῇ αἰθιοπίᾳ, τᾀθιοπίᾳ. Est autem præter hæc & alia species συναλοιφῆς, quæ fit, cum duæ diuersæ

dictiones

dictiones per uocales uniuntur, quarum præcedens ſit articulus præpoſitiuus, neutri generis, hoc eſt, τὸ, *ſequens uero indifferentes. Quę ſi ab* ε, *tenui incipiat, fit craſis in* ου, *ut* τὸ ἐναντίον, τοὐναντίον. τὸ ἔλαιον, τοὔλαιον. τὸ ἔνδυμα, τοὔνδυμα, *& ſimilia. At ſi ab* α, *dictio ſequens incipiat, iterum in* α, *productum fit contractio, ut* τὸ ἀγαθὸν, τἀγαθόν. τὸ ἕτερον, δωρικῶς θάτερον, τροπῇ τοῦ τ, εἰς θ, *ſequente uocali aſpirata. In plurali quoque præcedente* τὰ, *articulo neutro pluralis numeri, ſequente uero ſiue* α, *ſiue* ε, *in* α, *item productum fit craſis, ut* τὰ ἀγαθὰ, τἀγαθά. τὰ ἕτερα, θάτερα. τὰ ἐμὰ, τἀμὰ, *& alia huiuſmodi. In quibus contractionibus illud diligenter conſiderandum eſt, quòd ubicunque ex quapiam uocali tenui ſequente, facta ſit Craſis, ea* τὴν ψιλὴν *ſuperponi ſibi deſiderat. Ex aſpirata uero ſequente nequaquam, quod ab antiquis conſtantiſſime ubique ſeruatum uidemus, non ſolum articulis præcedentibus, ſed alijs quoque dictionibus, ut* ποῦ ἐστι, ποῦστι. *Eliſo enim* υ, *ſubiunctiua uocali,* ο, *&* ε, *in* ου, *contracta ſunt. Sic* μοί ἐστι, μοῦστι. *& alia huiuſmodi.*

Παρένθεσίς ἐστι προσθήκη φωνήεντος κατὰ μέσον, οὐ ποιοῦντος συλλαβήν. οἷον νοῦσος, ἀντὶ τοῦ νόσος. ξεῖνος, ἀντὶ τοῦ ξένος. Τὸ δὲ πάθος ἰώνων.

Διπλασιασμός ἐστι τοῦ αὐτοῦ συμφώνου προσθήκη κατὰ μέσον οὐκ ἀποτελοῦντος συλλαβήν. Ὅττι, ἀντὶ τοῦ ὅτι. μέσσον, ἀντὶ τοῦ μέσον. Τὸ πάθος ἰώνων.

Παρέμπτωσίς ἐστι προσθήκη συμφώνου κατὰ μέσον οὐκ ἀποτελοῦντος συλλαβήν. οἷον πτόλις, ἀντὶ τοῦ πόλις.

πτόλεμος

πτόλεμος ἀντὶ τοῦ πόλεμος.

Προσχηματισμὸς ἐστὶ προσθήκη συλλαβῆς κατὰ τὸ τέλος. Ἐστὶ δὲ τῶν τεσσάρων διαλέκτων ἴδιος. οἷον λόγοισιν, ἀντὶ τοῦ λόγοις.

Ἔλλειψις ἐστὶν ἀποβολὴ φωνήεντος κατὰ μέσον οὐ ποιοῦντος συλλαβήν. ἀμύξαι, ἀντὶ τοῦ αἰμύξαι. γεραὸν, ἀντὶ τοῦ γεραιόν. ἴδια τῶν ἀττικῶν, καὶ δωριέων καὶ αἰολέων.

Παρέλλειψις ἐστὶν ὅτ' ἂν ἕν τι τῶν διπλασιαζομένων συμφώνων παραλείπηται. κάλιον, ἀντὶ τοῦ κάλλιον. ὦφελες, ἀντὶ τοῦ ὤφελλες. θᾶτον, ἀντὶ τοῦ θᾶττον.

Ἔκθλιψις ἐστὶν ἀποβολὴ ἑνὸς συμφώνου ἐντὸς τῆς πρώτης καὶ τελευταίας συλλαβῆς οὐ ποιοῦντος συλλαβήν. σκῆπτον, ἀντὶ τοῦ σκῆπτρον.

Ἀποκοπὴ ἐστὶν ἀφαίρεσις συλλαβῆς κατὰ τὸ τέλος. οἷον δῶ, ἀντὶ τοῦ δῶμαι. ποσειδῶ, ἀντὶ τοῦ ποσειδῶνα. ἀπόλλω, ἀντὶ τοῦ ἀπόλλωνα.

ΠΕΡΙ ΠΝΕΥΜΑΤΩΝ.

De ſpiritibus.

Πνεύματα *græce, latine ſpiritus, duo ſunt,* ἡ Δασεῖα, καὶ ἡ Ψιλή. *hoc eſt, Aſpiratio & Læuigatio, ſiue exilitas. Omnis enim dictio a uocali ſiue a diphthongo incipiens, uel nota aſpirationis, uel exilitatis annotatur. Ex conſonãtibus autem p, ſolum in principio dictionis poſitum aſpiratur ut* ῥήτωρ. *At in medio duarum uocalium in eadem dictione ſimplici exilem ſpiritũ habet, ut* χαίρω, φέρω. *Si uero geminatũ extiterit, primũ quidem exili ſpiritu annotatur, alterum uero aſpiratur, ut* πόῤῥω, ἄῤῥωστος *In nominibus, quem utique ſpiritum nominatiuus*

habet, eundem & ceteri caſus ſuſcipiunt.

In uerbis quoque ſpiritus thematis, in omnibus quæ ab eo deducuntur, ſeruatur. Excipitur ἔχω, *quod* ἕξω *futurum habet aſpiratum.* ἵστημι *quoque aſpiratur, ſed eius præterita læuigatur, dempto præterito perfecto et pluſquamperfecto* ἕστακα *ſcilicet et* ἑστάκειν. *Quoniam* ε, *ingrediens præterita tempora modi indicatiui, ſi remanet in alijs modis, ſpiritum thematis ſeruat, ſi uero cadit, hoc eſt, ſi non remanet in alijs modis, ſicut eſt in ambobus aoriſtis, exilem ſpiritum habet, ut* ἔστησα, στῆσον, στησάτω. ἔστην, στῆθι, στήτω. *attice aucta, ſpiritum thematis ſeruant, ut* ἐλεύθω, ἐλήλυθα. ὠνῶ, ἑώνηκα. ὁρῶ, ἑώρων, ἑώρακα, ἁνδάνω, ἑήνδανον.

Omnis articulus a uocali incipiens aſpiratur, ut ὁ, ἡ, οἱ, αἱ.

Omnia pronomina ab ε, *incipientia, exili ſpiritu annotantur, ut* ἐγὼ, ἐμοῦ: *præter* ἕ, *& ab eo deriuata, ut* ἑαυτόν. *At ſi ab alia uocali initium habent, aſpirantur, ut* οὗτος, αὕτη. *Excipitur* αὐτὸς, *& ex eo compoſita, ut* αὐτόχειρ, αὐτόματος. *Aſpiratur &* αὑτὸν, ἀπὸ τοῦ ἑαυτὸν, κατὰ ἀφαίρεσιν τοῦ ε.

Omnis præpoſitio a uocali incipiẽs attenuatur, ut ἀνα, ἀπὸ, ἐπὶ: *excipitur* ὑπὸ *&* ὑπερ.

In medio dictionum compoſitarum, nec denſus ſpiritus, nec tenuis ponitur, ut κατέτρεχον, καθάπαξ, ἀφυψόθεν.

Omnis coniunctio a uocali incipiens læuigatur, ut ἀλλὰ, εἰ, ἐπεὶ: *excipiuntur cauſſales, quæ omnes aſpirantur,*

rantur, ut ἕνεκα, ὅπως. præter ὄφρα.

Deriuatiua omnia, si principiũ primitiuorum seruant, eiusdem quoque retinent spiritum, ut ἅλς, ἁλίτης, ἁλιάς. ἕλκω, ἕλκος. Excipiuntur ἱδρὼς ἀπὸ τοῦ ἰδίω. ἄμυδις, ἀπὸ τοῦ ἅμα. εἱρμὸς ἀπὸ εἴρω. εἱρκτὴ ἀπὸ τοῦ εἴργω.

Relatiua per aphæresin tenuis consonantis facta, aspirantur, ut τόσος, ὅσος, τηνίκα, ἡνίκα. Excipiuntur τόφρα, ὄφρα, τῆμος, ἦμος. Attenuatur autem ὄφρα quidem, quoniam α, ε, & ο, ante aspiratam exili spiritu annotantur, ut ἄφεσις, ἔθνος, ὄφις. ἦμος uero, quoniam η, in trochaica dictione, exilem spiritum sibi asciscit, ut ἦχος, ἦδος, ἦμος, præter ἧλος.

Aeolica omnia læuigantur, nam Aeoles aspirationem omnino ignorant.

Nomina numeralia aspirantur omnia, ut εἷς, ἕξ, ἑπτά. demptis ὀκτὼ & ἐννέα, & quæ ab eis deducuntur, ut ὀγδοήκοντα, ἐννεήκοντα.

DE α.

Α, siue intensionem significat, siue priuationem, siue unionem, siue malum, siue parum, siue abundat, exili spiritu annotatur. Excipitur ἅλυσις, quod ex α, priuatiuo componitur & λύω. ᾅδης quoque aspiratur, ex α, priuatiuo & ἴδω. α, uero ἀθροιστικὸν aspiratur, ἅμα, ἅπας.

Α, ante β, læuigatur, ἄβυσσος, ἄβυσσος, ἄβαξ, ἀβειρών. Excipiuntur quæ β, cũ ρ, implicitũ habent, ut ἁβρὸς, ἁβρότονον, ἁβρότης, ἁβρύνω. Ἀβρότη tamen, ἡ νὺξ exili spiritu annotatur. & ἀβροτάζω τὸ ἀποτυγχάνω,

& ἄβρομος ὁ μὴ ἔχων ἦχον: hæc enim α, habent priuatiuum.

Α, ante γ, læuigatur, ἄγαν, ἀγείρω τὸ συναθροίζω, ἀγορὰ, ἄγνος τὸ φυτόν. Excipitur ἅγιος, & ἁγνὸς ὁ καθαρὸς, & quæ ab eo deducuntur, ut ἁγνίζω, ἁγίζω, ἁγνισμὸς, ἁγισμὸς, ἁγιοσύνη.

Α, ante δ, attenuatur, ut ἄδωνις, ἀδελφὸς, ἀδρανὴς. Excipitur ἅδης & ἄδη ὄνομα πάθους, ἁδρὼς, ἁδρυνώω, ἁδρότης, ἁδήσειεν, ἁδυνὰς, ἁδυνύων & ἁδεῖν, ἀντὶ τοῦ ἀρέσκειν.

Α, ante ε, læuigatur ut ἀεὶ, ἀελὸς, ἀέννααον, ἀέριον. Α, ante ζ, attenuatur, ἄζωτος πόλις. ἄζω τὸ ξηραίνω, a quo & ἀζαλὲς & ἀζηχὲς, ἀντὶ τοῦ ἀδιαλείπτως. ἅζομαι uero τὸ σέβομαι καὶ θαυμάζω, & quæ ab eo fiunt, aſpiratur. Tryphon uero α, ante ζ, & læuigari & aſpirari exiſtimat.

Α, ante η, θ, ι, κ, attenuatur ſemper. ἀηδὼς, ἀθηναῖος, ἀΐω τὸ ἀκούω, ἄκμων. Αθρῆσαι ab Atticis aſpiratur, ſed a communibus attenuatur. ἄθρυς uero, ſi α, priuationem ſignificat, læuigatur, ſi aggregationem, aſpiratur, unde ἁθροίζω, ἄθροισμα.

Α, ante λ, ſiue ſolum ſiue geminatum, attenuatur, ἀλῶ τὸ πλανῶ, ἀλήτης ὁ πλανήτης, & ἀλείτης ὁ ἁμαρτωλὸς, ἄλυδις ἀντὶ τοῦ ὁμοῦ, ἀλδήσκω τὸ αὐξάνω, ἄλλως, ἀλλοῖος, ἀλλοδαπὸς, ἀλλὰς ἀλλᾶντος, ἀλείφω. Excipitur ἅλς ἡ θάλασσα, & quæ ab eo deducuntur. ἁλίτης θαλάσσιος καὶ ὁ μάταιος, ἁλικαρνασσὸς, & ἁλίαρτος ἡ πόλις. ἁλικὸν τὸ ἁλμυρὸν, ἁλίζω τὸ ἅλατι πάττω. His adduntur & quæ ἄθροισιν ſignificant, ut ἅλις ἀντὶ

τὶ τοῦ ἀρκούντως, ἁλίζω τὸ συναθροίζω, καὶ ἅλως, ἅλω, τὸ ἁλώνιον, & etiam ἁλῶ τὸ κρατῶ, & quæ ab eo deriuantur, ἅλωσις, ἁλωτὸς, ἁλίσκω, ἅλυσις. etiam ἅλλομαι τὸ πηδῶ duplici λλ & ἀλλόμενος & ἅλμα. ἆλτο uero ἀντὶ τοῦ ἐπήδησε attenuatur: unde ἐπᾶλτο apud Homerum. ἀλκυὼν uero, & si ab eo quod est ἐν ἁλὶ κύειν dicatur, læuigatur tamen, propter κ, sequens. ἁλία ἡ θερμασία apud Atticos aspiratur, sed communiter attenuatur. ἄλυς fluuius, unde ἀλυάτης tenui spiritu annotatur, quidam tamen aspirari uolunt. ἄλη uero ἡ ἀδημονία apud omnes læuigatur.

A, ante μ, læuigatur, ἀμύω, ἀμῶ τὸ θερίζω, ἄμη ἡ δρεπάνη, ἀμάλη, ἀμαθύω τὸ ἀφανίζω, ἄμης πλακοῦς, ἄμμος ἄματος τὸ αὐτὸ, ἄμηδις, ἄμμιν ἀντὶ ἡμῖν. etiam quæ α, habent στερητικὸν, ἄμορφος, ἀμείλικτος, & his similia. Excipitur ἅμα, & quæ ab eo deducuntur, ἁμαρτῇ, ἀντὶ τοῦ ὁμοῦ. ἅμιλλα, ἁμιλλῶμαι τὸ ἀγωνίζομαι. ἅμαξα, ἁμαξοτροχία. Etiam ἁμαρτάνω & quæ ab eo fiunt ἁμαρτία, ἁμαρτωλὸς, ἅμμα τὸ χοινίον. ἁμὶς τὸ οὐροδόχον ἀγγεῖον, ἁμνίον δὲ τὸ αἱματοδόχον ἁμωσγέπως, καὶ ἁμηγέπη. ἅμη uero, ἡ δρεπάνη apud quosdam aspiratur, ab eo quod est ἅμα πολλοὺς τέμνειν στάχυας. Inuenitur & ἅμος, aspiratum, & per simplex, μ, apud multos: usus tamen obtinuit ut leui annotetur spiritu, ac geminato μμ, scribatur. ἅμαξα uero, si ab eo quod est ἅμα ἄγεσθαι ὑπὸ τῶν βοῶν aspiratur: si uero ab eo quod est ἅμ' ἄξονι ... læuigatur. Vbi hoc etiam aduertendum est, quod α, in μ, desinens, quapiam sequente consonante, læuigatur semper.

per, ut ἄμφω, ἀμφὶ, ἄμπυξ, ἀμνὸς, ἄμπελος, & cetera ijs ſimilia.

A, ante ν, læuigatur, ut ἀνία, ἄνεμος, ἀνεμώλιον, ἀνόω καὶ ἄνοια ἡ ἄγνοια, & his ſimilia. Excipitur, ἁνδάνω τὸ ἀρέσκω, quod aſpiratur, quandoquidem ἐκ τοῦ ἥδω, τὸ ἥδομαι deducitur.

O, ante ξ, & ante ο, læuigatur ſemper, ut ἄξων, ἀξίνη, ἄξυλος ὕλη ἡ πολύξυλος. ἄορ, ἄορος, ἀολλέες οἱ συνηθροισμένοι, ἀόριστος, ἀοσσητὴρ ὁ βοηθὸς, & cetera his ſimilia.

A, ante π, læuigatur, ἀπὸ πρόθεσις, ἀπηνὴς, ἀπόλεια. Excipitur ἅπαξ, ἅπας, ἅπαν, ἁπαλὸς, ἅπλω, καὶ ἅπλομαι. Raro autem in thematicis dictionibus inuenitur α, ante π. At ſi quando inuentum fuerit, aut abundat, aut priuationem ſignificat, aut præpoſitio eſt.

A, ante ρ, læuigatur, ἄρα, ἆρα, ἀραιὸς, ἀρνίον, ἀρνὸς, ἄρδω, ἄρξω. Si uero μ, ſequatur, aut π, aſpirabitur, ut ἁρμοῖ ἀντὶ τοῦ νεωστί. ἁρμόζω, ἁρμογὴ, ἁρμὸς, ἁρμονία, ἅρμα, ἅρπη ἡ δρεπάνη ἅρπυια εἶδος ἀνέμου. ἁρπάζω, ἅρπαξ, ἁρπάλεος, & his ſimilia. Excipitur τὸ ἀρμένιος & ἄρμενον & ἀρπέτιοσα, quæ læui ſpiritu ſignantur. ἄρκυς uero ἡ παγὶς aſpiratū inuenitur.

A, ante σ, attenuatur, ἀσία, ἄση ἡ βλάβη. ἀσὶς ſiue auis, ſiue aſtrum cæli. ἀσάμινθος, ἡ λεκάνη. ἆσσον ἀντὶ τοῦ πλησίον. ἄσσα, ἀντὶ τοῦ τινὰ ἀορίστως. ἅσσα uero ἀντὶ τοῦ ἅτινα aſpiratur. & ἇσσον δωρικῶς, ἀντὶ τοῦ ἧσσον, τροπῇ τοῦ η, εἰς α, μακρόν.

A, ante τ, ſiue ſolum, ſiue geminatum læuigatur,

ἄτερ

ἄτερ, ἄτη ἢ βραβη. ἀπτάλλω, ἀτθὶς, ἀπτικῶς, ἀτιτάλλω, ἀτταγὴν ὄρνις. ἅττα ἀντὶ τοῦ τινὰ ἀορίστως. ἅττα uero ἀντὶ τοῦ ἅτινα aspiratur, sic ἅτε ἀντὶ τοῦ καθά. ἅτερος, ἀντὶ τοῦ ἕτερος. ἁτέρα θηλυκῶς, ἧττον ἀντὶ τοῦ ἧττον. & ἆττον, ἀντὶ τοῦ ἐλάττων.

A, ante υ, φ, χ, attenuatur. αὔω τὸ φωνῶ, ἀϋτὴ ἡ φωνὴ, ἄφαρ ἀντὶ τοῦ εὐθέως, καὶ ἄφνω, καὶ ἀφνειὸς, ὁ πλούσιος. Excipitur ἁφὴ, ab eo quod est ἅπτω. ἄχος, ἄχθος, ἀχανές.

A, ante ψ, læuigatur ἄψ, ἀντὶ τοῦ ὀπίσω, unde ἄψοῤῥος, ὁ εἰς τοὐπίσω ὁρμῶν. et alia. Excipiuntur quæ ab ἅπτω & ἅπτομαι deriuantur, ut ἁψίκορος ὁ ταχέως χορταζόμενος. ἁψιμαχία, ἁψὶς ἁψῖδος, καὶ ἅψεα τὰ μέλη.

A, ante ω, attenuatur, ut ἄω, τὸ πνέω. ἀωτῶ, τὸ ὑπνώττω. Ομηρος, ὕπνον ἀωτεῖ. καὶ ἄωτος τὸ ἄνθος, καὶ ὁ καρπός.

DE E.

E, ante α, aspiratur, ut ἑανὸν, τὸ λεπτὸν ἱμάτιον, ἢ τὸ ποικίλον. ἑαυτὸν, ἑὰ τὰ ἀγαθὰ, sed hoc quidam attenuant. Excipitur ἔαρ, & quæ ab eo fiunt, ut ἐαρινὸς, ἐαρίζω. ἐάω τὸ καταλιμπάνω, & quæ ab eo deducuntur læui spiritu annotantur.

E, ante β, læuigatur, ut ἔβενος, ἔβερ proprium nomen. Sequente uero ρ, aspiratur, ut ἑβραῖος, ἑβραΐς. Excipitur ἐβρὸς, ὁ ἔλαφος ἑπτὰ quoque & quæ ab eo fiunt aspirantur, ut ἕβδομος, ἑβδομήκοντα, τροπῇ τοῦ π, εἰς β.

E, ante γ, attenuatur semper, ut ἐγείρω, ἐγγὺς, ἔγγυσα, ἐγώ.

E, ante δ, læuigatur, ἔδαφος, ἕδεσσα πόλις, ἔδω τὸ ἐσθίω, & alia. Excipitur ἕδος τὸ ἔδαφος, ἑδεῖται ἀντὶ τοῦ καθίσει ἕδρα, et ab eo deriuata, ἑδραῖος ἑδράζω, ἑδραίωμα. Excipitur & ἕδνον ἡ προὶξ, dos. ἑδώλιον ἡ τῶν ἐρεσσόντων καθέδρα. & ἑδνὸν τὸ ἡδύ.

E, ante ſeipſum attenuatur. ἐετῶς, ἀντὶ τοῦ ἀληθῶς. ἔερεν ἤγουν ἐκώλυε. & ἐεισάμην et ἐείκασι. Excipitur ἕέρση ἡ δρόσος, et ἑεὺς ἑῆος, et ἑέλδωρ ſecūdū quoſdā.

E, ante ζ, aſpiratur. ἕζω, ἕζομαι, & quæ ab eo deducuntur. Si uero ex augmento, læuigatur, ut ζέω, ἔζεον. ζῶ, ἔζων. ζωγραφῶ ἐζωγράφουν.

E, ante η, non inuenitur, niſi a declinatione ſiue augmento ſit, ut ἑεὺς, ἑῆος. ἦν, ἔην. ἥνδανον, ἑήνδανον, iccirco eorum ſuſcipiunt ſpiritum a quibus fiunt. At ἐηνὸς fluuij nomen, ſecundum aliquos læuigatur.

E, ante θ, attenuatur, ἔθος, ἐθὰς, ἔθνος, ἔθειρα ἡ θρίξ. Excipitur ἕθεν pronomen, & ἑθεὶς, unde ἀφεθείς.

E, ante ι, læuigatur, εἴσκω τὸ ὁμοιῶ. εἴση τροπῇ ἡ ἴση

E, ante κ, aſpiratur, ἑκατὸν, ἑκὼν, ἕκαστος, ἑκάτερος, ἕκηλος, ἕκατι ἀντὶ τοῦ χάριν. ἑκάβη, ἕκτωρ, ἑκὰς, & quæ ab eo ſunt, ut ἑκηβόλος, ἑκάεργος. Excipitur ἐκ, præpoſitio, & quæ ab ea fiunt, ἔκβλητος, ἐκτός. ἐκυρὸς quoque & ἐκεχειρία, et quæ per ἀφαίρεσιν abijciunt ε, ut ἐκεῖνος, κεῖνος, ἐκεῖθι, κεῖθι, hæc quidem omnia tenui ſpiritu annotantur.

E, ante λ, ſiue ſolum, ſiue geminatum attenuatur, ἔλεος ἔλαφος, ἐλάτη, ἐλῶ τὸ ἐλαύνω, ἐλλέβιον τὸ ἐνώτιον. ἔλλοπες οἱ ἰχθῦες, καὶ τὰ λοιπά. Excipitur ἕλω τὸ λαμβάνω, ἕλλην, ἑλλὰς, & quæ ab eo fiunt, ἑλλανοδίκης ὁ

τῶν ἀγώνων κριτής. ἕλλη, ἑλένη, ἕλενος, ἑλλὸς ὁ ἔλαφος, ἕλος τὸ δάσος, ἑλίκη, ἕλιξ, καὶ ἑλικῶπις κόρη, ἑλιγματώδης, ἑλικὼν ὄρος. ἕλκω, ἑλκύω, unde ἑλώρια. his adiungitur ἕλμινθες οἱ ἐγγάστριοι σκώληκες.

E, ante μ, læuigatur, ἐμὲ, ἐμὸς, ἐμέω, ῶ, τὸ χέω, ἔμετος. Excipitur ἕμις, quod χελώνην significat. & ἕμος τὸ ἄφεμα καὶ ἡ μέμψις.

E, ante ν, siue solum, siue geminatum, attenuatur, ἔνος ὁ χρόνος, ἐνιαυτὸς, ἐνυὼ ἡ μάχη, ἔννη ἡ ἀρχὴ τοῦ μηνὸς, ἐννέα. πλὴν τοῦ ἕνεκα, ἕνεκεν, ἓν ἑνὸς, & quæ ab eo fiunt, ut ἑνὰς ἡ μονάς. ἑνόω, ῶ, ἕνωσις, ἑνίζω καὶ ἕντο, ἀντὶ τοῦ ἐνεδέδυντο. & ἑνιαῖον τὸ μονοειδές.

E, ante ξ, aspiratur, ἓξ, ἑξήκοντα, ἑξακόσια, ἑξῆς ἑξείης, ἕξω μέλλων ἀπὸ τοῦ ἔχω, unde ἕξις, ἕξεως. Excipitur sola ἐξ præpositio, & quæ ab ea fiunt, ut ἔξωρος, ἐξαίρετος.

E, ante ο, aspiratur, ἑορτὴ, ἑορτάζω, ἑόν τὸ ἴδιον καὶ ἀγαθόν. Excipiuntur quæ athemate uerborum fiunt, ut ἐὸν, ἐόντος participium neutri generis secundi aoristi ἐκ τοῦ ἔω τὸ ὑπάρχω, ἔοικε ἐκ τοῦ εἴκω, ἔοργε ἐκ τοῦ εἴργω.

E, ante π, læuigatur, ἔπος, ἐπίσης, ἐπὶ præpositio, & quæ ab ea deducuntur. Excipitur ἕπομαι τὸ ἀκολουθῶ, ἑπτὰ, καὶ ἑπτάκις, καὶ ἑπτακόσια.

E, ante ρ, attenuatur, ἔρως, ἔρωτος, ἐρύω, ἔῤῥω, ἔρδω, ἔρνος. Excipitur ἕρκος, ἑρμῆς, ἑρμαϊκὸν, ἕρμαιον, ἕρπω, ἑρπετὸν, ἕρση, ἑρσεὶς, ἕργμα τὸ κώλυμα. ἕρμα, ἐκ τοῦ ἔρεισμα κατὰ συγκοπὴν læui spiritu annotatur.

E, ante σ, attenuatur, ἔσω ἐπίῤῥημα, ἔσο ἀντὶ τοῦ ὕπαρχε.

ὕπαρχε. ἔσοπτρον, ἐσθὴς, ἑσπηνὸς, καὶ ἑσσαῖοι. *Excipitur* ἑστία ἡ πρεσβεία, ἕστε ἀντὶ ἕως οὗ, ἑσπόμεθα, & *quæ a themate deducuntur*. ἕσο ἀντὶ τοῦ ἐνδέδυσο, & ἑσσά μενος: *aſpirantur etiam quæ* σ, *cum* τ, *habent* ἑστία, ἑστιῶ, ἑστιαῖος, ἕστηκα, ἑστηκὼς, ἑστᾶναι. ἔστησα *uero* & ἔστην, & ἐστάθην *cum* ε, *habeant ex augment o, læuigatur*. & ἔστιν & ἐστὲ, & ἔσται ἐκ τοῦ ἔσεται *tanquam a uerbo* ἕω τὸ ὑπάρχω, *exilem ſpiritum habent*.

E, *ante* τ, *læuigatur*, ἔτος, ἐτεὸν τὸ ἀληθὲς, ἔτυμος τὸ αὐτὸ, ἐτήτυμον, ἐτώσιον, ἔτνος ὄσπριον τὸ φάβα. *Excipitur* ἕτοιμος, ἑτοιμάζω, ἑτοιμοπειθὴς, ἕτερος, ἑτέρα, ἑταῖρον ὁ φίλος, καὶ ἑταῖρα, ἑταιρὶς, ἑταιρεία, καὶ τὰ ὅμοια.

E, *ante* υ, *attenuatur, ſiue in diſtinctione, ſiue in coniunctione*, εὺς ὁ πλατὺς καὶ ὁ ἀγαθός. εὐρὺς, εὐρύνω, εὖ, *et quæ ab eo fiunt. Excipitur* εὑρίσκω, εὕρεσις, εὕρεμα, εὕρω, εὑρήσω. εὕω τὸ φλογίζω, καὶ τὰ ὅμοια.

E, *ante* φ, χ, *læuigatur*, ἔφεσις, ἐφετὸν, ἔχις, ἐχθρός. *Excipitur* ἑφθὸς ὁ ἑψημένος.

E, *ante* ψ, *aſpiratur ſemper*, ἕψω τὸ ἑψαίνω, ἕψημαι, ἕψομαι τὸ ἀκολουθήσω. *Excipitur* ἐψία ἡ διὰ λόγου παιδία, ἐκ τοῦ ἔπω τὸ λέγω, *unde* φιλέψιος. *Excipiuntur* & *quæ ex augmento* ε, *habent, ut* ἐψώμισα ἐκ τοῦ ψωμίζω. ἔψεξα, ἐκ τοῦ ψέγω. ἔψησα, ἐκ τοῦ ψάω. & *alia his ſimilia*.

E, *ante*, ω μέγα *aſpiratur*, ἕως ἡ ἡμέρα καὶ ἡ ἀνατολὴ, *et quæ ab eo deriuantur*. ἕωθεν, ἑωσφόρος, ἑωθινὸν, ἕωλον τὸ χθεσινὸν καὶ μάταιον. ἕως ἐπίρρημα χρονικὸν, ἕω τὸ ἐνδύομαι. *Excipitur* ἔω τὸ ὑπάρχω, *et* ἐῶ ἐκ τοῦ ἐάω.

Si uero

Si uero ε, κατὰ πλεονασμὸν *abundauerit, ſpiritum thematis ſibi uendicabit*. ὁρῶ, ἑώρακα. εἴκω, ἐῴκειν. ἔλπω, ἐώλπειν.

H.

H, *ante* α, *ex augmento inuenitur et læuigatur, ut* ἠάκει, ἀντὶ τοῦ ἐθρήνησεν. ἠάριζον, ἀντὶ τοῦ ἔαρ εἶχον *et his ſimilia*.

H, *ante* β, *aſpiratur ſemper*. ἥβη ἡ ἡλικία, *&* *quæ ab eo deducuntur*, ἡβῶ, ἡβάσκω, ἡβηδόν. *niſi pleonaſmus fiat, ut* ἠβαιὸν, ἐκ τοῦ βαιὸν τὸ μικρόν.

H, *ante* γ, *aſpiratur ſemper*, ἡγερὼν, ἡγεμονία, ἡγοῦ, ἡγοῦμαι, *&* *quæ ab eo deducuntur*, ἡγούμενος, ἡγήσιππος, *niſi* α, *in* η, *mutata fuerit, ut* ἠγάθεος ὁ ἄγαν θεῖος, *&* *ſimilia. Verum ſi a declinatione augmentum fuerit, thematis ſpiritum omnino ſuſcipiet, ut* ἄγω, ἦγον. ἁγνίζω, ἥγνιζον.

H, *ante* δ, *læuigatur*, ἠδονὸς ὁ μακεδὼν, ἦδος τὸ ὄφελος, *indeclinabile* ἤδη, *&* *alia huiuſmodi. Excipitur* ἡδὺς, ἡδίων, ἥδιστος, ἡδυνώω, ἡδονὴ, *&* *quæ ex augmento exiſtunt, ut* ἡδρασμένος, ἡδραιόμενος.

H, *ante* ε, ζ, θ, ι, *læuigatur*, ἠετίων, ἠέλιος, ἠερίβοια, ἠεροφοῖτις. ἠζανοὶ ἔθνος, ἦθος, ἠθῶ, ἠθμός. ἤϊος ἐπίθετον τοῦ ἀπόλλωνος, ἤϊθεος, ἠϊὼν ὁ αἰγιαλὸς, καὶ τὰ λοιπά.

H, *ante* κ, *aſpiratur*, ἥκω, ἥκιστα, *&* *alia. Excipitur* ἦκα ἀντὶ τοῦ ἡσύχως, *quod ſecundum quoſdam aſpiratur*.

H, *ante* λ, *attennatur*, ἠλίας, καὶ ἠλεὶ *propria nomina*, ἠλέκτρα, ἠλεὸς ὁ μάταιος, ἠλεῖοι ἔθνος, ἠλιτόμηνος τόκος, ἠλίθιος, *&* *ſimilia. Excipitur* ἥλιος, ἧλος, ἡλῶ,

ἡλῶ, ἡλικία, ἧλιξ, ἥλικος, ἡλικιώτης. *Quæ uero a declinatione sunt, thematis spiritum retinent.*

H, *ante* μ, *læuigatur*, ἦμαρ, ἠμαθόεις ὁ ψαμμαθώδης, ἠμὶ τὸ φημὶ, ἠμύω τὸ ἐπικλίνω, *& alia. Excipitur* ἡμέρα, ἡμερῶ, ἧμαι, ἡμεῖς, ἥμισυ, *& quæ ab eo fiunt.* ἡμόλιον, ἡμιμέδιμνον, ἡμίονος, ἡμέτερος, ἡμεδαπὸς, ἥμων ὁ ἀκοντιστής.

H, *ante* ν, *attenuatur*, ἠνορέα ἡ ἀνδρεία, ἦνις ὁ ἐνιαύσιος. *Excipitur* ἡνίκα, ἡνία ὁ χαλινὸς, ἡνίοχος, *& quæ ab eo driuantur*, ἡνιοχεύω, ἡνιοχεία, καὶ ἣν ἄρθρον.

H, *ante* ξ, *non inuenitur, nisi a themate, ut* ἥξω ἐκ τοῦ ἥκω: *siue ex augmēto, ut* ἠξίωσα ἐκ τοῦ ἀξιόω, ἀξιῶ.

H, *ante* ο, *&* π, *attenuatur*, ἠονεὺς *proprium nomen, & alia huiusmodi.* ἠπῶ τὸ ῥάπτω. ἠπεδανὸς ὁ χθαμαλὸς, ἤπιος ὁ πρᾶος, ἤπειρος ἡ γῆ. ἠπεροπευτὴς ὁ ἀπατεὼν, *& similia. Excipitur* ἧπαρ ἥπατος; *unde* ἡπατικὸς, ἡπατοσκόπος, καὶ ἡπατοσκοπία ἡ μαντία.

H, *ante* ρ, *læuigatur*, ἠριδανὸς ποταμός, ἠριγένεια, ἠριγόνη, ἠρίον τὸ μνημεῖον, ἤρεμος, ἠρεμῶ. ἠρινὸς ὁ ἐαρινός, ἠριγέρων βοτάνη. *Excipitur* ἡρώδης, ἡρωδιανὸς, ἥρων κύριον, ἥρα, *& quæ ab eo deducuntur*, ἥρως, ἡρακλῆς, ἡρότος, *&* ἡρόφιλος. *Vniuersaliter* η, *ante* ρ, *cum uocali natura longa aspiratur, cum breui uero læuigatur.* ἡρόδοτος *enim &* ἡρόφιλος ἐκ τοῦ ἥρα, *longa in breuem uersa, facta sunt. Quæ uero a declinatione fiunt, thematis spiritum seruant. ut* ἦρα ἐκ τοῦ ἐράω, ἐρῶ τὸ ἐπιθυμῶ.

H, *ante* σ, *aspiratur*, ἡσίοδος, ἡσιόνη, ἡσαΐας, ἡσυχία, ἧσις ἡ εὐφροσύνη, ἧσσα, ἥσσων ὁ ἐλάσσων, ἡσίδωρος, ἧσθαι,

ἀντὶ

ἀντὶ τοῦ καθῆσθαι. *Excipiuntur quæ a themate, siue augmento fiunt, ut* ἦσιν, ἀντὶ τοῦ φησίν, ἦσαι, ἀντὶ τοῦ λέλεκται. ἦσθα, ἀντὶ τοῦ ὑπῆρχες. ἤσθην, ἀντὶ τοῦ ἐλέχθην, *& alia huiusmodi.*

Η, *ante* τ, *læuigatur*, ἦτορ ἡ ψυχὴ, ἦτα τὸ στοιχεῖον, ἦτρον τὸ ἔντερον, ἤτοι σύνδεσμος. *Excipitur* ἧττα, ἡττῶ, ἥττων, *&* ἥτις ὄνομα ἀναφορικὸν ἐπὶ θηλυκοῦ.

Η, *ante* υ, *læuigatur semper*, ἠύς ὁ πλατὺς, ἠΰγένειος, ἠΰκομος.

Η, *ante* φ, *aspiratur semper*, ἥφαιστος, ἡφαιστεῖον, ἡφαιστία πόλις. *Excipitur* ἠφλοισμὸς ὁ ἀφρὸς, *& quæ ex augmento sunt, thematis spiritum sequuntur.*

Η, *ante* χ, *attenuatur* ἦχος, ἠχῶ. *Excipitur* ἧχι, ἀντὶ τοῦ ὅπου.

Η, *ante* ψ, *ex augmento reperitur, & aspiratur semper, quoniam aut ab* ἅπτω *fit, ut* ἧψεν, *aut ab* ἅπτομαι, *ut* ἡψάμην, ἥψατο.

Η, *ante* ω, μέγα, *læuigatur semper*, ἠὼς ἡ ἡμέρα. ἠῶθι, ἀντὶ τοῦ ἐκ πρωΐας. ἠϊὼν ὁ αἰγιαλός. *Et quæ ex augmento sunt*, ᾐώρησεν ἐκρέμασεν ἐκ τοῦ αἰωρέω, αἰωρῶ, ᾐωρημένος, ἐκρεμαμένος, *& similia.*

DE I.

Ι, *ante* α, β, γ, *læuigatur*, ἰατρὸς, ἰάκωβος, ἴβηρ, ἴβυκος κύριον. ἰγνὺς, ἰγνάτιος, *& alia. Excipiuntur quæ ex augmento sunt, ut* ἷγμαι, ἀντὶ τοῦ ἔρχομαι, καὶ ἱγμένος, *& alia huiusmodi.*

Ι, *ante* δ, *attenuatur*, ἴδος ὁ κόπος, ἰδίω, ἴδιον, ἰδοὺ, ἴδη ὄρος, *& alia. Excipiuntur quæ post* δ, ρ, *habent, ut* ἱδρὼς, ἱδρῶ, καὶ ἱδροῦς πόλις. ἴδρις *uero quidam*

dam aspirant.

I, *ante* ε, *læuigatur*, ἰέναι, ἰεσαὶ, ἰεχονίας, *& similia. Excipiuntur* ἱερὸς, *& quæ ab eo deducuntur* ἱερεὺς, ἱερεύω τὸ θύω, ἱέραξ. *& quæ a declinatione sunt, ut* ἵει ἀντὶ τοῦ ἔπεμψεν. ἱεὶς, ἱέντος, ἵεμαι τὸ προθυμοῦμαι, ἵετο, *& alia huiusmodi.*

I, *ante* ζ, *aspiratur*, ἵζω, ἱστήσω, ἱζάνω.

I, *ante* η, θ, *læuigatur semper*, ἰησοῦς, ἰητρὸς, ἴημι τὸ πορεύομαι, ἴη ἀντὶ τοῦ ἔλθη, ἰθάκη, ἰθὺς ὁ εὐθὺς ἰθαγενὴς ὁ ἐγχώριος, καὶ τὰ λοιπά. *Excipitur* ἵημι *solum* τὸ πέμπω, ὁ παρατατικὸς ἵην.

I, *ante* κ, *attenuatur*, ἴκαρος, ἴκελος, ἰκόνιον, ἰκρίον τὸ ξύλον, ἰκτὶν τὸ ὄρνιον, ἰκμὰς ἰκμάδος. *Excipitur* ἱκανὸς, ἱκανῶ ῥῆμα, ἵκω τὸ ἱκετεύω, ἱκετεία, ἱκεσία, ἱκάνω, ἱκνοῦμαι. *& quæ a declinatione sunt*, ἵκετο, ἷκται ἀντὶ τοῦ ἦλθε.

I, *ante* λ, *læuigatur*, ἴλη ἡ τάξις, ἴλιος ἡ τροία, ἴλεος, ὁ φωλεός. ἰλισσὸς ποταμὸς, *& alia. Excipitur* ἵλεως ὁ εὐμενὴς, ἱλαρὸς, ἱλάριος, ἱλαρότης, ἱλάσκω, ἵλαος, ἱλασμὸς, *& omnino quæcunque ab* ἵλεως *deducuntur.*

I, *ante* μ, *aspiratur semper, uocali sequente*, ἵμερος ἡ ἐπιθυμία, ἱμέριος κύριον. ἱμὰς ὁ λῶρος ἱμάτιον, ἱμωνιὰ τὸ ἀντλητήριον. ἱμέρα πόλις. *Consonante uero sequente læuigatur*, ἴμβρος νῆσος, *& his similia.*

I, *ante* ν, *læuigatur*, ἴναχος, ἰνὼ κύριον, ἰνίον τὸ νεῦρον. *Excipitur* ἵνα ἀντὶ τοῦ ὅπως.

I, *ante* ξ, *attenuatur*, ἰξὸς, ἰξίων κύριον, ἴξ ὁ σκώληξ. *Excipitur* ἵξομαι ἐκ τοῦ ἵκομαι.

I, *ante* ο, *læuigatur*, ἰοβιανὸς, ἰόλαος, ἰορδάνης, ἴον

τὸ

τὸ ἄνθος, ἰὸς τοῦ σιδήρου καὶ τοῦ ὄφεως, ἰὸς δὲ τὸ βέλος aspiratur ἀπὸ τοῦ ἵημι τὸ πέμπω.

I, ante geminatum ππ, aspiratur semper, ἵππος, & quæ ab eo fiunt, ἱππεύω, ἱππεία, ἱππίας κύριον, ἱππηλάσιον. Verum ante unicum π, attenuatur, ἴπτω τὸ βλάπτω, ἰπνὸς ὁ φοῦρνος, ἶπες οἱ σκώληκες. Excipitur ἵπταμαι, quod aspiratur.

I, ante ρ, attenuatur, ἶρος τὸ πτωχὸς, ἶρις τὸ ἐν νέφεσι τόξον. Excipitur ἱρὸς ὁ ἱερὸς κατὰ συγκοπὴν, ἱρεὺς ἱρεῖον, ἵρηξ, ἱέραξ, & alia huiusmodi.

I, ante σ, (nisi τ, post se implicitum habeat) læuigatur, ἴσος ὁ ὅμοιος, ἶσις ἡ θεά, ἴσεμι τὸ γινώσκω, ἰσίδωρος, ἰσμηνίας, ἰσπανία χώρα, ἰσχὰς, ἰσχίον. Si uero inferatur τ, aspiratur, ἵστωρ ὁ ἐπιστήμων, ἱστορία, ἱστορέω, ἱστιαῖος, ἱστὸς, ἵστημι. Annotatur in his ἴστω, ἀντὶ τοῦ γινωσκέτω, ἰστέον, καὶ ἴστρος ποταμός.

I, ante τ, υ, φ, χ, ψ, ω. attenuatur semper. Ante τ, ἴτυς, ἰταμὸς, ἰτέον ἀντὶ τοῦ πορευτέον. Ante υ, ἴυγξ ὁ ὄρνις καὶ τὸ ὄργανον, ἰύζω τὸ φωνῶ. Ante φ, ἶφι ἀντὶ τοῦ λίαν, ἴφικλος. Ante χ, ἰχὼρ, ἴχνος. Ante ψ, ἴψ ὁ σκώληξ, ἰψιφαγία. Ante ω, ἰωκὴ ἀντὶ τοῦ φεῦ, ἰῶτα, ἰώσηπος, ἰωσὴφ, ἰωάννης.

Annotandum autem quòd ι, ante omnes uocales attenuatur, præter ἵημι, & quæ ab eo deducuntur. Similiter & ante tres aspiratas, θ, scilicet, φ, & χ. ante σ, aspiratur semper, sed ante ξ, & ψ, læuigatur.

DE O.

O, ante α, β, γ, attenuatur, sẽper, ὄαροι αἱ γυναῖκες, καὶ ὀαρίζω. ὄβριμος, ὀβελὸς, ὄγκος, ὄγδοος, ὄγμος, & alia

O, ante δ, attenuatur, ὀδωὴν, ὀδοὺς ὀδόντος, ὀδὰξ, ὀδωδώς. Excipitur ὁδὸς, & quæ ab eo deriuantur, ὁδεύω, ὁδίτης, ὁδοιπόρος, ὁδοιδόκος ὁ λῃστής. His adiungitur ὅδε, ἀντὶ τοῦ οὗτος.

O, ante ε, ζ, θ, ι, attenuatur ὀεργίλος κύριον. ὄζος ὁ κλάδος, ὄζω ῥῆμα. ὀθόνη, ὄθομαι τὸ ἐπιστρέφομαι. ὀϊστὸς, οἴω, τὸ ὑπολαμβάνω. Excipitur ὅθι, ὅθεν, & alia.

O, ante κ, attenuatur, ὄκνος, ὀκλάζω, ὀκρίβας, ὀκρυόεις. ὀκέλλω. Excipitur ὁκοῖον τὸ ὁποῖον, Ὁκόσον, ὅκως. ἅπερ ἰωνικὰ εἰσὶ, π, in κ, uerſo.

O, ante λ, læuigatur, ὄλεθρος, ὀλοθρεύω, ὄλυμπος, ὄλισθος, ὄλλω, ὄλβος. Excipitur ὅλος, ὅλμος, ὁλκὸς τὸ ἐπίμηκες σῶμα. ὁλκὰς, ὁλκὴ τὸ βάρος. ὅλως ἐπίρρημα, ὁλικῶς, καὶ ὁλότης.

O, ante μ, attenuatur, ὀμῶ τὸ ὀμνύω, ὀμιχῶ τὸ οὐρῶ, ὀμόργνυμι, ὀμίχλη. Excipitur ὁμοῦ, & quæ ab eo fiunt, ὁμαίμω, ὅμορος, ὁμευνέτης, ὁμήσιξ, ὁμώνυμος, ὅμιλος, ὁμιλία, ὅμηρος, ὅμοιον, ὁμοκλὴ ἡ ἀπειλὴ, καὶ ὁμαλός

O, ante ξ, attenuatur ſemper, ὄνος, ὄνυξ, ὄναρ, ὄνθος. ὀνία τὰ βρώματα. ὄξος, ὀξὺς, ὀξύη δένδρον, ὀξεῖα, et alia.

O, ante π, læuigatur, ὀπὼς, ὀπώρα, ὀπὴ, ὀπαδός. Exc piuntur qu e λ, cum π, implicitum habent, ὅπλον, ὁπλίζω, ὁπλὴ ὄνυξ. Excipiuntur & relatiua, ὅπη, ὅπου, ὁπότε, ὁπόθεν, ὁποῖος, ὁπόσος, ὁπότερος, ὅπως, ὁπωσοῦν, καὶ ὁπωστονοῦν.

O, ante ρ, attenuatur, ὀρεὺς, ὀρέστης, ὀρέγω, ὄρος οὐδέτερον, ὀῤῥὸς, ὄρπηξ. Excipitur ὁρῶ τὸ βλέπω, et quæ ab eo fiunt, ὅρασις, ὅρος ἀρσενικὸν, & ab eo deriuata, ὁρίζω, ὁρισμὸς, ὅριον τὸ ὁροθέσιον. Excipiuntur & quæ

χ, ſiue

κ, siue μ, post ρ, habent, ut ὁρκίζω, ὅρμος, ὁρμίζω, ὁρμαθὸς, ὁρμῶ, ὁρμώμενος, ὄρμενος uero ab eo quod est ὄρω τὸ ὁρμῶ attenuatur. ὄργιον τὸ μυστήριον aspiratur, quanquam usus id læuigari obtinuerit.

O, ante σ, uocali sequente aspiratur, ὅσιος, ὁσιῶ, ὅσος, ὅσον. & μονοσύλλαβα, ὃς ὁ ἴδιος, καὶ ὃς ἀντὶ τοῦ οὗτος, & ὅστις. Consonante uero illata attenuatur, ὀστοῦν, ὀσφὺς, ὄσσα φήμη. ὄσσω τὸ βλέπω, & ὄσσος ὄσσεος ὁ ὀφθαλμὸς. Annotatur ὄσιρις κύριον, quod etsi uocalis non sequatur, exilem tamen spiritum sibi uendicat.

O, ante τ, læuigatur, ὀτηρὸς ὁ σπουδαῖος, ὀτοτοῖ θρηνητικὸν ἐπίρρημα. Excipiuntur ὅτι, ὅτου, ὅτῳ, ὅταν, & similia.

O, ante φ, χ, ψ, attenuatur, ὄφις, ὄφελος, ὀφνεῖ κύριον, ὄφρα, ὄχος τὸ ἅρμα, ὀχωρὸς, ὀχληρὸς, ὀψὲ, ὀψία, ὄψιος, ὄψιον τὸ ὀψώνιον.

Υ, in principio.

Υ, in principio omnis dictionis aspiratur, ὑάκινθος, ὑβὸς ὁ κυρτὸς, ὑγεία, ὕδωρ, ὕελλος, ὕθλος ἡ φλυαρία, ὕλη, ὑμετέρα, ὕννις, ὑπήνη, ὑρκανία χώρα, ὗς, ὕφος, ὕψος, ὑὸς, ὕω τὸ βρέχω. Excipiuntur quæ Aeolica sunt, ut ὔμμες, ὔμμιν. & alia huiusmodi: nam Aeoles aspirationem omnino respuunt.

Ω, in principio.

Ω, in principio dictionis læuigatur, præter ea quæ ab ὥρα deducuntur, cum tempus significat, ὧρος, ὥριος, ὥριμος: etiam cum τὴν ἀμορφίαν significat, ut

ὡραῖος,

ὡραῖος, ὡραΐζω, ὡραϊσμὸς, ὡρακίζω τὸ ὠχριῶ, καὶ ὡρακιῶ τὸ αὐτό. etiam cum τὴν φροντίδα ſignificat, ut ὡρῶ τὸ φυλάσσω, ὡρεῖον, & ſimilia. Cum iis etiam aſpiratur ὧδε aduerbium, & ὡδὶ, ἀντὶ τοῦ οὕτως. ὧδε uero ἀντὶ τοῦ ἐνταῦθα, quidam læuigandú eſſe exiſtimant. Aſpirantur & monoſyllaba, ut ᾧ, ἀντὶ τοῦ ᾧτινι, & ᾧ τῷ ἰδίῳ, & ὧν, ἀντὶ τοῦ ὧντινων. Annotantur in iis ὦ aduerbium uocandi, & ὢ σχετλιαστικὸν, & ὦ τὸ ὑπάρχω, & ὢν, participium eius: hæc enim læuigantur, quibus additur & ὠρίων, ὠρίωνος.

Περὶ τῶν πνευμάτων τῶν ἐξ διφθόγγων.

Αι, diphthongus in dictionibus ſuper unam ſyllabã attenuatur, αἰκίζω, αἰκισμὸς, αἰδοῦμαι, αἶας. niſi forte inferatur μ, quia tunc aſpiratur, ut αἷμα, αἵμυλος, αἱμασία. excipitur αἵμων ὁ ἐπιστήμων. Annotãtur αἱμῶ τὸ κρατῶ, αἱροῦμαι τὸ προκρίνω aſpirata. dictum eſt, ſuper unam ſyllabam, propter articulos et præpoſitiuos & ſuppoſitiuos, ut αἱ, nominatiui caſus pluralis numeri, & αἷς datiui.

Αυ, diphthongus læuigatur, αὔξω, αὐδῶ, αὐτὸς, αὐτή. Excipitur αὕτη ὡς ἀπὸ τοῦ οὗτος, et αὑτὸν ἀπὸ τοῦ ἑαυτὸν κατὰ ἀφαίρεσιν.

Ει, diphthongus læuigatur, εἰκάζω, εἴρω τὸ πλέκω, εἴργω, εἴβω, et quæ ab eo fiunt. εἰληθεροῦμαι, εἰλεὼς, εἰλικρίνεια. Excipitur εἵλως ὁ δοῦλος, εἱλωτεύω τὸ δουλεύω, εἱλίσσω. At εἱλόμην a declinatione habet aſpirationem, et εἷσεν, ἀντὶ τοῦ ἐκάθισεν. et εἱστήκει, εἵως ἀντὶ ἕως: hæc autem omnia ex pleonaſmo

ſmo habent ι, præter εἵλως. *aſpiratur etiã* εἱρμὸς, εἱρκτὴ. *quanquam hoc quidem* ἀπὸ τοῦ εἵρω, *hoc uero* ἀπὸ τοῦ εἵργω: *nam deriuationes ſæpenumero ſpiritus mutant, ut* ἰδίω, ἱδρώς. ἅμα, ἄμυδις. *ſic igitur* εἵρω εἱρμὸς, καὶ *&* εἵργω, εἱρκτή. καὶ ἄλλως.

Ει, *diphthongus in dictionbus ſuper unam ſyllabam læuigatur, ut* εἴβω, εἴκω, εἰκάζω, εἴκοσι: *niſi ιωτα ex pleonaſmo abundauerit, quoniam hæc mutationem ſpiritus non admittunt, et bifariam dicuntur, ut* ἕως, εἵως, ἐνάετες, εἰνάετες. *Et niſi ex præteritorum declinatione ι, ſumptum fuerit, ut* ἕπω, εἷπον, ἔχω, εἶχον, *& ſimilia. Neque Attica formatio fuerit, ut* λέληφα, εἴληφα. μέμαρμαι, εἵμαρμαι. *Neque ſignificati differentia extiterit, ut* εἴρω *ſi læuem habeat ſpiritũ,* τὸ λέγω *ſignificat: ſi uero aſpiratum,* τὸ συνάπτω.

Ευ, *diphthongus læuigatur, ut* εὖ, εὔβοια, εὔβουλος, εὐγενής. *Excipitur* ὕδω, ὕω τὸ ῥατίζω καὶ φλογίζω, εὕρω, *& quæ ab eo fiunt,* εὑρίσκω, εὑρετής.

Οι, *diphthõgus in dictionibus ſuper unam ſyllabã læuigatur, ut* οἶκτος, οἶστος, οἰδῶ, οἶος ὁ μόνος, οἴμη ἡ ᾠδὴ, *unde* οἰμώζω. *Excipitur* οἶμος ἡ ὁδὸς, οἱμῶ τὸ ὁρμῶ, οἷος ὁ ποῖος, *&* οἷος ὁ δυνατός. *Dictum eſt, in dictionibus ſuper unam ſyllabam, propter* οἱ *articulum præpoſitiuum, &* οἳ *ſubiunctiuum nominatiui caſus pluralis numeri, &* οἷ, ἀντὶ τοῦ αὐτῷ, καὶ ἀντὶ τοῦ ὅπου. *&* οἷς *datiui caſus pluralis numeri:* οἶς *uero* τὸ πρόβατον *ab eo quod eſt* ὄϊς *læuigatur,* οἴμι, ἡ ᾠδὴ *non nulli aſpirant,* οἰμώσω *uero læuigant, ab eo quod eſt* οἴ θρηνητικὸν ἐπίῤῥημα.

Ου,

Ου, diphthongus læuigatur, οὐδεὶς, οὐδαμῶς, οὔθαρ. Excipitur οὗτος, οὕνεκα, οὗ genitiui casus ἀντὶ τοῦ οὕτινος, & οὓς accusatiui casus pluralis numeri: οὖς uero τὸ ὠτίον, hoc est, auris, & οὐ aduerbium negandi, leui spiritu annotantur.

Τέλος τῶν περὶ πάθων καὶ πνευμάτων ἐκλόγων.

ABCDEFGHIKLMNOPQRST VXYZ
Aa Bb Cc Dd Ee Ff Gg Hh Ii Kk Ll Mm Nn Oo Pp Qq Rr.

Omnes sunt quaterniones, præter Rr, qui est quinternio.

VENETIIS, M D LXVI.

